

Ái Phi, Trăm Thập Sự Không Một Mỗi

Contents

Ái Phi, Trăm Thập Sự Không Một Mỗi	4
1. Chương 1: Xuyên Đến Cổ Đại	5
2. Chương 2: Hoàng Thượng Tựa Hồ Rất Một Mỗi	6
3. Chương 3: Vô Ưu Quốc	8
4. Chương 4: Được Phong Làm Tiên Phi	10
5. Chương 5: Nguyệt Quý Phi	14
6. Chương 6: Phiên Toái	16
7. Chương 7: Trêu Cợt	18
8. Chương 8: Chống Lại Phi Tử Của Hắc	20
9. Chương 9: Hoàng Đế Lười	22
10. Chương 10: Hoàng Thượng Người Có Tiền Hay Không?	24
11. Chương 11: Hoàng Thượng Keo Kiệt	26
12. Chương 12: Hoàng Thượng Keo Kiệt 2	28
13. Chương 13: Hoàng Thượng Keo Kiệt 3	30
14. Chương 14: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đầu! Hừ	32
15. Chương 15: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đầu! Hừ 2	34
16. Chương 16: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đầu! Hừ 3	37
17. Chương 17: Hoàng Thượng Keo Kiệt Cũng Hào Phóng	39
18. Chương 18: Hoàng Thượng Keo Kiệt Cũng Hào Phóng 2	43
19. Chương 19: Xuất Cung 1	46
20. Chương 20: Xuất Cung 2	49
21. Chương 21: Xuất Cung 3	52
22. Chương 22: Hoàng Đế Lười Tính Kế Nàng 1	55
23. Chương 23: Hoàng Đế Lười Tính Kế Nàng 2	57
24. Chương 24: Dùng Hoàng Đế Thu Được Lời Lớn	61
25. Chương 25: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 1	63
26. Chương 26: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 2	66
27. Chương 27: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 3	69
28. Chương 28: Muốn Chán Ghét Chết Hắc	72
29. Chương 29: Nguyệt Quý Phi Ngoại Tinh	76
30. Chương 30: Nguyệt Quý Phi Yêu Đường Vụng Trộm 1	79
31. Chương 31: Nguyệt Quý Phi Yêu Đường Vụng Trộm 2	82
32. Chương 32: Hậu Cung Rối Tinh Rối Mù	85
33. Chương 33: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp 1	88
34. Chương 34: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp 2	90
35. Chương 35: Người Là Người Của Trăm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác? 1	93
36. Chương 36: Người Là Người Của Trăm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác? 2	96
37. Chương 37: Người Là Người Của Trăm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác? 3	99
38. Chương 38: Tam Đại Công Tử	102
39. Chương 39: Tam Đại Công Tử 2	106
40. Chương 40: Tam Đại Công Tử 3	109
41. Chương 41: Hoàng Đế Lười Tức Giận	112

42. Chương 43: Lại Bị Trêu Cợt 2	114
43. Chương 44: Lại Bị Trêu Cợt 3	117
44. Chương 45: Lại Đang Làm Cái Quỷ Gì?	120
45. Chương 46: Lại Đang Làm Cái Quỷ Gì 2	122
46. Chương 47: Bệnh Vực Kẻ Yếu	125
47. Chương 48: Sa Thái Hoàng Đế Lười	127
48. Chương 49: Sa Thái Hoàng Đế 2	129
49. Chương 50: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi	132
50. Chương 51: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 2	135
51. Chương 52: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 3	138
52. Chương 53: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 4	141
53. Chương 54: Ác Nhân Tất Phải Cáo Trạng	144
54. Chương 55: Ác Nhân Tất Phải Cáo Trạng 2	146
55. Chương 56: Chúng Ta Cải Trang Vi Hành Như Thế Nào	149
56. Chương 57: Dám Ở Sau Lưng Hắc Núi Bậy	152
57. Chương 58: Dám Ở Sau Lưng Hắc Núi Bậy 2	155
58. Chương 59: Dám Ở Sau Lưng Hắc Núi Bậy 3	158
59. Chương 60: Hắc Soái Ca Lại Tới Uy Hiếp Nàng	161
60. Chương 61: Hắc Soái Ca Lại Tới Uy Hiếp Nàng 2	164
61. Chương 62: Hắc Soái Ca Lại Đến Uy Hiếp Nàng 3	166
62. Chương 63: Còn Muốn Cùng Hoàng Đế Lười Ngủ --	168
63. Chương 64: Một Loại Thân Phận Khác	170
64. Chương 65: Chính Là Muốn Phiền Chết Hắc	172
65. Chương 66: Chính Là Muốn Phiền Chết Hắc 2	174
66. Chương 67: Chính Là Muốn Phiền Chết Hắc 3	177
67. Chương 68: Thể Nghiệm Mới	180
68. Chương 69: Thể Nghiệm Mới 2	183
69. Chương 70: Nhiệm Vụ Âm Muội	185
70. Chương 71: Nhiệm Vụ Âm Muội 2	188
71. Chương 72: Nhiệm Vụ Mập Mờ 3	191
72. Chương 73: Lăn Lộn Một Đêm	194
73. Chương 74: Lăn Lộn Một Đêm 2	197
74. Chương 75: Trổ Tài	200
75. Chương 76: Lại Gặp Mối Nguy	202
76. Chương 77: Lại Gặp Mối Nguy 2	205
77. Chương 78: Lại Gặp Mối Nguy 3	207
78. Chương 79: Âm Mưu	210
79. Chương 80: Âm Mưu 2	213
80. Chương 81: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	215
81. Chương 82: Hại Người Không Thành Phản Thành Bị Hại	218
82. Chương 83: Hại Người Không Thành Phản Thành Bị Hại 2	221
83. Chương 84: Rốt Cuộc Là Ăn Dấm Chua Gì	224
84. Chương 85: Rốt Cuộc Là Ăn Giấm Chua Gì? 2	227
85. Chương 86: Rốt Cuộc Là Ăn Giấm Chua Gì 3	230
86. Chương 87: Bị Chiếm Tiện Nghi	233
87. Chương 88: Đá Hoàng Đế Lười Sorry	236
88. Chương 89: Đá Hoàng Đế Lười Sorry2	239
89. Chương 90: Hoàng Đế Lười Nói Dóc	242
90. Chương 91: Hoàng Đế Lười Nói Dóc 2	246
91. Chương 92: Hoàng Đế Lười Nói Dóc 3	249
92. Chương 93: Lại Gặp Được Hắc	252
93. Chương 94: Lại Gặp Được Hắc 2	255
94. Chương 95: Lại Gặp Được Hắc 3	257
95. Chương 96: Lại Gặp Được Hắc 4	260

96. Chương 97: Lại Gặp Được Hấn 5	263
97. Chương 98: Tâm Tư Đây Là Gì Đây	266
98. Chương 99: Tâm Tư Đây Là Gì Đây 2	268
99. Chương 100: Ghen	271
100. Chương 101: Tâm Động	274
101. Chương 102: Trao Đổi	277
102. Chương 103: Âm Thông Tin Tức	280
103. Chương 104: Thăm Thông Tin Tức 2	283
104. Chương 105: Hoàng Đế Lười Háo Sắc, Định Làm Gì?	286
105. Chương 106: Hoàng Đế Lười Háo Sắc, Định Làm Gì? 2	289
106. Chương 107: Quán Quýt Quán Quýt A	292
107. Chương 108: Trọng Thần Triều Đình	295
108. Chương 109: Trọng Thần Triều Đình 2	297
109. Chương 110: Xem Như Thông Báo Sao?	300
110. Chương 111: Xem Như Thông Báo Sao? 2	303
111. Chương 112: Xem Như Thông Báo Sao? 3	306
112. Chương 113: Xem Như Thông Báo Sao? 4	308
113. Chương 114: Mị Lực Của Hoàng Đế Lười	311
114. Chương 115: Quyết Đoán Của Hoàng Đế Lười 2	314
115. Chương 116: Hoàng Đế Lười Quyết Đoán 3	317
116. Chương 117: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo	320
117. Chương 118: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo 2	323
118. Chương 119: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo 3	325
119. Chương 120: Hóa Ra Đạp Tuyết Công Tử Lại Là Hoàng Đế	328
120. Chương 121: Gặp Cướp	331
121. Chương 122: Gặp Cướp 2	334
122. Chương 123: Đồng Hành	337
123. Chương 124: Đồng Hành 2	340
124. Chương 125: Đồng Hành 3	343
125. Chương 126: Sự Ân Cần Không Lời	346
126. Chương 127: Sự Ân Cần Không Lời 2	351
127. Chương 128: Trở Thành Cao Thủ	356
128. Chương 129: Trở Thành Cao Thủ 2	359
129. Chương 130: Cứu Người	361
130. Chương 131: Cứu Người (2)	364
131. Chương 132: Cứu Người 3	367
132. Chương 133: Cứu Người 4	370
133. Chương 134: Cứu Người 5	373
134. Chương 135: Bị Nhốt	376
135. Chương 136: Bị Nhốt 2	378
136. Chương 138: Quay Trở Lại 2	381
137. Chương 139: Lối Thoát	384
138. Chương 140: Vui Mừng Gặp Lại	386
139. Chương 141: Tính Nợ Cũ	389
140. Chương 142: Dò Tìm Bí Mật 1	392
141. Chương 143: Quay Trở Lại	395
142. Chương 144: Lão Bà 2	397
143. Chương 145: Lão Bà 3	400
144. Chương 146: Nam Nhân Cần Phải Khảo Nghiệm 1	403
145. Chương 147: Nam Nhân Cần Phải Khảo Nghiệm 2	408
146. Chương 148: Bái Sư Học Nghệ 1	411
147. Chương 149: Bái Sư Học Nghệ 2	416
148. Chương 150: Vượt Qua Thử Thách Ở Bên Nhau 1	420
149. Chương 151: Thần Tiên Tỷ Tỷ 1	425

150. Chương 152: Thần Tiên Tỷ Tỷ 2	429
151. Chương 153: Đến Nơi Hẹn	432
152. Chương 154: Đến Nơi Hẹn 2	438
153. Chương 155: Liên Thủ	442
154. Chương 156: Liên Thủ 2	449
155. Chương 157: Sinh Tử Tương Bác	453
156. Chương 158: Sinh Tử Tương Bác 2	457
157. Chương 159: Sống Hay Chết Nhất Định Phải Tìm Được Nàng	461
158. Chương 160: Hoàn Thành Nhiệm Vụ	465
159. Chương 161: Thu Diệp Sơn Trang	470
160. Chương 162: Hối Thế Gian Tình Ái Là Chi	474
161. Chương 163: Hối Thế Gian Tình Ái Là Chi 2	479
162. Chương 164: Bóng Ma	485
163. Chương 165: Bóng Ma 2	490
164. Chương 166: Ôm Nhau Giữa Thiên Quân Vạn Mã	497
165. Chương 167: Hồi Cung	501
166. Chương 168: Năm Chắc Hạnh Phúc	506
167. Chương 169: Ném Chuyện Phiền Toái Cho Nàng	512
168. Chương 170: Khí Phi Có Người Yêu	518
169. Chương 171: Khí Phi Có Người Yêu 2	523
170. Chương 172: Tay Chân Lạnh Lẹ	530
171. Chương 173: Tay Chân Lạnh Lẹ 2	537
172. Chương 174: Hai Nữ Nhân Bát Quái	544
173. Chương 175: Trong Lòng Có Hai Nam Nhân	547
174. Chương 176: Nguyên Nhân 1	552
175. Chương 177: Nguyên Nhân 2	557
176. Chương 178: Nguyên Nhân 3	562
177. Chương 179: Đại Kết Cục	568
178. Chương 180: Đại Kết Cục (Hết)	570

Ái Phi, Trầm Thật Sự Không Mệt Mỏi

Giới thiệu

Từ hiện đại, xoay chuyển thời gian, thay chuyển cả vận mệnh nhưng liệu có hay không chút may mắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-phi-tram-that-su-khong-met-moi>

1. Chương 1: Xuyên Đến Cổ Đại

Nắng sớm chiếu lên tấm rèm màu trắng. Ngoài cửa sổ, truyền đến âm thanh người lao công quét dọn, bên trong phòng lại có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Cổ Lạc Nhi nằm trên giường đơn của mình, say sưa mộng đẹp.

Đột nhiên, tiếng chuông đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường mãnh liệt vang lên.

“Reng reng reng. . . . .”

“Reng reng reng. . . . .”

Ngay cả rèm cửa dường như cũng không chịu nổi tạp âm bất thành hình, thoáng chút run rẩy.

Cổ Lạc Nhi trở mình, dùng chăn che kín đầu, tiếp tục tiến vào mộng Chu Công, không thèm để ý đến đồng hồ báo thức không chịu dừng lại kia.

Đồng hồ báo thức còn đang lớn tiếng hoan xướng, lại có tiếng chuông điện thoại vang lên, cực kỳ chói tai.

Cổ Lạc Nhi thở dài, mắt ngái ngủ mông lung bò dậy, một tay với lấy điện thoại, tay kia thuận tiện tắt đồng hồ báo thức.

Đồng hồ báo thức yên tĩnh trở lại.

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói sâu xa của mama.

“Lạc Nhi, con vẫn chưa rời giường phải không? Nhanh thức dậy học thuộc, cuối tuần phải thi Toefl. Năm nay vô luận thế nào con cũng phải xuất ngoại đó.”

“Biết ạ, con đang học đây, không trò chuyện nhiều với mẹ được.”

Cổ Lạc Nhi khóa điện thoại lại, tiếng nói mẹ thao thao bất tuyệt nói che chắn trong không trung.

Aiz, lão cha lão mẹ trông mong nàng ra nước ngoài học, bởi bọn họ muốn tranh thủ diện với đồng sự và các bằng hữu. Nhưng Cổ Lạc Nhi tuyệt không muốn xuất ngoại.

Xuất ngoại có gì tốt đâu, đối với xuất ngoại nàng một chút hứng thú cũng không có.

Nàng yêu mến lịch sử, yêu mến nghiên cứu tất cả về cổ đại Trung Quốc.

Cổ Lạc Nhi dụi dụi mắt, mở sổ ghi chép ra, nhìn xem hôm nay mình sẽ phải làm những gì.

Mới nhìn thoáng qua, đầu Cổ Lạc Nhi liền bắt đầu âm ỉ đau.

Hôm nay có một hạng mục thí nghiệm lớn phải làm, cái này phải làm gần cả ngày. Tệ hơn là, nàng phi thường chán ghét hạng mục thí nghiệm này.

Nàng học là Sinh vật, nhưng căn bản nàng không hề thích chuyên ngành này. Đều do lão cha lão mẹ a, nói là học chuyên ngành sinh vật dễ dàng xuất ngoại, bất kể như thế nào cũng không chịu để nàng học chuyên ngành lịch sử mà nàng thích. Tương lai làm chuyên gia lịch sử học của nàng cứ như vậy bị bóp chết từ trong trứng nước.

Năm nay là năm cuối của Đại học, hôm nay phải làm hạng mục thí nghiệm, liên quan đến luận văn tốt nghiệp, liên quan đến vấn đề nàng có thể lấy được bằng tốt nghiệp hay không, tuyệt đối không thể qua loa được.

Cổ Lạc Nhi lại thở dài, lật tiếp một trang nữa. Càng xem, mặt Cổ Lạc Nhi càng kịch liệt suy sụp.

Sau khi hoàn thành thực nghiệm, nàng phải cùng với một người bạn đi tới chỗ hẹn. Bởi vì có một nam hài tử theo đuổi bạn tốt đến lợi hại, bạn tốt cũng không khước từ tình cảm của hắn được, đành phải hẹn gặp một lần.

Nói hết lời nhất định phải lôi nàng đi cùng, tuyên bố rõ muốn để nàng làm lá chắn.

Sau đó a, nàng còn phải đi dạy kèm.

Phần dạy kèm này vốn của một đồng học làm, trong khoảng thời gian này đồng học lại đi thực tập, sợ làm chậm trễ con nhà người ta, năn nỉ nàng dạy thay vài tuần.

Lại sau đó nữa, nàng còn phải chuẩn bị thi biện luận vào ngày mai. Nói thật, nàng quả thực chán ghét cái trò biện luận nhàm chán này, tranh luận đều là những thứ viển vông, có ý nghĩa gì a?

Nhưng nàng lại âm kém dương sai bị bầu làm đại diện cho lớp, không thể không kiên trì tham gia.

Cổ Lạc Nhi “Bộp” một tiếng khép lại cuốn sổ, ném lên trên giường.

Chán nản nghĩ, vì sao từ nhỏ đến lớn, nàng luôn phải làm những việc nàng không muốn? Vì sao lại luôn phải sống vì người khác?

“Không, ” Cổ Lạc Nhi lớn tiếng gào to, “Ta muốn lười biếng, ta không muốn làm những chuyện chán ghét này nữa, ta muốn sống cuộc sống của chính mình.”

Đây là tiếng kêu gào phát ra từ nội tâm.

Hơn mười năm rồi, nàng rốt cuộc cũng kêu lên tiếng lòng của mình.

Tiếng gầm nhanh chóng khiến không khí mở ra một vòng xoáy vĩ đại. Kỳ quái, nàng sao lại không thể nhìn thấy mọi thứ thế này?

Giường của nàng, đồng hồ báo thức quấy nhiễu giấc ngủ người khác, còn có cuốn sổ chán ghét kia, cái gì cũng không thấy.

Trước mắt nàng, từng tia sáng rọi màu trắng kì dị hiện lên, sáng ngời nhưng lại không chói mắt.

Nàng đây là làm sao vậy?

Rõ ràng vừa rồi nàng đang ngồi trên giường nha.

Hào quang nhanh chóng lưu chuyển, nàng giống như bị vây quanh chính giữa trong vòng xoáy nhanh chóng xoay tròn.

Nàng đây là làm sao vậy? Nàng rốt cuộc đang ở nơi nào?

Cổ Lạc Nhi nóng nảy, lên tiếng kêu to: “Thả ta ra ngoài.”

Giống hiểu lời nàng nói, vòng xoáy bỗng nhiên dừng xoay.

Yên lặng một lát, hào quang trước mắt tỏa khắp nơi, bạch quang hóa thành ngàn vạn giọt quang ảnh nhỏ vun, tan ra, mở ra bốn phía.

Giống như pháo hoa rơi đầy trời, lại giống như mưa sao băng, trắng lệ rực rỡ.

Cổ Lạc Nhi nhìn mà ngây người.

2. Chương 2: Hoàng Thượng Tựa Hồ Rất Mệt Mỏi

Nàng cảm giác mình giống như tiên tử, trên không trung thuận gió bay lên, trên người của nàng lại phát ra hào quang.

Ách? Tiên tử? Không trung?

Cổ Lạc Nhi lúc này mới phát hiện, cả người của nàng đều đang lơ lửng trong không trung, hơn nữa thân thể như một đồ vật rơi với tốc độ kinh hoàng xuống đất.

Nàng sợ tới mức thất thanh thét chói tai.

Trong đầu còn duy nhất một ý niệm, nàng ở tại lầu 7, nếu té xuống dưới, không chết cũng trở thành tàn phế.

Cổ Lạc nhi nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống.

Nàng nghe thấy tiếng thét the the của chính mình phá vỡ không khí trầm tĩnh, sau đó chợt ngừng, lưu lại ở bên tai. Nàng đây là xong rồi sao? Nàng như thế nào không có cảm thấy đau đớn?

Dưới thân mềm mềm , ẩm ẩm , giống như ngồi trên một cái nệm to mập phần thoải mái.

Cổ Lạc nhi ngừng thét, thử thăm dò mở mắt ra.

Vừa mở to mắt, đã nhìn thấy một gương mặt tuấn dật phi phàm tiến đến trước mặt nàng, cách mặt của nàng không đến nửa thước.

Khuôn mặt người này thật là tuấn tú, đôi mắt đen nhánh đang dò xét nhìn nàng.

Cổ Lạc nhi chống lại cặp mắt kia, vừa vặn trông thấy trong mắt có một đạo ánh sáng hiện lên.

Hào quang tới quá nhanh, nàng căn bản không thấy rõ, cơ hồ cho rằng nàng đang ảo giác.

Bởi vì, trong nháy mắt , đối diện với vẻ đẹp trước mặt, đồng tử của nàng liền trở nên mê muội lơ mơ, như được phủ bằng một tầng sương mù, lại giống như bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

Cái này, là tình huống gì? Nàng là đang nằm mơ sao?

Cổ Lạc nhi hung hăng véo chính mình một cái, quả thật không đau mà, nàng quả nhiên là đang nằm mơ.

Nhưng soái ca trước mặt biểu tình trên mặt sao lại kỳ quái như vậy?

Lông mày của hắn hung hăng nâng lên hạ xuống, môi khẽ nhếch, giống đang hít khí, bộ dạng trông rất thống khổ..

“Người làm sao vậy?”

Cổ Lạc nhi bất chấp tình cảnh của mình, thân thiết hỏi hắn.

Soái ca mở miệng: “Người véo trộm thật đau.”

Thanh âm trầm thấp, rất có từ tính, mang theo vài phần tức giận, lại có vài phần mệt mỏi.

Cổ Lạc Nhi chưa từng nghe qua thanh âm dễ nghe như thế, thanh âm kia có một đạo lực trí mạng xuyên thấu, giống như thấm thấu vào trong lòng người.

Nàng cũng chưa từng gặp qua dung mạo tuấn mỹ thế này, nói là tuấn mỹ, nhưng không hề mất đi cương khí.

Cổ Lạc nhi có chút hoảng hốt, kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời đã quên phản ứng.

Bên tai lại truyền đến vô số thanh âm ầm ĩ..

“Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ?”

“Đây là chuyện gì? Yêu nữ to gan, dám ngồi trên người hoàng thượng, còn không mau xuống.”

“Yêu nữ, ngồi trên người hoàng thượng chưa nói, còn dám véo long thể của hoàng thượng, thật là không muốn sống nữa.”

Cổ Lạc nhi bị những âm thanh này khiến cho lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện, nguyên lai chính mình đang ngồi ở trên người vị soái ca trước mặt .

Mà tay phải của nàng, vừa rồi véo chính mình một phen, đang đặt ở trên đùi soái ca.

Thì ra vừa rồi nàng véo không phải là mình, mà là soái ca a, khó trách không cảm thấy đau.

Cổ Lạc Nhi là một hài tử hiểu lễ phép, vội vàng hướng soái ca giải thích.

“Thực xin lỗi a, ta không phải cố ý, vừa rồi là nhầm lẫn, còn tưởng rằng đang véo chính mình .”

Soái ca trợn trắng mắt, ngửa đầu về phía sau, tựa lưng vào chỗ dựa trên giường , nhắm mắt lại, không thêm quan tâm đến lý lẽ của nàng.

Cổ Lạc Nhi cũng hướng hần trợn mắt.

Cái gì nha, thật sự nàng không phải cố ý, bộ dạng của hần là có ý gì chứ?

Bên tai lại truyền tới thanh âm âm ỉ.

“Yêu nữ, dám đối hoàng thượng bất kính.”

“Yêu nữ, còn không mau leo xuống.”

Cổ Lạc Nhi đột nhiên nhớ lại, chính mình vẫn còn ngồi trên người soái ca, vội vàng từ trên người hần nhảy xuống.

Đưa mắt nhìn chung quanh, Cổ Lạc Nhi phát hiện mình đang đứng giữa một hoa viên.

Cảnh vật hoa viên như được cố ý bố trí.

Hòn non bộ đình nghỉ mát, cầu nhỏ nước chảy, kỳ hoa dị thảo, lâm viên đông tây không giống nhau, mà cấu tứ lại sáng tạo, phối hợp lại thập phần làm người ta cảnh đẹp ý vui.

Bên cạnh nàng, dưới tàng cây Hạnh hoa nở rộ, một chiếc giường được đặt ở nơi đó, soái ca vừa bị nàng véo đã vững vàng nằm nghiêng ngửa trên giường.

Cổ Lạc Nhi có chút minh bạch, nàng vừa rồi nhất định là từ không trung té xuống, nhưng mà té lên trên người vị soái ca này, cho nên mới không có bị thương.

Chung quanh nàng, có mấy người như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào nàng, trong mắt đều là vẻ đề phòng.

Bọn họ trong miệng không còn kêu gào, cũng không dám tự mình tiến gần đến người nàng, đại khái là sợ không biết chính xác lai lịch của nàng, không dám hành động thiếu suy nghĩ đi.

Cổ Lạc Nhi trực giác mách bảo nơi này không bình thường.

Nàng đây là đến nơi nào?

Đúng rồi, trước mắt những người này đang mặc, là trang phục cổ nhân.

3. Chương 3: Vô Ưu Quốc

Soái ca nằm ở trên giường cũng vận y phục cổ trang.

Còn có, vừa rồi soái ca tự xưng “Trẫm”, mà những người này lại luôn mồm gọi hần là hoàng thượng, chẳng lẽ là nàng bị dòng nước xoáy đưa đến hoàng cung thời cổ đại nha?

Nếu là sự thật, vậy thì đây là cái triều đại gì? Nhìn trang phục thì nàng không thể đoán được.

Trường bào với tay áo dài, tóc dài đã búi lên, chính xác là trang phục của cổ nhân. Nhưng cụ thể, cùng với triều đại nào thì hoàn toàn là một sự khác biệt.

Nàng rất thích lịch sử, đã từng có một lần, đối với trang phục của các triều đại sinh ra hứng thú say mê, quả thực nghiên cứu một phen.

Nhưng mà, trang phục những người trước mắt thì nàng chưa bao giờ gặp qua, giống như đem kiểu quần áo triều Hán kết hợp lại với triều Đường vậy.

Soái ca là hoàng đế, vậy những kẻ xung quanh đây chính là thái giám ư?

Thật lạ lùng.

Cổ Lạc Nhi không tin được mà nhéo mình một cái, thật đau a.

Lúc này nàng mới thật sự nhéo trên người mình, hơn nữa, nàng thật sự không phải đang nằm mơ.

Một thái giám bộ dáng đầu lĩnh tiến đến trước giường ngủ, cúi người xuống, cung kính hỏi: “Hoàng Thượng, người xem nên xử lý như thế nào?”

Soái ca ngay cả mí mắt cũng lười động, miễn cưỡng mà thuận miệng gạt ra hai chữ.

“Tiên phi.”

Dường như lúc nói ra hai chữ này khiến hần mất rất nhiều khí lực.

Cổ Lạc Nhi không hiểu ý tứ của hần, hần nói là sẽ ột Tiên phi gì đó đến xử lý nàng sao?

Những tên thái giám có trong phạm vi đó mặt đều biến sắc, đồng loạt rào rào hướng Cổ Lạc Nhi quỳ xuống.

Trong miệng cao giọng xướng lên: “Chúc mừng nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Cổ Lạc Nhi lại càng hoảng sợ, vội nhảy lên trên giường của soái ca rồi chui ra đằng sau, tránh những người này.

Nàng không quen khi người khác hướng nàng quỳ xuống.

Hai tay loạn xạ quơ quơ, trong miệng kêu lên: “Này, các người đừng quỳ a, đứng lên đi. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Cục diện thật sự là rất rối loạn, hôm nay nàng gặp được quá nhiều chuyện lộn xộn rồi, ngàn vạn lần đừng kích thích nàng nữa.

Đám thái giám nghe lời của nàng, đồng thanh mà nói: “Đa tạ nương nương.”

Lúc này mới đứng lên.

Cổ Lạc Nhi liếc một cái về phía trước người soái ca, thấy hần vẫn nhắm hai mắt như cũ, an tĩnh trên giường, bộ dạng dường như đang ngủ.

Không khỏi kinh ngạc, người này, thật đúng là đủ trấn định a.

Rốt cuộc là hoàng đế, đúng là không giống người thường.

Một cái thân thể sống của nàng từ trên trời rơi xuống, ngã lên người hần, hần lại thờ ơ, còn còn có thể an tâm ngủ ngon.

Trong nội tâm không khỏi lại có chút khó chịu.

Nàng là một đại mỹ nữ ngã lên người hần, thế nhưng ngay cả một chút biểu hiện kinh hãi hần cũng không có.

Nàng không dám nói chính mình khuynh quốc khuynh thành, nhưng soái ca theo đuổi nàng cũng không phải là ít nha.

Hần là, hậu cung nhiều mỹ nữ quá, thẩm mỹ của soái ca mệt rồi?

Thái giám đầu lĩnh tiến đến trước mặt soái ca, hướng hần xin chỉ thị.

“Hoàng thượng, Tiên phi nương nương an cư nơi nào?”

Soái ca không lên tiếng.

Thái giám đầu lĩnh hỏi liên hai lần, soái ca thủy chung một chữ không nói.

Thái giám đầu lĩnh đành phải đứng lên, thở dài, kêu người khác đem đến một cái ghế, đặt trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Nói: “Nương nương, mời người ngồi xuống. Đợi hoàng thượng tỉnh lại sẽ an bài chỗ ở của người.”

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên hỏi: “Các người tại sao lại kêu ta là nương nương?”

Thái giám đầu lĩnh cung kính đáp: “Hồi nương nương, vừa rồi hoàng thượng sắc phong nương nương thành tiên phi, nương nương người cũng đã nghe thấy mà.”

Cổ Lạc Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra hai chữ “Tiên phi” của hần có ý nghĩa này.

Lời nói này đã đủ đơn giản rồi, thật là thiệt thòi khi những tên thái giám này có thể hiểu được lời của hần.

Nhưng nhưng, nàng cũng không muốn làm Tiên phi gì đó đâu.

Cổ Lạc Nhi nhảy đến trước giường của soái ca, kêu lên: “Hoàng thượng, người tỉnh lại, ta có lời muốn nói với người.”

Đến địa bàn của người ta, nàng phải tôn trọng người ta, lên tiếng kêu hoàng thượng cũng là thích hợp rồi.

Bọn thái giám đều bị thái độ tùy tiện của nàng làm cho kinh ngạc, ai dám trước mặt hoàng thượng mà vô lễ như vậy a.

Nhưng lại khiếp sợ lai lịch kỳ lạ cùng với thân phận của nàng, nên không dám khuyên bảo gì cả.

Soái ca thông thả cảm giác trong giấc ngủ của mình, không thêm để ý đến tiếng kêu gào của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi không vui, hần khiến nàng đảm nhiệm chức phi tử của hần thật sao? Lại còn không cho nàng một chức quan để kiếm chút tiền hoa hồng.

Phi tử là lão bà của hần nha, lại còn là tiểu lão bà nữa chứ, nàng cũng mặc kệ.

Cúi người xuống, kề bên lỗ tai của soái ca mà kêu to: “Hoàng thượng.”

soái ca rất cục nhú nhú mày, nói một chữ.

“Ồn.”

Cổ Lạc Nhi thiếu chút nữa té xỉu.

Gặp qua người lười, nhưng chưa thấy qua kẻ nào lười đến vậy, ngay cả lời cũng không nở nhiều lời một cái.

4. Chương 4: Được Phong Làm Tiên Phi

“Hoàng thượng,” Cổ Lạc Nhi còn muốn gọi, bị một tên thái giám kế bên vội vàng ngăn cản.

“Nương nương, người ngàn vạn lần đừng gọi nữa, hoàng thượng tức giận rồi.”

Cổ Lạc Nhi thấy thần sắc của hần khẩn trương, mặt cũng biến sắc, đành phải tạm thời ngậm miệng lại, ngồi xuống ghế chờ đợi.

Nàng không muốn làm cho đám người này vì nàng mà lo lắng khiếp đảm. Hơn nữa, nàng vừa lúc có thể hướng bon họ thu thập một ít thông tin.

Cổ Lạc Nhi đảo mắt xung quanh, hướng đến thái giám đầu lĩnh mà vẫy vẫy tay.

Thái giám đầu lĩnh nhanh chóng đi đến, cung cung kính kính đứng trước mặt Cổ Lạc Nhi.

“Nương nương, ngài có gì phân phó?”

Từ nhỏ đã bị giáo huấn là phải kính già yêu trẻ nên trong người Cổ Lạc Nhi nhất thời không được tự nhiên.

Bản thân ngồi sung sướng, lại làm cho người có tuổi đứng trước mặt tựa như có thể làm ông nội mình, khom lưng quỳ gối cùng nàng nói chuyện, nàng như thế nào lại cảm giác mình có điểm phạm tội?

Vì vậy cổ Nhạc nhi nói với hần: “Người cũng ngồi xuống đi.”

Dường như vị thái giám đầu lĩnh bị lời nói của Cổ Lạc Nhi dọa cho sợ, vội vàng khoát tay nói: “Không thể, không thể. Nô tài làm sao dám ngồi trước mặt nương nương?”

Cổ Lạc Nhi nhúc đầu nói: “Bảo người ngồi người cứ ngồi chứ sao. Người cứ đứng trước mặt ta mà nói chuyện như vậy, ta cảm thấy không quen.”

Nhưng nói thế nào thái giám đầu lĩnh cũng không chịu ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi nóng lên, cổ ý xụ mặt hỏi hần: “Ta là nương nương, người cần phải nghe lời ta, đứng hay không?”

“Dạ đúng.”

Thái giám đầu lĩnh lau lau mồ hôi lạnh trên mặt, đột nhiên không hiểu, nương nương trước mặt rốt cuộc là hiền lành, hay là rất khó đối phó.

Cổ Lạc Nhi đặc ý nói: “Cái này không tính. Ta lệnh cho người ngồi xuống.”

“Dạ.”

Thái giám đầu lĩnh đành phải theo lời mà ngồi xuống. Nhưng không dám ngồi lên trên ghế, lại đưa tay kéo chiếc ghế đá, nghiêng người ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy, hần chỉ ngồi bằng nửa móng.

Bộ dạng nơm nớp lo sợ, vừa thấy tức cười lại vừa tội nghiệp.

Cổ Lạc Nhi biết hần không có biện pháp, người từ nhỏ đã được giáo dục trở thành nô tài, nàng nhất thời không có cách nào thay đổi hần.

Dù sao thì hần cũng đã ngồi xuống, nàng nói chuyện với hần cũng sẽ không sinh ra cảm giác phạm tội.

“Công công, người xưng hô như thế nào a?”

Cổ Lạc Nhi trước là cùng hần thiết lập quan hệ đã.

Hần xưng hô với nàng và soái ca đều giống như kiểu hoàng cung cổ đại, chắt chắt nàng gọi hần là công công thì cũng phù hợp rồi.

Thái giám đầu lĩnh khom người, trả lời: “Hồi nương nương, nô tài tên gọi An Thụy.”

“Nguyên lai là An công công.”

An Thụy vội vàng đứng lên, nói: “Nương nương, nô tài không xứng đáng, người gọi nô tài An Thụy là được rồi.”

Cổ Lạc Nhi đành phải hướng hần ra hiệu, ý bảo hần ngồi xuống.

“Được rồi, An Thụy, người trước tiên ngồi xuống rồi hãy nói.”

Trong lòng không khỏi có chút kỳ quái, chẳng phải nói đại thái giám theo bên người hoàng thượng quyền thế đều rất lớn, hậu phi không được sủng ái còn phải nhìn mặt bọn họ hành sự sao?

Như thế nào người thái giám này lại cẩn thận trịnh trọng, thật là giống với bộ dạng của nô tài.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ lóe lên ở trong đầu một chút liền bị cổ Nhạc nhi vứt qua một bên.

Nàng không có công sức để đi nghĩ về những chuyện vặt vãnh này, nàng muốn dùng dịp này trong lúc soái ca đang ngủ mà hướng An Thụy thám thính tình hình.

Nguyên lai, nàng bị dòng nước xoáy dẫn đến một thời không (thời gian và không gian) chưa từng nghe nói qua này.

Quốc gia này tên là Vô Ưu quốc, mà soái ca đang ngáy khò khò ở trên giường chính là hoàng đế của Vô Ưu quốc ¾Đông Phong Túy.

Tập tục của Vô Ưu quốc thật ra đối với những hiểu biết của nàng về sinh hoạt tập tục của cổ đại cũng không khác mấy.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu mừng thầm, chẳng lẽ nguyện vọng buổi sáng của nàng đã thành hiện thực?

Nàng thực sự thoát khỏi những công việc mà nàng chán ghét bị ép phải làm, mà còn thật sự trải qua cuộc sống nàng mơ ước ư?

Ai, lão cha lão mẹ, Lạc Nhi thực xin lỗi các người, nguyện vọng muốn con xuất ngoại của hai người, chỉ sợ là không thể thành hiện thực, đâu có gì lạ đâu a.

Ta là thân bất do kỷ. (Hoàn cảnh không do mình quyết định).

Cổ Lạc Nhi nghĩ ngợi một lúc, có chút chột dạ.

Cũng có chút tưởng niệm về thời bố mẹ đang sống.

Bất quá, ký lai chi tắc an chi (đã ở đâu thì làm quen với nơi đó), nàng muốn thừa dịp cơ hội hiếm có này hảo hảo hưởng thụ cuộc sống, có thể hưởng thụ bao lâu thì hưởng thụ.

Hắc hắc, lão cha lão mẹ, tuy nói Lạc Nhi không thực hiện được nguyện vọng xuất ngoại của các người, nhưng tới một thời không khác, phải nói là so với xuất ngoại đáng tự hào hơn nhiều nhỉ?

(Cười hắc hắc: Là hì hì hoặc khà khà đó =)))

Đây chính là người bình thường không thể làm được nha.

Thực sự có chút hoài nghi, đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ thật đẹp thật đẹp, hoàn hảo đến nỗi làm cho người khác khó có thể tin được.

Nhưng nàng có phải hay không vừa ngủ, sau đó hiện ra chiêm bao này?

Cổ Lạc Nhi nhin không được lại véo mình một cái.

Lúc này nàng dùng lực tương đối nhỏ, nhưng trên mu bàn tay cảm giác đau đớn vẫn thập phần rõ ràng, nàng thật không phải là đang nằm mơ.

“Ừ , người có sở thích véo người sao?”

Trên giường ngủ truyền đến một thanh âm lười biếng.

Vị hoàng đế này thật sự là mệt mỏi.

An công công nghe vậy, vội vàng nghiêng người từ trên ghế đá ngồi dậy, khoanh tay đứng sang một bên.

Cổ Lạc Nhi nhìn người trên giường một cái, chỉ thấy Đông Phong Túy đã tỉnh lại, đang nhìn nàng.

Nhưng hắn cũng không đứng dậy, uể oải tựa người trên giường ngủ, một tay che miệng, dường như bộ dáng còn rất muốn ngủ.

Trên người hắn mặc không phải là minh hoàng long bào, mà là một trường bào màu trắng như tuyết.

Trên áo dài thêu một bức tranh thủy mặc màu đen trắng, vài cánh Hạnh Hoa màu trắng từ trên cành nhẹ nhàng rơi xuống, dính lại trên áo, tựa như là trung tâm của một bức tranh.

Vạt áo trước ngực hơi hơi mở , lộ ra cái cổ trắng nõn.

Vài sợi tóc rất tùy ý buông xuống trên vạt áo và giường, cùng hắn cả người đồng dạng lười biếng.

Cổ Lạc Nhi vội vàng đứng lên, chạy đến trước giường ngủ.

Trông tinh mâu hắn khép hờ, Cổ Lạc Nhi sợ hắn không cẩn thận lại ngủ mất, nàng thừa dịp thời điểm hắn thanh tỉnh liền mở miệng nói rõ ràng.

“Hoàng thượng, người vừa rồi phong ta làm Tiên phi?”

Cổ Lạc Nhi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Đối phó loại người lười này, biện pháp tốt nhất chính là đứng quanh co lòng vòng.

“Ừ.”

Đông Phong Túy khề ừ, tỏ vẻ thừa nhận.

“Vì cái gì?”

Đông Phong Túy mất lơ dờ tay chỉ tay lên trời sau đó trở mình, lúc này ngay cả nói cũng lười.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ kỹ một hồi mới hiểu được ý tứ của hắn, hỏi: “Ý người nói, ta là từ trên trời rớt xuống, cho nên phong ta làm Tiên phi?”

“Ừ.”

Đông Phong Túy từ trong mũi khẽ hừ nhẹ tỏ ý trả lời.

“Nhưng, ta không thể làm Tiên phi của người.”

Đông Phong Túy ngáp một cái thật to, làm như không nghe thấy lời của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi nóng nảy, dứt khoát đặt mông ngồi xuống giường ngủ, nắm chặt đầu vai của Đông Phong Túy, trước khi hắn chìm vào mộng đẹp lần nữa liền đánh thức dậy.

“Này, người đừng ngủ được không? Người vẫn chưa trả lời ta..., ta không thể làm Tiên phi của người, mời người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Đông Phong Túy đẩy tay của nàng ra, ngược lại trở lại ngủ trên giường, nói ba chữ.

“Đều giống nhau.”

“Có ý tứ gì?”

Đông Phong Túy không trả lời nàng, nhắm mắt lại, như là đắm chìm trong gió xuân.

Thật là một tên thần ngủ.

Cổ Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời còn chưa có nhô lên cao, đây là buổi sáng.

Buổi sáng mà đã bắt đầu ngủ ngon, như vậy buổi chiều buổi tối hắn làm cái gì?

Cổ Lạc Nhi gãi gãi đầu, hỏi thăm An Thụy: “Hoàng thượng tối hôm qua quá mệt mỏi, cho nên hiện tại muốn nghỉ ngơi, phải không?”

An Thụy biểu cảm trên mặt là muốn cười nhưng lại không dám cười.

Hàm súc đáp: “Hồi nường nường, hoàng thượng từ trước đến nay giấc ngủ tương đối nhiều.”

Cổ Lạc Nhi minh bạch, hóa ra người này mỗi ngày đều như thế, không làm việc, chỉ để ý ngủ ngon a.

Thật sự là so với con dê thì còn lười hơn.

Trong tưởng tượng, hoàng đế hắn là có rất nhiều công việc phải xử lý. Nhìn Đông Phong Túy an nhàn ngủ như thế, rõ ràng chính là, vong quốc chi quân.

(Diễn: Mất nước do vua, ý là vua bất tài, vô dụng)

Cổ Lạc Nhi oán thầm vài câu.

Đương nhiên, mặc kệ hắn là vong quốc chi quân hay là thánh minh chi quân, đều cùng nàng không liên quan gì.

Cùng nàng có quan hệ chính là, nàng hiện tại sẽ phải ở chỗ này ngủ cùng hắn.

Hắn phong nàng làm Tiên phi, lại không an bài chỗ ở cho nàng, nàng chỉ có thể ở chỗ này dây dưa, đây mới là chuyện phải tính toán.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi mới mặc kệ hắn có phải hoàng đế hay không, nắm lấy mặt Đông Phong Túy mà kéo.

“Hoàng thượng, rời giường a.”

Đông Phong Túy hất tay nàng ra, vụng về nói: “Đừng làm nháo”.

Mặt của hắn đối diện Cổ Lạc Nhi, lúc này khoảng cách không xa cũng không gần, vừa vặn làm cho Cổ Lạc Nhi đủ rõ ràng.

Cổ Lạc Nhi không khỏi cảm thấy có chút sững sờ.

Mặt như mỹ ngọc, mày kiếm mũi cao, khóe môi nhếch lên vẽ thành một đường cong duyên dáng, làm cho người ta có một ý nghĩ xúc động là hung hăng cắn lên đó một cái.

Còn cặp mắt kia, dù cho nhắm chặt, cũng có một loại mị hoặc không nói thành lời.

Còn có, còn có làn da xúc cảm của hân, ôn nhuận mềm mại, cảm giác tuyệt hảo. So với chính nàng còn tốt hơn.

Thật là một mỹ nam độc nhất vô nhị.

Nàng xem phim trên TV nhìn thấy không ít ngôi sao soái ca, nhưng không có một người nào, không ai có thể so sánh với người trước mặt.

Cổ Lạc Nhi sững sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, rút tay về.

Mỹ thì làm sao? Soái thì thế nào?

Cũng chỉ là một tên lười biếng.

Hừ, giống như cái gối thêu hoa mà thôi.

Không, so với gối thêu hoa thì còn kém xa. Cái gối tốt xấu còn có chút tác dụng, mà hân, không chút tác dụng, phải có người tới hầu hạ hân, là một côn trùng ăn gạo mà thôi.

Thật là đáng tiếc cho cái túi da tốt này.

Cổ Lạc Nhi quyết tâm muốn đánh thức hân, những điều muốn hỏi đều hỏi An Thụy xong, làm cho nàng chỉ việc ngồi không, nàng không thể chịu được.

5. Chương 5: Nguyệt Quý Phi

Không có tiêu khiển, lại còn không thể lớn tiếng ồn ào, tránh phải đánh thức vị thần ngủ trước mắt này.

Nàng Cổ Lạc Nhi ở thời không trước, đã vì người khác mà sống quá nhiều rồi, vì cái gì đến nơi này vẫn không thể trở lại thành chính mình?

Chìa tay nghĩ muốn vỗ vỗ gương mặt Đông Phong Túy, tay vừa vươn tới, lại cảm thấy vừa rồi mười ngón tay chạm qua gương mặt trắng nõn của hân, cảm giác thật kỳ dị.

Vì vậy lại rút tay trở về.

Nàng cũng không biết đây là như thế nào, bản năng đã cảm thấy, sờ mặt của hân rất nguy hiểm, nàng không thể sờ nữa.

Về phần vì sao nguy hiểm, lại có chút ngơ ngẩn.

Nhãn châu xoay động, nhìn thấy điểm tâm tinh xảo bày biện bên cạnh giường, Cổ Lạc Nhi hai mắt lóe sáng.

Nàng buổi sáng rời giường, liền trực tiếp đến nơi này, còn chưa ăn qua gì, bụng đã sớm kêu ùng ục biểu tình.

Lúc này cũng không vội mà đánh thức Đông Phong Túy, chạy qua, bắt chắp tất cả, cầm điểm tâm lên liền ăn.

Đúng là hoàng gia gì đó a, mùi vị thật không sai.

Bên tai như thế nào vang lên tiếng “Hư . . hư” như thanh âm hút không khí vậy?

Cổ Nhạc nhi hai tay cầm lấy điểm tâm, một bên không để ý hình tượng mà cắn từng miếng từng miếng ăn, một bên hướng bốn phía nhìn lại.

Chỉ thấy An Thụy cùng các thái giám cung nữ còn lại các đầu lú lười tròn mắt nhìn nàng.

Thấy nàng nhìn bọn họ, bọn họ lại nhanh chóng cúi đầu.

Cổ Lạc Nhi rất nhanh liền hiểu là chuyện gì xảy ra, thì ra là tướng ăn của nàng rất kỳ quái, làm cho những người này kinh ngạc.

Phỏng chừng hậu cung các phi tử ăn cái gì đều là rất nhã nhặn, có vẻ rất có giáo dưỡng đi.

Lại nghĩ tới bình thường lời của cha mẹ luôn dặn dò nàng, con gái trong nhà, phải có chút nhã nhặn, không thể quá vồn vã. Ăn cơm phải có tướng ăn, ngồi phải có dáng ngồi...

Nghe vậy nàng đau cả đầu.

Mà hiện giờ, bất luận nàng có vồn vã như thế nào, chính là không còn có người dám nói nàng cái gì.

Làm chức vụ Tiên phi này cũng không tồi a.

Cổ Lạc Nhi đột nhiên cảm thấy vô cùng thả lỏng, thậm chí có chút kích động mà nghĩ tới mấy trò đùa dai.

Cố tình bình chân như vại ăn từ đông sang tây, sau khi ăn xong, một bên ngâm nga hát, một bên vẫn chưa thỏa mãn mà liếm láp ngón tay.

Chung quanh các cung nữ thái giám kia cúi đầu thấp hơn, đầu vai không kiềm chế được run lên.

Cổ Lạc Nhi ngang ngược đồng tình với bọn họ nói: “Này, các người muốn cười thì cứ cười đi, ghen nhiều khó chịu.”

Nhưng là, không ai hưởng ứng sự kêu gọi của nàng, mọi người trước mắt y nguyên như cũ một đám chôn sâu đầu, phát ra chút ít thanh âm kì quái bị đè nén cực thấp.

Cổ Lạc Nhi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nàng thật rất rõ ràng, đúng là tự mình kìm nén tư vị.

Nhưng nàng lại không chú ý tới, người nằm trên giường phía sau nàng, khoe môi của Đông Phong Túy nhếch cao đến nỗi không thể cao hơn được nữa.

Nàng chỉ chú ý, sau khi bản thân ăn qua điểm tâm này, cổ họng có chút khô khan.

Lại liếc đến chiếc bàn thấp được chạm khắc từ gỗ tử đàn có chiếc đĩa điểm tâm ở trên, kế bên nó chính là một ấm trà, cùng với một chén trà đã được rót ra.

Cổ Lạc Nhi cũng không có suy nghĩ sâu xa, vì sao lại có một chén trà được rót ra rồi để ngay ngắn ở đó, mừng rỡ vì không cần phải rót trà, nâng chén trà lên, ngửa cổ lên uống cạn.

Ăn đủ uống no, Cổ Lạc Nhi trở lại bên cạnh giường ngủ, nghiêng đầu nhìn Đông Phong Túy đối với hành động của nàng không chút nào phản ứng.

Trong lòng nghĩ, người lười đều tham ăn, không bằng đem mỹ thực đến hấp dẫn thẳng cha này.

Kề sát lỗ tai của Đông Phong Túy mà hét: “Oa, ăn thật là ngon a, thật thơm a. Này, hoàng thượng, người muốn hay không cần một miếng?”

Hai mắt Đông Phong Túy nhắm chặt, nhất động bất động. (một chút cũng không cử động)

Một cánh hạnh hoa từ trên không trung rơi xuống, rơi hẫng lên sợi tóc rũ trên trán hẫng, an ổn mà nằm yên trên đó.

Ngay sau đó cánh hoa cũng không động đậy nữa.

Cổ Lạc Nhi chuyển sang suy nghĩ, hoàng đế bình thường đều háo sắc, mỹ thực không hiệu quả, không bằng thử lần nữa dùng sắc đẹp.

Lần nữa đối với lỗ tai Đông Phong Túy mà hét.

“Oa, mỹ nữ a. Trời lạnh như vậy, áo yếm còn bó lại ngấn nữa. Bộ ngực sữa nữa đây, da trắng nõn nà, nha nha nha, thật sự là so với Hạnh hoa còn đẹp hơn nha.”

Sinh động như thật, hoa múa tay chân vui sướng, ánh mắt còn giả bộ nhìn ra bụi cây chuối tổ nữ phía trước.

Đông Phong Túy cũng không quản đến hành động của nàng.

Không ngờ, Đông Phong Túy không có phản ứng, phía sau bụi cây chuối hoa truyền đến một hoàn bội tiếng vang. (tiếng ngọc bội)

Hóa ra, phía sau bụi cây ẩn dấu một đường mòn đầy sỏi đá.

Bụi hoa quá rậm, vừa rồi Cổ Lạc Nhi cũng không nhìn thấy.

Tiếng hoàn bội càng lúc càng gần, bụi cây bị hai bàn tay thon mảnh gạt ra, sau đó một mỹ nhân xinh đẹp hiện ra trước mắt.

Nàng đi xuyên qua bụi cây, đến trước giường của Đông Phong Túy, theo sau là hai cung nữ.

Mà người gạt bụi hoa ra, chính là hai cung nữ.

6. Chương 6: Phiền Toái

Người còn chưa tới, Cổ Lạc Nhi đã ngửi thấy một mùi hương nồng nặc bay đến.

Có chút giống hoa hồng, lại vừa giống hoa nhài, nhưng hai mùi hương này so với nhau đều nồng, dường như không khí đều bị nhuộm mùi hương này, khiến người ta không thể thở nổi.

Mặc dù mùi hương nồng, nhưng hết sức dễ ngửi, không hề làm người khác bài xích.

Ngược lại còn làm cho người ta có chút miên man bất định.

Cổ Lạc Nhi xấu xa nghĩ, nghe nói nước hoa hiện đại đều bỏ thêm một chút thành phần, kích thích tình dục rất hiệu quả, nước hoa cổ đại chẳng lẽ lại giống như vậy ư?

Đông Phong Túy lúc này cũng không chống đỡ được đi?

Nhìn kĩ lại lần nữa, tiểu mỹ nhân trước mặt bên trong mặc áo gấm màu vàng nhạt, bên ngoài khoác một sa y mỏng hầu như trong suốt, người đẹp, y phục còn đẹp hơn.

Chả trách người ta vẫn nói, người dựa vào y trang.

Riêng cách ăn mặc đã áp chế đối phương.

Mà trước ngực của nàng, lại y hệt như hình dạng của nàng, áo yếm bó cực thấp, lộ ra một mảng làn da trắng nõn nà, khe ngọc như ẩn như hiện.

Bây giờ còn là đầu xuân, xuân hàn se lạnh.

Quả thật vẫn còn có người không sợ lạnh.

Người đẹp “đóng băng” a.

Cổ Lạc Nhi phục.

Xung quanh một hàng người quỳ xuống, nín thở nói: “Tham kiến Nguyệt quý phi nương nương.”

Thì ra, đây là phi tử của Đông Phong Túy, hơn nữa còn là quý phi.

Cổ Lạc Nhi trong lòng tính toán, dựa theo nghi lễ hậu cung cổ đại, dưới hoàng hậu, hẳn là quý phi, xem ra vị Nguyệt quý phi này thân phận không thấp.

Khoan đã, nàng hình như trở thành Tiên phi, chẳng phải là thân phận so với Nguyệt quý phi thấp hơn sao?

Có phải là cũng giống như những người kia, hướng nàng ta quỳ xuống hành lễ?

Hừ, Tiên phi này tuyệt đối làm không được.

Tiểu mỹ nhân khanh khách cười nói: “Đều đứng lên đi. Vừa rồi là ai khoa trương Bồn cung ? Là người sao?”

Đôi mắt hướng trên người Cổ Lạc Nhi đang đứng bất động dạo qua một vòng, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cổ Lạc Nhi cúi đầu nhìn nhìn lên người mình, tức thời hiểu được nàng ta kinh ngạc vì cái gì.

Nàng buổi sáng còn đang ngủ đã bị mẹ gọi điện thoại đánh thức, trên người còn mặc bộ đồ ngủ. Rất đáng yêu, mặt trên dán hình phim hoạt hình Tiểu Hùng....

May mắn lúc ngồi xuống thuận tay choàng áo khoác lên, cho nên hiện tại không cảm thấy lạnh.

Nhưng quần áo trên người này, chỉ sợ ở Vô Ưu quốc tuyệt đối là độc nhất vô nhị a.

Chẳng trách Nguyệt quý phi lại cảm thấy kì quái.

Nguyệt quý phi thấy Cổ Lạc Nhi không đáp, lại hỏi: “Người là cung nữ mới tới sao? Bồn cung chưa từng thấy qua người.”

An Thụy thay mặt Cổ Lạc Nhi đáp: “Hồi nguyệt quý phi nương nương, đây là Tiên phi nương nương mà hoàng thượng vừa sắc phong”

“Cái gì? Tiên phi?”

Thần sắc trên mặt Nguyệt quý phi càng thêm kinh ngạc, mà lại có thêm chút khinh thường cùng địch ý.

Cổ Lạc Nhi biết rõ nàng vì sao khinh thị chính mình.

Ở cổ đại, nữ nhân tôn quý đều phải mặc váy, chỉ có nữ nhân dê tiện mới có thể trước mặt người khác mặc quần, cho nên nàng ta vừa rồi mới nghĩ mình là cung nữ.

Về phần địch ý trên mặt nàng ta, thì càng dễ lý giải.

Đều là phi tử, càng nhiều người càng khó tranh thủ tình cảm, còn có thể không sinh ra địch ý sao?

Vội vàng phe phẩy tay giải thích: “Không phải, không phải. Vừa rồi hoàng thượng hồ ngôn loạn ngữ nói, bọn họ tưởng thật. Kỳ thật, ta căn bản không phải Tiên phi gì đó.”

Nàng không phải sợ Nguyệt quý phi này, nàng chỉ là không muốn rước lấy những phiền toái không cần thiết, càng không muốn tranh sủng cái gì.

Nàng vốn sẽ không muốn làm cái gì Tiên phi.

Tuy nói, nàng vừa rồi đối với Đông Phong Túy lay động một chút sắc tâm, nhưng mà cũng chỉ là chút ít thôi.

Hơn nữa, chuyện này cùng với việc làm phi tử của hấn là việc hoàn toàn khác nhau nha.

Thần sắc trên mặt Nguyệt quý phi lại càng thêm cổ quái, trong mắt địch ý cũng càng sâu.

Không nhìn Cổ Lạc Nhi, lại hỏi An Thụy bên cạnh.

“An Thụy, có đúng là Hoàng thượng chính miệng phong nàng làm Tiên phi?”

An Thụy nhận ra lời nói của nàng không chút hảo cảm, nhưng cũng chỉ cung kính đáp: “Đúng vậy.”

Nguyệt quý phi cắn xuống môi dưới, côi lòng tràn đầy địch ý trừng mắt liếc Cổ Lạc Nhi một cái, ngồi bên cạnh giường ngủ, nhẹ giọng làm nũng kêu.

“Hoàng thượng, ngài mau tỉnh dậy, thần thiếp tới với ngài rồi đây.”

Đông Phong Túy vẫn vững vàng ngủ, cũng giống như vừa rồi, đối với những gì nàng ta kêu gào chán nản tựa như không nghe thấy.

Những cánh Hạnh hoa vương trên trán hấn vẫn như cũ một một chút lay động.

(nguyên bản là nhúc nhích, nhưng lay động có lẽ hay hơn =)))

Nguyệt quý phi một chút cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như nàng ta đã sớm biết trước như vậy.

Thời điểm nàng ta đi qua bên người Cổ Lạc Nhi, một hồi làn gió thơm thoảng qua, khiến cho Cổ Lạc Nhi ngứa lỗ mũi.

Cổ Lạc Nhi nhăn a nhăn a, rốt cục nhìn không được, đánh một cái hắt hơi vang dội.

“Ất xì——”

Toàn bộ người xung quanh đều cúi đầu xuống dưới, đầu vai không khống chế được run run, phát ra thanh âm bị đè nén cực thấp.

7. Chương 7: Trêu Cợt

Mà Đông Phong Túy ngủ trên giường lại cong cong khóe mà không ai hay biết.

Nguyệt quý phi sắc mặt tái nhợt, khiển trách nói: “Láo xược, người dám ở trước mặt Bồn cung vô lễ như thế?”

Cổ Lạc nhi vội vàng không ngừng nói xin lỗi.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Nói xin lỗi xong, mới cảm nhận lại , nàng thật sự làm nữ tử ngoan ngoãn thành thói quen, hướng Nguyệt quý phi áy náy cái gì a?

Bất quá là một cái hắt hơi mà thôi, nhân chi thường tình, đáng để gây chiến sao?

(nhân chi thường tình: là lẽ thường tình)

Chính là ở trên lớp học hắt hơi, giáo viên còn sẽ có thể như thế nào .

Hắt hơi cũng không phải muốn hắt thì hắt, nghĩ muốn không hắt sẽ không hắt .

Nguyệt quý phi đứng người lên, đi đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, vênh váo hung hăng nói: “Người hãy nghe cho kỹ, bất luận người có phải hay không chính miệng Hoàng thượng ngự phong tiên phi gì đó, tại hậu cung này, đều do Bồn cung định đoạt. Từ nay về sau thấy Bồn cung, tất phải ngoan ngoãn hành lễ. Đã hiểu chưa?”

“Nha.”

Cổ Lạc Nhi tự ứng phi ứng lên tiếng. (tự ứng phi ứng: đáp ứng như không)

Nàng mặc kệ Nguyệt quý phi này, nhưng lại không ghờ rước lấy phiền toái hơn nữa, đã nghĩ qua loa lấy lệ nàng, đẩy nàng ta đi được.

Thấy Cổ Lạc Nhi chịu thua, Nguyệt quý phi trên mặt lộ ra vẻ đắc ý mỉm cười.

Ngạo nghễ phân phó: “Người lại đây, đấm bóp chân cho Bồn cung.”

Nói xong đem ghế Cổ Lạc Nhi vừa rồi ngồi ngồi xuống.

Nàng hôm nay liền không thể không đem Cổ Lạc Nhi áp chế.

Nhìn ra toàn bộ hậu cung, còn không có phi tử nào được Hoàng thượng chính miệng phong .

Tất cả phi tử, đều dựa theo chế độ tuyển chọn.

Nhưng là phong hào, cũng do nội vụ đại thần phụ trách cùng nữ quan dự định, giao cho Thái hậu thông qua phê duyệt.

Hôm nay đột nhiên chui ra một phi tử chính miệng Hoàng thượng tứ phong , chính là Tiên phi gì đó, đây có thể có điểm không ổn.

Nguyệt quý phi lại liếc mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái, ánh mắt càng phát ra khinh thường.

Bộ dáng trưởng thành vẫn còn đoan chính, nhưng thân quần áo này, thật sự là muốn cười rụng răng cửa.

Còn là Tiên phi ư, Tiên tử ngọc như vậy đây sao?

Cổ Lạc Nhi thấy nàng ta ngênh ngang phân phó, giống như căn bản không đem Đông Phong Túy trước mặt để vào mắt, không tức giận, nhưng có chút kinh ngạc.

Là bởi vì Đông Phong Túy quá sủng nàng, nàng ta mới dám làm càn như thế sao?

Lập tức giật mình, lấy phong cách đại sâu lười Đông Phong Túy, phỏng chừng cũng lười quản lý hậu cung.

Đại khái, mặc cho hậu cung các phi tử tự mình hành sự .

Hơn nữa, theo cách hẩn ngủ, cảm giác giấc ngủ không xác định tới khi nào, hoàn toàn căn bản cũng không biết rõ ở trước mặt hẩn phát sinh những chuyện này.

Nàng chỉ lo suy đoán, đã quên mất Nguyệt quý phi.

Nguyệt quý phi sắc mặt lại trở nên khó coi, chất vấn nói: “Như thế nào, người muốn kháng mệnh không tuân?”

Cổ Lạc Nhi cũng giận, khinh người không nên quá đáng, nàng Cổ Lạc Nhi lớn như vậy, còn chưa bao giờ dẫm chân cho người khác .

Ngay cả chân cha mẹ đều không có dẫm bóp qua, lại để Nguyệt quý phi hành hạ sao?

Mở to miệng, mới nghĩ định phản đối, một trận gió ngang qua, lại đem hương khí Nguyệt quý phi vào trong mũi.

Mùi thơm còn hơn hồi nãy càng thêm nồng đậm.

Cổ Lạc Nhi “Ắt xì” một tiếng, đánh cái hắt hơi còn vang dội hơn vừa nãy.

Nguyệt quý phi vọt người đứng lên, phần nộ nói: “Được lắm, người còn dám nói người không phải cố ý. Đông Tuyết, vả miệng nó cho Bồn cung.”

Người xung quanh giật nảy mình.

Ở hậu cung này Nguyệt quý phi là phi tử có địa vị tôn quý nhất, hoàng thượng lại mặc kệ sự tình, bình thường nàng cũng ức hiếp không ít người.

Hậu cung tất cả các phi tử đều được nhường nàng ba phần.

Xem ra, hôm nay nàng ta thật sự nổi giận, rất phiền toái đây.

Bọn họ tuy vừa mới quen Cổ Lạc Nhi, hơn nữa đối với lai lịch nàng còn giữ thái độ nghi hoặc , nhưng thấy nàng bình dị gần gũi, hoạt bát đáng yêu, không khỏi cũng yêu mến nàng.

Nguyệt quý phi đem theo cung nữ Đông Tuyết vén vén tay áo, muốn tiến lên vả miệng.

Vả miệng đối với nàng mà nói, bình thường như ăn cơm.

An Thụy bước lên phía trước hai bước, muốn thay Cổ Lạc Nhi cầu tình.

Cổ Lạc Nhi lại hì hì cười nói: “Nương nương đừng nóng giận a, Lạc nhi vậy dẫm chân cho ngài.”

Lời này ngoài dự đoán của mọi người ở ngoài, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Cổ Lạc Nhi.

Vừa rồi nàng rõ ràng không sợ trời không sợ đất , ngay cả Hoàng thượng cũng dám lộn xộn lay động lộn xộn rung chuyển, như thế nào bây giờ lại chịu ngoan ngoãn dẫm chân cho Nguyệt quý phi rồi?

Ngay cả Đông Phong Túy ngủ trên giường cũng không khỏi dựng lỗ tai lên.

Nguyệt quý phi cho rằng Cổ Lạc Nhi sợ nàng, phát phát tay lệnh Đông Tuyết lui xuống.

Đông Tuyết lòng tràn đầy vẻ không tình nguyện lùi về sau lưng Nguyệt quý phi, hôm nay còn không được đánh người, trong lòng bàn tay đang ngứa , đáng tiếc, hiện tại lại mất đi cơ hội.

Cổ Lạc Nhi đi tới cái ghế trước mặt Nguyệt quý phi vừa mới ngồi qua.

8. Chương 8: Chống Lại Phi Tử Của Hân

Tay vịn cái ghế.

Cười nói: “Nương nương, thỉnh ngài ngồi xuống đi.”

Nguyệt quý phi tin là thật, cho rằng Cổ Lạc Nhi thật sự muốn đắm chân cho nàng, dương dương đắc ý định ngồi xuống.

Nghĩ nàng là Nguyệt quý phi, trong cung ai dám không nghe lời của nàng?

Hoàng thượng cả ngày chỉ biết ngủ ngon, mặc kệ thế sự, thái hậu lại điên điên vui sướng. Hậu cung này, ai dám nói nàng nữa chứ?

Chỉ tiếc, mị lực của nàng không thể chinh phục được Hoàng thượng.

Mỗi lần tới bên người Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không chịu vì nàng mà mở to mắt.

Thật là, nhìn xem một người rất thông minh , dĩ nhiên là một tên gốc đầu gỗ, ngay cả nữ nhân cũng không hiểu rằng phải hưởng thụ.

Bằng không, nếu nàng có một đứa con trai, địa vị ở phía sau cung càng thêm vững chắc.

Nguyệt quý phi đầu óc phức tạp chuyển ý niệm trong đầu, đáng vẻ muôn phương mà ngồi xuống, muốn hưởng thụ Cổ Lạc Nhi hầu hạ.

Mắt thấy cái mông của nàng ta chuẩn bị kề đến trên mặt ghế, Cổ Lạc Nhi đứng lúc đem cái ghế kéo sang bên cạnh.

Nguyệt quý phi không phòng bị, đặt mông ngồi vào trên mặt đất, cái mông té giống như nở hoa, kịch liệt đau nhức khó nhìn.

Nguyệt quý phi không khỏi “A” phát ra một tiếng hét thảm.

Đi đôi với tiếng kêu thảm thiết , còn có “Xoạt” một tiếng vang lên.

Thanh âm y phục bị xé rách.

Cái này thật sự không thể trách Cổ Lạc Nhi, Cổ Lạc Nhi thậm chí làm cho nàng té một cái , ai bảo nàng ta khi dễ người?

Thật không nghĩ rằng muốn làm hư y phục của nàng.

Chỉ trách, y phục của nàng thật sự quá mỏng rồi, chịu không được cú ngã này.

Cổ Lạc Nhi bỏ qua cái ghế, vội vàng muốn đỡ Nguyệt quý phi .

Trong miệng ngạc nhiên kêu lên: “Nương nương, ngài như thế nào không thích ngồi trên ghế, thích ngồi chỗ này a...?”

Nguyệt quý phi đau đến không còn hơi, còn không có trở lại bình thường quá mức trách cứ Cổ Lạc Nhi, đã nghe thấy nàng xôn xao nói không ngừng.

“Nương nương, trên mặt đất thật mát a, ngài mau đứng lên, đừng đóng băng không tốt. A, ta biết rồi, ngài là ngại cái ghế quá nóng, phải không?”

“A, nhất định rồi . Nếu không, ngài làm sao có thể chính mình xé quần áo đâu? Ngài quần áo quá dày rồi, có đúng hay không?”

“Nương nương, Lạc nhi thật sự là bội phục ngài a, thân thể như vậy tốt.”

Cổ Lạc Nhi trong miệng nói, trong tay cũng không nhàn rồi, dùng sức muốn đem Nguyệt quý phi kéo tới.

Đông Tuyết cùng một cung nữ Hạ Liên cũng vội vàng chạy tới, muốn đỡ Nguyệt quý phi.

Ba người ở giữa, phải kể tới Cổ Lạc Nhi gắng sức, khí lực toàn thân đều đem ra hết.

Nguyệt quý phi cảm giác cánh tay mình bị nàng cầm lấy giống như muốn bẻ gãy, hết lần này tới lần khác đau đến càng thêm nói không ra lời.

Mà cái miệng nhỏ nhắn của Cổ Lạc Nhi cùng nàng tương phản, ngược lại rè rè càng không chịu ngừng.

“Nương nương, ngài đừng ý lại trên mặt đất a, Lạc nhi đều cùng không còn khí lực .”

“Nương nương, Lạc nhi thật sự là đỡ không được ngài. Ngài tại sao lại nặng như vậy a?”

Nguyệt quý phi tức giận đến hai mắt biến thành màu đen, giận lắm, còn dám nói nàng nặng, thân thể nàng chính là rất thon thả .

Vội vàng mượn lực đứng dậy.

Nếu không , nàng cũng bị Cổ Lạc Nhi hại chết.

Nếu không phải nàng bị bóp chết, nhất định cũng bị tức chết.

Vừa mới đứng lên, chỉ nghe dưới chân lại truyền tới “Xoát——” một tiếng vang lên, đoán chừng là quần áo lại bị kéo hỏng rồi.

Nguyệt quý phi cúi đầu xem xét, trên mặt đất nằm nửa tấm quần áo của nàng, nhưng nhìn không ra rốt cuộc là bị ai cho giẫm lên.

Còn chưa kịp quở trách Cổ Lạc Nhi, đã thấy Cổ Lạc Nhi vẻ mặt sùng bái ánh mắt nhìn qua phía sau nàng, tay cũng chỉ về phía sau lưng nàng .

“Oa, nương nương, ngọc thể ngài đẹp quá a.”

Nguyệt quý phi lúc này mới cảm giác sau lưng lạnh lạnh .

Đưa tay vừa sờ, lại lần tới da thịt trên lưng .

Trời ạ, quần áo rách quần manh rồi, nàng không có cách nào gặp người nữa.

(áo rách quần manh: quần áo rách rưới, không đủ che thân)

Một tiếng thét chói tai theo cổ họng Nguyệt quý phi phát ra.

“Xuýt, nương nương, chú ý, đừng đánh thức hoàng thượng.”

Trong lúc hỗn loạn, Nguyệt quý phi lại rõ ràng nghe thấy được thanh âm của Cổ Lạc Nhi.

Nàng cuống quýt ngừng miệng, không dám lại thét lên, sợ đánh thức Đông Phong Túy.

Nguyệt quý phi xoay người, mặt ngó về phía Đông Phong Túy, đem bộ lưng lơ lửng giấu ở phía sau.

Nàng cũng không thể để Đông Phong Túy nhìn thấy hình dáng nàng thảm hại.

Đông Phong Túy vẫn nằm ở giường, cũng không mở mắt, Nguyệt quý phi mới chịu nhả ra khí, lại thấy hần cau mày, lập tức đem tâm đều nâng lên cổ họng .

May là Đông Phong Túy trở mình, quay lưng về phía các nàng, lại tiếp tục mộng Chu Công.

Nguyệt quý phi lúc này mới chính thức yên lòng, thở dài ra một hơi, vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Đông Tuyết cùng Hạ Liên nhân lúc rảnh rỗi sớm đã đem y phục Nguyệt quý phi xé vỡ trên mặt đất nhặt lên, choàng lên trên người nàng.

9. Chương 9: Hoàng Đế Lười

Nguyệt quý phi chỉ cảm thấy gió lạnh hiu hiu thổi qua thân thể, vội ôm chặt cánh tay.

Lại bất chấp tìm Cổ Lạc Nhi tính sổ, nhân sắc ra hiệu cho hai cung nữ.

Vội vàng hấp tấp, nho nhỏ tiếng nói: “Đi, chúng ta trở về.”

Cổ Lạc Nhi lại nhiệt tình đến cực điểm mà lớn tiếng giữ lại.

“Nương nương, ngài không hề nhiều ngồi thêm một lúc nữa a? Hoàng thượng hẳn là rất nhanh tỉnh lại.”

Nguyệt quý phi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tiền phi đáng giận, chỉ lo Đông Phong Túy không tỉnh, muốn đánh thức hẳn, làm cho hẳn trông thấy bộ dáng không ra người của mình sao?

Hừ, khoản nợ này, nàng nhớ kỹ, quay đầu lại tiếp tục tính.

Hung dữ mà trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái, bước nhanh chui qua khóm chuối tổ nữ, chạy thục mạng.

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ cười ha ha.

Rất thú vị, chưa bao giờ biết, làm việc mình muốn sẽ thống khoái như vậy.

Nàng chính là chán ghét loại người động một chút lại ức hiếp kẻ yếu này.

Trước kia, tại thời không của nàng, cũng thường gặp phải người như vậy, đáng tiếc chưa từng có cơ hội giáo huấn các nàng một chút.

An Thụy lại cười không nổi, lo lắng lo lắng nói: “Nương nương, ngài sau này nên ngàn vạn lần cẩn thận một chút. Nguyệt quý phi cũng không dễ đối phó a.”

Cổ Lạc Nhi chẳng hề để ý nói: “Sợ cái gì? Dù sao ta nán lại ở Hoàng cung không được bao lâu, nàng không hại được đến ta.”

Nàng chỉ chờ Đông Phong Túy tỉnh ngủ một cái, sẽ cùng hẳn thương lượng rõ ràng, nàng sẽ không làm cái gì Tiền phi của hẳn.

Lại nghe thấy phía sau thanh âm Đông Phong Túy lười biếng truyền tới.

“Vì sao lại không nán lại hoàng cung lâu hơn?”

Oa, Cổ Lạc Nhi kinh ngạc than, những lời này tổng cộng có mười một chữ đó, nàng nghe qua đông phong say nói được dài nhất một câu.

(Sự thực trong bản Tiếng trung là 11, tiếng việt là 10 ^^)

Cái này thật sự là lời hẳn nói sao?

Cổ Lạc Nhi kinh hỉ quay người lại, thấy Đông Phong Túy đã mở mắt, đang thờ ơ nhìn nàng.

Trong đôi mắt hiếm thấy đã không còn buồn ngủ.

Mà bản thân hẳn, cũng không có tiếp tục nằm, mà là nửa nằm nửa tựa ở chỗ tựa lưng trên giường.

Cổ Lạc Nhi mừng khắp khởi chạy tới, đứng ở trước giường ngủ, hỏi: “Hoàng thượng, người rốt cục tỉnh rồi?”

Đông Phong Túy nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, ngữ khí hỏi lại.

Cổ Lạc Nhi không sao rõ được nhìn hẳn, quái lạ, là nàng đang hỏi hẳn đó nha.

Lại vừa nghĩ, nàng minh bạch.

Đông Phong Túy đang chờ đáp án vấn đề kia vừa rồi hỏi nàng.

Ai, ở bên cạnh hần dài lâu, sợ rằng từ người đàn độn cũng trở thành thông minh.

Bị tôi luyện.

Nàng cũng không kiên nhẫn cùng Đông Phong Túy dây dưa thêm, trực tiếp nói: “Hoàng thượng, ta nói, ta không thể làm Tiên phi của ngươi, người để ta đi a.”

Đông Phong Túy ngáp một cái thật to, ngồi thẳng người.

Ổng tay áo phất động, Hạnh Hoa trên người rơi xuống đầy đất.

Gió nhẹ thổi qua, trên đầu lại một hồi hoa vũ phiêu xuống.

Đông Phong Túy ngồi ở chính giữa hoa vũ, phiêu phiêu, mà mang theo chút lười biếng, như một tiên nhân.

Khiến cho Cổ Lạc Nhi nghĩ tới hai chữ, Thụy tiên. (tiên nữ)

Ngô, hần không phải Thụy thần, hần là Thụy tiên.

Cổ Lạc Nhi lần nữa thấy sững sờ.

“Này.”

Đông Phong Túy miễn cưỡng gọi nàng.

Cổ Lạc Nhi bị hần gọi lấy lại được tinh thần, lần nữa tự mắng mình, nàng khi nào trở thành hoa si rồi?

“Hoàng, hoàng thượng, người đáp ứng ta đi.”

Cổ Lạc Nhi mới trì hoãn quá mức, còn có chút lắp bắp.

Đông Phong Túy ưu nhã lắc đầu.

“Vây cũng không được.”

“Vì sao?” Cổ Lạc Nhi nóng nảy, “Dựa vào cái gì người nói phong ta làm Tiên phi thì ta liền phải làm? Ta cũng không có đáp ứng người. Chẳng lẽ, người đường đường là một Hoàng đế, muốn dẫn đầu cường đoạt dân nữ sao?”

Nàng trước tiên phải đem tội danh định chết hần.

Bằng không, hoàng đế là kẻ nào, muốn nàng thế nào thì phải như thế đấy, nàng cũng không thể phản kháng.

“Không.”

Phương thức trả lời của Đông Phong Túy, thập phần ngắn gọn.

Cổ Lạc Nhi hiện tại đã hiểu rõ phương thức nói chuyện của hần rồi, không cần nghĩ đã biết, hần là nói không phải như tội danh nàng gán.

Hỏi lại hần: “Vây người nói là sao? Kính nhờ người nói rõ ràng một chút được không? Không cần như kem đánh răng phải nặn mới ra chút.”

“Kem đánh răng là cái gì?”

Cổ Lạc Nhi nghe thấy An Thụ ở sau lưng nhỏ giọng tự nói.

Đông Phong Túy hướng Cổ Lạc Nhi vẫy tay, vỗ vỗ bên cạnh chỗ trống trên giường ngủ, ý bảo nàng ngồi bên cạnh hần rồi giải thích.

Cổ Lạc Nhi cũng không khách khí, thoải mái mà ngay tại giường ngủ ngồi xuống.

Nàng nhất định cùng hần hảo hảo nói một chút đạo lý, không tranh giành tự do không được.

Đông Phong Túy khó có được nói một cuộc trò chuyện nhiều như vậy, tâm tình rất tốt giúp nàng phân tích.

10. Chương 10: Hoàng Thượng Người Có Tiền Hay Không?

“Người từ không trung rơi xuống, rơi xuống trên người trẫm, lại lôi kéo mặt trẫm, cùng trẫm da thịt chi thân. Trẫm không chê người, còn phong người làm Tiên phi, người nên cười trộm mới đúng. Người nói có phải hay không?”

Nói xong đạo lý rõ ràng, dường như hẳn phải nhặt lấy bao nhiêu gánh nặng, mà Cổ Lạc Nhi lại như được chiếm phần lớn tiện nghi.

Cổ Lạc Nhi mới không cần nợ hẳn.

“Hoàng thượng, ta không cần người chịu trách nhiệm, được chưa?”

“Không được, trẫm mặc dù lười, nhưng lại hoàng đế rất có trách nhiệm.”

Một tay kéo vai Cổ Lạc Nhi, chỉ vào chiếc bàn nói: “Người xem, trà trẫm uống qua người cũng uống, người cho rằng, người còn có thể gả cho nam nhân khác sao?”

“Uống chén trà thì sao? Ai nói ta muốn gả cho nam nhân khác?”

Cổ Lạc Nhi tức giận gật tay Đông Phong Túy ra.

Ăn đậu hũ của nàng, ý tứ hoàn hảo nói muốn phụ trách với nàng.

Đem nàng như phế phẩm, hẳn nghĩ muốn nhặt liền nhặt sao?

“Tốt lắm, trẫm đã nói người gả cho trẫm rất có lợi.”

Đông Phong Túy hướng Cổ Lạc Nhi lộ ra một nụ cười hồn xiêu phách lạc.

Cổ Lạc Nhi lại một hồi hoảng hốt.

Trời ạ, đã từng không ít soái ca theo đuổi nàng a, nàng khi nào với soái ca như vậy không có sức miễn dịch rồi?

Đông Phong Túy mưu kế đạt được, ân cần thiện dụ.

(thiện dụ: Thiện: Lương thiện, dụ: dụ dỗ =)))

“Thứ nhất, người làm Tiên phi, có thể mỗi ngày nhìn tuyệt thế mỹ nam.”

Cổ Lạc Nhi không tự chủ được gật đầu.

Biết rõ hẳn là đang nói chính hẳn, nhưng mà Cổ Lạc Nhi không có cách nào khác phản bác lời hẳn nói, người ta chính là tuyệt thế mỹ nam chứ sao.

“Thứ hai, người làm Tiên phi, có thể mỗi ngày mặc lăng la tơ lụa, ăn sơn hào hải vị.”

(lăng la tơ lụa: ý nói tơ lụa quý hiếm, lăng la cũng có nghĩa là lừa mông có vân hoa)

Cổ Lạc Nhi lần nữa gật gật đầu, còn không do tự chủ nuốt nuốt nước miếng.

“Thứ ba, người. . . . .”

“Hoàng thượng, đừng nói nữa.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng ngắt lời hẳn.

Đông Phong Túy bày ra điều kiện thật sự quá mê người, nàng sợ nàng chống đỡ không được.

Như tự động viên chính mình, Cổ Lạc Nhi cực kỳ vang dội đáp lại lời Đông Phong Túy.

“Thứ nhất, ta không ham thích nhìn tuyệt thế mỹ nam, nhất là, mỹ nam đó chỉ biết ngủ, không hề có tính tình đáng nói.”

Lúc này lại là Đông Phong Túy gật gật đầu.

“Thứ hai, ta không thích mặc lăng la tơ lụa, hơn nữa, ta thích ăn cơm rau dưa.”

Đông Phong Túy lại gật gật đầu, còn đùa giỡn xem xét đồ ngũ trên người Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi không thêm quan tâm, thoải mái để cho hắn nhìn.

Khóe mắt dư quang không tự chủ được hướng chiếc đĩa không trên bàn liếc một cái, điểm tâm vừa mới ăn xong còn dư hương ở miệng.

Điểm tâm Hoàng gia , thật không tồi.

Riêng điểm tâm đã ăn ngon như vậy rồi, bữa ăn chính chẳng phải là càng thêm mỹ vị ngon miệng e rằng khó có thể tưởng tượng?

Cổ Lạc Nhi lại không nhin được nuốt nước miếng một cái.

Bỏ đi chức Tiên phi, nàng trả giá thật không ít mà .

Cơ hồ đã nghĩ đồng ý lời Đông Phong Túy, làm phi tử của hắn trên danh nghĩa, nhưng Nguyệt quý phi vênh vào hung hăng, bộ dáng tràn đầy địch ý lại xuất hiện ở trước mắt nàng.

Cổ Lạc Nhi lập tức bỏ đi ý niệm muốn làm phi tử trên danh nghĩa trong đầu.

Nàng vẫn là bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn.

Nghe nói, ở hậu cung hỗn loạn , không chú ý một chút liền mất mạng nhỏ a, chẳng hạn như đầy vào lãnh cung a.

Hoàng đế lười trước mắt này mặc kệ mọi chuyện, nàng cũng không muốn lại đối mặt Nguyệt quý phi.

Không phải sợ nàng, chính là không thích nàng.

Đông Phong Túy đem nhất cử nhất động của Cổ Lạc Nhi đều coi ở trong mắt, nhẹ giọng cười cười.

Cổ Lạc Nhi trên mặt cảm thấy khó xử, vội vàng thu hồi ánh mắt đang nhìn trên đĩa cái đĩa trống, trừng mắt nhìn Đông Phong Túy một cái.

Đông Phong Túy lại không thêm để ý chút nào, vẻ mặt ý cười vẫn như cũ.

Tốt tính nói: “Thứ ba, ngươi trở thành Tiên phi, có thể tùy ý xuất cung.”

Cái này, Cổ Lạc Nhi không có cách nào khác phản bác.

Trời ạ, tại sao có thể có loại chuyện tốt này?

Mỗi ngày có thể xem soái ca, có người trông nom ăn trông nom uống trông nom ở, còn có thể tùy ý đi dạo phố, nàng thế nào cảm giác như nằm mơ a?

Không phải nói người trong hậu cung là không thể tùy ý xuất cung đấy sao? Chẳng lẽ cái này Vô Ưu quốc gì đó cùng cổ đại nàng biết bất đồng?

Cổ Nhạc nhi không thể tin hỏi: “Ta thật sự có thể tùy ý xuất cung, ở ngoài cung muốn làm cái gì thì làm cái đó?”

“Phải”

Đông Phong Túy trả lời luôn luôn có thể giản lược liền giản lược.

“Này phi tử của ngươi cũng có thể tùy ý xuất cung sao?”

“Không, chỉ có Tiên phi của trẫm là ngoại lệ.”

“A? Nếu như ta làm cung nữ?”

“Cũng không thể xuất cung.”

Hóa ra, Vô Ưu quốc hay là cổ đại nàng biết đều giống nhau, chỉ có điều, Đông Phong Túy vì muốn nàng làm Tiên phi, cho nàng một đặc quyền mà thôi.

Cổ Lạc Nhi lại không cảm thấy cao hứng.

11. Chương 11: Hoàng Thượng Keo Kiệt

Chẳng những không cảm thấy cao hứng, ngược lại nghi hoặc dần dần sâu hơn.

Đông Phong Túy tại sao phải làm như vậy? Hẳn rốt cuộc có mục đích gì ám muội?

Cổ Lạc Nhi nghĩ mãi mà không ra, nàng thật sự đối với Đông Phong Túy hiểu quá ít.

Nàng cũng không muốn suy nghĩ cẩn thận, hẳn có mục đích gì, cùng nàng không liên can.

Cùng nàng có liên can chính là, điều kiện này của Đông Phong Túy làm cho nàng không cách nào kháng cự, cũng là lựa chọn trước mắt tốt nhất của nàng.

Nếu không, trên người nàng hai bàn tay trắng, xuất cung chỉ có nước ăn không khí.

Cổ Lạc Nhi còn muốn thử thăm dò mức độ chính xác của sự việc, thật sự quá ngoài ý muốn của nàng.

“Hoàng thượng, người tại sao phải đặc biệt cho phép ta xuất cung? Chẳng lẽ không sợ ta ở bên ngoài làm ô uế thanh danh của người?”

Đông Phong Túy lại ngáp một cái, thần sắc có chút mệt mỏi biếng nhác, tiện tay áng chừng cánh hoa tại ngón giữa đưa bốn.

Mười ngón thon dài, vừa nhìn nhất định là tay sống trong nhung lụa.

Cánh hoa hạnh phấn trắng kẹp ở ngón giữa, nhưng không rõ ràng rốt cuộc là hoa đẹp hơn, hay là ngón tay đẹp hơn.

Nói hẳn là tuyệt thế mỹ nam, thật không quá đáng.

Cổ Lạc Nhi lại một lần nữa bắt đầu ngẩn người.

Lời Đông Phong Túy nhàn nhạt truyền đến.

“Hậu phi không cho phép tùy ý xuất cung, ngoại trừ hoàng đế, nam nhân khác không được phép tùy ý tiến vào hậu cung, đây là vì bảo đảm huyết mạch hoàng thất thuần khiết. Về phần người, trẫm sẽ không sủng hạnh người, người xuất cung yêu đương nam nhân khác là chuyện của người. Nhưng để xảy ra có hài tử, trẫm chính xác không thừa nhận. Đã hiểu chưa?”

Đây là một trận lời mà hôm nay Đông Phong Túy nói đến dài nhất.

Sau khi nói xong, dường như mệt mỏi chết rồi, lại nghiêng dựa vào gối trên giường, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Người xung quanh hai bên một mực lặng lẽ nghe, lúc này không khỏi cùng nhau phát ra một trận tiếng hít khí.

Lời nói này của Hoàng thượng quá không thể tưởng tượng.

Trước, thấy thái độ hẳn khác thường, phá lệ nói rất nhiều lời, làm như vậy là để khiến cho Cổ Lạc Nhi cam tâm tình nguyện lưu lại làm Tiên phi.

Còn tưởng rằng khó khăn lắm hẳn mới coi trọng một nữ tử, tất cả mọi người đều thay hai người bọn họ vui vẻ.

Hoàng thượng chưa bao giờ sủng hạnh hậu phi, cho tới bây giờ chỉ biết ngủ ngon.

Không ai đối với việc hấn không sung hạnh hậu phi cảm thấy kỳ quái, bởi vì tất cả mọi người biết rõ, hoàng thượng chỉ đối với việc ngủ cảm thấy hứng thú.

Cho tới bây giờ với nữ nhân chưa hề có hứng thú.

Trong cung ngoài cung không người nào không cảm thấy sầu lo, cứ nằm ngủ như vậy, con nối dõi của hoàng gia có thể làm sao bây giờ?

Hôm nay, hấn rất cực đối với nữ nhân có hứng thú, thật sự là quá tốt.

Huyết mạch Hoàng thất có hi vọng rồi.

Về phần Tiên phi nương nương, lai lịch tuy có chút kì quái, nhưng phẩm chất của nàng ngay thẳng đáng yêu, khiến người không thể không thích nàng.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, hoàng thượng lại ngay cả chuyện Tiên phi nương nương đi ra ngoài tư hội nam nhân đều không quan tâm, thế này gọi là chuyện gì?

(tư hội: vụng trộm gặp)

Cổ Lạc Nhi lại giống như nghe được tin vui lớn, nhảy dựng lên.

Vỗ tay kêu lên: “Thật tốt quá, ta chỉ là trên phi tử danh nghĩa. Người nói sớm đi, hại ta nghĩ rằng người thật sự muốn ta làm phi tử, uống công ưu sầu nửa ngày. Hắc hắc, hoàng thượng, người thật là một người tốt.”

Thật sự là quá tốt chứ sao, nàng không cần hầu hạ vị hoàng đế này, còn có thể xuất cung đi chơi.

Người xung quanh nghe được hai tai càng thêm bốc khói.

Nếu không phải phải hảo hảo đứng hầu ở một bên, không thể phá hỏng quy củ, chỉ sợ bọn họ đều phải đồng thời ngã xuống đất ngất đi.

Hai người này, thật đúng là tương xứng a.

(nguyên bản: hoàn chân thị đẳng đối. Ta nghĩ nó tựa tựa như câu tương xứng hoặc hợp nhau. Haha)

Cổ Lạc Nhi thoáng chốc một mình vui vẻ, rồi lại suy sụp hạ mặt xuống.

Nàng nhớ tới lo lắng vừa rồi.

Nếu như Nguyệt quý phi kia muốn tới tìm nàng tính sổ, nàng nên làm gì bây giờ?

Ngoại trừ nàng, hậu cung này có phải là còn có Tinh quý phi, Vân Quý phi, Phong quý phi gì đó? Nếu như các nàng đều tìm đến gây phiền phức cho nàng thì nguy rồi.

Cổ Lạc Nhi chống cằm nghĩ nghĩ, ý tứ không được tốt đẩy đẩy đầu vai Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, cùng ngài thương lượng chuyện này nha.”

Lúc này mọi người một hồi trông thấy bộ dáng nàng vờ về ngưỡng nghệu, đều bị kinh ngạc, cùng dựng đứng lỗ tai, muốn nghe nàng nói chuyện gì.

Đông Phong Túy mở mắt, ý hỏi nhìn nàng.

Cổ Lạc Nhi xoắn bắt tay vào thủ đoạn, nửa ngày mới tư tư ngái ngái nói: “Hoàng thượng, trên người ta không có ngân lượng. Ngài có thể hay không tạm thời cho ta mượn một chút? Ta cam đoan rất nhanh có thể trả lại cho ngài.”

Xuất môn bên ngoài, dù sao cũng phải có chút tiền mang theo người mới thành.

Nàng chỉ mặc đồ ngủ, một đồng đều không mang theo.

Hơn nữa, cho dù mang theo, cũng không hữu dụng.

Ai lại chấp nhận dùng tiền giấy ở thời không của nàng a?

Cho nên, nàng phải tìm Đông Phong Túy mượn ít tiền làm tiền vốn, đi ra ngoài bóng bảy, nói không chừng có thể tìm được con đường phát tài.

Đợi nàng buôn bán ổn định, liền chuồn mất, bằng không vẫn phải ở chỗ này giả mạo ngồi mát ăn bát vàng.

Đông Phong Túy lần nữa lại từ trên giường ngồi dậy, duỗi cái lưng cực kỳ mỏi.

12. Chương 12: Hoàng Thượng Keo Kiệt 2

Hôm nay hẳn thật là mệt mỏi a, nói nhiều lời như vậy.

Cũng không vội trả lời Cổ Lạc Nhi, ánh mắt hướng trên chiếc kỷ trà nhìn lướt qua, giơ tay lên.

(kỷ trà: là bàn con thấp. Dùng hán viết cho ha oai ^^)

An Thụy vội vàng đi lên trước, cầm lấy ấm trà, hướng trên ly trà không trên bàn rót tràn đầy.

Đông Phong Túy nhú mày, nói: “Thay chén trà.”

Cổ Lạc Nhi nghe được liền tức giận, ô, hẳn không phải là chê chén trà nàng uống qua đấy sao?

Nàng vừa rồi uống trà còn sót lại của hẳn, nàng còn chưa ghét bỏ cái gì đâu.

An Thụy nghe vậy, vội vàng cầm chén trà sạch sẽ khác, rót trà, đưa đến trên tay Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy tiếp nhận trà, chậm rãi nhấp môi.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ giận dữ mà đi đến trước chiếc kỷ trà, chính mình khác cầm một chén trà sạch sẽ, rót đầy một ly trà, một hơi trút xuống.

An Thụy vội vàng cuống quýt đã chạy tới, nói: “Nương nương, việc này sai nô tài đến làm là được, ngài làm sao có thể tự mình động tay?”

Cổ Nhạc nhi lớn tiếng nói: “Ta tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, tốt đẹp tại sao phải đòi hỏi hầu hạ? Cũng chẳng phải là mình không có tay chân, ta mới không phải còn trùng ăn gạo.”

Ai cũng nghe ra, lời này của nàng là đang nói móc Đông Phong Túy.

Không ai dám tiến lên bật ra một tiếng.

Ngay cả An Thụy cũng ngượng ngùng rút tay trở về, nho nhỏ tiếng nói: “Nương nương, ngài là người cao quý, hầu hạ ngài là điều nên làm.”

Cổ Lạc Nhi cũng lười cùng hẳn giải thích như thế nào là ngang hàng và bất bình đẳng ... Dù sao hẳn nghe không hiểu, nói cũng là nói vô ích.

Tức giận đặt chén trà xuống, quay lại trợn mắt nhìn Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy lại theo thường lệ không tức giận, giống như trước mắt đang xem một màn kịch vui.

Cổ Lạc Nhi cũng không cách nào tiếp tục cùng hẳn sinh khí.

Ai, người lười đều có chỗ tốt của người lười, chính là tính tình tốt.

E rằng, không phải tính tình hẳn tốt, mà là hẳn lười phát giận.

Phát giận thực sự rất lao lực nha.

Cũng giống như nàng hiện tại, dường như tất cả điểm tâm vừa mới ăn đều tiêu hao hết sạch, bụng lại bắt đầu kêu lên.

Đông Phong Túy khẩu khí lười nhác nói: “Muốn mượn tiền, còn dám phát hỏa với trẫm?”

“Vậy người có ượn hay không?”

“Không cho.”

Đông Phong Túy đáp phi thường dứt khoát.

Cổ Lạc Nhi buồn bực muốn gõ hấn một trận, mới vừa rồi còn khen hấn tính tình tốt đất, hóa ra một chút cũng không tốt.

Vì như vậy đã cùng nàng đấu khí, keo kiệt chết. (đấu khí: tranh thua hơn thấp)

Hoàng đế vừa lười lại keo kiệt, ngoại trừ lớn lên có chút cảnh đẹp ý vui (khen anh Túy xinh đẹp đấy ạ =)), thật sự nhìn không ra hấn ưu điểm gì nữa.

Hừ, bề ngoài đẹp cũng không thể xem như ưu điểm của hấn, đó là cha mẹ của hấn cho hấn, cũng không mắc mớ gì tới hấn.

Hơn nữa, đổi một góc độ nhìn, bề ngoài đẹp còn không bằng bề ngoài không đẹp.

Giống như bề ngoài này của hấn, làm cho người ta thấy liền không nhịn được muốn nhào tới cắn lên một ngụm, thế nhưng, lại không thể cắn, thật không biết những nhóm phi tần của hấn trải qua loại thời gian Địa ngục này như thế nào.

Cũng tỷ như, người đã đói bụng đến dữ tợn rồi, trước mặt bày biện một cái bánh ngọt to cực kỳ ngon miệng, thế nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đó là cảm giác gì?

Có phải là còn không bằng chẳng có miếng bánh ngọt này?

Đương nhiên, có khó chịu hay không là chuyện của nhóm phi tần của hấn, cùng Cổ Lạc Nhi nàng không quan hệ.

Cổ Lạc Nhi con mắt vòng vo chuyển, nghênh ngang ngồi xuống ở trên giường ngủ.

Vỗ vò vai Đông Phong Túy, nói: “Hoàng thượng, ta trở thành Tiên phi của ngươi, có phải là có tiền tiêu vật hàng tháng a?”

“Có.”

Đông Phong Túy trả lời đơn giản .

“Có bao nhiêu a?”

Cổ Lạc Nhi bắt đầu nhảy nhót.

Xem trong các phi tần đều ra tay rất xa xỉ, nói vậy lương bổng làm phi tần cũng rất ưu đãi đi.

Ha ha, lúc này nàng không cần vay tiền rồi, chỉ cần đường đường chính chính lĩnh tiền lương nhậm chức của nàng .

Hơn nữa, bao ăn bao ở, tiền lương lợi nhuận trong sạch.

Đông Phong Túy cũng không trả lời, mà là ý hỏi nhìn qua An Thụy.

An Thụy vội vàng thay hấn trả lời.

“Hồi bẩm nương nương, dựa theo quy củ hoàng cung, hoàng hậu tiền tiêu vật hàng tháng năm mươi lượng, quý phi ba mươi lượng, Tầm phi hai mươi lượng. Bởi vậy, tiền tiêu vật hàng tháng của nương nương phải là hai mươi lượng.”

Ít như vậy hả?

Cổ Lạc Nhi mặt xụ xuống.

Kỳ thật đấy, hai mươi lượng bạc cũng coi là ít, cũng đủ gia đình dân chúng bình thường chi phí một năm.

Nhưng Cổ Lạc Nhi cũng không muốn đến đây cái thời không này còn phải căng túng bản sống, nàng muốn làm một đại cuộc, đem toàn bộ giấc mộng trước kia chưa toàn vẹn làm cho vẹn toàn.

Người ta là người giàu có, trên sổ tiết kiệm đều là con số thiên văn.
Thế nhưng kẻ bên nàng nàng đây là người giàu có nhất mà lại nhỏ mọn như vậy.
“Hoàng thượng, ta đây có thể hay không ứng trước ba tháng?”
Ừ, sáu mươi lượng, hẳn là có thể làm chút buôn bán .
Đông Phong Túy lắc đầu.

13. Chương 13: Hoàng Thượng Keo Kiệt 3

“Chỉ có thể ứng một tháng, mười lượng.”
“Cái gì? Mười lượng?”
Cổ Lạc Nhi nháy dựng lên.
“Không phải vừa nói, tiền tiêu vặt hàng tháng của phi tần là hai mươi lượng sao? Dựa vào cái gì chỉ đưa ta mười lượng?”
Đông Phong Túy lại hộp hộp trà, nhuận nhuận cổ họng, đem trà đưa cho An Thụy.
Lúc này mới chậm rãi trả lời.
“Trẫm vẫn không thể khẳng định người có thể đảm nhiệm Tiên phi ba tháng hay không, nếu như không thể, trẫm chẳng phải là lỗ vốn lớn? Hơn nữa, người phải trước tiên làm thử một tháng, tiền tiêu vặt hàng tháng giảm một nửa. Còn có vấn đề gì không?”
Hắn thật ra đã tính toán tỉ mỉ a.
Hừ, đường đường một hoàng đế, không thèm nghĩ làm thế nào để thống trị thiên hạ, ngược lại cùng nàng tính toán chi li một chút tiền tiêu vặt.
Cổ Lạc Nhi trong lòng khinh thường Đông Phong Túy một trận, tiếp tục cố gắng tranh luận.
“Hoàng thượng, là người tìm mọi cách để ta làm Tiên phi, cũng không phải ta chủ động yêu cầu làm , còn muốn làm thử cái gì? Hơn nữa, người còn nên tăng thêm cho ta chút ít, coi như tiền thưởng, người nói có phải hay không?”
Người ta đứng đầu công ty, cho dù đào khoét xó nhà , đều biết dùng lương cao để đào người.
Chính là hoàng đế này quá keo kiệt, chẳng những không để cho nàng lương cao, còn muốn cắt xén của nàng, thật sự là quá mức.
Đông Phong Túy làm như nghe không hiểu lời của nàng, làm bầm lẫu bầu.
“Ừ, mỗi ngày được nhìn tuyệt thế mỹ nam, ười lượng bạc có phải là nhiều lắm không? Muốn giảm một nửa nữa hay không?”
Cổ Lạc Nhi vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Không được không được, mười lượng thì mười lượng a.”
Trong đầu lệ tuôn.
Nàng đây là đụng phải vận xui gì a?
Sao lại thế này? Nàng tại sao ở trước mặt Đông Phong Túy trở nên bị động như vậy?
Quên đi quên đi, tốt xấu gì nàng thứ nhất đã tìm được công việc, tiền lương mười lượng bạc cũng không tệ lắm, lại không cần phải làm gì.
Ừ, nàng sẽ phải ra ngoài nhìn, xem có thể buôn bán gì

Hừ, chỉ cần nàng kinh doanh ổn định, liền từ chức, không cần quan tâm đến tên hoàng đế vừa lười vừa nhỏ nhen đến phát bực này.

Hắc hắc, làm ông chủ, tư vị có bao nhiêu sung sướng a.

Cổ Lạc Nhi chưa bao giờ làm qua, nhưng thường nghe thấy bằng hữu bên cạnh làm việc phàn nàn, nói ông chủ thế này thế kia.

Chính cô ta là người hướng dẫn cũng chẳng khác gì nhau, cả ngày ức hiếp nàng, làm cho nàng làm không hết thí nghiệm, lại chỉ đưa cho nàng một chút ít phí vất vả gọi là tượng trưng.

Quả thực bóc lột triệt để a.

So sánh như thế, Đông Phong Túy vẫn còn tốt lắm.

Hắn chưa nói với nàng trở thành Tiên phi sẽ phải làm những gì, Cổ Lạc Nhi liền tự giác ngậm miệng không hỏi.

Nàng cũng không ngốc như vậy, chính mình tự kiếm việc.

Đông Phong Túy thấy nàng đồng ý, khoe môi ưu mỹ xinh đẹp cong cong.

Cổ Lạc Nhi đột nhiên phát hiện, hoàng đế lười này chẳng những keo kiệt, hình như còn rất giảo hoạt.

Trước mặt hắn nàng luôn nằm ở thế hạ phong.

Kì quái, không phải nói người lười đều tương đối đàn sao?

Hừ, hắn đang toan tính a, bốn cô nương nhần.

Bất quá, nhần nại của bốn cô nương có hạn, thật muốn nổi nóng, con thỏ nhưng cũng biết cắn người.

Cổ Lạc Nhi nhắm hướng Đông Phong Túy vươn tay.

“Quyết định như vậy, mang bạc đến đây đi, ta muốn dùng.”

Đông Phong Túy ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã nhô lên cao.

An Thụy hiểu được ý tứ của hắn, vội vàng bẩm: “Hoàng thượng, nương nương, nên dùng ngọc thiện.”

Đông Phong Túy cũng không chút để ý nói: “Được, trở về. Dùng xong ngọc thiện sẽ đưa người bạc.”

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, cũng tốt, quyết định ăn cơm trưa rồi đi.

Cắt xén ngân lượng của nàng, nàng lỗ vốn lớn, đâu còn muốn ra ngoài tự mình bỏ tiền ăn cơm.

Hừ, phải ăn của Đông Phong Túy, không ăn sạch không được.

Không nhìn Đông Phong Túy, hỏi An Thụy: “An công công, ta phải đi nơi nào ăn cơm a?”

An Thụy không biết nên trả lời như thế nào, hỏi Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, Tiên phi nương nương từ nay về sau sẽ ở cung thất nào ạ?”

Đông Phong Túy nghĩ nghĩ, nói: “Đến ở Tử Tiêu Cung của trẫm đi.”

Lời vừa nói ra, mọi người lại cả kinh.

Chưa từng nghe nói qua, phi tử nào đến ở tẩm cung hoàng đế đi, cái này không hợp quy củ nha.

Nói như vậy, phi tần có địa vị đều có cung thất riêng, mà các loại ngự nữ địa vị thấp, chỉ có thể sống nhờ cùng các phi tần bên trong cung.

Hoàng đế có một cung thất riêng biệt.

Hơn nữa, không có sự cho phép của hắn, phi tần căn bản không thể tùy ý tiến vào tẩm cung của hắn.

Mà hiện tại, Hoàng thượng lại cho phép Tiên phi nương nương đến Tử Tiêu Cung tẩm cung của hắn ở, nhưng không sung hạnh nàng, còn cho phép nàng ra bên ngoài tìm nam nhân khác.

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
Bọn họ như thế nào bị làm cho hồ đồ?

14. Chương 14: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đâu! Hừ

Cổ Lạc Nhi ngược lại không sao cả, dù sao nàng chỉ tính toán tạm thời làm chuyện vô tích sự này, qua một tháng, trở thành ông chủ, tự mình đập cửa mà đi.

Nói không chừng, chẳng cần đến một tháng, nàng kiếm đủ mười lượng bạc, là có thể đem bạc trả lại cho Đông Phong Túy.

Cùng cái tên vừa lười vừa nhỏ mọn còn gian xảo này nói bye bye.

An Thụy nói vài câu giao việc ột tiểu thái giám, rất nhanh, một lúc nhuyển kiệu đã được khiêng đến, đặt ở trước giường ngủ.

Cấu tạo của nhuyển kiệu, mặt trên có để một chiếc ghế nằm, trên ghế nằm là đệm gấm mềm mại, chắc hẳn nằm trên đó rất thoải mái.

Phía trên ghế nằm còn có một chiếc lọng tròn tròn màu vàng, dùng để che nắng.

Đông Phong Túy vịn vai An Thụy đứng lên.

Hắn vừa đứng người lên, Hạnh Hoa trên người lại bỗng bành bay xuống đầy đất.

Gió thổi động trường y, trường y phiêu dật, Hạnh Hoa chuyển động xoay quanh trường y bay múa.

Đẹp quá nha.

Y phục đẹp, người còn đẹp hơn.

Đông Phong Túy nhẹ nhàng đứng dậy, Cổ Lạc Nhi lúc này mới phát hiện dáng người của hắn rất cao, chừng 1m8 mấy, so với nàng cao hơn một cái đầu.

Dùng gió mà đứng, ngọc thụ lâm phong.

Thật không hổ là tuyệt thế mỹ nam tử, Cổ Lạc Nhi lần nữa cảm thán.

Đáng tiếc, không đợi nàng thưởng thức đủ, tuyệt thế mỹ nam đã ngồi trên nhuyển kiệu, nằm nghiêng ở phía trên, giống bộ dáng vừa rồi nằm trên giường.

Ánh mắt cũng khôi phục trở lại một chút mông lung, bộ dáng cực kỳ lười biếng.

Cổ Lạc Nhi mất hứng than dài.

Nếu như, Đông Phong Túy dùng lười như vậy, không biết sẽ làm cho bao nhiêu nữ nhân phải điên đảo.

Bốn thái giám trẻ tuổi cường tráng dùng sức nâng nhuyển kiệu, run rẩy đi về phía trước.

Đông Phong Túy hướng Cổ Lạc Nhi đang đứng ở dưới cây Hạnh Hoa vẫy vẫy tay.

“Muốn dùng ngọc thiện cũng tới đi.”

“À.”

Cổ Lạc Nhi lên tiếng, chậm chậm tiến lên đuổi theo.

Đông Phong Túy nhìn nàng găng sức chạy, lại nhìn cây Hạnh Hoa trên đỉnh đầu nàng, trong mắt hào quang khác thường chợt lóe lên.

Tựa hồ như kinh diễm, tựa hồ lại không phải.

Cổ Lạc Nhi cũng không phát hiện ra ánh mắt khác thường của hắn, bước nhanh đi theo bên cạnh nhuyễn kiều.

Nàng phải ăn cơm, thuận tiện lấy bạc nha.

Nàng cũng không quan tâm thái độ của Đông Phong Túy.

Mi không có khả năng yêu cầu hoàng đế của hoàng cung cổ đại cư xử giống như một người đàn ông, cũng không thể yêu cầu ông chủ giúp nữ tì xách giỏ, đúng hay không?

Nàng rất rõ ràng vị trí của mình trước mắt.

Đông Phong Túy chính là ông chủ của nàng, nàng làm công cho hắn, lĩnh tiền lương như một nhân viên.

Cổ Lạc Nhi trên đường hết nhìn đông tới nhìn tây, thưởng thức cảnh trí hoàng cung.

Tiết đầu xuân, màu xanh của lá cây càng đặc biệt đáng yêu, khóm cỏ trên mặt đất cũng lười biếng trải ra màu xanh non.

Bên đường luôn luôn có thể thấy được một nhánh hoa đào, hai khóm ngọc lan ở phía sau hòn non bộ, thúy trúc bên cạnh tựa như đang lộ ra nhìn. (thúy trúc: trúc xanh biếc)

Leo lên một chiếc cầu hình vòm cao cao, lại có thể trông thấy một dải màu hồng phấn, một dải màu trắng, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống cực kỳ sáng lạn.

Cũng không biết là hoa đào hay hoa anh đào hoặc hạnh hoa.

Mơ hồ có thể nghe thấy có tiếng cười vui cùng giọng hát từ bụi hoa đang truyền đến.

Cổ Lạc Nhi không nhận thấy được, ánh mắt Đông Phong Túy không hề có sương mù che chắn, hắn tò mò đánh giá ánh mắt lấp lánh hưng phấn của nàng.

“Này, người tên là gì? Từ đâu tới đây?”

Khẩu khí Đông Phong Túy vẫn là trước sau như một đều lười nhác.

Cổ Lạc Nhi không nhìn hắn, vừa ngẩng cảnh vừa trả lời.

“Ta là Cổ Lạc Nhi, người có thể gọi là Lạc Nhi. Về phần ta đến từ đâu, ta cũng không biết nên nói thế nào mới đúng.”

Cổ Lạc Nhi chân mày cau lại, nàng thật sự rất buồn rầu, làm thế nào giải thích cho Đông Phong Túy khái niệm về thời không của nàng.

“Không biết thì đừng nói.”

Đông Phong Túy cũng không miễn cưỡng.

Cái này cũng ngoài dự liệu của Cổ Lạc Nhi.

Nàng từ giữa không trung rơi xuống, ngã trên người của hắn, hắn vẫn trấn định như thường, lại không hỏi lai lịch của nàng.

Không phải nói, bệnh đa nghi của hoàng đế đều rất nặng sao?

Cổ Lạc Nhi ấn tượng đối với Đông Phong Túy có chút thay đổi.

Đáng tiếc, thay đổi này rất nhanh trở lại nguyên trạng, hơn nữa, so với lúc đầu càng sâu, làm cho Cổ Lạc Nhi ấn tượng đối với Đông Phong Túy tồi tệ cực độ.

Đoàn người đi vào tẩm cung của Đông Phong Túy Tử Tiêu Cung.

Nhuyễn kiều vẫn nâng vào cửa chính, đi chệch tới cửa sau cùng của phòng Dụng thiện mới dừng lại.

Đông Phong Túy theo thường lệ cầm vai An Thụy vịn lại, từ trên nhuyễn kiều đi xuống.

Cổ Lạc Nhi nhìn qua, An Thụy cũng đã có tuổi, mái tóc hoa râm, Đông Phong Túy không đùa hắn thì thôi, thế nhưng lại để người đáng tuổi làm ông nội hắn phải đỡ.

Quá thái quá.

Đông Phong Túy nhìn qua có lẽ ngoài hai mươi tuổi, dù sao cũng xấp xỉ a.

15. Chương 15: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đâu! Hừ 2

Cổ Lạc Nhi nho nhỏ tiếng nói thẳm.

“Hừ, sâu gạo, ngay cả đi bộ cũng phải vịn người.”

Thanh âm của nàng tuy nhỏ, lại cố tình để cho Đông Phong Túy nghe thấy được.

Đông Phong Túy quay đầu lại, nhìn Cổ Lạc Nhi, nụ cười trên mặt khiến người ta mê mẩn.

“Lạc nhi, người tới đỡ trẫm.”

Cổ Lạc Nhi chống lại nụ cười của hắn, giống như trước, không hề có sức chống cự mà lại choáng váng một cái.

Không tự chủ được, đáp: “Được.”

An Thụy thẳm nghĩ không ổn, vội vàng nói: “Hoàng thượng, cứ để cho lão nô đến đỡ ngài a.”

Nói xong liền đỡ Đông Phong Túy vào điện Dụng thiện.

Nhìn Đông Phong Túy từ nhỏ lớn lên, cái khác không hiểu, nhưng đối nụ cười của hắn lại rất rõ ràng.

Vừa thấy hắn tươi cười, đã biết Cổ Lạc Nhi thẳm rồi.

Hắn đỡ Đông Phong Túy, kỳ thật chính là làm dáng một chút, căn bản không cần hắn sử dụng lực, Đông Phong Túy tự mình sẽ đi.

Đông Phong Túy lười thì lười, vẫn phải có khí lực đi mấy bước đường này.

Chỉ có điều, dùng thân phận của hắn mà nói, đúng là cần người đỡ phải không ?

Cũng giống như mấy vị phu nhân, rõ ràng thân thể tốt vô cùng, nhưng đều phải có người đỡ bước đi.

Đông Phong Túy không để ý tới An Thụy, không chịu theo hắn di chuyển cước bộ, đứng vững vàng chờ Cổ Lạc nhi.

Cổ Lạc Nhi lời vừa ra khỏi miệng liền tỉnh ngộ lại .

Thẳm mắng mình trí nhớ không tốt, tại sao lại bị nụ cười của hắn ê hoặc?

Hừ, đợi nàng ra khỏi cung, nàng nhất định phải mở một một thanh lâu lớn nhất, đặc biệt cung cấp nam quan phục vụ, mời Đông Phong Túy làm nam hoa khôi.

Oa, nếu lời nói có thể thực hiện được..., nàng có thể mỗi ngày đếm không hết bạc.

Cổ Nhạc nhi YY , đi đến bên cạnh Đông Phong Túy, đỡ cánh tay của hắn.

(YY là dâm đảng đấy ạ =)))

Không có biện pháp, người ta là lão bản, nàng không thay hắn làm chút chuyện sao được?

(lão bản: ông chủ. Dùng chữ Hán cho Ha oai part 2 xD)

Bạc ứng trước còn chưa cầm trong tay mà.

Đông Phong Túy nhẹ nhàng đẩy An Thụy một bên ra, ôm bả vai Cổ Lạc Nhi.

Toàn bộ sức nặng đều đặt ở trên người Cổ Lạc Nhi .

Cổ Lạc Nhi bị hấn ép tới cơ hồ không thở nổi, thiếu chút nữa thì cước bộ bất động.

Trong lòng sáng như tuyết, người này đang báo thù mà.

Đáng giận, cũng vì nàng nói một câu như vậy, hấn liền cùng nàng so đo không chịu yên.

Tên nhóc nhỏ mọn như vậy, cũng xứng làm hoàng đế?

Hừ, không phải sẽ đem toàn bộ cơ nghiệp tổ tiên lụn bại dưới tay hấn.

Mới đi hai bước, Cổ Lạc Nhi liền mệt mỏi đầu đầy mồ hôi.

Phía trước bàn ăn mặc dù gần, nhưng trong mắt Cổ Lạc Nhi lúc này, lại giống như xa ngàn dặm.

Đáng giận, Cổ Lạc Nhi trong lòng lần nữa âm thầm mắng một câu, hừ, Cổ Lạc Nhi nàng không chinh người, thế nhưng cũng không thể mặc người ức hiếp.

Nhân châu xoay động, trông thấy trên mặt đất cánh cửa cao tới một thước.

Thầm nghĩ, thật sự là trời ban cơ hội tốt, hoàng đế lười, người liền chờ chịu chết đi.

Cổ đại phòng ốc rộng có nhiều cánh cửa, trước kia Cổ Lạc Nhi thấy hình ảnh trên TV, cảm thấy thật là phiền phức, nhưng bây giờ lại thấy xếp đặt này thật sự là rất khéo.

Cổ Lạc Nhi cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi hài đen của hấn, nhìn hấn vượt qua cánh cửa ra sao.

Nói thật ra, nàng hiện tại bị Đông Phong Túy ép tới căn bản không ngẩng đầu lên được.

Người này chính là lực lưỡng cao 1m8 a, hơn nữa bình thường ham ngủ không vận động, không biết trên người mọc ra bao nhiêu thịt béo rồi, nặng chết.

Cổ Lạc Nhi hồi tưởng, khuôn mặt Đông Phong Túy cũng không béo, góc cạnh rõ ràng.

Từ bên cạnh nhìn hình dáng hấn, tựa hồ cũng không còn cảm thấy mập mạp.

Chỉ có điều, ai biết được, nói không chừng là vì y phục rộng thùng thình, nhìn không ra a.

Nếu không, sao nặng đến như vậy?

Đông Phong Túy chân phải bước vào cửa, chân trái cũng giơ lên.

Cổ Lạc Nhi đứng ở bên trái Đông Phong Túy, chân trái sớm đã bước vào, chỉ còn lại chân phải ở ngoài cửa.

Lúc chân trái Đông Phong Túy vừa giơ lên phía trên bậc cửa thì Cổ Lạc Nhi cũng kịp thời đem chân phải của mình ngáng vào cửa chân trái gần tới của hấn.

Đông Phong Túy hoàn toàn không nhìn dưới chân.

Cánh cửa này hấn mỗi ngày đều đi, sớm đã thành thói quen.

Cho dù từ từ nhắm hai mắt, cũng có thể chuẩn xác mà vượt qua cánh cửa, căn bản sẽ không bị vấp chân được.

Nhưng hết lần này tới lần khác không có ngờ Cổ Lạc Nhi tại dưới lòng bàn chân hấn dùng mảnh khoe, chân trái xui xẻo chuẩn xác đạp phải chân Cổ Lạc Nhi.

Nhất thời đứng không vững, liền nhào xuống.

Cổ Lạc Nhi kinh sợ hô một tiếng, khẩn trương buông lỏng Đông Phong Túy ra, muốn nhân cơ hội né ra, không bị liên lụy cùng hấn té ngã.

Chính hấn tự ngã thì tốt rồi, nàng cũng không có nhã hứng cùng hấn ngã.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng, Đông Phong Túy khoe môi gợn lên, nhanh tay lẹ mắt đem nàng bắt trở về, hơn nữa ôm vào trong lòng.

Hai thân thể đồng thời ngã trên mặt đất.

Trên mặt đất thảm trải mềm mại, Cổ Lạc Nhi căn bản không ngã bị thương.

Thế nhưng, tư thế của hai người bọn họ thế nào kỳ quái như vậy?

Không, không chỉ có kỳ quái, còn rất mập mờ.

Cổ Lạc Nhi ngửa mặt nằm ở trên sàn nhà, Đông Phong Túy đè trên người của nàng, hai tay ghì lên người nàng trên thảm.

Cổ Lạc Nhi mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai.

Lớn như vậy, nàng còn chưa bao giờ cùng người khác phái thân mật qua như thế.

Giận giữ mà đẩy Đông Phong Túy ra.

“Này , người thả ta ra.”

Đông Phong Túy không chút nhúc nhích, gương mặt ngược lại càng tiếp cận về phía Cổ Lạc Nhi chút ít, thường thức bộ dáng lúng túng của nàng.

“Ái phi, chúng ta muốn hay không hoạt động trước một chút?”

Cổ Lạc Nhi lại càng hoảng sợ, lớn tiếng phản bác.

“Không nên không nên, người mới vừa nói qua, người sẽ không sủng hạnh ta, tất cả mọi người nghe được . Người là hoàng đế, cũng không thể nói mà không giữ lời.”

Quay đầu muốn tìm nhân chứng chứng thực lời của nàng, đã thấy trong điện tất cả mọi người đều tránh mặt, không nhìn nàng và Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy đùa giỡn cười khê.

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ trừng mắt hấn, nếu không phải nàng cả kinh nói không ra lời, suýt nữa đã chửi ầm lên hấn là đồ lưu manh .

Trời ạ, đây đang ở chỗ ăn cơm a, chung quanh còn có rất nhiều người.

Cổ Lạc Nhi đem hai tay chống đỡ trước ngực Đông Phong Túy, cực lực muốn đẩy hấn ra.

Nhưng tên này khí lực lớn không giống người thường, nàng đẩy thế nào cũng không ra.

Đông Phong Túy thường thức đủ, mới cúi xuống bên tai Cổ Lạc Nhi.

Nhỏ giọng nói: “Trẫm khi nào nói không giữ lời? Trẫm cũng không nghĩ sẽ sủng hạnh người, chẳng qua là muốn cùng người đi tản bộ một chút thôi. Ái phi, thì ra người nghĩ trẫm như vậy a.”

“Ta không có.”

Cổ Lạc Nhi thở hồng hộc nói.

Nàng thật sự thống hận chính mình, lại trúng kế của người này.

Được lắm, khoản này ghi lại, Cổ Lạc Nhi nàng nhớ kỹ.

Đông Phong Túy tâm tình thoải mái, cười mỉm đứng dậy, không cần người khác tới đỡ, chính mình đi đến bên cạnh bàn ăn, ở trên chỗ cao nhất ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi ngồi trên thảm, tức giận trừng mắt nhìn Đông Phong Túy.

Hơn nửa ngày mới chậm chạp đi tới , cũng đứng dậy đi đến bên cạnh bàn ăn, không khách khí mà hơi nghiêng ngồi xuống.

Nàng hiện tại làm Tiên phi cho Đông Phong Túy, ăn cơm đương nhiên hấn là có phần của nàng.

16. Chương 16: Muốn Chinh Nàng, Không Có Cửa Đâu! Hừ 3

Nhưng mà, vừa vặn trên bàn chỉ có một bộ bát đĩa.

Có lẽ là vì ngày thường Đông Phong Túy đều ăn cơm một mình, không ai biết Cổ Lạc Nhi sẽ đến cùng hắn dùng thiện, cho nên không chuẩn bị bát đĩa cho nàng.

Đông Phong Túy cũng không đuổi nàng, chỉ là hẩn trước sau như một dùng giọng điệu lười biếng phân phó.

“Tiên phi thích ăn cơm canh đậm bạc, các người đi chuẩn bị một chút lại đây.”

Cổ Lạc Nhi vừa nghe, cơ hồ tức nổ phổi.

Lời nàng nói qua, hẩn ngược lại nhớ rõ rất rõ ràng a.

Nếu không phát sinh chuyện vừa rồi, nói không chừng Cổ Lạc Nhi sẽ cho là hẩn đem lời viện cớ của nàng cho là thật.

Nhưng hiện tại đã biết hẩn thực chất bên trong là một tên gian xảo xấu xa cỡ nào, nàng đương nhiên biết rõ, hẩn là đang cố ý chinh nàng.

Hắn muốn báo thù chuyện vừa rồi đây mà.

Cổ Lạc Nhi ý thức nhanh chóng chuyển ý niệm trong đầu.

Nàng không phải một nữ hài thích sinh sự gây chuyện, nhưng người khác đừng ức hiếp trên đầu nàng, nàng cũng không thể mặc cho người khi dễ người.

(nữ hài: cô gái)

Nàng không thể không trả lại.

Tại cha mẹ thầy giáo bức bách, làm con gái ngoan ngoãn hai mươi năm, hôm nay, tại thời không này không ai quản thúc nàng, nàng chính là phải tùy tâm sở dục, hảo hảo mà sống trở về.

Cũng đừng ai nghĩ ngăn cản nàng chinh Đông Phong Túy, thù hôm nay phải báo.

Cổ Lạc Nhi rất nhanh liền có biện pháp, khéo cười tươi đẹp làm sao đứng lên, đi tới bên người Đông Phong Túy.

Nhắm hướng Đông Phong Túy kiều mỵ cười.

“Hoàng thượng, cái bàn này quá lớn, để Lạc nhi đến gấp thức ăn giúp ngài a.”

Đừng tưởng rằng nàng sẽ không dùng mỹ nhân kế.

Vừa rồi bị Đông Phong Túy dùng mỹ nam kế nhiều lần, cũng nên đến phiên nàng biểu diễn.

Nàng vừa rồi vẫn là bộ dạng rối rít không có hình tượng, hiện giờ đột nhiên cười đến ngọt ngào như thế, Đông Phong Túy rốt cục nhìn sống sốt một chút.

Không cần nghĩ ngợi đáp: “Được, người tới bài trí a.”

Sau khi nói xong, đột nhiên tỉnh ngộ, Cổ Lạc Nhi rõ ràng đang giận hắn, đột nhiên xuất một chiêu như vậy, hơn phân nửa là không có ý tốt, hẩn không phải đã mắc bẫy của nàng rồi sao?

Lần nữa nhìn kỹ, quả nhiên thấy Cổ Lạc Nhi sau khi nghe thấy lời hắn, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn.

Hoàn toàn là một sắc mặt tiểu nhân đắc chí.

Đông Phong Túy vội vàng đổi giọng, nói: “Loại việc này không cần người tự mình làm, để các cung nữ làm là được.”

Cổ Lạc Nhi đã cầm bát đĩa lên, không để ý tới lời của hắn.

“Hoàng thượng, ngài là kim khẩu ngọc nha, lời đã nói không thể thay đổi . Chẳng lẽ người ghét bỏ Lạc nhi sao? Như vậy, Lạc nhi buộc lòng không thể làm chức Tiên phi này.”

(kim khẩu ngọc nha: miệng vàng răng ngọc)

Đông Phong Túy vội nói: “Không phải. Được rồi, người gấp đồ ăn đi.”

Bất đắc dĩ ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chăm chăm vào tay Cổ Lạc Nhi đang bưng bát đĩa.

Thầm nghĩ, chỉ là gấp đồ ăn, nàng có thể giở trò mảnh khoe gì?

Nhưng mà, vì sao trong lòng của hần luôn có chút cảm thấy đáng yêu?

Cổ Lạc Nhi đắc ý nghiên cứu mấy chục món ăn trên bày bàn.

Liền biết, sử dụng danh hiệu Tiên phi ra tuyệt đối không sai.

Nàng không biết Đông Phong Túy rốt cuộc có mục đích gì, tại sao phải muốn nàng làm Tiên phi, nàng chỉ biết, hần tuyệt đối là muốn để nàng làm Tiên phi .

Hơn nữa rất muốn.

Nàng trước đó đầu óc mê man, mới đồng ý với hần chỉ cần mười lượng bạc tiền tiêu vật hàng tháng, kỳ thật, hần là nên dọa dẫm hần nhiều mới đúng.

Đáng tiếc, hiện tại hối hận đã không kịp.

Cổ Lạc Nhi nàng nói chuyện từ trước đến nay đều giữ lời. Đồng ý một tháng mười lượng thì mười lượng.

Trên bàn mấy chục món ăn, mọi thứ tinh mỹ, mùi hương xông vào mũi.

Cổ Lạc Nhi trong bụng lần nữa thầm mắng Đông Phong Túy vài câu.

Một mình hần có thể ăn bao nhiêu? Mỗi món ăn đều làm một đồng lớn như vậy, thật sự là lãng phí.

Nhìn hồi lâu, tại thời điểm Đông Phong Túy đang cực kỳ không kiên nhẫn chờ đợi, Cổ Lạc Nhi mới chọn lấy một rau xanh mơn mẫm đặt trong đĩa trước mặt hần .

“Hoàng thượng, ăn nhiều rau cải rất tốt. Rau cải dinh dưỡng dồi dào, còn có thể trợ giúp, ừ, cái đó, cái đó thanh lọc nhuận tràng.”

Cổ Lạc Nhi nói xong thập phần hàm súc.

Ánh mắt cũng không có ý tốt quét về phía Đông Phong Túy đang ngồi ở trên nệm lót, phía dưới phần eo, chỗ vị trí trên đùi.

Cả ngày không nằm thì ngồi, ngay cả đi một bước đều phải có người đỡ, có thể hay không một loạt phế vật kia đều không thông a?

Nàng là xuất phát từ một mảnh hảo tâm, cho nên quan tâm hần nha.

Đông Phong Túy sao lại có thể không rõ ý của nàng, biết rõ nàng là mượn cơ này châm chọc hần lười.

Cũng không để ý, cười nói: “Ái phi nói rất đúng.”

Cầm rau xanh ăn.

Nói thật ra , hần thật sự đói bụng.

Hần cũng không nhớ nổi rốt cuộc đã bao lâu, hần chưa từng trong một buổi sáng nói nhiều lời như vậy.

Hôm nay cùng Cổ Lạc Nhi nói, bằng một tháng trước kia hần nói cộng lại.

Nhưng mà, Cổ Lạc Nhi lại hồi lâu không có động tĩnh.

Nàng nhìn đi nhìn lại, bộ dáng dường như lúc nào cũng không chắc chắn.

Đông Phong Túy thật sự không kiên nhẫn chờ, thúc giục: “Ái phi, tùy ý lấy một món tới đây cũng được, trẫm không bắt bẻ .”

Cổ Lạc Nhi sớm nhìn thấy dáng vẻ hần đứng ngồi không yên , âm thầm buồn cười.

Hoàng đế lười làm biếng, nàng muốn khiến hần nhiều một lúc, mệt chết hần.

Ngoài mặt thanh sắc thản nhiên.

Đăm chiêu ủ dột nói: “Hoàng thượng, người bình thường đều ăn mấy thứ này a?”

“Làm sao vậy?”

“Mấy thứ này cũng không tốt, không phải với thân thể không tốt, chính là gây đến mức làm cho người ăn không vô. Chỉ có cho người nếm ăn rau xanh thì mới thật tốt.”

Đông Phong Túy không cho là đúng nói: “Những món ăn này, đều là do ngự trù đặc biệt nấu nướng mà thành, sao lại không tốt?”

“Đương nhiên không tốt rồi.”

Cổ Lạc Nhi chỉ vào một đĩa cá cách Đông Phong Túy khá gần , có vẻ hùng hồn đầy lý lẽ nói.

“Nói con cá này a, người ngấm lại một chút nó đến từ chỗ nào? Trong sông, đúng hay không? Thân thể cả ngày đều ngâm mình ở trong nước bẩn, ăn tất cả, ách.”

Cổ Lạc Nhi vẽ mặt kiêu chán ghét, còn làm ra vẻ ở trước mũi phẩy phẩy.

“A, đúng rồi, Hoàng thượng, ngài không ra ngoài cung, chưa thấy qua mấy con sông bên ngoài , đúng không? Nước sông kia a, đen nhánh đục ngầu. Dân chúng giặt quần áo rửa cầu tiêu đều ở dưới sông.”

Cổ Lạc Nhi xem trên sách, trên TV thấy miêu tả về cảnh tượng cổ đại, cảm thấy lời mình vừa nói cũng không thái quá.

Nàng chính là muốn làm cho Hoàng đế lười ghét bỏ ăn không được ngon.

Ách, như thế nào chính nàng cũng thấy ghê tởm ?

Quả nhiên, Đông Phong Túy càng nghe sắc mặt càng khó xem.

Người cố gắng trấn định, nhưng ngón tay để ở trên đùi lại không tự chủ được run run.

Cổ Lạc Nhi âm thầm buồn cười, dựa vào chỗ ngồi cao quý của Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, trên người con cá này đều là xương, vụn nhất kẹt trong cổ họng, đau đến nỗi người ăn không ngon ngủ không yên, tội kia có thể to lắm.”

Nói xong, dùng một tay xoa xoa cổ họng của mình.

Vốn định xoa cổ họng Đông Phong Túy, khiến hần cảm nhận rõ ràng một chút , nhưng kịp thời bỏ đi ý nghĩ này.

Đây là đang ở hoàng cung cổ đại .

Khống chế yết hầu của hoàng đế, vụn nhất bị người ta ghép cho tội hành thích vua, nàng chính là có mấy cái mệnh cũng không đủ dùng.

17. Chương 17: Hoàng Thượng Keo Kiệt Cũng Hào Phóng

Đông Phong Túy nhìn chăm chăm vào tay nàng đang xoa yết hầu, miệng nuốt nước miếng, nói: “Người chọn cho trăm chỗ sạch sẽ là được.”

Hần cuối cùng có thể thuận lợi nói ra một câu.

Đông Phong Túy cảm tức mà nghĩ, từ nay về sau dùng bữa có nên đem tiểu nữ tử này xếp vào danh sách những người cảm lui tới không?

Cổ Lạc Nhi càng nổi giận, hấn ngược lại càng đắc ý, còn muốn khuyến khích nàng bộc phát a, còn lâu nàng mới hầu hạ hấn.

Vừa rồi cư nhiên không có chán ghét hấn, được, nàng lại tiếp tục.

Ngạc nhiên nói: “Hoàng thượng, ngài thật sự muốn ăn nó? Oa, Hoàng thượng, ngài sao có thể tàn nhẫn như vậy? Người biết cá bị giết thế nào không? Đang sống sờ sờ mà bị người ta đem róc vẩy xuống a.”

Đông Phong Túy lông tơ trên người dựng đứng.

Cổ Lạc Nhi nhìn Đông Phong Túy từ trên xuống dưới, dứt khoát tóm lấy hấn làm ví dụ.

“Hoàng thượng, ngài ngắm lại xem, nếu có người cầm dao, lấy da trên người ngài một tắc một tắc cắt đi, máu tươi đầm đìa, đau như dao cắt. A, không phải đau nhức như dao cắt, vốn chính là đang dùng dao cắt. . . . .”

“Nương nương, lời này không thể nói ra.”

An Thụy vội vàng cắt ngang lời Cổ Lạc Nhi.

Hấn là một nô tài, vốn không nên xen vào , thấy rõ Cổ Lạc Nhi càng nói càng không ra gì, vội vàng cắt ngang nàng, nhắc nhở nàng.

Hấn là yêu mến Cổ Lạc Nhi , chỉ sợ nàng họa tông khẩu xuất.

(họa tông khẩu xuất: vạ miệng, tai họa từ miệng mà ra)

Cắt Long thể Hoàng thượng, chẳng phải nguy rồi?

Cổ Lạc Nhi đương nhiên hiểu được ý tứ của hấn, thầm nghĩ, An công công này thật đúng là người tốt, bỗng cô nương nhớ kỹ.

Cười ha ha nói: “Ta chính là đang làm ví dụ , sợ hoàng thượng nghe không rõ. Hoàng thượng là Long thể tôn quý , có thể nào cùng loài cá thấp hèn so sánh?”

Lập tức lại nhỏ giọng nói: “Trên thân rồng hình như cũng có vẩy .”

Nàng phải dựa vào chỗ tựa lưng trên ghế Đông Phong Túy ngồi, thanh âm rất thấp, những lời này chỉ có Đông Phong Túy mới có thể nghe thấy.

Đông Phong Túy tức giận trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái.

Dám cắt da hấn, khiến hấn máu tươi đầm đìa, thật quá mức.

Vừa vặn Cổ Lạc Nhi đứng thẳng người lên, cũng không biết là cố ý hay là trùng hợp, lồi theo một sợi tóc của Đông Phong Túy, đau đến mức Đông Phong Túy oa oa kêu to.

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi: “Hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Ta cho dù thuận miệng nói một chút, không có cắt da của người a. Ngài là đang trách Lạc Nhi nói sai? Ngài là hoàng đế, sao cùng một tiểu nữ tử như Lạc Nhi so đo, hoàng thượng ngài nói đi?”

Đông Phong Túy lại trừng nàng một cái.

Hữu khí vô lực nói: “Đem cá lui đi.”

(hữu khí vô lực: uể oải, yếu ớt, ỉu xiu =))))

Giăng co cả nửa ngày, hấn vẫn nuốt trôi cá mới là lạ.

Vừa nhìn đã cảm thấy chán ghét.

Giăng co cả nửa ngày, bụng hấn càng đói hơn, thầm nghĩ nhanh chóng cơm nước xong rồi nghỉ ngơi, nếu không lại nhìn thấy Cổ Lạc Nhi đáng giận này.

Tiện tay chỉ một món ăn nói: “Đem cái đó tới cho trẫm.”

Cổ Lạc Nhi nhìn lên, phía Đông Phong Túy chỉ , lại là một bát chân gấu.

Hừ, Đoàn đế lười tuyệt nhiên không biết bảo vệ động vật hoang dã.

Đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, trốn đến đông phong say đích sau lưng.

“Oa ô ô, Hoàng thượng, ngài biết đó là cái gì sao?”

“Chân gấu a.”

Đông Phong Túy vừa rồi chỉ là tiện tay chỉ một cái, lúc này mới nhìn rõ, thuận miệng trả lời.

Tay dò xét phía sau lưng, đem kéo Cổ Lạc Nhi đến bên cạnh , cảnh giác nhìn chằm chằm nàng.

Nha đầu kia, lại muốn chơi trò bịp gì rồi?

Cổ Lạc Nhi hỏi lại: “Ngài biết chân gấu là cái gì không? Là chân tay gấu a.”

Nâng tay của Đông Phong Túy bắt lấy tay của nàng, thương xót lật qua lật lại nhìn.

“Hoàng thượng, ngài suy nghĩ một chút, nếu có người đem tay của ngài chặt xuống, máu tươi đầm đìa, đau tận xương cốt. . . . .”

“Đủ rồi.”

Lúc này không phải An công công khuyên bảo, mà đối thành Đông Phong Túy đang gằm thét.

Hắn thật sự là chịu đủ rồi.

Trong điện tất cả mọi người đổi sắc mặt.

Hoàng thượng làm biếng mặc dù lười, nhưng cho tới bây giờ tính tình rất tốt, chưa bao giờ thấy hắn phát hỏa lớn như vậy.

Lúc này, Tiên phi nương nương đã thật sự chọc giận hắn.

Cổ Lạc Nhi cũng không sợ hắn, trong lòng cười thầm, ngoài mặt lại vờ ra một bộ dáng đáng thương.

“Hoàng thượng, Lạc nhi chẳng qua là làm một cái tương tự, thật sự không muốn chém tay của ngài, thật sự không muốn làm cho ngài chảy máu, làm cho ngài đau đớn. Hoàng thượng, ngài là hoàng đế mà, sẽ không cùng một tiểu nữ tử như Lạc Nhi so đo , đúng hay không?”

Đông Phong Túy lần nữa trở nên hữu khí vô lực.

Cổ Lạc Nhi đáng chết, luôn đem hắn đặt ở vị trí hoàng đế cao cao tại thượng, rồi đem nàng tự mình trở thành một nữ tử yếu đuối vô tội.

Chẳng phải phạt nàng sẽ gánh tội danh ức hiếp nữ tử yếu đuối sao?

Đông Phong Túy vô lực lướt nhìn qua bàn ăn.

Này, mở nắp bát ra , thế nào lại không phải chân gấu, mà lại là một đôi tay người nhợt nhạt trắng bệch?

Đông Phong Túy ghé tởm một trận, thiếu chút nữa nôn ra ngoài.

Vội vàng quay đầu, luống cuống vẫy tay.

“Đem ra, toàn bộ tất cả món ăn đều đem ra đi.”

Người hầu yến không dám chậm trễ, vội vàng đem toàn bộ món ăn lui ra.

Đông Phong Túy đối mặt với bàn ăn chỉ còn lại mộ bộ bát đĩa trống rỗng , bụng không chịu thua kém cầu nhàu kêu lên một tiếng.

Khiến cho Cổ Lạc Nhi ha ha cười trộm.

Đông Phong Túy tức giận nói: “Vậy người nói xem, trẫm nên ăn cái gì?”

Vừa dứt lời, liền nghe ngoài điện truyền đến một tiếng hô to.

“Cơm canh đậm bạc đến.”

Thanh âm được trưởng lão kéo dài ra.

Cổ Lạc Nhi cười nói: “Hoàng thượng, ăn cơm rau dưa tốt nhất.”

Cơm rau dưa này, tới quá đúng lúc rồi.

Cùng với cơm canh đậm bạc, còn có bát dưa của Cổ Lạc Nhi .

Cổ Lạc Nhi múc hai bát cháo nhỏ, một bát ình, một bát khác rất rộng lượng bày tại trước mặt Đông Phong Túy.

Từng ngụm từng ngụm ăn một chút cháo, Cổ Lạc Nhi rung đùi đắc ý tán thưởng.

“Mùi, thật thơm a.”

Có thể cứ thế mà chinh hoàng đế lười, tâm tình thật tốt quá, có lẽ quá lâu không ăn cháo rồi, Cổ Lạc Nhi thật sự cảm thấy cháo gạo này có hương vị đặc biệt.

Đoạn thời gian trước, mẹ vì để cho nàng chuyên tâm thi đỗ, đặc biệt ở bên cạnh trường học thuê một phòng nhỏ, để cho nàng chuyển vào đó, tránh ở ký túc xá bị quấy rầy.

Hơn nữa, mỗi ngày chuẩn cho nàng đủ loại thuốc bổ, đủ loại canh hầm cách thủy, bằng mọi cách ép nàng uống.

Làm hại nàng mập lên một vòng lớn.

Khó khăn mới dụ dỗ lừa gạt đưa mẹ về quê, Cổ Lạc Nhi đang suy nghĩ giảm béo đây, hôm nay không phải là cơ hội rất tốt sao.

Cho nên, Cổ Lạc Nhi tuy không được ăn sơn hào hải vị, lại cùng Đông Phong Túy húp cháo loãng, ăn chút thức ăn, nhưng trong lòng nhưng lại vui sướng hài lòng .

Kỳ thật, không thể nói nàng cùng Đông Phong Túy ăn cơm canh đậm bạc.

Những đồ ăn này vốn là chuẩn vì nàng bị mả, Đông Phong Túy cũng không nói để cho nàng ăn sơn hào hải vị.

Cho nên, phải nói, bữa trưa hôm nay , Đông Phong Túy cùng nàng ăn cháo loãng và chút thức ăn mới đúng.

Nghĩ như vậy, Cổ Lạc Nhi càng thêm vui.

Đông Phong Túy đã rất thảm.

Hắn chưa từng ném qua loại thua thiệt này?

Đối mặt với bóng dáng người trước mặt đều hiện lên cháo trắng, nhìn lại gương mặt Cổ Lạc Nhi đang ăn tràn đầy sắc hồng, trong nội tâm càng nghĩ càng bức bối.

Cổ Lạc Nhi vài hớp đã húp xong cháo loãng, vươn tay về phía Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, cầm đến đây đi.”

“Cái gì?”

Đông Phong Túy nhất thời không kịp phản ứng.

“Người đáp ứng đưa bạc cho ta rồi nha. Chẳng lẽ, người định quịt nợ hay sao?”

Cổ Lạc Nhi nhìn Đông Phong Túy, trong ánh mắt dường như mang theo một chút mùi vị khinh bỉ.

Đông Phong Túy cảm tức nói: “An Thụy, cho nàng.”

Nàng cho là hắn luyến tiếc một ít bạc sao? Nhiều bạc hơn nữa hắn cũng không thèm để vào mắt.

Cắt xén ngân lượng Cổ Lạc Nhi , chẳng qua là nghĩ muốn thử nàng, xem nàng cầm ít bạc như vậy có thể hiện ra những thứ gì.

Nhìn xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Có lẽ, từ nay về sau hẳn còn có chỗ phải dùng tới nàng.

“Dạ, hoàng thượng.”

An Thụy vội vàng gọi người cầm mười lượng bạc, dùng khay nâng, trình lên trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi không khách khí, cầm lấy bạc, cắt vào trong túi áo khoác.

Thần thái hào hứng về phía Đông Phong Túy cáo từ.

“Hoàng thượng, ta đi dạo phố , ngài từ từ ăn đi.”

Nghênh ngang đi ra ngoài, tay quơ quơ về phía sau lưng Đông Phong Túy.

An Thụy đã thấy không ít thói đời nhưng với chuyện hôm nay không hiểu, cái này hoàn toàn không có trong phạm vi nhận thức của hắn đi.

Tiên phi nương nương này thật sự quá kì quái, chưa từng gặp qua nữ tử như vậy.

Hoạt bát thiện lương, rồi lại to gan lớn mật, ngay cả Hoàng thượng cũng dám chọc.

Mà Hoàng thượng ư, lại dường như đối với nàng không thể làm gì, cứ bị nàng vậy mà chinh.

An Thụy thử hỏi Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, thật sự cho phép Tiên phi nương nương xuất cung sao?”

“Để cho nàng đi ra ngoài. Nhưng mà, không thể để cho nàng cứ như vậy mà đi.”

Ngoắc ngoắc tay, lệnh An Thụy tới, cúi tai nói nhỏ với hắn một hồi.

An Thụy lĩnh mệnh đi.

Đi tới cửa, nghe thấy trong điện Đông Phong Túy cao giọng ra lệnh.

“Lai lịch Tiên phi nương nương , còn có chuyện hôm nay, ai cũng không được truyền ra ngoài.”

“Vâng.”

Thanh âm mọi người nhất tề đáp ứng.

An Thụy thả tâm, hẳn sớm muốn nhắc nhở Đông Phong Túy làm như vậy, lai lịch của Tiên phi nương nương quá kỳ lạ .

18. Chương 18: Hoàng Thượng Keo Kiệt Cũng Hào Phóng 2

Nếu bị truyền ra, có thể khiến ọi người ngờ vực.

Lại nâng mắt vừa nhìn, thấy Cổ Lạc Nhi chạy tới cửa chính Tử Tiêu Cung, An Thụy vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Trong điện, Đông Phong Túy nhìn bát cháo loãng trước mặt, trong đầu thoáng qua dáng vẻ hưng phấn của Cổ Lạc Nhi lúc vừa mới húp cháo.

Không khỏi hiếu kỳ, cháo này thật đúng là ngon như nàng nói sao?

Thử bưng bát lên, nhẹ nhàng nếm thử một miếng.

Lúc mới vào miệng mùi vị bình thường, tiếp tục tinh tế thưởng thức, trong miệng lại lưu lại dư hương, mùi vị này thật thoang thoảng mà thơm dịu...

Không thể so với những bữa tiệc lớn bình thường hẳn ăn, vào miệng tư vị nồng đậm, nhưng ăn đi ăn lại cảm thấy có chút phát ngán.

Giữa bát cháo lại ánh ra bóng dáng Cổ Lạc Nhi .

Kỳ thật, nghĩ lại , cháo này cảm giác đúng là có điểm giống như Cổ Lạc Nhi.

Mới nhìn cảm thấy nàng tùy tiện , không có dáng vẻ nữ tử khuê các, tinh tế hiểu ra, lại cảm thấy thú vị vô cùng.

Nhưng mà, dù nói thế nào nàng cũng không nên làm hỏng khẩu vị của hắn a.

Phảng phất như thấy được ánh mắt Cổ Lạc Nhi giảo hoạt tinh ranh, thấy được sắc mặt nàng đạt được âm mưu, Đông Phong Túy không khỏi bực bội lần nữa.

Hắn mọi việc đều nhàn nhạt, từ trước đến nay rất ít khi tức giận.

Nhưng hôm nay, hắn chính là nhịn không được phải tức giận, phải tức giận Cổ Lạc Nhi đáng giận kia.

Đông Phong Túy nặng nề buông bát cháo.

“Oanh” một tiếng vang lên, cháo đổ đầy trên bàn.

Đông Phong Túy âm thầm thề, hắn không thể không trị nha đầu kia.

Tất cả mọi người trong điện bị hành động đột nhiên này của hắn hù dọa, tâm đều treo lên cao.

Hoàng đế lười, lười đến mức ngay cả tức giận cũng lười tức, cái này tất cả mọi người đều biết.

Nguyệt quý phi trong cung làm mưa làm gió, hắn một mắt nhắm một mắt mở, làm như không nhìn thấy.

Phùng Thái Úy trong triều quạt gió thổi lửa, kéo bè kết phái, hắn theo thường lệ một mắt nhắm một mắt mở, đem tất cả việc triều chính ném cho Lý Tế tướng trung thực đi xử lý.

Nhưng hôm nay, hoàng đế vĩ đại của bọn họ lại tức giận.

Tiên phi nương nương quá thần kỳ .

Đông Phong Túy vọt đứng người lên.

Cung nữ chuyên phụ trách thị thiện nghênh hương lấy can đảm hỏi: “Hoàng thượng, ngài không dùng bữa sao?”

“Không ăn .”

Đông Phong Túy hung dữ nói.

Phẩy tay áo một cái đi khỏi điện, lại không cần người khác đỡ.

Cổ Lạc Nhi tâm tình rất tốt, hướng tiểu thái giám canh phòng Tử Tiêu Cung hỏi rõ đường xuất cung , thảnh thơi thảnh thơi mà đi lại trong cung.

Kì quái, làm sao tất cả ánh mắt mọi người đều quái dị nhìn nàng như vậy?

Cổ Lạc Nhi cúi đầu nhìn lại chính mình, lập tức bừng tỉnh ngộ ra.

Nàng thế nào lại quên mất, nàng còn đang mặc chính là bộ đồ ngủ.

Cho dù ở thời không của nàng, trên đường đi dạo mà mặc đồ ngủ đều làm cho người ta chú ý nhìn, huống chi là ở thời không xa lạ này.

Cổ Lạc Nhi có chút rầu rĩ, nàng có nên hay không cần phải trước tiên đổi lại quần áo?

Nhưng nàng thật sự không muốn lại trở về đối mặt với Đông Phong Túy.

Mặc kệ, nhìn thì nhìn, xuất cung rồi nói sau.

Cổ Lạc Nhi sờ sờ bạc trong túi áo , bạc hoàn hảo đoan đoan nằm trong ngực nàng, nàng an tâm.

Chỉ cần có bạc, sợ cái gì? Cùng lắm thì xuất cung đi mua y phục mặc chứ sao.

Dù sao ở bên ngoài cung cũng không thể mặc y phục trong cung.

Sau lưng lại truyền đến một tiếng vang lên bước chân dồn dập, sau đó là tiếng An Thụy gọi nàng.

“Nương nương, xin đợi một chút.”

Cổ Lạc Nhi dừng bước, thân người quay lại, nhìn An Thụy đang cấp tốc chạy tới chỗ nàng.

Không nghĩ đến, một người cao tuổi như hắn, còn có thể chạy nhanh như vậy.

Ấn tượng của nàng đối với An Thụy rất tốt , hắn hôm nay một mực giúp nàng, nàng đương nhiên nhìn ra được.

An Thụy thở hồng hộc chạy đến trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Thở hổn hển nói: “Nương nương, chờ , chờ một chút, ngài nên thay quần áo mới xuất cung chứ.”

Cổ Lạc Nhi đang vì việc này rầu rĩ đây, tuy nói không sợ bị người ta nhìn, nhưng trong lòng cũng không mong muốn trưng bày trên đường thêm nữa .

Vì vậy bằng lòng.

“Được. Đến nơi nào thay?”

“Nương nương, thỉnh theo An Thụy .”

An Thụy dẫn theo Cổ Lạc Nhi, trở lại Tử Tiêu Cung, tiến vào một gian Thiên điện phía tây.

Cổ Lạc Nhi theo hắn, bước nhanh tiến vào trong điện.

Hoàn hảo hoàn hảo, không có gặp phải Đông Phong Túy.

Thiên điện bài trí rất đơn giản, đại khái nhiều năm không sử dụng, có một căn phòng trống mùi mốc meo.

Bất quá, tất vật dụng đều rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, hẳn là mỗi ngày đều có người tới quét dọn.

Cổ Lạc Nhi khó hiểu, An Thụy mang nàng đến nơi này tới làm gì?

An Thụy khéo léo về phía nàng giải thích.

“Nương nương, Hoàng thượng đã phân phó rồi, từ nay về sau ngài sẽ ngụ ở gian phòng này trong Cầm Sắt điện.”

“A, được.”

Cổ Lạc Nhi rất vui mừng.

Hoàng đế lười một mực không an bài cho nàng chỗ ở, nàng còn lo lắng đây, sợ đi dạo phố xong trở về lại gặp phải hắn.

Cái này tốt lắm, nàng cuối cùng có một chỗ ở của mình .

Hoàng đế lười đương nhiên là ở chính điện chính giữa rồi, cùng người này tách ra , thật sự là không gì có thể tốt hơn nữa.

Cầm Sắt điện? Đại khái là cung nơi hoàng đế luyện đàn a.

Bất quá hắn quá lười rồi, cho nên điện này vẫn trống không, hiện tại dứt khoát nhượng cho nàng.

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ càng thấy giải thích của mình hợp tình hợp lý.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, sau đó có người ở bên ngoài bấm báo.

“An công công, đồ đưa tới.”

An Thụy ra lệnh: “Đều cầm vào đi.”

“Vâng.”

Một đám thái giám bưng rương lớn rương nhỏ không đồng đều đi đến.

Theo sau lưng bọn hắn, còn có hai cung nữ.

An Thụy đầu tiên lệnh hai vị cung nữ tiến lên, giới thiệu với Cổ Lạc Nhi.

“Nương nương, đây là cung nữ thiếp thân sai sử của ngài, tên là Thi Vũ, Lộng Tình.”

Hai cung nữ tiến lên, hướng Cổ Lạc Nhi thi lễ.

“Thi Vũ (Lộng Tình) ra mắt nương nương.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng đỡ các nàng .

“Mau đứng lên. Ta ghét nhất người khác động một chút lại hành lễ với ta, từ nay về sau chúng ta cứ tùy ý một chút.”

“Vâng.”

Thi Vũ Lộng Tình đáp ứng rồi đứng phía sau Cổ Lạc Nhi.

An Thụy cho người đem từng rương trình trước mặt Cổ Lạc Nhi, mở nắp rương ra, cho nàng xem.

Trong rương, toàn bộ đều là những y phục cùng với đồ dùng hằng ngày.

Cổ Lạc Nhi chỉ thị Thi Vũ tiếp nhận, duy nhất lưu lại một rương lớn chứa y phục, chính mình hào hứng lật tới lật lui bên trong.

Nàng muốn tìm y phục có thể mặc đi ra ngoài dạo phố.

Những y phục cổ đại này thật xinh đẹp a, mỗi một món cũng làm nàng yêu thích không buông tay.

Nàng cũng không phải là nữ hài đặc biệt ham mê trang điểm, nhưng những y phục này thực sự xinh đẹp a.

An Thụy không thể không cất ngang hào hứng của nàng.

“Nương nương, Hoàng thượng nói, ngài không thể mặc những y phục này xuất cung.”

Cổ Lạc Nhi chán nản thất vọng thả y phục trong tay ra, kỳ thật nàng cũng hiểu được, những y phục này cũng đều là cung trang, nàng đương nhiên không thể mặc đi ra ngoài.

19. Chương 19: Xuất Cung 1

Hỏi An công công: “Vậy ta phải mặc y phục như thế nào mới có thể ra ngoài?”

An Thụy rất không đành lòng đem vật cầm ở phía sau đưa tới trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Trong tay của hắn, nâng một kiện y phục được gấp được chỉnh tề .

Màu xanh ngọc, giống phần lớn màu sắc y phục trên người tiểu thái giám, chất liệu cũng tương đồng.

Hóa ra là muốn nàng giả trang thành tiểu thái giám a.

Cái này không sao cả, chỉ cần có thể để cho nàng tự do tự tại xuất cung là tốt rồi.

Dù sao ra khỏi cung, nàng còn có thể thay y phục dân chúng bình thường mặc.

Thấy thái giám phục, Cổ Lạc Nhi ngược lại thả tâm.

(thái giám phục: để nguyên bản, nghĩa là y phục thái giám)

Nàng sợ chính là Đông Phong Túy lật lọng, không cho nàng xuất cung. Hắn đưa cho thái giám phục này, rõ ràng hắn thành tâm cho phép nàng xuất cung, trong nội tâm nàng càng an tâm hơn.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi bình chân như vại tiếp nhận thái giám phục, ướm lên người đánh giá.

Lớn nhỏ vừa vặn.

Vì vậy hưng phấn mà chạy vào trong phòng ngủ, dưới sự trợ giúp Thi Vũ Lộng Tình thay thái giám phục, chải búi tóc, đội mũ.

Lại hướng về phía gương so sánh, trong gương hiển nhiên chính là một tên tiểu thái giám còn trẻ.

Bộ dáng này thập phần trong trẻo.

Cổ Lạc Nhi hài lòng rời khỏi cái gương, vừa muốn chạy ra khỏi phòng, ánh mắt trong lúc vô tình lướt đến hộp trang sức trên bàn.

Mở ra nhìn một chút, đồ trang sức trong hộp các loại đồ trang sức đầy đủ mọi thứ, hơn nữa được chế tác vô cùng tinh xảo.

Hiển nhiên giá trị xa xỉ.

Này, Đông Phong Túy cũng không tệ lắm nha, không có bạc đãi nàng.

Đúng rồi đúng rồi, trên TV và sách, các phi tần được ban thưởng cũng đều là các loại vòng tay a, ngọc bội a ... Đồ trang sức, cực ít nghe nói có người được thưởng ngân lượng.

Nàng làm sao lại không nghĩ tới điểm ấy?

Hộp trang sức này, chính là cự đại tài phú a.

Cổ Lạc Nhi hưng phấn.

Cổ Lạc Nhi kích động .

Hỏi Thi Vũ Lộng Tình phía sau lưng: “Những trang sức này đều là cho ta sao? Hoàng thượng sẽ không thu hồi lại chứ?”

Thi Vũ Lộng Tình vừa kinh ngạc vừa buồn cười.

“Hồi bẩm nương nương, những trang sức cùng y phục này đều là Hoàng thượng thưởng cho ngài . Hoàng thượng hẳn là sẽ không thu hồi đi .”

“A, vậy ta cảm chúng tặng người khác, có thể chứ?”

Cổ Lạc Nhi không hiểu rõ quy củ hậu cung rộng lớn này, lại càng không minh bạch Đông Phong Túy là người như thế nào, nàng phải hỏi xác thực lại một chút.

“Đương nhiên là có thể.”

Hai cung nữ trầm miệng một lời trả lời.

“Những vật này chính là của nương nương rồi, ngài thích xử trí như thế nào đều được.”

Thật tốt quá.

Cổ Lạc Nhi trong lòng hoan hô, ác cảm với Đông Phong Túy đích giảm bớt đi rất nhiều.

Tùy ý chọn lấy hai đóa trâm hoa không khác nhau lắm, thoải mái đưa cho hai cung nữ.

“Hôm nay lần đầu gặp mặt, trâm hoa này tặng cho các người .”

Thi Vũ Lộng Tình thiên ân vạn tạ nhận lấy.

Cổ Lạc Nhi chính mình cũng chọn ra một chiếc vòng ngọc đeo trên tay.

Nàng không tham lam, nàng hôm nay chính là đi ra ngoài khảo sát , mang một cái vòng tay như vậy đủ rồi.

Chuẩn bị xong xuôi, đem mười lượng bạc ỏn thỏa cất ở túi trong nội y trên người , Cổ Lạc Nhi đi ra ngoài phòng ngủ.

An Thụy còn canh giữ ở trong sảnh, thấy Cổ Lạc Nhi đi ra, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Đưa cho nàng một thẻ bài, nói: “Nương nương, đây là lệnh bài xuất cung , ngài cầm nó đưa cho cửa thủ cung thái giám cùng thị vệ xem, bọn họ sẽ để ngài ra ngoài .”

“Đa tạ An công công.”

Cổ Lạc Nhi tiếp nhận lệnh bài, vừa cao hứng vừa nghi hoặc.

Cao hứng chính là, Đông Phong Túy thành tâm thành ý muốn để nàng xuất cung , ngay cả lệnh bài đều chuẩn bị xong xuôi đưa nàng.

Nghi hoặc chính là, hần tại sao phải làm như vậy?

Hần rốt cuộc có mục đích gì? Vì sao đối với lai lịch bất thường của nàng không sinh ra nghi ngờ?

Mặc kệ, bất luận hần có mục đích khỉ gió gì, dù sao nàng vẫn muốn xuất cung.

Tình hình trước mắt thật sự thật làm cho người ta hài lòng.

Có soái ca để xem, tuy nhiên soái ca có chút ít chèn ép, có chút gian trá.

Có bạc tiêu xài, tuy nhiên bạc thiếu đi một chút.

Có thể xuất cung, tuy nhiên phải giả trang thành tiểu thái giám.

Nhưng là, chung quy so với thời không của nàng trước kia phải làm những chuyện nàng không muốn thì ở đây còn tốt hơn đi.

Cổ Lạc Nhi nhét lệnh bài vào ống tay áo.

Y phục cổ nhân phần lớn ở trước ngực cùng ống tay áo đều có túi.

An Thụy lại gọi nàng lại.

“Nương nương.”

“Còn chuyện gì nữa sao?”

Cổ Lạc Nhi bắt đầu không kiên nhẫn, chỉ là đi dạo trên phố, sao lại phiền toái như vậy a.

“Nương nương, Hoàng thượng nói, ngài lĩnh một tháng tiền tiêu vặt, phải giữ chữ tín, cho nên, ngài ít nhất phải đảm nhiệm Tiên phi một tháng.”

Hoàng đế keo kiệt, vì mười lượng bạc mà nói nhảm nhiều như vậy.

Thiên hạ rộng lớn, hần tại sao không đem tinh lực vào việc thống trị trên phương diện quốc gia đi?

Cổ Lạc Nhi không kiên nhẫn trả lời: “Biết rồi, ta chưa nói không làm.”

An Thụy thấy nàng nghe không hiểu, vội vàng bổ sung.

“Ý Hoàng thượng là, ngài mỗi tối phải trở về trước khi đóng cửa cung.”

Hóa ra là vì cái này, nàng bây giờ còn chưa có kiếm được tiền, nơi này bao ăn bao ở, nàng đương nhiên muốn trở về.

Hừ, nàng sẽ không tự mình bỏ tiền, đi ra bên ngoài thuê phòng ở .

Cổ Lạc Nhi vội vã đi ra ngoài, hấp tấp hỏi: “Cửa cung khi nào thì đóng?”

“Giờ Tuất.”

“Đã biết. Còn chuyện gì nữa không?”

“Đã không còn. Nương nương, ngài ngàn vạn lần chú ý an toàn.”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chạy thực mạng như trốn khỏi Cầm Sắt điện.

Chỉ sợ lại bị An công công cho bắt trở về.

Vừa đi ven đường tính toán thời gian theo lời An công công, hẳn là chừng bảy tám giờ tối mới đóng cửa cung.

Ừ, trở về trước lúc đó, thời gian vậy là đủ rồi.

Cổ Lạc Nhi hào hứng ngâm nga một bài hát ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Nàng không có phát hiện, tại Tử Tiêu Cung Chủ Điện bên trong một cánh cửa sổ, có một ánh mắt đang như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

Trong đôi mắt kia, không chút nào buồn ngủ.

Có lệnh bài xuất cung, Cổ Lạc Nhi liền xuất cung rất thuận lợi, đi tới trên đường cái.

Trên đường rất phồn hoa, rất ôn hòa.

Vừa nhìn nhất định là đáng vẻ thái bình thịnh thế.

Cổ Lạc Nhi cảm thán, khó trách Đông Phong Túy dám ngày ngày ngủ ngon, thì ra thiên hạ này thái bình như thế, hẳn đương nhiên có điều kiện ngủ ngon.

Nhưng là, dựa vào cái gì dân chúng phải vất vả lao động, mà hẳn trong cung thích ăn ngon giống côn trùng ăn bám như vậy?

Hừ, hẳn xứng đáng húp cháo loãng ăn rau.

Xem đi, người trên đường thật sự đều rất vất vả, bán xiếc ảo thuật, buôn bán tiểu thương phẩm, mỗi người đều thập phần dốc sức.

Ừ, Cổ Lạc Nhi chuyển ý niệm ngẫm nghĩ, nàng có nên nghĩ biện pháp bắt Đông Phong Túy ra ngoài cung, làm cho hắn thể nghiệm nỗi khổ của dân sinh?

Ven đường xuất hiện một tiệm may, Cổ Lạc Nhi rẽ đi vào.

Việc cấp bách, nàng phải trước tiên mua y phục dân chúng bình thường.

Bằng không, thái giám phục trên người này thật sự là quá chói mắt.

Cổ Lạc Nhi đi vào, liền nhận lấy tiếp đãi cực nhiệt tình.

Cái này nằm trong dự liệu.

Nàng là người trong cung nha, coi như là một nô tài hầu hạ người khác đi, nhưng có ai dám bắt kính với nàng, dám trêu nàng?

20. Chương 20: Xuất Cung 2

Cổ Lạc Nhi lựa chọn trang phục người làm ăn bình thường, không khoe khoang, cũng không mộc mạc.

Nàng vừa rồi đi lại trên đường, đã xem qua, người làm ăn bình thường đều mặc y phục như thế nào.

Sau đó mượn một cửa hiệu, thay đổi y phục, nhìn qua, có vẻ là một thiếu niên gia cảnh bình thường.

Chỉ có điều, làn da có chút mềm mại, dung mạo có chút thanh tú.

Nàng đang mặc chính là nam trang.

Mặc dù trên đường cũng có không ít nữ tử, nhưng giả thành nam tử có phần thuận tiện hơn.

Cổ Lạc Nhi tiếp theo dừng lại, tại hiệu cầm đồ.

Nàng phải đem chiếc vòng trên tay cầm cổ ít bạc.

Nàng đã sớm suy nghĩ qua, nàng sẽ vĩnh viễn không làm phi tử của Đông Phong Túy, đến một ngày nàng không làm nữa, sẽ đem toàn bộ trang sức mình sở hữu trả lại toàn bộ cho hắn.

Cho nên, nàng chỉ có thể cầm, không thể bán.

Nàng phải dùng tới bạc để buôn bán, chờ kiếm lại được vốn, sẽ chuộc trang sức về.

Tiến vào hiệu cầm đồ phía trước, Cổ Lạc Nhi do dự một chút, nàng làm như vậy, có tính là mình tư lợi tham ô của nhà nước?

Nhưng khuôn mặt tươi cười của Đông Phong túy rất nhanh hiện ra trước mắt nàng, Cổ Lạc Nhi không do dự nữa, sáng khoái đi vào hiệu cầm đồ.

Côn trùng ăn bám, những vật này của hắn còn không phải đều là bóc lột được đi, đừng nói nàng còn định trả lại cho hắn, chính là thay hắn phân phát bạc lẻ, cũng không có gì bất ổn.

Cổ Lạc Nhi đi vào hiệu cầm đồ, tìm được chuông quây, đem chiếc vòng đeo trong tay sớm đã cởi ra đưa cho hắn.

“Chuông quây, cái vòng tay này có thể thế chấp bao nhiêu tiền?”

Chuông quây cầm trong tay, lật qua lật lại nhìn hồi lâu, thần thần bí bí nhìn Cổ Lạc Nhi, sau đó hướng về phía nàng giơ năm ngón tay.

“Năm trăm lượng?”

Cổ Lạc Nhi phấn khích kêu lên.

“Năm lượng.”

Chuông quây đề thấp tiếng nói nói.

“Cái gì? Năm lượng?”

Cổ Lạc Nhi một phen bất mãn đoạt lại vòng tay.

“Người là cửa hàng lớn lừa gạt khách sao? Cẩn thận ta đi (tố) cáo người.”

Nàng không hiểu lắm về đồ ngọc, nhưng nàng cũng nhìn ra được, ngọc này nhất định là ngọc tốt.

Hoàng cung gì đó, có thể kém đến thế sao?

Chuông quây cũng không tức giận, ngược lại cười mỉm nói: “Công tử, vòng ngọc này của ngài là ở trong cung a.”

Cổ Lạc Nhi lấp bắp kinh hãi, chẳng lẽ trang sức trong cung còn có cái gì chú ý sao? Nàng cũng không nhìn ra vòng ngọc này có gì lạ ở đâu.

Bản năng liền chống chế.

“Sao, làm sao có thể?”

Chuông quây cười đến càng thêm thần bí.

“Công tử, ngài cũng đừng giả bộ. Ngọc trên tay ngài, vừa nhìn đã biết là được đào ở quặng mỏ phía tây, là chỗ mạch khoáng hiểm cực kỳ quý giá, cho tới bây giờ chỉ có hoàng cung mới có thể tạo thành đồ trang sức để dùng.”

Cổ Lạc Nhi không có biện pháp chống chế.

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, ngọc này còn có nhiều đặc điểm như vậy.

Chuông quây còn nói: “Đồ ngọc Hoàng thất, mặt trên đều khắc lên hai chữ ‘Cung Chế.’”

A, có sao?

Cổ Lạc Nhi đem vòng ngọc lật qua lật lại xem, cũng không phát hiện trên mặt trên có chữ chữ viết.

“Công tử, ở chỗ này.”

Chưởng quầy chỉ vào một chỗ bên hông ngọc, khiến cho Cổ Lạc Nhi xem.

Rốt cục, Cổ Lạc Nhi nhìn thấy, trên vòng ngọc kia quả nhiên được khắc hai chữ ‘Cung Chế’ nho nhỏ.

Cổ Lạc Nhi cố gắng kháng cự.

“Vòng tay này đúng là ở trong cung, hẳn là người càng phải tin tưởng, nó có bao nhiêu trân quý, làm sao chỉ trị giá năm lượng bạc?”

“Suyt ——”

Chưởng quầy vội vàng đặt ngón trỏ bên môi, ngăn cản Cổ Lạc Nhi.

“Công tử, nhỏ giọng một chút, chẳng lẽ người muốn cho tất cả mọi người nghe được, người tự mình thể chấp vật phẩm trong cung sao?”

Chưởng quầy con mắt nhanh như chớp xoay, quét mắt trong tiệm.

Cổ Lạc Nhi bị lời của hắn hù dọa, cũng xoay người, nhìn trong tiệm.

Lúc này đúng là giờ Ngọ qua đi, thời gian nghỉ ngơi, trong tiệm ngoại trừ Cổ Lạc Nhi, chỉ có hai khách hàng.

Một người là tiểu hài tử nhà nghèo, còn có một nam tử mặc trang phục màu đen.

Nam tử đưa lưng về phía bọn họ, thân hình cao lớn, cùng Đông Phong Túy cao xấp xỉ, cũng chừng 1m8 mấy.

Hắn một thân trang phục màu đen, có vẻ đặc biệt cương nghị, dáng người tuyệt hảo, làm cho Cổ Lạc Nhi liên tưởng đến thần bí khó lường, tiêu ngạo giang hồ đại hiệp.

Cổ Lạc Nhi tán thưởng không thôi, người như vậy dường như chính là một nam tử hán chân chính, đầu giống Đông Phong Túy, một tên đại lười.

May là, hai khách hàng này đều đối với lời nói vừa rồi của nàng không có phản ứng, đại khái là không nghe thấy đi.

Cổ Lạc Nhi quay đầu lại, gặp chưởng quầy thần sắc như vừa trút được gánh nặng.

Chưởng quầy càng thêm dè dặt thanh âm.

“Công tử, chẳng lẽ ngài không biết, tự mình bán trộm đồ trong cung, chính là phạm pháp sao?”

Cổ Lạc Nhi không ngờ hắn nói vậy, nhất thời có chút không được tự nhiên.

Nàng cũng không muốn bị xem như kẻ trộm.

Cũng dè dặt thanh âm, nói: “Tỷ tỷ của ta làm cung nữ ở trong cung, đây là của một vị nương nương ban tặng cho tỷ tỷ ta. Tỷ tỷ bảo ta giúp nàng thể chấp, đổi ít tiền cứu cấp, cũng không có ý định bán nó đi nha.”

Chưởng quầy đáp: “Công tử, chính bởi vì ngài cầm đồ, ta mới cho ngài năm lượng bạc. Nếu không, ta căn bản cũng không dám tiếp nhận.”

“Ai nha chưởng quầy, người cũng quá không suy nghĩ, năm lượng bạc, tương đương tặng không.” (Diễn: Ai nha: Ô kia, Ô kia.)

Chưởng quầy bất đắc dĩ mà buông tay.

“Ta cũng không có biện pháp. Nói thật, vòng tay này đích thực có giá trị, giá trị đứt khoát được năm nghìn lượng bạc. Nhưng là, nếu ngài không đến chuộc, tôi cũng không cách đem bán nó. Chỉ có thể chính mình

giữ lại ngấm nhìn. Cho dù chính mình giữ lại, cũng chỉ có thể trốn sau lưng người vụng trộm thưởng thức, không thể để cho người khác biết. Cho nên, ta chỉ có thể đưa ngài năm lượng bạc, nhiều hơn thì không thể.”

Cổ Lạc Nhi lại càng hoảng sợ.

Như vậy cái vòng này, cứ nhiên giá trị năm nghìn lượng bạc.

Hoàng gia thật đúng là có tiền a.

Nhưng mà không thể bán, lại đáng giá thì có ích lợi gì?

“Không thỏa đáng, thôi vậy.”

(nguyên văn là ‘không thỏa đáng, coi như xong’ nhưng Diễm nghĩ người Việt mình hay dùng từ ‘thôi vậy’ nên quyết định dùng ^^)

Cổ Lạc Nhi đem vòng tay cất lại trong tay áo, quay đầu bước đi.

Nàng cầm năm lượng bạc có ích gì?

Chưởng quầy lưu luyến nhìn cổ tay áo nàng.

Kêu lên: “Nếu không, ta cho ngài mười lượng, được không?”

Cổ Lạc Nhi cước bộ không có chút chiều hướng dừng lại.

“Mười lăm lượng.”

Chưởng quầy lại bảo.

Cổ Lạc Nhi dừng ở cửa, cười hì hì quay người lại, nói: “Một ngàn lượng.”

Chưởng quầy cắn chặt răng, quyết tâm nói: “Hai mươi lượng, giá cuối.”

Cổ Lạc Nhi hướng hần khoát tay, nghênh ngang mà đi.

Trong tiệm Hắc y nhân cũng rời hỏi hiệu cầm đồ, lặng lẽ theo sau Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi có chút chán nản vừa đi vừa nhìn cửa hàng trên đường, muốn xem xét một chút có gì để buôn bán.

Buôn bán cái gì cũng đều phải có tiền vốn a, mười lượng bạc có thể làm cái gì?

Hơn nữa, sau khi mua y phục trên người, ngay cả mười lượng bạc đều không có.

Trong tay có một đồng lớn trang sức đáng giá, nhưng lại không đổi được ra tiền, còn không bằng không có.

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ càng uể oải, ngay cả cửa hàng bên đường cũng không có tâm tư nhìn, đầu buồn bã cúi xuống.

Đột nhiên bên cạnh một trận gió lớn xẹt qua, đem tóc nàng tản mát thổi về phía trước.

21. Chương 21: Xuất Cung 3

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, muốn nhìn xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Vừa ngẩng đầu, vừa vận trông thấy đằng trước có một bóng lưng màu đen quen thuộc, sải bước đi nhanh về phía trước.

Cổ Lạc Nhi nhận ra, cái bóng lưng kia đúng là vừa rồi đã trông thấy bên trong hiệu cầm đồ.

Bất quá hần di chuyển rất nhanh, trong chớp mắt liền biến mất ở góc đường, không thấy bóng dáng.

Cổ Lạc Nhi sững sờ nhìn theo hần, cho đến khi nhìn không thấy mới thu hồi tầm mắt.

Không yên lòng mà nghĩ, người này, đi nhanh như vậy để làm gì? Bắt kẻ xấu sao?

Nhìn sang hai bên, xung quanh cùng người vừa rồi giống nhau, đều là cảnh tượng người đi đường vội vã, cực lực thu hút mời hàng của người bán hàng rong, ai cũng không có biểu hiện khác thường.

Hiển nhiên cũng không phát sinh các loại chuyện xấu.

Cổ Lạc Nhi nghĩ nghĩ, liền vứt việc này qua một bên.

Người ta di chuyển nhanh hay không, cùng nàng có quan hệ gì?

Tâm tư trở lại trên người, Cổ Lạc Nhi nhin không được lại bắt đầu than thở.

Vô thức sờ vào vòng tay đặt ở trong cổ tay áo, Cổ Lạc Nhi trong lòng giật mình, vòng tay thế nhưng không cánh mà bay.

Vừa quay đầu lại nhìn, tinh kỳ hiệu cầm đồ cách đó không xa đón gió phấp phới, trên đường cũng không có nhìn thấy vòng tay. Tỉ mỉ nghĩ lại, Cổ Lạc Nhi hiểu được, cái này nhất định là chuyện tốt Hắc y nhân kia làm.

Trừ hắn ra, ai có thể biết trong tay áo của nàng ẩn dấu một chiếc vòng ngọc đáng giá? Khó trách hắn phải đi nhanh như vậy.

Cổ Lạc Nhi nhanh chân bỏ chạy, phải bắt được tên Hắc y nhân kia.

Thật sự là nhìn đoán không ra, khí thế phi phàm như vậy, giống như một hiệp khách, lại là một tên trộm.

Cổ Lạc Nhi vừa ở trong lòng mắng, vừa dùng tốc độ nhanh nhất hướng chỗ Hắc y nhân đi qua đuổi theo.

Không ngờ vừa mới chuyển qua góc đường, liền gặp một người ôm bình hoa hướng trước mặt nàng đi tới.

Cổ Lạc Nhi a a kêu to, đến một cái dừng ngay.

Thân thể kịch liệt lay động vài cái, lòng bàn chân bị mài đến đau nhức, cuối cùng thì ngừng lại.

Cũng không biết đế giày có bị thủng không.

Cổ Lạc Nhi thầm nghĩ may mắn, may mắn chưa có đụng vào người nọ, bằng không, không phải đụng vỡ bình hoa hắn ôm hay sao.

Còn không đợi nàng hô hấp lại bình thường, người nọ trước mặt bàn chân vừa trượt, cả người hướng phía trước vỡ nhào xuống, bình hoa ôm trên tay rơi vỡ tan tành.

Vài miếng mảnh sứ vỡ rơi xuống bên chân Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi tiếc nuối mà lắc đầu.

Nàng chính xác không đụng vào hắn, nhưng bình hoa vẫn vỡ, thật sự là đáng tiếc.

Lúc này nàng mới nhìn rõ nơi mình đứng là ngã tư đường.

Hóa ra đây là con phố bán đồ cổ, ven đường bày đầy các loại cổ đồng.

(nguyên bản: cổ đồng; đồ cổ, loại đồ cổ)

Xem ra, bình hoa người ngã sấp xuống này ôm cũng là đồ cổ, khó trách hắn coi như bảo bối đem nó ôm trên người.

Vỡ chính là vỡ, đó cũng không còn cách nào khác.

Trên đường nhìn không thấy bóng dáng Hắc y nhân.

Nhìn cách hắn đi đường, hắn là biết võ công, nhanh chóng di chuyển.

Cổ Lạc Nhi lại bị chuyện này làm lỡ, làm sao còn đuổi được hắn.

Cổ Lạc Nhi chán nản dậm chân một cái, lại muốn tiếp tục đuổi theo.

Nàng nhất định không chịu hết hy vọng.

Vừa mới chạy hai bước, thân mình lại bị người khác kéo lại một phen.

“Đứng lại. Làm hỏng bình hoa của ta đã nghĩ chạy?”

Cổ Lạc Nhi nhìn lên, bắt lấy người của nàng đứng là nam tử ôm bình hoa vừa rồi.

Hắn diện mạo hơn hai mươi tuổi, một thân mặc quần áo sa tanh màu xanh sẫm, vạt áo cùng viền cổ tay đều có đường viền hoa kiêu dáng rườm rà, trên người còn thêu một bông hoa mẫu đơn lớn.

Trên ngón tay cái đang bắt lấy tay trái nàng, còn đeo một cái nhẫn ngọc thật lớn.

Vừa thấy đã biết là người chủ có tiền.

Vóc người ngược lại thập phần đoan chính, nhưng phối hợp quần áo cùng đồ trang sức trên người, lại có vẻ thô tục.

Giống như nhà giàu mới nổi.

(Nguyên văn: nhà giàu mới nổi. Giọng điệu mỉa mai)

Cổ Lạc Nhi không rảnh cùng hắn phiếm chuyện, nói: “Này, là người tự mình té ngã làm vỡ đấy nhé?”

Gạt tay nhà giàu mới nổi ra, muốn đuổi lên phía trước.

Người kia lần nữa kéo nàng lại.

Trong miệng kêu gào nói: “Còn dám nói không phải người đụng vỡ? Vậy vì sao người phải vội vã chạy trốn? Tất cả mọi người nhìn thấy, chính là người đụng vỡ. Để mọi người đến bình luận phân xử. Xem đi, mảnh sứ vỡ còn đang ở dưới chân người kia.”

Thanh âm người này cũng coi như dễ nghe, nhưng lời này nghe vào trong tai Cổ Lạc Nhi lại cực kỳ chói tai.

Làm cho nàng hỏa khí đại phát.

Chính hắn té vỡ, lại còn muốn đổ lên người nàng.

Quả thực chính là một hành vi vô lại.

Nàng hôm nay như thế nào mà vận mệnh xui xẻo vậy?

Đầu tiên là gặp được một tên hoàng đế lười tốt cùng đáng ghét, sau đó là một tên trộm ngoại hình bất phàm, hiện tại tới tên vô lại muốn vu oan cho nàng.

Những người này như thế nào cũng không bình thường chứ?

Cổ Lạc Nhi cảm tức mà gạt tay hắn ra.

Hướng hắn reo lên: “Ai nói ta muốn chạy trốn? Ta muốn đi bắt kẻ trộm, người đừng đến gây trở ngại cho ta. Còn có, ai thấy ta đụng vỡ bình hoa của người? Con mắt nào trông thấy?”

Lời nàng vừa dứt, liền có vài thanh âm đồng thời tiến vào trong tai.

“Chúng ta thấy.”

“Chính là người đụng vỡ bình hoa của chủ tử nhà ta.”

“Hai con mắt đều thấy được.”

Cổ Lạc Nhi nhìn bốn phía xung quanh, trông thấy mấy người hầu bộ dáng như hổ vồ mỗi nhìn chăm chăm nàng, bộ dáng uy hiếp nàng.

Cổ Lạc Nhi tức giận đến suýt ngất đi.

Hướng tên nhà giàu mới nổi quát: “Đây đều là người của người đi? Người của người làm sao có thể làm chứng? Nghĩ muốn ngụy tạo chứng cứ sao? Hừ, nghe ý kiến người khác nói như thế nào.”

Nhà giàu mới nổi lại không hề sợ hãi nói: “Được thôi, liền nghe người khác nói như thế nào.”

Cổ Lạc Nhi quái lạ với thái độ của hắn, nhìn sang hai bên, đã thấy sau khi mọi người sau khi nghe tên nhà giàu mới nổi nói, đều tản ra, hoặc là cúi đầu, không dám ngoảnh mặt lại phía bọn họ.

Giống như sợ bị Cổ Lạc Nhi bắt lại làm chứng.

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ không ổn, có thể nào hôm nay gặp phải cường hào?

(Diêm: Cường hào hoặc Ác bá: Kẻ cậy quyền ức hiếp người dân?)

Trong đám người truyền đến thanh âm khe khẽ.

“Đây tiểu ca, trêu chọc đến Phùng thái úy, hôm nay chính là phiền toái.”

“Chính là, Phùng thái úy là quyền thần trong triều, là dân chúng bình thường có thể đắc tội hay sao?”

“Chúng ta đi mau, đừng để bị liên lụy.”

Thanh âm cực thấp, người trên đường lại vừa nhiều, nhưng không ai ra làm chứng.

Rất nhanh, người trên đường liền tản ra hơn phân nửa.

Các quầy hàng rong cũng nhanh chóng thu quầy.

Cổ Lạc Nhi hiểu được, hóa ra nhà giàu mới nổi này đúng là trọng thần trong triều, gọi là Phùng thái úy.

Thật sự là nhìn không ra.

A, chức Thái Úy này đúng là đủ cao.

Lại nhìn lên, bên đường còn có cỗ xe kiệu đang lưu lại, bốn kiệu phu đều đưa tay bưng trước ngực, nhìn bên này.

Dường như bộ dáng bất cứ lúc nào có thể lại đây hỗ trợ.

Cổ Lạc Nhi không khỏi cười khở, những người này đều là nanh vuốt của Phùng thái úy, riêng một mình nàng không thể đối phó được, hôm nay nàng thật đúng là phiền toái.

Cho dù dùng đến lệnh bài xuất cung của nàng.

Có lẽ hắn ta đường đường là một thái úy, cũng sẽ không đem một tên tiểu thái giám vô danh để vào mắt.

Phùng thái úy đặc ý nhìn Cổ Lạc Nhi.

Hắn đã biết không ai dám ở trước mặt hắn nói lung tung.

Hắn cực mê sưu tầm đồ cổ, phố này là nơi hắn thích đi dạo nhất, bởi vậy trên đường người dân xung quanh đều biết hắn.

22. Chương 22: Hoàng Đế Lười Tính Kế Nàng 1

Bình thường hắn đối với những thứ trên mấy gian hàng này khinh thường không chú ý, ở trên đó hơn phân nửa là đồ dỏm, rất ít chính phẩm, tất cả đều không đáng bao nhiêu tiền.

Thật lòng muốn mua đồ cổ, nên mới ra đường đi tới hai bên tiệm bán đồ cổ.

Nhưng vừa rồi, thời điểm hắn ngồi ở trên kiệu lúc ngang qua nơi này, trong lúc vô tình nhìn qua cửa sổ nhỏ trên kiệu thì thấy chiếc bình hoa, ngay lập tức hai mắt sáng ngời.

Đây tuyệt đối chính là chính phẩm cực phẩm a, là đồ tốt hắn tha thiết ước muốn.

Bởi vậy, nhanh chóng ra lệnh cỗ kiệu dừng lại, chính mình vui vẻ chạy tới.

Đem bình hoa nâng trong tay, tinh tế nghiên cứu một phen, cảm thấy hần quả nhiên không nhìn lầm, đây thật sự là bình hoa trân quý.

Người bán rong không biết hàng, vì vậy, bán cho hần giống như hàng thông thường hay đặt ở nơi này.

Phùng Thái Úy dụ dỗ lừa gạt, bắt nạt lấn áp, chỉ trả tượng trưng vài đồng tiền lẻ, dễ dàng đem bình hoa như ý mua được cầm trên tay.

Tương đương với tặng không.

Không nghĩ tới, hần quá hưng phấn, lao đi quá nhanh, không cẩn thận mà ngã một cái, đem bình hoa trân quý vừa mới thu vào tay dễ dàng rơi vỡ.

Phùng Thái Úy đau lòng đến khó có thể hình dung, ngay lập tức muốn đem cơn bực bội trút hết lên người Cổ Lạc Nhi.

Ai kêu nàng không có mắt như vậy, không nên đụng vào hần lúc này mới đúng?

Phùng Thái Úy từ trên xuống dưới đánh giá Cổ Lạc Nhi một phen.

Khẩu khí hèn mọn nói: “Nhìn người như vậy trên người chắc cũng không có tiền. Có điều, đừng tưởng rằng bản Thái Úy sẽ bỏ qua người. Trong vòng hôm nay, nhất định phải đền bình hoa cho ta, mặc kệ người bán nhà bán cửa hay là bán muội tử lão bà của người, tóm lại, người phải đền cho ta.”

Cổ Lạc Nhi chán nản, trên mặt lại cười châm biếm.

“Được, người theo ta về nhà lấy tiền a.”

Hừ, chỉ cần đến hoàng cung, nàng đây không sợ hần .

Lại thấy Phùng Thái Úy không trả lời nàng, ngược lại đầu gối khễ cong, hai chân quỳ xuống về phía nàng.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức vội vàng nhảy sang một bên.

Quái lạ, Phùng Thái Úy này làm sao đột nhiên đổi tính, phát sốt sao?

“Này , người không đi cùng ta lấy tiền, không muốn ta bồi thường sao?”

Phùng Thái Úy như cũ không trả lời, quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn nàng, trong mắt đều là lửa giận.

Cổ Lạc Nhi không hiểu đã xảy ra chuyện gì .

Nhưng mà nàng hiểu được, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

Hỏi lại Phùng Thái Úy.

“Này, người không nói lời nào, chính xác là người chấp nhận? Người không cần tiền thì thôi, bản công tử đi về nhà. Bye bye.”

Cũng không cần biết Phùng Thái Úy nghe có hiểu “Bye bye” có nghĩa là gì hay không, nhắc chân nhanh chóng chuẩn đi.

Thủ hạ của Phùng Thái Úy cũng không hiểu hần đây là làm sao, còn tưởng rằng hần thật sự không cần Cổ Lạc Nhi bồi thường bình hoa, vì vậy cũng không đuổi theo, để cho Cổ Lạc Nhi đào tẩu.

Đi lên trước, muốn đỡ Phùng Thái Úy dậy.

“Thái Úy, ngài đây là làm sao vậy?”

“Thái Úy, mọi người đi rồi, ngài có thể đứng dậy rồi.”

Phùng Thái Úy nghe thấy những lời này, càng tức giận đến mức hai mắt biến thành màu đen.

Hần cũng không biết làm sao vậy, đột nhiên chân không có khí lực, không tự chủ liền khuỵu trên mặt đất, cũng không phát ra được tiếng nào.

Những tên thủ hạ ngu ngốc này, lại vẫn cho là hần thật sự muốn quỳ xuống trước mặt tiểu tử kia.

Khi trở về xem hần giáo huấn bọn họ như thế nào.

Phùng Thái Úy giận thấu trời xanh.

Trên đài đột nhiên lại có khí lực, vừa nhắc chân đứng lên.

Thốt ra nói.

“Tiểu tử đáng hận, nếu để cho bản Thái Úy bắt được ngươi, không thể không lột da ngươi. Hừ, dám sử dụng yêu pháp với bản Thái Úy.”

Trở tay quạt vài cái tát trên mặt mấy thủ hạ.

“Đồ hỗn trưởng, tất cả đều do các ngươi, đem tiểu tử kia thả đi. Còn không mau đuổi theo cho ta.”

“Dạ, vâng.”

Thủ hạ nghiêm mặt đáp ứng, nhắc chân đuổi theo hướng Cổ Lạc Nhi

Trong miệng đều nhao nhao cãi cò.

“Là người chính mình muốn quỳ trước người ta nha, còn trách chúng ta.”

“Ngươi vừa rồi lại không lên tiếng, chúng ta còn tưởng rằng lời tiểu tử kia nói là sự thật.”

“Đúng.”

Phùng Thái Úy phổi đều nhanh chóng nổ ra, những thứ thủ hạ ngu ngốc này, quay về hần nhất định phải bọn chúng đẹp mặt.

Thở phì phì xông lên kiêu, quát: “Quay về.”

Cổ Lạc Nhi sớm chạy ra vài con phố.

Biết rõ hết hi vọng bắt tên ăn trộm, lại sợ bị người của Phùng Thái Úy bắt được, cũng không còn hào hứng đi dạo phố nữa.

Nhìn sắc trời đã không còn sớm, dứt khoát hồi cung đi.

Nàng cũng không dám tiếp tục phung phí bạc, phải chạy về cung để ăn tối nha.

Cũng may, vòng ngọc đó là của nàng, dù sao cũng không đổi ra bạc được, mất thì mất a, không sao cả.

Lúc này, nàng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, vừa rồi nhất định có cao nhân âm thầm giúp nàng.

23. Chương 23: Hoàng Đế Lười Tính Kế Nàng 2

Người đó nhất định là cao thủ võ lâm.

Cổ Lạc Nhi vừa đi vừa nhìn hết đông sang tây, nhưng ngay cả một chút bóng dáng của đại hiệp cũng không thấy.

Ai, người ta nếu có thể bị nàng nhìn thấy, cũng không gọi cao nhân rồi.

Thẳng đến tận cửa hoàng cung, vẫn như cũ không nhìn thấy nửa điểm bóng dáng cao nhân.

Cổ Lạc Nhi lúc này mới hết hy vọng, tìm nơi yên tĩnh, khoác y phục thái giám lên người, đi vào cung.

Trở lại Tử Tiêu Cung, Cổ Lạc Nhi trốn trốn tránh tránh vào Cầm Sát điện.

Hoàn hảo, không gặp phải Đông Phong Túy.

Ngẫm lại cảm thấy thật buồn cười, Đông Phong Túy là một tên lười như thế, chắc là giờ phút này đang ngủ, đầu thế nào để cho nàng gặp phải.

Nàng thật sự lo lắng vô ích rồi.

Nhưng là, vừa mới bước vào Cầm Sát điện, trực giác Cổ Lạc Nhi liền thấy có chỗ nào không được bình thường.

Là chỗ nào không đúng, nhất thời lại không nói ra được.

Thi Vũ Lộng Tình vừa thấy nàng trở về, lập tức đến nghênh tiếp, giúp nàng thay y phục cung phi, rồi giúp nàng chải tóc.

Trong điện cũng không có người ngoài, ngay cả An Thụy cũng không gặp.

Quái lạ, rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Thẳng đến khi chải tóc xong, Thi Vũ Lộng Tình sắp xếp lại thái giám phục cùng nam trang của nàng, Cổ Lạc Nhi mới đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Trang trí trong Cầm Sát điện thay đổi.

Không phải trở nên nhiều hơn, mà là trở nên ít đi, có vẻ trong điện trống trải khác thường.

Cả gian trong điện, ba gian phòng, chỉ có một cái bàn gỗ, bốn chiếc ghế, một cái tủ quần áo đơn sơ, một bàn trang điểm, cùng với ba chiếc giường.

Thi Vũ Lộng Tình ở chính là gian phòng kia, đơn bạc chỉ bày hai chiếc giường, còn lại một đồ dùng khác đều không có.

Hơn nữa, y phục trên người nàng cũng cực kỳ mộc mạc.

Cổ Lạc Nhi đứng dậy đi tới trước tủ quần áo, kéo cửa tủ ra xem xét, bên trong chỉ có vài bộ y phục hoán tủy, tất cả đều là miên bố y phục cực kỳ mộc mạc.

(miên bố: vải bông)

Toàn bộ y sức hoa lệ xinh đẹp trước đó đều không thấy.

Mà trên bàn trang điểm ngay cả hộp trang sức thật to cũng không thấy.

Ngay cả Thi Vũ Lộng Tình cả hai đều mặc mặc áo lụa, giống y phục cung nữ trong cung mặc.

Chủ tử như nàng ngược lại còn không bằng thị nữ.

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những vật An công công đưa tới đâu? Đều đi nơi nào rồi?”

Thi Vũ Lộng Tình liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra biểu lộ khó xử đến cực điểm.

“Người nói.”

Thi Vũ đẩy đẩy Lộng Tình.

“Vậy người tới nói đi.”

Lộng Tình đẩy đẩy Thi Vũ.

Cổ Lạc Nhi hôm nay gặp phải quá nhiều chuyện rồi, lại thấy hai nàng đẩy tới đẩy lui như vậy, càng thêm buồn bực.

La lên: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Các người đừng đẩy nhau nữa. Thi Vũ, người nói trước đi a. Nói không xong, Lộng Tình bổ sung.”

Thi Vũ bị điểm danh, đành phải nhắm mắt hướng Cổ Lạc Nhi báo cáo.

“Nương nương, vừa rồi Hoàng thượng đột nhiên phái người đến đem tất cả dọn đi rồi. Nói là nương nương không thích lẳng la tơ lụa, không thích đồ trang sức dụng cụ xa xỉ, bởi vậy chỉ để lại mấy thứ đồ dùng cần thiết này.”

Lộng Tình bổ sung.

“Hoàng thượng còn phái người kiểm lại trang sức, nói là thiếu mất một chiếc vòng ngọc, muốn nường nường sau khi trở về trả lại cho người.”

Cổ Lạc Nhi có chút hiểu ra.

Đông Phong Túy cố ý tìm đến đường này, cố ý đến gây khó dễ nàng.

Cái tên hẹp hòi này.

“Trâm hoa ta đưa tặng các người? Hắn cũng muốn lấy lại?”

“Không có, Hoàng thượng nghe nói nường nường đem trâm hoa thưởng cho tui nô tỳ, cũng không muốn lấy lại.”

Hai cung nữ nói, từ trong lòng ngực lấy ra trâm hoa Cổ Lạc Nhi trước đó đưa cho các nàng.

Cổ Lạc Nhi liếc nhìn, nói: “Nếu hắn không muốn tịch thu lại, các người cứ giữ đi.”

Trong nội tâm không ngừng tính toán hành động khác thường của Đông Phong Túy.

Trước đó, thời điểm An Thụy mang đồ tới, nói rõ những thứ này là Đông Phong Túy cho nàng.

Lúc ấy, hắn cũng không có nói muốn nàng ở đây phải đơn sơ như vậy, ăn mặc mộc mạc như vậy.

Về sau lại thay đổi.

Đây là tại sao vậy chứ?

Chẳng lẽ, hắn biết rõ chuyện nàng định tự mình đem thế chấp vòng ngọc?

Nếu hắn thật sự là muốn lấy lại vòng ngọc, nàng phải làm gì bây giờ?

Trước mắt lại hiện lên hình bóng Hắc y nhân gặp phải tại hiệu cầm đồ, chẳng lẽ người kia cùng Đông Phong Túy có liên quan?

Là hắn phái giám thị đi theo dõi nàng?

Cổ Lạc Nhi hỏa khí lại nổi lên. (hỏa khí: cơn tức giận)

Được lắm Đông Phong Túy, trên lý thuyết để cho nàng tùy ý xuất cung đi dạo phố, trong thâm tâm lại phái người giám thị nàng.

Theo dõi nàng thì không nói, lại còn sai người trộm vòng ngọc của nàng, bây giờ lại muốn để cho nàng đến trả vòng ngọc, đây không phải rõ ràng đang cố ý gây khó dễ cho nàng sao?

Cổ Lạc Nhi nhận định đây đều là do Đông Phong Túy tự biên tự diễn làm trò, hỏa khí càng lúc càng lớn.

Thật sự không nghĩ tới, hắn một tên hoàng đế lười, lại vẫn năng động có nhiều ý định như vậy.

Tức giận hỏi Thi Vũ Lộng Tình.

“Hoàng thượng ở đâu?”

“Đang ngủ ở phía sau hoa viên ạ.”

Quả nhiên, đáp án của Thi Vũ Lộng Tình hoàn toàn nằm trong dự liệu của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi ngoảnh đầu liền lao ra khỏi Cầm Sát điện, chạy đến hậu hoa viên Tử Tiêu Cung.

Hậu hoa viên ngay ở đằng sau Tử Tiêu Cung Chủ Điện.

Trong hậu hoa viên thập phần thanh u, không có nhiều loại hoa rực rỡ, chỉ có mấy khóm Tu Trúc, vài bụi cây tùng đứng thẳng.

(thanh u: Đẹp và tĩnh mịch)

Đông Phong Túy đang nằm ở dưới thụy trúc.

Vẫn một thân bạch y, trên bạch y đã không còn bức tranh thủy mặc Sơn Thủy như trước, mà chỉ điểm vài cành hoa mai nụ hoa chớm nở.

Cùng với tùng trúc trong vườn vừa vắn trở thành Tuế hàn tam hữu.

(Tùng trúc mai được mệnh danh là Tuế hàn tam hữu: Ba bạn hữu trong gió rét)

Tịch dương chiếu ánh chiều tà sắc hồng kim vào trong vườn, khiến cho chút thanh lãnh ở viên cảnh trở nên ấm áp một chút.

Cổ Lạc Nhi lần nữa nhìn ngẩn người.

Một bức họa thật đẹp a.

Đông Phong Túy người này đang làm một bức tranh sao? Dùng chính hấn để làm nên bức tranh.

“Này, nhìn đủ chưa?”

Lại là thanh âm Đông Phong Túy lười biếng ra hiệu.

Cổ Lạc Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần, nhằm hướng Đông Phong Túy vụng trộm làm mặt quỷ.

Hắn thật đúng là biết hưởng thụ a, không ở trong phòng ngủ, mà muốn chọn nơi phong cảnh ưu mỹ.

Hừ, cho dù đẹp nữa thì như thế nào? Hắn ngủ rồi còn có thể thấy được sao?

A, đúng rồi, hấn hiện tại không có ngủ, mà là đang ở nơi này dưỡng thần.

Không ngủ được cũng không đứng dậy rèn luyện tập tành, cẩn thận tổn thương một số bộ phận.

Cổ Lạc Nhi lại không có ý tốt nhắm vào vị trí nào đó trên người Đông Phong Túy liếc một cái.

“Tại sao không trả lời?” Đông Phong Túy khó khăn hỏi tới.

Cổ Lạc Nhi nhớ tới mục đích mình tới đây, vài bước vọt tới trước mặt Đông Phong Túy, trực tiếp hỏi hấn.

“Người phái người theo dõi ta?”

Đông Phong Túy không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hỏi lại nàng: “Vòng tay đâu ? Đưa đến trước .”

“Bị người ta trộm đi rồi.”

Cổ Lạc Nhi trừng mắt nhìn Đông Phong Túy.

Còn không phải hấn phái người tới trộm vòng tay đi, nàng thật muốn xem hấn rốt cuộc muốn như thế nào.

“A? Bị trộm rồi? Cái này có phiền toái đây.”

Đông Phong Túy miễn cưỡng ngồi dậy.

Cầm bị mỏng manh trắng như tuyết khoác lên nửa người trượt xuống trên đất.

(Nguyên văn: Cầm bị: Áo ngủ bằng gấm)

An Thụy đứng bên cạnh vội vàng đem cầm bị nhặt lên, đặt vào một bên, lấy thêm một áo choàng màu trắng như vậy khoác lên trên người Đông Phong Túy.

Vật áo choàng, cũng thêm vài nhánh hoa mai nụ hoa chớm nở .

Xem ra, người này đối với y phục rất chú ý a.

Đông Phong Túy xem xét bộ y trên người Cổ Lạc Nhi, trong mắt có vẻ đùa giỡn.

(bộ y: quần áo vải bình thường)

Buông lỏng tay, nói: “Làm sao bây giờ? Vòng ngọc kia giá trị ít nhất năm ngàn lượng bạc, người bồi thường đi.”

“Này, ” Cổ Lạc Nhi tức giận nói, “Đó là vòng tay người đưa cho ta. Đưa đồ cho người ta còn không biết thẹn mà thu hồi sao?”

Đông Phong Túy thông cảm nhìn nàng.

“Trẫm khi nào nói qua đó là tặng cho người không? Vốn chỉ là cho trong lúc làm Tiên phi đeo lên làm dáng một chút. Giống như trong phòng thảo luận chính sự, các đại thần dùng giấy và bút mực, chẳng lẽ bọn họ có thể tự mình đem những thứ đó đi sao?”

Cổ Lạc Nhi không còn gì để trả lời.

Chính nàng cũng cho rằng như vậy .

Tức giận nói: “Hoàng thượng, vòng ngọc thật sự là bị kẻ trộm trộm đi , ta nhất định sẽ bắt được kẻ trộm .”

Nói đến hai chữ “Kẻ trộm” thì ánh mắt càng hung dữ chăm chú nhìn trên mặt Đông Phong Túy.

Tựa như trên mặt hắc có khắc hai chữ này.

Đông Phong Túy lại bình thần ung dung, tựa hồ căn bản không rõ ánh mắt của Cổ Lạc Nhi.

“Trẫm mặc kệ người bắt kẻ trộm thế nào, trẫm chỉ cần người đền vòng ngọc, mau mau đem năm ngàn lượng bạc ra đây.”

“Ta không có.” Cổ Lạc Nhi cùng hắc giảng đạo lý, “Thiên hạ này cũng đều là người quản lý, trong phạm vi quản lý của người xuất hiện kẻ trộm, người nói đây là trách nhiệm của ai?”

Hừ, Hoàng đế lười, nên gán cái tội không làm tròn trách nhiệm cho hắc.

Đông Phong Túy nghiêm túc hiềm thấy để ý nàng lý luận.

“Người đã biết rõ trẫm cai quản chính là thiên hạ, nên biết rõ thiên hạ có bao nhiêu. Một tên trộm cũng xứng làm cho trẫm để ý tới sao? Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu.”

Người này, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ .

Cổ Lạc Nhi lập tức khiến hắc cãi lại.

“Một tên trộm đương nhiên không cần làm phiền đại giá người, nhưng ban ngày ban mặt kẻ trộm ngông cuồng như vậy, cái này chính là nói rõ người dùng người không thỏa đáng, quy chế không hợp lý. Hừ, người đường đường là hoàng đế cai quản thiên hạ, không biết xấu hổ so đo cùng một tiểu nữ tử như ta sao?”

Đông Phong Túy nói cười an nhàn.

24. Chương 24: Dừng Hoàng Đế Thu Được Lời Lớn

Cổ Lạc Nhi không phản bác được.

Đông Phong Túy ngáp một cái thật to, giống như nói xong những lời này khiến hắc mệt muốn chết vậy.

Khẽ vươn tay, An Thụy vội vàng mang tới trà ngon đưa tới trong tay hắc.

Đông Phong Túy nhẹ nhàng hớp hớp trà.

Lúc này mới nói: “Đã đánh mất đồ thì phải đền, không có gì để bàn.”

Cổ Lạc Nhi tức giận móc ra chín lượng tám đồng bạc trên người còn sót lại , ném lên trên người Đông Phong Túy.

“Ta chỉ có đến như vậy. Nhiều nữa thì không, liều mạng có một đây, người cầm đi.”

Đùng trách nàng chơi xấu, thật sự là bị Đông Phong Túy dồn ép.

Đúng là thượng bất chính, hạ tất loạn, khó trách Phùng Thái Úy phải khiến nàng tiêu tiền như nước bởi thường bình hoa, hóa ra việc hẩn học là của người lãnh đạo trực tiếp này nha.

Đông Phong Túy khước môi ngoéo một cái, đặt chén trà xuống, miễn cưỡng tựa vào chỗ tựa lưng trên giường.

“Không có bạc? Được rồi, vẫn còn người. Người làm Tiên phi của trẫm, mỗi tháng có hai mươi lượng bạc tiền tiêu vặt, An Thụy, phải bao lâu mới có thể trả hết nợ? Đừng quên, tháng này chỉ có mười lượng.”

Hắn vẫn còn có tấm lòng tốt, tiền mua y phục kia của nàng không thêm so đo.

An Thụy thông cảm nhìn Cổ Lạc Nhi, tính nhẩm một hồi.

Đáp: “Hồi bẩm Hoàng thượng, còn cần hai mươi năm linh mười nửa tháng nữa.”

“Ừ, Được rồi, chỉ có thể như vậy. Trẫm không chê người, người coi như hai mươi năm linh mười nửa tháng nữa làm Tiên phi a.”

Đây quả thực là bóc lột toàn thắng.

Ý tứ hoàn hảo nói không chê.

Không chê, hẩn lại vắt hết óc muốn nàng đền vòng ngọc đó sao?

Cổ Lạc Nhi buồn bực muốn xông lên đánh Đông Phong Túy một trận toí bời.

Cổ Lạc Nhi nàng không có khuynh hướng bạo lực, đó là thật, nhưng mà, nàng thật sự rất muốn cho Đông Phong Túy một bài học.

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi không có xông lên phía trước.

Nàng không phải sợ đánh không lại Đông Phong Túy, nàng đang nổi nóng, còn không nghĩ tới vấn đề có thắng hay không.

Mà là, nàng có chủ ý khác.

Cổ Lạc Nhi không tức giận .

Cổ Lạc Nhi nở nụ cười.

“Hoàng thượng, nếu như ta có thể bồi thường ngài năm ngàn lượng bạc, có phải là ta không cần làm tiếp tiên phi hai mươi năm linh mười nửa tháng sao?”

Đông Phong Túy trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó lại hiện lên một tia tán thưởng.

Chỉ có điều, hai loại tâm tình lướt qua rất nhanh, rất nhanh liền khôi phục vẻ lười biếng thường ngày.

An Thụy cùng vài cung nữ thái giám đứng hầu xung quanh cũng không nhìn thấy.

Cổ Lạc Nhi giờ phút này lại đang nổi nóng.

Cộng thêm chính mình vừa mới nghĩ đến , chủ ý tuyệt diệu đối phó với Đông Phong Túy mà hưng phấn, bởi vậy cũng không phát hiện.

Đông Phong Túy gật gật đầu.

“Không thành vấn đề, chỉ cần người trong sạch, trẫm có thể thương lượng.”

“Không phải là thương lượng. Người phải cho ta một câu trả lời chắc chắn.”

Cổ Lạc Nhi lần này không chịu lép vế hẩn.

Chớ để đến lúc nàng cầm bạc tới, hẩn lại thay đổi .

Đông Phong Túy đành phải nói: “Được, trẫm đáp ứng người. Chỉ cần có năm ngàn lượng bạc, người bất cứ lúc nào có thể vì mình chuộc thân.”

Hắn cũng muốn nhìn một chút, tay nàng vừa trói gà không chặt, vừa không có tiền vốn, làm sao biến ra được năm ngàn lượng bạc.

Xem ra, nhân quang của hắn không sai a, Cổ Lạc Nhi này có chút thú vị.

“Thật tốt quá.”

Cổ Lạc Nhi giả hoạt nhìn Đông Phong Túy.

Dương dương đắc ý nói: “Hoàng thượng, ngài là Hoàng thượng, đã nói không thể không giữ lời nha. Ta đi kiếm bạc ngay đây.”

Cổ Lạc Nhi liền nhảy nhẩy chạy ra khỏi hậu hoa viên.

Hoàng đế lười, người đã ti bỉ như vậy, cũng đừng trách ta không khách khí.

Cổ Lạc Nhi chạy trở về Cầm Sắt điện, trong điện vền vền chỉ có một cái bàn gỗ trên đó bữa tối đã được dọn lên.

Cổ Lạc Nhi buổi trưa húp chút cháo loãng, lại chạy cả một buổi chiều, thật đúng là đói bụng.

Hoan hô một tiếng, liền chạy vội tới trước bàn.

Nhưng mà, trên bàn rõ ràng vẫn là chỉ có cháo loãng dưa cải, còn có vài ổ bánh ngô.

Thi Vũ cực kỳ không được tự nhiên nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói, ngài yêu mến cơm rau dưa, cho nên. . . . .”

Thanh âm càng nói càng thấp.

Lộng Tình đành phải giúp nàng nói hết.

“Hoàng thượng còn nói, chính ngài nói, cơm rau dưa rất tốt cho thân thể. Vì thân thể của ngài, từ nay về sau ngài đều ăn cơm rau dưa .”

Thanh âm cũng là càng nói càng thấp.

Cổ Lạc Nhi sức lực hưng phấn vừa rồi lập tức biến mất, tức giận mà ngồi xuống bên cạnh bàn.

Hầm hừ cầm lấy chiếc đũa, khuấy một chút cháo loãng trong bát có thể nhìn thấy mặt người.

Hoàng đế keo kiệt thật sự thật quá mức.

Lấy lời của nàng bức nàng, phải báo thù ban trưa.

Nếu như không lấy ra được năm ngàn lượng bạc, vậy hai mươi năm linh mười nửa tháng có phải là đều phải mặc y phục vải thô, ở căn phòng sơ sài, ăn cơm canh đạm bạc?

25. Chương 25: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 1

Hơn nữa mỗi ngày trở mặt nhìn hắn mặc cảm y, uống trà thơm, ăn sơn hào hải vị?

Hoàng đế lười, thật sự đừng trách nàng không khách khí.

Cổ Lạc Nhi bưng bát lên, vài hớp húp cạn cháo loãng trong bát, lại cầm một cái bánh ngô, cắn vài miếng nuốt xuống bụng.

Nàng cũng sẽ không gây khó dễ cho bụng của mình.

Muốn cùng Hoàng đế keo kiệt đấu, cũng phải ăn no cơm trước rồi mới có tinh lực.

Ngẫu nhiên húp cháo loãng, ăn bánh ngô kỳ thật cũng không tệ lắm .

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không liên tục ăn như vậy đi.

Tối nay, nàng phải bắt đầu công tác, kiếm được bạc rồi, khiến Hoàng đế lười nhìn xem nàng nhậu nhẹt ăn ngon a.

Cổ Lạc Nhi trở lại phòng ngủ, bảo Thi Vũ Lộng Tình giúp nàng lấy mấy tờ giấy trắng cùng bút mực vào đây, rồi đem hai nàng đuổi ra ngoài.

Trong phòng ngủ không có bàn, Cổ Lạc Nhi đành phải đem giấy trải ra trên giường, hồi tưởng lại dáng vẻ Đông Phong Túy, một nét một nét phác họa xuống.

May là nàng đã học qua vẽ tranh.

Dùng bút lông không thuận tay lắm, nhưng vẽ ra hiệu quả thật đúng là không tệ.

Hắc hắc, Đông Phong Túy đáng ghét, chính mình trộm vòng ngọc, lại muốn nàng tới đền.

Nàng sẽ dùng hắc để kiếm ra bạc, vừa khéo.

Bận rộn đến hơn nửa đêm, Cổ Lạc Nhi rốt cục cũng vẽ xong ba bức họa Đông Phong Túy.

Nàng dùng họa pháp tranh thủy mặc, nhìn qua nét bút đơn giản, kì thực vô cùng sinh động.

Đem vẽ lười biếng của Đông Phong Túy hiện ra đầy đủ mà say lòng người.

Nhìn bức tranh, ngay cả bản thân Cổ Lạc Nhi cũng có điểm mê muội .

Sau khi hong khô, cuốn bức tranh lại, Cổ Lạc Nhi đem bức tranh đặt ở trên giường, ôm đi ngủ.

Đây chính là khởi nguồn kinh tế của nàng a, không thể để bị mất.

Cũng không biết có phải trước lúc ngủ vẽ tranh, nguyên do trong đầu vẫn nghĩ đến Đông Phong Túy, ban đêm ngủ đều mơ tới hắc.

Mơ thấy hắc lười đến mức không có thuốc chữa, mơ thấy hắc chinh nàng, nhưng không hề mơ thấy hắc tốt đẹp.

Buổi sáng , bữa sáng theo lẽ thường chỉ có chút cháo loãng đưa cải thêm vài cái bánh ngô.

Cổ Lạc Nhi không có tâm tư tức giận, ăn mấy miếng thức ăn, mang theo bức tranh liền xuất cung.

Nàng đi tới một con đường náo nhiệt nhất, đứng ở bên đường quan sát.

Nàng muốn bán tranh giá cao, cũng không thể tùy tiện bày hàng trên vỉa hè bán cháo.

Hơn nữa, bày quầy chẳng phải là sẽ bị người của Đông Phong Túy phát hiện.

Có lẽ hắc vẫn phái người theo dõi nàng.

Nếu bị hắc phát hiện nàng dùng hắc để kiếm tiền, sẽ có thể phiền toái.

Đứng một lúc lâu, rốt cục, Cổ Lạc Nhi phát hiện được một chỗ tuyệt hảo, vội vàng mang theo bức tranh đi tới.

Đó là một cửa hàng cực lớn bán sơn phấn nước cùng đồ trang sức.

Cổ Lạc Nhi đứng ở bên ngoài cửa tiệm, thấy bên trong có một nữ tử ăn mặc thập phần phú quý cùng nha hoàn đi ra, vội vàng đứng lên tiếp cận.

“Tiểu thư, muốn mua tranh không?”

Hôm nay, nàng là muốn làm nữ nhân buôn bán, cho nên không tiếp tục giả trang thành nam tử.

Tại xã hội bảo thủ này, nếu như một nam tử trẻ tuổi đến gần nữ tử, không bị người ta coi như kẻ xấu đuổi đi là tốt lắm rồi, đâu có thể nào buôn bán cái gì.

Đông Phong Túy đưa nàng Bồ y vừa khéo có thể mặc ra ngoài cung, tiết kiệm cho nàng tiền mua y phục.

Ai, nói thật ra , nàng căn bản không có tiền để mua y phục a.

Nữ tử nhà giàu nhìn nàng không có trang sức trên tóc, cùng với Bồ y trên người nàng , khoát khoát tay.

Nha đầu đi theo bên người nàng liền bắt đầu đuổi người.

“Tiểu thư nhà ta không cần tranh, người tìm người khác đi a.”

Cổ Lạc Nhi cũng không lui ra, nhanh tay lẹ cầm tranh mở ra một góc, đưa tới trước mặt nữ tử.

“Tiểu thư, xem trước một chút rồi nói cũng không muộn.”

Nữ tử nhà giàu hai mắt sáng ngời, muốn giành lấy bức tranh.

Cổ Lạc Nhi lập tức thu tranh lại.

“Tiểu thư, có muốn không?”

“Bao nhiêu tiền?”

“Một trăm lượng bạc.”

“Đắt như vậy a?” Nha đầu thay mặt tiểu thư nhà nàng mặc cả, “Người là đang cướp bóc a? Một lượng bạc còn chưa đến.”

Cổ Lạc Nhi nhanh chóng cuộn bức tranh lại, quay đầu bước đi.

“Các người không muốn thì thôi vậy. Giống tuyết thể mỹ nam như vậy, ta nghĩ các người cả đời này cũng không duyên gặp lại. Ta vẫn nên bán cho người khác a.”

Nữ tử nhà giàu vội vàng kéo Cổ Lạc Nhi, không còn ghét bỏ nàng đang mặc Bồ y nữa.

Luôn miệng nói: “Ô, cô nương, đâu có đâu có. Giá tiền có thể thương lượng.”

Cổ Lạc Nhi cũng không cùng nàng mặc cả.

“Một trăm lượng, một đồng cũng không thể thiếu.”

Nữ tử nhà giàu do dự một chút.

Cổ Lạc Nhi lại ra vẻ phải đi.

Nữ tử nhà giàu vội vàng giữ chặt nàng.

“Được rồi được rồi, một trăm lượng thì một trăm lượng, ta mua.”

“Được, thành giao.”

Oa, mở đầu rất thuận lợi a, không uống bỏ ra chút sức liền bán được một trăm lượng bạc.

Bức họa này nàng có phải hay không nên nâng giá lên?

Kết quả, sáng hôm đó, Cổ Lạc Nhi đem ba bức họa bán được năm trăm lượng bạc.

Còn có một thiếu phu nhân nhà giàu đưa trước nàng năm mươi lượng bạc làm tiền đặt cọc, muốn nàng ngày hôm sau đưa tranh cho nàng.

Cổ Lạc Nhi vui mừng thôi rồi.

Cứ theo đà này, chỉ cần mười ngày, nàng có thể kiếm đủ năm ngàn lượng bạc, có thể chuộc thân ình .

Đông Phong Túy thật không hổ là tuyết thể mỹ nam nha, cao giá như vậy.

Xem ra ý tưởng trước đó của nàng không sai, nếu có thể lừa gạt Đông Phong Túy đảm nhiệm nam hoa khôi, ngày tiền vào trong túi căn bản không phải là mơ nữa.

Năm trăm lượng bạc mang trên thân thể thực sự quá nặng, Cổ Lạc Nhi đi tới một ngân trang, đổi thành ngân phiếu.

(ngân trang: giống như ngân hàng đó)

Chỉ chừa lại năm mươi lượng bạc trên người để tiêu vặt.

Trong túi có tiền, lúc này Cổ Lạc Nhi cũng không vội hồi cung, nàng muốn ở ngoài cung hảo hảo hưởng thụ một chút.

Khó được đi tới thời không này, không biết chính xác ngày nào đó nàng sẽ phải trở về, nàng phải hảo hảo khảo sát phong thổ nơi này một chút mới được.

Đây chính là trong sách trên trường không được học tới.

Sau này trở lại thời không của nàng, nàng sẽ tùy ý viết vài cuốn sách, mở vài toạ đàm, đủ cho nàng kiếm tiền.

Cổ đại này cùng cổ đại nàng biết, thật sự na ná như nhau.

Ngoại trừ danh tính nhân vật không giống nhau, tất cả những thứ khác đều đồng dạng .

Vì để thuận tiện đi dạo phố, Cổ Lạc Nhi lại giả trang thành nam tử.

Lúc này nàng mặc một thân miên bố dài, đeo khăn trùm đầu, giống như một bộ dáng thư sinh bần hàn.

Người không thể tỏ vẻ giàu có, nàng không biết võ công, không tự bảo vệ được mình, cho nên, càng không thể tỏ vẻ giàu có.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, nàng có nên chuẩn bị hộ vệ tới bảo vệ mình?

Nhưng là, tìm đâu ra hộ vệ đáng tin đây?

Đang nhân nhĩ vênh vào mà đi dạo, trước mắt đột nhiên hiện lên một bóng đen.

Cổ Lạc Nhi trong nội tâm rung mình, vội vàng nhìn sang phía bóng đen.

Chỉ thấy góc rẽ phía trước trên phố, có một thân ảnh cao lớn mặc trang phục màu đen, vài bước vượt qua góc đường, không thấy bóng người.

Cổ Lạc Nhi tâm tình kích động a.

Còn tưởng rằng sẽ không tìm được kẻ trộm, không nghĩ tới hắn lại tự mình đưa tới cửa.

Nàng nhắc chân bỏ chạy, không thể không bắt lấy hắn.

Cổ Lạc Nhi rất nhanh đi tới góc đường, vượt qua góc rẽ.

Phía trước vẫn là con phố rộng lớn, trên đường vẫn như cũ không nhiều không ít người đi dạo, thế nhưng lại không thấy Hắc y nhân.

26. Chương 26: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 2

Ồ, nhanh như vậy hắn có thể trốn đi đâu được?

Cổ Lạc Nhi uể oải không thôi.

Kẻ trộm nằm trong tay lại chạy trốn.

Nàng trầm tư nhìn qua phía trước.

Hắc y nhân không thể nào nhanh như vậy đã ra khỏi khu phố dài này, chẳng lẽ là trốn trong cửa hàng hai bên đường phố phía trước?

Hướng hai bên đường phố nhìn nhìn.

Nơi nàng đang đứng, phía bên phải là một tửu lâu. Lúc này vẫn chưa tới thời gian ăn trưa, trong tửu lâu cũng không có nhiều người.

Bàn ăn cơ hồ đều là trống không.

Không có bóng dáng Hắc y nhân.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, rốt cuộc nên đuổi theo phía trước, hay là trước tiến vào trong tửu lâu nhìn một chút, bên trong tửu lâu bỗng có một tiểu nhị đi ra.

Tiểu nhị vội vã đi tới cửa, gọi nàng lại.

“Công tử, bên trong có một vị gia mời ngài đi vào, hắc nói muốn cùng ngài nói chuyện vòng ngọc một chút.”

Cổ Lạc Nhi vừa nghe, vội vàng hỏi: “Hắc ở đâu? Nhanh dẫn ta đi.”

Được lắm, Hắc y nhân quả nhiên là trốn đi, hơn nữa, liền núp ở trong tửu lâu này.

Quái lạ, hắc như thế nào còn dám công khai tìm mình?

Chẳng lẽ hắc không phải do Đông Phong Túy phái tới ?

Mặc kệ, đi vào trước gạt mặt hắc rồi nói sau.

Điểm tiểu nhị nhiệt tình nói: “Vị gia kia đang ở bên trong, công tử thỉnh theo tiểu nhân.”

(nguyên văn: điểm tiểu nhị: hầu bàn)

Cổ Lạc Nhi theo sau điểm tiểu nhị, vào tửu lâu.

Hóa ra tửu lâu này tổng cộng có hai tầng, vừa vào cửa đã nhìn thấy bên cạnh có một thang lầu đi thông lên trên.

Điểm tiểu nhị dẫn Cổ Lạc Nhi đi tới trước cửa một gian nhà thất trên lầu, gõ gõ cửa.

Nói to: “Gia, vị công tử ngài muốn tìm đã tới.”

“Mời hắc vào.”

Bên trong truyền tới một thanh âm lạnh lùng, thường thường , tựa hồ không mang theo cảm tình gì, lại làm cho người khác không rét mà run.

Điểm tiểu nhị đẩy cửa ra, cười nói: “Công tử, thỉnh.”

Cổ Lạc Nhi đã sớm không thể chờ đợi được rồi, không rảnh cùng hắc hàn huyên, cửa vừa mở ra đã đi vào.

Nàng vừa đi vào, tiểu nhị liền đóng cửa lại.

Nhà thất cũng không rộng lắm, chính giữa bày một bàn ăn hình vuông sơn đỏ, chung quanh bàn ăn là một vòng ghế cùng màu.

Trên bàn trống trơn, cũng không bày biện bát đĩa cùng thức ăn.

Nhà thất trên tường treo tranh chữ, bình thiêm chút mùi vị văn nhã.

Phấn vôi trên vách tường còn đề vài bài thơ, xem ra hắc là có văn nhân uống rượu say, thông qua vách tường muốn biểu đạt tâm tình của mình.

Cổ Lạc Nhi chỉ biết là ở thời không của nàng, cũng có thời kỳ văn nhân có thói quen này.

Không nghĩ tới nơi này văn nhân cũng như vậy.

Bất quá, hết thấy tất cả, Cổ Lạc Nhi cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua.

Ánh mắt của nàng như ngừng lại phía trước cửa sổ.

Đối diện cửa, một cửa sổ chạm trổ hoa văn, cửa sổ mở ra, có thể trông thấy cảnh dưới phố.

Giờ phút này, ở phía trước cửa sổ mở, có một người đang đứng.

Hắc như cũ mặc một thân trang phục màu đen, như cũ quay lưng về phía nàng.

Bóng lưng kia, cùng nàng ngày hôm qua ở hiệu cầm đồ đã nhìn giống như đúc.

Cổ Lạc Nhi tập trung tinh thần nghĩ bắt kẻ trộm, nhưng kẻ trộm thật đúng đã đến trước mặt nàng, nàng lại chần chừ, không có tiến lên.

Người này, toàn thân tản ra một loại khí thể chấn nhiếp lòng người khó có thể hình dung.

Cảm giác này của nàng giống như hôm qua, chính là cảm giác hấn giống như một đại hiệp thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

(ngạn ngữ: thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần chỉ thấy được đầu không thấy đuôi. Tìm hiểu thêm: google caca =]])

Người như vậy, làm sao có thể trộm vòng ngọc của nàng đây?

Hơn nữa, lại là một chiếc vòng ngọc không bán được.

Cổ Lạc Nhi lẳng lặng chờ, chờ Hắc y nhân mở miệng trước.

Hắc y nhân đóng cửa sổ, quay người lại.

Cổ Lạc Nhi thấy gương mặt của hấn, bỗng đứng sững sờ.

Nguyên tưởng rằng, tuyệt thế mỹ nam giống như Đông Phong Túy đã là lão Thiên tạo người cực hạn, không nghĩ tới một tuyệt thế mỹ nam lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng thật đúng là nhìn đã mắt.

Cũng không phải nói Hắc y nhân trước mắt này so với Đông Phong Túy đẹp hơn.

Nếu bàn về ngũ quan tinh xảo, có lẽ Đông Phong Túy hơn một bậc, nhưng Hắc y nhân lại có một loại lãnh ngạo khí chất khác.

Cực lãnh cực cường liệt, khiến người ta không tự chủ được bị hấn thu hút.

Cổ Lạc Nhi rất cực tin tưởng những lời này rồi, trên đời này không có đẹp nhất, chỉ có các loại vẻ đẹp khác biệt.

Đông Phong Túy lười biếng khiến người ta mê say, giống một bức họa sắc xuân kiều diễm.

Tuy nhiên, đôi khi, nàng có một loại kích thích muốn đem bức họa này xé nát.

Nhưng nàng không thể không thừa nhận, hấn thật sự là một bức họa tuyệt, làm cho người ta lưu luyến quên trở về.

Mà Hắc y nhân lại là một tòa băng sơn, lãnh đến cực hạn, cũng là một loại hấp dẫn.

Hắc y nhân dường như không phát hiện ánh mắt Cổ Lạc Nhi kinh diễm, mặt không thay đổi đi tới trước bàn ngồi xuống.

Sau đó từ trong ngực lấy ra một chiếc vòng ngọc.

Cổ Lạc Nhi chỉ nhìn một cái liền nhận ra, đó chính là vòng ngọc ngày hôm qua nàng mang đi thế chấp.

Nàng mới vừa rồi chấn nhiếp đã trở lại bình thường, vội vàng nhào tới, muốn cướp lại vòng ngọc.

“Thì ra đúng là người trộm, hừ, đem vòng ngọc trả lại cho ta.”

Hắc y nhân cầm vòng ngọc trong tay, nâng lên trước mặt nhìn kỹ, không thèm quan tâm đến lý lẽ của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi tay vừa chạm tới vòng ngọc, đột nhiên giống như bị điện giật, bị vòng ngọc khiến cho bắn trở lại.

Nàng kinh ngạc nhìn tay của mình một chút, ngón tay tê tê, cảm giác thập phần quái dị.

Nhưng mà rất nhanh, Cổ Lạc Nhi sẽ hiểu nguyên nhân này.

Hưng phấn mà kêu: “Là người dùng nội lực đem tay của ta văng ra, có phải không? Oa, người quả nhiên là một cao thủ, có thể dạy ta mấy chiêu không?”

Hắc y nhân nhìn Cổ Lạc Nhi ánh mắt mang theo chút khó tin.

Hắn chưa từng thấy qua nữ tử cổ quái như vậy.

Không bị dung mạo tuyệt thế của hắn làm ê đảo, cũng không bị khí thế của hắn dọa cho sợ hãi.

Trước đó vẫn còn đang tức giận, một khắc sau đã hưng phấn kích động như thế.

Song, trên mặt Hắc y nhân vẫn lạnh như băng.

“Không thể.”

Đây là lần đầu tiên Cổ Lạc Nhi nghe thanh âm hắn gần như vậy, thanh âm của hắn cũng lạnh như băng, lạnh đến nỗi khiến người ta phát run.

Cổ Lạc Nhi nhún vai.

“Không được thì thôi. Nhưng là, ngươi có thể trả vòng lại cho ta không?”

Nàng cũng biết, võ công cũng không phải nói là có thể luyện, cũng không phải có thể tùy tiện dạy cho ai, bởi vậy, cũng không để ở trong lòng.

Cổ Lạc Nhi từ trước đến nay thi hành trên nguyên tắc làm theo trí lực, chỉ dựa vào vũ lực để thắng, sao coi là anh hùng?

Nhưng là, tạm thời, nàng không thể không khuất phục dưới vũ lực của Hắc y nhân.

Hắc y nhân theo thường lệ lạnh như băng nói một câu.

“Không thể.”

“Tại sao? Đó là của ta.”

“Biết là của ngươi, nhưng hiện tại nó nằm trong tay ta. Ngươi nếu muốn lấy lại nó, phải thay ta làm chút chuyện.”

“Vậy ta không cần, vòng ngọc liền cho ngươi a.”

Cổ Lạc Nhi cũng không cùng hắn tranh cãi, dù sao nàng đã nghĩ được biện pháp kiếm tiền chuộc thân.

Cùng lắm thì nàng vẽ nhiều hơn mấy bức Đông Phong Túy, nàng không muốn bị người khác uy hiếp làm chuyện gì.

Bị người khác uy hiếp đã đủ rồi khó chịu rồi, huống chi, những chuyện bị người khác uy hiếp làm, phần lớn đều không phải là chuyện tốt.

27. Chương 27: Hóa Ra Là Muốn Ép Buộc Nàng 3

Cổ Lạc Nhi nói không cần là không cần, phát phát tay về phía Hắc y nhân.

“Bye bye.”

Xoay người vừa muốn đi ra.

“Đứng lại.”

Hắc y nhân lạnh lùng ra lệnh.

Cổ Lạc Nhi lại không tự chủ được run rẩy một cái, thân thể đứng lại.

Không phải nàng muốn dừng lại, mà là nàng căn bản không tiến lên được.

Bởi vì, ngay tại trước mặt nàng, ngay tại thời điểm Hắc y nhân vừa dứt lời, đột nhiên bắn ra một cái ghế, chặn lại đường đi của nàng.

Lần này ngăn trở nàng là cái ghế, tiếp theo ngăn trở nàng sẽ là cái gì?

Có phải hay không là đao a kiếm a các loại?

Cổ Lạc Nhi không dám nghĩ tới.

Hắc y nhân ngẩng ngửa vòng ngọc trong tay, lạnh như băng nói: “Ta khuyên ngươi tốt nhất ngồi xuống, chúng ta hảo hảo thảo luận một chút.”

“Ta cảm thấy cũng tốt.”

Cổ Lạc Nhi sáng sủa cười, quả nhiên ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

Đã biết rõ đầu không lại, tội gì muốn đi đầu?

Không bằng, giống như Hắc y nhân nói, ngồi xuống hảo hảo thảo luận một chút.

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi trấn định lại, cũng không dám sát lại quá gần Hắc y nhân, ngồi đối diện với hắn.

Hắc y nhân trong mắt hiện lên chút đùa cợt.

“Ta nghe nói, Hoàng đế ngày hôm qua phong một nữ tử làm Tiên phi.”

“Ừm.”

Cổ Lạc Nhi cúi đầu lên tiếng, không đoán được hắn rốt cục biết bao nhiêu.

“Ta còn nghe nói, Hoàng đế để cho Tiên phi ở tại Tử Tiêu Cung trong Cẩm Sát điện, hơn nữa, ban cho nàng rất nhiều trang sức.”

“A, thật không?”

Cổ Lạc Nhi theo thường lệ lẩm bầm ha ha.

“Nhưng kỳ quái chính là, về sau, hoàng đế lại thu hồi toàn bộ trang sức về. Tất cả đồ trang sức đều ở đó, lại đơn độc thiếu mất một chiếc vòng ngọc. Người nói, vòng ngọc này đã đi đâu rồi?”

Hắc y nhân cầm vòng ngọc giương cao trước mặt, thưởng ngoạn.

Vòng ngọc đối diện trước mặt Cổ Lạc Nhi, qua đó ngấm nàng.

Cũng không biết Hắc y nhân đang thưởng ngoạn vòng ngọc hay là đang thưởng ngoạn nàng.

Cổ Lạc Nhi chỉ biết là, người này nhất định đang dùng nàng để thăm dò tất cả nội tình.

Hắn chắc chắn biết rõ nàng chính là Tiên phi.

Nhưng không biết hắn có biết nàng vì sao lại được phong làm Tiên phi hay không.

Nếu hắn đã biết được nhiều như vậy rồi, Cổ Lạc Nhi cũng không hề che giấu.

Tiếp lời nói: “Ta nghe nói, vòng ngọc là bị kẻ trộm lấy trộm đi.”

Hai chữ “Kẻ trộm” rõ ràng đặc biệt nặng nề.

“Thật không?”

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Ngươi nói, nếu như ta đem cái vòng tay này lộ ra trước mặt mọi người, người ta sẽ nghĩ thế nào? Có thể cho là giữa chúng ta có tư tình hay không?”

Nói hồi lâu, hắn nghĩ dùng việc này uy hiếp nàng?

Cổ Lạc Nhi “Phốc” cười ra tiếng.

May mắn trong miệng nàng không có thứ gì, nếu không khẳng định sẽ phun ra cả bàn.

Buông lỏng tay nói: “Xin cứ tự nhiên, người thích nói như thế nào cũng được. Cho dù người nói chúng ta đã có hải tử cũng không việc gì.”

Nghĩ dùng việc này uy hiếp nàng? Không có cửa đâu.

Hình như người cổ đại đều dùng các loại ngọc bội a vòng tay a làm vật đính ước, Hắc y nhân làm như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ tiếc, hắc tìm nhầm đối tượng.

Đông Phong Túy cũng đã nói , nàng chỉ là phi tử của hắc trên danh nghĩa, yêu đương nam nhân nào ở bên ngoài đều không liên quan tới hắc, hắc sẽ không để ý .

Trên mặt Hắc y nhân lạnh như băng rốt cục có chút biểu lộ, biểu lộ kinh ngạc.

Nữ nhân không phải đều vô cùng quý trọng thanh danh của mình sao? Làm sao nàng dường như một chút đều không quan tâm?

Nàng là Tiên phi, nàng sẽ không sợ Hoàng đế trị tội của nàng?

Cổ Lạc Nhi trông thấy nét mặt của hắc, trong lòng rõ ngọn ngành.

Hắc y nhân chỉ biết là nàng là Tiên phi, nhưng không biết chuyện nàng từ giữa không trung rơi xuống trên người Đông Phong Túy, cũng không biết Đông Phong Túy cùng nàng nói những lời kia.

Xem ra, người bên cạnh Đông Phong Túy đều rất trung thực đáng tin cậy a.

Ít nhất không có bị hắc y soái ca trước mắt này mua chuộc.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa, sau đó là tiếng tiểu nhị ban nãy.

“Gia, rượu và thức ăn ngài yêu cầu đưa tới.”

“Vào đi.”

Hắc y nhân tạm thời buông tha Cổ Lạc Nhi, lạnh như băng phân phó.

Cửa bị đẩy ra, tiểu nhị bưng cái khay tiến vào.

Trông thấy cái ghế chắn ở cửa, mê muội nói: “Gia, cửa này có thể khóa lại , các ngài không cần dùng ghế để chắn cửa.”

Cổ Lạc Nhi lại nhin không được cười ra tiếng.

Ngoắc ngoắc tiểu nhị.

“Người trước đừng động vào cái ghế, nhanh mang rượu cùng đồ ăn lên đây.”

“Dạ, dạ, tiểu nhân tới ngay .”

Tiểu nhị đem rượu và thức ăn trên khay đặt lên trên bàn, lại đem cái ghế chắn ở cửa đến bên cạnh cái bàn, để chỉnh tề , sau đó lui ra ngoài.

Khi hắc lui ra tới cửa thì Cổ Lạc Nhi đã vùi đầu ăn nhiều lớn tiếng hỏi: “Còn bao nhiêu món ăn chưa đem lên?”

“Còn có vài món nữa, công tử các ngài từ từ ăn.”

Cổ Lạc Nhi thả tâm, nói như vậy, tiểu nhị ngây ngô sẽ còn phải đi vào, nàng hắc là có đủ thời gian để lấp đầy bụng.

Nàng vừa ăn vừa hồi tưởng đến cách xưng hô của tiểu nhị, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

Tiểu nhị mỗi lần đều gọi nàng là công tử, mà xưng Hắc y nhân là gia.

Nhưng Hắc y nhân cũng không già nha, nhìn qua đáng vẻ cũng chỉ đầu hai. (khoảng hai mươi tuổi trở lên)

Có thể là hình dáng này của hắc băng sơn rất dọa người đi, hù đến cả tiểu nhị.

Cổ Lạc Nhi không để ý tới Hắc y nhân trước mặt, cầm đũa lên liền ăn.

Lễ Đông Phong Túy ban tặng, buổi sáng nàng cũng chỉ ăn một chút cháo loãng cùng rau, cộng thêm một ổ bánh ngô nho nhỏ, dùng một buổi sáng buồn bán, bụng sớm đói cồn cào.

Hôm nay, có cơm trưa miễn phí, tội gì không ăn?

Hắc y nhân trộm vòng ngọc của nàng, còn muốn ép buộc nàng, ăn lại một chút coi như hoàn gốc.

Hắc y nhân nhìn hình dáng tham ăn của nàng, kinh ngạc trong mắt càng sâu.

Hắn không ngăn cản Cổ Lạc Nhi ăn gì, nhưng hắn chính mình cũng không ăn, một miếng cũng không động qua.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, có phải là tướng ăn của mình dọa tới hắn rồi?

Ngẩng đầu, lông ngóng nói: “Ăn đi, có chuyện gì, chúng ta ăn xong rồi bàn lại.”

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng.

“Nhìn tướng ăn này của ngươi, bản công tử không có hứng thú.”

Cổ Lạc Nhi hướng hắn trợn trắng mắt, không thèm để ý đến hắn.

Hừ, người này tính tình giống hệt Đông Phong Túy, gọi một bàn đồ ăn lớn, chính mình lại không ăn hết.

Các soái ca cổ đại đều lãng phí như vậy sao?

Cổ Lạc Nhi mặc kệ hắn thấy nàng thế nào, chỉ để ý nắm chặt thời gian lấp đầy bụng rồi hãy nói.

Mỗi loại món ăn đều rất ngon miệng, chỉ có món cá ở giữa bàn, Cổ Lạc Nhi một miếng cũng không có động đến.

Lời nàng cố ý làm Đông Phong Túy ghê tởm hôm qua còn vang vọng tại bên tai, nàng vừa nhìn thấy cá liền chán ghét.

Ai, đây là chính người lưu lại di chứng.

Phỏng chừng một thời gian dài nàng cũng sẽ không ăn cá.

Cổ Lạc Nhi ăn uống no đủ, hài lòng để đũa xuống.

Thiện ý hỏi: “Soái ca, còn có việc sao? Không có việc gì ta có thể đi được chưa?”

Hắc y nhân nhướng mày, hỏi: “Ngươi gọi ta là gì?”

28. Chương 28: Muốn Chán Ghét Chết Hắn

“A, không có gì. Cảm ơn bữa trưa của ngươi, ta đi đây.”

Cổ Lạc Nhi đứng lên, định tính toán chuồn đi.

“Đứng lại.”

Hắc y nhân lại lạnh như băng quát bảo nàng dừng lại.

Trong mắt lạnh quang lóe lên, nói: “Ngươi còn cái này chưa uống.”

“Cái gì vậy?”

Cổ Lạc Nhi nhìn lên phía bàn, trên bàn chỉ có một bầu rượu.

Chẳng lẽ, Hắc y nhân muốn cho nàng uống rượu?

Không thể nào.

Nhưng là, Hắc y nhân thật sự cầm rượu lên, rót rượu vào trong chén, cũng đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Hắn muốn làm gì?

Nàng không sợ uống rượu, chỉ một chén rượu nhỏ thế kia, căn bản sẽ không làm khó được nàng.

Nhưng, nhưng rượu Hắc y nhân mời nàng uống, khẳng định không có chuyện tốt.

Hắc y nhân từng bước một tiến gần.

Cổ Lạc Nhi từng bước một lui về phía sau.

Rất cực, nàng lùi đến vách tường, không thể lùi được nữa.

Hắc y nhân nâng chén rượu dồn ép trước mặt Cổ Lạc Nhi, từ trong lòng ngực lấy ra một bình ngọc nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu đỏ như máu.

Sau đó cầm bình ngọc nhỏ nhét trở lại trong ngực, bỏ viên thuốc vào trong chén rượu.

Viên thuốc vừa vào trong rượu, lập tức tan ra, cả chén rượu đều biến thành màu đỏ thẫm.

Hắc y nhân nâng rượu lên bên môi Cổ Lạc Nhi, lạnh giọng nói: “Uống hết.”

Cổ Lạc Nhi chỉ biết rượu này của hắn tuyệt đối không có chuyện tốt, khép chặt môi, nói gì cũng không chịu mở ra.

Hắc y nhân dứt khoát dùng tay kia siết quai hàm của nàng, buộc nàng hé miệng.

Cổ Lạc Nhi miệng vừa mới hé ra, cả chén rượu lập tức được đổ vào trong miệng nàng.

Không biết Hắc y nhân lại sử dụng yêu pháp gì, Cổ Lạc Nhi thân bắt do kỷ đem rượu nuốt xuống.

Hắc y nhân buông tay ra, trở lại bên cạnh bàn, đặt chén rượu xuống, khoát khoát tay về phía Cổ Lạc Nhi.

“Người có thể đi.”

“Này, người vừa rồi cho ta uống thứ gì?”

“Tiêu hồn tán.”

“Gì? Người cho ta uống loại thuốc hèn hạ này? Người muốn làm gì?”

Cổ Lạc Nhi móc cổ họng, dứt khoát muốn đem toàn bộ thuốc vừa mới uống vào nôn ra ngoài.

Hắc y nhân mắt lạnh nhìn nàng, cũng không ngăn cản.

Chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Vô dụng , thuốc vừa vào trong bụng , lập tức có hiệu lực, không nôn ra được.”

Cổ Lạc Nhi quả nhiên cảm thấy trong bụng có một dòng nhiệt xông thẳng lên phổi, cả kinh thất sắc.

Tiêu hồn tán? Thế nào lại nghe giống tên xuân dược.

Cổ Lạc Nhi sợ hãi hỏi: “Này , người định Bá Vương ngạnh thượng cung? Ta đã nói rồi, ta cùng nam nhân khác như thế nào, Hoàng đế chắc chắn không quan tâm. Người không cần dùng cái này để uy hiếp ta.”

(Bá vương ngạnh thượng cung: nôm na có nghĩa là cưỡng gian đó =)))

Hắc y nhân kinh ngạc nhìn nàng, một lúc lâu mới cười lạnh lên tiếng.

“Người nghĩ đi đâu rồi? Một đại cô nương nhà như thế nào mà một chút cũng không hiểu được rụt rè? Tiêu hồn tán không phải xuân dược, mà là độc dược.”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Thật tốt quá, không phải xuân được.

Nhưng mà, hắc vừa nói cái gì? Độc được?

Cổ Lạc Nhi lại nhảy dựng lên.

Vừa sợ vừa giận nói: “Này, người cho ta uống độc được? Tại sao? Chúng ta vốn không quen biết, ta chưa từng chọc giận trên ghẹo người, người tại sao phải hại chết ta?”

Hắc y nhân kiên nhẫn giải thích.

“Tiêu hồn tán độc tính phải một tháng sau mới phát tác. Đến lúc đó chỉ cần uống giải được sẽ không có chuyện gì.”

Cổ Lạc Nhi hiểu ra, thay hắc nói tiếp.

“Về phần ta đến lúc đó có thể nhận được giải được hay không, phải xem tâm tình của ngài rồi, đúng không? Nói đi, người muốn ta làm cái gì?”

Hắc y nhân khen: “Thông minh. Khó trách hắc muốn phong người làm Tiên phi. Nhiệm vụ của người, chính là mật thiết chú ý hành động của hắc, người ở Tử Tiêu Cung, rất dễ dàng tiện quan sát.”

Cổ Lạc Nhi tạm thời đã quên tình cảnh của mình.

Nghẹn ngào cười nói: “Hắc chính là một tên đại lừa, cả ngày ngoại trừ ngổ ra chuyện gì cũng không làm. Được rồi, người có thể đưa giải được cho ta.”

Hắc y nhân cũng không trao đổi với nàng.

“Người mới nhìn hắc chưa đến một ngày, sao biết được gì? Tốt nhất, người phải cùng hắc ở một chỗ, theo dõi hắc.”

“Được rồi.”

Cổ Lạc Nhi chỉ muốn qua loa cho có lệ với Hắc Y nhân.

“Người tên là gì, một tháng sau ta tới đâu tìm người?”

Hắc y nhân đáp: “Tên của ta không tiện nói cho người biết, có việc ta sẽ tìm người. Người còn có nhiệm vụ khác, lúc nào cần dùng đến người ta sẽ tới tìm người là được.”

“Nha. Vậy ta có thể đi được chưa?”

“Có thể. Nhớ kỹ, nhất định phải hảo hảo quan sát hành động của hắc, có lẽ, hắc không phải là một hoàng đế lừa, hắc không hề đơn giản.”

“Đã biết.”

Cổ Lạc Nhi vội vã muốn chạy đi.

Vừa đi tới cửa, Hắc y nhân lại ở phía sau cản dận.

“Chờ chút.”

Cổ Lạc Nhi đành phải lại đứng lại.

Ai, uống tiêu hồn tán của người ta, không thể không để người ta định đoạt a.

Ồ, lời này nghe thế nào mập mờ như vậy?

Hắc y nhân đưa cho nàng một cái ống tròn đen tuyền hình gì đó.

“Đây là cơ nổ ám khí, người không biết võ công, có lẽ, thứ này có thể có tác dụng.”

Chỉ vào từng bộ phận trên cơ nổ, nói cho Cổ Lạc Nhi phương pháp sử dụng.

Cơ nổ làm bằng sắt, bên trong chứa lò xo cùng chốt mở, vặn chốt mở có thể bắn ra ngân châm.

Uy lực cực lớn.

Cổ Lạc Nhi như lấy được chí bảo.

Mới nghĩ tìm một tên hộ vệ bảo vệ mình đây, hộ vệ này không phải tự bay đến tay sao?

Thật sự so với có người bảo vệ còn tốt hơn nhiều.

“Nhớ kỹ, phần màu đỏ phóng ra ngân châm có độc, màu lam không độc.”

Hắc y nhân dãn dò, lại đưa cho Cổ Lạc Nhi một hộp sắt, bên trong , là ngân châm dùng để đưa vào trong cơ nỏ.

Cổ Lạc Nhi đem ngân châm cất kỹ, hí hoáy lật qua lật lại cơ nỏ.

Hắc y nhân không hề để ý tới nàng, đi tới phía trước cửa sổ, cầm cửa sổ kéo ra một khe hở nho nhỏ, quan sát tình hình bên ngoài.

Cơ nỏ trong tay Cổ Lạc Nhi đối diện trước hắn.

Một chủ ý lớn mật đột nhiên nổi lên trong lòng.

Cổ Lạc Nhi tìm đập thành thịch, lòng bàn tay đều thấm ra mồ hôi lạnh.

Theo cách nói của Hắc y nhân, cơ nỏ này hết sức lợi hại, mà Hắc y nhân hiện tại đang quay lưng về phía nàng, nàng có nên thử một chút, xem có thể chế trụ hắn hay không?

Nhưng là, vạn nhất không chế trụ được, hắn tức giận, sẽ không hại nàng chứ?

Mặc kệ, con người đôi khi phải độ sức một phen.

Cổ Lạc Nhi cắt ngang tâm tư, khởi động bộ phận màu lam.

Nàng chưa từng có ý nghĩ hại người, không phải bất đắc dĩ chắc sẽ không sử dụng độc châm.

Vài tia hàn quang từ giữa cơ nỏ nhanh chóng bắn ra, bắn về phía chân Hắc y nhân.

Cổ Lạc Nhi suy cho cùng tâm địa vẫn tốt, không muốn hại chết Hắc y nhân, chỉ muốn chế trụ hắn, buộc hắn đưa mình giải được.

Mắt thấy ngân châm sẽ phải đâm tới trên đùi Hắc y nhân, tựa như phía sau lưng Hắc y nhân có đôi mắt dài, tung người nhảy lên.

Toàn bộ ngân châm bắn vào giữa vách tường dưới cửa sổ.

Hắc y nhân giống như một con diều hâu to lớn, nhẹ nhàng linh hoạt đáp xuống.

Xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Cổ Lạc Nhi.

Trên mặt vẫn lạnh băng như cũ.

“Ta chưa bao giờ đem vũ khí có thể uy hiếp được mình giao vào tay người khác, người đại khái có thể thử lại một lần.”

Cổ Lạc Nhi thấy phản ứng của hắn nhanh vô cùng, lại bị tư thế hắn ưu mỹ đáp xuống làm cho sợ ngây người, nghe vậy liền phục hồi tinh thần lại.

Hai tay loạn động.

“Ta, ta không phải cố ý. Ta chính là lúc đang xem cơ nỏ không cẩn thận vịn đến chỗ mở, người ngàn vạn đừng hiểu lầm. Thực xin lỗi a, ta đi trước một bước.”

Không đợi Hắc y nhân trả lời, vội vàng kéo cửa phía sau ra, lách người chạy ra ngoài.

Hắc y nhân cũng không quát bảo nàng đứng lại.

Cổ Lạc Nhi căn bản không dám dừng lại, cũng không quay đầu lại, hướng dưới lầu chạy đi.

Lúc này đã đến giờ ăn trưa, trong tửu lâu không ít người ngồi.

Cổ Lạc Nhi liều chết chạy trốn, thiếu chút nữa đụng ngã người khác.

Chạy thẳng đến hai con đường bên ngoài, Cổ Lạc Nhi mới dừng lại, từng hớp từng hớp thở phì phò thở.

Nhìn xem xung quanh không có ai chú ý tới nàng, cầm cơ nỏ giấu vào trong ngực.

Hắc y nhân không có đuổi theo, nàng không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Lúc này nàng mới tỉnh táo lại cân nhắc tình cảnh của mình.

Mục đích của Hắc y nhân rất rõ ràng, chính là muốn để nàng làm gian tế.

Nàng thật sự gặp cái vận xui xẻo gì đây a, Cổ Lạc Nhi lần nữa cảm thán, trước chỉ là mất tiền, nhưng hiện tại ngay cả mệnh đều không giữ được.

Thời gian một tháng, tính mạng của nàng chỉ có khoảng một tháng.

Lúc này Cổ Lạc Nhi thật sự không có hứng thú đi dạo phố nữa, ủ rũ cúi đầu trở lại hoàng cung.

Bước vào cửa chính Tử Tiêu Cung, vừa vặn trông thấy một hàng công công bưng hộp đựng thức ăn nối đuôi nhau tiến vào sườn đông Thiên điện.

Gian điện kia chính là nơi Đông Phong Túy dùng bữa.

Cổ Lạc Nhi hai mắt tỏa sáng, đúng rồi, nàng có thể nghĩ biện pháp lừa gạt Hắc y nhân.

Ví dụ như, nàng có thể nói cho Hắc y nhân, Đông Phong Túy mỗi ngày đều ăn chút gì a, mỗi ngày đều mặc y phục gì a, mỗi ngày đều ngủ mấy tiếng nữa ....

Phi phi, cái gì mà mỗi ngày ngủ mấy giờ, hắn rõ ràng nhất định cả ngày cả ngày đều ở đây ngủ.

Đến lúc đó nàng có thể nói: “Hắc hắc, lão huynh, ta thăm dò được đầy đủ cẩn thận đi? Đưa giải được ra đây.”

Cổ Lạc Nhi vốn là một Nhạc Thiên phái, lập tức đem phiền não vừa mới ném sau đầu, hào hứng đi vào sườn đông Thiên điện.

(Nhạc thiên phái: kiểu người vui vẻ, hồn nhiên)

Nàng đúng lúc có thể quan sát Đông Phong Túy nhiều hơn nữa.

29. Chương 29: Nguyệt Quý Phi Ngoại Tình

Đem vẽ hình hắn lại một chút, bán được thật nhiều bạc nha.

Cổ đại không có TV, không có cameras, để vương lại quanh năm đứng ở trong cung, thật sự là quá tốt.

Nếu không, người người đều đã gặp Đông Phong Túy, nàng còn dám cầm bức họa hắn bán lấy tiền sao?

Sau khi toàn bộ đồ ăn đều bày xong, Đông Phong Túy mới để An Thụy đỡ xuống khoan thai đi tới.

Trông thấy Cổ Lạc Nhi đứng bên cạnh bàn ăn, Đông Phong Túy rõ ràng giật mình chấn động.

Hắn cũng không quên ăn được bữa trưa hôm qua có bao nhiêu chắt vật, nàng lại muốn đến làm mất hứng sao?

Đông Phong Túy thay một khuôn mặt tươi cười mê một chết người không đền mạng, tiến đến trước mặt Cổ Lạc Nhi.

“Ái phi, người quay về Cầm Sát điện dùng bữa, được không?”

Hắn lại muốn dùng mỹ nam kế?

Cổ Lạc Nhi âm thầm đắc ý, bệnh hoa si của nàng không tính là quá nặng, hai ngày nay sớm đã kinh diễm qua Đông Phong Túy, bây giờ sẽ không tiếp tục trúng kế của hắn.

Lại nghe thấy chung quanh truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống liên tiếp.

Cái ly trong tay cung nữ nào đó rơi xuống đất.

Cái ghế bên cạnh cung nữ nào đó lật ngã.

Còn có cung nữ nào đó tự mình ngã nhào trên mặt đất.

Tất cả cung nữ đều quên hết lễ nghi, khê nhếch miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Phong Túy.

Thật sự không thể trách các nàng a, mặc dù các nàng mỗi ngày đều có cơ hội nhìn thấy Đông Phong Túy, nhưng các nàng chưa từng nhìn thấy qua nụ cười say lòng người của hắn như vậy a.

Thật là người cũng như tên.

Cổ Lạc Nhi cũng thay một nụ cười sáng lạn tốt cùng.

“Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, Lạc Nhi đã ăn rồi. Lạc Nhi chính là đến giúp Hoàng thượng gấp thức ăn.”

Đông Phong Túy trông thấy nụ cười của nàng, tâm thần có chút hoảng hốt.

Chưa từng thấy qua nụ cười nào vui vẻ không có tâm cơ như vậy.

Nhưng mà, hắn lập tức kịp thời phản ứng, cái gì mà không có tâm cơ, phải để ý nàng nhiều mới được.

Nàng vừa mới nói cái gì? Gấp thức ăn? Hắn mới không cần.

Còn không đợi hắn cự tuyệt, Cổ Lạc Nhi đã nhìn món ăn trên bàn, ngạc nhiên kêu lên.

“Oa, Hoàng thượng, người còn muốn ăn cá a? Ngày hôm qua ta không phải đã nói với người sao, cá đều sống tại. . . . .”

“Đủ rồi.”

Đông Phong Túy cắt ngang lời Cổ Lạc Nhi.

Hắn không thể để cho nàng nói nữa, nói thêm nữa, bữa trưa hôm nay cũng sẽ bị nhỡ.

Cổ Lạc Nhi chớp mắt to vô tội, nhìn Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, ta nói không sai nha. Cá sống ở trong nước sông, dân chúng giặt quần áo rửa cầu tiêu cũng đúng là ở trong nước sông nha.”

“Trẫm nói đủ rồi, chớ nói nữa.”

Từ trước đến nay Đông Phong Túy lưỡi phải phát giận bây giờ có chút phát điên.

Hồngбет, vẫn bị nàng nói ra .

“Hoàng thượng, Lạc nhi vì sức khỏe của người.”

Cổ Lạc Nhi viền mắt bắt đầu trở nên hồng hồng .

Cũng không phải giả bộ, nàng thật sự rất ủy khuất.

Chưa từng có người lớn tiếng nói chuyện với nàng như vậy, ngay cả cha mẹ đều không có, nàng thật là nhớ cha mẹ a.

Nghĩ đến cha mẹ ở thời không xa xôi kia, đời này không biết còn có thể gặp lại cha mẹ không, Cổ Lạc Nhi thật sự rất thương tâm.

“Oa” khóc lớn lên.

Lôi tay áo Đông Phong Túy nói: “Người khi dễ người.”

Đông Phong Túy luống cuống, chưa từng có nữ hài tử dám ở trước mặt hắn khóc, hơn nữa lại khóc đến thương tâm như vậy.

Không phải là không có phi tử đến tìm hấn làm nũng, nhưng hấn không phải thường thường đang ngủ sao, các nàng chính là muốn khóc cũng khóc không được a.

Đông Phong Túy vội vàng vỗ vỗ lưng Cổ Lạc Nhi.

Làm dịu nói: “Trẫm không có khi dễ người, đừng khóc.”

“Còn nói không có? Người chính là khi dễ ta, người ta quan tâm người, người còn mắng chửi người ta.”

“Trẫm thật không phải là ý này. Ai, được rồi, người tới gấp thức ăn cho trẫm a.”

Đông Phong Túy vẽ mặt anh dũng biểu lộ chính nghĩa, ngồi xuống chỗ cao nhất..

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn hấn, trên mặt còn phủ vài hạt nước mắt.

Khó trách người ta nói nước mắt phụ nữ là vũ khí tốt nhất, hóa ra quả thật như thế, lời đồn đại không phải là giả a.

Nàng chưa từng khóc ở trước mặt nam sinh, chưa bao giờ biết nước mắt diệu dụng như thế này.

Từ nay về sau, nàng là không phải có thể thường xuyên dùng nó để đối phó Đông Phong Túy sao?

Phi, nàng mới không cần đây, khóc là biểu hiện nhu nhược, nàng từ nay về sau không bao giờ khóc nữa, nhớ đến cha mẹ cũng không khóc.

Nhưng vì sao vừa nghĩ tới cha mẹ, chớp mũi lại cay cay? Nước mắt thiếu chút nữa lại lăn ra ngoài.

Trước kia chưa từng cách xa cha mẹ như vậy, chưa bao giờ biết tới nàng nhớ bọn họ như vậy.

Đông Phong Túy còn đang đợi nàng, nàng cũng không thể lại ở trước mặt hấn rơi lệ.

Mới vừa rồi khóc ngay trước mặt hấn, thật là xấu hổ chết người.

Cổ Lạc Nhi vội vàng đem tư niệm đối với cha mẹ quăng ra sau đầu, một lần nữa chuyển tâm đối phó với Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi cầm lấy chiếc đĩa, vừa lướt nhìn qua trên bàn, Đông Phong Túy lập tức ra lệnh.

“Dem cá mang đi.”

Cổ Lạc Nhi hồi phục trạng thái, lại bắt đầu oa oa ô ô.

“Hoàng thượng, ngài không ăn tay gấu, đổi sang ăn chân ngỗng rồi? Chân ngỗng chính là chân của ngỗng a. Người suy nghĩ một chút xem, nếu như chân của người. . . . .”

“Đừng nói nữa.”

Đông Phong Túy lần nữa cắt ngang lời nàng.

Hữu khí vô lực phân phó: “Dem toàn bộ đồ ăn này đi, mang lên một chút cháo trắng cùng rau, thêm một cái bánh ngô nữa.”

Nếu để cho nàng nói tiếp, từ nay về sau không phải là hấn không còn muốn ăn cơm nữa?

Cổ Lạc Nhi nhếch miệng cười, không hề lên tiếng.

Lệ trên mặt nàng còn chưa khô, lại cười tự nhiên đến như vậy, thoải mái như vậy, Đông Phong Túy đột nhiên cảm thấy, kỳ thật ăn cháo trắng rau xanh cũng không tồi a.

Nhưng là, trong nội tâm rốt cuộc có chút không cam lòng, hấn cũng không thể cứ thừa nhận như vậy.

Nghiêng đầu hỏi Cổ Lạc Nhi.

“Người hôm nay bán tranh trên đường?”

Cổ Lạc Nhi vội nói: “A, Hoàng thượng, ta đột nhiên nhớ tới, ta còn có chút việc, ngài tự dùng bữa a.”

“Người dùng bữa cùng trẫm đi.”

“Ta đã ăn rồi.”

Cổ Lạc Nhi sợ Đông Phong Túy giữ nàng lại, còn chưa nói xong, người đã chạy đến bên ngoài Thiên điện.

Nàng hôm nay vừa ăn một bữa tiệc thịnh soạn, không có nhã hứng cùng hần ăn cháo trắng rau xanh.

Đông Phong Túy không giữ nàng lại, hần vẫn nhìn chăm chú hình bóng nàng tung tăng nhảy, thẳng đến khi nàng biến mất ở ngoài cửa lớn Tử Tiêu Cung, hần vẫn còn ngẩn nhìn thật lâu.

Đông Phong Túy vẫn chưa ngủ, Cổ Lạc Nhi cũng không muốn đứng ở Tử Tiêu Cung.

Nàng sợ lại bắt gặp hần, sợ hần hỏi lại về việc bán tranh.

Nàng biết rõ Đông Phong Túy nhất định phái người theo dõi nàng, bởi vậy thời điểm bán tranh, cho tới bây giờ vẫn chỉ lộ ra một góc cho khách hàng xem, chính là sợ bị người theo dõi nàng nhìn thấy nội dung bức tranh.

Nếu bị Đông Phong Túy biết, nàng dùng hần buôn bán, hần có thể tức giận đến nhảy dựng lên hay không?

Nghĩ thầm, tới hoàng cung này hai ngày rồi, còn chưa ra ngoài dạo quanh hoàng cung chút nào, không bằng thừa dịp bây giờ, lúc đoàn người đều ở đây ăn trưa thì đi dạo một chút.

Tóm lại thời điểm bữa trưa, trong cung như trở lại vẻ thanh tĩnh rất nhiều.

Cổ Lạc Nhi lững thững đi, thưởng thức cảnh đẹp trong cung.

Nàng chỉ lo ngắm cảnh, không có chú ý tới con đường trước mắt.

30. Chương 30: Nguyệt Quý Phi Yêu Đường Vụng Trộm 1

Cũng không biết đi qua nơi nào.

Chờ đến lúc nàng phát giác, nàng đã đứng trong một khu vườn hoang phế.

Nàng sao lại chạy đến nơi này đây? Cổ Lạc Nhi gãi gãi đầu.

Đúng rồi, nàng là bị một gốc cây trong vườn này thu hút tới.

Giữa vườn, có một cây đa đại cổ thụ, đứng dưới tàng cây, ngửa mặt lên trên ngắm, thấp thoáng có thể trông thấy một cái tổ chim.

Đúng rồi, vừa rồi, nàng chính là thấy một chú chim nhỏ rất đẹp bay vào trong bóng cây, mới đi vào trong vườn này.

Cái tổ chim kia có phải chính là nhà của chú chim nhỏ này hay không?

Nàng phải đi lên xem một chút.

Cây đa rất lớn, rất nhiều cành lá, Cổ Lạc Nhi cũng không tốn sức trèo lên cây.

Điều nhi xinh đẹp vốn là đang đứng ở trong tổ, nhìn thấy Cổ Lạc Nhi, bị kinh động, hoảng sợ một tiếng, vội vỗ cánh bay mất.

Chỉ còn lại một cái tổ, cùng với mấy quả trứng chim sáng long lanh.

Cổ Lạc Nhi vầy vầy với nó.

“Người trở về nha, ta không muốn thương tổn người, ta chỉ là muốn nhìn người và cái tổ một chút.”

Tiểu điều nhi cũng không để ý tới lời của nàng, hoảng sợ bay xa.

Cổ Lạc Nhi áy náy muốn xuống cây, nàng không muốn kinh động Điều Nhi, nhưng vẫn là dọa đến nó.

Nó có thể hay không từ nay về sau sẽ không đến đây nữa?

Ừ, sẽ không đâu, hài tử của nó vẫn còn ở nơi này mà.

Cổ Lạc Nhi vừa mới trèo xuống một nữa, thân thể vẫn treo trên cành cây, đột nhiên nghe thấy cổng vườn truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng người nói chuyện.

Một giọng nữ quen thuộc kiều mỹ nói: “Bây giờ là thời gian dùng bữa trưa, bình thường trong vườn này cũng không có người dám đến, hiện tại bên trong khẳng định không có ai, chúng ta không cần lo lắng.”

Trời ạ, đây không phải là giọng của Nguyệt quý phi sao?

Nàng cùng ai lén lút chạy tới nơi này? Lại muốn tới đây làm gì?

Bất kể là cùng ai, thế nào cũng không có chuyện tốt.

Cổ Lạc Nhi muốn chạy trốn đã không kịp rồi, đành phải bò lại lên cây, cũng may cái nhánh cây này lá rậm rạp, đại khái sẽ không bị Nguyệt quý phi phát hiện.

Nguyệt quý phi vốn thống hận nàng, nếu bị nàng cho rằng, mình trông thấy bí mật gì của nàng, không biết nàng sẽ áp dụng thủ đoạn gì đối phó mình.

Chỉ một tên Hoàng đế lười đã khiến nàng lao tâm, hôm nay lại bị Hắc y nhân bức bách, nàng cũng không muốn lại vì Nguyệt quý phi này phí óc.

Đáng tiếc, Cổ Lạc Nhi mới bò trên lên một chút, thân thể vừa mới tiến vào trong bóng cây, chân vẫn chưa dẫm đến nhánh cây, Nguyệt quý phi liền đi vào trong vườn đến đây.

Cổ Lạc Nhi âm thầm kêu khổ.

Lão thiên gia cũng quá tàn nhẫn.

Để cho nàng có một cành cây chống đỡ cũng tốt a, hôm nay treo lơ lửng giữa trời như vậy, chỉ có thể dựa vào sức lực tay và chân ôm lấy thân cây, nàng thật sự chống đỡ không được bao lâu.

Chỉ mong Nguyệt quý phi nhanh lên một chút rồi đi a.

Nàng có hoạt động bí mật gì, cũng không cần phải ở chỗ này trễ muộn quá lâu đi.

Đáng tiếc, sự tình lần nữa cùng nguyện vọng của nàng không tuân.

Chỉ nghe tiếng bước chân của Nguyệt quý phi cùng một người khác đi tới dưới tàng cây.

Sau đó Nguyệt quý phi nũng nịu nói: “Ta đều sắp xếp xong xuôi, có Đông Tuyết ở bên ngoài vườn trông chừng, không có người đến quấy rầy của chúng ta, chúng ta hôm nay có thể ở chỗ này chơi đùa thống khoái.”

Cổ Lạc Nhi thầm nghĩ, các người chơi thống khoái, nhưng ta phải chịu khổ thống khoái.

Hừ, cái vườn hoang thế này, có cái gì hảo ngoạn?

Bên tai lại truyền tới tiếng cười ha ha của một nam tử.

Sau đó liền nghe một giọng nam mập mờ khiến cho người khác toàn thân dựng đứng nổi da gà.

“Được a, bảo bối, đã lâu không thấy nàng, muốn chết ta.”

Cổ Lạc Nhi lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra, hóa ra nàng đụng phải người ta đang yêu đương vụng trộm.

Nguyệt quý phi cũng quá lớn mật đi, cũng dám ở trong cung vụng trộm.

Nhưng trong cung tất cả đều là thái giám a, nam nhân này là ai?

Đúng rồi, giọng nói của hắn rất quen thuộc, như là đã từng nghe qua.

Cổ Lạc Nhi cật lực ôm chặt thân cây, ghé đầu nhìn lại dưới tàng cây.

Mới nhìn một cái, liền xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Dưới tàng cây, Nguyệt quý phi áo ngoài đã cởi ra, vén vén mặc cái yếm ngực kéo xuống đến cực thấp.

Một nam tử đang đứng ở trước mặt nàng, dán chặt lấy nàng, tay vô cùng không thành thật du tẩu trên người nàng.

Trời ạ, dưới tàng cây lập tức chuẩn bị trình diễn một bức xuân cung sống .

Nam tử kia mặc y phục gấm màu xanh sẫm, bởi vì đưa lưng về phía Cổ Lạc Nhi, Cổ Lạc Nhi không nhìn thấy vạt áo của hắn, chỉ thấy được trên ống tay áo thêu viền hoa phiến phức.

Trên y phục cũng thêu rất nhiều hoa văn vô cùng phiến phức.

Nhìn qua hết sức đắt tiền, nhưng có vẻ có chút tục khí.

Cổ Lạc Nhi trong đầu linh quang vừa hiện, nàng nghĩ tới, đây chẳng phải là Phùng Thái Úy sao?

Nam tử thoáng nghiêng thân, Cổ Lạc Nhi thấy được nửa bên mặt của hắn hé ra.

Nàng đoán không sai, người này quả nhiên là Phùng Thái Úy.

Khó trách Nguyệt quý phi dám cùng người này vùng trộm.

Hai người kia, một người là bá chủ hậu cung , một người là quyền thần ngoài cung, ai dám động tới hai người bọn họ sao?

Nam tử bình thường không thể tùy ý vào cung, nhưng Phùng Thái Úy có quyền thế, muốn vào cung, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Hắn đương nhiên đem những then chốt kia hóa giải dễ dàng.

Huống chi, trong cung còn có Nguyệt quý phi làm nội ứng.

Huống chi, Đông Phong Túy trừ ngủ ra, mọi sự bất kể.

(mọi sự bất kể: mặc kệ mọi chuyện. Dùng Hán Việt cho Ha oai part 3 =]])

Ai, Đông Phong Túy ơi Đông Phong Túy, xem đi, đây là kết cục mà người lười biếng, nên bị cấm sừng đó.

(nguyên văn: dải lục mao tử: đội nón xanh, nhưng cấm sừng nghe hay hơn a)

Cổ Lạc Nhi vô cùng đồng tình lắc đầu.

Đáng tiếc, nàng chiếu cố thông cảm cho Đông phong Túy, lại quên thông cảm cho tình cảnh của chính mình.

Nàng ở trên cành cây ngây ngô hồi lâu, cánh tay đã sớm run lên, càng ngày càng vô lực.

Rốt cục, cũng không ôm được nữa, từng chút từng chút trượt xuống dưới.

Cổ Lạc Nhi gấp đến độ trán đầy mồ hôi, hai người ở phía dưới này, một người coi nàng như tình địch, một người muốn tìm nàng vu oan, người cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Cho dù là bình thường, bọn họ cũng sẽ không buông tha nàng.

Hiện tại, lại bị nàng bắt gặp một màn yêu đương vùng trộm này, bọn họ chẳng phải là muốn hận chết nàng?

Trời ạ, đó là một phế vườn a, nàng chính là chết ở chỗ này cũng không có ai biết.

Với lòng dạ ác độc của hai người kia, giết người diệt khẩu tuyệt đối là việc có thể làm được.

Không được, nàng nhất định phải trốn.

Nhưng Điểu Nhi vừa rồi bay đi hiện giờ lại bay trở về, chẳng những bay trở về, còn tìm đồng bạn.

Đại khái là Tiểu điểu mẹ tìm Tiểu điểu cha tới phụ giúp một tay trông chừng bảo bối.

Tiểu điểu cha cũng không giống Tiểu điểu mẹ nhu nhược như vậy, trực tiếp bay đến đỉnh đầu nàng, quanh quẩn ở trên đầu nàng, còn không ngừng kêu lên.

Đại khái là đang kháng nghị a.

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, xong rồi, lúc này thật sự chết chắc rồi.

Lão thiên gia a, đúng thật không nên làm chuyện xấu, sẽ gặp báo ứng .

Nhưng nàng cũng đâu có làm chuyện xấu gì a, chẳng qua chỉ là trèo lên trên cây xem tổ chim thôi.

Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi tiền hỉ đã làm đủ, đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn thực chiến, đột nhiên nghe thấy tiếng chim hót bất thường, đồng thời ngẩng đầu lên.

31. Chương 31: Nguyệt Quý Phi Yêu Đường Vụng Trộm 2

Rốt cuộc vì vụng trộm, sợ bị người khác phát hiện.

“Con chim chết tiệt, cũng dám tới quấy rầy.”

Phùng Thái Úy vừa ngẩng đầu vừa nói thầm.

Nguyệt quý phi đã the thé kêu lên.

Phùng Thái Úy cũng nhìn thấy Cổ Lạc Nhi đang ôm thân cây, chỉ về phía nàng bảo: “Uy, tiểu mao nha đầu từ nơi nào tới, còn không mau xuống đây.”

Cổ Lạc Nhi ra vẻ trấn định hướng bọn họ phát phát tay.

“Hey, các người tiếp tục, ta cái gì cũng không nhìn thấy.”

Liều mạng muốn trèo lên phía trên, tay rốt cuộc đã không còn khí lực, thế nào cũng không trèo lên được.

Tiểu điều cha tựa hồ nhìn ra nàng thế cùng lực kiệt, lại bỏ đá xuống giếng, ở trên tay nàng hung hăng mổ một cái.

(bỏ đá xuống giếng: chọc gậy bánh xe đó >_<>)

Cổ Lạc Nhi mu bàn tay kịch liệt đau nhức, “A a” kêu to, từ trên cây rơi xuống.

Nàng lần nữa được trải nghiệm tư vị từ không trung rơi xuống, tiếng thét chói tai phá vỡ bầu không khí nặng nề, một mạch hạ cánh.

Cổ Lạc Nhi nhắm mắt lại.

Xong rồi xong rồi, lúc này không có Đông Phong Túy ở dưới mặt đất làm cái đệm cho nàng, nàng không thể không ngã trọng thương.

Nàng trèo lên không quá cao, đại khái không đến mức ngã chết.

Tiếng thét chói tai đột nhiên dừng ở bên tai, xu thế hạ xuống tựa hồ cũng dừng lại.

Nàng đã rơi xuống rồi sao?

Nhưng là, vì sao trên người một chút cảm giác đau đớn đều không có?

Cổ Lạc Nhi mở mắt.

Chỉ thấy Phùng Thái Úy cúi người, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

“Còn không mau đứng lên một chút, người định đè chết Tiểu Nguyệt Nguyệt của ta sao?”

Tiểu Nguyệt Nguyệt? Cổ Lạc Nhi thiếu chút nữa phun ra.

Lúc này mới phát hiện, nàng đang ngồi ở trên người Nguyệt quý phi, khó trách không có ngã đau, hóa ra lúc này lại có người làm đệm cho nàng.

Cổ Lạc Nhi tay chân luống cuống từ trên người Nguyệt quý phi bò dậy, đem Nguyệt quý phi theo từ mặt đất kéo lên.

“Thật xin lỗi a, ta không phải cố ý, người ngã có bị thương hay không?”

Muốn chạy trốn nhưng lại không dám chạy trốn, nàng sợ là thật đã đè chết Nguyệt quý phi rồi, nàng phải nhìn xác thực đã.

Nếu thật là đè bị thương, nàng bỏ đi tìm thái y nha.

Nguyệt quý phi thật lâu mới chậm chạp tới, đau nhức chỉ vào Cổ Lạc Nhi mắng.

“Hay cho người Tiên phi, cố ý gây khó dễ cho ta phải không? Ta hôm nay không thể không giết người.”

Tóc của nàng rối loạn, y phục, đương nhiên cũng sớm rối loạn, hợp với dung mạo dữ tợn, giống như một mù điên khùng, làm cho Cổ Lạc Nhi toàn thân rùng mình một cái.

Cũng làm cho Phùng Thái Úy bên cạnh rùng mình một cái.

Cổ Lạc Nhi hảo tâm nhắc nhở nàng: “Nương nương, bộ dáng này của người, thật không có hình tượng, bị người khác nhìn thấy cũng không hay.”

Nguyệt quý phi vốn đang tức giận, nghe xong lời này, càng thêm nổi giận.

Nhảy một cái đứng lên, bắt lấy vạt áo Cổ Lạc Nhi, mắng: “Người dám chế giễu Bồn cung? Được, hôm nay nợ trước nợ sau Bồn cung liền cùng tính một lượt.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm chửi mình, thật là một tên ngốc, vừa rồi làm gì lại không trốn đi, còn muốn xem thương thế của Nguyệt quý phi.

Hiện tại xong chưa, đi cũng không xong.

Dùng sức thoát khỏi tay Nguyệt quý phi, kêu lên: “Người vẫn là đừng để thời gian lãng phí vì ta, cái gì mà nợ hay không nợ, chúng ta sau này hãy tính.”

Nói xong liền muốn chạy ra cửa vườn.

Không ngờ Phùng Thái Úy sớm nhìn ra ý định của nàng, sớm ngăn ở phía cửa.

Trong mắt của hắn, đều là sát khí.

“Muốn đi? Nhìn lên chúng ta còn muốn đi? Người chính là Tiên phi sao? Tiên phi thì thế nào? Chết ở chỗ này cũng không có ai biết.”

Lần trước ở trên đường, hắn đổ thừa cho Cổ Lạc Nhi đụng vỡ bình hoa của hắn.

Khi đó Cổ Lạc Nhi mặc nam trang, mà bây giờ Cổ Lạc Nhi lại là một tiểu nha đầu tinh quái, hắn nhất thời không nhận ra nàng.

Lời này trong dự liệu của Cổ Lạc Nhi, nàng cũng biết hai người kia sẽ không bỏ qua nàng.

Chẳng lẽ trời muốn diệt nàng?

Cổ Lạc Nhi lén lút đưa tay đưa vào ngực, muốn lấy ra cơ nỏ giấu trong ngực.

Hoàn hảo nàng còn có cái này hộ vệ trong người.

Nhưng là ngực trống rỗng, cơ nỏ không thấy.

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Không có cơ nỏ, nàng làm sao đấu thắng được hai người trước mắt kia.

Xem ánh mắt bọn họ đi, giống đang nhìn một con mồi nằm trong tay, muốn đem nàng đang sống sờ sờ xé thành từng mảnh.

Ai, đều do nàng, nhìn Tiểu điều cái gì nha, cho dù Tiểu điều xinh đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì?

Xem đi. Hiện tại ngay cả mệnh đề mất a?

Về phần xuân cung sống này, nàng vốn là không muốn xem, là bọn họ chính mình không nên tự đến trước mặt nàng biểu diễn mới đúng.

Biểu diễn thì biểu diễn đi, lại còn muốn hại chết khán giả duy nhất này.

Phùng Thái Úy căn bản không đem Cổ Lạc Nhi để vào mắt, hấn tốt xấu cũng là đại nam nhân, chẳng lẽ ngay cả nữ tử yếu đuối như vậy còn đánh không lại sao?

Phùng Thái Úy vuốt vuốt tay áo, vắn vắn cổ, từng bước một ép sát tới Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi từng bước một lui về phía sau, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng cười lạnh.

Nàng cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Nguyệt quý phi đang đứng sau lưng nàng hơn ba bước, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Nàng đem tóc rối trước mặt hất ra sau, động tác ưu mỹ đến cực điểm.

Cổ Lạc Nhi thổ ra một vệt máu.

Trước có lang, sau có hổ, bảo nàng lựa chọn như thế nào?

Đúng rồi, trung gian bất kể cái gì cũng không có a.

Phế vườn này rất lớn, Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, Nguyệt quý phi nhất định không chạy kịp mình, mà Phùng Thái Úy cả ngày sống phóng túng, phỏng chừng cũng không rèn luyện thân thể, cũng chưa chắc đã đuổi kịp mình.

Nàng phải thử nghiệm một chút.

Cổ Lạc Nhi đột nhiên chỉ vào bên cạnh tường, lớn tiếng kêu lên: “Oa, Hoàng thượng, sao người lại tới đây? Hôm nay như thế nào lại không ngủ lười vậy?”

Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi sợ hết hồn, đồng loạt theo phương hướng ngón tay Cổ Lạc Nhi chỉ nhìn sang.

Cổ Lạc Nhi muốn chính là cái này, thừa dịp lúc bọn họ quay đầu, chạy ngược lại với hướng tay nàng chỉ.

Chờ thời điểm Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi phát hiện mắc mưu, Cổ Lạc Nhi đã chạy xa khoảng vài mét, tà tà hướng về phía phế viên cửa ra vào chạy tới.

(phế viên: vườn bỏ hoang)

Phùng Thái Úy hồn hển đuổi theo, lớn tiếng gọi: “Chạy đi đâu? Đứng lại.”

Cổ Lạc Nhi đoán không lầm, Phùng Thái Úy đúng là không chạy thắng nàng.

Nàng rất nhanh liền chạy tới cửa lớn phế viên, lập tức nàng sẽ được cứu trợ.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ hưng phấn, vừa phóng tới bên ngoài cửa, vừa quay đầu lại hướng Phùng Thái Úy thề lười, giả làm mặt quỷ.

Nàng chỉ lo điều cốt Phùng Thái Úy, không thấy được tình hình ở cửa.

Khi nàng quay đầu trở lại, trước mắt thình lình hiện ra một bóng đen to lớn.

Cổ Lạc Nhi vội vàng thu lại cước bộ, nhưng đã không kịp, nàng nặng nề đụng phải cái bóng đen trước mặt này.

Bóng đen cùng Cổ Lạc Nhi đồng thời phát ra “A” một tiếng kêu to, lui về sau hai bước.

Cổ Lạc Nhi lau trán, cái trán bị đụng phải cực kỳ đau đớn.

Lúc này nàng mới nhìn rõ, hóa ra cái bóng đen này là Đông Tuyết.

Đông Tuyết vốn canh giữ bên ngoài vườn cho Nguyệt quý phi cùng Phùng Thái Úy, nghe thấy tiếng kêu trong vườn, lúc đầu còn không muốn đi vào, về sau càng nghe càng thấy không đúng, liền định đi vào nhìn

xem rốt cục là gì.

32. Chương 32: Hậu Cung Rối Tinh Rối Mù

Không nghĩ tới, vừa mới đi tới cửa lớn liền bị Cổ Lạc Nhi đâm vào.

Lần chậm trễ này, Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi đều đuổi kịp, bắt được Cổ Lạc Nhi.

“Được lắm, đã nha đầu, xem người chạy đằng nào.”

Phùng Thái Úy oa oa kêu to.

Lúc này khoảng cách gần Cổ Lạc Nhi, lại đối diện mặt nàng, Phùng Thái Úy đột nhiên tỉnh ngộ lại, đây chẳng phải chính là tiểu tử ngày đó đào tẩu trên đường sao?

Đang tìm nàng, nàng lại tự mình đưa đến cửa.

Nàng thế nhưng lại là Tiên phi.

Khó trách vừa rồi cảm thấy quen mắt.

Phùng Thái Úy càng thêm nổi giận.

“Tốt lắm, người còn chưa đền bình hoa cho ta, hôm nay lại muốn phá hỏng chuyện tốt của ta, người không xong với ta đâu.”

Cổ Lạc Nhi thấy hấn nhận ra mình, cũng không chống chế, nàng vốn là không có làm vỡ bình hoa của hấn a.

Cười hì hì nói: “Phùng Thái Úy, người đã biết ta là ai, nên hiểu được, ta có yêu pháp. Người có phải còn muốn quỳ xuống lần nữa hay không a?”

Ngày đó, Phùng Thái Úy chẳng hiểu tại sao lại quỳ xuống trước nàng giữa đường phố, mất hết mặt mũi, chính là điều sỉ nhục lớn nhất đời hấn.

Hôm nay nghe nàng nhắc tới, cả khuôn mặt đều ghen đỏ, cũng không biết là tức giận hay xấu hổ.

Tức giận kêu gào.

“Ta không tin, người có bản lĩnh thì còn trốn làm gì? Có bản lĩnh thì người dùng lại yêu pháp a.”

Cổ Lạc Nhi cũng có chút kinh ngạc.

Nguyên tưởng rằng Phùng Thái Úy là tiểu nhân chỉ biết ý thể hiếp người, chỉ biết kéo bè kết cánh, chỉ vì Đông Phong Túy hồ đồ, cho nên bị hấn vận khí tốt bưng bít cả chức quan Thái Úy.

Không nghĩ tới, thì ra đầu óc của hấn láu lỉnh nhạy bén, tuyệt đối không ngu ngốc.

Xem ra làm Thái Úy cũng không phải là may mắn a.

Hấn vẫn có năng lực, chỉ có điều thân ngay bất chính.

Ai, thật là, nàng bản thân đã khó khăn bảo vệ rồi, còn đi quan tâm tới hạng người như Phùng Thái Úy làm gì vậy?

Cổ Lạc Nhi nhanh chóng chuyển ý niệm, hi vọng tìm ra phương pháp tự cứu mình.

Đang rầu rĩ, đột nhiên nghe thấy trên vách tường phé vườn truyền tới một giọng nữ đáng yêu.

“Này, các người đang làm gì thế? Ba khi dễ một? Không thấy xấu hổ sao?”

Cổ Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên vách tường một nữ hài mười sáu mười bảy tuổi đang ngồi, dung mạo thập phần xinh đẹp.

(nữ hài: cô gái)

Nàng chưa từng thấy cô bé này, nghĩ không ra lai lịch của nàng.

Tóc của nàng không quấn thành búi, hiển nhiên không phải Tần phi trong cung.

Mà nhìn y phục nàng, cũng không giống cung nữ.

Bên tai tiếng Nguyệt quý phi nói nhỏ.

“Phong Linh công chúa, nàng ta sao lại tới đây? Lần này phiền toái rồi.”

Cổ Lạc Nhi giật mình, hóa ra nữ hài là công chúa.

Thật tốt quá, cứu tinh tới.

Vẫy vẫy tay về phía công chúa, lớn tiếng nói: “Công chúa, làm sao giờ người mới đến a. Điểu Nhi thiếu chút nữa bay mất. Không phải bảo người mang vài người nữa tới sao? Bọn họ đang ở bên ngoài vườn a?”

Vừa nói, vừa liều mạng nháy mắt với Phong Linh công chúa.

Phong Linh công chúa hết sức cơ trí, thuận theo lời nói của Cổ Lạc Nhi đáp: “Ta dẫn theo a, ừ, bọn họ đang ở đó mà, lập tức vào trong vườn đây.”

Nguyệt quý phi cùng Phùng Thái Úy nghe Phong Linh công chúa nói xong, trong lòng kinh hoảng.

Nhìn tình hình này, hôm nay không có cách nào tóm được Cổ Lạc Nhi.

Phùng Thái Úy tâm niệm thay đổi rất nhanh, rốt cục quyết định tạm thời buông tha Cổ Lạc Nhi.

Giảm thấp thanh âm xuống uy hiếp Cổ Lạc Nhi.

“Người nhớ kỹ, bình hoa của bản Thái Úy có thể không cần người đền, nhưng chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể nói ra. Hiểu không?”

Cổ Lạc Nhi cũng không phải là chưa bị người khác uy hiếp, nhún vai, không trả lời.

Phùng Thái Úy tức giận nói: “Dù sao miệng người nói không có bằng chứng, không ai sẽ tin tưởng lời của người. Nếu người dám nói ra, ta liền tố cáo người tội vu hãm. Hừ hừ, người sẽ biết hậu quả là gì.”

Nguyệt quý phi lạnh lùng bổ sung một câu.

“Hoàng thượng mỗi ngày chỉ biết đến ngủ, cho dù người tố cáo với hân cũng vô dụng.”

Cổ Lạc Nhi biết rõ Phong Linh công chúa phô trương thanh thế, đương nhiên cũng nhân tiện chuyển biến.

Miệng đầy đáp ứng: “Ta cũng chẳng muốn quản chuyện không đâu của các người. hoàng thượng bị cấm sùng, cũng không phải do ta. Yên tâm đi, bốn cô nương chưa bao giờ nói huyền thuyên.”

Phùng Thái Úy lúc này mới thoáng thả tâm.

Còn đang muốn để lại vài câu đe dọa, dần mặt Cổ Lạc Nhi một chút, lại nghe thấy Phong Linh công chúa hoan hô một tiếng, nhảy xuống tường.

“Ô, đó là cái gì?”

Đông Phong Linh miệng vừa nói, người đã chạy vội về phía đại thụ trong vườn.

Cổ Lạc Nhi nhìn theo ánh mắt của nàng, mắt sắc phát hiện, dưới đại thụ có một ống tròn đen sì đang lăn.

Đó không phải cơ nổ của nàng sao?

Nhất định là vừa rồi ngã từ trên cây, không cẩn thận rơi ra ngoài.

Cổ Lạc Nhi mạnh mẽ đẩy Nguyệt quý phi ra, cũng chạy về phía đại thụ.

Nàng muốn đuổi theo Đông Phong Linh phía trước cướp lại cơ nổ.

“Người đừng động, là đồ của ta.”

Nàng sợ Đông Phong Linh không cẩn thận vặn chốt mở trên cơ nổ, ngộ nhỡ bắn phải chính nàng, hoặc là bắn nhầm vào người khác thì nguy rồi.

Nhưng là Cổ Lạc Nhi chung quy vẫn chậm một bước, lúc nàng chạy đến dưới tàng cây, Đông Phong Linh đã nhặt cơ nổ lên.

“Mau trả lại cho ta, người không thể động đến nó.”

Cổ Lạc Nhi lo lắng nói.

Đông Phong Linh vốn không nghĩ lấy đồ của nàng, nhưng bị thái độ của nàng làm cho lòng hiếu kỳ phát ra, không đưa cho nàng.

Quay lưng lại nói: “Cho ta xem một chút đi.”

Cổ Lạc Nhi nóng nảy, nhào qua giành lại.

“Thứ này rất nguy hiểm, người không thể động đến.”

Đông Phong Linh bên trái nhanh chóng tránh ra bên phải.

Cổ Lạc Nhi bắt được cơ nổ liền mạng đoạt lại.

Lúc giành giật, cũng không biết tay ai động đến chốt mở, chỉ thấy hàn quang điểm một cái, vài tia ngân châm từ giữa cơ nổ bắn ra ngoài.

Hai người đều sợ tới mức ngây dại.

Lại nghe thấy phía cửa ra vào cửa phế viên đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

“Aaaaaa.”

Sau đó liền thấy Phùng Thái Úy ôm lấy cái mông nhảy lên cao ba trượng.

Hóa ra, vừa rồi thời điểm Cổ Lạc Nhi chạy đi, Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi liếc mắt nhìn nhau, nói: “Trở về đi.”

Hôm nay việc đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể rời đi trước rồi nói sau.

Nguyệt quý phi dẫn đầu đi ra khỏi phế viên.

Phùng Thái Úy vừa mới xoay người, ngân châm trong cơ nổ lại bắn ra ngoài, bất thiên bất ỷ vừa vặn bắn lên trên cái mông của hắn.

(bất thiên bất ỷ: công bằng, không nghiêng lệch.)

Cổ Lạc Nhi cùng Đông Phong Linh ngây ngốc một chút, bỗng nhiên bộc phát ra tiếng cười vang.

Kỳ thực không thể trách các nàng, mà là bộ dáng Phùng Thái Úy giậm chân quá khôi hài.

Phùng Thái Úy đau đến mức ngay cả lông mày đều nhảy lên không ngừng, đâu còn lo lắng giáo huấn Cổ Lạc Nhi các nàng, ôm lấy cái mông liền chạy về phía bên ngoài vườn.

Cổ Lạc Nhi hướng về phía bóng lưng của hắn lớn tiếng kêu lên: “Này, người không phải là không tin ta có yêu pháp sao? Có muốn thử lại lần nữa hay không?”

“Không thử không thử. A ôi ôi, đau chết ta.”

Tiếng Phùng Thái Úy kêu la, ôm lấy cái mông chạy đi.

Cổ Lạc Nhi vội vàng kiểm tra cơ nổ.

Hoàn hảo, bắn ra ngoài không phải là độc châm. Phùng Thái Úy nhiều lắm chỉ bị đau một chút, không có việc gì.

Đông Phong Linh tựa đầu thăm dò trên vai Cổ Lạc Nhi, tò mò nhìn cơ nổ trong tay nàng.

33. Chương 33: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp 1

Hỏi: “Đây là vật gì nha? Vừa rồi Phùng Thái Úy sao lại như vậy?”

Cổ Lạc Nhi lập tức cất kỹ cơ nỏ.

Ra vẻ thần bí nói: “Đây là pháp bảo của ta, không thể nói cho người biết.”

“Dừng.” Đông Phong Linh không cho là đúng nói, “Lại còn pháp bảo nữa, vừa rồi nếu không có ta, người không bị hai người bọn họ giết mới là lạ.”

Cổ Lạc Nhi biết nàng nói không sai, lại không chịu nhận thua.

Mạnh miệng nói: “Pháp bảo của ta không phải vừa bị rơi mất sao.”

Sợ Đông Phong Linh lại hỏi tới, vội vàng chuyển đề tài.

“Phong Linh, người tới đây lúc nào? Chuyện vừa rồi, người đều đã thấy?”

Đông Phong Linh đáp: “Ta vừa tới, chỉ thấy hai người bọn họ muốn liên thủ đối phó người. Nhưng mà, ta biết bọn họ sao lại muốn giết người.”

Giọng điệu thờ dãi, dựa lưng vào thân cây, tại tàng cây ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi cũng theo nàng, ngồi xuống dưới tàng cây.

Hỏi: “Người biết chuyện hai người bọn họ tư thông?”

Không phải nàng không giữ lời để lộ, mà là Đông Phong Linh hiển nhiên biết rõ việc này, Cổ Lạc Nhi không cần thiết phải gạt nàng.

Hơn nữa, đối với loại người Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi như vậy, có uy tín để làm gì?

Bọn họ chính là muốn mạng của nàng.

Hôm nay Đông Phong Linh giúp nàng đại ân, lại không có chút đáng vẻ nào của công chúa, làm cho Cổ Lạc Nhi đối với nàng rất có hảo cảm.

Phải nói, là loại cảm giác nhất kiến như cố. (mới quen đã thân)

Đông Phong Linh cau mày, trong mắt hiện ra nét chán ghét, lập tức lại thay đổi một kiểu chịu đựng cùng tuổi tác bất đồng.

“Người cũng biết? Ta đã sớm biết hai người bọn họ tư thông như thế này, nhưng là hoàng huynh chỉ để ý ngủ, mẫu hậu cũng mọi việc không để ý tới, hừ, khiến cho bọn họ quen thói vô pháp vô thiên.”

“Mẫu hậu người cũng biết?” Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên hỏi.

Đông Phong Túy lười thì không nói, Thái hậu lại cũng có thể đối với chuyện con dâu mình cũng nam nhân khác tư thông mà không để ý tới.

Cái này có chút không bình thường a.

Biểu lộ trên mặt Đông Phong Linh cũng không thể tưởng tượng nổi.

“Mẫu hậu biết rõ a, ta với người đã nói qua nhiều lần. Lúc đầu người hồ hững, về sau bị ta ép, mới nói, hoàng huynh cũng không để ý, người tổn sức để ý làm gì? Dù sao cũng sẽ không để nàng ta làm ra chuyện có Tôn tử, không sao cả. Còn khuyên ta đừng mỗ mỗ quan tâm.”

Cổ Lạc Nhi cảm thán lắc đầu.

Vị hoàng đế này, cái hậu cung này, thật sự là quá đặc biệt quá kì quái, cùng với hoàng đế và hậu cung nàng biết hoàn toàn bất đồng.

Một chút cũng không phù hợp lẽ thường chứ sao.

Gia đình của Hoàng đế này, chỉ có Đông Phong Linh còn xử sự được giống người bình thường.

“Đúng rồi, người là ai nha? Ta chưa có gặp qua người.”

Đông Phong Linh quan sát Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi nhìn nhìn Bồ y trên người mình, lúng túng cười cười.

Lối ăn mặc này của nàng, không chủ không nô, không giống cung phi, cũng không giống cung nữ, đúng là bất luân bất loại.

(nô: kẻ hầu hạ. Bất luân bất loại: chẳng ra cái gì cả.)

Nhìn cả hoàng cung, chỉ sợ sẽ không tìm ra kẻ thứ hai .

Chắc chắn không lâu sau, người xa lạ trong nội cung nhìn thấy nàng, không cần hỏi cũng biết nàng là ai.

Đông Phong Linh giờ phút này hỏi nàng, chỉ vì tin tức Tiên phi nương nương mặc Bồ y còn chưa tung ra thôi.

Ngượng ngùng nói: “Cái đó, ta tên là Cổ Lạc Nhi, tạm thời là Tiên phi của hoàng huynh người.”

Nàng thật sự là không muốn làm Tiên phi gì đó, cũng không muốn tự giới thiệu mình như vậy, lại không biết giải thích với Đông Phong Linh thân phận của mình như thế nào.

Đông Phong Linh bưng tỉnh đại ngộ.

“Hóa ra tỷ chính là Tiên phi nha, a, nói như vậy, ta phải gọi tỷ là hoàng tẩu.”

“Đừng đừng đừng,” Cổ Lạc Nhi vội vàng khoát tay, “Ngần vịn lần đừng gọi ta hoàng tẩu gì đó, ta chẳng qua chỉ là phi tử trên danh nghĩa thôi, muội gọi ta là Lạc nhi a.”

Đông Phong Linh cũng không kiên trì.

“Được rồi, ta gọi tỷ là Lạc nhi.”

Ngay sau đó “Phốc” cười một tiếng, nói: “Hoàng huynh của ta tất cả phi tử đều là phi tử trên danh nghĩa, hẳn chưa từng sung hạnh qua ai, tỷ chớ vì cái này mà để ý.”

“Ta sẽ không .”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ.

Nàng đương nhiên sẽ không để ý, nàng để ý chính là vẫn còn phải treo cái danh tiếng Tiên phi.

Nhưng sẽ nhanh thôi, chỉ cần nàng tiếp tục bán tranh mấy ngày nữa, là có thể chuộc thân .

Đông Phong Linh lại hỏi: “Làm sao tỷ lại đến nơi này ? Đây là một phế viên, chưa từng có người đến .”

Điều này cũng chính là lời Cổ Lạc Nhi muốn hỏi Đông Phong Linh.

“Ta là đuổi theo một con chim nhỏ mà vào. Muội thì sao? Tại sao lại tới đây?”

Đông Phong Linh cười khanh khách nói: “Ta cũng là vì hai con chim nhỏ kia, muốn nhìn một chút chúng nó có sinh ra tiểu bảo bảo hay không. Thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng.”

(anh hùng sở kiến lược đồng: nôm na có nghĩa là anh hùng có chung chí lớn á)

Cổ Lạc Nhi càng thêm xấu hổ.

Xem Đông Phong Linh nói, lại còn là anh hùng, có như vậy cũng là anh hùng sao? Anh hùng xem Điều Nhi sao?

Trên cây hai con Điều Nhi tựa như hiểu lời Đông Phong Linh, từ trên cây bay xuống, đứng ở đầu vai của nàng.

Ánh mắt như bốn hạt đậu đen nhánh lại tràn ngập địch ý nhìn Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi tức giận trừng lại mắt chúng nó.

“Hừ, ta chẳng qua chỉ xem mà thôi, cũng sẽ không động tới tiểu bảo bảo của các người, các người làm gì phải nhìn ta như vậy?”

Hừ, vừa rồi nếu không phải tại chúng nó, nàng cũng sẽ không bị Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi phát hiện.

Đương nhiên, cũng sẽ không có khả năng được quen người bạn Đông Phong Linh này.

Thật sự là bằng hữu đây, nàng cảm giác Đông Phong Linh chính là một bằng hữu đáng để kết giao.

Đông Phong Linh nhẹ nhàng vuốt ve hai con Đểu Nhi trên vai, ôn nhu dặn dò.

“Nàng gọi là Lạc nhi, là bạn tốt của ta, từ nay về sau các người cũng phải đối xử với nàng tốt nha.”

Chim nhỏ “Chiêm chiêm” hót mấy tiếng, cũng không biết là tỏ vẻ đồng ý hay phản đối.

Cổ Lạc Nhi cùng Đông Phong Linh nhìn nhau cười.

Giữa bằng hữu cũng cần ăn ý, các nàng đều không hện mà cùng coi đối phương là bằng hữu.

Đêm đó, Cổ Lạc Nhi vẫn nằm dưới ngọn đèn dầu vùi đầu tận lực làm việc.

Cổ đại không có đèn điện, thật là quá phiền toái.

Nhiều lần, tóc của nàng không cẩn thận đụng phải ngọn lửa trên đèn dầu, bị đốt cháy rụi vài sợi.

Điều này làm cho nàng cảm giác, dường như lại nhớ tới ký túc xá trường học.

Đèn ký túc xá mỗi tối vừa đến giờ là tắt, nếu muốn xem sách gì, cũng đành phải đốt nến.

Thường thường sáng sớm đứng dậy soi gương, luôn có lọn tóc xoắn khúc cháy vàng ở trên trán.

May mắn chưa từng cháy đến quá tai.

Cổ Lạc Nhi đã vẽ xong bức thứ ba, hiện tại đang vẽ đến bức thứ tư.

Đêm nay nàng muốn tranh thủ vẽ nhiều hơn, thật nhiều để kiếm chút bạc, nhanh một chút vì mình chuộc thân.

Tất cả bức họa đã cơ bản hoàn thành, chỉ còn lại ánh mắt .

Đông Phong Túy bưng bưng trên giấy, hần lười biếng cười, khéo môi hơi nhếch, khiến cho Cổ Lạc Nhi tim từng hồi đập nhanh.

Ai, tuyệt thế mỹ nam chính là tuyệt thế mỹ nam, đã xem qua vô số lần nụ cười của hần rồi, vẫn bị hần làm ê say.

Cho dù là chỉ đối mặt với hần qua một bức họa.

Cho dù là, tranh này còn do chính nàng vẽ ra.

34. Chương 34: Nụ Hôn Đầu Bị Cướp 2

Cổ Lạc Nhi cảm thán rất nhiều, lại hưng phấn không hiểu, mê say người rất tốt, mê say người mới có thể kiếm được tiền nha.

Xoa xoa bàn tay, cúi người ở trước bức tranh, cực kỳ nghiêm túc bắt đầu vẽ ánh mắt Đông Phong Túy.

Họa long điểm tình, ánh mắt là nơi máu chốt nhất, thành hay bại là ở động tác này.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Cổ Lạc Nhi cảm thấy có một trận gió mát lướt qua hai gò má, lay động ngọn lửa đèn dầu trước mặt.

Ngọn lửa bùng đưa, ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Ánh mắt cũng đã hoa hoa.

Bút trong tay không tự chủ rơi nặng một chút, Cổ Lạc Nhi vội vàng nhắc bút, nhìn kỹ xem trên giấy, không khỏi hô to hồng bét.

Vốn là một đôi mỹ đồng thanh tú phi phàm, lần này tốt lắm, trong đó một con mắt biến thành mắt Trương phi mãnh hoàn báo. (ý nói mắt trùng to như Trương Phi)

Hoàn toàn mất đi sắc thái lười biếng như sương mù che chắn của Đông Phong Túy.

Hai con mắt một to một nhỏ nhìn chăm chăm nàng, vô cùng tức cười.

Cổ Lạc Nhi buồn bực vứt bút xuống, cũng quay lại trừng mắt với người trong tranh.

Xong rồi xong rồi, bạc của nàng a, hai trăm lượng bạc a, cứ như vậy bị hớ .

Cổ Lạc Nhi nâng giá Đông Phong Túy lên gấp đôi, ngày hôm qua hai bức họa sau đều là bán hai trăm lượng bạc một bức.

Ngày mai vốn định tiếp tục tăng giá, nói không chừng có thể bán được ba trăm lượng bạc một bức.

Ba trăm lượng a.

Cổ Lạc Nhi lòng đang đau đớn.

Bên tai truyền đến một tiếng cười nhạt vô cùng nhẹ.

“Ai?”

Cổ Lạc Nhi thấp giọng quát hỏi, quay người sang.

Đúng rồi, nàng rõ ràng đã đóng cửa sổ rất chặt, vì sao lại có gió thổi vào?

Mới vừa rồi chỉ biết bực bội thương tâm, cũng không nghĩ tới điểm này.

Vừa mới xoay người một cái, Cổ Lạc Nhi liền sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cũng thiếu chút thụt lùi lại phía sau.

Nếu không phải kiêng dè bức tranh trên giường, gọi người tiến đến lại phát hiện bí mật của nàng, sợ rằng nàng thật sự đã kêu lên.

Nếu không phải chân của nàng đang để trên giường, lùi cũng không lùi được, chỉ sợ nàng thật sự sẽ lùi về sau vài bước.

Không, không phải vài bước, là có thể lui bao nhiêu liền lui bấy nhiêu.

Bởi vì, trước mặt của nàng, có một người mặc y phục dạ hành màu đen đang đứng.

Người kia trên đầu đội mũ vành, mép mũ có hắc sa rủ xuống, không nhìn thấy dung mạo của hắn.

Chỉ từ hình thể có thể phân biệt ra, đây là một nam nhân.

Hơn nữa là một nam nhân tương đối cao lớn.

Bằng mắt thường của Cổ Lạc Nhi phỏng đoán, chừng 1m8 mẩy, cùng Đông Phong Túy và hắc y soái ca bức bách nàng ăn tiêu hỗn tẩn cũng không khác là bao.

Hơn nữa, thân hình hoàn mỹ giống nhau.

Chẳng lẽ, nàng lại gặp được một soái ca nữa?

Nàng thật đúng là có số đụng đến soái ca.

Chẳng qua là, tại sao soái ca trước mắt làm cho nàng có một loại cảm giác vô hình bị áp bách?

Là bởi vì trên người hắn phát ra khí thể không cách nào hình dung?

Hay là bởi vì ngọn đèn dầu chiếu lên vách tường bóng dáng màu đen to lớn của hắn?

Hắn hiển nhiên là từ cửa sổ tiến vào, bởi vì, cơn gió vừa rồi chính là theo phương hướng cửa sổ thổi tới.

Hiện tại, cửa sổ đã bị đóng lại.

“Người là ai? Người tới đây làm gì?”

Cổ Lạc Nhi cố gắng tự trấn định thấp giọng hỏi.

Có một số việc, đã tránh không khỏi, không bằng dùng cảm đối mặt.

Nên hiểu kinh hoàng sợ hãi không có ích lợi gì, không phải sao? Không bằng tỉnh táo mà suy nghĩ biện pháp.

Cổ Lạc Nhi từ trước đến nay tin tưởng vững chắc nguyên tắc này.

Người bịt mặt trước mắt không trả lời, trái lại đi về phía Cổ Lạc Nhi.

Từng bước một, chậm rãi đi tới.

Cổ Lạc Nhi khẩn trương theo dõi hắn, trong đầu nhanh chóng chuyển đủ loại ý nghĩ.

Hắn muốn làm gì?

Nàng nên làm cái gì bây giờ?

Người bịt mặt đi đến trước giường, cũng không nhìn nàng, mà là nhẹ nhàng nghiêng đầu, thưởng thức bức họa nàng đặt ở trên giường kia.

Cổ Lạc Nhi loáng thoáng nghe thấy dưới khăn che mặt truyền đến một tiếng cười nhạo rất nhỏ.

Tâm lại bắt đầu đau xót, ba trăm lượng bạc của nàng a.

Mà tên đầu sỏ gây nên kết cục thảm hại này lại vẫn đang cười nhạo nàng.

Cổ Lạc Nhi tức giận, nhất thời quên sợ hãi, đưa tay bắt lấy tay áo người bịt mặt.

Trùng trùng, hạ thấp giọng kêu lên: “Này, đều tại người, nếu không phải người, ta đây bức họa cũng sẽ không bị phá hỏng. Người phải bồi thường ta bạc.”

“Tham tiền.”

Cũng là thanh âm dè dặt.

Thanh âm thật phần trầm thấp, mang theo chút khàn khàn, nhưng lại dễ nghe đến cực điểm.

Cổ Lạc Nhi không biết có phải là ảo giác của mình hay không, thanh âm này dường như nàng đã từng nghe qua ở đâu.

Cách rất gần, người bịt mặt lại nghiêng nhẹ đầu, mạng che mặt che trên mặt của hắn, Cổ Lạc Nhi có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy đường nét nghiêng bên mặt.

Ngọn đèn một bên chiếu tới người bịt mặt, khiến chiếu lên mạng che mặt càng thêm thông suốt.

Cổ Lạc Nhi thậm chí có thể thấy được sống mũi hắn cao thẳng, cùng với đôi môi câu hồn toát phách.

Chỉ là thấy không được rõ ràng.

Nhưng cho dù là nhìn không rõ, cũng có thể tưởng tượng ra được, bờ môi kia cỡ nào mịn hoặc lòng người.

Có lẽ, chính bởi vì không rõ ràng, nên càng tăng thêm vài phần mờ ám hấp dẫn.

Cổ Lạc Nhi thấy thế ngây người, không tự chủ nuốt nước miếng.

Ánh mắt phóng đến trên môi người bịt mặt như thế nào cũng thu không trở lại.

Xong rồi xong rồi, Cổ Lạc Nhi trong lòng kêu to, bệnh hoa si của nàng dường như càng ngày càng nghiêm trọng.

Người bịt mặt tựa như cảm nhận được ánh mắt của nàng, thẳng người lên, không hề nhìn bức tranh trên giường, nhìn lại Cổ Lạc Nhi.

Dưới mạng che mặt lại truyền tới một tiếng cười nhạo cực thấp.

Cổ Lạc Nhi vừa thẹn vừa giận, cố gắng tựa đầu qua một bên.

Nàng thật sự không biết giận chính mình, hay là nên giận cái người bịt mặt kia.

Thật sự là đem thể diện vứt xuống, cư nhiên đối với nam nhân che mặt lại phạm hoa si.

Nàng cũng không phải là chưa từng thấy qua mỹ nam.

Người này đẹp hơn nữa, có thể so sánh được với Đông Phong Túy sao?

“Người rốt cuộc là ai? Rốt cuộc muốn làm gì?” Cổ Lạc Nhi cảm tức mà chất vấn.

Người bịt mặt vẫn không đáp lại, ngoài điện lại truyền đến tiếng nói to ồn ào.

Có tiếng bước chân hỗn loạn, còn có tiếng nói, tựa hồ còn có tiếng kim loại va chạm.

Chẳng qua là nghe không được rõ lắm.

Người bịt mặt duỗi cánh tay ra, ôm vai Cổ Lạc Nhi.

Ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Bên ngoài đang bắt thích khách, người tốt nhất ngoan ngoãn đứng ở trong phòng, đừng lên tiếng.”

Cái mạng che mặt ma sát trên trên cổ Cổ Lạc Nhi, ngứa một chút.

Cổ Lạc Nhi bưng tỉnh đại ngộ.

Hết sức quay đầu lại, thấp giọng hỏi: “Người chính là tên thích khách kia.”

“Đúng vậy. Cho nên, người phải biết, nếu người kêu ra tiếng, sẽ có hậu quả gì.”

Người bịt mặt dùng tay kia quơ quơ trước mặt Cổ Lạc Nhi, trong tay có một đạo hàn quang thoáng qua.

Cổ Lạc Nhi trấn định như thường nói: “Người yên tâm, chính là vì mấy bức tranh trên giường kia, ta cũng sẽ không mở cửa để cho người ta vào.”

Người bịt mặt lại tiếp tục một tiếng cười nhạo, thả Cổ Lạc Nhi.

Dứt khoát ngồi ở mép trên giường, cầm lấy ba bức họa còn lại của Cổ Lạc Nhi thưởng thức.

Cổ Lạc Nhi dùng sức phui bả vai, vừa rồi người bịt mặt ôm lấy vai của nàng, dường như bắn ra bụi bặm vậy.

35. Chương 35: Người Là Người Của Trầm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác?

1

Nàng chính là tức giận .

Người này, đã chạy đến nơi của nàng lánh nạn, còn dám uy hiếp nàng.

Uy hiếp nàng thì không nói, người ta là vì chạy thoát thân, vội vã bất đắc dĩ, nàng có thể lý giải.

Nhưng hẳn dựa vào cái gì mà cười nhạo nàng?

Cười nhạo thì thôi, còn được một mà tiếp, cười nhạo hai ba cái liền, thật quá mức.

Người bịt mặt lại giống như không phát hiện ra động tác của nàng, dù bạn vẫn ung dung ngồi ở bên giường.

Đột nhiên hỏi: “Người thích hần?”

“Ai?”

Cổ Lạc Nhi không hiểu gì hỏi.

Lập tức kịp thời phản ứng, người bịt mặt đang chỉ chính là bức họa Đông Phong Túy.

Nhún nhún vai, đáp: “Ta mới không thêm thích hần, chỉ là một tên lừa mà thôi.”

“Vậy người vì sao lại vẽ hần?”

“Vẽ hần, chẳng qua là vì kiếm ít bạc thôi.”

“Thật sự một chút cũng không thích? Vậy sao người có thể vẽ được tỉ mỉ như vậy, vẽ được giống như vậy?”

Người bịt mặt bộ dáng tựa hồ như có chút mất hứng.

“Ta giỏi về quan sát chứ sao. Bức tranh được không tốt, làm sao bán với giá cao được?”

Cổ Lạc Nhi tự tự nhiên nhiên mà nói.

Người bịt mặt hừ một tiếng, phản phản phục phục xem bức tranh.

Cổ Lạc Nhi không có hứng thú đi tìm hiểu tại sao hần mất hứng, thấy hần một mực xem tranh, đẩy đẩy đầu vai hần.

Hỏi: “Này, người thích không? Ta có thể ưu tiên bán cho người.”

“Ta mới không cần.”

Người bịt mặt một cước vứt tranh xuống dưới, đứng lên.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Nương nương, người đã ngủ chưa?”

Thanh âm của Thi Vũ Lộng Tình.

Cổ Lạc Nhi vì vẽ tranh, đều cài then bên trong, các nàng không vào được.

“Ta vừa mới ngủ. Làm sao vậy?”

“Nương nương, vừa rồi nghe nói, trong nội cung có thích khách. Nương nương thỉnh mở cửa a, để chúng tỳ đi vào, một mình người ở bên trong, tội nô tỳ không yên lòng.”

Cổ Lạc Nhi đương nhiên đã sớm đoán được các nàng đến là để nói chuyện của thích khách, đương nhiên càng sẽ không ra mở cửa cho các nàng.

Qua loa nói: “Ta không sao, các người đừng lo lắng, đi ngủ đi.”

“Nương nương, thật sự không có thích khách sao?”

“Thật không có. Cửa sổ đều đã đóng chặt, thích khách muốn vào cũng không vào được a.”

Cổ Lạc Nhi nói đến đây, quay đầu lại trừng người bịt mặt một cái.

Người này, chẳng những vào được, còn hại nàng làm hỏng một bức họa sắp hoàn thành.

Thi Vũ Lộng Tình lại khuyên mấy câu, thấy Cổ Lạc Nhi thủy chung không chịu mở cửa, đành phải thôi.

Liên tục dặn dò nàng chú ý, cửa chính cửa sổ các loại phải đóng kỹ, sau đó mới rời đi.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy các nàng ở bên ngoài nói với người khác: “Nương nương nói, bên trong không có thích khách, xin đại nhân yên tâm.”

Sau đó là thanh âm một nam tử xa lạ.

“Nếu nương nương nói không có, như vậy ty chức liền đến nơi khác đi thăm dò . Nếu có manh mối thích khách, thỉnh hai vị nói cho ta biết.”

“Đại nhân yên tâm đi, chúng ta biết rồi.”

Một hồi tiếng bước chân hỗn loạn qua đi, ngoài cửa khôi phục lại yên tĩnh.

Tiếp qua được một chút, cả Tử Tiêu Cung đều trở lại trong giấc ngủ yên lặng.

Người bịt mặt nói: “Đa tạ Tiên phi nương nương yểm hộ.”

Dứt lời, vạch một góc mạng che mặt, nhanh chóng ở trên môi Cổ Lạc Nhi nhẹ lướt qua.

Cổ Lạc Nhi chỉ cảm thấy trên môi giống có một phiến vũ mao nhẹ nhàng quét qua, toàn thân lại giống bị dòng điện đánh trúng.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa, từ bên môi nhanh chóng lan tràn đến toàn thân.

Nàng còn chưa kịp thấy rõ dáng vẻ người bịt mặt, thậm chí còn không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, người bịt mặt đã thẳng người dậy, đem cái mạng che mặt một lần nữa kéo xuống.

“Đây là tạ lễ.”

Tạ lễ? Tạ lễ cái gì?

Cổ Lạc Nhi tỉnh tỉnh mê mê mà nghĩ, cho tới bây giờ linh quang đại não giờ phút này lại giống một loại sắt rỉ, như thế nào cũng không hoạt động được.

Mắt thấy người bịt mặt chạy tới cửa sổ, muốn kéo cửa sổ ra, Cổ Lạc Nhi nóng nảy.

Lại bất chấp suy nghĩ chuyện gì vừa mới xảy ra.

Thấp giọng kêu lên về phía hắc: “Này, người còn không chưa đèn tranh cho ta.”

Người bịt mặt lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

“Thật là một nữ nhân không biết đủ.”

Trở lại bên người Cổ Lạc Nhi, lưng quay về phía ngọn đèn, lần nữa kéo ra hắc sa che mặt.

Cổ Lạc Nhi theo lệ cũ chưa kịp thấy rõ dung mạo của hắc, chỉ cảm thấy trên môi lại va chạm vào cái gì đó.

Lúc này hơi nặng một chút, không giống vũ mao.

Ấm áp ôn nhu , còn mang theo chút hương vị mùi sương hoa thơm ngát.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa như điện giật trong nháy mắt lại lan tràn đến toàn thân.

Chỉ thoáng cái, người bịt mặt liền đứng thẳng dậy, buông mạng che mặt xuống.

Thuận tay cuốn lại bức tranh trên giường bị hỏng của Cổ Lạc Nhi, giấu ở trên người.

“Đền người, bức họa này thuộc về ta.”

Không đợi Cổ Lạc Nhi kịp phản ứng, người đã lướt đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra.

Cổ Lạc Nhi ngây ngốc đứng trong phòng.

Thẳng đến khi một cơn gió nhẹ theo cửa sổ thổi tới trên mặt của nàng, nàng mới thanh tỉnh lại.

Rốt cục hiểu được chuyện gì xảy ra, Cổ Lạc Nhi “A” phát ra một tiếng thét chói tai.

Trời ạ, nụ hôn đầu của nàng, nụ hôn đầu của nàng bị cái tên đáng chết kia cướp đi.

Cướp đi nụ hôn đầu của nàng, lại vẫn còn nói là tạ lễ cùng bồi thường cho nàng.

Hắn nghĩ hắn là ai?

Hắn cho rằng nữ hài tử thiên hạ đều ngóng trông nụ hôn của hắn sao?

Đúng rồi, rốt cuộc hẳn là ai?

Ngoài cửa lại truyền tới thanh âm dồn dập.

Tiếp đó tiếng Thi Vũ Lộng Tình lại từ ngoài cửa vang lên.

“Nương nương, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Mở cửa ra nha.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng nói: “Không có việc gì không có việc gì, là ta mơ ác mộng, không có việc gì.”

Lặng lẽ đi đến cửa sổ, không tiếng động đem cửa sổ đóng kỹ.

“Nương nương, thật sự không có chuyện gì sao? Có phải có thích khách hay không? Xin ngài mở cửa ra a.”

Cổ Lạc Nhi nào dám mở cửa, lặng lẽ đi trở về bên giường, đem bức họa cuộn tròn lại.

Sau đó hướng về phía ngoài cửa cao giọng nói: “Thật sự không có việc gì mà, chỉ là một ác mộng. Được rồi, ta muốn tiếp tục ngủ, các người cũng ngủ đi thôi.”

Thi Vũ Lộng Tình không cách nào khác, đành phải trở lại gian phòng của mình đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cổ Lạc Nhi trước khi xuất môn, hỏi Thi Vũ Lộng Tình.

“Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Có thích khách thật sao?”

Thi Vũ Lộng Tình lắc đầu.

“Cũng không rõ ràng lắm.”

Cổ Lạc Nhi vội vã đi ra ngoài bán tranh, cũng không có hỏi nhiều.

Hôm nay mấy bức tranh theo thường lệ bán được rất thuận lợi, kiếm liền chín trăm lượng bạc.

Đông Phong Túy thật sự là đáng giá a.

Cổ Lạc Nhi cao hứng rất nhiều, không khỏi đau lòng về bức họa bị hỏng tối hôm qua.

Bằng không, hôm nay nàng có thể được thêm ba trăm lượng bạc.

Nghĩ Thi Vũ Lộng Tình ở Cầm Sát điện cả ngày cùng nàng trong căn phòng rách nát, ăn cơm rau dưa, vì vậy mua chút điểm tâm nổi tiếng trên đường, mua cho hai nàng mang về.

Chính nàng đương nhiên ở bên ngoài ăn ngon một bữa.

Hôm nay hoàng cung cảnh giới nghiêm ngặt khác thường, lại không nghe ngóng được tin tức gì.

36. Chương 36: Người Là Người Của Trẫm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác? 2

Không khí khẩn trương quỷ dị, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi không lưu lại ở bên ngoài nhiều, ngay tức thì hồi cung về Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung cổng lớn, có một tiểu công công đang ngó dáo dác.

Vừa thấy Cổ Lạc Nhi, trên mặt lập tức cười đến nở hoa, hướng nàng bẩm: “Nương nương, Hoàng thượng mời người trở lại cung lập tức đi gặp ngài ấy.”

Cổ Lạc Nhi tâm đột nhiên giật mình.

Đông Phong Túy là một kẻ lừa như thế, lại muốn gạt nàng, rốt cuộc là vì cái gì?

Là vì bức tranh, hay là vì thích khách tối hôm qua?

Bất luận là vì cái gì, tóm lại không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng nàng lại không thể không đi gặp hần.

Cổ Lạc Nhi đành phải nhắm mắt hỏi: “Hần ở đâu?”

Tiểu công công đáp: “Hoàng thượng đang ở trong tắm điện. Nương nương thỉnh theo nô tài .”

Cổ Lạc Nhi theo hần đi vào chính điện Tử Tiêu Cung , tiến vào một gian phòng cực lớn vô cùng hoa lệ.

Đông Phong Túy theo thường lệ nằm nghiêng trên một chiếc ghế nằm.

Ghế nằm đặt ở bên cạnh cửa sổ trên có hình lỗ tròn.

Cửa sổ đối diện hậu viên Tử Tiêu Cung , toàn bộ cảnh sắc hậu viên khái quát không thiếu thứ gì.

Cổ Lạc Nhi biết, Đông Phong Túy này chẳng những lười, hơn nữa còn phi thường biết hưởng thụ.

Mỗi lần ngay cả khi ngủ, đều phải lựa chọn địa điểm phong cảnh ưu mỹ.

Thật cũng là, công việc của hần mỗi ngày trọng yếu nhất chính là lúc ngủ, ai không hi vọng công tác ở điều kiện thư thái như thế này chứ?

Hôm nay Đông Phong Túy theo thường lệ mặc một thân tuyết trắng trường y, nhìn kỹ thì trên trường y cũng không thêu bất kỳ hoa văn nào.

Ngay cả ống tay áo và vạt áo cũng không có.

Tôn lên vẻ trang hoàng hoa lệ trong phòng, ngược lại hần có vẻ nổi bật nhất loạt, giống như một bông Tuyết Liên bất phàm đứng giữa khóm hoa tươi.

Đông Phong Túy quả thực là tư liệu sống để cung cấp cho nàng vẽ nha.

Đáng tiếc khi nàng vẽ tranh không có khả năng đem cảnh vật đi vào bức tranh, nếu bị người khác biết được tranh nàng vẽ chính là hoàng thượng, vậy thì nguy.

An Thụy đang đứng bên cạnh Đông Phong Túy, hướng hần bấm báo gì đó.

Thấy Cổ Lạc Nhi đi vào, lập tức ngừng miệng.

Tiểu công công thông báo xong, lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Đông Phong Túy miễn cưỡng nói một câu: “Tiếp tục.”

An Thụy liền nói tiếp.

“Hàn Thống lĩnh tra được rõ ràng, thích khách tối hôm qua nhất định không thể nghi ngờ là Đạp Tuyết công tử.”

Ngừng thấp xuống, còn nói: “Chỉ là không rõ, Đạp Tuyết công tử xuất quỷ nhập thần vì sao phải trộm ngọc tỷ.”

Cổ Lạc Nhi nghe bọn hần đang nói về thích khách tối hôm qua, lập tức lỗ tai dựng lên.

Đạp Tuyết công tử?

Thích khách tối hôm qua chính là tên Đạp Tuyết công tử gì đó?

Không biết tại sao, Cổ Lạc Nhi lập tức nghĩ tới cái từ Đạp tuyết tìm hương này.

Bật thốt lên hỏi: “Đạp Tuyết công tử? Hần rất thích hái hoa sao?”

An Thụy bị nàng đột nhiên xuất hiện nói một câu khiến cho không hiểu gì cả, nghi ngờ nhìn nàng.

An Thụy còn chưa kịp mở miệng, Đông Phong Túy đã giành trước hỏi: “Hần hái người?”

Trong mắt không còn là sương mù mưa bụi, lại trở nên khó tả nhiều hơn một chút.

Cổ Lạc Nhi vội vàng biện bạch nói: “Không có đâu, ta chẳng qua là từ tên của hân liên tưởng đến .”

Mặt lại hơi nóng lên, trên môi thật giống như lại có cảm giác tê tê ngứa ngứa kia.

Cổ Lạc Nhi không tự chủ lấy tay nhẹ nhàng xoa môi.

Đông Phong Túy tầm mắt rơi xuống trên ngón tay thon dài trắng như tuyết của nàng, sau đó rơi xuống trên môi đỏ mọng như cánh hoa phấn nộn.

Nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Cổ Lạc Nhi lấy lại tinh thần, vội vàng rút tay trở về.

An Thụy lúc này mới suy nghĩ cẩn thận lời mà Cổ Lạc Nhi nói..., không được tự nhiên cười cười.

Giải thích: “Đạp Tuyết công tử chưa bao giờ hái hoa. Tên của hân vốn không ai biết, dung mạo của hân cũng không người nào biết. Sở dĩ gọi hân Đạp Tuyết công tử, là bởi vì hân xuất quỷ nhập thần, kinh công cực cao, Đạp Tuyết Vô Ngân.”

(đạp tuyết vô ngân: đi trên tuyết không để lại dấu vết)

Hóa ra, Đạp Tuyết công tử chỉ là biệt hiệu người khác đặt cho hân nha.

Cái biệt hiệu này trái lại rất làm cho người ta miên man bất định.

Cổ Lạc Nhi lại hỏi: “Vì sao không gọi hân Đạp Tuyết đại hiệp hoặc là dứt khoát kêu Đạp Tuyết Vô Ngân, tại sao phải gọi hân là Đạp Tuyết công tử ?”

Lúc này lại là Đông Phong Túy giành nói trước: “Người thực sự rất quan tâm hân a.”

Khẩu khí rất có điểm vội vã.

Chính hân cũng không phát hiện, Cổ Lạc Nhi cũng không phát giác.

Ngược lại trên mặt An Thụy hiện lên một tia ý cười không dễ nhận ra.

Đáp: “Nương nương, đây là bởi vì Đạp Tuyết công tử tuổi trẻ anh tuấn, làm vô số mỹ nữ trên giang hồ lâm vào mê muội.”

“Không phải nói, không có ai biết dung mạo của hân sao?”

Cổ Lạc Nhi lập tức bắt được chỗ mâu thuẫn trong lời nói của An Thụy.

An Thụy không chút hoang mang trả lời.

“Hồi bẩm nương nương, Đạp Tuyết công tử dung mạo đúng là không người nào biết. Sở dĩ nói hân trẻ tuổi anh tuấn, là bởi vì thanh âm của hân, dáng người của hân, khí thế của hân, quan trọng hơn, còn có lúc hân thi triển kinh công vô cùng mỹ diệu.”

Cổ Lạc Nhi gật đầu đồng ý.

Đúng là, một người đẹp cùng một người không đẹp, đôi khi không thể chỉ nhìn dung mạo một cách đơn thuần.

Có vài người, ngũ quan thập phần tinh xảo, lại chỉ khiến người ta cảm thấy vô vị nhàm chán, dường như thiếu hụt chút gì đó.

Mà có người, khuôn mặt có lẽ không đủ nổi bật, nhưng lại có sức hấp dẫn trí mạng.

“Cho nên a, ” An Thụy cảm thán nói, “Đạp Tuyết công tử mới được đứng đầu Tam đại công tử a.”

“Tam đại công tử? Còn có Nhị công tử khác nữa sao?”

Cổ Lạc Nhi tò mò hỏi.

Đông Phong Túy bất mãn nói: “Gọi người tới, không phải là để nghe người hỏi thăm nam nhân khác .”

Cổ Lạc Nhi có chút chột dạ.

Nàng không biết Đông Phong Túy gọi nàng đến có chuyện gì, nhưng nàng đoán được, tuyệt đối không phải là gì chuyện tốt.

Bởi vì, hôm nay Đông Phong Túy năm lần bảy lượt biểu hiện ra đối với nàng không hề thân thiện.

Đây đối với Đông Phong Túy từ trước đến nay lười biếng, từ trước đến nay lười phải phát giận mà nói, chính là rất không tầm thường nha.

Nhắm mắt hỏi: “Hoàng thượng, người kêu ta tới, có chuyện gì sao?”

Cái gì tới sẽ tới, không bằng giải quyết sớm một chút rồi chấm dứt, tội gì ở chỗ này chờ đợi lo lắng.

Đông Phong Túy hơi nâng thân thể lên.

An Thụy vội vàng cầm lấy một cái đệm dựa đặt vào sau lưng hắn.

Cổ Lạc Nhi len lén bĩu môi.

Hừ, sâu gạo, chẳng những yếu nhân phục dịch, còn để cho lão nhân hầu hạ, quá không ra cái gì.

Cổ Lạc Nhi không biết, nàng kỳ thật nghĩ oan cho Đông Phong Túy.

Bình thường, hầu hạ Đông Phong Túy đều là tiểu thái giám trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng .

An Thụy chính là công công từ nhỏ đến lớn chăm sóc hắn a, hiện tại lại là tổng quản công công trong nội cung, có rất nhiều chuyện phải làm, sao có thể thời thời khắc khắc tới hầu hạ hắn?

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi mấy lần trùng hợp đều gặp phải An Thụy ở bên cạnh phục thị hắn thôi.

Đông Phong Túy nghiêng người dựa trên giường, tựa tiểu phi tiểu nhìn Cổ Lạc Nhi.

Khẩu khí lười biếng hỏi: “Nghe nói, người cầm tranh vẽ trộm đi đồi bạc?”

Cổ Lạc Nhi trong lòng kinh hoàng, nàng chính là sợ việc này bị lộ.

Cầm tranh vẽ Hoàng đế đi bán lấy tiền, hắn sẽ xử trí nàng như thế nào đây?

37. Chương 37: Người Là Người Của Trẫm, Vì Sao Còn Nghĩ Tới Người Khác? 3

Vốn là, Cổ Lạc Nhi là muốn nhanh nhanh góp đủ bạc, sau đó chuộc thân, chuồn mất.

Chờ lúc Đông Phong Túy phát hiện ra chân tướng, nàng đã sớm chạy mất.

Với tính tình của hắn, có lẽ, hắn sẽ lười xử phạt nàng.

Không nghĩ tới, Đông Phong Túy đã biết nhanh như vậy, đây mới là ngày thứ hai bán tranh a.

Xem ra, Đông Phong Túy này cũng không phải là loại đèn đã cạn dầu đi.

Từ nay về sau, nàng phải cẩn thận một chút, Cổ Lạc Nhi âm thầm nhắc nhở chính mình.

Trên mặt lại miễn cưỡng nở nụ cười hì hì. (miễn cưỡng nở nụ cười: bình chân như vại, hoặc đứng đưng như không.)

“Hoàng thượng, ai bảo ngài là tuyệt thế mỹ nam ? Mỹ nam cũng không thể bị chôn giấu a. Ngài cũng không biết, ngài bây giờ là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu nữ rồi đó.”

“Phải không?”

Đông Phong Túy vẫn là khẩu khí miễn cưỡng, tựa hồ cũng không có tức giận.

“Đương nhiên đương nhiên.”

Cổ Lạc Nhi miệng đầy hứa hẹn.

Thối phồng mồm nam nhiều hơn một chút luôn là điều đúng đắn.

Đông Phong Túy tầm mắt quét một vòng lên ngực Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi lập tức đem hai tay ôm trước ngực, trong này, chính là toàn bộ gia sản của nàng a.

“Vây, bực trên người của người giải thích như thế nào?”

Đông Phong Túy khẩu khí y nguyên không chút nào tức giận, trong lời nói cũng rất sắc bén, một câu trúng đích.

Cổ Lạc Nhi cười đến mức càng thêm ngọt ngào.

“Hoàng thượng, người cũng biết, tranh quá ít, nếu không thu ít tiền, tất cả mọi người đều muốn thì làm sao đây? Ta lại không thể biến ra nhiều đến như vậy.”

Nói đến đây, Cổ Lạc Nhi đột nhiên toát ra một ý nghĩ.

Nếu như nàng có thể kiếm một cái máy in thì thật tốt, đem bức họa từng cái một lần lượt in ra, sẽ không cần phải mỗi đêm vẽ tranh một mỗi như vậy.

Quan trọng hơn là, còn có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều bạc.

“Trẫm cho phép người bán tranh sao?”

Đông Phong Túy chính là muốn nhắc nhở Cổ Lạc Nhi, đúng rồi, nàng đây là xâm quyền a, lại còn chưa được phép đem quyền chân dung của Đông Phong Túy thu vào tay mà.

“Hoàng thượng, ta là có ý tốt.”

Cổ Lạc Nhi nói xong cao hứng, dứt khoát đặt mông ngồi trên giường ngủ của Đông Phong Túy.

Đến gần một chút, thật tốt mà thuyết phục hẳn nha.

“Trẫm đối với chủ ý gì đó của người không có hứng thú, người vẫn còn chưa trả lời trẫm.”

Đông Phong Túy miễn cưỡng nhắc nhở nàng.

Nhưng lại không phản đối nàng ngồi ở bên cạnh hắn, có lẽ là lười phải phản đối đi.

Cổ Lạc Nhi sớm đã thành thói quen với tính tình mọi sự đều không để ý tới của Đông Phong Túy, cũng không lưu tâm.

Có lẽ, phải khi nào có sự kiện nghiêm trọng như ngọc tỷ cùng bức họa này, hắn mới không thể không tự mình đến xử lý.

Còn lại, có thể miễn thì miễn.

“Đều như nhau, ta chính là đang trả lời vấn đề của ngài đây.”

Cổ Lạc Nhi không đợi Đông Phong Túy hỏi tiếp, dùng dùng tự mình chiêu cổ nói tiếp.

“Hoàng thượng, ngài nghĩ đi, ngài là Thiên Tử, là chúa tể vạn dân, được mọi người quỳ lạy, có đúng hay không?”

Không có biện pháp, vì để cho Đông Phong Túy bằng lòng với kế hoạch của nàng, đành phải nói những câu buồn nôn như vậy.

Đông Phong Túy không có phản ứng.

Cổ Lạc Nhi cũng mặc kệ hắn, nói tiếp.

“Cho nên a, ngài cũng phải để cho chúng dân biết được dung mạo ngài, tốt nhất để cho trong nhà bọn họ đều có chân dung của ngài, thời thời khắc khắc vì ngài chúc phúc, bái. . . . .”

Nói đến đây, Cổ Lạc Nhi vội vàng bịt miệng.

Thật nguy hiểm a, thiếu chút nữa mau miệng, nói ra hai chữ “Bái tể”.

(bái tể: cúng tế người chết.)

Nếu thật nói như vậy, Đông Phong Túy không giận đến choáng váng mới là lạ.

Vội đổi giọng nói: “A, việc ấy quý lady ngài.”

Ngẫm lại ở thời không của nàng, chân dung người lãnh đạo quốc gia còn được in trên tiền nữa.

Đúng rồi đúng rồi, nàng có nên tại Vô Ưu quốc phát triển in chân dung Đông Phong Túy lên kim tệ, ngân tệ, cùng đồng tệ?

Quên đi, làm như vậy nàng không kiếm được tiền, vẫn là trước tiên đánh vào biện pháp vẽ tranh a.

“Người nghĩ mỗi bức họa bán được bao nhiêu tiền?”

Đông Phong Túy rốt cục hỏi ra một câu.

Cổ Lạc Nhi nghiêng đầu, tính toán.

“Giống như hôm nay vậy, một vài bức tranh, số lượng ít, bởi vật dùng hiếm và đắt, cho nên phải bán đắt một chút. Nếu như được in ấn hàng loạt thì lại khác.”

An Thụy ở một bên nghe được si ngốc mê mê.

Tiên phi nương nương này ý nghĩ thật là kỳ quái a, từ trước đến nay chưa nghe nói qua.

Lúc này đã quên bốn phận của mình, chen vào hỏi: “Cái gì gọi là in ấn?”

Cổ Lạc Nhi giải thích: “Chính là, chính là khắc bức họa ở trên ván gỗ, sau đó in lên trên giấy.”

An Thụy bừng tỉnh đại ngộ.

“A, chính là cũng giống như ấn thư vậy.” (ấn thư: in sách)

Hóa ra, ở thời không này đã có ấn thư rồi, xem ra nàng muốn in tranh, điều kiện kỹ thuật vẫn là có.

Liên tục gật đầu.

“Đúng, đúng, chính là như vậy.”

Đông Phong Túy nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Hàm ý trưng cầu ý kiến.

Cổ Lạc Nhi biết rõ, hẳn là đang hỏi nàng, vừa rồi nàng vẫn chưa trả lời về bức họa kia bán được bao nhiêu tiền.

Bấm lấy đầu ngón tay tính toán.

“Nếu bán quá đắt, dân chúng bình thường mua không nổi. Cho nên, không thể định giá quá cao, một đồng bạc còn kém không nhiều lắm. Hoàng thượng, ngài tính xem, nếu mỗi gia đình đều mua hơn một bức, vậy chúng ta chẳng phải là phát tài sao.”

Nàng nói xong cao hứng, mi phi sắc vũ, thần thái phi dương.

(mặt mày hớn hở, sắc mặt phấn khởi)

Thấy thế An Thụy có điểm ngăn người.

Từ trước tới nay chưa từng thấy qua nữ tử nào không giống người thường như vậy.

Khó trách Hoàng thượng đối xử với nàng khác biệt so với nữ nhân khác, vẫn là Hoàng thượng có ánh mắt tinh tường.

Luôn lưỡi phải tức giận như Đông Phong Túy lại xụ mặt xuống.

“Trẫm cũng chỉ trị giá ít tiền như vậy sao?”

Cổ Lạc Nhi lòng tràn đầy hưng phấn lập tức hóa thành hư không.

Âm thầm kêu khổ, nàng tại sao không nghĩ đến, đối mặt nàng, là một đế vương phong kiến vương triều.

Thiên hạ này đều là của hắn, hắn muốn bạc, chỉ cần một câu nói, còn cần phải dùng đến chân dung tôn quý của sao?

“Hoàng, hoàng thượng, đây không phải vì để dễ dàng cho dân chúng quỳ lạy ngài sao?”

Cổ Lạc Nhi vội vàng nghĩ viện cớ, muốn thay mình giải vây.

“Ngài không muốn thì thôi, Hoàng thượng, Lạc nhi sẽ không ảnh hưởng đến ngài nghỉ ngơi. Lạc nhi cáo lui.”

Cổ Lạc Nhi nhảy người lên, muốn tháo chạy.

Đáng tiếc, thân thể của nàng còn đang ở giữa không trung, đã bị Đông Phong Túy một cước tóm xuống.

Cổ Lạc Nhi nặng nề mà ngã ngồi trên giường ngủ, thoáng cái không ngồi vững vàng, thân thể đổ về phía sau, ngã vào trên người Đông Phong Túy.

Phía sau lưng, một loại cảm giác kỳ dị quét qua toàn thân.

Làm cho nàng nhớ lại tối hôm qua, hôn Đạp Tuyết công tử.

Cổ Lạc Nhi vội vàng bò dậy, muốn né tránh khỏi Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy không buông nàng ra, kéo dài đùa giỡn cười nói: “Ái phi, nàng không phải đã sớm từng ngồi trên người trẫm sao?”

Cổ Lạc Nhi sắc mặt càng thêm lúng túng.

“Việc ấy, cái đó thuần túy là ngoài ý muốn a.”

Đông Phong Túy một tay đưa đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, ra lệnh: “Lấy ra.”

“Gì cơ?”

Cổ Lạc Nhi giả bộ hồ đồ.

“Người hiểu trẫm đang nói gì mà. Có phải là muốn để trẫm tự mình động thủ tới lấy?”

Đông Phong Túy ánh mắt lại quét về phía trước ngực Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi vội nói: “Không cần, không cần làm phiền đến ngài, ta đưa tới cho ngài là được.”

38. Chương 38: Tam Đại Công Tử

Vạn phần đau lòng đem ngân phiếu từ trong ngực móc ra.

Hoàng đế đáng giận, lại lưu manh đùa giỡn, quá hèn hạ quá vô sỉ.

Cổ Lạc Nhi đem ngân phiếu nặng nề đưa trên tay của Đông Phong Túy đang xòe ra trước mặt nàng.

“Được rồi, đều ở đây mà, không có chuyện gì khác nữa? Ta về nghỉ ngơi.”

Đông Phong Túy tay không chịu thu hồi về, y nguyên xòe ra trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi hậm hực đem ngân phiếu cuối cùng vừa rồi vụng trộm giấu trong ngực móc ra ngoài, lưu luyến mà cầm trên tay.

“Cái này mang ra, coi như phí khổ cực của ta, được không?”

“Trẫm mệt mỏi.”

Đông Phong Túy khầu khí có chút mệt nhọc, dường như hẳn thật sự mệt muốn chết rồi.

An Thụy vội vàng khuyên nhủ: “Nương nương, Hoàng thượng thật sự mệt mỏi, chưa từng trong một ngày nói đến nhiều lời như thế này.”

Nháy mắt ra hiệu cho Cổ Lạc Nhi, muốn nàng nghe theo phân phó, chớ chọc giận Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi không còn cách nào, đành phải cầm ngân phiếu cuối cùng trong tay mang ra hung hăng nhét vào trên tay Đông Phong Túy.

Cầm tức kêu to: “Đã được chưa a? Tất cả đều đưa người rồi, người có tin hay không? Có muốn hay không ta cỡi y phục ra để người kiểm tra?”

Đông Phong Túy lúc này mới thu tay lại, chỉ chỉ về phía nơi nào đó trong gian phòng.

“An Thụy.”

An Thụy hiểu được ý tứ của hẳn, vội vàng đi đến trước bàn hẳn chỉ, đem một bó tranh không rõ hình dáng cuộn tròn đến trước mặt hẳn.

Cổ Lạc Nhi vừa nhìn thấy những bức tranh cuộn tròn kia, nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ.

Chột dạ len lén đứng lên, muốn thừa dịp hẳn chưa chuẩn bị liền chuồn đi.

Nhưng Đông Phong Túy đã hy sinh giấc ngủ quý báu nhất của mình, đặc biệt gọi nàng lại, há có thể để cho nàng dễ dàng chạy trốn.

Miễn cưỡng phân phó: “Đứng lại.”

Cổ Lạc Nhi đành phải nghe lời đứng lại.

Chung đụng càng nhiều, nàng càng hiểu được, Đông Phong Túy này rất không giống với người lười bình thường.

Hắn không hề dễ đối phó.

Quay người lại, trên mặt Cổ Lạc Nhi theo thường lệ đổi lại nụ cười rực rỡ nhất ngọt ngào nhất.

“Hoàng thượng, còn có gì phân phó?”

Tình huống càng bất lợi với mình, nàng càng muốn tỏ ra bình tĩnh, bình chân như vại.

Đông Phong Túy không để ý tới nàng, liếc mắt nhìn An Thụy.

An Thụy vội vàng vâng theo ý tứ của hẳn, cầm bức tranh mở ra, vuốt ra tới trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Về mặt tràn đầy cảm thông nói cho Cổ Lạc Nhi.

“Nương nương, Hoàng thượng đặc biệt phái người, ra giá cao thu hồi những bức tranh này.”

Cổ Lạc Nhi cảm giác trên lưng mình lạnh lạnh, không biết là có gió lạnh thổi vào, hay là đổ mồ hôi lạnh.

Hoặc là cả hai đều có.

Bất chấp hỏi: “An công công, ra giá cao bao nhiêu?”

Nàng đương nhiên biết rõ mục đích Đông Phong Túy gọi nàng nhìn những bức tranh này, cùng với lời nói của An Thụy.

Đương nhiên là muốn từ trên người nàng ép giá những thứ này lên cao.

Cho nên, nàng không bằng giúp bọn họ nói ra.

An Thụy không dám nhìn Cổ Lạc Nhi, cúi đầu nói: “Hồi bẩm nương nương, ra giá cao gấp mười lần.”

Không có cách nào khác nha, các nữ nhân đó mua tranh nói gì cũng không chịu đem tranh bán lại.

Hoàng thượng lại không cho phép hẳn dùng mạnh. (dùng cường lực)

Chính là ra giá cao gấp mười lần, còn có áp dụng chút thủ đoạn uy hiếp.

Bởi vì, có vài nữ nhân tuyên bố, đây là vật báu vô giá, cho dù đem tất cả châu báu trên đời đổi cho nàng, cũng không chịu bán tranh này.

An công công không những nhớ tới lời đề nghị của Cổ Lạc Nhi vừa rồi, nếu thật sự in hình Đông Phong Túy lên tiền, sợ rằng không phải sẽ phát hành ra một số lượng lớn tiền bất chính sao.

Sai lầm sai lầm, An Thụy mới một toát ra ý nghĩ này, vội vàng trong lòng lẩm bẫm hối lỗi.

Hắn sao có thể có loại ý nghĩ đại bất kính này, dùng Hoàng thượng để kiếm tiền?

Gấp mười lần?

Cổ Lạc Nhi trong lòng nhanh chóng tính toán, nàng tổng cộng bán được một ngàn bốn trăm lượng bạc, gấp mười lần chính là một vạn bốn ngàn lượng bạc.

Trừ đi một ngàn bốn trăm lượng bạc vừa rồi nàng trả lại cho Đông Phong Túy, còn thiếu một vạn hai ngàn sáu trăm lượng bạc.

“Được rồi, ta lại làm năm mươi hai năm Tiên phi trả nợ.”

Cổ Nhạc nhi ừ rữ nói.

Không giúp mình chuộc thân, ngược lại còn luẩn quẩn tự chui vào nửa thế kỷ.

Nàng thật sự là ngã tám đời xui xẻo.

“Năm mươi tám năm lẻ ba tháng.”

Đông Phong Túy miễn cưỡng thay nàng cải chính.

“Này, ta đã đem một ngàn bốn trăm lượng bạc tiền bán tranh trả lại cho ngươi rồi.”

Cổ Lạc Nhi cảm tức nhắc nhở Đông Phong Túy, hắn muốn tính toán sao?

Đông Phong Túy hết cách ngồi dậy, ngáp một cái.

“Ái phi, ngươi thật sự là không tiết kiệm, thế nào cũng phải đưa trẫm một khoản bút toán hiểu chưa? Trẫm phái người đi thu hồi những bức tranh này, phải cho bọn hắn chân chạy tiền, tiền thưởng, còn có phí giữ bí mật, còn có. . . . .”

“Hoàng thượng, ngài không cần nói nữa rồi, năm mươi tám năm lẻ ba tháng thì năm mươi tám năm lẻ ba tháng a, dù sao Lạc Nhi cũng chưa chắc có thể sống lâu trăm tuổi.”

Thật đó, nàng hiện tại đã hơn hai mươi tuổi rồi, cộng thêm hai mươi năm linh mười nửa tháng trước đó, không phải sống đến một trăm tuổi mới có thể trả sạch nợ sao?

“Ừ.”

Đông Phong Túy khê ừ.

Cổ Lạc Nhi chán nản quay đầu định đi ra ngoài.

Ai ngờ Đông Phong Túy lại gọi nàng.

“Đứng lại.”

Cổ Lạc Nhi nổi giận dừng lại, quay vọt người.

Hướng về phía Đông Phong Túy kêu to: “Cả đời ta đều cầm gán nợ rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

Thật sự lúc này, đừng chọc tới nàng, nếu không, Cổ Lạc Nhi nàng cũng không phải dễ trêu.

Hừ, nàng cũng sẽ không ngốc mà đi kiếm tiền đến chuộc thân, nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Đông Phong Túy giống như bị những lời này của nàng làm vui vẻ, trên mặt không ngờ lộ ra ý cười.

“Lạc Nhi, ngươi cả đời này đều là người của trẫm.”

Thật buồn nôn cho câu vừa rồi.

Tiếc là, bọn họ không phải tình lữ, chỉ là phu thê trên danh nghĩa.

Không, ngay cả phu thê trên danh nghĩa cũng không được tính.

Phi tử chỉ có thể coi là thiếp, địa vị thiếp thấp hèn mà thôi.

Cổ Lạc Nhi hung dữ cãi trả.

“Hoàng thượng, mặt khác, người cả đời này có phải cũng là người của Lạc Nhi?”

Lời vừa nói ra, An Thụy bên cạnh nghe lập tức thay Cổ Lạc Nhi vã mồ hôi.

Tiên phi nương nương này cũng quá lớn mặt rồi, dám nói chuyện như vậy với hoàng thượng.

Tuy nói, Hoàng thượng đối với nàng đủ khoan hậu, nhưng là, người phải hiểu được thỏa mãn, cũng không thể quá kiêu ngạo.

An Thụy chuẩn bị, xem tình hình bất hòa sẽ thay Cổ Lạc Nhi cầu tình.

Ai ngờ Đông Phong Túy hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận, ngược lại tựa như cười giỡn nói: “Trẫm chỉ có một người, không có biện pháp tách ra, làm sao bây giờ đây?”

Cổ Lạc Nhi hiểu ý tứ của hắn.

Hắn là nói, hậu cung của hắn còn rất nhiều phi tử, cũng không chỉ dừng lại ở một mình Cổ Lạc Nhi nàng.

Cho nên, hắn không thể nào là của một mình nàng.

Cổ Lạc Nhi cũng không tức giận, mặc dù nàng đến từ thời đại nam nữ bình đẳng.

Nàng âm thầm vui mừng, thật may là mình cũng không phải là phi tử chính thức của hắn.

Nếu không, cùng những nữ nhân kia chung một chồng, nàng thật không cách nào tưởng tượng.

Không khỏi lại có chút thay những nữ nhân trong hậu cung của Đông Phong Túy cảm thấy bi ai.

Cổ Lạc Nhi trong nội tâm đột nhiên có một ý nghĩ, cái ý nghĩ này một khi nảy sinh ra, liền ương ngạnh muốn luôn đến trước mặt nàng.

Nàng áp thế nào cũng không áp được.

Có lẽ, nàng nên làm chút chuyện, vừa để giải cứu hậu cung của Đông Phong Túy, cũng là cho hắn chút giáo huấn.

Muốn khi dễ nàng?

Không có cửa đâu.

Cổ Lạc Nhi vội vã muốn đi ra ngoài cẩn thận suy nghĩ cái chủ ý này, chẳng muốn tiếp tục cùng Đông Phong Túy đấu võ mồm nữa.

Vội vàng hỏi: “Này, Hoàng thượng, người vừa rồi gọi ta lại, rốt cuộc còn có chuyện gì? Nói mau, nói xong người mạnh khỏe ngủ đi.”

Đại khái hai chữ “Ngủ đi” này là nhắc nhở Đông Phong Túy, hắn cũng không tiếp tục trêu chọc Cổ Lạc Nhi nữa.

Trực tiếp nói: “Trùng phạt hành vi lần này, phạt người cấm túc một ngày, không cho phép xuất cung.”

Cổ Lạc Nhi nộ khí lại bị hắn chọc cho phát tác.

“Này, người cũng phạt ta bồi thường bạc cho người rồi, còn cấm túc cái gì?”

Đông Phong Túy cũng không thèm nhìn nàng, lười biếng nằm trở lại trên giường.

“Cấm túc ba ngày.”

Gì? Hắn còn làm trầm trọng thêm .

Cổ Lạc Nhi la ầm lên: “Này , ngươi thật quá mức, hừ, ngươi là đồ bạo quân hẹp hòi.”

Cài từ bạo quân này dùng tại trên người Đông Phong Túy tựa hồ có chút buồn cười, An Thụy thiếu chút nữa muốn cười văng lên, muốn cười thật to, vội vàng đau khổ nhịn xuống.

Đông Phong Túy dứt khoát hai mắt nhắm nghiền.

“Cấm túc ba ngày, không cho phép ra khỏi Tử Tiêu Cung.”

Cổ Lạc Nhi giận đến mức muốn xé rách miệng Đông Phong Túy, bất quá nàng biết điều mà chịu đựng.

Nàng sợ Đông Phong Túy chủ trương ngược lại, hẳn phạt nàng chỉ cho phép đứng ở Cầm Sát điện thì nguy rồi.

Người ta là hoàng đế, trượng chọi đá, đạo lý này, nàng hiểu.

Ai, nói thật ra , chính là cho dù dùng bấp đền Cổ Lạc Nhi nàng vịn cánh tay của Đông Phong Túy, thì cũng không vịn nổi nha.

Nàng phải nghĩ biện pháp khác.

Cổ Lạc Nhi nhăn châu xoay động, hắc hắc, có.

Cổ Lạc Nhi không hề tức giận, lại đổi thành khuôn mặt tươi cười.

“Dạ, Hoàng thượng, nô tì xin tuân theo hoàng thượng phân phó. Ba ngày nay, Lạc Nhi liền ở Tử Tiêu Cung, thế nào cũng không đi.”

Nụ cười trên mặt nàng làm cho An Thụy thấy có chút sợ hãi.

Hai ngày này tiếp xúc, hẳn đối với Cổ Lạc Nhi đã có một chút hiểu rõ, biết nàng cũng không phải là người dễ chọc đến.

39. Chương 39: Tam Đại Công Tử 2

Nàng đột nhiên thay đổi thái độ, hẳn không hiểu vì nguyên nhân gì, nhưng hắn tin chắc, tuyệt đối không phải vì Cổ Lạc Nhi chịu khuất phục bởi Đông Phong Túy.

Tuyệt đối không phải.

Đông Phong Túy nằm ở trên giường cũng âm thầm nhắc nhở mình.

Nha đầu kia đột nhiên nở nụ cười, đột nhiên biết nghe lời, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Phải cẩn thận một chút.

Cổ Lạc Nhi cung kính nói: “Hoàng thượng, nếu không có chuyện khác, nô tỳ cáo lui. Hoàng thượng, hôm nay ngài đã trò chuyện thật nhiều, rất mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, buổi tối mới có tinh thần ăn cơm tối.”

Đông Phong Túy không lên tiếng.

Chỉ ở trong lòng nói, tí nữa sẽ phải nhớ kỹ phân phó An Thụy, tối bữa tối không cho phép Cổ Lạc Nhi xông vào.

Hắn cũng không muốn ăn cháo loãng rau xanh cùng bánh ngô thêm nữa.

Cổ Lạc Nhi thấy Đông Phong Túy không có phản ứng, vụng trộm cười cười, rồi đi ra ngoài cửa.

An Thụy hiểu rõ Đông Phong Túy, biết rõ hắn vẫn chưa ngủ.

Tiến lên thu bức tranh, bầm: “Hoàng thượng, chuyện của Đạp Tuyết công tử xử lý như thế nào?”

Đông Phong Túy từ từ nhắm hai mắt hỏi: “Hắn chỉ trộm ngọc tỷ, không trộm những thứ khác sao?”

“Dạ, ” An Thụy đáp, “Chỉ trộm ngọc tỷ. Thật không nghĩ tới, Đạp Tuyết công tử từ trước đến nay chính trực như thế lại trộm ngọc tỷ?”

Đông Phong Túy với khẩu khí lười biếng trước sau như một nói: “Trẫm biết nên xử lý như thế nào, người không cần quan tâm.”

“Vâng.”

An Thụy ưu tâm lo lắng trả lời.

Trong lòng của hắn thật sự sầu lo a, ngọc tỷ là gốc rễ của quốc gia, có thể nào bị trộm?

Nhưng hoàng thượng lại tựa hồ không đem nó như chuyện quan trọng, thật sự là khiến cho người khác nghĩ không ra.

Lắc đầu, liền muốn lui ra ngoài phòng.

Bởi vì, ngoại trừ ở bên ngoài phòng, Đông Phong Túy lúc ngủ từ trước đến nay không thích bị người khác quấy rầy.

Hắn cùng với mọi Hoàng đế khác bất đồng, lúc ngủ chưa bao giờ cho phép người khác tiến vào phòng của hắn, nói là không muốn người khác làm ầm ĩ đến hắn.

Như vậy cũng có thể lý giải, hắn là một thụy đế, lấy ngủ làm đầu, đương nhiên hi vọng có một môi trường ngủ an tĩnh thoải mái. (lấy việc ngủ đặt lên trên tất cả đó)

(thụy đế: vua ngủ)

Chỉ có điều, An Thụy rất hoài nghi, dùng bản lĩnh ngủ của hắn, nếu thực sự có người ở bên cạnh, có thể quấy nhiễu đến hắn sao?

Tỷ như ngày đó, Cổ Lạc Nhi cùng Nguyệt quý phi ầm ĩ lật trời, hắn không phải vẫn thở to ngủ như thường sao.

An Thụy còn chưa lui ra ngoài phòng, ngoài cửa đã truyền đến líu ríu tiếng nói chuyện.

Trong đó lớn nhất, chính là thanh âm của Cổ Lạc Nhi.

Thanh âm người khác đều ép tới cực thấp, vo ve , nghe không rõ ràng, chỉ có nàng nói mỗi câu đều nghe được rành mạch.

“Trong Tam đại công tử, ai là người đẹp trai nhất a?”

“Oa, Lãnh Dạ công tử cực giỏi a.”

“Oa, Nhiễm Sương công tử cũng rất có mị lực a.”

Đông Phong Túy chân mày nhíu chặt lại, mi tâm tựa như mơ hồ nhảy lên.

An Thụy vội vàng bầm: “Hoàng thượng, lão nô cáo lui.”

Vội vàng ra khỏi cửa, muốn đi xem đến tột cùng là gì.

Vừa rồi, Cổ Lạc Nhi cáo biệt Đông Phong Túy, định trở lại Cẩm Sát điện của mình, hảo hảo tìm phương pháp kế tiếp đối phó với Đông Phong Túy.

Nhưng vừa đi đến cửa, liền nghe An Thụy nhắc lại chuyện cũ, hỏi Đông Phong Túy xử lý chuyện Đạp Tuyết công tử như thế nào.

Không khỏi lại nghĩ tới tối hôm qua, cùng Đạp Tuyết công tử chung đụng một màn.

Trên môi lại nổi lên loại cảm giác kỳ dị đến cực điểm.

Nhớ trước đó, Hỉ Thuận nói qua, Đạp Tuyết công tử làm vô số mỹ nữ trong giang hồ lâm vào trầm mê.

Khó trách hân hôn nàng, còn nói là tạ lễ gì đó.

Hừ, có tư cách cuồng ngạo a.

Thấy nàng ra ngoài, mấy tiểu thái giám canh giữ ở cửa đều cung kính cúi thấp đầu xuống, hướng nàng hành lễ.

Cổ Lạc Nhi tâm niệm vừa động, sao không dùng bọn họ hỏi thăm một chút về tình hình của Đạp Tuyết công tử và hai công tử kia, trong lòng cũng đo đếm vài cái.

Về phần đối phó Đông Phong Túy như thế nào, dù sao nàng vẫn ước chừng có khoảng ba ngày nữa.

Dù sao nàng đứng ở Tử Tiêu Cung không có việc gì làm, không bằng lấy hân để tiêu khiển giải trí.

Chủ ý quyết định, Cổ Lạc Nhi xông tới chào hỏi mấy tiểu thái giám.

“Các người thường xuyên đứng ở chỗ này, mệt mỏi không? Tới ngồi một chút đi.”

Cổ Lạc Nhi mấy ngày nay đã cùng bọn hân làm quen, cũng khách khí với bọn họ.

Chính mình trước hết đi tới một bên lan can bên cạnh hành lang, tại lan can kéo ra băng ghế dài hẹp ngồi xuống.

Mấy tiểu thái giám nghe vậy, đều đi đến trước mặt nàng, cũng không dám ngồi xuống.

Dùng thái độ trước sau như một cung kính hữu lễ hỏi: “Nương nương có gì phân phó?”

Cung kính lại cung kính, thực sự có vẻ cứng ngắc.

Cổ Lạc Nhi vừa nghe thấy khẩu khí bọn họ nói chuyện, trông thấy thái độ bọn họ câu nệ liền nhức đầu.

Từ nhỏ đến lớn, chính nàng cũng luôn được dạy bảo, Trung Hoa là văn minh cổ quốc, đối xử với mọi người phải có lễ phép. . . . .

Thỏa đáng chú ý lễ phép là không sai a, nhưng nói đến mức này, có phải là quá mức rồi hay không?

May mắn bọn họ không có quỳ xuống trước nàng.

Được rồi, chỉnh đốn hậu cung của Đông Phong Túy, liền bắt đầu từ hôm nay.

Nàng ngồi ở một nơi, hướng vào phía trong ao một chút.

Phía dưới lan can, là một ao nhỏ trong veo.

Không lớn, cũng không phải rất sâu, trong veo thấu đáy.

Trong nước ao vô số cá chép màu sắc rực rỡ bơi lên, trên mặt nước bông bênh thủy tiên nở rộ.

Ngồi ở trên ghế mà nàng đang ngồi, vừa vặn tiện bề để thưởng thức cá.

Cổ Lạc Nhi lại một lần nữa cảm thán, Đông Phong Túy thật là biết hưởng thụ a.

Trước mặt nàng, có một bàn gỗ mun, bên cạnh bàn có mấy chiếc ghế.

Cổ Lạc Nhi chỉ vào ghế nói: “Các người đều ngồi xuống đi.”

Mấy tiểu thái giám người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, cũng không ai dám ngồi xuống.

“Nương nương, ở trước mặt ngài, nô tài sao dám ngồi xuống? Ngài có chuyện gì cứ việc phân phó bọn nô tài là được.”

Cổ Lạc Nhi liền biết bọn họ sẽ nói như vậy.

Lắc đầu, dần lại tính tình nói: “Ở trước mặt ta, không cần phải câu nệ nhiều nghi thức xã giao như vậy. Ta có việc muốn thỉnh giáo các người một chút, ngồi xuống cho dễ nói chuyện.”

Mấy tiểu thái giám vẫn không ngừng thoái thác.

Cổ Lạc Nhi khuyên bọn họ nhiều lần, mấy tiểu thái giám vẫn như cũ đứng thẳng.

Cổ Lạc Nhi nóng nảy, xụ mặt nói: “Các người dám không nghe lệnh của ta sao? Bảo các người ngồi xuống các người an vị a.”

Tiểu thái giám ở giữa, có một người tên Hỉ Thuận, tính tình thập phần cơ trí, mấy ngày nay lại ở chỗ Cổ Lạc Nhi rất nhiều, nhìn ra được, nàng là thật tình muốn mời bọn họ ngồi xuống.

Vì vậy không hề chối từ.

Nói một câu: “Nương nương, đắc tội.”

Cầm đầu tại ghế dài trước mặt Cổ Lạc Nhi ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi thở phào một cái.

Nói: “Này được rồi. Kỳ thật, giữa người và người, đơn giản là tốt, làm gì phải chú ý nhiều nghi thức xã giao như vậy? Chẳng lẽ nhất thiết phải giảng lễ mới có thể bày tỏ tôn trọng của các người đối với ta hay sao? Cái loại tôn trọng này chỉ ở bề ngoài, không phải là phát ra từ nội tâm.”

Mấy tiểu thái giám còn lại bị Hỉ Thuận làm ảnh hưởng, lại nghe lời này của Cổ Lạc Nhi, rốt cục đều ngồi xuống.

Cùng Cổ Lạc Nhi làm thành một vòng.

Cổ Lạc Nhi rất là hưng phấn, rốt cục cũng tiến một bước.

Nàng chính là muốn thay đổi hậu cung của Đông Phong Túy, không thể để nó tử khí trầm trầm như bây giờ.

40. Chương 40: Tam Đại Công Tử 3

Hướng về phía mấy tiểu thái giám vẫy vẫy tay, để bọn họ lại gần một chút.

Hỏi: “Các người biết Đạp Tuyết công tử sao?”

Hỉ Thuận giành đáp: “Biết một chút, nhưng mà không nhiều lắm, bởi vì hần người này quá thần bí.”

“Dem những gì các người biết nói cho ta nghe.”

Cổ Lạc Nhi bộ dạng cùng bọn hần nói chuyện, giống như một đại tỷ hàng xóm, hiền lành dễ thân, không có chút nào kiêu ngạo.

Mấy tiểu thái giám hiện tại đã hoàn toàn không còn cảm giác câu thúc, mồm năm miệng mười bắt đầu tranh luận.

Tranh nhau giành đáp câu hỏi của Cổ Lạc Nhi.

“Ta biết, hần luôn phủ mạng che mặt, không có ai biết gương mặt thật của hần.”

“Ta nghe nói, Đạp Tuyết công tử tới vô ảnh đi vô tung, chưa từng có người nào biết rõ lai lịch của hần, không biết hần ở nơi nào, họ tên chi. Là một nhân vật thần bí nhất trên giang hồ.”

“Còn có, Đạp Tuyết công tử thích hành hiệp trượng nghĩa. Nghe nói, đã từng cứu không ít người.”

“Hi hi, Đạp Tuyết công tử chính là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu nữ a.”

“Đúng đúng, nghe nói, rất nhiều mỹ nữ tuyên bố, không phải Đạp Tuyết công tử thì không lấy chồng.”

“Không lấy chồng tính là gì, còn có người nói, nếu có được nộ hôn của Đạp Tuyết công tử, chết cũng không tiếc.”

Cổ Lạc Nhi càng nghe càng kinh hãi.

Khó trách tối hôm qua tên kia lấy nộ hôn làm tạ lễ.

Nói theo cách này, nàng chẳng phải đã lượm được một tiện nghi lớn?

Nhưng mà, vì sao nàng chẳng những không có cảm giác vui sướng, ngược lại còn có chút căm giận?

Hừ, khiến nhả nàng cho phép, nhưng tự tiện cướp đi nộ hôn đầu của nàng, thật quá mức.

Xem bộ dạng những người trước mắt này, hẳn là còn không biết thích khách tối hôm qua chính là Đạp Tuyết công tử, càng không biết hắn đã trộm ngọc tỷ.

Kì quái, nếu như Đạp Tuyết công tử đúng là một người cực kỳ chính trực, thích hành hiệp trượng nghĩa giúp người, tại sao lại phải tới trộm ngọc tỷ ?

Cổ Lạc Nhi lại đặt ra vài câu nghi vấn.

Mọi người lại chỉ có thể nói qua tình hình trước kia , sau đó cũng không cung cấp thêm được điều gì mới khác.

Cổ Lạc Nhi đành phải tạm thời đem Đạp Tuyết công tử bỏ qua một bên.

Hỏi: “Ngoại trừ Đạp Tuyết công tử, trên giang hồ còn có hai vị công tử nữa, phải không?”

Lại là Hỉ Thuận giành trước trả lời.

“Đúng vậy a, còn có Cô Hồng Bảo Lãnh Dạ công tử cùng Thu Diệp sơn trang Nhiễm Sương công tử.”

“A? Trong tam công tử, người nào soái nhất a?”

Cổ Lạc Nhi đến đây hứng thú.

Đối với mỹ nam, ai cũng sẽ có hứng thú, không phải sao?

Trừ phi nàng không phải nữ nhân.

Lúc này đám tiểu thái giám đều nhìn ta, ta nhìn người, không hề trả lời.

Ngay cả Hỉ Thuận cũng gãi đầu gãi tai suy nghĩ.

Hỏi: “Nương nương, soái là cái gì a? Ngài là chỉ đại nguyên soái sao? Có thể bọn họ đều là hiệp khách trên giang hồ, nhưng chưa từng có ai làm nguyên soái a?”

Cổ Lạc Nhi bị lời nói của hắn chọc cười .

Nén cười giải thích.

“Soái này, không phải chỉ nguyên soái, mà có nghĩa là đẹp. Ba người bọn họ, rốt cuộc ai đẹp nhất a?”

Mọi người bưng tỉnh hiểu ra.

Đám tiểu thái giám lại mồm năm miệng mười tranh nhau nói trước.

“Đương nhiên là Đạp Tuyết công tử rồi, mỹ nữ ngưỡng mộ vẻ đẹp của hắn nhiều nhất.”

“Ngưỡng mộ Lãnh Dạ công tử cũng không thiếu a.”

“Hừ, cũng có rất nhiều người mê Nhiễm Sương công tử.”

Cổ Lạc Nhi nghe được rõ ràng, bàn về phương diện mỹ hoặc, vẫn là Đạp Tuyết công tử đứng đầu.

Không khỏi cảm thán, nếu nàng có thể tìm cách vẽ ba vị mỹ nam này, sẽ có thể kiếm được bao nhiêu bạc a.

Chỉ cần bán cho những nữ nhân ngưỡng mộ bọn hắn đã đủ rồi.

Có điều là, phát sinh bài học vừa rồi của Đông Phong Túy, ý nghĩ này chỉ ở trong đầu Cổ Lạc Nhi xoay xoay, cũng không dám thực hiện ra ngoài .

Tam công tử này, người nào cũng không dễ chọc.

Dẫn xuống ý nghĩ kiếm tiền , Cổ Lạc Nhi giơ tay lên, áp chế mấy người đang tranh chấp.

Từ vấn đề người nào có mị lực lớn nhất, mọi người đã bắt đầu tranh chấp .

Chỉ có điều, e ngại Đông Phong Túy trong phòng, tranh chấp dù kịch liệt, cũng không dám quá lớn tiếng. Sợ âm ỉ đến Đông Phong Túy.

Đợi mọi người an tĩnh lại, Cổ Lạc Nhi mới nói: “Nói một chút gì đó về tình hình hai vị công tử kia đi.”

Đám tiểu thái giám cơ hồ đã quên thân phận Cổ Lạc Nhi là Tiên phi nương nương, lại bắt đầu tranh nhau ồn ào.

“Cô Hồng Bảo Lãnh Dạ công tử lạnh lùng, chưa từng có người từng thấy hần cười.”

“Đúng vậy. Hần thích mặc hắc y, bắt cầu ngôn tiếu.” (nói năng thận trọng.)

Cổ Lạc Nhi trong đầu thoáng chốc xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Trong miệng lại thán phục nói: “Oa, Lãnh Dạ công tử cực giỏi a.”

Đám tiểu thái giám đều gật đầu.

“Hần thường thích hành động về đêm.”

“Khi giết người hành động cũng lãnh khốc đến cực điểm, chỉ cần một chiêu. Nếu như một chiêu không giết được người đó, cả đời này hần sẽ không ra tay với người này.”

“Hần từng thề, nếu hần một chiêu không giết được người, chẳng những cả đời hần không ra tay với người đó, hơn nữa, hần còn sẽ bảo vệ an toàn cho người đó.”

Cổ Lạc Nhi càng nghe càng hiềm lạ.

Liên tiếp hỏi: “Hần rất thích giết người sao? Hần bảo vệ an toàn cho những người kia, chẳng phải là sẽ một chết đi?”

Đám tiểu thái giám đáp.

“Cô Hồng Bảo là tổ chức sát thủ đứng đầu, nhận được nhiệm vụ, chưa từng thất thủ lần nào.”

“Sát thủ sảy tay, kết cục chỉ có chết.”

“Lãnh Dạ công tử chủ nhân của Cô Hồng Bảo, hần rất ít tự mình ra tay. Nghe nói, chưa từng người nào một chiêu mà hần chưa giết được. Bởi vậy, hần không cần bảo vệ ai.”

Cổ Lạc Nhi trên lưng một trận rùng mình xẹt qua.

Nàng không thích những sát thủ lãnh khốc này, coi tính mệnh người khác như trò đùa.

Chỉ có điều, nếu như Lãnh Dạ công tử làm đúng với lời thề này của hần, đối với người hần không giết được, cả đời đều muốn bảo vệ an toàn cho người đó, nàng nếu có thể lừa gạt được một bảo tiêu như vậy thì tốt rồi.

Nhưng là, có thể sao?

Nàng là nữ tử tay trái gà không chặt, Lãnh Dạ công tử muốn giết nàng, còn không phải như bóp chết một con kiến một cách nhẹ nhàng sao.

Cổ Lạc Nhi thở dài.

Lần đầu, nàng hoài nghi bản thân mình đến nhằm chốn.

Tại thời không nàng, trí lực chí thượng, chỉ bằng một thân cây mạnh, có thể làm được gì?

Võ công cao tới đâu, có thể đánh thắng được súng pháo đạn đạo sao?

“Như vậy, Nhiễm Sương công tử ? Sẽ là người như thế nào? Hần cũng thích giết người sao?”

Cổ Lạc Nhi đã không còn hào hứng như vừa rồi, nàng cũng không muốn tiếp tục lại nghe tới một tên Ma vương giết người nữa.

Đám tiểu thái giám theo thường lệ tranh nhau cướp trả lời.

“Nhiễm Sương công tử sở dĩ gọi Nhiễm Sương, là bởi vì hần có một mái tóc trắng dài kỳ dị.”

“Hần thích mặc một thân Hồng y.”

“Hần không giết người, hần cứu người. Hơn nữa, y thuật của hần cực kỳ inh, chỉ cần hần muốn cứu người, không có gì không cứu được.”

Cổ Lạc Nhi lại tiếp tục hào hứng.

Kêu to: “Oa, Nhiễm Sương công tử cũng rất có mị lực a.”

Hai công tử này, một tên giết người, một tên cứu người, lại bị người khác gom vào một khối.

Có phải là rất trào phúng hay không?

41. Chương 41: Hoàng Đế Lười Tức Giận

Đúng rồi, Nhiễm Sương công tử y thuật inh như thế, liệu có thể giải Tiêu hồn tán trên người nàng?

Chỉ cần giải độc Tiêu hồn tán, nàng sẽ không phải sợ hắc y soái ca kia nữa.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu kích động.

Vội hỏi: “Thu Diệp sơn trang ở đâu? Cách nơi này xa không? Tìm Nhiễm Sương công tử chữa bệnh, cần bao nhiêu chẩn phí?”

Mọi người nghe xong lời này, lại nhao nhao cười gượng.

“Nhiễm Sương công tử cứu người, là không chẩn phí.”

Cổ Lạc Nhi hai mắt sáng ngời, oa, cứu người còn không thu chẩn phí, thật là một lương y hiếm thấy.

Nhưng lời kế tiếp của mọi người làm cho tâm tình của nàng đang tung tăng như chim sẽ lập tức lại rớt xuống dưới.

“Nhiễm Sương công tử tuy không thu chẩn phí, nhưng là hần lại không dễ dàng đồng ý cứu người.”

“Tính tình của hần thập phần quái đản, nơi hần ở cũng thập phần quái đản.”

“Đúng vậy a, Thu Diệp sơn trang sở dĩ gọi Thu Diệp sơn trang, cũng bởi vì chung quanh sơn trang lá cây quanh năm như lá thu, ánh lên sắc Kim hoàng.”

“Thu Diệp sơn trang cách đây rất xa, hơn nữa phải đi qua một lối đi mật mới có thể đến được sơn trang. Người thường cho dù đến vùng lân cận cũng vô pháp tìm được sơn trang.”

Cổ Lạc Nhi bắt đầu bi thương thở dài một tiếng.

Nàng chỉ có một tháng.

Sau một tháng, Tiêu hồn tán sẽ phát tác.

Thời gian một tháng này, cho dù nàng có thể đến vùng lân cận Thu Diệp sơn trang, cũng không chắc chắn có thể đi vào đó được.

Cho dù vào được, cũng không chắc chắn có thể khiến cho Nhiễm Sương công tử giải độc.

Cổ Lạc Nhi le lói một tia hi vọng cuối cùng hỏi: “Ai có thể tìm được Thu Diệp sơn trang ? Rốt cuộc dạng người như thế nào Nhiễm Sương công tử mới bằng lòng cứu?”

Đám tiểu thái giám đều lắc đầu.

“Những chuyện này trên giang hồ, chúng ta nào biết a.”

“Chính là, nếu ngay cả chúng ta đều biết đường tới Thu Diệp sơn trang, Thu Diệp sơn trang còn có thể trở thành bí mật sao?”

“Nhiệm Sương công tử cứu người có duy nhất một điều kiện, chính là hẩn cam tâm tình nguyện. Chỉ cần hẩn thấy thuận mắt, hẩn mới bằng lòng ra tay cứu chữa.”

“Nếu hẩn không muốn cứu người, cho dù người là quan to triều đình hay là minh chủ võ lâm, mặc người có bao nhiêu núi vàng núi bạc, hẩn không cứu nhất định không cứu.”

“Nếu hẩn muốn cứu người, dù người là một tên khát cái, hẩn liền cứu không công.”

Cổ Lạc Nhi một tia hi vọng cuối cùng tuyên cáo tan biến.

Một nhân vật cá tính như vậy, không phải nàng có thể trông cậy vào được.

Đang lúc nói hăng say, đột nhiên phía hành lang truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy An Thụy đang đứng trên hành lang, vẻ mặt ngưng trọng nhìn bọn họ.

Đám tiểu thái giám vội vã đứng lên, thấp thỏm bất an cúi đầu xuống, thở mạnh cũng không dám thở ra.

Bọn họ đang là lúc trực, lại cùng Cổ Lạc Nhi ngồi nói chuyện phiếm, đây chính là phạm vào giới luật a.

Không biết An công công sẽ xử phạt bọn họ như thế nào.

Cổ Lạc Nhi thấy thế, vội vàng thay mọi người chịu trách nhiệm.

“An công công, là ta ra lệnh cho bọn họ ngồi xuống cùng ta nói chuyện phiếm, người đừng trách cứ bọn họ, được không?”

An công công thấy Cổ Lạc Nhi cầu tình, lại biết rõ tính cách Cổ Lạc Nhi, biết nàng không thích xem trọng những thứ thế tục lễ nghi này, không tiện tiếp tục tranh cãi.

Hướng Cổ Lạc Nhi nói: “Vâng, nương nương.”

Tầm mắt lại nhìn không được hung hăng trừng mắt nhìn mấy tiểu thái giám trước mặt một cái.

Cổ Lạc Nhi âm thầm lắc đầu, xem ra, từ nay về sau nàng phải tìm cơ hội thật tốt rửa não cho An Thụy.

Bằng không, hậu cung quần đến tử khí trầm trầm, một chút cũng không vui vẻ.

Hì hì cười nói: “An công công, người cũng tới cùng chúng ta nói chuyện đi. Người đối với tam đại công tử kia, có phải là biết rất nhiều hay không?”

An Thụy đối với Cổ Lạc Nhi cợt nhả, khuôn mặt rớt cuộc không cách nào hé ra được một tia nghiêm túc.

Gương mặt phóng khoáng, phũ lên tươi cười.

Đáp: “Hồi bẩm nương nương, kỳ thật nô tài biết cũng không nhiều lắm.”

Cổ Lạc Nhi cười.

Thực ra, nàng cũng không phải muốn nghe ngóng chuyện của ba vị công tử kia, chỉ là muốn làm điệu không khí một chút thôi.

Mặt khác cũng là để mấy tiểu thái giám kia ổn định tâm tình.

Nàng không muốn vì mình, hại mấy người bọn họ bị phạt.

Đầu hành lang, lại truyền đến một thanh âm nộ khí trùng thiên. (giận dữ ngút trời.)

“Người quả thực rất rảnh rỗi sao? Lúc nào cũng Tam công tử dài Tam công tử ngắn, ầm ĩ muốn chết biết không?”

Tất cả mọi người bị thanh âm này dọa cho sợ tới mức hồn lìa khỏi xác.

Trời ạ, Hoàng thượng ân cần đáng kính của bọn hần, Hoàng thượng cho tới bây giờ chỉ biết đến lấy ngủ làm vui, khi nào tính tình lại phát sinh như vậy?

Còn có còn có, hần khi nào một mạch nói qua nhiều lời như vậy?

Thanh âm còn lớn như vậy.

Hần không hiềm mệt hay sao?

Tiên phi nương nương thật là có bản lĩnh a, chỉ mong hoàng thượng sẽ không làm khó nàng.

Cổ Lạc Nhi cũng kinh ngạc “Oa” một tiếng.

42. Chương 43: Lại Bị Trêu Cợt 2

Hữu hiệu ngăn cản tạp âm bên ngoài lại.

Bằng không, hần có thể ngủ ngon được sao?

Không làm cho toàn bộ hỏa trước bạo phát ra mới là lạ.

Giữa trưa làm vậy, nếu không phải tiếng động của Cổ Lạc Nhi quá lớn, kỳ thật là truyền không vào bên trong.

Đông Phong Túy ở trong phòng thoải mái dễ chịu nằm đến giữa chiều, đến khi dương quang tà tà chiếu vào hậu viên, hần để cho người làm sắp xếp giường ngủ ngay ngắn, đi tới hậu viên.

Khí trời quang đãng như vậy, đúng là thời điểm hậu viên đẹp nhất.

Ở trong phòng ngáy người nửa buổi chiều, vừa lúc ra ngoài hít thở không khí, thưởng thức cảnh đẹp.

Há lường được vừa mới tại giường ngủ nằm xuống, liền thấy Cổ Lạc Nhi ôm chiếc đàn cổ, cũng vui sướng đi tới hậu viên.

Thi Vũ Lộng Tình đi theo phía sau nàng, trong tay ôm một chiếc tỳ bà có hình dạng gì đó, nhìn kỹ lại không phải tỳ bà.

Đông Phong Túy thần kinh dựng lên, nàng tới làm gì?

Hần có dự cảm rất mãnh liệt, nàng chủ động qua đây chính xác không có chuyện tốt.

Cổ Lạc Nhi cười hì hì đi đến trước mặt Đông Phong Túy, không khách khí ở trước giường ngủ kéo ra một cái ghế, đem đàn cổ trong tay đặt trên bàn trước mặt.

“Hoàng thượng, người còn chưa ngủ a? Lạc Nhi đàn cho người một khúc đi, thôi miên khúc.” (khúc hát ru)

Đông Phong Túy bản năng đã nghĩ cự tuyệt.

Nàng có thể có hảo tâm như vậy?

Mới là lạ.

Nhưng mà, lời của hần còn chưa ra khỏi miệng, ngón tay nhỏ nhắn của Cổ Lạc Nhi đã ở trên dây đàn gảy vài cái.

Tiếng nhạc thanh nhã, giống như thanh tuyền róc rách chảy qua nội tâm, khiến lời nói trong miệng hần nuốt trở về.

Đông Phong Túy kinh ngạc nhìn Cổ Lạc Nhi.

Thật không nghĩ tới, nàng còn có bản lĩnh như vậy.

Khúc này hần chưa từng nghe qua, êm tai nói không nên lời, rất có ý cảnh.

Cổ Lạc Nhi thấy nét mặt của hần, trong nội tâm đắc ý.

Nàng tiếp theo liền gảy khúc Cao sơn lưu thủy , sẽ khiến Đông Phong Túy chấn động. (Cao sơn lưu thủy: Tri âm tri kỳ)

Biết cổ nhân đều yêu thích luận điệu này, nàng hai ngày này cũng không phải là bạch ngọc, đã điều tra không ít phong tục dân tình a.

Hắc hắc, trước hợp ý, từ từ giải quyết khẩu vị Đông Phong Túy.

Nhớ ngày đó, nàng đã làm gái ngoan bao nhiêu năm a.

Bốn tuổi học đàn, năm tuổi học vũ đạo, sáu tuổi học vẽ tranh. . . . .

Không ngừng mà học, không ngừng mà luyện, không ngừng mà thi cấp.

(thi cấp: nguyên văn là khảo cấp, ý: thi lên từng cấp.)

Khổ cực mười mấy năm, cuối cùng cũng có chút hồi báo nho nhỏ .

Xem ra, làm gái ngoan cũng không phải không đúng tí nào.

Tiếc là, nàng chưa từng học qua các loại quyền thuật.

Bởi vì lão cha lão mẹ nói, con gái trong nhà, động đao múa kiếm không có dáng vẻ gì.

Quan trọng nhất là, không chỗ hữu dụng.

Có thời gian luyện võ, không bằng luyện từ nhiều hơn.

Nếu sớm biết nàng sẽ xuyên qua thời không này , nói cái gì nàng cũng phải tập luyện võ thuật.

Cổ Lạc Nhi chỉ gảy nho nhỏ một đoạn, liền dừng tay.

Hỏi: “Hoàng thượng, thích không? Nếu thích Lạc Nhi liền đàn cho người nghe.”

Đông Phong Túy cảnh giác hỏi: “Người vì sao lại muốn gảy đàn cho trẫm nghe?”

Cổ Lạc Nhi mặt không đổi sắc tim không đập đập: “Hi vọng Hoàng thượng cao hứng, có thể để ta đến nơi khác trong cung đi dạo, không cần phải luôn đứng ở trong Tử Tiêu Cung.”

Lời của nàng vô cùng thành khẩn, lý do cũng thập phần hợp lý.

Đông Phong Túy mặc dù vẫn mang nghi hoặc, nhưng cũng không cách nào phản bác nàng.

Miễn cưỡng nói: “Biết kết cục chọc giận trẫm rồi?”

Cổ Lạc Nhi càng thêm thành khẩn nói: “Biết ạ. Hoàng thượng, người thích nghe ta gảy đàn, đúng không?”
“Ừ.”

Đông Phong Túy không thể không thừa nhận, hần thật sự rất thích nghe thủ khúc mà Cổ Lạc Nhi vừa gảy.

“Vậy, Hoàng thượng, ta gảy nhiều bài hơn cho người nghe, được không?”

Đông Phong Túy không lên tiếng.

Hần đang tìm kiếm chủ ý đánh đàn của Cổ Lạc Nhi là gì.

Cổ Lạc Nhi hé miệng cười, từ từ cầm dây đàn, bắt đầu lại từ đầu gảy khúc Cao sơn lưu thủy.

Thủ khúc này nàng từ nhỏ đến lớn, không biết đã luyện đến bao nhiêu lần.

Bởi vậy không phí sức gảy lên một chút, như nước chảy mây trôi.

Đông Phong Túy tà tà nằm ở trên giường ngủ, nhìn Cổ Lạc Nhi trước mặt.

Nắng chiều từ sau lưng nàng chiếu tới, sợi tóc của nàng phỉm ra sắc kim đỏ kỳ dị.

Trán cụp xuống, bàn tay trắng nõn thon dài.

Đã không còn vẻ hoạt bát tinh quái ngày thường, mà thêm nhiều chút điềm tĩnh cùng thanh nhã.

Mặc dù mặc trên người Bồ y, nhưng một chút cũng không làm mờ đi lệ sắc cao nhã của nàng.

Tiếng đàn trong tai cùng người trước mắt hòa vào làm một.

Đông Phong Túy thấy có chút sững sờ.

Được một hồi, Đông Phong Túy mới miễn cưỡng thu lại tâm trạng, nhắm mắt lại, chuyên tâm thưởng thức khúc thanh.

Hắn không thể tiếp tục nhìn, nhìn nữa, hắn sẽ mất đi chính mình.

Đem tâm của mình thất lạc trên người một tiểu nha đầu luôn chinh hắn, kia làm sao có thể?

Đông Phong Túy hai mắt nhắm nghiền, nhưng bóng dáng của Cổ Lạc Nhi lại luôn lay động trước mắt.

Nàng từ giữa không trung rơi xuống, rơi xuống trên người của hắn.

Hắn lại không bị nàng đè đau.

Dường như nàng là một tiên tử, khẽ phiêu phiêu trong không trung bay xuống dưới, mềm mại như lông vũ bám vào trên người hắn.

Một cảnh thời niên thiếu đã qua lại hiện lên ngay trước mắt.

Mạn thiên hoa vũ tung bay, một bộ bạch sa trên không trung phiêu vũ.

Thanh âm Tiên nhạc kia lại vang vọng bên tai.

“Đông Phong Túy, một ngày nào đó sau khi ngươi lớn lên, sẽ có một Tiên tử đến bên cạnh ngươi.”

Từ đó, hắn bắt đầu chờ đợi.

Dằng dặc chờ đợi.

Chờ đợi như vậy, liền chờ hơn mười năm.

Ngày đó, hắn nằm ở dưới tàng cây Hạnh hoa nở đầy bông phấn trắng.

Hắn cũng chưa ngủ, hắn đang nhìn cánh Hạnh hoa.

Cánh hoa sắc phấn trắng, trong gió rung động, làm cho người ta trìu mến.

Chúng giống một đám tinh linh đáng yêu, những tinh linh vây quanh tiên tử của hắn.

Thiên không bỗng nhiên sáng lên một vùng bạch quang, bạch quang rất kỳ lạ, sáng ngời nhưng không chói mắt.

Bên trong bạch quang, vang lên một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét một mạch trượt xuống, rớt cục ngừng trước người hắn.

Là tiên tử của hắn tới rồi sao?

Đông Phong Túy kích động nhìn người đang ngồi trên hắn.

Nhưng là, sau khi hắn thấy rõ ràng, vui sướng cùng hưng phấn ban đầu lập tức hóa thành thất vọng tràn đầy.

Này xem là tiên tử gì?

Tiên tử hắn là trường y lay động, hắn là ưu nhã thông dong, hắn là cơ trí tuyệt mỹ.

Mà ngồi nữ tử ngồi trên người hắn này, đỉnh đầu lộn xộn tóc dài, ánh mắt mơ hồ, toàn thân trên người lại càng mặc y phục chằng ra cái gì.

Bộ dáng cũng vẫn coi là mỹ mạo, nhưng hoàn toàn bị mơ hồ cùng trì độn của nàng phá hủy.

Có lẽ, nàng là nha đầu tiên tử phái tới mở đường?

Càng có lẽ, Đông Phong Túy không có ý tốt mà nghĩ, nhìn hình dáng nàng té xuống tới chập vạt, nói không chừng đã phạm phải cái gì, bị tiên tử ột đạp bay xuống .

A, không, tiên tử của hần thật sự nhã nhặn, sẽ không thể đạp người.

Ừ, nàng chỉ cần tay ngọc gảy nhẹ, khai triển phép thuật, sẽ đem người giáng xuống trần gian.

43. Chương 44: Lại Bị Trêu Cợt 3

Đông Phong Túy đang lúc suy đoán lung tung, đột nhiên trên đài truyền đến một trận đau nhói kịch liệt.

Trời ạ, nha đầu kia lại véo hần.

Nàng thật sự không phải tiên tử, tiên tử có thể véo người lung tung sao?

Càng làm cho hần thiếu chút nữa té xỉu chính là, nha đầu kia véo hần, bản thân lại vẫn còn mờ mịt không biết.

Tiên tử a tiên tử, người phái nha đầu tới mở đường, cũng nên phái một người thông minh một chút chứ.

Đông Phong Túy khóc không ra nước mắt.

Trong đài đột nhiên lại nảy sinh ra một ý nghĩ.

Trong cung ngoài cung, trong ngoài triều đình, đúng là thời buổi rối loạn.

Hần cả ngày ngủ nướng, không có nghĩa là hần sẽ không quan tâm tới những việc này, càng không có nghĩa là hần hoàn toàn không biết gì cả.

Biết đâu, hần có thể lợi dụng người đang ngồi trên hần một chút?

Nàng là tiên tử phái tới, chung quy cũng nên có phần tác dụng mới đúng.

À, đúng, hần phải thử thăm dò nàng, xem nàng rốt cuộc có năng lực gì.

Bởi vậy, Khi An Thụy hướng hần xin chỉ thị, hần phong nàng làm Tiên phi.

Đã bị trêu đùa, cũng nên trút giận.

Để ột người hình tượng nửa phần tiên tử cũng không giống làm Tiên phi, có phải là rất buồn cười?

Mà hần khổ sở đợi hơn mười năm, tiên tử chính mình không đến, chỉ phái tiểu nha đầu này xuống, hần quả thực có điểm nổi giận.

Hai ngày này, nha đầu kia khắp nơi cùng hần đối nghịch, hần nhìn càng ngày càng không hiểu nàng.

Nàng tuyệt không mơ hồ, ngược lại, nàng rất cơ linh.

Hơn nữa, nàng luôn luôn biểu hiện ngoài dự đoán của hần, tỷ như, hiện tại.

Làm cho hần càng ngày càng không nắm chắc được lòng mình.

Thậm chí làm cho hần có đôi khi ngăn không được hoài nghi, biết đâu nàng chính là tiên tử, mà không phải tiểu nha đầu như thế.

Thanh khúc Cao sơn lưu thủy lại rót vào trong tai, là tiên tử , hay thể tục phạm trần, toàn bộ đều không thấy.

Trong đất trời chỉ còn lại tiếng đàn tột cùng tuyệt mỹ.

Tiếng đàn khi thì vút cao, khi lại uyển chuyển.

Bất luận là khoáng đạt hay ôn nhu, đều tựa như đã làm cho tâm hần động, làm cho hần trầm đắm trong đó.

Đông Phong Túy thật sự say.

Nhưng là, đột nhiên, tiếng đàn véo von ngừng lại.

Là dây đàn đứt sao?

Hắn chưa nghe thấy tiếng dây đứt nha.

Đông Phong Túy vừa muốn mở mắt xem rốt cuộc là gì, bên tai đột nhiên truyền đến một trận âm hưởng cực bén nhọn cực chói tai, hắn cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Nói là tiếng ồn ào, nhưng tựa hồ như có giai điệu.

Nói là tiếng nhạc, nhưng tiếng nhạc này cũng quá cổ quái quá khó nghe a, giống tiếng va chạm của kim khí.(kim loại)

Đông Phong Túy cau chặt mi, mở to mắt.

Hắn trông thấy Cổ Lạc Nhi không ngồi ở trước bàn nữa, nàng đứng lên, ôm cây tỳ bà hay gì đó mà Thi Vũ vừa ôm trong tay, gảy ra đến là vui vẻ.

Thanh âm dao động lại có thứ gì đó vọng lại.

Thấy hắn mở to mắt, Cổ Lạc Nhi dừng diễn trò hướng hắn nháy mắt mấy cái.

Không đợi Đông Phong Túy phát tác, Cổ Lạc Nhi đã hơi ngửa cổ, một tiếng ca kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu không thể đỡ được theo trong cổ họng nàng chui ra.

Nhưng cũng có thể xem như là tiếng hát.

“Em đã từng hỏi không ngừng, khi nào anh sẽ đến với em . . . .”

(Bài hát Nothing to lose. Không còn gì, không còn gì để mất.)

Thanh âm cực khàn khàn cực thô kệch, cũng cực vang dội, giống như muốn xuyên thủng màng nhĩ người ta vậy.

Chết tiệt, Đông Phong Túy trong lòng mắng.

Nàng là cố ý đến phá hư hào hứng của hắn, cố ý tới khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn à?

Cổ Lạc Nhi cũng mặc kệ Đông Phong Túy mặt xanh thành dạng gì, vẫn tự nhiên mà hát.

Đây là bài Rock trước kia đã sớm đứng đầu bảng.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ nửa ngày mới quyết định hát nó.

Nàng đúng là muốn hát có lực chấn động, ca khúc có thể kích động đến Đông Phong Túy.

Ha ha, hát không kinh người đến chết không ngừng.

Trước khúc Cao sơn lưu thủy là để thư hoãn tâm tình Đông Phong Túy, khiến cho hắn chuyên tâm thưởng thức tiếng nhạc, không chút phòng bị sau đó liền cất giọng, mới có hiệu quả kích thích, không phải sao?

Nhìn hình dạng Đông Phong Túy, Cổ Lạc Nhi liền biết mình đã thành công.

Hỉ Thuận cùng với một đám thái giám cung nữ xung quanh đều cúi đầu càng ngày càng thấp, đầu vai không ngừng rung động.

Cổ Lạc Nhi biết rõ, lúc này bọn họ không phải đang cười trộm, mà là đang nhẫn nại.

Khổ sở nhẫn nại.

Hừ, Cổ Lạc Nhi trong lòng thầm hừ một tiếng.

Kỳ thật, bọn họ hắn là cảm tạ nàng mới đúng a. Nếu không có nàng, bọn họ có thể nghe được giọng hát không giống người thường như vậy sao?

Cổ Lạc Nhi càng hát càng lớn tiếng.

“Có thể anh lại luôn cười em, hai bàn tay trắng. . . . .”

Nàng dùng đủ khí lực, dùng lực hát đến tối đa, eo thậm chí so với bọn Hỉ Thuận còn khom thấp hơn.

Thật sự là thoải mái a.

Cổ Lạc Nhi rất cuộc minh bạch, vì sao có nhiều người thích nhạc rock như vậy, hóa ra đây là phương thức phát tiết tốt nhất.

Đáng tiếc trong tay nàng chỉ có một chiếc Guitar tự chế, không có nhạc cụ khác, cũng không có âm hưởng.

Nếu không, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Thật sự là muốn cảm tạ Đông Phong Túy a, bằng không nàng đâu có cơ hội để biểu diễn.

Đâu có cơ hội phát tiết một trận.

Tiếc nuối chính là, sắc mặt người được nàng cảm tạ lại càng ngày càng khó coi.

Rốt cục, Đông Phong Túy nhịn không được nhảy dựng lên.

Phần nộ quát: “Đủ rồi.”

Tiếng đủ này, so với thanh âm của Cổ Lạc Nhi còn to hơn, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ không tình nguyện mà buông Guitar, vô tội nhìn Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, người không phải là thích nghe ta đánh đàn ca hát sao? Ta còn chưa hát xong mà.”

Lấy lời của hắn bức hắn?

Hèn gì trước đó luôn hỏi, Hoàng thượng người thích nghe ta đánh đàn ư, hóa ra có cái mục đích xấu xa này.

Đông Phong Túy suy nghĩ trở lại.

“Người đây là đang gảy đàn sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Cổ Lạc Nhi nhảy đến bên cạnh Đông Phong Túy, cầm Guitar đến trước mặt hắn, bưng bưng hào hứng giới thiệu.

“Hoàng thượng, người xem, đây là nhạc khí chỗ chúng ta thịnh hành nhất, gọi là Guitar, cũng gọi là lục huyền cầm, nó đương nhiên là đàn rồi.”

Đông Phong Túy oán hận nhìn chằm chằm lục huyền cầm trong miệng nàng nói, hận không thể đem nó chém thành hai khúc.

Loại thứ đồ hỏng này phát ra chỉ có phá âm thanh, có thể có người thích sao?

Hừ, nàng tuyệt đối không phải là tiên tử, ngay cả nha đầu tiên tử ban xuống cũng không xứng.

Tiên tử gảy ra là tiên nhạc, loại tiếng ồn ào này cũng xứng làm tiên nhạc sao?

Thật sự là muốn cười rụng răng.

“Cầm thứ này của người đi đi, trẫm muốn nghỉ ngơi .”

Cổ Lạc Nhi mới không chịu rời đi, hăng hái vẫn y nguyên không giảm.

Du thuyết nói: “Hoàng thượng, chính là vì muốn cho ngài nghỉ ngơi thật tốt, Lạc Nhi mới vắt hết óc, tìm cách đánh đàn ca hát cho ngài nghe nha.”

Đông Phong Túy âm thầm nói thầm một câu, nàng là vắt hết óc muốn chinh hắc thì đúng hơn.

Trong miệng trách cứ: “Trẫm không thích nghe, đem thứ đồ hỏng này của người mang đi. Còn có, đừng quên ngay cả chính người cũng cùng đi đi.”

Cổ Lạc Nhi bĩu môi, nụ cười trên mặt thoáng cái mất ráo.

“Hoàng thượng, đây là ta tìm rồng rã một buổi chiều mới làm được , chính là muốn biểu diễn cho người xem. Hừ, người thế nhưng lại nói nó là thứ đồ hỏng.”

44. Chương 45: Lại Đang Làm Cái Quỷ Gì?

Không biết làm sao nữa , nhìn hình dáng nàng như vậy, Đông Phong Túy đột nhiên nhớ tới bữa trưa ngày hôm qua khi đó Cổ Lạc Nhi trên mặt lấm tấm nước mắt.

Ngày hôm qua, hắn không muốn để nàng chia thức ăn, còn dử dằn với nàng, nàng ủy khuất rồi rơi nước mắt.

Nước mắt kia đọng ở trên mặt, làm đau lòng người.

Đông Phong Túy đành chịu mà thở dài.

Hắn cũng không muốn lại tiếp tục làm cho nàng khóc ra.

Bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nó không phải thứ đồ hỏng. Được chưa?”

Cổ Lạc Nhi lập tức cười lại như nở hoa.

“Hoàng thượng, người thừa nhận nó rồi phải không? Lạc Nhi tiếp tục gảy ra mấy thủ êm tai để người nghe, được không?”

“Ừm, ngàn vạn đừng gảy nữa.”

Đông Phong Túy vội vàng xua tay.

Lại để cho hắn nghe cái loại âm thanh ồn ào này, có còn muốn hắn sống hay không?

Cổ Lạc Nhi bất mãn nói: “Hừ, người vẫn là không thích. Khẩu thị tâm phi.”

Đông Phong Túy ở trong lòng cười khổ.

Hắn khi nào nói qua là thích vậy?

Như thế nào đã bảo khẩu thị tâm phi rồi?

Thiện ý nói: “Trẫm thật sự mệt mỏi, giọng hát của người không thích hợp ru ngủ, đúng hay không?”

“Hoàng thượng, người đã ngủ cả một buổi chiều, đừng ngủ nữa được không? Nhìn tịch dương kia, thật đẹp a.”

Cổ Lạc Nhi thật sự là không chịu nổi tên Hoàng đế lười này nữa rồi, suốt ngày chỉ biết đến ngủ, còn có lạc thú gì của đời người nữa?

Kiến nghị nói: “Hoàng thượng, nếu không, ta cùng người ra ngoài Tử Tiêu Cung dạo chơi đi, được không? Nếu không đi lại một chút, cơ bắp trên người khô héo hết mất.”

Đông Phong Túy cười thầm, Cổ Lạc Nhi a Cổ Lạc Nhi, người rốt cục giấu đầu lòi đuôi rồi kìa.

Định chuẩn ra Tử Tiêu Cung đi chơi, đây mới là mục đích thật sự người đến âm ỉ trẫm đi.

Trẫm không cho người đi ra ngoài, coi người như thế nào đây.

Lại nghe thấy Hỉ Thuận nhỏ giọng nói thầm.

“Hoàng thượng là Long thể, trên người hắn là Long nhục, làm sao có thể là trường kê nhục a?”

(Long nhục: thịt rồng... Trường kê nhục: thịt gà già =))

Đông Phong Túy mặt vừa mới nói lỏng đã dựng lên, đen tuyền một mảng.

Này Hỉ Thuận, đều là nói cái gì đây.

Mà lại không thể khiển trách hần, chỉ làm bộ như không nghe thấy.

Cổ Lạc nhi lại cực không nề mặt cười lên ha ha.

“Hóa ra, Hoàng thượng trên người trường long nhục à, ha ha, chết cười ta.”

Đông Phong Túy nhẹ nhàng khụ một tiếng.

Cổ Lạc Nhi khó khăn lắm mới dừng cười, cầm lấy guitar.

Ngón tay ở trên Guitar nặng nề chuẩn bị một phen kéo ra.

“Cạch ——”

Đông Phong Túy toàn thân đều run rẩy .

Vội vàng nói: “Trẫm cho phép ngươi ra khỏi Tử Tiêu Cung, tự ngươi đi ra ngoài chơi đi.”

Hướng Cổ Lạc Nhi vẫy tay, giống như đuổi một con chó nhỏ.

Theo sát lại bổ sung một câu: “Tốt nhất đến lúc ngủ rồi hãy trở về.”

Lúc ngủ, nàng chung quy sẽ im lặng , không xảy ra chuyện gì a.

Cổ Lạc Nhi cũng không so đo thái độ của hần, hần chịu để nàng ra khỏi Tử Tiêu Cung, thật sự là quá tốt.

Mục đích của nàng đã đạt được.

Thật không nghĩ tới, Đông Phong Túy nhanh như vậy đã cho phép nàng ra ngoài , xem ra không ngờ hần rất dễ đối phó đi.

Vốn cho là, phải tiếp tục náo loạn một hồi, huyền não đến khi hần không thể chịu đựng được, hần mới có thể đuổi nàng ra khỏi Tử Tiêu Cung a.

“Quá tốt a, hoàng thượng, người thật tốt.”

Cổ Lạc Nhi hoan hô một tiếng, đem Guitar nhét vào trong tay Thi Vũ.

“Cầm về giúp ta.”

Người liền nhảy nhót chạy khỏi hậu viên .

Đông Phong Túy nhìn qua bóng lưng Cổ Lạc Nhi nhảy động, nhịn không được phì cười.

Hần đoán không sai, nàng đúng là cố ý tới quấy rối , mục đích chính là muốn chuồn đi chơi.

Lại nhìn nàng tùy tiện nhét Guitar vào tay Thi Vũ, đây là bảo bối nàng làm một buổi chiều sao?

Đối đãi như vậy với vật yêu thích đấy sao?

Hừ, nàng rõ ràng là lừa gạt hần, cùng hần dấu tâm nhân.

Cũng không biết tại sao , hần lại không cách nào giận nàng.

Thanh âm chân thành “Hoàng thượng, người thật tốt” kia , đem tất cả tức giận của hần đều tiêu tan không thấy.

Mà ngay cả thanh âm của Guitar này, hồi tưởng lại, dường như cũng không khó nghe như trước.

Đông Phong Túy ngồi trở lại trên giường ngủ, lại phá lệ bất ngờ nằm xuống.

Nhớ lại vừa mới hai loại tiếng đàn tương phản cực đại của Cổ Lạc Nhi.

Nhìn đàn cổ trên bàn.

Lại nhìn sang Guitar trong tay Thi Vũ.

Trong lòng một loại cảm giác mới lạ chưa bao giờ trải nghiệm qua tự nhiên sinh ra.

Cổ Lạc Nhi này, thật sự có chút ý tứ.

Chính là, một loại tâm tình khác, cảm xúc cực không cam lòng cũng từ từ nảy sinh.

Hắn không cam tâm, hắn thật sự rất không cam tâm.

Đông Phong Túy hẳn, đường đường là một đế vương, thiên hạ độc tôn, lại luôn bị một tiểu nha đầu như nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

45. Chương 46: Lại Đang Làm Cái Quỷ Gì 2

Mặc dù, hắn buộc nàng đáp ứng, làm gần tám mươi năm Tiên phi.

Tương đương muốn cả đời của nàng.

Nhưng là, nàng thật sự sẽ ngoan ngoãn làm Tiên phi của hắn cả đời, nghe theo lời sai khiến của hắn sao?

Đông Phong Túy rất hoài nghi, phi phi thường hoài nghi.

Buồn ngủ đều không có, ngay cả tâm tình nằm cũng không có, Đông Phong Túy phá lệ đứng lên, đi đến dưới một gốc cây Tùng xanh biếc.

Tay chấp phía sau, hơi ngửa mặt nhìn tịch dương đang dần nhuộm phía chân trời.

Phía sau hắn, tất cả mọi người vẽ mặt kinh ngạc mà nhìn hắn.

Đây là hoàng thượng của bọn họ sao?

Hoàng thượng của bọn họ lại tự mình đứng lên, còn đứng trong thời gian lâu như vậy?

Vẽ kinh ngạc dần dần biến thành mờ ám kính nể.

Hoàng thượng đúng là hoàng thượng a, nhìn khí thế hắn đứng, rõ ràng chính là khí thế quân lâm thiên hạ.

Bình thường khi hắn nằm, thật là nhìn không ra

Hỉ Thuận cùng với mấy công công cung nữ khác phục thị tắm rửa mặc quần áo cho Đông Phong Túy trong lòng đồng thời dâng lên một tia nghi vấn.

Vừa rồi Tiên phi nương nương nói, lâu không hoạt động, cơ bắp trên người sẽ khô héo.

Tuy nhiên bọn họ không rõ vì sao Tiên phi nương nương muốn nói Hoàng thượng trên người là trường kê nhục, nhưng lâu dài không hoạt động, thân thể suy yếu là chắc chắn.

Nhưng hoàng thượng thân thể rắn chắc lắm, so với bọn hắn cả ngày làm chân chạy đây còn chắc chắn hơn, đây là nguyên nhân gì a?

Đông Phong Túy rốt cục đã được như ước nguyện, thanh tĩnh một ngày.

Cùng ngày, như hắn đoán trước, Cổ Lạc Nhi chơi đến lúc ngủ mới về, ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Không biết đã giải quyết ở nơi nào rồi.

Đông Phong Túy an an tâm tâm mà dùng bữa tối, lại không cần phải lo lắng Cổ Lạc Nhi tới quấy rầy, hại hắn phải ăn cháo loãng rau xanh nữa.

Chỉ là, cũng không khỏi có chút tiếc nuối, hắn đặc biệt chiêu cố, cho Cổ Lạc Nhi ăn cháo loãng rau xanh nhưng y nguyên đã bị bưng trở về ngự thiện phòng.

Ngày hôm sau, Đông Phong Túy theo thường lệ nằm trên kiệu được nhóm công công khiêng, đến dưới cây Hạnh hoa trong ngự hoa viên tiếp tục giấc ngủ.

Chính là dưới tàng cây Hạnh hoa mà Cổ Lạc Nhi đã rơi xuống trên người hắn khi đó.

Buổi sáng, phải kể tới đây là nơi đẹp nhất.

Lúc đi qua Cầm Sát điện, Đông Phong Túy nhin không được ngoảnh về phía trong điện nhìn một cái.

Trong điện thập phần an tĩnh, lặng ngắt như tờ.

An Thụy trông thấy ánh mắt của hắn, vội vàng giải thích cho hắn.

“Nương nương sáng sớm đã ra ngoài rồi ạ.”

Đông Phong Túy nhàn nhạt “Ah” một tiếng, không có biểu hiện gì nữa.

Đến giữa trưa, Đông Phong Túy lại nhin không được ngoảnh về phía Cầm Sát điện nhìn một cái.

Trong điện giống như trước, im ắng, lặng ngắt như tờ.

Một ngày này, Cổ Lạc Nhi lại thẳng đến tối lúc đi ngủ mới về.

Đông Phong Túy vui mừng vì nàng nghe lời, bảo nàng đến lúc ngủ rồi về, nàng quả thật liền chơi đến lúc ngủ mới trở về.

Nhưng là không biết làm sao, trong lòng lại có chút vắng vẻ.

Cả ngày đều trống rỗng.

Thậm chí đi ngủ cũng không an tâm ngủ được như trước.

Sáng sớm ngày thứ ba, Đông Phong Túy vừa mở to mắt, liền phân phó An Thụy.

“Mang cho Tiên phi một chút bữa sáng, quy cách giống như của trẫm.”

Ngày hôm qua một ngày ba bữa, cũng không biết nàng giải quyết ở đâu, đã ăn những gì.

Nhưng mà, bất luận nàng ăn cơm chỗ nào, chắc chắn sẽ không kém so với ăn tại Cầm Sát điện.

Ở trong cung giàu có, ngay cả công công cung nữ địa vị thấp nhất, cũng không thể có khả năng một ngày ba bữa đều ăn cháo loãng rau xanh nha.

Tuy nhiên, biết rõ nàng là tinh linh kỳ dị, hắn tuyệt đối không cần lo lắng nàng sẽ bị đói bụng.

Nhưng nghĩ tới nàng dám không trở về Tử Tiêu Cung dùng bữa, lòng hắn liền tràn đầy không thoải mái.

Cho dù kiếm cơm ăn, cũng nên đến chỗ của hắn ăn nha.

Ai chẳng biết, trong cung, quy cách cao nhất, chính là bữa ăn của Hoàng thượng cùng Thái hậu.

Há liệu được An Thụy sau khi nghe xong phân phó của hắn, lại đứng bất động.

Cẩn thận bẩm: “Hồi hoàng thượng, nương nương đã đi ra ngoài, không ở trong Cầm Sát điện.”

Liếc trộm xem sắc mặt của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy từ trước đến nay mọi chuyện không để trong lòng, đơn giản sẽ không tức giận.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại thường hay tức giận với Tiên phi nương nương.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của An Thụy, gương mặt Đông Phong Túy lập tức trầm xuống.

Được lắm, hắn thậm chí đã cầm thức ăn ngon tới dự hoặc nàng, nàng lại không rên một tiếng, sáng sớm đã chạy đi.

Hắn đây không phải cầm mặt nóng đi dán vào mông lạnh của nàng sao?

(mặt nóng dán mông lạnh: ý nói người ta không để ý đến mình mà mình cứ dính lấy)

Thật sự là cực kỳ không thú vị.

Đông Phong Túy nặng nề mà hừ một tiếng.

“Sáng sớm nàng đã chạy mất sao?”

“Hồi hoàng thượng, lúc đó tựa hồ cũng không phải quá sớm.”

An Thụy càng thêm cẩn thận trả lời.

Đông Phong Túy mỗi ngày sáng sớm rời giường, đều là khi mặt trời lên cao, làm sao còn được coi là ‘Sớm’ chứ?

An Thụy trong lòng muốn cười, mà lại không dám cười.

Chỉ có thể khổ sở kìm nén, trên mặt hiện ra đường nét cực kỳ cổ quái.

May mắn hần cúi đầu, Đông Phong Túy không nhìn thấy mặt của hần.

Đông Phong Túy nhìn qua về phía Tiễn viện ngoài cửa sổ, quả nhiên, ánh mặt trời chiếu khắp Tiễn viện, thời điểm thật sự không còn sớm.

Đông Phong Túy nhàn nhạt “Ah...” một tiếng, rời giường mặc quần áo.

Hai cung nữ vội vàng cầm y sức tới, giúp hần mặc vào.

Đông Phong Túy tùy ý để các nàng mặc, hỏi An Thụy.

“Hai ngày này, nha đầu kia đã chạy đi đâu? Đã làm những gì?”

Bằng trực giác của Đông Phong Túy, Cổ Lạc Nhi có biểu hiện khác thường như thế, bên trong phần lớn có điểm kỳ lạ.

An Thụy như sớm đoán được điều hần hỏi, lập tức trả lời.

“Hồi hoàng thượng, nương nương hai ngày này đều ở cùng Phong Linh công chúa và các nương nương khác du ngoạn, tựa hồ cùng các nàng quan hệ khá tốt.”

Đông Phong Túy có điểm rất kinh ngạc, lại có điểm hiểu kỳ.

“Các nàng đã chơi những thứ gì? Nàng ăn cơm ở đâu?”

“Hồi hoàng thượng, ngày thứ nhất, nương nương tự mình ở trong ngự hoa viên đi dạo, sau đó gặp mặt vài vị nương nương khác. Cũng không biết nương nương cùng các nàng nói những thứ gì, ngày hôm qua, có rất nhiều nương nương gia nhập vào.”

“Chậm đã, ” Đông Phong Túy cắt ngang lời An Thụy: “Người không biết các nàng nói những gì sao?”

Ngay cả Cổ Lạc Nhi nói cái gì cũng không biết, An Thụy có phải là rất không xứng đáng với chức vụ rồi?

An Thụy cười khổ, đầu cũng buông thông xuống.

“Hồi hoàng thượng, nghe nói, tất cả nương nương đều đem phục thị bên người cho lui, cùng Tiên phi nương nương mưu đồ bí mật. Tất cả các nương nương đều giữ kín như bưng. Nô tài thật sự không có biện pháp biết nội dung các nàng nói chuyện.”

“Nha?”

Đông Phong Túy nhíu mày.

Chỉ biết nha đầu kia không chịu ngồi yên, không gây ra vài chuyện cho hần, không giống tính tình của nàng.

Cầm tức ba ngày, lại hại nàng làm tám mươi năm Tiên phi, nàng há có thể không ghi hận hần trong lòng?

Nhưng là, hần nghĩ thế nào cũng không thông, Cổ Lạc Nhi cùng tất cả hậu phi thông đồng, rốt cuộc muốn làm gì.

“Nói tiếp.”

Đông Phong Túy phân phó.

Khẩu khí đã không còn lười biếng cùng đậm bạc trước sau như một nữa.

46. Chương 47: Bệnh Vực Kẻ Yếu

An Thụy giữ vững tinh thần, tiếp tục bấm báo.

“Các nương nương hai ngày này đều họp trong rừng Lê Tuyết, thỉnh thoảng ở cùng một chỗ yên ắng nói chuyện, có lúc lại chơi trò chơi, ăn đồ nướng.”

Trên mặt An Thụy hiện ra biểu cảm không thể tưởng tượng nổi.

Tiên phi nương nương biểu hiện quá kì quái, thần thông cũng quá quảng đại .

Không biết các nàng dùng thủ đoạn gì, cư nhiên khiến đám nương nương ngày bình thường hiền thực như vậy lại cùng nàng họp thành một nhóm chơi đùa, lại còn ăn đồ nướng.

Một chút hình tượng cũng không có.

Lông mày Đông Phong Túy giương lên cực kỳ cao.

“Cái gì? Ăn đồ nướng?”

“Đúng vậy ạ, chẳng những là ăn đồ nướng, các nàng còn tự mình bắt tay vào nướng . Phong Linh công chúa cũng như thế.”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, An Thụy thế nào cũng sẽ không thể tin nổi, nhóm nương nương tay đen xì cầm lấy thịt nướng, mỗi người ăn đến say sưa ngon lành.

Thật là kỳ quái.

Các nàng lựa chọn rừng Lê Tuyết làm địa điểm tụ họp, sợ cũng là cùng việc này có liên quan a.

Rừng Lê Tuyết, tên cũng là nghĩa, một mảnh rừng hoa lê lớn.

Mùa này, đúng là thời điểm Lê Hoa nở rộ.

Hoa bông vậy lấy đầu cành, giống như một chùm tuyết trắng.

Giữa hoa bông có thật nhiều ong mật xiu xiu đáng yêu vù vù bay quanh.

Tôn lên xanh thăm bầu trời, khiến cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Dưới tàng cây Lê hoa, mặt cỏ xanh biếc, địa thế thật phần rộng lớn.

Là địa điểm tụ họp tốt nhất.

Cung nữ đã giúp Đông Phong Túy mặc y phục xong, bưng đồ dùng rửa mặt tới, thỉnh hẩn rửa mặt xong rồi dùng đồ ăn sáng.

Đông Phong Túy ngồi ở trước bàn ăn, không có chút hứng thú nào mà ăn bữa sáng, trong đầu vẫn đang tưởng tượng cảnh Cổ Lạc Nhi hai tay cầm lấy đồ nướng lên ăn.

Khó trách nàng không đến chức cơm của mình, hóa ra là có lựa chọn tốt hơn à.

Cũng không thể nói đồ nướng ngon đến cỡ nào, mà là một túm người tụ tập cùng một chỗ, vui vui vẻ vẻ , thật nhiều hạnh phúc a.

Đâu giống như hẩn, cho tới bây giờ đều một mình dùng bữa, cho dù là sơn hào hải vị, ăn vào trong miệng cũng đều thấy thiếu thiếu hương vị.

Nhận thức này, Đông Phong Túy vừa mới có.

Trước đây, hẩn tại sao lại chưa từng ý thức được điểm này ?

Vừa nghĩ tới Cổ Lạc Nhi vứt bỏ hẩn, một mình chạy tới cùng những người khác chơi đùa phi thường cao hứng, Đông Phong Túy trong lòng liền thoải mái.

Phi thường phi thường không thoả mái.

Cho dù cùng Cổ Lạc Nhi ở chung một chỗ đều là nữ nhân.

Cho dù những nữ nhân kia cũng đều là nữ nhân của hắn.

Cho dù, nhóm hậu phi cùng nhau hòa thuận vui vẻ, hắn là một đế vương phải cực kỳ hạnh phúc.

Nhưng, hắn vẫn không thoả mái.

Quan trọng hơn là, hắn phi thường phi thường hoài nghi, Cổ Lạc Nhi đầu tiên tụ tập hậu phi, vô cùng có khả năng là để đối phó hắn.

Đông Phong Túy ủ rũ ỉu xiu ăn vài miếng bữa sáng, hỏi An Thụy.

“Thái hậu thì sao? Nàng mặc kệ việc này sao? Nàng có đi ăn đồ nướng không?”

Nghĩ tới mẫu hậu vui vui vẻ vẻ kia, Đông Phong Túy lại có phần nhứt đầu.

Nàng bị Cổ Lạc Nhi lừa gạt tới ăn đồ nướng, là hoàn toàn có khả năng .

An Thụy đáp: “Hồi hoàng thượng, Thái hậu không tới tham gia. Chỉ có điều. . . . .”

“Chỉ có điều gì?”

Đông Phong Túy vẽ mặt cảnh giác hỏi.

Hình dáng này cùng hắn bình thường mọi chuyện không quan tâm thật sự khác quá xa.

Này vừa hỏi xong, lại khiến An Thụy ngẩn ngơ, tốc độ trả lời càng thêm chậm lại.

Đông Phong Túy cũng không dám lại thúc giục hắn, sợ giục nữa hắn càng không trả lời được.

Thật là, An Thụy từ khi nào cũng biến thành cái hũ nút rồi?

Hắn không trách bản thân gấp gáp, không trách chính mình biểu hiện khác thường, ngược lại lại bắt đầu trách cứ An Thụy.

An Thụy khó khăn lắm mới nói ra được.

“Hồi, hồi hoàng thượng, Thái hậu đúng là không có đi. Chỉ có điều, Phong Linh công chúa cầm theo một chút đồ nướng đưa tới Từ An cung cho Thái hậu. Nghe nói, Thái hậu cực kỳ tán thưởng.”

Đông Phong Túy không còn tâm tư để ăn điểm tâm nữa.

Hắn ngửi được mùi vị nguy hiểm.

Cổ Lạc Nhi đã lôi kéo đến Phong Linh, lôi kéo đến tuyệt đại bộ phận hậu phi hậu cung.

Bây giờ lại tiếp tục đến Thái hậu, như vậy, Đông Phong Túy hắn còn lại cái gì?

Nhưng là, Đông Phong Túy lại mê muội, Cổ Lạc Nhi lôi kéo những hậu phi này, có thể làm thứ gì?

Ủ rũ ỉu xiu ném qua bữa sáng, Đông Phong Túy phá lệ không đi tới dưới tàng Hạnh hoa ngủ nữa.

Phân phó An Thụy chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

“Đi, tới rừng Lê Tuyết.”

Những lời này của Đông Phong Túy đặc biệt dứt khoát, âm vang mạnh mẽ.

Thậm chí, còn thú vị xoa tay.

Tất cả mọi người bị những lời này của hắn làm cho kinh động.

Mọi người đều bị khí thế Đông Phong Túy trước nay chưa từng có dọa tới .

Ai ya, lúc này mới đúng là ra dáng Hoàng đế chứ sao

47. Chương 48: Sa Thái Hoàng Đế Lười

Tiên phi nương nương quả nhiên là tiên tử trên trời phái tới sao?

Phái nàng đến đem lười biếng đã thấm vào xương tủy của Hoàng thượng ép ra ngoài?

Nếu như thật sự là như vậy, đúng là phúc phận của Vô Ưu quốc bọn họ rồi.

Bằng không, trong cung này đều sẽ thành thiên hạ của Nguyệt quý phi.

Bọn họ theo bên cạnh Hoàng thượng thì không sao, thế lực Nguyệt quý phi ảnh hưởng không đến, nhưng những người khác lại cả ngày sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Trong lòng mỗi người đều ấp ủ nghi vấn, nhưng nghi vấn của mỗi người cũng đều phải dần xuống đáy lòng, cẩn thận tuân theo phân phó của Đông Phong Túy, chuẩn bị tốt xe ngựa cho hần.

Trong rừng Lê Tuyết, gió xuân lướt qua mặt.

Cổ Lạc Nhi ngồi ở trên cỏ, vỗ vỗ tàn vụn điểm tâm trên tay, tinh thần sảng khoái.

Hai ngày này, bọn nàng đang tiến hành tìm biện pháp chống lại Đông Phong Túy.

Thật không nghĩ tới, kế hoạch của nàng lại tiến hành thuận lợi như vậy.

Xem ra, Đông Phong Túy cùng Nguyệt quý phi thật sự rất không được lòng người.

Một người ngay cả phi tử của mình đều lười sửng hạnh, thật sự là cực phẩm lười.

Nghe nói, nam nhân dù lười, đối với loại chuyện đó vẫn cực kỳ tích cực.

Đông Phong Túy thực có thể được kỷ lục Guinness thế giới ghi lại.

Còn Nguyệt quý phi, cả ngày ý thể hiệp người, tần phi hậu cung cùng với nhóm cung nữ công công đều chịu đủ nàng.

Trong cung cả ngày tiếng oán hờn vang khắp nơi.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi nàng mới kiếm được đại tiện nghi như vậy, dễ dàng dàng liền khuyến khích lòng người nổi dậy.

Ngày đó, ở trước mặt Đông Phong Túy đàn Guitar, khiến hần không thể bình yên, sau khi như mong muốn bị hần đuổi ra khỏi Tử Tiêu cung, nàng đắc ý đi dạo trong cung.

Đến đây mấy ngày, còn chưa được thoải mái dạo qua hoàng cung a.

Mỗi lần đều phải vội vội vàng vàng tạt qua, đều không được dừng lại hảo hảo thưởng thức phong cảnh một phen.

Nếu như, về sau thật sự như mong muốn thoát ra khỏi Đông Phong Túy, sẽ không được vào cung, cũng không còn cơ hội dạo chơi hoàng cung, chẳng phải là rất thiệt thòi?

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi du nhiên tự đắc trên đường hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một trận chửi mắng.

“Hai người các ngươi, mắt bị mù rồi? Đi đường không có mắt sao? Hừ, có phải là bọn cô nương lâu không giáo huấn các ngươi, da lại ngứa rồi?”

Sau đó liền nghe vài tiếng “Bốp bốp” giòn vang.

Giống âm thanh bạt tai.

Tiếng chửi mắng kia rất quen thuộc, Cổ Lạc Nhi nghe được, đúng là cung nữ Đông Tuyết bên cạnh Nguyệt quý phi.

Xem ra cung nữ này tựa hồ rất thích giáo huấn người đây.

Lần trước lúc Đông Phong Túy ngủ dưới tàng Hạnh hoa, Nguyệt quý phi lệnh nàng đánh mình một bạt tai, kết quả đánh không thành.

Bộ dáng nàng ta nhìn qua cực kỳ khó chịu không cam lòng.

Hiện tại, nàng lại đang ỷ thế hiếp người, khi dễ hai cung nữ kia sao?

Cổ Lạc Nhi tức giận bốc lên, bước vọt tới phía âm thanh truyền đến.

Vòng qua một chỗ ngoặt, phía trước rộng mở trong sáng.

Chỉ thấy phía trước có một hồ thật lớn.

Mặt hồ phẳng lặng trong như gương, bên hồ liễu rủ thướt tha, điểm xuyến vài nhành hoa đào, phong cảnh tuyệt đẹp.

Chỉ tiếc, phong cảnh này bị cảnh tượng trước mặt không chút nào tương xứng phá hủy.

Cổ Lạc Nhi không có nghe lầm, tiếng chửi mắng quả nhiên là của Đông Tuyết vọng lại.

Chỉ thấy nàng mặc một giáp sam đỏ tươi bó sát người, cùng chủ tử nàng thướt tha lơ lửng giống nhau.

Chẳng qua, biểu cảm trên mặt nàng lại chẳng có chút phong tình nào đáng nói.

Chỉ thấy nàng hai tay chống nạnh, mắt phượng trừng trừng, đối với hai người cúi đầu đứng trước mặt nàng mắng lầy mắng đổ.

“Biết bốn cô nương không phải dễ động rồi chứ? Xem các người từ nay về sau còn dám làm bẩn váy của bốn cô nương không. Hừ, tiền tiêu vật tháng này ta giữ, xem như bồi thường cho bốn cô nương.”

Khi Cổ Lạc Nhi thấy rõ trang phục của hai người đứng trước mặt nàng, lửa giận trong ngực không khỏi càng tăng.

Hai người kia, đều là tóc vấn cao, thân mặc váy dài vải tơ, hiển nhiên là cách ăn mặc của cung phi, mà không phải là cung nữ.

Cổ Lạc Nhi chỉ biết là Nguyệt quý phi kiêu ngạo, nhưng không biết nàng lại kiêu ngạo đến mức độ như vậy.

Ngay cả một cung nữ dưới tay nàng cũng dám đánh chửi cung phi.

Lại nhìn váy của Đông Tuyết, Cổ Lạc Nhi nhìn một lúc lâu mới phát hiện, trên váy có một chút ẩm ướt cực kỳ bé.

Đây chính là cái gọi là làm dơ váy của nàng?

Hai cung phi mỗi người dẫn bên mình hai cung nữ, lúc này, bốn cung nữ thấy tình thế không ổn, đều đồng loạt quỳ trên mặt đất, hướng về phía Đông Tuyết cầu tình.

“Đông Tuyết tỷ tỷ, cầu người tha cho nương nương nhà ta đi.”

“Đông Tuyết tỷ tỷ, vừa rồi chúng ta thật sự không biết ngài đột nhiên chạy tới, nhất thời chưa kịp ném cành liễu đi, làm ướt váy người. Người tha thứ cho sự vô tâm sơ suất của chúng ta đi.”

“Đúng vậy a, Đông Tuyết tỷ tỷ, chúng ta vừa rồi chơi đùa trong hồ nước, cầm cành liễu trong tay, thật sự không ngờ tới người lại đột nhiên xông qua.”

Đông Tuyết đen mặt.

Chất vấn nói: “Các người cũng xứng gọi ta là tỷ tỷ? Theo cách nói của các người, ngược lại là lỗi của ta sao?”

Mấy cung nữ sợ tới mức vội vàng nhận sai.

“Không, không, chúng ta không phải có ý này.”

“Đông Tuyết cô nương, đều do chúng ta không có mắt.”

“Đông Tuyết cô nương, chúng ta giúp người giặt sạch váy, người đừng tức giận nữa.”

Đông Tuyết ngạo nghễ nói: “Các người giặt váy, càng giặt càng bẩn. Hừ, việc này không thể tính như vậy.”
Cổ Lạc Nhi không thể nhịn được nữa.

Đông Tuyết này thật sự quá mức.

Cho dù làm bẩn váy của nàng, cũng không cần phải đánh người mắng chửi người như vậy a.

Mọi người đều nói giúp nàng giặt váy, nàng còn muốn thế nào nữa?

Huống chi, nghe cung nữ vừa rồi nói, rõ ràng là tự nàng đụng vào người ta đang cầm cành liễu, lại còn trách cứ người khác.

Tức giận xông lên trước, dùng thanh âm còn lớn hơn Đông Tuyết nói: “Đông Tuyết, người chớ quá mức như vậy.”

Nói xong kéo bốn cung nữ quỳ trên mặt đất lên.

“Đừng quỳ, tại sao phải quỳ trước nàng ta?”

Tới gần nhìn kỹ, mới phát hiện trên mặt hai cung phi đều có chút sưng lên, hiển nhiên là vừa rồi mới bị đánh.

Không nhịn được càng thêm tức giận.

Đông Tuyết đang mắng người sảng khoái, thình lình nửa đường lao ra một Trình Giảo Kim, quấy rầy hứng thú của nàng, trong lòng rất đổi tức giận.

Nàng cũng muốn nhìn xem, là ai dám to gan như vậy.

Khi nhận ra trước mặt là Cổ Lạc Nhi, Đông Tuyết khinh thường liếc qua Bồ Y trên người nàng.

Còn tưởng là ai, hóa ra là nàng.

Sớm nghe nói, nàng chọc giận hoàng thượng, bị ép ở căn phòng rách nát, mặc bố y, ăn cháo loãng rau xanh, thoát đầu nàng còn không tin a, hiện tại xem ra, đây là sự thật.

Một phi tử không được sủng ái, có gì phải sợ đây?

Giễu cợt mà nói: “Ô, ta cứ tưởng là ai a, hóa ra là Tiên phi nương nương. Lần trước người còn thiếu nương nương nhà ta vài cái bạt tai đó, thế nào, bây giờ là muốn tới hoàn trả sao?”

Cổ Lạc Nhi nghe xong lời này của nàng, tức giận trên mặt lại lập tức biến mất, khéo cười tươi đẹp làm sao.

“Đúng vậy, ta là muốn hoàn trả đây.”

Cười hì hì tiến lên phía trước.

Đông Tuyết cực kỳ kinh ngạc.

Còn tưởng rằng Cổ Lạc Nhi gan lớn tranh chấp cùng nàng, không nghĩ tới hóa ra cũng chỉ là hổ giấy.

48. Chương 49: Sa Thải Hoàng Đế 2

Đông Phong Linh đang rầu rĩ không vui nằm trong Thính Phong điện.

Khắp hoàng cung bị nhóm người Nguyệt quý phi làm cho ngột ngạt bức bách, vừa ra khỏi Thính Phong điện liền thấy vẻ mặt các nàng khiến người ta ghét cay ghét đắng,

Hại nàng chỉ có thể nằm ở trong Thính Phong điện.

Khó khăn gặp được một người nói chuyện hợp như Cổ Lạc Nhi, mà lại bị hoàng huynh cấm túc ở Tử Tiêu Cung.

Nàng buổi chiều cũng đã đi tìm nàng ấy, nhưng thủ vệ canh giữ ở cửa Tử Tiêu Cung nói cái gì cũng không chịu để nàng đi vào.

Hoàng huynh a hoàng huynh, cái hậu cung này đã thành bộ dáng gì nữa rồi, cũng không đi ra mà quản lý. Suốt ngày chỉ biết đến ngủ ngon.

Đông Phong Linh đang lúc than thở, đột nhiên nghe thấy cung nữ Tiểu Lục báo lại.

“Điện hạ, Tiên phi nương nương, Cầm phi nương nương còn có Ngọc phi nương nương đến đây.”

Đông Phong Linh vừa nghe thấy mấy chữ Tiên phi nương nương, tinh thần lập tức tỉnh táo, nhảy lên mà dậy.

Hỏi: “Ồ đâu a?”

Không đợi Tiểu Lục trả lời, chính nàng đã xông ra ngoài.

Cổ Lạc Nhi cùng Cầm phi Ngọc phi đứng ở trước điện chờ đợi, trông thấy Đông Phong Linh rất nhanh đã chạy tới.

Thật xa liền hướng về phía các nàng gọi: “Lạc Nhi, các tỷ tới rồi, mau vào nha, đứng ở cửa làm chi.”

Cổ Lạc Nhi hướng Cầm phi Ngọc phi bên cạnh cười, là ý nói, hiện tại các người nên yên tâm a, ta và Phong Linh công chúa là bằng hữu tốt mà.

Cũng chạy lên tiến vào, nghênh đón Đông Phong Linh.

Đông Phong Linh vừa chạy đến gần đã nắm chặt tay Cổ Lạc Nhi, liền tiếp hỏi.

“Lạc Nhi, làm sao tỷ có thể ra ngoài? Hoàng huynh bỏ qua cho tỷ rồi sao?”

Cổ Lạc Nhi nghịch ngợm hướng nàng nháy mắt mấy cái.

“Không phải hoàng huynh muội chịu bỏ qua cho ta, là hần không chịu được ta, đuổi ta ra ngoài.”

“Oa? Hần làm sao có thể không chịu được tỷ? Tỷ làm cái gì?”

Đông Phong Linh kỳ quái hỏi.

Hoàng huynh nàng lười thì lười, nhưng tính tình rất tốt.

Nàng đúng là không nghĩ ra, hần vì sao luôn gây khó dễ cho Cổ Lạc Nhi.

Hiện giờ, lại có chuyện gì có thể làm cho hần không nhẫn nhịn được ?

Cổ Lạc Nhi nghĩ tới bộ dáng Đông Phong Túy bị tiếng Guitar của nàng cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên liền buồn cười.

Khanh khách cười nói: “Còn có thể làm gì? Đương nhiên là làm ồn đến giấc ngủ của hần chứ sao.”

Đông Phong Linh ngẩn người, thoáng chốc phát ra một trận cười lớn.

Cầm phi Ngọc phi cùng một đám công công cung nữ bên cạnh cũng nhịn không được cúi đầu che miệng.

Hoàng thượng mọi sự bất quá, chỉ có ngủ là quan trọng. Tiên phi nương nương âm ỉ đến giấc ngủ của hần, hần có thể chịu được mới là lạ.

Cổ Lạc Nhi cười đến không đứng được, phải giữ lấy tay Đông Phong Linh.

Nói: “Phong Linh, chúng ta là đến tìm muội lánh nạn đây.”

“Làm sao vậy? Tránh mặt hoàng huynh sao? Yên tâm đi, chỉ cần tỷ không làm ồn đến giấc ngủ của hần nữa, hần sẽ không làm gì tỷ.”

Kỳ quái nhìn thoáng qua Cầm phi Ngọc phi phía sau lưng Cổ Lạc Nhi.

Các nàng cũng đâu có làm ầm đến hoàng huynh nha, tránh nạn gì đây?

Cổ Lạc Nhi than thở nói: “Không phải tránh hoàng huynh muội, mà là tránh Nguyệt quý phi cùng Đông Tuyết.”

Dem chuyện vừa rồi vừa mới phát sinh kể lại lần nữa.

Đông Phong Linh nghe xong huyết mạch sôi trào.

Hầm hừ nói: “Lại là các nàng. Hừ, Hoàng cung này thật sự là không thể nán lại nổi nữa.”

Cổ Lạc Nhi hai mắt sáng lên, hỏi: “Muội cũng không muốn ở trong Hoàng cung?”

Đông Phong Linh nặng nề mà gật đầu.

“Nếu không phải ta không có nơi nào để đi, ta đã sớm không ở nơi này rồi. Hoàng huynh cùng mẫu hậu cũng không quản lý sự vụ, trơ mắt nhìn Nguyệt quý phi đem hậu cung quấy nhiễu đến rối loạn, ta hữu tâm vô lực, bực bội chết.”

Cổ Lạc Nhi vừa nghe, có hi vọng, nàng phải nhân cơ hội giắt giấy.

Vì không muốn lộ ra tin tức, để cho Đông Phong Linh trước hết sai tất cả mọi người ra chỗ khác.

Lúc này mới nói: “Muội đã không muốn nán lại đây, vậy sao không ra đi a? Không nơi nào mình có thể không tìm được nha.”

“Làm sao tìm được?”

Đông Phong Linh mê muội hỏi.

Cầm phi Ngọc phi cũng đều dừng tai lắng nghe.

Nữ hài tử trong gia đình, không phải đều phải ở trong nhà, chân không bước ra khỏi nhà sao?

Nữ tử bình thường còn như vậy, huống chi là công chúa.

Giống như Đông Phong Linh, nếu muốn thoát khỏi hoàng cung, biện pháp duy nhất tuyển một Phò mã.

Có Phò mã, hoàng thượng nhất định sẽ ban cho nàng một tòa phủ công chúa khác.

Đáng tiếc, cho đến bây giờ, ngay cả bóng dáng Phò mã cũng chưa thấy a.

Hoàng thượng nhất định chỉ lo ngủ, đem chuyện công chúa đến tuổi lấy chồng đã sớm quên.

Thái hậu điên điên khùng khùng, đại khái cũng không còn nghĩ đến nữ nhi của mình phải xuất giá.

Hai người nhìn về phía Đông Phong Linh trong ánh mắt có chút đồng tình.

Cổ Lạc Nhi khẩn thiết thuyết phục Đông Phong Linh.

“Tự mình ra ngoài mua một ngôi nhà không được sao. Nghĩ như thế nào liền làm như thế ấy, muốn đi đâu liền đi đó, biết bao tự do a.”

Nghe xong lời này, hai vị phi tử đều lắc đầu, than thở.

Trên mặt Đông Phong Linh cũng hiện ra vẻ mất mát.

“Ta còn tưởng rằng có ý kiến gì hay cơ, ta nếu có thể tự mình xuất cung mua một ngôi nhà, ta đã sớm ra khỏi đây rồi.”

“Vì sao không thể?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Này, cái này không hợp lẽ nghĩa nha. Ta là công chúa, phải ở trong cung.”

Cổ Lạc Nhi bắt đầu sâu sắc ý thức được, nàng đang đối mặt với cục diện như nào.

Ngay ca Đông Phong Linh thoải mái như vậy còn là một nữ hài tử miệng đầy lễ chế, càng miễn bàn những người khác.

Xem ra, nàng phải đưa ra cách giảng đạo nâng cao tinh thần mới được.

Cổ Lạc Nhi cực lực khuyên bảo.

“Ai nói nữ hài tử phải ở trong nhà chờ lập gia đình? Ai nói nữ nhân phải trở thành đồ chơi của nam nhân? Cuộc đời như vậy thì còn ý nghĩa gì?”

“Nhưng, chính là từ trước đến nay đều là như vậy nha, này, đây là quy củ.”

Đông Phong Linh ấp a ấp úng đem ý nghĩ chung của mọi người nói ra, nhưng là, trong nội tâm lại đột nhiên dâng lên một chút cảm xúc gì đó.

Dường như là hi vọng.

Hi vọng thoát khỏi tình trạng cuộc sống trước mắt này.

Cổ Lạc Nhi khoát tay.

“Quy củ là người định, hơn nữa, là nam nhân định. Biết nam nhân vì sao không cho nữ nhân ra ngoài, cùng bọn hắn làm việc như nhau không? Bởi vì, bọn họ sợ không sánh bằng nữ nhân. Kỳ thật, ngoại trừ so với cật mạnh, nữ nhân chúng ta có điểm nào so với nam nhân kém hơn?”

Tất cả mọi người không lên tiếng.

Cổ Lạc Nhi khích lệ nhiều hơn.

“Có ai biết rất sớm trước kia không? Khi đó đều là nữ tính vi tôn. Chỉ có điều về sau, nam nhân dựa vào cật mạnh, cưỡng chế đem nữ nhân nhốt ở trong nhà.”

Vốn Cổ Lạc Nhi còn muốn đưa ra ví dụ, nhưng lịch sử của thời không này cùng thời không kia của nàng không giống nhau, nàng không có biện pháp nêu ra lịch sử mẫu hệ thị tộc.

Đành phải thuyết phục qua loa.

Cầm phi cùng Ngọc phi nghi ngờ liếc nhau một cái.

Đông Phong Linh lại gật gật đầu.

“Phong Linh, ” Cổ Lạc Nhi khoác lên vai Đông Phong Linh.

“Muội nghĩ a, chúng ta ra ngoài, có thể làm chúng ta chuyện muốn làm, đi đến nơi chúng ta muốn. Chúng ta có thể giống như nam nhân kiếm tiền, du sơn ngoạn thủy. Đó mới gọi là đời người. Dù sao vẫn tốt hơn so với chỗ này cả ngày bị ức hiếp.”

Đông Phong Linh lần nữa lại gật gật đầu.

49. Chương 50: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi

Cổ Lạc Nhi còn nói: “Cho dù muội về sau gả cho người, rời khỏi hoàng cung. Nhưng muội chẳng qua cũng chỉ là từ một cái lao cung này đến một cái lao cung khác, mỗi ngày vẫn phải ở trong nhà, ăn không ngồi rồi, nhàm chán đến phát điên.”

Đông Phong Linh rốt cục than thở nói: “Tỷ nói cũng không sai.”

Cổ Lạc Nhi buông Đông Phong Linh ra, lại nhảy đến trước mặt Cầm phi Ngọc phi.

“Còn các nàng nữa. Nếu như không ra ngoài, các nàng cũng chỉ có thể cả đời chết già trong cung, cả đời chịu ỨC HIẾP của Nguyệt quý phi. Lấy tính tình của Hoàng thượng, cả đời hắn không sủng hạnh nữ nhân cũng là điều có thể.”

Cầm phi Ngọc phi cười khổ.

“Chúng ta là phi tử của Hoàng thượng, là người của hoàng thượng, không giống như Phong Linh công chúa. Chúng ta sao có khả năng đi ra ngoài?”

“Nếu như các nàng không phải phi tử liền có thể đi ra ngoài, vậy chúng ta sa thải Hoàng thượng.”

Đây mới là mục đích thực sự của Cổ Lạc Nhi, nàng chính là muốn lấy hết hậu cung của Đông Phong Túy.

Hừ, đã không cần người ta, còn đem người ta vây hãm trong cung, này là muốn gì?

Trước tiên bắt đầu từ hậu phi, về phần khác, hắc hắc, sau này hãy nói.

Dù sao, nàng tuyệt không thể để cho Đông Phong Túy một ngày dễ chịu.

Muốn cho nàng đắm đuối gần tám mươi năm Tiên phi? Hắn sẽ phải hối hận.

Ba người mê muội hỏi: “Cái gì gọi là sa thải Hoàng thượng?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ cười cười, nàng lại dùng tới từ ngữ hiện đại.

“Loại bỏ đi, nói đúng ra là chúng ta không cần đến Hoàng thượng, không tiếp tục làm phi tử của hắn nữa, cùng hắn thoát ly quan hệ.”

Ba người đều bị lời nói lớn mật của Cổ Lạc Nhi hù ngã.

“Này, điều này sao có thể? Hoàng thượng là Thiên Tử, mệnh lệnh của hắn chúng ta làm sao có thể không nghe? Hắn muốn chúng ta làm phi tử chúng ta có thể nào không làm?”

“Nếu như,” Cổ Lạc Nhi thần thần bí bí nói, “Ta có biện pháp làm cho hắn đồng ý, để chúng ta xuất cung a?”

“Có thể sao?” Cầm phi do do dự dự hỏi.

“Vì sao không thể?” Cổ Lạc Nhi hỏi lại.

Ngọc phi chần chừ nói: “Nhưng mà, chúng ta nếu bị lưu ra ngoài cung, cũng là không thể ngẩng đầu nhìn người. Đời này cũng không có khả năng tái giá cho nam nhân tốt.”

“Chúng ta tại sao nhất định phải dựa vào nam nhân? Tự chúng ta có tay có chân có đầu, chúng ta dựa vào chính chúng ta không được sao?”

Cổ Lạc Nhi vốn còn muốn nói, chờ chúng ta có tiền rồi, muốn là được hàng tá nam nhân.

Chẳng qua, loại tư tưởng này quá tân tiến rồi, chính nàng cũng khó mà tiếp nhận, huống chi là những nữ nhân truyền thống này.

Đừng dọa hỏng người ta.

Cho nên kịp thời ngậm miệng.

Cầm phi Ngọc phi lại liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc nói ra: “Người nhà chúng ta sẽ phản đối thôi.”

Các nàng bị đưa vào cung, nguyên nhân phần lớn là người trong nhà muốn thông qua các nàng lên làm hoàng thân quốc thích, muốn có Hoàng thượng làm chỗ dựa vững chắc.

Lúc này Đông Phong Linh lại lập tức tiếp tục nói.

“Các tỷ đều đã được gả cho người rồi, người trong nhà sẽ không quản được nữa. Vả lại, cho dù bọn họ có tâm tình âm ỉ gì, Lý Tể tướng cũng sẽ nghĩ biện pháp.”

Đông Phong Linh khi nói đến Lý Tể tướng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Cổ Lạc Nhi nhìn ở trong mắt, âm thầm cười.

Nói ra: “Hoặc là chúng ta trước tiên có thể yêu cầu Hoàng thượng nghỉ dài hạn, ra ngoài đi dạo. Nếu thật sự không được, lại trở về Hoàng cung, chịu ỨC HIẾP của Nguyệt quý phi chứ sao.”

Nghe được một câu cuối cùng, sắc mặt Cầm phi Ngọc phi lập tức thay đổi.

Các nàng phải chịu, đâu chỉ là ỨC HIẾP của Nguyệt quý phi.

Ngay cả tội nô tỳ của Nguyệt quý phi cũng có thể tùy ý khi dễ các nàng.

Các nàng là chủ tử, nhưng ngay cả nô tài cũng không bằng.

Nhớ ngày đó, khi đó chưa xuất giá, các nàng đều là thiên kim đại tiểu thư nha, chưa từng chịu qua loại khổ sở này.

Hơn nữa, e rằng không đơn giản chỉ có khổ sở như vậy, nghe nói Nguyệt quý phi còn tìm cách lấy mạng người a.

Nghe nói, có một cung nữ, không cẩn thận chọc giận tới Nguyệt quý phi, bị loạn côn đánh chết.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghe nói, không ai có chứng cứ rõ ràng.

Còn có một tần phi, bị Nguyệt quý phi khuất nhục, nghĩ không thoát tự tìm đến cái chết.

Nếu không phải may mắn được người ta cứu, chỉ sợ đã không còn ở nhân thế.

Ngày đó, lời lẽ của Cổ Lạc Nhi cổ động, gắng sức du thuyết, hết sức khai thác tiềm năng diễn thuyết biện luận của nàng.

Sau đó Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, khó trách bạn cùng lớp lại đề cử nàng đi biện luận.

Hóa ra nàng thật là có thiên phú về phương diện này nha.

Đột nhiên đối với khi trước căm thù biện luận đến tận xương tủy cũng có chút hảo cảm.

Sở dĩ lúc trước chán ghét, có lẽ không phải là thực sự chán ghét bản thân biện luận, chỉ là không thích làm việc người khác bắt buộc nàng thôi.

Lòng tin của Cầm phi Ngọc phi được Cổ Lạc Nhi khuyến khích hoàn toàn vùng dậy, hơn nữa xưng phong nhận việc đòi đi thuyết phục các phi tần khác.

Đông Phong Linh đương nhiên cũng nóng lòng muốn thử.

Cổ Lạc Nhi sợ tin tức bị lộ, chỉ lựa chọn mấy tần phi bị Nguyệt quý phi áp bức lợi hại nhất, cực muốn thoát khỏi bể khổ này.

Trong đó bao gồm cả vị tần phi đã tìm đến cái chết kia, Liên phi.

Mọi người giao hẹn ngày hôm sau tại rừng Lê Tuyết họp lại, lúc này mới chia nhau hành động.

Đông Phong Linh sợ Nguyệt quý phi tìm Cổ Lạc Nhi gây phiền toái, tự mình đưa nàng về cửa Tử Tiêu Cung.

Hai ngày này, đám người các nàng đều họp tại rừng Lê Tuyết âm mưu việc này, đem đủ loại chi tiết đã trù tính gần xong bàn bạc lại.

Có Đông Phong Linh lên tiếng, ngự thiện phòng đem dụng cụ thiêu nướng cùng với các thức điểm tâm nhỏ đều đã được chuẩn bị thỏa đáng.

Cổ Lạc Nhi chẳng những lôi kéo một nhóm người làm về phe nàng, ngay cả vấn đề ba bữa cơm cũng được giải quyết.

Càng nghĩ càng đắc ý.

Cái gì mà cháo loãng rau dưa, gấp quỹ đi.

Kỳ thật a, Cổ Lạc Nhi quyết định ở rừng Lê Tuyết tụ họp ăn cơm dã ngoại, mục đích thật sự cũng không phải để giải quyết ba bữa cơm của nàng.

Nếu là vì giải quyết ba bữa cơm, chỉ cần ở cùng Đông Phong Linh cũng có thể.

Hoặc là a, cũng có thể đi tới quấy quấy Đông Phong Túy.

Nhớ tới Đông Phong Túy, Cổ Lạc Nhi lại nhin không được hé miệng cười.

Tên kia, hiện tại hơn phân nửa sợ lúc ăn cơm thấy nàng xuất hiện ở trước mặt.

Nàng làm như vậy, thứ nhất là muốn che giấu tai mắt người, không muốn để lộ tin tức.

Ví như mọi người không có chuyện gì, cả ngày tụ cùng một chỗ thủ thủ thăm thì, không làm cho người ta sinh nghi mới là lạ.

Thứ hai là muốn cho những nhóm hậu phi thể nghiệm cuộc sống tự do tự tại một phen, càng dễ dàng hấp dẫn các nàng hạ quyết tâm xuất cung.

Có lẽ các nàng vừa ra đời đã là danh môn khuê tú, thiên kim đại tiểu thư, ngay cả cơ hội được ăn cơm dã ngoại, chỉ sợ cũng là ăn đến lịch sự rồi.

Mọi thứ đều do nhóm nha đầu nô bộc chuẩn bị đâu đấy, bản thân chỉ việc ngồi ăn.

Ừ, cũng không chỉ là ăn, còn phải giả cười xã giao thân bằng hảo hữu nữa.

Nhiều mệt mỏi a.

Kia giống như hiện tại, hai tay cầm lấy đồ nướng lên ăn, không cần bận tâm hình tượng, không cần quan tâm tới cái nhìn của người khác, thật nhiều thống khoái.

Làm cho các nàng thoát khỏi dáng điệu thiên kim tiểu thư, hậu phi nương nương, nàng quả thực hao phí không ít công phu a.

Hai ngày này, vì thu hút các nàng, yết hầu đều nói đến khô rát.

May mắn nàng đã đi du ngoạn qua nhiều nơi, xem sách cũng nhiều, nói đến quang cảnh bên ngoài, có thể nói say sưa.

Đông Phong Linh cùng nhóm hậu phi lắng nghe như si như say.

50. Chương 51: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 2

Hận không thể lập tức bay ra khỏi hoàng cung.

Đại khái là có Đông Phong Linh ở đây, Nguyệt quý phi ngược lại cũng không dám đến làm khó dễ.

Hôm qua, Đông Phong Linh thần thần bí bí nói: “Lạc Nhi, nếu chúng ta muốn xuất cung thành công, còn phải hối lộ một tôn thần nữa.”

“Ai vậy?”

“Mẫu hậu nha.”

“Đúng rồi.”

Cổ Lạc Nhi vỗ đùi, nếu có thể được Thái hậu giúp đỡ, sẽ càng dễ dàng đối phó với Đông Phong Túy.

“Nhưng là, ” Cổ Lạc Nhi do dự hỏi, “Thái hậu sẽ giúp chúng ta sao? Muội không phải đã nói nàng chuyện gì cũng không quan sao?”

Đông Phong Linh thở dài nói: “Tính tình mẫu hậu, ai cũng không lần ra được, ai cũng không biết nàng giả hồ đồ hay hồ đồ thật sự. Có đôi khi nàng giống như một lão ngoan đồng, nhưng có khi nàng lại nói lời khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Dù sao a, có nàng giúp đỡ cũng không tồi.”

“Ừ.”

Cổ Lạc Nhi gật đầu, hỏi Đông Phong Linh.

“Nàng thích gì? Chúng ta phải hỏi lộ nàng như thế nào?”

Đông Phong Linh chần chừ nói: “Nàng sao, nói không chừng nàng sẽ thích cùng chúng ta ăn cơm dã ngoại. Nhưng mà, ta cũng không chắc chắn lắm.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không, muối trước tiên cầm một ít đồ nướng để nàng ăn thử, thăm dò ý tứ của nàng một phen. Như thế nào?”

“Được lắm.”

Đông Phong Linh vỗ tay cười nói: “Đúng rồi, ta tại sao không nghĩ tới? Ta đi ngay đây.”

Cầm một xiên đồ nướng vừa mới nướng xong chạy tới Từ An điện.

Theo lúc sau Đông Phong Linh báo cáo, Thái hậu hết sức tán thưởng các nàng thiêu nướng.

Cổ Lạc Nhi mới thả tâm một chút.

Thái hậu tán thưởng đúng là chuyện tốt, xem ra muốn lôi kéo Thái hậu không phải là chuyện không có khả năng.

Theo quy củ hậu cung, nhóm hậu phi vốn mỗi ngày đều cần phải đi tới thỉnh an Thái hậu.

Cũng không biết có phải Thái hậu chán ghét những nghi thức xã giao này, hoặc là chính nàng cũng muốn lười biếng, hoặc nguyên nhân nào khác, lại cho hủy bỏ quy củ này.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi đã vào cung mấy ngày, cũng chưa từng thấy qua Thái hậu.

Sáng sớm hôm nay, Đông Phong Linh liền xung phong nhận việc nói, muốn đi tới mời Thái hậu đến tham gia tụ hội.

Cổ Lạc Nhi ngồi ở trên cỏ, tính toán nên làm thế nào để đối phó Thái hậu.

Trên cỏ bốn phía ngồi gần mười phi tử, đều là tận lực muốn thoát khỏi cuộc sống hậu cung hậu phi.

Chiếm hơn nửa hậu cung của Đông Phong Túy.

Cổ Nhạc nhi ba hoa chích chòe thổi phồng bên ngoài lên, đem cục diện đáng buồn đảo loạn tâm tư các nàng.

Giờ phút này, các nàng đang tam tam hai hai ghé vào một chỗ xì xào bàn tán.

Hướng về cuộc sống tương lai.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, hẳn là đã đến thời điểm lật bài với Đông Phong Túy.

Chỉ chờ trước mắt thăm dò qua tâm ý Thái hậu, là có thể đi tới chỗ Đông Phong Túy chính thức đề xuất yêu cầu xuất cung.

Ha ha, qua hôm nay, cũng là đến kỳ hạn ba ngày cấm túc của nàng.

Thông qua mấy ngày nay tiếp xúc, nàng đối với việc đối phó Đông Phong Túy vẫn là có chút tâm đắc.

Dù sao a, hẳn không đồng ý cũng phải bức hẳn đồng ý.

Một bên Lê Tuyết viên đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Một đám người xuất hiện tới đây.

Tiếp theo liền nghe thấy thanh âm loảng xoảng gì đó, còn kèm theo vô số tiếng chửi mắng.

“Ai cho phép các người ở chỗ này thiêu nướng? Khiến cho không khí bẩn thỉu.”

“Toàn bộ đều lần trở về đi.”

“Nướng nướng chúng ta muốn ở chỗ này ngắm cảnh, không được làm mất hứng của nương nương ta.”

Cổ Lạc Nhi đứng lên, hướng về phía tiếng chửi mắng đi tới.

Chỉ thấy một đám thái giám óc đầy bụng phê đang hùng hổ ném đồ dùng để thiêu nường của các nàng, cùng với chậu lọ, còn có cả mấy chiếc bàn.

Có thái giám trong tay còn cầm roi da gây gộc.

Mà Nguyệt quý phi và một số hậu phi khác cùng với hàng loạt cung nữ vây xung quanh, đứng xem kịch vui.

Nhóm hậu phi cùng Cổ Lạc Nhi tụ họp thì nơm nớp lo sợ đứng ở một bên, cúi đầu, cổ họng cũng không dám thốt lên một tiếng.

Cổ Lạc Nhi minh bạch, thì ra Nguyệt quý phi này chính là tìm đến gây sự.

Nàng nhần nhin hai ngày, cũng đến mức đủ rồi.

Đại khái là nghe được hôm nay Đông Phong Linh không có ở đây, cho nên tới phá hoại các nàng tụ họp.

Hừ, Cổ Lạc Nhi nàng chưa bao giờ muốn chọc sự sinh phi, nhưng bị người lẩn đến trên đầu như này, nàng cũng không thể mặc cho người ta khi dễ.

Hơn nữa, nàng phải động viên cho những hậu phi chuyên bị Nguyệt quý phi khi dễ thành quen này, nâng lên lòng tin của các nàng.

Cổ Lạc Nhi đi lên phía trước, không quản Nguyệt quý phi, trước tiên nghiêm mặt hướng phía bọn thái giám đang phá đồ đạc quát mạnh một tiếng.

“Dừng tay.”

Thanh âm của nàng phi thường nghiêm khắc, lẫm liệt không thể xâm phạm.

Rốt cục khiến cho tất cả mọi người không tự chủ được mà dừng tay lại.

Cổ Lạc Nhi lạnh giọng nói: “Đây là những thứ Phong Linh công chúa phái người đưa đến, các người cũng dám tùy tiện loạn động? Các người không sợ nàng trách tội sao?”

Bọn thái giám rốt cuộc vẫn là sợ Phong Linh công chúa.

Người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó cùng nhau đem ánh mắt quăng về phía Nguyệt quý phi.

Chờ đợi chỉ thị của nàng.

Ngày đó, Đông Tuyết chịu thiệt thòi, trở về thêm mắm thêm muối tố cáo một loạt với Nguyệt quý phi, Nguyệt quý phi lập tức liền phái người tới vì nàng báo thù.

Lại trở ngại có Phong Linh công chúa bên cạnh, nhất thời không tiện, đành phải ỉn nhẫn.

Ai ngờ các nàng trái lại càng nháo càng lớn, cả ngày tụ cùng một chỗ thăm thò.

Muốn tạo phản sao?

Mà người cầm đầu, lại là Cổ Lạc Nhi đáng giận kia.

Bởi vậy, hôm nay Nguyệt quý phi sau khi nghe ngóng được Đông Phong Linh không ở trong rừng Lê Tuyết, lập tức liền dẫn người đi tới, cho Cổ Lạc Nhi một đòn phủ đầu.

Nàng phải để cho nàng ta hiểu được, hậu cung này là thiên hạ của Nguyệt quý phi, cho dù là ai cũng không thể vượt qua được nàng.

Bọn thái giám đương nhiên nghe xong phân phó của nàng, vừa đến rừng Tuyết Lê liền đánh đổ mọi thứ, lớn tiếng dọa người.

Nguyệt quý phi lại không ngờ tới, Cổ Lạc Nhi vừa tiến lên liền lôi Đông Phong Linh ra.

Nàng không muốn cùng Đông Phong Linh đối nghịch, nhưng là, hôm nay nàng không cách nào nhẫn nại được.

Tiếp tục nhin xuống, hậu cung này sợ là sẽ đổi trời.

Nguyệt quý phi đang muốn phát tác, sai bọn thái giám tiếp tục đập vỡ mọi thứ, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Cổ Lạc Nhi đoạt trước.

Cổ Lạc Nhi ngược với vừa rồi lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, mà lại hướng về phía Nguyệt quý phi cười hì hì.

“Nương nương, người cũng đến đây sao? Vừa lúc nếm thử đồ nướng của chúng ta, rất thơm a.”

Tục ngữ nói, đưa tay không đánh mặt người cười.

Nguyệt quý phi không ngờ tới Cổ Lạc Nhi lại ra chiêu này, nhất thời ngẩn người, không phát tác được.

Trong lòng lại không cam lòng, mặt lạnh nói: “Ai thích ăn những thứ này? Các người nhanh chóng mang tất đi, Bồn cung muốn ở đây ngắm cảnh.”

Đông Tuyết thấy tình thế không ổn, nương nương nhà nàng bị Cổ Lạc Nhi làm cho không thể phát ra tỳ khí, còn chưa có ra oai phủ đầu, này làm sao được?

Lập tức ra vẻ nổi giận nói.

“Các người thiêu nướng làm xuất hiện sương khói, khiến Lê Hoa cùng rưng Lê Tuyết dơ bẩn, làm sao nương nương của chúng ta có thể thưởng thức được? Còn không mau dập đầu thỉnh tội với nương nương nhà chúng ta.”

Nguyệt quý phi được một lời nhắc nhở của Đông Tuyết, lập tức tỉnh ngộ lại.

51. Chương 52: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 3

Đúng rồi, nàng vừa rồi lại bị Cổ Lạc Nhi nham hiểm này lừa gạt.

Nàng hôm nay chính là tới giáo huấn nàng ta, làm sao có thể dễ dàng buông tha được.

Hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng quát: “Tiên phi, nghe thấy chưa? Còn không mau quỳ xuống trước mặt Bồn cung thỉnh tội. Như thế nào, người không nghe thấy Bồn cung phân phó sao?”

Nguyệt quý phi ỷ vào thân phận quý phi của mình, cùng với địa vị của cha và anh trong triều, ý thế hiếp người thành quen.

Mới không thèm đem Cổ Lạc Nhi để vào mắt.

Dù nói thế nào, nàng chẳng qua cũng chỉ là phi tử bình thường.

Hơn nữa, Hoàng thượng cũng không sủng hạnh nàng, vẫn chưa đặc biệt lưu lại chỗ nàng.

Mặc dù nàng ở trong Tử Tiêu Cung, hơn nữa còn là Cầm Sắt điện.

Nghĩ tới Cổ Lạc Nhi cả ngày ở trong Cầm Sắt điện, Nguyệt quý phi vừa chua xót lại vừa ghen.

Phải biết rằng, Cầm Sắt điện chính là nơi để vương từ xưa đến nay triệu hạnh hậu phi a.

Hậu phi chưa được đặc biệt cho phép, mặc dù là triệu hạnh, cũng là không thể tiến vào phòng ngủ của Hoàng thượng.

Chỉ có thể ở Cầm Sắt điện thị tẩm.

Sở dĩ gọi Cầm Sắt điện, chính là lấy Cầm Sắt hài hòa chi ý.

(cầm sắt: phu thê hòa hợp)

Mà Cổ Lạc Nhi này, lại chiếm lấy Cầm Sắt điện.

Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Ánh mắt Nguyệt quý phi hung ác quét từ trên xuống dưới trên người Cổ Lạc Nhi.

Nhìn trên Bồ y mộc mạc trên người nàng, khinh thường cười.

Cái gì mà Tiên phi, này giống hình dáng Tiên phi sao? Chẳng qua, Hoàng thượng chỉ coi nàng như một thứ đồ chơi thôi.

Cổ Lạc Nhi đương nhiên sẽ không hướng nàng quỳ xuống thỉnh tội.

Nhún nhún vai, chẳng hề để ý nói: “Hậu cung này có điều nào quy định, không cho phép người khác ở trong rừng Lê Tuyết thiêu nướng sao?”

Nguyệt quý phi bị nàng vặn lại, nhất thời không trả lời được.

Đúng vậy a, hậu cung không có quy định này.

Đầu óc Nguyệt quý phi cũng không phải cực kỳ linh quang, trước kia ở hậu cung làm bữa không kiêng nể ai, chẳng qua là bởi vì chưa từng có người dám chống lại nàng thôi.

Đông Tuyết lại lạnh lẽo hơn rất nhiều, lập tức tiếp tục thét trả.

“Nương nương chúng ta mà nói chính là quy định. Chẳng lẽ, ngươi muốn dĩ hạ phạm thượng?”

Cổ Lạc Nhi miễn cưỡng nhìn nàng một cái.

Trách mắng: “Chủ tử nói chuyện, ngươi chỉ là một nô tỳ mà dám chen miệng vào sao?”

Hai chữ ” Nô tỳ” được đặc biệt nhấn mạnh.

Cổ Lạc Nhi từ trước đến nay theo đuổi nguyên tắc bình đẳng, không thích phân theo cấp bậc, xem trọng chủ tử nô tỳ gì gì đó.

Nhưng đối với Đông Tuyết, nàng nhất định phải hung hăng mà kích nàng ta.

Hừ, cầu nô tài ý thế hiếp người.

Gương mặt Đông Tuyết tái lại trắng bệch không còn chút máu, cắn chặt môi dưới.

Mục quang trong mắt, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Cổ Lạc Nhi.

Phía sau Nguyệt quý phi, khoảng chừng là một hậu phi khác tiếp lời nói: “Đông Tuyết là thị nữ thân tín của quý phi tỷ tỷ, ngươi không hiểu chuyện, nàng thay quý phi tỷ tỷ giáo huấn ngươi, có thắc mắc gì sao?”

Cổ Lạc Nhi miễn cưỡng nhìn lướt qua phía sau Nguyệt quý phi, về phía hậu phi đang nói kia.

Chỉ thấy nàng mặc một thân áo đơn xanh nhạt, trên đầu vấn búi tóc, đeo một chiếc trâm cài bát bảo, cùng với vài đóa trâm hoa.

So với nhóm hậu phi ngày bình thường chỉ dám mặc y phục khó coi xám xịt thì cách ăn mặc này hương diễm nhiều hơn.

Mặc dù so với Nguyệt quý phi, vẫn là kém xa.

Cổ Lạc Nhi sớm đã hiểu được, Nguyệt quý phi sợ hậu phi khác chiếm hào quang của nàng, chưa bao giờ cho phép các nàng ăn mặc giống mình.

Hậu phi đang nói này, hiển nhiên là nương nhờ nanh vuốt của Nguyệt quý phi.

Ở hậu cung, nếu muốn không bị Nguyệt quý phi khi dễ, cũng chỉ có thể nịnh nọt nàng, đón ý nói đùa với nàng.

Cổ Lạc Nhi chẳng muốn cùng nàng tranh luận, nàng giờ phút này đầu tiên muốn đối phó, là Nguyệt quý phi.

Chỉ cần đánh gục Nguyệt quý phi, những người khác cũng không cần sợ.

Cười lạnh một tiếng, nói.

“Dĩ hạ phạm thượng? Nô tỳ đánh chủ tử, cái này có tính là dĩ hạ phạm thượng không?”

Đông Tuyết rõ ràng biết nàng đang nói chính mình, càng thêm cắn chặt môi, không dám lên tiếng nữa.

Trông mong nhìn về phía Nguyệt quý phi, hi vọng nàng ra mặt giúp mình.

Mà toàn bộ nhóm hậu phi một bên nơm nớp lo sợ xem chừng đều đồng loạt ngẩng đầu lên.

Các nàng bị nhóm nô tỳ nô tài của Nguyệt quý phi khi dễ đã quá đủ, trước giờ không dám oán giận, chỉ có thể một mình ở trong phòng rơi lệ.

Hôm nay, rốt cục cũng có người thay các nàng đem tiếng lòng nói ra.

Nguyệt quý phi được hậu phi kia gợi ý, nặng nề mà hừ một tiếng, tự tạo thế ình.

Sau đó mới nghiêm mặt nói: “Các nàng là thay Bổng cung giáo huấn người nên giáo huấn, tại sao lại là dĩ hạ phạm thượng? Tiên phi, người vẫn còn không nhận tội sao?”

Tất cả nhóm hậu phi ủng hộ Cổ Lạc Nhi đều chờ đợi lo lắng nhìn nàng.

Nàng lúc này thật sự đã chọc giận Nguyệt quý phi .

Bên ngoài rừng Lê tuyết, một chiếc xe ngựa nhẹ nhàng chạy tới gần.

Đó là xe ngựa của Đông Phong Túy.

Xe ngựa ẩn đằng sau một hòn giả sơn đồ sộ.

Đông Phong Túy để An Thụy đỡ , bước xuống xe ngựa, đi tới phía sau một lùm hoa mộc tươi tốt.

Xuyên qua kẽ hở của hoa mộc, vừa vặn có thể thấy tình hình trong rừng Lê Tuyết không sót thứ gì.

Mà trong rừng Lê Tuyết lại không phát hiện nhóm người bọn hắn.

“Hoàng thượng, ” An Thụy đề thấp thanh âm hỏi, “Ngài không ra ngăn lại sao?”

Lo lắng nhìn Cổ Lạc Nhi trong rừng Lê Tuyết, sợ nàng ở trước mặt Nguyệt quý phi ăn đủ.

Hành vi thủ đoạn của Nguyệt quý phi, An Thụy cực kỳ rõ ràng.

Cũng từng bẩm báo qua Đông Phong Túy, nhưng Đông Phong Túy chẳng quan tâm, chỉ để ý đến giấc ngủ của hắn, làm như không nghe thấy.

An Thụy mọi cách vô nại, đành phải nén chịu Nguyệt quý phi ở hậu cung làm xăng làm bậy, trơ mắt nhìn nàng đem hậu cung quấy đến rối loạn.

Đông Phong Túy lại cười nhạt một tiếng.

“Để tự nàng giải quyết. Nha đầu kia, không phải ngay cả trẫm cũng dám khi dễ sao? Hừ, không cho nàng chút giáo huấn liền không được.”

An Thụy nghe xong lời này, đành phải thở dài.

Quái lạ, Hoàng thượng từ trước đến nay rất rộng lượng , như thế nào hết lần này tới lần khác toan tính không để yên cho Tiên phi nương nương?

Trong rừng Lê Tuyết, Cổ Lạc Nhi mặt vẫn không đổi sắc như cũ.

Bình tĩnh nói: “Rừng Lê Tuyết là nơi mọi người ở hậu cung ngắm cảnh, cũng không phải sở hữu cá nhân của riêng ai. Nương nương có thể ở chỗ này ngắm cảnh, chúng ta đương nhiên cũng có thể. Có tội gì?”

Nguyệt quý phi ngạo nghễ nói: “Bổng cung thân là quý phi, hậu cung này, Bổng cung định đoạt, bắt các người đi, các người phải đi.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc trợn to mắt.

Khoa trương đến cực điểm nói: “Oa, nói như vậy, hậu cung này là nương nương đứng đầu rồi?”

Nguyệt quý phi hoàn toàn không nghĩ sâu đến hàm ý trong lời Cổ Lạc Nhi, dương dương đắc ý.

“Người cuối cùng cũng khôn ngoan. Còn không mau hướng Bồn cung quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, may ra, Bồn cung cũng chưa biết chừng sẽ cho người một con đường sống.”

Cổ Lạc Nhi lại thay đổi dáng vẻ cột nhả.

“Oa, hóa ra nương nương đứng đầu hậu cung. Như vậy Hoàng thượng cùng Thái hậu a? Bọn họ muốn tới rình Lê Tuyết chơi có phải là cũng phải được sự cho phép của người a?”

Nguyệt quý phi không có ngờ tới nàng sẽ nói một câu như vậy, bị nàng vắn đến không nói ra lời.

Trên mặt trắng xanh thành một mảng.

An Thụy ẩn sau hoa mộc lần nữa thả lỏng, tán thưởng nhìn Cổ Lạc Nhi.

52. Chương 53: Hận Không Thể Hãnh Diện Một Hồi 4

Đông phong Túy khố môi cũng hơi hơi giương lên.

Nguyệt quý phi vừa thẹn vừa giận.

Sau một lúc lâu mới cắn răng nói: “Hoàng thượng cùng Thái hậu đương nhiên không cần sự đồng ý của ta, nhưng là các người, trước hết phải xin chỉ thị của Bồn cung.”

Cổ Lạc Nhi không thềm quan tâm đến lý lẽ của nàng, hơi ngưỡng cổ, nhìn sắc phấn trắng Lê Hoa dưới bầu trời xanh thăm thẳm.

Khoan thai ngâm mấy câu thơ của cổ nhân.

Lê Hoa đạm bạch liễu thâm thanh, Liễu như phi thì hoa mãn thành.

Trù trưởng đông lan nhất chu tuyết, nhân sinh khát đắc kỷ thanh minh.

(Lê hoa bông liễu nhẹ bay

Hoa lê trắng cũng mãn khai khắp thành

Buồn trông trắng tuyết một cảnh

Ngắm hoa được mấy thanh minh trong đời

Đông Lan Lê Hoa-Quỳnh Chi dịch)

Cổ Lạc Nhi cũng không có ý muốn khoe khoang, nàng chẳng qua là muốn tỏ ý với Nguyệt quý phi, bản thân mình căn bản sẽ không đem uy hiếp của nàng để vào trong lòng.

Lại không nghĩ tới, câu này thơ này là cổ nhân ở thời không của nàng làm, người ở thời không này căn bản chưa từng nghe qua.

Còn tưởng rằng là nàng sáng tác a.

Những người biết thì từ trong mắt đều lộ ra vẻ tôn kính.

Hóa ra, Tiên phi nương nương còn có tài hoa như vậy nha.

Ngay cả Đông Phong Túy cũng có chút kinh ngạc.

Nhìn không ra, nha đầu cột nhả này còn có chút bản lĩnh này.

Nguyệt quý phi giận đến suýt ngất, xem ra hôm nay không cho nha đầu kia biết tay liền không được.

Vung tay lên, lệnh ấy người nàng mang đến.

“Đập hết ra cho ta, có thứ gì đập thứ đó. Đem những tiện nhân dĩ hạ phạm thượng này toàn bộ bắt lại, hành hình.”

Những người này, đều đã quen ý thế hiếp người.

Lúc trước bị Cổ Lạc Nhi lôi Đông Phong Linh ra, hù cho nhảy dựng, bây giờ nghe thấy mệnh lệnh của Nguyệt quý phi, không còn kiêng dè, lại bắt đầu động thủ đập vỡ tất cả.

Phá còn ngoan độc hơn hồi nãy.

Cổ Lạc Nhi cũng thật sự nổi giận.

Nói không lại người liền muốn giở trò lưu manh sao?

Muốn đánh nhau, xem ai sợ ai?

Cổ Lạc Nhi đưa tay lên lút dò trong ngực, lấy cơ nỏ ra, nhắm vào đùi một thái giám đang đập phá mọi thứ hăng hái nhất, vắn cơ quan màu lam.

Ngân châm chuẩn xác bắn vào đùi thái giám.

Thái giám căn bản không phòng bị, vừa mới nâng lên một cái ghế chuẩn bị ném xuống, đột nhiên trên đùi truyền đến một trận đau nhức kịch liệt.

Đau đến mức hần lập tức buông cái ghế ra, bưng lấy đùi kêu thảm.

Tiếng hô còn chưa dứt, cái ghế bị hần nâng trên không trung lại rơi xuống, hung hăng nện trên mu bàn chân hần.

Thái giám đột nhiên phát ra một tiếng thảm thiết còn thê lương hơn hồi nãy, không biết nên ôm đùi hay ôm chân.

Xuyên vào màng nhĩ người ta đau nhức.

Tất cả mọi người bị một màn biến hóa bất thành linh làm cho sợ ngây người.

Mọi người đều dừng lại động tác trong tay, ngơ ngác nhìn qua hần.

Cổ Lạc Nhi vừa mới bắn ra ngân châm, kịp thời đem cơ nỏ giấu vào trong ngực.

Cơ nỏ này là của hắc y soái ca đưa cho nàng, nàng cũng không muốn gây ra phiền toái.

Đáng tiếc, Cổ Lạc Nhi không biết, dù chỉ ngẩn ngủ trong nháy mắt, Đông Phong Túy ẩn trong bóng tối đã thấy rõ cơ nỏ trong tay nàng.

Trong mắt Đông Phong Túy hiện lên một chút kinh ngạc.

Cổ Lạc Nhi cất kỹ cơ nỏ.

Quát lớn: “Dừng tay cho ta, nếu không kết cục sẽ giống như hần vậy.”

Nguyệt quý phi trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, kêu lên: “Hần chẳng qua cũng chỉ bị nện vào chân, các người cẩn thận một chút là được. Còn không mau tiếp tục.”

Bọn thái giám lại thất thần, cũng không ai dám tiếp tục đập phá nữa.

Nguyệt quý phi hỗn hển.

Tựa như phát điên kêu: “Các người dám không nghe lời của ta? Cũng không muốn sống sao? Mau, đem toàn bộ những tiện nhân này trói lại cho ta.”

Cổ Lạc Nhi hạ quyết tâm, hôm nay nàng liền bắt cứ giá nào.

Khẽ khom lưng, nhặt lên một xiên sắt nằm trên mặt đất dùng để thiêu nướng, vung lên nói.

“Chúng tỷ muội, lên a..., tuyệt đối không thể bị bọn họ bắt được, nếu không chỉ còn đường chết.”

Có mấy tần phi gan lớn cũng học theo Cổ Lạc Nhi, nhặt lên xiên sắt hoặc các loại vũ khí khác như mộc côn.

Trong đó, động tác tích cực nhất, phải kể tới Liên phi.

Mấy cung nữ công công các nàng mang đến thấy chủ nhân động thủ, há lại không che chở cho chủ tử mình, cũng đều triển khai tư thế chuẩn bị đánh nhau kịch liệt.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy còn mấy tần phi do dự, không dám động thủ.

Lại hướng các nàng kêu lên: “Các nàng đang sợ cái gì? Bị Nguyệt quý phi bắt được không chết cũng bị thương nặng. Chúng ta nhất định phải phản kháng, cùng lắm thì Hoàng thượng đuổi chúng ta ra khỏi cung, sợ cái gì?”

Đông Phong Túy nghe thấy những lời sau cùng này, lông mày giương lên.

Chỉ thấy mấy tần phi vừa nghe Cổ Lạc Nhi nói xong, không những không lo lắng, ngược lại đều sôi nổi nhất vũ khí lên.

Muốn cùng Nguyệt quý phi khai chiến.

An Thụy bên cạnh kỳ quái “Ồ” một tiếng.

“Mấy nương nương như thế nào lại không sợ bị đuổi ra cung? Chẳng lẽ các nàng không hiểu được, hậu phi sau khi bị trục xuất khỏi cung, sẽ rơi vào kết cục gì sao?”

Đông Phong Túy tà tà liếc mắt nhìn hần.

Từ trước đến nay khéo về nhìn mặt mà nói chuyện như An Thụy lại không phát hiện ánh mắt của hần.

Tiếp tục lăm bằm lầu bầu suy đoán.

“Tiên phi nương nương hai ngày này rốt cuộc đã nói với các nàng những gì? Ô, chẳng lẽ, hậu cung này đáng sợ như vậy, các nàng tình nguyện bị trục xuất khỏi cung cũng không nguyện ở lại trong cung?”

Dừng dừng, lắc đầu còn nói.

“Aiz, cũng là, Hoàng thượng không để ý tới các nàng, Nguyệt quý phi lại làm bừa không kiêng nể, cuộc sống trong cung này, thật sự là không có cách nào khác thay đổi.”

Đông Phong Túy rốt cuộc không thể nhịn được nữa nhẹ nhàng ho một tiếng.

An Thụy lập tức kịp phản ứng, rụt rụt cổ, không dám lên tiếng nữa.

Khụ khụ, hần thật sự là già nên hồ đồ rồi.

Dù thế nào, cũng nên chừa cho Hoàng thượng chút mặt mũi nha.

Trong rừng Lê Tuyết.

Cổ Lạc Nhi giật cuống họng hô một tiếng.

“Xông lên.”

Dẫn đầu xông lên trước, gươm xiên sắt trong tay lên liền hướng trên người một thái giám quát tới.

Thái giám dù sao cũng là thái giám, đập phá gì đó đến không chút nào nương tay.

Nhưng đối mặt với chủ tử cấp bậc phi tử, trong lòng rốt cuộc vẫn có chút chột dạ .

Bình thường, phụng theo mệnh lệnh Nguyệt quý phi, bạt tai người, đánh người hà khắc còn hạ thủ được.

Đó là trừng phạt, bọn họ chỉ là phương tiện để trừng phạt người, không cần gánh trách nhiệm.

Mà lúc này không giống vậy, bây giờ là đang đánh nhau nha.

Không dám thật sự cùng Cổ Lạc Nhi đối nghịch.

Cổ Lạc Nhi chính là nắm chắc loại tâm lý này của bọn hần, xiên sắt trong tay nặng nề mà đánh lên cánh tay của một thái giám.

“Hừ, xem các người còn dám đập vỡ đồ đạc của chúng ta hay không, còn dám khi dễ chúng ta hay không.”

Thái giám cánh tay kịch liệt đau nhức, bỏ lại chén đĩa trong tay đang cầm, liên tục lui về sau vài bước.

Tần phi còn lại đều được ủng hộ, cũng nhao nhao xông đến bọn thái giám đang đập phá.

Người các nàng mang đến cùng người Nguyệt quý phi mang đến đánh nhau thành một đoàn.

Nguyệt quý phi cùng mấy hậu phi ỷ lại trong lòng sợ hãi, cũng liên tiếp lui về phía sau.

Phía sau hoa mộc, An Thụy lại nhịn không được thấp giọng kinh hô.

“Oa, nhóm nương nương này thật là lợi hại nha. Thật không thể tưởng được, bình thường các nàng cam chịu, lại có thể phát động ngoan độc đến nhường này, quả thực là phụ nữ không thua đấng mày râu nha.”

(nguyên văn: cân quắc: phụ nữ, tu mi: đấng mày râu =)))

Đông Phong Túy vẫn là khí định thần nhàn, thông thả tự đắc mà nhìn.

(khí định thần nhàn: thần sắc thư thái)

53. Chương 54: Ác Nhân Tất Phải Cáo Trạng

Cổ Lạc Nhi không để ý tới thái giám cùng cung nữ bên cạnh, vài bước vọt tới trước mặt Nguyệt quý phi, tóm lấy vạt áo của nàng.

Giơ xiên sắt cầm trong tay lên làm bộ uy hiếp.

Bắt giặc phải bắt vua trước.

Vừa rồi đánh một tên thái giám, chỉ là muốn phát động dũng khí cho người bên nàng.

Mà chế trụ Nguyệt quý phi mới thực sự là mục đích chính của nàng.

Nguyệt quý phi chưa bao giờ gặp phải chiến trận này, sợ tới mức choáng váng, một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích.

Cổ Lạc Nhi quát lớn: “Tất cả dừng tay.”

Trông thấy một màn này, hậu phi đang lúc kéo đánh bọn công công đều dừng tay lại.

Thủ hạ của Nguyệt quý phi là bọn thái giám cung nữ cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thối ra.

Phù ——

Bộ dạng đánh nhau này thật là đáng sợ, đêm nay dám chắc bọn họ sẽ gặp ác mộng.

Cổ Lạc Nhi bắt lấy Nguyệt quý phi, lạnh lùng cảnh cáo nàng.

“Đừng tưởng rằng ngươi có gì đặc biệt hơn người, bình thường chẳng qua là những tỷ muội này tâm địa thiện lương, nhường cho ngươi thôi. Đừng chọc chúng ta phải nóng nảy. Đừng tưởng rằng Hoàng thượng mặc kệ mọi việc, ngươi có thể muốn làm gì thì làm, ngươi phải hiểu được, Hoàng thượng mặc kệ phi tử khác, cũng sẽ không quản ngươi.”

Các phi tử khác nghe xong lời của Cổ Lạc Nhi..., đột nhiên tỉnh ngộ.

Đúng rồi, Hoàng thượng mọi chuyện mặc kệ, như vậy, các nàng phản kháng Nguyệt quý phi ra sao, Hoàng thượng cũng sẽ không quản rồi.

Trước đây thật là ngu muội, như thế nào lại tùy ý để Nguyệt quý phi khi dễ ?

Đều tỏ vẻ tán thành.

“Đúng đúng, chúng ta bị ngươi khi dễ đã quá đủ.”

“Đúng vậy, chúng ta từ nay về sau sẽ không bao giờ chịu ỨC HIẾP của người nữa.”

“Hừ, Phong Linh công chúa cũng ở bên chúng ta, để xem chúng ta nhiều người hay các người nhiều người hơn. Muốn đánh nhau, cứ việc lên.”

Mấy phi tử đi theo sau Nguyệt quý phi trong lòng run sợ.

Hi vọng nói: “Đừng, đừng đánh nhau.”

Nguyệt quý phi cũng run lấy bấy sợ hãi nói không ra lời.

Cổ Lạc Nhi khinh thường nhìn nàng.

Bình thường kiêu ngạo như vậy, còn tưởng rằng nàng rất khó đối phó a, hóa ra chỉ là hổ giấy.

Đông Phong Túy phía sau hoa mộc lặng lẽ nói câu: “Đã sớm nên như vậy.”

An Thụy kinh ngạc liếc nhìn Đông Phong Túy.

Chợt càng thêm không rõ, trong lòng Hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Dường như trả lời nghi hoặc trong lòng hắn, Đông Phong Túy lại nói thêm một câu.

“Các nàng tự mình có tay có chân, lại cam chịu bị Nguyệt quý phi khi dễ, trăm có biện pháp gì?”

“Trăm cũng không có tinh lực đi quản chuyện các nàng.”

Nói xong còn ngáp một cái thật to.

An Thụy nhìn Đông Phong Túy, trong mắt càng thêm tràn đầy vẻ không tưởng tượng nổi.

Hậu cung chính là một triều đình nhỏ.

Hoàng thượng vô vi mà trị, lúc xử lý đại sự trên triều đình, có phải là cũng là như vậy a?

Đại sự triều đình cơ hồ đều giao cho Lý Tể tướng xử lý, Phùng Thái Úy chỉ ở trong triều đình sắm vai nhân vật hết sức trọng yếu.

Hai người kia, một người thành thật quá mức, một người giả hoạt vô cùng.

Hai người trái ngược, lại duy trì trật tự triều đình ổn định tương xứng.

Chẳng lẽ, Hoàng thượng cũng không phải giống như biểu hiện bên ngoài, cả ngày chỉ biết đến ngủ ngon?

Lại trộm nhìn xem xét, biểu hiện của Đông Phong Túy lại làm cho hắn thất vọng không thôi.

Chỉ thấy trong mắt Đông Phong Túy buồn ngủ mông lung, lần nữa ngáp một cái thật to.

Trong rừng Lê Tuyết, truyền đến thanh âm Cổ Lạc Nhi.

“Chuyện ngày hôm nay coi như xong, các người xéo đi. Chúng ta muốn ở chỗ này thiêu nướng, đừng có lại tới quấy rầy chúng ta.”

Buông lỏng vật áo Nguyệt quý phi ra.

Liên phi cơn giận vẫn còn chưa tiêu kêu lên: “Cứ như vậy bỏ qua cho nàng? Quá tiện nghi nàng, ta muốn báo thù chuyện trước kia.”

Hướng Nguyệt quý phi chạy vọt tới.

Nguyệt quý phi sợ tới mức xoay người bỏ chạy.

Không ngờ vấy quá dài, kinh hoàng dẫm lên gấu váy của mình, ngã nhào trên mặt đất.

Miệng gặm đầy vụn đất cánh hoa.

Đông Tuyết vội vàng nâng nàng dậy, chặt vật kéo nàng chạy thực mạng trở về.

Cổ Lạc Nhi lúc này đại hoạch toàn thắng một phương.

Một số người vẫn chưa thỏa mãn nhặt mấy tảng đá trên mặt đất hướng đoàn người Nguyệt quý phi ném qua, trong miệng lớn tiếng hoan hô.

“Ha ha, chúng ta thắng rồi.”

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn bị khi dễ nữa.”

“Đuổi theo các nàng, đuổi theo các nàng.”

Bên kia rừng Lê Tuyết, truyền đến tiếng động của xe ngựa, sau đó là một thanh âm của thái giám kéo dài.

“Thái hậu giá lâm ——”

Mọi người lập tức ngừng miệng, nhìn về phía xe ngựa.

Nhóm người Nguyệt quý phi ngay lúc đang chạy thực mạng cũng không khỏi ngừng lại.

Xoay người, nhìn lại bên này.

Vài thái giám cung nữ bảo vệ chiếc xe ngựa hoa lệ chạy đến trong rừng Lê Tuyết, ngừng lại.

Không đợi thái giám vén màn xe lên, màn xe đã bị người từ bên trong vén ra.

54. Chương 55: Ác Nhân Tất Phải Cáo Trạng 2

Tiếp đến là vẻ mặt hưng phấn của Đông Phong Linh từ trong xe nhảy ra ngoài.

Nàng vừa rời qua cửa sổ bên trong xe đã chứng kiến tình hình bên ngoài, cũng đoán được chuyện gì xảy ra.

Chưa từng thấy bộ dạng Nguyệt quý phi chật vật chạy trốn như thế, thật sự là rất thống khoái.

Cổ Lạc Nhi, quá được.

“Phong Linh, chạy loạn cái gì? Không để ý tới mẫu hậu rồi?”

Trong xe truyền tới một thanh âm tràn đầy hờn giận.

Không phải rất già nua, đương nhiên, cũng không còn trẻ tuổi.

Đông Phong Linh đang muốn nhảy xuống xe tụ họp cùng Cổ Lạc Nhi liền nhúc nhích đầu quay người lại, giải thích: “Con nào có, con đây không phải đang định đỡ người sao?”

Aiz, mẫu hậu càng già càng giống như một tiểu hài tử, luôn muốn người ta đỡ nàng.

Đông Phong Túy ẩn đằng sau hoa mộc lần nữa ngáp một cái, xoay người rời đi, bước lên xe ngựa giấu đằng sau hòn non bộ.

An Thụy vội vàng đuổi theo, đỡ lấy hấn.

Bình thường vào lúc này, Hoàng thượng đều ngủ dưới tàng Hạnh hoa.

Hôm nay đứng ở chỗ này lâu như vậy, là chuyện chưa bao giờ có, hấn nhất định đã mệt muốn chết rồi.

Quả nhiên, Đông Phong Túy vừa ngồi lên xe ngựa, thân thể liền tà tà ngã xuống.

Xe ngựa của hấn cũng đã trải qua quá trình cải tạo đặc biệt, cả thùng xe giống như một chiếc giường lớn, cực kỳ thoải mái.

“Hoàng thượng, chúng ta bây giờ đi tới tàng cây Hạnh hoa sao?”

An Thụy xin chỉ thị.

Đông Phong Túy từ từ nhắm hai mắt, không lên tiếng.

An Thụy từ trước đến nay hiểu rõ hẳn cho là hẳn chấp nhận, biết điều định ra ngoài điều khiển xe.

Lại nghe thấy Đông Phong Túy miễn cưỡng nói: “Đi tới Kính Hồ.”

“Vâng.”

An Thụy nghi hoặc ra ngoài xe.

Kỳ quái, Hoàng thượng làm sao đột nhiên lại muốn tới Kính Hồ?

Chẳng lẽ bởi vì hẳn ngồi trên xe ngựa, lười phải xuống xe?

Suy nghĩ hơn nửa ngày, rời khỏi rừng Lê Tuyết thật lâu, An Thụy mới bình tĩnh đại ngộ.

Trong cung mọi người đều biết lúc này Đông Phong Túy đang ngủ dưới tàng Hạnh hoa, Nguyệt quý phi đương nhiên cũng biết.

Hôm nay nàng chịu thua thiệt lớn trong tay Cổ Lạc Nhi, chắc hẳn ở trước mặt Thái hậu cũng không chiếm được tốt đẹp gì.

Quá nửa sẽ tới tàng Hạnh hoa tìm Hoàng thượng cáo trạng.

Hoàng thượng đây là đang chạy nạn a.

Đúng vậy, Đông Phong Túy đang chạy nạn, tránh nạn mà Cổ Lạc Nhi rước đến cho hẳn.

Mà hẳn và An Thụy suy đoán hoàn toàn chính xác.

Nguyệt quý phi ở trước mặt thái hậu quả thực không thể kiên ngược lại Cổ Lạc Nhi.

Thái hậu tới rừng Lê Tuyết, Nguyệt quý phi lại không dám trốn, chỉ có thể kiên trì, sửa sang lại y sam hỗn độn trên người, đến bên cạnh Thái hậu thỉnh an.

Thái hậu được Đông Phong Linh đỡ , xuống xe ngựa, vừa thưởng thức mỹ cảnh trong rừng Lê Tuyết, vừa đi về phía Cổ Lạc Nhi các nàng.

Cổ Lạc Nhi đánh giá Thái hậu.

Nàng khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt ang áng có chút tương tự với Đông Phong Túy, thân thể hơi có chút mập ra.

Phỏng đoán lúc còn trẻ nhất định là một đại mỹ nhân.

Kỳ thật, ngay cả hiện tại, nàng cũng coi như vẫn còn phong vận. (thướt tha thùy mị)

Thần thái của nàng ung dung, dáng đi thanh tao lịch sự, nhìn qua hết sức bình thường.

Cổ Lạc Nhi như thế nào cũng không thể đồng nhất giữa nàng và hình tượng Thái hậu diên diên hùng hùng trong miệng mọi người hợp vào một chỗ.

Cổ Lạc Nhi nhảy lên trước, nghênh đón Thái hậu, chào hỏi với nàng.

“Thái hậu, người khỏe.”

Tất cả mọi người bị thái độ của nàng làm cho hoảng sợ, Tiên phi nương nương quá không hiểu lẽ rồi, ở trước mặt Thái hậu lại không hành lễ.

Đông Phong Linh cũng cuống quýt ra hiệu cho nàng.

Cổ Lạc Nhi chỉ làm như không phát hiện.

Nếu thật muốn hành lễ, nàng hẳn là phải quỳ xuống trước mặt Thái hậu a?

Hừ, Cổ Lạc Nhi nàng ngay cả cha mẹ tổ tông còn chưa từng quỳ, cũng sẽ không dễ dàng quỳ xuống trước người khác đâu.

Giống như Cổ Lạc Nhi suy đoán, một đám Tần phi phía sau lưng nàng, cùng với nhóm cung nữ công công đều quỳ xuống.

Ngay cả Nguyệt quý phi cũng thành thành thật thật quỳ xuống.

Quỳ thành một hàng dài.

Trăm miệng một lời kêu to: “Khấu kiến thái hậu. Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy da đầu liền run lên.

Bình thường trên TV có trông thấy loại cảnh tượng này, nhưng dù sao cũng chỉ là TV, nàng chưa bao tự mình thể nghiệm qua.

Ở trong cung này, luôn phải quỳ hành lễ, như vậy, những công công cung nữ phẩm cấp thấp kia chẳng phải đều quỳ đến đầu gối chai cả ra mắt.

Kỳ thật, Cổ Lạc Nhi không biết, bình thường không cần hành lễ long trọng như vậy.

Chỉ vì Thái hậu thường xuyên ở trong Từ An điện, rất ít khi ra ngoài, mọi người rất ít được gặp nàng.

Bởi vậy, tình cờ gặp mặt, tất không thể không hành đại lễ.

Thái hậu cũng không lưu tâm, nói: “Bình thân.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, cũng rất là bình thường.

Cổ Lạc Nhi cơ hồ muốn hoài nghi, Thái hậu theo lời bình thường mọi người nói, có chẳng là một người khác, hoặc là căn bản chỉ là bịa đặt.

Nhưng là, Đông Phong Linh cũng sẽ tạo ra tin đồn ấu hậu nàng sao?

Mọi người lại trăm miệng một lời nói: “Tạ Thái hậu.”

Lúc này mới đứng lên.

Thái hậu cầm tay Cổ Lạc Nhi, từ trên xuống dưới đánh giá nàng.

Hỏi: “Người chính là Tiên phi mà chính miệng Hoàng thượng phong?”

“Vâng. Là Tiên phi tạm thời.”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ cười cười.

Nàng thật sự không quen làm Tiên phi gì đó.

Ở trước mặt những người khác, Tiên phi chỉ là một danh hiệu, nàng còn cảm thấy không sao.

Nhưng vị trước mắt này, là mẫu thân của Đông Phong Túy nha.

Ít nhiều cũng khiến nàng cảm thấy có chút căng thẳng.

Thái hậu lông mày giương lên.

“Cái gì gọi là Tiên phi tạm thời?”

Mọi người ở ngoài đều dựng hết lỗ tai lắng nghe, bọn họ cũng không rõ ràng về lai lịch của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi đành phải giải thích.

“Ta thiếu bạc của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn ta làm Tiên phi, dùng tiền tiêu vật hàng tháng để trả nợ. Khi nào trả hết nợ, ta sẽ không cần làm Tiên phi nữa.”

Trong mắt Thái hậu hiện ra vẻ dò xét đùa giỡn.

Trên mặt mọi người cũng đều hiện ra biểu lộ không thể tưởng tượng nổi.

“Người phải làm bao lâu?” Thái hậu hỏi.

“À, gần tám mươi năm a.”

Cổ Lạc Nhi ăn ngay nói thật, trong lòng không ngừng mắng chửi Đông Phong Túy.

Tên đáng giận, tên hẹp hòi, lấy gần cả đời của nàng.

Thái hậu đột nhiên bật ra một trận cười lớn.

“Tám mươi năm? Cũng gọi là tạm thời?”

Cổ Lạc Nhi càng xấu hổ.

Thái hậu a Thái hậu, có thể đừng cười lớn tiếng như vậy được không? Một chút cũng không giữ lại mặt mũi cho người ta.

Cũng không bận tâm đến hình tượng ung dung hoa quý của mình.

Dáng vẻ nàng cười to này, cùng thanh nhã vừa rồi đúng là tựa như hai người a.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu có chút tin tưởng lời mọi người nói .

Khẽ cắn môi nói: “Đương nhiên là tạm thời. Ta sẽ nghĩ cách trả bạc cho hấn , chỉ cần trả bạc, ta chẳng phải sẽ không cần làm Tiên phi sao?”

Thái hậu hướng Cổ Lạc Nhi nháy nháy mắt.

“Người dự định trả như thế nào? Bạc của người từ đâu ra?”

Cổ Lạc Nhi từ trong mắt Thái hậu thấy một tia hi vọng, vội kéo tay nàng năn nỉ.

“Thái hậu, người giúp đỡ ta, được không?”

55. Chương 56: Chúng Ta Cải Trang Vi Hành Như Thế Nào

Thái hậu không trả lời nàng, nhìn thoáng qua bốn phía, chậm rãi nói: “Phong Linh mang đến cho ta đồ nướng ăn thật ngon a.”

Cổ Lạc Nhi há lại không nghe ra ý trong lời nàng.

Còn không phải muốn nàng hảo hảo lấy lòng nàng.

Không thành vấn đề, chuyện nhỏ.

Cổ Lạc Nhi hết sức phấn khởi nói: “Thái hậu, kia cũng đâu tính là ngon, còn có thứ ăn ngon hơn a.”

“A, ở đâu a? Ở đâu a?”

Thái hậu hai mắt tỏa sáng, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Cổ Lạc Nhi kéo nàng đi tới bên cạnh sạp thiêu nướng, đỡ nàng ngồi xuống.

“Ồ chỗ này này.”

Thái hậu liếc nhìn cái sạp, bất mãn nói: “Trống không, nào có a?”

Cổ Lạc Nhi đưa cho Thái hậu một xâu thịt sống đã tẩm gia vị, nói: “Đương nhiên là phải tự tay mình nướng mới ngon.”

Thái hậu cũng không tiếp nhận xâu thịt, cổ vắn vẹo, bĩu môi nói: “Còn muốn ai gia tự mình nướng? Người nướng thật ngon cho ai gia ăn.”

Cổ Lạc Nhi rốt cục có phần hiểu ra, Đông Phong Linh vì sao nói mẫu hậu nàng là Lão ngoan đồng, thật là có điểm giống vậy a.

Chỉ thiêu nướng cũng cần phải nổi cáu.

Làm điệu nói: “Ta nướng không ngon bằng chính người nướng, không tin, người thử xem. Nếu như ta nói sai, người phạt ta ăn ớt đi.”

Đông Phong Linh đã ở bên cạnh phụ họa.

“Đúng vậy a đúng vậy a, mẫu hậu, thật sự tự mình nướng ăn mới ngon. Người thử xem đi.”

Thái hậu bán tín bán nghi tiếp nhận xâu thịt, đặt ở trên lửa nướng.

Nguyệt quý phi xa xa nhìn thấy, trong lòng thầm hận.

Nếu Cổ Lạc Nhi lừa được Thái hậu ngoan ngoãn nghe theo, sau này mình trong cung còn có thể có đất cắm dùi sao?

Không được, nàng nhất định phải ngăn cản.

Nguyệt quý phi nhướng mày, nảy ra ý hay.

Chạy đến trước mặt Thái hậu, ngồi đối diện nàng, còn chưa nói chuyện, nước mắt đã rơi đầy.

Vốn là muốn ngồi bên người Thái hậu, đáng tiếc hai bên Thái hậu đã bị Đông Phong Linh cùng Cổ Lạc Nhi chiếm cứ, nàng chỉ có thể ngồi ở đối diện.

“Làm sao vậy? Tiểu Nguyệt Nhi?”

Nguyệt quý phi thút tha thút thít nói: “Thái hậu, người cần phải thay ta làm chủ a. Tiên phi nương nương nàng. . . . .”

“Nương nương, ” Cổ Lạc Nhi cắt ngang Nguyệt quý phi, ngạc nhiên kêu, “Ngài vẫn còn buồn a? Chỉ là thua một trận, có liên quan gì nữa?”

“Trận gì cơ?” Trong mắt Thái hậu hưng phấn sáng lên.

Quan sát bốn phía.

Kỳ thật a, nàng vừa rồi cũng có chú ý trên mặt đất bữa bãi cùng với y sam của mọi người không chỉnh tề, chỉ là còn chưa kịp hỏi.

Lúc này lại nhìn nhìn trên mặt đất khay đĩa bị ném lung tung, bàn ngã lật, mấy thái giám mà Nguyệt quý phi mang đến trong tay còn cầm roi da mộc côn.

Hét lên: “Là đánh nhau sao? Tiểu Nguyệt Nhi thua? Tiểu Nguyệt Nhi đừng khóc, thua một trận có gì mà gắp?”

Không đợi Nguyệt quý phi trả lời, đã lấy qua một xâu thịt nhét vào trong tay nàng.

“Đến đến đến , ăn một chút sẽ không việc gì. Lạc nhi nói, thiêu nướng này phải tự mình nướng mới ngon, người cũng thử xem.”

Nguyệt quý phi không thể không tiếp nhận xâu thịt.

Lại còn ăn đồ nướng a, cục tức trong lòng nàng hiện tại còn chưa giải tỏa, làm sao còn nuốt trôi cái gì, càng miễn bàn việc tự mình động thủ nướng.

Thật muốn cầm xâu thịt ném đi, nhưng này là Thái hậu tự tay đưa cho nàng, lại không dám ném.

“Thái hậu.”

Nguyệt quý phi nước mắt lưng tròng lại muốn cáo trạng.

Cổ Lạc Nhi lập tức lại cắt ngang nàng.

“Thái hậu, trận đấu của chúng ta là như này. Chúng ta giả làm thương gia, bán rong trên đường ở trong núi rừng nướng món thôn quê ăn. Nguyệt quý phi các nàng giả làm cường đạo, đến cướp bóc chúng ta. Sau đó thì, chúng ta đương nhiên muốn hăm dọa phản kháng, cho nên liền vùng lên đánh. Thái hậu, người xem chiến trường của chúng ta có phải là rất giống không?”

Thái hậu mạnh mẽ gạt đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, vừa nhìn liền thấy trận này quá đã.”

Quay đầu lại oán giận Đông Phong Linh.

“Làm sao ngươi không nói ấu hầu biết có trò đánh lộn này? Bằng không, mẫu hậu có thể tới sớm một chút, xem qua náo nhiệt.”

Đông Phong Linh làm nũng nói: “Mẫu hậu, con đây không phải sợ làm kinh động đến người sao?”

“Mới sẽ không kinh a, mẫu hậu chính là thích xem đánh lộn. Từ nay về sau, có trò hay xem, không cho tiếp tục giấu mẫu hậu.”

“Được.”

Đông Phong Linh đành phải đáp ứng.

Trong lòng thầm than xúi quẩy, nàng làm sao có thể có một lão ngoan đồng mẫu thân như vậy?

Nàng trước đó có thể nào biết Nguyệt quý phi sẽ đến quấy rối?

Nếu biết, nàng làm sao còn không ở chỗ này. May là Cổ Lạc Nhi thắng.

Nguyệt quý phi lại nói không nên lời.

Trong lời Cổ Lạc Nhi ám chỉ nàng, nàng chính là bọn cường đạo cướp của, nàng đúng là đuổi lý a.

Lúc này một trận gió thổi qua, quấy đến trên sạp nướng khói đặc cuồn cuộn.

Cổ Lạc Nhi đương nhiên đã sớm lo lắng tới điểm này, đỡ Thái hậu ngồi nơi đầu gió.

Mà Nguyệt quý phi đương nhiên ngồi đúng chỗ cuối gió.

Toàn bộ khói đặc bị gió thổi lên trên mặt Nguyệt quý phi, sặc sụa đến mức nàng nước mắt rùng rùng.

Cổ Lạc Nhi làm như không phát hiện, cực kỳ ân tình khuyên: “Nương nương, nhanh nướng a. Đánh một trận, mệt mỏi, ăn một chút bổ sung thể lực. Nói không chừng ở lại chúng ta còn có thể biểu diễn lần nữa cho Thái hậu xem.”

Thái hậu lập tức hưng phấn lên.

“Đúng vậy đúng vậy, ở lại biểu diễn thêm trận nữa.”

Nguyệt quý phi làm sao còn chịu được, đỏ mắt nói: “Thái hậu, đầu nô tỳ có chút đau nhức, không có biện pháp bồi bạn cùng Thái hậu.”

“A. . .” Thái hậu quan tâm hỏi, “Có nặng lắm không?”

Nguyệt quý phi lắc đầu.

“Không việc gì, trở về nghỉ ngơi một chút là ổn. Nô tỳ cáo lui.”

Dứt lời đứng lên, muốn trở về.

Cổ Lạc Nhi hướng nàng kêu to: “Nương nương, để ta kêu người đi tìm ngự y xem người một chút đi.”

“Không cần.”

Nguyệt quý phi mấy chữ này dường như theo môi nặn ra, hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái.

Hừ, Tiên phi đáng giận, không cần phải quá mức.

Cổ Lạc Nhi bình thản ung dung mà nướng đồ.

Hì hì cười nói: “Nương nương, có bệnh cũng đừng tự mình chống đỡ nha.”

Nguyệt quý phi trong lòng thầm mắng, người mới có bệnh a.

Trong miệng lại giả vờ khách khí nói: “Đa tạ Tiên phi quan tâm.”

Khẩu khí cực kỳ nồng.

Cổ Lạc Nhi chế nhạo nàng cũng đã đủ, cũng không muốn lại nhìn thấy gương mặt khiến người ta chán ghét kia của nàng, chỉ mong nàng nhanh nhanh rời đi, bởi vậy cười cười, không nói thêm gì nữa.

Nguyệt quý phi như chạy trốn rời khỏi rừng Lê Tuyết, nghĩ nghĩ, lại chưa trở về, mà là đi tới tàng cây Hạnh hoa Đông Phong Túy thường ngủ, muốn đi tìm Đông Phong Túy cáo trạng.

Há đoán được Đông Phong Túy sớm có dự kiến trước, Nguyệt quý phi lại chụp hụt.

Nguyệt quý phi đành phải áp chế lửa giận ngập tràn, trở lại Kim Thiên điện của nàng, suy tư về biện pháp trả thù Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi biết tư tình của nàng và Phùng thái úy, lại uy hiếp đến địa vị hậu cung của nàng, tuyệt đối không thể giữ lại.

Nguyệt quý phi cân nhắc, trong mắt dần dần lộ ra một tia hung ác.

Tia sáng giống như ăn thịt người.

56. Chương 57: Dám Ở Sau Lưng Hãn Nói Bậy

Cổ Lạc Nhi đánh thắng trận này, tất cả hậu phi bị Nguyệt quý phi ức hiếp đều được cổ vũ, lòng tin trước nay chưa từng có tăng vọt.

Đều vây quanh trước mặt Thái hậu, hiển ân tình.

Thái hậu được ăn phi thường cao hứng, được chơi đùa phi thường cao hứng, liên tục tán thưởng, nói về sau sẽ tới tham gia tụ hội.

Còn kỳ quái nói: “Đám hài tử này, làm sao bình thường đều trốn tránh ai gia? Không muốn cùng ai gia chơi đùa, sợ ai gia quấy rầy hào hứng của các người sao?”

Nhóm hậu phi nhất thời đều không trả lời được.

Các nàng trước đó bị Nguyệt quý phi ức hiếp, nào dám tùy tiện xuất hiện ở trước mặt Thái hậu cùng Hoàng thượng a.

Vẫn là Cổ Lạc Nhi lập tức nhanh miệng, giúp các nàng giải nguy.

“Thái hậu, này tính cái gì? Còn có một nơi càng thú vị càng ăn ngon nữa cơ.”

Thái hậu hai mắt liền sáng lên.

Một tay cầm một xâu thịt nướng, vừa ăn vừa hỏi.

“Ở đâu a? Là cái gì? Mau dẫn ai gia đi.”

Cổ Lạc Nhi ra vẻ thần bí.

“Cái này sao, trong cung cũng không có.”

Thái hậu bất mãn nói: “Hừ, người lại lấy ai gia làm tiêu khiển, để cho ai gia một hồi vui mừng vô ích.”

Bỏ lại đồ nướng trong tay, miệng cũng bĩu lên.

Cổ Lạc Nhi khoác tay nàng, dong đưa nàng nói: “Mới không có a. Trong cung không có, chúng ta có thể ra ngoài cung nha. Ngoài cung mới gọi là náo nhiệt a.”

Thái hậu lại hưng phấn lên.

“Thật không? Ngoài cung náo nhiệt như thế nào?”

Cổ Lạc Nhi đem toàn bộ những gì nhìn thấy qua hai ngày xuất cung thêm mắm thêm muối, trắng trợn nói khoác một trận.

“Trên đường có đồ chơi bé xíu bằng đường, được làm rất sống động, liềm một liềm, hương vị ngon không kể xiết. Còn có trò xiếc ảo thuật, cầm cần dây thừng quăng ra, dây thừng liền thông lên trời. Sau đó một tiểu hài tử theo dây thừng leo lên, mới qua một chén trà, liền từ trên trời trộm một quả đào xuống. . . . .”

Nàng xem chừng, Thái hậu tính khí như một tiểu hài tử, hẳn là thích những thuật chơi đùa này.

Những thứ nghệ thuật này không thể nào ở nơi thanh nhã, cũng sẽ khác với giải trí tao nhã trong cung nha.

Quả nhiên Thái hậu nghe được không ngừng vỗ tay tán thưởng.

Nhóm hậu phi còn lại, trước khi tiến cung ở trong khuê phòng, sau vào cung lại ở thâm cung, gần như không có cơ hội ra khỏi cửa.

Bởi vậy, giờ phút này cũng nghe đến say sưa.

Thái hậu vui vẻ một hồi, rồi lại khổ sở nghiêm mặt kể khổ.

“Aizz, người nói cho dù tốt hơn nữa thì có tác dụng gì? Ai gia chỉ có thể ở trong cung, không thể đi ra ngoài nha.”

Cổ Lạc Nhi đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác.

“Thái hậu, chúng ta có thể cải trang vi hành, khảo sát dân tình, thay Hoàng thượng phân ưu, người nói đúng hay không?”

Trong mắt Thái hậu lập tức lại sáng rõ.

“Người nói không sai, chúng ta sẽ cải trang vi hành.”

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ, nhân cơ hội lại tiếp tục đề nghị.

“Thái hậu, để thuận tiện cho ngài thường xuyên xuất cung cải trang vi hành, người xem, nếu mấy hậu phi chúng ta ra ngoài, đặc biệt mở thêm một trà lâu buôn bán, chẳng phải là càng tốt sao?”

Cổ Lạc Nhi sớm đã nghĩ kỹ, trà lâu là nơi tập chung tin tức.

Các nàng trước tiên có thể mở một trà lâu, thử đưa vào hoạt động.

Đến khi nắm đủ tin tức, cũng có kinh nghiệm, liền có thể làm buôn bán khác.

Hừ, Cổ Lạc Nhi nàng muốn trở thiên hạ đệ nhất giàu có.

Ngay cả tên trà lâu bọn nàng đã nghĩ kỹ, gọi là Minh Châu lâu, có nghĩa là bỏ gian tà theo chính nghĩa.

Hiện giờ, bị nhốt trong cung, các nàng là áo gấm đi đêm, sau này xuất cung, minh châu các nàng đây muốn tỏa sáng thật mạnh.

(áo gấm đi đêm: nguyên bản minh châu ám đầu. có nghĩa người tài giỏi không được trọng dụng)

Lúc này Thái hậu cũng không trả lời, vì đầu chỉ để ý ăn đồ ăn.

“Lạc nhi, người này a, đúng thật là không thể quá lười. Tự tay mình nướng ăn thật là ngon. Mau ăn mau ăn.”

Cổ Lạc Nhi cười thâm, thâm nghĩ, lời này nếu để cho Đông Phong Túy nghe được thì tốt biết bao.

Nhưng là, Thái hậu này tâm tư thế nào a?

Cổ Lạc Nhi thấy Thái hậu đã nướng được chín, không khách khí đoạt lấy đồ nướng trong tay nàng.

“Thái hậu, người đừng vui đầu vào ăn uống nữa. Người để chúng ta xuất cung mở một trà lâu đi, được không?”

Thái hậu trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái.

“Trả lại cho ta, người muốn để cho ai gia đói bụng sao?”

Chìa tay định đoạt lại đồ nướng.

Cổ Lạc Nhi dứt khoát đưa tay ra sau lưng, khiến nàng đoạt không tới.

“Không được, người không đáp ứng, ta liền không trả cho người.”

“Quên đi, ai gia không ăn .”

Thái hậu nói, còn làm bộ vỗ vỗ tay.

Cổ Lạc Nhi không còn cách nào, đành phải cầm đồ nướng trả lại cho nàng.

Năn nỉ nói: “Thái hậu, người nên đáp ứng chúng ta a. Người suy nghĩ một chút, nếu không có một nơi đặt chân bí mật, người sẽ không dễ dàng an tâm đi chơi, à, không, cải trang vi hành. Vạn nhất bị người khác nhận ra, liền nguy rồi. Đúng hay không?”

Thái hậu rất cục thở dài.

Nói: “Các người là phi tử của Hoàng thượng, cũng không phải là người của ai gia, ai gia đâu thể làm chủ được.”

Cổ Lạc Nhi lúc này trong bụng đã nắm chắc rồi, thì ra thái hậu đang trốn tránh trách nhiệm a.

Biết để cho nhóm hậu phi xuất cung, hơn nữa là xuất cung đi làm buôn bán, đây không phải trò đùa, bởi vậy muốn thoát ly can hệ.

Cũng tốt, chỉ cần nàng không phản đối là được.

Lần này, nàng chỉ cần đối phó với một mình Đông Phong Túy.

Nếu như, có thể tìm cách lấy được lệnh bài phụng chỉ mở tiệm thì tốt rồi.

Không khỏi có chút mê muội, Thái hậu rốt cuộc là hồ đồ hay là khôn khéo?

Mặc kệ, cho dù Thái hậu hồ đồ hay là khôn khéo, dù sao không ngăn cản kế hoạch nàng xuất cung là được.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, nên nói như thế nào để thuyết phục Đông Phong Túy a?

Đông Phong Túy sau khi rời khỏi rừng Lê Tuyết, lệnh cho người điều khiển xe ngựa tới Kính Hồ.

Kính Hồ là một hồ lớn trong hoàng cung, tuyết đông ngày đó rơi xuống nước, rơi xuống chính là Kính Hồ.

Kính Hồ, tên cũng là nghĩa, mặt hồ yên ả, bằng phẳng như một chiếc gương.

Đông Phong Túy đã lâu chưa tới Kính Hồ, bị mỹ sắc hồ quang mê hoặc, phá lệ không chìm vào mộng đẹp, mà nằm ở trên xe, xuyên qua cửa sổ xe thưởng thức cảnh hồ.

Ngay cả cơm trưa cũng không trở lại Tử Tiêu cung ăn, để cho người làm đưa đến trên bờ Kính Hồ.

Lại về sau, càng hiếm thấy mà xuống xe ngựa, đi bộ dạo chơi dọc theo Kính Hồ.

An Thụy vốn định dìu hần, bị hần cự tuyệt, đành phải đi theo phía sau hần.

An Thụy nhìn về phía bóng lưng Đông Phong Túy, bóng lưng quen thuộc mà lạ lẫm, một lần lại một lần tự hỏi mình.

Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

Hoàng thượng khi còn bé phi thường hoạt bát hiếu động, tuyệt không lười.

Cũng không biết từ lúc nào, hần đột nhiên trở nên lười biếng, thứ gì cũng không chịu học, chuyện gì cũng không chịu làm.

Ngay cả đi đường cũng không thích đi, không phải ngồi kiệu cũng là ngồi xe.

Cả ngày o o ngủ ngon.

Quả thực khiến tiên hoàng ngày càng hoảng sợ.
Kêu vô số danh y đến khám và chữa bệnh, ai cũng không thể chẩn ra nguyên do vì sao.
Đều nói, thân thể Hoàng thượng rất tốt, một chút bệnh tật cũng không có.
Bao nhiêu năm, hắn không được trông thấy thân ảnh Hoàng thượng khoan thai tản bộ rồi?
Chẳng lẽ, Hoàng thượng thật sự đổi tính rồi sao?
An Thụy bắt đầu kích động .

57. Chương 58: Dám Ở Sau Lưng Hắn Nói Bậy 2

Đáng tiếc, kích động của hắn vừa mới bắt đầu, nước mắt nóng hổi vừa mới nhạt nhòa hai mắt, đã thấy Đông Phong Túy ngồi lên một tảng đá bên bờ.

Còn duỗi lưng một cái nói: “Một quá a. An Thụy, người cũng tới ngồi một chút.”

An Thụy lệ nóng vừa mới hiện ra trong vành mắt lập tức lại thu trở về.

Aizz, muốn Hoàng thượng đổi tính, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.

Nào dám ở trước mặt Đông Phong Túy ngồi xuống, quy củ đứng phía sau hắn.

Đông Phong Túy cũng không miễn cưỡng, ngoảnh lại tự thưởng thức cảnh sắc mặt hồ.

Nơi bọn họ đang dừng chân, là ở dưới bóng một tán liễu rậm rạp.

Bên cạnh bóng liễu, là một khối quái thạch khổng lồ, trên mặt còn khắc hai chữ to.

“Kính Hồ.”

Bên kia cự thạch, một tòa Tiểu Bình đài làm bằng gỗ vươn dài trên mặt nước.

Ở trên Tiểu Bình đài, càng tiện cho việc ngắm cảnh, còn có thể câu cá.

Đông Phong Túy vừa lúc đi qua, vốn là định lên trên Tiểu Bình đài, cuối cùng ngại trên đó không có nơi ngồi, bởi vậy mới ngồi xuống dưới bóng liễu này.

Đông Phong Túy cân nhắc, sau này hắn cần phải sắp xếp vài bộ bàn liền ghế trên Tiểu Bình đài này.

Ừm, về sau, khi Hạnh hoa tàn, buổi sáng hắn liền dời đến chỗ này ngủ đi.

Đông Phong Túy ngồi dưới bóng liễu chưa lâu lắm, đột nhiên nghe bên kia cự thạch truyền đến thanh âm hai nữ tử nói chuyện.

“Lạc nhi, tỷ xem, Kính Hồ này thật là đẹp a?”

“Ừ, rất đẹp, là cái hồ đẹp nhất mà ta từng thấy.”

Thì ra là Đông Phong Linh và Cổ Lạc Nhi.

Hai nàng từ từ đi tới gần, sau đó ở trên Tiểu Bình đài bên kia cự thạch thì ngừng lại.

Đông Phong Túy ra hiệu An Thụy dừng lên tiếng, yên lặng đứng ở dưới bóng liễu.

Hắn ngại phiền hà.

Mỗi lần Cổ Lạc Nhi xuất hiện trước mặt hắn, đều không có chuyện tốt, hắn cũng không muốn rước phiền toái nhỏ này vào thân.

Đông Phong Linh lo lắng nói: “Lạc Nhi, tỷ phải cẩn thận Nguyệt quý phi một chút. Tuy hôm nay tỷ thắng, thế nhưng cũng đắc đội với loại người ngoan độc như nàng. Nàng ta nhất định hận tỷ thấu xương. Nàng ta, sẽ làm ra chuyện gì ai cũng không rõ được.”

Cổ Lạc Nhi ném một hòn đá nhỏ về phía mặt nước, phát ra “Tôm” một tiếng vang nhỏ.

Kinh động vài chú cá nhỏ.

“Cho nên, muội mới cố ý muốn đưa ta về?”

Cổ Lạc Nhi nếu nói không cảm động là giả.

Đông Phong Linh gật gật đầu.

“Đúng vậy a, có ta ở bên cạnh, Nguyệt quý phi sẽ có chút cố kỵ. Nhân tiện, dẫn tỷ đến thưởng thức phong cảnh.”

“Cám ơn muội, Phong Linh.”

“Đừng khách khí, chúng ta là bằng hữu mà.”

Ngừng một hồi, Đông Phong Linh lại hỏi.

“Lạc Nhi, tỷ thật sự không muốn làm Tiên phi sao? Kỳ thật, ta cảm thấy Hoàng huynh đối với tỷ rất đặc biệt. Chưa từng có phi tần nào được tiến vào Cầm Sát điện a.”

An Thụy gật gật đầu tán thành.

Đông Phong Túy lại bĩu môi.

Hắn xem xét, có phải nên tìm cơ hội cảnh cáo Đông Phong Linh, đừng loạn điểm uyên ương phổ.

(loạn điểm uyên ương phổ: ghép đôi lung tung)

Nhưng mà, ngẫm lại vẫn là thôi, hắn chẳng muốn tổn lời.

Nàng thích nói thì nói, không sao cả.

Cổ Lạc Nhi hiện tại đã biết Cầm Sát điện là nơi nào .

Nàng tin lời Đông Phong Linh nói..., bởi vì, lúc nàng mới chuyển vào Cầm Sát điện, bên trong có một mùi mốc meo vì lâu không có người ở.

Chỉ là, nàng cũng không có hứng thú với Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi cười nhạo một tiếng.

“Phong Linh, muội đừng nói bừa nữa, hoàng huynh muội không có ý đó với ta đâu, hắn chính là muốn chinh ta.”

Đông Phong Túy gật đầu mạnh.

Cổ Lạc Nhi này, vẫn là rất tự biết mình đi.

Nhưng, trong lòng tựa hồ lại có chút mơ mơ hồ hồ gì đó lôi kéo hắn, giống như muốn tổ giác hắn cái gì.

Dường như, Cổ Lạc Nhi nói cũng không được tự nhiên.

Đông Phong Linh tò mò hỏi: “Vì sao hoàng huynh muốn chinh tỷ a? Ta vẫn nghĩ không ra. Hoàng huynh tuy có chút lưỡi biếng, nhưng là người rất tốt nha.”

Cổ Lạc Nhi lại phát ra một tiếng cười nhạo lớn hơn.

Say sưa mà nói: “Hắn là người tốt? Nếu hắn là người tốt, tìm khắp thiên hạ này không có người xấu.”

Khuôn mặt Đông Phong Túy trầm xuống.

An Thụy muốn đi ra nhắc nhở Cổ Lạc Nhi chớ nói bừa, lại chạm phải một ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo của Đông Phong Túy, sợ tới mức rụt cổ lại, động đậy cũng không dám động.

Đông Phong Linh truy hỏi đến cùng: “Hoàng huynh rốt cuộc làm gì tỷ? Làm sao tỷ lại nợ bạc hần?”

Cổ Lạc Nhi thở dài.

“Hoàng huynh muội a, vừa keo kiệt vừa gian trá. Dù sao a, ta sẽ không cam tâm bị hần khi dễ. Hừ, một ngày nào đó, ta muốn hần đẹp mặt.”

Sắc mặt Đông Phong Túy càng ngày càng đen.

Tâm của An Thụy cũng càng treo cao hơn.

Đông Phong Linh nhin không được bật cười.

“Lạc Nhi, tỷ thật là đáng yêu. Hoàng huynh thật sự rất tốt.”

“Hần cũng có thể được kêu là tốt sao? Nếu hần thật sự tốt, hậu cung này lại bị Nguyệt quý phi quấy đến rối loạn sao? Liên phi các nàng sẽ dễ dàng bị chúng ta thuyết phục, theo chúng ta cùng nhau xuất cung sao? Hừ, hần chính là một con sâu gạo không hơn không kém.”

Đông Phong Túy có chút sáng tỏ .

Hóa ra, nàng cả ngày cùng những hậu phi này mưu đồ bí mật , là muốn xuất cung a.

Hần còn tưởng rằng là chuyện gì đáng ngại cơ.

Thật nhẹ nhàng, ngay cả tức giận vừa rồi cũng tiêu mất không ít.

Ngay cả câu Cổ Lạc Nhi nói sau cùng là sâu gạo kia cũng tự không hề gì .

An Thụy tâm lại nhanh chóng xách lên cổ họng.

Xúi giục nhóm hậu phi xuất cung? Nay còn gì nữa?

Đông Phong Linh mê muội hỏi: “Cái gì gọi là sâu gạo?”

Cổ Lạc Nhi tùm tùm giải thích.

“Hoàng huynh muội đó, áo đến đuổi tay, cơm đến há miệng. A, không, y phục đến hần cũng không tự mặc , còn muốn người khác thay hần mặc. So với sâu gạo thì có gì khác biệt?”

Đông Phong Linh bật cười.

“So sánh này rất có hình tượng a.”

Đông Phong Túy trầm nghĩ, Đông Phong Linh ơi Đông Phong Linh, còn dám nói vậy, coi chừng trăm tuyến cho người một tên Phò mã vừa già lại vừa xấu.

Cổ Lạc Nhi nào biết rằng Đông Phong Túy ở một bên nghe lén, tràn đầy tự tin nói ra kế hoạch của nàng.

“Chúng ta trước tiên vét sạch hậu cung của hần, đừng làm cho hần hại nữ tử nhà lành. Sau đó thì, tốt nhất nghĩ biện pháp làm cho hần một mình ở nơi nào đó, bên cạnh một người phục thị cũng không có, xem hần còn lười được không.”

Đông Phong Linh thở dài: “Có thể sao? Hần là một Hoàng đế .”

“Hừ, ” Cổ Lạc Nhi không cho là đúng nói, “Bách vô nhất dụng thị Hoàng đế. Chuyện gì cũng không làm, còn muốn người trong thiên hạ cung kính hần.”

(Bách vô nhất dụng là Hoàng đế: Trong trăm người thì người vô dụng nhất là Hoàng đế)

“Lạc Nhi, ” Đông Phong Linh ngăn nàng, “Đừng nói như vậy, cẩn thận bị người khác nghe thấy được, nói tỷ mưu nghịch.”

Cổ Lạc Nhi lại ném hòn đá nhỏ lên mặt hồ, khơi dậy từng vòng sóng.

“Mưu nghịch gì a, ta đâu cần ngôi vị Hoàng đế của hần. Ta chỉ cùng muội nói qua một chút. Đáng tiếc ta không biết võ công, nếu không, ta nhất định phải bắt hần đến một nơi vách núi vách đá dựng đứng, làm hần ở đó khổn khổ, mặc y phục vải thô, không làm việc sẽ không cho ăn cơm.”

“May mắn tỷ không biết võ công.”

58. Chương 59: Dám Ở Sau Lưng Hắc Nói Bậy 3

Đông Phong Linh chỉ cho rằng Cổ Lạc Nhi đang nói giỡn.

Cổ Lạc Nhi lại cực kỳ nghiêm túc nói: “Cho dù ta không biết võ công, ta cũng nhất định sẽ có biện pháp. Hừ, đừng trên ta nóng nảy, ngày nào đó ta không thể không giáo huấn hắc một chút.”

“Được rồi, Lạc Nhi, lời này ngàn vạn lần chớ nói lung tung. Chúng ta trở về đi, sắc trời cũng không còn sớm.”

Đông Phong Linh kéo Cổ Lạc Nhi, lại dọc theo đường cũ quay trở về.

“Xoạt” Đông Phong Túy từ trên tảng đá đứng lên, khiến An Thụy càng thêm hoảng sợ.

Hoàng thượng thân thủ khi nào lại nhanh nhẹn như vậy?

Nếu không phải chứng kiến phần nộ trên mặt Đông Phong Thúy, An Thụy thật muốn lớn tiếng hoan hô.

Đông Phong Túy rời khỏi bóng liễu, tức giận nhìn về hai thân ảnh yếu ớt đằng trước càng lúc càng xa.

Loáng thoáng có tiếng nói chuyện từ phía trước bay tới.

“Phong Linh, muội biết Tam công tử trên giang hồ sao. . . . .”

Đông Phong Túy nặng nề mà hừ một tiếng, chấp tay sau lưng, sải bước đi đến xe ngựa gần đó, ngồi lên xe ngựa.

Lớn tiếng phân phó nói: “Trở về.”

Bên cạnh xe ngựa, tất cả mọi người đều bị thanh âm của hắc làm cho hoảng sợ.

Hoàng thượng lười, từ trước đến nay khẩu khí nói chuyện đều là miễn cưỡng, nhàn nhạt, âm lượng a, đương nhiên cũng không cao đến như vậy.

Hôm nay, Hoàng thượng là làm sao vậy?

Tất cả mọi người đều ném ánh mắt hỏi thăm về phía An Thụy.

An Thụy chỉ biết cười khổ.

Duy ở trong lòng lặng lẽ thay Cổ Lạc Nhi hi vọng, hi vọng tức giận của Hoàng nhanh chóng tiêu tan, đừng làm khó nường nường.

Tức giận của Đông Phong Túy không giống như An Thụy hi vọng nhanh chóng tiêu đi.

Cho đến khi về tới Tử Tiêu Cung, Đông Phong Túy cũng vẫn còn hầm hừ .

Cổ Lạc Nhi vẫn chưa về, trong điện Cầm Sát trống không.

Lúc này đang là hoàng hôn, bình thường vào thời điểm này, Đông Phong Túy đều nằm ở hậu viên.

Hôm nay, hắc phá lệ không tới hậu viên nữa, mà là trực tiếp vào phòng ngủ của hắc.

Cẩn thận nhớ lại, từ khi Cổ Lạc Nhi vào hậu cung, hắc phá lệ rất nhiều a.

Đông Phong Túy tiến vào phòng ngủ trước, phân phó Hỉ Thuận.

“Sau khi Tiên phi trở về, để nàng tới gặp trẫm.”

“Vâng.”

Hỉ Thuận đương nhiên không biết chuyện gì xảy ra, cung kính đáp ứng.

Mãi đến khi vào phòng ngủ, bên trong lại không có người ngoài, An Thụy mới tìm được cơ hội giúp Cổ Lạc Nhi cầu tình.

“Hoàng thượng, Tiên phi nương nương hồn nhiên chân thật, nhanh mồm nhanh miệng, kỳ thật tâm địa nàng rất thiện lương, ngài cũng đừng làm khó nàng.”

Đông Phong Túy không để ý tới hắn, ngã vào trên giường ngủ bên cửa sổ, nhưng không có ngủ, hai mắt mở thật to nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Hoàng thượng. . . . .”

An Thụy còn muốn cả gan khuyên.

Khóe môi Đông Phong Túy lại đột nhiên nhếch lên.

Trong miệng nhàn nhạt nói: “Yên tâm, trẫm sẽ không xử phạt nàng.”

An Thụy không dám khuyên nữa, nhưng tâm vẫn treo cao, như thế nào cũng không bỏ xuống được.

Hắn hiểu rất rõ Đông Phong Túy, hắn nói sẽ không xử phạt Cổ Lạc Nhi, nhưng không có nghĩa hắn sẽ không làm khó nàng.

Đông Phong Túy trở về không lâu, Cổ Lạc Nhi cũng trở lại.

Đông Phong Linh một mực đưa nàng tới cửa Tử Tiêu Cung.

Nhóm hậu phi còn lại bởi vì không có lệnh của Đông Phong Túy, không thể tùy ý bước vào Tử Tiêu Cung, bởi vậy không cùng theo đến.

Đều ở trong cung thất của mình chờ tin tức.

Mọi người đã bàn bạc xong xuôi, để Cổ Lạc Nhi trước hết thăm dò ý tứ Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi mới leo lên một bậc cửa Tử Tiêu Cung, còn chưa tiến vào cửa chính, Hỉ Thuận đã nghênh đến.

“Nương nương, Hoàng thượng thỉnh người trở về lập tức đi gặp ngài ấy.”

Cổ Lạc Nhi thần kinh căng thẳng.

Đông Phong Túy người lười này, mỗi lần chủ động tìm nàng đều không có chuyện tốt.

“Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì, người biết không?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Hỉ Thuận lắc đầu.

“Không rõ ràng lắm. Hoàng thượng chưa nói.”

“Ừm.”

Cổ Lạc Nhi theo sau Hỉ Thuận tiến vào phòng ngủ của Đông Phong Túy.

Giống như lần trước, Đông Phong Túy đang tà tà nằm tựa trên giường phía trước cửa sổ.

An Thụy theo thường lệ đứng ở một bên.

Hỉ Thuận tiến vào thông báo xong, sau khi ra khỏi phòng, Đông Phong Túy lười biếng nói: “An Thụy, người cũng ra ngoài đi.”

“Vâng.”

An Thụy lo lắng nhìn Cổ Lạc Nhi một cái, rời khỏi phòng.

“Hoàng thượng, người tìm ta có chuyện gì?”

Cổ Lạc Nhi đi đến trước giường ngủ, chủ động đến gần.

“Lạc nhi. “

Đông Phong Túy nghiêng đầu nhìn Cổ Lạc Nhi, trên mặt lại lộ ra nụ cười mỉ hoặc lòng người.

“Người là Tiên phi.”

Nụ cười trên mặt hắn khiến trong lòng Cổ Lạc Nhi hoảng sợ.

Lời của hắn lại làm nàng nghe không rõ.

Người này, nói chuyện sao trở nên giản lược như vậy.

“Hoàng thượng, người có thể nói rõ ra chút không? Người biết đấy, kỳ thật, nếu người không muốn để ta làm Tiên phi, chỉ là cần nói một câu, ta tuyệt đối sẽ không có ý kiến.”

Đông Phong Túy thở dài.

Vì sao cùng nàng nói chuyện lại mệt mỏi như vậy, mỗi lần đều phải để hắn phân tích rõ ràng ra.

“Lạc Nhi, người trở thành Tiên phi, cũng làm không công, đúng hay không?”

Cổ Lạc Nhi rút cuộc minh bạch, cái tên hẹp hòi này nhìn nàng ăn không ngồi rồi không làm việc, trong lòng không thoải mái.

Vội vàng cũng nở ra nụ cười.

“Hoàng thượng, nếu không, Lạc Nhi đi mở một trà lâu, thay Hoàng thượng kiếm tiền, được không?”

Đông Phong Túy ngồi dậy, ưu nhã lắc lắc đầu.

“Không được. Thiên hạ này đều là của trẫm, muốn người kiếm bạc làm gì?”

“Vậy, người muốn ta làm gì?”

Đông Phong Túy miễn cưỡng nói: “Phục thị trẫm.”

Trong đầu nhớ lại lúc ở Kính Hồ, Cổ Lạc Nhi đã nói.

Muốn để cho hắn mặc y phục vải thô, không làm việc sẽ không cho ăn cơm?

Được lắm, nàng cũng phải lao động mới có cơm ăn.

Nhưng là ngoại trừ tính toán lúc trước, hắn cũng chưa nghĩ ra có thể để cho Cổ Lạc Nhi làm thứ gì.

Cũng không thể để nàng đi làm tạp dịch a, cái này cùng thân phận có chút không hợp.

Quan trọng hơn là, làm tạp dịch hắn không nhìn thấy. Không nhìn tận mắt thấy nàng chịu tội, bực bội trong lòng hắn khó tiêu tan.

Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải để cho nàng tới hầu hạ hắn.

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi ừ ừ ừ ừ đáp ứng.

Khó trách Đông Phong Túy muốn để An Thụy ra ngoài, hóa ra là có mục đích này.

Cổ Lạc Nhi học bộ dáng của An Thụy trước đó, cầm một cái đệm dựa nhét sau lưng Đông Phong Túy.

Lại cố tình nhỏ nhẹ hỏi: “Hoàng thượng, ngài có muốn một chén trà không?”

“Không cần.”

Đông Phong Túy cũng không muốn lại để cho Cổ Lạc Nhi mô tả đồ ăn đồ uống của hắn.

Cá đánh chết hắn cũng không ăn, chân gấu tay ngỗng nghĩ tới cũng đã buồn nôn.

Nếu như lại làm hắn ngay cả uống trà cũng phải từ bỏ, vậy sống còn có lạc thú gì đáng nói?

“Vậy, Hoàng thượng, ngài muốn Lạc Nhi phục thị ngài như thế nào?”

Đông Phong Túy gần như không cần nghĩ ngợi đã định nói, gậy đàn.

Từ ngày đó nghe xong Cổ Lạc Nhi gảy khúc Cao sơn lưu thủy, tiếng đàn kia luôn quanh quẩn ghé vào trong tai hắn.

59. Chương 60: Hắc Soái Ca Lại Tới Uy Hiếp Nàng

Làm hại hắn luôn ám ảnh trong lòng.

Nhưng ngay sau đó, Đông Phong Túy lại nghĩ tới những tiếng âm ỉ lúc sau Cổ Lạc Nhi gảy ra.

Không nên không nên, hắn cũng không thể nghe Cổ Lạc Nhi đánh đàn được.

Đông Phong Túy cực kỳ cân nhắc một hồi, mới nói: “Bóp chân cho trầm.”

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi thở ngắn than dài kéo một chiếc ghế tới bên cạnh giường Đông Phong Túy, ử rử ửu xiú giúp hắn ấm chân.

Hắn thế nào cũng cùng một dạng với Nguyệt quý phi, lúc muốn giày vò người liền bắt người ấm chân?

Thật đúng là một đôi a.

Cũng không biết làm sao, mới để Nguyệt quý phi cùng Đông Phong Túy sát lại một chỗ, trong lòng liền có chút cảm giác không thoải mái.

Vì sao lại không thoải mái, lại không nói được.

Có lẽ không phải không biết, chỉ là không muốn nghĩ sâu, không muốn thừa nhận thôi.

Đông Phong Túy cau mày nhìn Cổ Lạc Nhi, bất mãn nói: “Quá nhẹ.”

Đúng là quá nhẹ, kia mà giống ấm chân a, căn bản là giống như gãi ngứa.

Không, so với gãi ngứa vẫn còn nhẹ hơn.

Cổ Lạc Nhi nghe Đông Phong Túy nói xong, gia tăng thêm chút khí lực.

Không ngờ Đông Phong Túy vẫn còn bất mãn nói: “Quá nhẹ.”

Lúc này lực đạo xấp xỉ gãi ngứa.

Cổ Lạc Nhi tay bóp chân, trong đầu đều nghĩ đến Nguyệt quý phi.

Chính nàng cũng không hiểu, vì sao lại gọi nàng đến, chỉ là vì Đông Phong Túy muốn để nàng ấm chân cho hắn sao?

Vốn trong lòng đã không thoải mái, lại nghe thấy Đông Phong Túy nói, trong đầu giống như muốn nổ tung vậy.

Ấm chân cho hắn cũng không tệ rồi, còn lôi ra nhiều yêu cầu như vậy.

Nếu không phải có việc cần hắn, muốn hắn cho phép nàng cùng các phi tử khác xuất cung, nàng còn lâu mới có nhã hứng ấm chân cho hắn a.

Cổ Lạc Nhi trong lòng tức giận, một quyền thật mạnh đấm trên đùi Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy trên đùi đau đớn, “A” kêu to một tiếng, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

An Thụy vẫn canh giữ ở ngoài cửa, không dám rời đi.

Nghe thấy tiếng kêu của Đông Phong Túy, vội chạy vào xem xảy ra chuyện gì.

Hỉ Thuận cùng mấy tiểu thái giám khác cũng chú ý theo sau hắn.

Hoàng thượng phát ra tiếng kêu khác thường này, cũng mong đừng đã xảy ra chuyện gì.

Xảy ra chuyện, bọn họ không dám đương nổi trách nhiệm.

An Thụy mang theo một đám tiểu thái giám vào phòng, liên tục hỏi.

“Hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Ngài không có việc gì chứ?”

Đông Phong Túy âm thầm hít vào một hơi, cố ý làm như không có việc gì nói: “Trẫm không sao, các người ra bên ngoài đi.”

“Vâng.”

An Thụy nghi hoặc nhìn vành mắt ươn ướt của Đông Phong Túy, lại nhìn nhìn trong mắt Cổ Lạc Nhi có chút hả hê, trong lòng sáng tỏ.

Hóa ra Hoàng thượng không những không làm khó được Tiên phi nương nương, ngược lại còn bị Tiên phi nương nương chinh lại.

Bọn hắn cũng không thể nói thẳng ra, phải chờ cho Hoàng thượng chút mặt mũi mới đúng.

Vội vàng xoay người, thúc đám tiểu thái giám sau lưng.

Nói: “Đi, đi, mau đi ra.”

Sau khi tất cả mọi người lui ra ngoài, lúc này Đông Phong Túy mới hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái.

Trách cứ: “Người bóp chân như thế này sao?”

Cổ Lạc Nhi vô tội nhìn hắn.

“Hoàng thượng, là người muốn Lạc Nhi đắm mạnh một chút nữa nha.”

Đông Phong Túy bị nàng hỏi e rằng không còn lời nào để nói.

Quét mắt quanh phòng, rồi nói: “Không cần bóp nữa. Đi, những cái tử kia bẩn rồi, đi lau bụi đi.”

Cổ Lạc Nhi không nói hai lời, ra ngoài tìm tiểu thái giám lấy một chiếc chổi lông gà rồi bắt đầu quét bụi.

Mặc dù tất cả tử bàn cùng bày biện bên trên đều không nhiễm một hạt bụi.

Đông Phong Túy lại tiếp tục nằm xuống trên giường nhỏ, trầm nghĩ, xem trẫm trị người đây.

Lau xong phòng còn có cửa sổ, lau xong cửa sổ còn có sàn nhà, lau xong sàn nhà còn có. . . . .

Đông Phong Túy đang tìm cách trút giận mà miên man suy nghĩ, đột nhiên truyền đến một tiếng “Xoảng” vang thật lớn, làm hắn cả kinh thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

Giương mắt nhìn xem, hóa ra là Cổ Lạc Nhi khi lau bụi, đụng rơi một chiếc bình hoa bày trên tử xuống đất.

“Hoàng thượng, “

Cổ Lạc Nhi theo thường lệ vẫn là vẻ mặt vô tội.

“Thực xin lỗi a, ta không phải cố ý, ta đèn người đi. Người nói cái bình hoa này trị giá bao nhiêu tiền, ta lại dùng kỳ hạn làm Tiên Phi tính trả cũng được.”

Dù sao cả đời nàng đều đã phải đền vào đây, nhiều hơn vài năm nữa thì có sao?

Đông Phong Túy cảm tức nói: “Trẫm không cần người phục thị nữa, người ra ngoài đi.”

Hừ, hắn chịu đủ rồi, nếu tiếp tục giày vò nàng nữa, cho dù tính tình hắn tốt đến mức nào cũng không kiềm được sẽ phát hỏa với nàng mất.

Cổ Lạc Nhi bỏ lại cái chổi lông gà, nhưng không đi ra ngoài.

Đi tới trước giường, cười nói: “Hoàng thượng, ta biết người ghét ta làm phiền, hay là suy xét cân nhắc đề nghị lúc đầu của ta đi.”

“Ta làm buôn bán, nói không chừng có thể kéo kinh tế của Vô Ưu quốc đi lên a.”

Cổ Lạc Nhi nói cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ.

Ít nhất ở thời không kia của nàng, kinh tế đã rất phát triển .

Nàng đã từng học qua khóa trình về kinh tế, cũng dùng thời gian làm việc nghiệp dư, với kinh tế có chút hiểu biết.

Mặc dù biết cũng không nhiều lắm, nhưng về nguyên lý kinh tế cơ bản, cùng một chút hình thức thông thường cũng xem là hiểu biết.

Thử phát triển ở Vô Ưu quốc, dù thế nào cũng có thể kéo kinh tế đi lên a.

Trong quá trình làm việc, nàng có thể từ từ tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Nàng cũng không tin, nàng không thể tìm ra thành công phù hợp với kiểu của thời không này.

Theo nàng nghe ngóng mấy ngày nay, Vô Ưu quốc cũng không phải quốc gia duy nhất ở thời không này, ở xung quanh, còn có các quốc gia khác.

Đông Phong Túy nói như thế nào cũng là một Hoàng đế, nên hẳn sẽ không thể không quan tâm đến thực lực quốc gia đi.

Trừ phi hẳn thật sự lười đến vô phương cứu chữa.

Đáng tiếc, thật không may Cổ Lạc Nhi lại nói trúng.

Đông Phong Túy chỉ liếc nàng một cái, lập tức bác bỏ lời của nàng.

“Trăm mệt mỏi, việc này để sau hãy nói.”

Cổ Lạc Nhi chỉ tiếc rên sất không thành thếp trợn mắt nhìn hắn.

Thấy hắn lại muốn ngã xuống, vội vàng bắt lấy vai của hắn lay lay.

“Hoàng thượng, cũng không cần người làm gì cả, chỉ cần người gặt gặt đầu là được.”

Đông Phong Túy bị nàng lay đến không kiên nhẫn, gạt tay nàng ra.

Miễn cưỡng hỏi: “Người định mở trà lâu? Cùng các phi tử khác?”

Cổ Lạc Nhi hai tay chống nạnh, há miệng tròn mắt nhìn Đông Phong Túy.

Lớn tiếng nói: “Hóa ra người cũng biết. Hừ, biết mà còn cố ý làm khó dễ ta.”

Xem ra Đông Phong Túy thật sự không phải là cái đèn đã cạn dầu.

Cổ Lạc Nhi càng ngày càng không thể hiểu hắn.

Rốt cuộc hắn lười thật hay là lười giả?

Nếu lười thật, sẽ có tinh lực để quan tâm hành động mấy ngày nay của nàng sao?

Đông Phong Túy khẩu khí vẫn miễn cưỡng như cũ nói.

“Làm khó dễ người? Trẫm có sao? Trẫm chỉ nghe nói, có người muốn làm trẫm đẹp mặt, muốn nhốt trẫm vào một nơi không có ai, không làm việc sẽ không có cơm ăn.”

Cổ Lạc Nhi kinh hãi.

Không nghĩ tới lời nàng cùng Đông Phong Linh tán dóc, Đông Phong Túy lại cũng biết.

Hắn rốt cuộc còn có cái gì không biết?

60. Chương 61: Hắc Soái Ca Lại Tới Uy Hiếp Nàng 2

Nghĩ lại, lúc ấy nàng và Đông Phong Linh ở bên bờ Kính Hồ, chung quanh không có người nào khác nha.

Đông Phong Linh cũng không có khả năng đến tố cáo, cho dù tố cáo cũng không kịp.

Nhất định lúc ấy đã bị ai đó nghe trộm được.

Aiz, cái hoàng cung này thật đúng là, tai vách mạch rừng, khó trách Đông Phong Linh bảo nàng chớ nói lung tung.

Nếu không phải ở thời không này, khoa học kỹ thuật không phát triển, Cổ Lạc Nhi cơ hồ còn muốn hoài nghi Đông Phong Túy đã gắn máy nghe trộm lên người nàng.

Nếu không, vì sao tất cả cử động của nàng đều không thể giấu được hắn?

Cổ Lạc Nhi cố ý giả bộ hồ đồ với Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, còn có loại sự tình này a? Người kia thật là to gan lớn mật.”

“Trẫm cũng cảm thấy vậy.”

“Hoàng thượng, người đã biết rõ kế hoạch của chúng ta, biết chúng ta đều là vì muốn tốt cho người, người nên đáp ứng a, được không?”

Đông Phong Túy kiên định lắc đầu.

“Không được.”

Cổ Lạc Nhi nói đi nói lại, Đông Phong Túy như thế nào cũng không chịu đáp ứng đề nghị của nàng.

Chẳng những không đáp ứng, còn năm lần bảy lượt đuổi nàng đi.

Chỉ có điều là, phản ứng của hắn cũng nằm trong dự đoán của Cổ Lạc Nhi.

Hậu phi ra ngoài kinh doanh trà lâu, quá kinh thế hãi tục.

Thấy Đông Phong Túy tư tưởng kiên định vững chắc không chịu đáp ứng, Cổ Lạc Nhi đành phải cáo từ, trở lại Cẩm Sắt điện, suy tư về đối sách khác.

Xem ra, mềm mỏng không được đành phải mạnh bạo thôi.

Dù sao a, Cổ Lạc Nhi nàng sẽ không chịu thua, muốn làm cái gì thì nhất định phải nghĩ mọi cách làm đến cùng.

Đêm đó, Cổ Lạc Nhi lại khóa trái cửa phòng lại.

Thắp ngọn đèn, nằm ở trên giường, vừa cân nhắc vừa viết ra kế hoạch cho thời gian tới.

Không quen dùng bút lông, bèn kiếm mấy viên than đen còn thừa lại lúc thiêu nung, vót nhọn, dùng giấy bọc quanh, tay cầm một đầu để sử dụng bút.

Đang hết sức chăm chú viết, ngọn đèn bỗng nhiên lay động vài cái.

Giống y hết thời điểm nàng vẽ tranh lần trước.

Lúc này Cổ Lạc Nhi có vết xe đổ, cảnh giác dừng tay.

Quả nhiên, mấy lọn tóc bên tai bị gió thổi nhẹ nhàng phiêu tán về phía trước, sau đó thì dừng lại.

Cổ Lạc Nhi để bút xuống, gấp giấy lại, giấu vào trong ngực, lúc này mới xoay người.

Quả nhiên, trước mặt của nàng, giữa gian phòng, một hắc y nhân đang đứng.

So với Đạp Tuyết công tử cũng cao lớn như nhau.

Ngọn đèn chiếu bóng lưng hắn lên trên tường, bóng đen in xuống càng thêm cao lớn.

Chỉ là, lúc này Hắc y nhân không trùm lụa đen.

Ánh đèn chiếu lên mặt của hắn, đường nét trên gương mặt hắn hiện ra rõ ràng hơn, ánh mắt lại càng phát ra vẻ thần bí lạnh ngạo.

Cổ Lạc Nhi thầm khen, ban đêm hắn càng thêm có mị lực a, đáng vẻ so với lần trước ở trong tửu lâu còn mê người hơn.

Ách, lời này hình như hơi có chút ám muội a.

Hắc y nhân mặc kệ Cổ Lạc Nhi đang suy nghĩ gì, hắn đứng ở giữa phòng, lạnh lùng nhìn Cổ Lạc Nhi.

Cửa sổ đã bị đóng kỹ .

Ngoài cửa sổ im ắng , hiển nhiên không có ai phát hiện Hắc y nhân vào đây.

“Là người hả. Tìm ta có chuyện gì?”

Cổ Lạc Nhi miễn cưỡng chào hỏi, còn duỗi lưng mỗi một cái thật dài.

Huh, nàng lúc đã học tập động tác này của Đông Phong Túy rồi?

Hắc y nhân hiển nhiên cũng phát hiện điểm ấy, mỉa mai nói: “Người và hắn thật đúng là một đôi a.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ tới trước đó, chuyện nàng tưởng tượng ra Đông Phong Túy cùng Nguyệt quý phi hợp thành một đôi, trong tâm bỗng nhiên trở nên cực không thoải mái.

Ngay lập tức cãi lại.

“Đừng nói bừa, ta và hắn một chút quan hệ cũng không có.”

Hắc y nhân cũng không nói thêm gì nữa, lạnh giọng hỏi: ” Chuyện ta giao cho người làm được như thế nào rồi?”

Cổ Lạc Nhi trả lời ngay: “Đương nhiên đều dựa theo người giao mà làm.”

“Ồ?” Hắc y nhân giương lông mày lên, “Nói một chút xem.”

“Hắn buổi tối ngủ trong phòng ngủ, buổi sáng rời giường, ném qua bữa sáng rồi đi đến dưới tầng Hạnh hoa ngủ. A, đúng rồi, bữa sáng của hắn đều có. . . . .”

Hắc y nhân không kiên nhẫn cắt ngang lời nàng.

“Ta không cần biết hắn ăn cái gì mặc cái gì.”

Cổ Lạc Nhi buông buông tay.

“Vậy người muốn biết cái gì đây? Hay là muốn ta báo cáo cho người cả bài trí trong phòng của hắn.”

Thần sắc trên mặt hắc y nhân càng thêm âm lãnh.

“Người đang giả bộ hồ đồ với ta sao?”

Cổ Lạc Nhi tuy không sợ hắn, thế nhưng cũng biết hắc y soái ca này không dễ lừa gạt.

Mày chau mặt ử nói: “Công tử, ta thật sự đã đem tất cả những gì ta biết nói cho người. Đông phong Túy đúng là một người lừa như vậy, không tin người đi tìm những người khác hỏi thăm xem.”

Hắc y soái ca lạnh lùng trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi.

Hồi lâu mới nói: “Từ nay về sau, lúc hắn ở trong phòng ngủ, người đi cùng hắn.”

Cổ Lạc Nhi giật nảy mình, trên mặt hơi có chút nóng lên.

61. Chương 62: Hắc Soái Ca Lại Đến Uy Hiếp Nàng 3

Gì? Muốn nàng cùng một nam nhân ngủ chung?

Đây không phải làm khó người ta sao?

Hơi có chút lúng túng nói: “Công tử, lúc hắc ngũ chưa bao giờ cho phép người khác gần bên người, sợ ồn ào đến hắc.”

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng.

“Sợ ồn ào? Ban ngày ban mặt đi ngủ, lại còn ở bên ngoài ngủ, một đám người trông coi, hắc tại sao không sợ bị ồn ào? Chỉ buổi tối mới sợ?”

Cổ Lạc Nhi trước giờ không chú ý qua vấn đề này, nghe Hắc y nhân nói như vậy, hình như đúng thật là có chuyện như vậy.

Nhưng mà, cái này có quan hệ gì với nàng?

Cổ Lạc Nhi tiếp tục nghĩ cách tìm cớ.

“Người hiểu hắc như vậy, nên biết, hắc chưa bao giờ sủng hạnh hậu phi. Hắc sẽ không cho phép ta tới gần bên hắc.”

“Hắc không cho phép, người liền không thể nghĩ ra biện pháp khiến hắc cho phép sao?”

Hắc y soái ca nhất quyết không buông tha.

Cổ Lạc Nhi than thở nói: “Ta nào có bản lĩnh lớn như vậy.”

Nghĩ nghĩ, đề nghị: “Nếu không, ta vất vả chút, lúc hắc ngũ ta đều canh giữ ở ngoài cửa sổ phòng hắc, giám sát hắc. Được không?”

“Không được.”

Hắc y soái ca không chút nghĩ ngợi liền một hơi bác bỏ.

“Người nhất định muốn ta cùng ngủ với hắc sao?”

“Đúng.”

Cổ Lạc Nhi căm tức nói: “Vì sao nhất định phải là ta? Ta đâu có đặc tội với người, sao người cứ gây khó dễ cho ta vậy?”

“Bởi vì, ” hắc y soái ca đùa giỡn nhìn nàng, “Người là phi tử của hắc, hơn nữa còn là một phi tử duy nhất được tiến vào Cẩm Sắt điện. Không tìm người, tìm ai?”

Cổ Lạc Nhi lập tức im lặng.

Đúng vậy a, nàng là phi tử của hắc.

Ngay cả nàng cũng không thể ngủ cùng hắc, hiển nhiên những người khác càng không thể.

Hắc y soái ca tìm nàng, lý do quá đầy đủ.

“Ta chỉ là phi tử trên danh nghĩa của hắc. Người cũng biết, hắc đối với nữ nhân không có hứng thú. Người phải ta làm nhiệm vụ khác đi.”

“Nhiệm vụ khác?”

Hắc y soái ca quét qua Cổ Lạc Nhi một cái.

“Người một chút võ công cũng không có, những nhiệm vụ khác hoàn thành được sao?”

“Lãnh Dạ công tử.”

Cổ Lạc Nhi đột nhiên gọi.

Dựa vào trực giác của nàng, liền cảm thấy hắc y nhân trước mắt này chính là người trong miệng chúng nhân, một trong Tam công tử – Lãnh Dạ công tử.

Trừ hắc ra, người nào sẽ có khí chất lạnh buốt xương tủy như vậy?

Lại có dung mạo người nào tuấn mỹ tới cực điểm như vậy?

Đương nhiên, cũng không phải là không có, nhưng là, hai thứ đó kết hợp cùng một chỗ tỷ lệ có thể có bao nhiêu đây?

Đương nhiên, nàng cũng không nắm chắc, dù sao nàng tiếp xúc với người ở thời không này thật sự là quá ít.

Người trong giang hồ thì càng ít đi.

Bởi vậy, gọi một tiếng thử thăm dò.

Quả nhiên, hắc y soái ca trước mặt vừa nghe thấy nàng nàng gọi, thần sắc rùng mình, lông mày giương lên.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía Cổ Lạc nhi.

“Người đang gọi là gì?”

Lúc này, Cổ Lạc Nhi tin chắc, không thể nghi ngờ hắc nhất định là Lãnh Dạ công tử.

Hì hì cười nói: “Ta đang gọi Lãnh Dạ công tử a.”

Hắc y soái ca nhìn chằm chằm Cổ Lạc Nhi một hồi.

Lạnh lùng nói: “Đúng vậy, ta chính là Lãnh Dạ. Người đã biết ta là ai, thì nên biết, kết cục làm trái mệnh lệnh của ta.”

Trên lưng Cổ Lạc Nhi lập tức dâng lên một dòng ớn lạnh.

Giống như có một con băng tằm, ở trên lưng chậm rãi bò lên.

Đúng vậy a, hắc chính là người đứng đầu tổ chức sát thủ trên giang hồ, khiến người nghe danh mất vía- chủ nhân Cố Hồng Bảo a.

Chỉ riêng thủ hạ của hắc, tất cả đều là dân liều mạng.

Càng miễn bàn đến bản thân hắc.

Cổ Lạc Nhi không biết nàng là may mắn hay là xui xẻo.

Nàng đi tới thời không này, gặp được Hoàng đế chí cao vô thượng thống trị quốc gia, gặp được hai người trong tam đại công tử thần bí nhất mê hoặc nhất trong chốn giang hồ.

Nhưng là, tất cả bọn hắc đều không thể trêu vào a.

Nàng gặp được bọn hắc, là họa hay là phúc?

Chỉ sợ là họa nhiều một chút đi.

Aiz, nàng vốn là một người theo chân bọn họ bất luận kẻ nào đều chẳng có quan hệ, không biết tại sao lại bị cuốn vào phân tranh.

Hơn nữa, ngay cả nội dung phân tranh cũng không biết.

Thái độ của Đông phong say đối với nàng cực kỳ khả nghi, nàng luôn hoài nghi hắc đang lợi dụng nàng.

Nhưng cụ thể muốn lợi dụng nàng cái gì, lại không nghĩ ra được.

Mà Lãnh Dạ trước mắt này, còn muốn bức nàng làm gian tế.

Rất đáng hận.

Những soái ca này, đều rất đáng hận.

Cổ Lạc Nhi hít vấp một hơi, tận lực dùng khẩu khí bình tĩnh nói với Lãnh Dạ.

“Người rót cuộc muốn ta theo dõi hần cái gì? Người nói rõ ra chút, ta có thể nghĩ biện pháp giúp người hoàn thành.”

Thanh âm Lãnh Dạ vẫn lạnh băng như cũ nói: “Ta đã nói rất rõ ràng .”

62. Chương 63: Còn Muốn Cùng Hoàng Đế Lười Ngủ – -

“Theo dõi nhất cử nhất động của hần, nhất là lúc không có người nào ở bên cạnh hần.”

Cổ Lạc Nhi đã hiểu.

Lãnh Dạ nói như vậy, e rằng, Đông Phong Túy không phải là một tên hoàng đế lười, hần không đơn giản.

Hần là muốn biết, Đông Phong Túy sau giờ Ngọ và ban đêm, lúc một mình ở trong phòng sẽ làm những gì.

Cổ Lạc Nhi trong lòng lại một lần nữa cảm thán.

Khó trách Lãnh Dạ nhất định phải tìm nàng, xem ra đúng là nàng thích hợp nhất với việc gian tế này a.

Nàng là phi tử của Đông Phong Túy, có lý do nhất để ở trong phòng hần, cùng hần ngủ, không phải sao?

Như vậy xem ra, khẳng định trong cung này còn có các gian tế khác do Lãnh Dạ bố trí, cũng không biết trong Tử Tiêu Cung có hay không.

Xem ra, nàng không lừa gạt Lãnh Dạ việc ngủ cùng Đông Phong Túy được rồi.

Cổ Lạc Nhi trong đầu nhanh chóng chuyển đủ loại ý nghĩ, trong miệng lại dừng dừng cười nói.

“Lãnh Dạ công tử, người không sợ ta nói với Đông Phong Túy về tình hình của người sao?”

Lãnh Dạ vẫn lạnh lùng như ban nãy, dùng khẩu khí chẳng hề để ý nói.

“Người dám sao?”

“Ta sẽ không.”

Cổ Lạc Nhi ủ rũ nói.

Nàng và Đông Phong Túy vốn không có bất cứ quan hệ gì, không có bất kỳ cảm tình nào.

Hơn nữa, cái mạng nhỏ của nàng còn đang nằm trong tay Lãnh Dạ.

“Cho nên, người nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho người.”

“Được rồi, ta sẽ cố.”

“Không phải là sẽ cố, mà là nhất định phải hoàn thành. Ngày mai người đi quyến rũ hần. Nếu là đêm nay, càng tốt.”

Cổ Lạc Nhi lập tức nói: “Vẫn là ngày mai đi.”

Bây giờ cũng đã nửa đêm rồi, nàng mới không cần chủ động đi yêu thương nhưng nhớ.

Vạn nhất quả thật bị Đông Phong Túy gì kia rồi, nàng đúng là xúi quẩy tận cùng.

Lãnh Dạ không lên tiếng, xoay người đi tới phía trước cửa sổ, định đi ra ngoài.

Cổ Lạc Nhi yếu ớt hỏi: “Nếu ban ngày, khi có người khác ở cùng thì ta sẽ không cần canh giữ bên cạnh hần phải không?”

“Người định không làm hết phận sự?”

Lãnh Dạ cũng không quay đầu lại mà nói.

“Thường xuyên ở bên cạnh hần, ta làm sao có thể viện nhiều cớ như vậy.”

Cổ Lạc Nhi bắt mắt gương nanh múa vuốt với bóng lưng Lãnh Dạ.

Nàng đúng là đang tức giận đây.

Vô duyên vô cớ bị một người uy hiếp đến tính mệnh, làm sao có ai không tức giận cho được.

Nàng không chú ý tới, ngọn đèn chiếu bóng dáng của nàng lên vách tường, khiến nhất cử nhất động của nàng đều phơi bày ra.

Lãnh Dạ lại chú ý tới.

Hần nhìn bóng Cổ Lạc Nhi trên vách tường, trong mắt phát ra ánh sáng kỳ dị.

Chưa bao giờ sáng như vậy.

Khẩu khí nói chuyện rốt cuộc không còn băng lãnh nữa.

“Người cũng không thể xuất cung, không lưu lại bên cạnh hần thì làm gì? Định thiêu nường? Mỗi ngày thiêu nường thật không có ý nghĩa.”

Cổ Lạc Nhi lại hướng về phía hần gương nanh múa vuốt một phen.

Hừ, hần và Đông Phong Túy cũng như nhau, nhất cử nhất động của nàng đều nắm rõ ràng.

Đáng tiếc, nàng không phải gặp số đào hoa.

Bị hai đại soái ca này chú ý cũng không phải là chuyện may mắn gì.

Tức giận nói: “Ai nói ta không thể xuất cung? Ngày mai là ta có thể.”

“Ồ?”

Lãnh Dạ bỗng chốc xoay người.

“Người không phải đang bị Đông Phong Túy cấm túc sao?”

Cổ Lạc Nhi không cần nghĩ ngợi nói: “Hần chỉ cấm ta ba ngày.”

Sau khi nói xong mới nhớ lại, lúc An Thụy truyền đạt mệnh lệnh với thủ hộ Tử Tiêu cung chỉ nói Hoàng thượng cấm túc Tiên phi nường nường, cũng không nói là cấm bao lâu.

Nhưng mà, cái này không có gì đáng ngại, Cổ Lạc Nhi cũng không quá để ý.

Sắc mặt Lãnh Dạ lại thay đổi.

Lại tiếp tục trở nên âm lãnh.

Trong lòng hần lặng lẽ tính toán, sau đó nói: “Nói như vậy, ngày mai người có thể xuất cung rồi?”

“Đúng vậy a.”

Cổ Lạc Nhi gật mạnh đầu.

Nếu một mực giam cầm nàng trong cung, nàng ngọt ngào chết mất.

Nhún nhún vai nói: “Kỳ thật, căn bản đêm nay người không cần mạo hiểm vào trong hoàng cung. Có lẽ ta ngày mai sẽ được xuất cung rồi.”

Đoán là, thủ vệ hoàng cung chắc chắn rất nghiêm.

Nhất là vừa mới bị Đạp Tuyết công tử trộm ngọc tỷ, thủ vệ mấy ngày nay khẳng định càng thêm nghiêm ngặt.

Lãnh Dạ võ công cao tới đâu, muốn vào đây nhất định vẫn phải vô cùng nguy hiểm.

Gương mặt Lãnh Dạ vẫn lạnh băng như cũ, nhìn không ra biểu lộ.

Sau đó hần nhanh chóng đi tới trước cửa sổ.

Nói: “Ta phải đi rồi, về sau có việc sẽ tìm người. Nhớ kỹ, đã qua ba ngày .”

Dứt lời liền mở cửa sổ.

Cổ Lạc Nhi biết hẳn nói ba ngày là có ý gì.

Nói đúng là, hẳn cho nàng ăn tiêu hồn tán đã ba ngày rồi.

Kỳ hạn một tháng lại gần thêm ba ngày.

Để giữ lại cái mạng nhỏ của nàng, nàng nhất định phải mau chóng đi cầu dẫn Đông Phong Túy, cùng hẳn ngủ.

63. Chương 64: Một Loại Thân Phận Khác

“Đã biết.”

Cổ Lạc Nhi buồn bã ỉu xiu nói.

“Người vẫn nên coi chừng một chút a, đây chính là hoàng cung.”

Lãnh Dạ cũng không cất thêm một tiếng, Cổ Lạc Nhi lời còn chưa nói xong, hẳn đã từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nháy mắt đã biến mất trong màn đêm, không thấy bóng dáng.

Cổ Lạc Nhi đứng trước cửa sổ, ngăn người nhìn lên bầu trời đêm.

Nàng phải ngăn gian phòng này ra, chỉ vài ngày ngăn ngủ đã bị hai người trong tam đại công tử chiếu cố đến.

Hai người kia, đều cùng một loại tính tình.

Lặng yên không một tiếng động mà xông vào, lúc đi cũng liêu lĩnh, nói đi là đi.

Không muốn để nàng đến giúp bọn hắn đóng cửa sổ hộ.

Cổ Lạc Nhi nhìn lên bầu trời đêm.

Đêm nay khí trời thật trong lành.

Sao đầy trời, nháy nháy lung linh.

Giống hệt với thời không kia của nàng.

Cổ Lạc Nhi bỗng nhiên vô cùng nhớ đến gia đình ở nơi xa không biết như thế nào, nhớ nhà, nhớ người thân, bằng hữu.

Cứ tưởng rằng, bọn họ chỉ mang đến cho nàng gông xiềng.

Nàng luôn phải chịu bức bách của bọn họ, bị ép làm cái này làm cái kia.

Bây giờ mới biết được, ngoại trừ gông xiềng, bọn họ còn cho nàng, sự quan tâm, và yêu thương vô bờ.

Như ở thời không xa lạ này, tự do tuy có, nhưng không ai thật tình quan tâm đến nàng.

Cũng không phải không có, Đông Phong Linh cũng coi là bằng hữu tốt của nàng, nhưng dù sao hai người cũng chỉ mới quen , hơn nữa, hoàn cảnh cuộc sống quá khác biệt.

Không thể thay thế được tình cảm ở thời không kia của nàng.

Lần đầu tiên, Cổ Lạc Nhi mới rõ ràng ý thức được, tình cảm của mình đối với cha mẹ thâm hậu biết bao nhiêu.

Rất muốn được nghe cha mẹ lầm nhảm.

Cho dù bọn họ lại ép nàng thi Toelf xuất ngoại, đó cũng là một loại hạnh phúc a.

Ánh sao đêm bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Cổ Lạc Nhi dụi dụi mắt, thở dài, đóng cửa sổ lại.

Nàng đương nhiên sẽ không phát giác, ở ngoài cửa sổ, nơi cách nàng không xa, có một đôi mắt vẫn chăm chú nhìn về phía nàng.

Sau khi cửa sổ bị đóng lại, bóng đen trốn ngoài cửa sổ ở trong bóng cây lặng yên không một tiếng động từ trên cây nhảy xuống.

Chỉ vài động tác, bóng đen liền từ trên nóc phòng lướt qua, đi tới Chủ điện trước cửa sổ phòng ngủ của Đông Phong Túy.

Từ cửa sổ nhảy vào.

Bóng đen xoay người đóng kỹ cửa sổ, kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, lộ ra dung mạo của hắn làm người ta mê say.

Mặc dù hiện giờ trên mặt hắn không có nụ cười làm say lòng người, nhưng cũng khiến người ta say đắm.

Đông Phong Túy cúi hắc y trên người, chỉ mặc một thân cẩm y tuyết trắng, nằm trở lại trên giường ngủ phía trước cửa sổ.

Hắn đã đoán được, đêm nay Lãnh Dạ sẽ mạo hiểm tiến vào trong cung.

Vài ngày trước, người hắn phái đi theo dõi Cổ Lạc Nhi trở về bẩm báo.

Nói là Cổ Lạc Nhi từng vào trong một gian tửu lâu, tiếp xúc với một nhân vật thần bí.

Về phần nhân vật thần bí đó là ai, thủ hạ lại trả lời không được.

Chỉ nói người nọ mặc một thân hắc y, dáng người thập phần cao lớn.

Người hắn phái đi theo dõi Cổ Lạc Nhi, đương nhiên không phải người bình thường.

Có thể khiến hắn không tra ra nửa điểm manh mối, trong giang hồ không có mấy người.

Đông Phong Túy suy nghĩ, tính xuống, chỉ có Tam công tử trong giang hồ cùng với một vài người nữa mới có thể làm được.

Theo ngoại hình đặc thù, Nhiễm Sương công tử có thể loại trừ.

Đương nhiên, Đạp Tuyết công tử lại càng không khả năng.

Như vậy xem ra, Lãnh Dạ công tử là tình nghi lớn nhất.

Hắn tìm Cổ Lạc Nhi có mục đích gì? Là muốn tranh với mình sao?

Vì vậy, Đông Phong Túy cố ý cấm túc Cổ Lạc Nhi, muốn dụ người nọ vào trong hoàng cung.

Chính hắn cũng không tiện xuất cung theo dõi Cổ Lạc Nhi.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, hắn sẽ không làm như vậy.

Ngày hôm nay, ở rừng Lê Tuyết, khi Đông Phong Túy thấy cơ nỏ trong tay Cổ Lạc Nhi, hoài nghi của hắn càng thêm xác định.

Cơ nỏ đương nhiên không biểu lộ vấn đề gì.

Nhưng người nọ đã đưa cho Cổ Lạc Nhi một ám khí lợi hại như vậy, đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Ai ngờ liên tiếp hai ngày trôi qua, ngay cả bóng dáng Lãnh Dạ cũng chưa nhìn thấy.

Đêm nay, Đông Phong Túy đang suy nghĩ, nếu Lãnh Dạ hay cao nhân nào đó không xuất hiện nữa, hắn rốt cuộc vẫn cấm túc Cổ Lạc Nhi, hay là tự mình xuất cung theo dõi nàng.

Không ngờ, Lãnh Dạ quả nhiên đến đây.
Hơn nữa, hắn tìm Cổ Lạc Nhi, đúng là để điều tra mình.
Xem ra, Lãnh Dạ vẫn chưa gạt bỏ hoài nghi với hắn a.
Dù cho hắn đã biển thủ, tự đánh cắp ngọc tỷ của mình.
Đông phong Túy dùng tay dò tìm một bên giường ngủ, ở trên vách tường ẩn mấy cái.

64. Chương 65: Chính Là Muốn Phiền Chết Hắn

Trên vách tường lập tức lộ ra một cửa ngấm nho nhỏ.
Đông Phong Túy đưa tay vào trong, từ giữa cửa ngấm lấy ra một chiếc hộp hình vuông.
Mở chiếc hộp ra, bên trong là một khối ngọc.
Ngọn đèn bên ngoài cửa sổ chiếu rọi xuống, phát sáng rạng rỡ.
Khóe môi Đông Phong Túy thoáng lộ ra một nét cười, lấy khối ngọc bên trong ra, cầm trong tay ngẫm nghía.
Phần trên ngọc là một con rồng uy vũ chiếm giữ, phần dưới là một khối vuông.
Dưới đáy cực kỳ vuông vức.
Cũng không thể xem là bằng phẳng, trên mặt khắc lại mấy chữ, đế hiệu của Đông Phong Túy.
Nơi lõm vào, hiện lên màu đỏ thắm.
Đông Phong Túy vuốt vuốt ngọc tỷ, ngọc tỷ vừa xa lạ mà quen thuộc.
Từ khi hắn bước lên ngôi vị hoàng đế đến nay, đã có khối ngọc tỷ chuyên thuộc về hắn này.
Nhưng mà, hắn chưa dùng qua nó mấy lần, cơ hồ có thể xem nó như đồ trang trí.
Bởi vì, đại sự trong triều, hầu hết đều do lý Tể tướng đứng ra giải quyết.
Hôm nay, ngọc tỷ nằm trong tay hắn.
Mà người trong cung ngoài cung vẫn còn đang khắp nơi bí mật tìm kiếm ngọc tỷ đã bị Đạp Tuyết công tử đánh cắp.
Đúng vậy, không ai biết, hắn chính là Đạp Tuyết công tử đại danh鼎鼎.
Sở dĩ trình diễn trò trộm ngọc tỷ này, đúng là bởi vì Lãnh Dạ.
Thoạt nhìn, Lãnh Dạ đã bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn.
Đây là chuyện chưa bao giờ có.
Chưa từng có người hoài nghi hắn, chưa từng có người cho rằng hắn không lương.
Mà bây giờ, Lãnh Dạ lại nghi ngờ hắn.
Lãnh Dạ quả nhiên giống như trong truyền thuyết, không dễ dàng đối phó.
Mười năm trước, hắn lần đầu mang khăn che mặt, xuất hiện trên giang hồ.
Từ nay về sau, trong giang hồ có thêm một truyền thuyết thần bí.
Đó là truyền thuyết về Đạp Tuyết công tử.
Hắn cho tới bây giờ vẫn không muốn làm đế vương.

Nhưng hắn không có huynh đệ, không thể không thừa kế nghiệp cha, bước lên ngôi vị hoàng đế mà Người hi vọng.

Mười mấy năm trước, vì muốn trốn tránh vận mệnh bắt buộc, hắn đột nhiên trở nên lười biếng.

Lười đến mức không có thuốc chữa.

Vô luận phụ hoàng uy bức dụ dỗ như thế nào, hắn vẫn không chịu ra sức học tập như Người mong muốn.

Để làm một người kế vị đạt yêu cầu.

Phụ hoàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hắn nhân cơ hội thuyết phục phụ hoàng, cố gắng tạo ra nhiều đệ đệ thông minh nhanh nhạy hơn nữa.

Đáng tiếc a, trời không theo ý người.

Vô luận phụ hoàng nạp thêm bao nhiêu phi tử, vô luận phụ hoàng cố gắng như thế nào, chẳng đến khi Người băng hà, cũng không thể tặng thêm cho Đông Phong Túy một đệ đệ nào nữa.

Một người cũng không.

Ngược lại còn để lại cho hắn một đoàn muội muội khiến hắn phải hao tâm tổn trí trông nom.

Đông Phong Linh cũng là một trong số ấy.

Trước đêm phụ hoàng băng hà, ôm hận nhìn chằm chằm vào Đông Phong Túy.

Sinh hạ một nhi tử không tranh giành như vậy, tương lai tổ tông cơ nghiệp nhất định sẽ bị hủy ở trên tay hắn, hắn còn mặt mũi nào để xuống dưới đất gặp tổ tiên a.

Đông Phong Túy biết chuyện đã thành kết cục đã định, ngôi vị hoàng đế này dù hắn trốn cũng không thoát.

Đành phải gần bên tai phụ hoàng, nói cho Người biết sự thật.

“Phụ hoàng, Người yên tâm đi, nhi tử cũng không phải thật sự lười.”

Phụ hoàng sau khi nghe hắn giải thích thông suốt, rốt cục yên tâm nằm trong đại thạch, mỉm cười mà từ trần.

May mắn, vừa bước lên ngôi vị hoàng đế, hắn liền tuệ nhãn biết anh hùng, nhắm ngay Lý Tể tướng.

Từ đó, Đông Phong Túy đem toàn bộ đại sự triều đình ném cho Lý Tể tướng, bản thân mình tiếp tục lười biếng.

Thành một hoàng đế lười trong mắt người người trước không có ai sau cũng chẳng tìm thấy.

Chẳng qua là, không ai biết, khi hắn một mình ở trong phòng sẽ làm những gì.

Đông Phong Túy nhớ lại lời Lãnh Dạ vừa nói.

Y muốn để cho Cổ Lạc Nhi đến giám sát hắn?

Ngày mai, nha đầu kia có phải thật sự sẽ đến quyến rũ hắn, nghĩ cách cùng hắn ngủ trong phòng hay không?

Bên môi Đông Phong Túy bật ra nụ cười.

Bỗng nhiên tràn ngập chờ mong vào ngày mai.

Cổ Lạc Nhi như một làn gió mát, thổi tan hơi mù khiến người ta chán ghét trong hoàng cung này.

Vốn là không khí trầm lắng trong hoàng cung vì có nàng đến mà trở nên tươi sống.

Nhưng, sự việc không hề tốt đẹp như Đông Phong Túy dự liệu.

Sáng hôm đó, Đông Phong Túy vẫn như trước kia, nằm ngủ ở dưới tầng Hạnh hoa.

Hắn phải đợi sau khi Hạnh Hoa héo tàn mới dời đến Kính Hồ ngủ.

Không có Cổ Lạc Nhi ở bên cạnh, giống như hai ngày trước, sáng sớm nàng đã chạy ra ngoài, ngay cả bữa sáng cũng không ăn ở Cẩm Sát điện.

Đông Phong Túy cũng không cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì như tối hôm qua được biết trong cuộc nói chuyện của Cổ Lạc Nhi cùng Lãnh Dạ, khi có người bên ngoài, Cổ Lạc Nhi sẽ không cần phải canh giữ bên người hắn.

Trong lòng Đông Phong Túy có một chút khó chịu.

Nàng chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ mới chịu ở bên cạnh hắn sao?

65. Chương 66: Chính Là Muốn Phiên Chết Hắn 2

Nếu như không phải Lãnh Dạ bức nàng, có phải nàng thà rằng giống như hai ngày trước, trước sau trốn tránh không gặp hắn hay không?

Đông Phong Túy khó chịu, phi thường phi thường khó chịu.

Hắn cũng không biết đây là làm sao vậy.

Rõ ràng nha đầu kia phiền nhiễu, nàng rắc rối luôn chinh hắn âm ỉ đến hắn, nhưng khi nàng thật sự không để ý tới hắn, cả người hắn lại cảm thấy không thoải mái.

Đông Phong Túy thở ra một hơi thật dài, ngửa mặt nhìn Hạng hoa trên đỉnh đầu.

Hạng Hoa đang thời nở rộ, hoa bông phấn trắng vây quanh đầu cành.

Bốn phía yên ắng, chỉ có tiếng ong mật ong ong râm rì trong không trung.

Người phục thị của hắn đều im lặng đứng một bên, không hề phát ra chút tiếng động nào.

Nhìn một lúc thật lâu, tâm tình Đông Phong Túy mới từ từ bình phục lại, trở về lạnh nhạt giống như ngày thường.

Tự mình ngẫm lại cảm thấy thật buồn cười.

Hắn đang làm sao vậy? Sao lại trở nên có điểm không giống chính hắn rồi?

Đông Phong Túy hài lòng nằm xuống.

Làn gió xuân ấm áp lướt qua, khiến người ta say sưa.

Tối hôm qua, cả buổi tối hắn đều không ngủ, cũng nên đến thời điểm ngủ bù rồi.

Đông Phong Túy khép mắt lại.

Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười đùa hi hi ha ha, cùng với thanh âm nhạc khí tấu ra.

Thanh âm nhạc khí đó rất quen thuộc.

Giống tiếng đàn, mà lại có chút thô ráp, giống như tiếng kim loại va chạm.

Đông Phong Túy nghĩ lại, kia đúng là thanh âm nhạc khí Cổ Lạc Nhi chế tạo vọng lại.

Cái đó nàng gọi là cầm, tên gì nhỉ, à đúng rồi, là Guitar.

Thanh âm dần dần tới gần.

Đông Phong Túy phân biệt được, lại là một thủ khúc lạ khác, hắn chưa từng nghe qua.

Có điều, vẫn diên cuồng giống như trước, diên cuồng khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

Bởi vì, tiếng nhạc ngày hôm nay, không chỉ là Guitar, còn kèm theo tiếng trống và tiếng tiêu, cùng với một số nhạc khí khác.

Âm sắc của những nhạc khí ấy hoàn toàn bất đồng, âm thanh phát ra lại rất hòa hợp quyện cùng một chỗ.

Chưa từng có người nào hợp nhất chúng thành như vậy.

Hơn nữa, những nhạc khí khác dường như đều làm nổi lên tiếng Guitar.

Đông Phong Túy biết là kiệt tác của ai.

Ngoài Cổ Lạc Nhi còn có thể là ai?

Đông Phong Túy tuy tán thưởng ý tưởng sáng tạo độc đáo của nàng nhưng vẫn không khỏi tiếc hận.

Đáng tiếc, khúc tử này thật khó nghe.

Quá âm ỉ .

Rõ ràng đang thử thách giới hạn nhẫn nại của hần.

Lại thấy người phục thị bên cạnh hần sau khi nghe những tiếng nhạc này, ban đầu khiếp sợ, dần dần chuyển thành bình thản.

Dần về sau, tựa hồ còn có chút ý vị thưởng thức.

Cái gì? Thưởng thức?

Khúc tử khó nghe như vậy còn có người thưởng thức?

Tiếng nhạc càng ngày càng gần .

Đông Phong Túy đột nhiên có chút chán nản phát hiện, chính hần trong lúc bất tri bất giác cũng đã nghe xuôi tai được một lúc.

Dường như tiếng nhạc kia thật sự cũng không khó nghe giống như lúc ban đầu.

Không, điều này sao có thể?

Hần còn lâu mới thưởng thức khúc tử không có mùi vị như vậy.

Đông Phong Túy ngồi dậy, vẻ mặt buồn bực nhìn về phía Cổ Lạc Nhi đang đi về phía hần.

Cổ Lạc Nhi mang theo một đám người tấu nhạc đi đến chỗ ngủ của Đông Phong Túy.

Thật sự là vất vả a, vì để tấu nhạc cho Đông Phong Túy nghe, nàng hôm nay đã cố ý dậy thật sớm.

Triệu tập một số hậu phi quan nhạc tấu nhạc, dạy bọn họ ca khúc rock này.

Không phải là ca khúc trước kia, nhưng mức độ cường bạo tuyệt không thua kém, chỉ có hơn chứ không kém.

Nhớ lại trước đây đi hát Karaoke, các nam sinh động một chút lại hát tập thể bài đó.

Lựa chọn nó, chủ yếu là để âm ỉ đến Đông Phong Túy, làm cho hần ngủ không yên, đuổi các nàng xuất cung.

Cũng không phải nói Rock and Roll không xuôi tai, muốn để cho những cổ nhân này thích ứng nó tiếp thu nó, dù sao cũng phải cần chút thời gian a.

Nhất là Đông Phong Túy này đã bị âm nhạc cao nhã làm hư lỗ tai.

Chỉ có điều, làm cho Cổ Lạc Nhi có phần uể oải chính là, dường như để những cổ nhân tiếp nhận loại âm nhạc này cũng không phải là chuyện rất khó a.

Những hậu phi nhạc quan đều là lần đầu tiên nghe nhạc rock, nhưng chỉ kinh hoàng không bao lâu, liền vui vẻ tiếp nhận nó.

Nếu không, muốn thuyết phục bọn họ đến diễn tấu cho Đông Phong Túy nghe, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao, ở thời không này, hoàng đế là lão đại, có quyền sinh quyền sát.

Nếu như chọc giận hắn, không phải là chuyện đùa.

Nhưng Cổ Lạc Nhi đến từ một thời không khác, mặc dù biết điểm ấy, nhưng rốt cuộc bản thân vẫn không nhận thức qua, cho nên cũng không phải đặc biệt sợ hãi.

Vả lại, Đông Phong Túy luôn luôn không muốn phát giận, không phải sao?

Lúc chính nàng, cũng không hề dùng biện pháp bạo lực.

Nàng liền đoán chắc được tính tình Đông Phong Túy.

Chỉ là một tên lười mà thôi.

Hơn nữa, ở phía sau mà nói, cho dù thật sự chọc giận hắn, còn có Đông Phong Linh a.

Cổ Lạc Nhi đi tới trước mặt Đông Phong Túy, thật xa đã vẫy vẫy tay chào hỏi hắn.

“Hoàng thượng, chúng ta tới để tấu nhạc để người thức dậy đây.”

Đông Phong Túy cảm tức nhìn chằm chằm nàng, thẳng đến nàng đi đến trước mặt.

“Sáng sớm đã tấu nhạc thức dậy cái gì?”

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời.

“Oa? Hoàng thượng, mặt trời đều đã nhô lên rất cao rồi, còn gọi sớm sao?”

Đông Phong Túy ngay cả mí mắt một chút cũng không nâng lên.

“Trẫm nói sớm là sớm.”

Cổ Lạc Nhi lập tức đồng ý.

“Hoàng thượng nói đúng, là sớm.”

Đông Phong Túy vừa muốn buông lỏng một hơi, lại nghe thấy Cổ Lạc Nhi tiếp tục nói: “Buổi sáng đúng là lúc nên rời giường nha.”

Đông Phong Túy liếc nàng một cái.

“Trẫm không thích nghe âm nhạc người phá hỏng kia.”

Cổ Lạc Nhi cau mày ngẫm nghĩ.

“Hoàng thượng, ngài không thích a, vậy thì làm sao bây giờ ? Nếu không, chúng ta đắm bóp chân, ca hát cho nghe người, được không?”

“Không cần.”

Đông Phong Túy trả lời cực kỳ quyết đoán.

Hắn đúng là đã được ném qua đau khổ khi nàng ca hát, đắm chân.

“Cũng không thích hả, vậy thì, kể chuyện cho người nghe nhé?”

“Không cần.”

“Chơi chút ít trò chơi?”

“Không cần.”

“Hoàng thượng, người thật là khó hầu hạ a. Đáng tiếc người quá lười, bằng không chúng ta cũng có thể cùng nhau đi thưởng thức phong cảnh khắp nơi rồi.”

Đông Phong Túy muốn lồng lên.

Nha đầu này, nói thế nào mà vẫn chưa dứt?

Chẳng lẽ không nhìn thấy, nhấn nại của hấn đã đến cực hạn sao?

Cho dù tính tình tốt, cũng không thể chịu được sức ép này của nàng.

Cầm tức nói: “Trầm buồn ngủ. Đừng âm ỉ nữa, cẩn thận trầm nhốt bọn người vào lãnh cung.”

Cổ Lạc Nhi giống như không phát hiện ra hỏa khí của hấn, vẫn như cũ hì hì cười.

“Hoàng thượng, đừng nhốt vào lãnh cung, chê chúng ta âm ỉ, người có thể đuổi chúng ta ra ngoài nha.”

Đông Phong Túy ngày đó đã nghe các nàng nói trong rừng Lê Tuyết, há có thể không rõ chút tâm tư ấy của nàng.

Đơn giản chính là muốn buộc hấn đáp ứng các nàng xuất cung chứ sao.

Ngày hôm qua năn nỉ hấn, hấn không đáp ứng, hôm nay liền mạnh bạo.

Muốn khiến cho hấn bực bội đuổi các nàng ra ngoài.

66. Chương 67: Chính Là Muốn Phiền Chết Hấn 3

Cổ Nhạc nhi a Cổ Lạc Nhi, chủ ý ấu trĩ như vậy cũng nghĩ ra được sao?

Trầm thật sự đã xem trọng người rồi.

Đông Phong Túy trong lòng cực kỳ xem thường Cổ Lạc Nhi một phen.

Cũng không nên trách hấn, hấn vốn đặt kỳ vọng rất cao vào nàng, nhưng biểu hiện của nàng hôm nay làm hấn quá thất vọng rồi.

Đông Phong Túy lười biếng nói: “Lãnh cung, ngậm miệng, chọn một.”

Dứt lời khép lại đôi mắt, tiếp tục ngủ.

Định âm ỉ hấn? Cũng không ngấm lại xem ai đứng đầu hậu cung sao.

Đâu chỉ có hậu cung, ngay cả thiên hạ này đều là của hấn.

Cổ Lạc Nhi vốn định dùng đạo lý đòi quyền lợi ỉnh, nhưng rốt cuộc vẫn không nắm rõ được Đông Phong Túy, sợ hấn quả thật nhốt các nàng vào lãnh cung thì lại phiền toái.

Vì vậy ngồi ở trước mặt hấn, chống cằm trầm tư.

Hừ, trước hết nàng cứ ngồi im kháng nghị rồi nói sau.

Nàng lựa chọn ngậm miệng, mấy người cùng nàng đến càng lựa chọn ngậm miệng.

Đông Phong Túy không để ý tới nàng, chỉ để ý khò khò ngủ.

Nói thật ra, hấn thật sự muốn ngủ.

Trở ngại thân phận hoàng đế, ban ngày hấn không thể làm được gì, chuyện gì đều cũng chỉ có thể đợi đến tối.

Cuộc sống ngày đêm đảo lộn sớm đã thành thói quen.

Cổ Lạc Nhi nhìn chằm chằm hấn, đang trầm tư, đột nhiên nghe thấy đường mòn bên đầu cây Hạnh hoa, chính là trên đường mòn phía sau bụi chuối tây truyền tới âm thanh ngọc bội.

Còn nhớ ngày đó nàng tới thời không này, Nguyệt quý phi chính là theo đường mòn kia đi tới.

Cũng giống như âm thanh này.

Cổ Lạc Nhi ngẩng đầu lên, nhìn về phía đường mòn.

Tất cả mọi người cũng nhìn phía đường mòn, chỉ trừ Đông Phong Túy.

Giống như lần trước, bụi chuối rậm rạp bị hai đôi tay trắng nõn thon dài gạt ra .

Sau đó, bóng dáng Nguyệt quý phi xuất hiện trước bụi chuối.

Vẫn là mặc y phục tương đối lộ liễu.

Có lẽ không lường trước được Cổ Lạc Nhi cũng ở đây, Nguyệt quý phi hiển nhiên ngẩn người.

Buổi sáng, nàng nghe ngóng được Đông Phong Túy đang ở dưới tàng Hạnh Hoa ngủ, giống như ngày thường, liền muốn đến tìm hắc tổ cáo Cổ Lạc Nhi.

Đồng thời, cũng là để quyến rũ hắc.

Không chiếm được sủng ái của Hoàng thượng, không có một hoàng tử, địa vị ở hậu cung rốt cuộc vẫn không thể vững chắc nha.

Cổ Lạc Nhi ngày hôm qua cũng đã nhắc nhở nàng, Hoàng thượng mặc kệ các phi tử khác, cũng sẽ không quan tâm đến nàng.

Chuyện ngày hôm qua phát sinh chẳng phải đã chứng minh lời của nàng ta rồi sao.

Ngày hôm qua nàng chịu thiệt lớn như vậy, Hoàng thượng cùng thái hậu cũng chỉ mắt nhắm mắt mở.

Nếu không được sủng ái, từ nay về sau trong cung này nàng còn có thể nào đứng vững được.

Vốn tưởng rằng ỷ vào danh quý phi của nàng, ỷ vào phụ thân nàng có quyền thế, hoàn toàn có thể ở hậu cung xưng bá.

Lại hóa ra, nàng cũng chỉ là một con hổ giấy.

Ngoại trừ hoàng thượng, mọi chỗ dựa khác đều chỉ là hư danh.

Nhưng, nàng không ngờ tới, Cổ Lạc Nhi cùng với một đoàn hậu phi kia đều đã ở chỗ này.

Nàng vừa rồi rõ ràng nghe qua, Cổ Lạc Nhi cùng một đám phi tử đều đang luyện tập một loại âm nhạc kỳ quái.

Cho nên, nàng mới thừa dịp thời cơ này đến tìm Đông Phong Túy.

Hôm nay, muốn nàng ở trước mặt các nàng hấp dẫn hoàng thượng chưa bao giờ thành công, không phải toi công để cho các nàng chế giễu à.

Nhưng đâm lao phải theo lao, Nguyệt quý phi không thể không kiên trì, đáng về muôn phương nhắm tới giường Đông Phong Túy.

Nàng tuyệt không thể yếu thế ở trước mặt đám nữ nhân đáng giận này, làm cho các nàng tưởng là nàng sợ các nàng.

Cổ Lạc Nhi đang lúc cau mày khó hiểu, suy tư về phương pháp đối phó Đông Phong Túy.

Xem ra giống như ngày đó, phương pháp dùng Guitar cùng giọng hát để làm ảm đến hắc không dùng được.

Nàng phải nghĩ một biện pháp khác mới được.

Nhìn thấy Nguyệt quý phi, Cổ Lạc Nhi lập tức nảy ra sáng kiến.

Nàng an vị ở phía trước giường của Đông Phong Túy, là nơi Nguyệt quý phi phải đi qua.

Nguyệt quý phi đáng về muôn phương đi tới, tà tà ngụyt Cổ Lạc Nhi một cái.

Trong mắt tràn đầy địch ý.

Cổ Lạc Nhi cũng không thềm để ý.

Lén lút để guitar xuống dưới chân hướng chỗ Nguyệt quý phi đi qua.

Trên mặt vẫn như thường lệ treo lên nụ cười tươi tắn, tay vẫy vẫy với Nguyệt quý phi, im lặng mà chào hỏi. Nguyệt quý phi bị nụ cười trên mặt nàng, cùng với động tác vẫy vẫy tay thu hút chú ý, không phát hiện cạm bẫy dưới chân.

Khi nàng đi qua trước mặt Cổ Lạc nhi, Cổ Lạc Nhi không để lại dấu vết đá Guitar về phía chân nàng.

Nguyệt quý phi chuẩn xác đạp phải Guitar.

Bàn chân kéo ra dây đàn Guitar, phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Kétttttt ——”

Đỉnh tai nhức óc.

Đồng thời người của nàng cũng hoàn toàn nghiêng đổ về phía trước.

Phía trước, đúng là giường ngủ của Đông Phong Túy.

Nguyệt quý phi trực tiếp đè lên người Đông Phong Túy

Giác ngủ của Đông Phong Túy nhẹ vô cùng.

Khi Nguyệt quý phi còn đang đi tới đường mòn, ở một bên bụi chuối tây hắc đã tỉnh lại rồi.

Chỉ có điều không muốn rước lấy phiền toái, dùng sách lược quen thuộc bất biến ứng vạn biến của hắc, tiếp tục khò khò ngủ.

(bất biến ứng vạn biến: lấy bất động để đối phó với vạn động)

Nguyệt quý phi đi về phía giường hắc, hắc cũng biết rõ.

Đương nhiên, dụng ý của nàng hắc càng rõ hơn.

Đơn giản là muốn quyến rũ hắc và tố cáo Cổ Lạc Nhi chứ sao.

Hắc chỉ cần giả vờ ngủ là được.

Nhưng, hắc vạn lần không ngờ, Cổ Lạc Nhi lại nhắm vào Nguyệt quý phi giờ trò quỷ.

Tiếng dây đàn Guitar bị chặt đứt kia, làm hại hắc thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sau đó, liền có một thân thể nữ tử nhảy vào ôm ấp.

Hắc không muốn ở bại lộ chuyện biết võ công trước mặt mọi người, đành phải tùy ý để Nguyệt quý phi áp xuống.

Nếu không, lấy võ công của hắc, đơn giản có thể tránh đi Nguyệt quý phi, hoặc là nâng thân thể của nàng lên.

Loại ôm ấp này lại tuyệt đối không nhẹ nhàng a, Đông Phong Túy chưa bao giờ biết, một nữ nhân có thể đè hắc chặt vật như thế.

Cánh tay trái cùng xương sườn phía trái đều đau nhức đau nhức.

Lần này, Đông Phong Túy không thể giả bộ ngủ nữa, đành phải ngồi dậy, đem Nguyệt quý phi còn ở trên người hắc đang không biết làm sao đẩy ra.

Nguyệt quý phi tuy trở thành quý phi đã hơn một năm, nhưng cũng chưa bao giờ tiếp xúc với Đông Phong Túy ở khoảng cách gần như vậy.

Trước mặt dung mạo Đông Phong Túy lay động, trong mũi lại ngửi thấy hơi thở mê người của Đông Phong Túy, toàn thân đều như muốn nhũn ra.

Chưa bao giờ biết, hoàng thượng lại làm lòng người rung động như vậy.

Cho tới bây giờ chỉ biết, hoàng thượng đáng vẻ anh tuấn.

Nhưng, hắc lại luôn luôn ngủ, hắc lười biếng, khiến tuấn mỹ cùng phong độ hoàn toàn bị che giấu.

Nếu so sánh với hẳn, Phùng Thái Úy tính là cái gì a.

Aiz, nếu như có thể cùng Đông Phong Túy trường tương tư thủ, nàng cũng sẽ không cần liên quan gì đến Phùng Thái Úy.

(trường tương tư thủ: chấp tay bên nhau cho đến bạc đầu)

Trong đầu Nguyệt quý phi mơ mơ màng màng ảo tưởng, ánh mắt mông lung nhìn Đông Phong Túy, hoàn toàn đã quên mình đang ở chỗ nào.

Đương nhiên, càng đã quên Cổ Lạc Nhi còn đang ở phía sau nàng.

Bị Đông Phong Túy thúc, cũng đã quên mình phải dùng lực đứng vững.

Thân thể mềm nhũn, một chút cũng không có lực.

Đông Phong Túy đành phải lấy tay đỡ nàng, kêu lên: “An Thụy.”

An Thụy hiểu được ý tứ của hẳn, vội vàng chạy lên phía trước vài bước, đỡ lấy Nguyệt quý phi.

67. Chương 68: Thử Nghiệm Mới

“Nương nương, cẩn thận ngã, để nô tài đỡ người đến bên này ngồi.”

Nguyệt quý phi miễn cưỡng khôi phục lại một chút thần trí, lại không dám tiếp tục dựa vào trên người Đông Phong Túy, đành phải theo An Thụy đến ngồi một bên.

Dù hiện tại nàng rất rất không muốn rời khỏi Đông Phong Túy, nhưng nàng có thể nào làm trái ý tứ của hẳn.

Nguyệt quý phi ngồi trên ghế ở một bên giường, ánh mắt vẫn mập mờ như trước nhìn Đông Phong Túy, tầm mắt hoàn toàn vẫn chưa từng dời đi.

Cổ Lạc Nhi tận mắt nhìn thấy Nguyệt quý phi đè lên người Đông Phong Túy.

Chấn gấm Đông Phong Túy đang đắp bị nàng kéo xuống, trên người chỉ còn lại cảm y tuyết trắng mỏng manh.

Hai người trong lúc đó, chỉ cách nhau một mảnh y sam mỏng như cánh ve kia, so với không có quần áo ngăn cách có gì khác nhau?

Cổ Lạc Nhi trong nội tâm đột nhiên cực kỳ khó chịu.

Chính nàng cũng không biết đây là vì sao.

Dù sao vẫn là khó chịu.

Trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, hướng về phía Đông Phong Túy tỏ lời mừng.

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng.”

Khẩu khí cũng rất nồng. (của dấm chua đây =)))

Chính nàng không phát hiện, nhưng Đông Phong Túy lại đã nhận ra.

Trong đầu Đông Phong Túy lập tức liền hiện ra lời Lãnh Dạ uy hiếp Cổ Lạc Nhi, thật là chờ mong quyền rũ của Cổ Lạc Nhi a.

Bị nàng lấn đi lấn lại quá nhiều, hẳn có phải nên thật tốt trêu đùa chọc ghẹo nàng xả giận hay không?

Nàng đến bây giờ còn đang suy nghĩ buộc hẳn đồng ý để cho nàng xuất cung, khi nào mới đến quyền rũ mình a?

Ừm, dù sao cũng phải gần đến tối lúc đi ngủ.

Khẩu khí vẫn là lười nhác hỏi: “Chúc mừng cái gì?”

“Chúc mừng Hoàng thượng cùng nương nương nha.”

Cổ Lạc Nhi ngoảnh mặt nhìn lướt qua Nguyệt quý phi.

Ánh mắt Nguyệt quý phi mê đắm mông lung nhìn Đông Phong Túy, dường như không có nghe thấy Cổ Lạc Nhi nói.

Đông Phong Túy thật sự là người cũng như tên a, so với gió xuân còn khiến người ta say mê hơn.

Cổ Lạc Nhi nhìn mà buồn cười.

“Hoàng thượng, Nguyệt quý phi nương nương giống như nguyệt hạ mỹ nhân, sánh đôi với Hoàng thượng thích hợp hơn hết.”

Thầm nghĩ, dù sao Nguyệt quý phi tự mình sẽ đi tìm Phùng Thái Úy mua vui, Hoàng đế lười không làm tròn nghĩa vụ của trưởng phu cũng không sao cả, không làm lỡ được nàng.

Nguyệt quý phi nào biết được tâm tư Cổ Lạc Nhi, còn tưởng rằng nàng quả thật khen ngợi mình, thay mình nói chuyện.

Ra sức gật đầu.

Ánh mắt càng thêm mê mông sương mù, giống như phủ lên một tầng hơi nước, phong tình vạn chủng.

Lần đầu tiên, Nguyệt quý phi cảm thấy, Cổ Lạc Nhi vẫn có lúc nhìn vừa mắt.

Đông Phong Túy không thềm cất lên một tiếng, cũng lười phải nhìn Nguyệt quý phi.

Nguyệt quý phi cùng Phùng Thái Úy cầu kết, hắc há có thể không biết.

Cổ Lạc Nhi dụng ý nói lời này, hắc há có thể không hiểu?

Đơn giản chính là muốn quăng hắc cho Nguyệt quý phi chứ sao.

Hừ, xem hắc như là một nhà tù bao ở sao?

Nhắm mắt lại, quyết định tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Cổ Lạc Nhi thấy thế, vội vàng nắm lấy vai hắc lay lay.

“Hoàng thượng, người chớ ngủ, trước hết nghe ta nói đã.”

Hành động làm càn của nàng, An Thụy, Hỉ Thuận cùng mấy cung nữ thái giám thường xuyên phục thị Đông Phong Túy nhìn đã quá quen thuộc, cũng không lấy làm lạ.

Nhưng mấy phi tử kia nhìn thấy cảnh tượng này, đều thay Cổ Lạc Nhi toát mồ hôi.

Đã thấy Đông Phong Túy miễn cưỡng mở to mắt, nhìn Cổ Lạc Nhi.

Trong mắt không có tức giận, chỉ có một chút không kiên nhẫn.

Cổ Lạc Nhi vội vàng nắm chặt thời cơ nói: “Về phần phi tử còn lại như chúng ta, dù sao hoàng thượng cũng quá bận rồi, không bằng để cho chúng ta xuất cung đi, thay người kinh thương, phát triển kinh tế, người có chịu không?”

“Chỉ bằng các người?”

Đông Phong Túy hoài nghi nhìn Cổ Lạc Nhi, lại hoài nghi nhìn nhóm hậu phi phía sau nàng, những người cho tới bây giờ cửa chính không ra, cửa sau không gần.

“Đương nhiên.”

Cổ Lạc Nhi vỗ ngực cam đoan.

“Chúng ta chắc chắn có thể làm rất tốt. Vốn ta có một bản kế hoạch sơ kỳ , có lẽ Hoàng thượng người cũng chẳng muốn xem. Người để cho chúng ta thử một lần đi, được không?”

Đông Phong Túy nhìn Cổ Lạc Nhi, đột nhiên lộ ra nụ cười mê hoặc.

Cổ Lạc Nhi liền biết, trong lòng người này không biết lại nghĩ tới chủ ý xấu xa gì đây.

Qua mấy ngày nay tiếp xúc, nàng càng thêm hiểu rõ Đông Phong Túy hơn.

Mỗi lần hần cười như vậy với nàng đều không có chuyện tốt.

Trong lòng lập tức tăng thêm phòng bị.

Nguyệt quý phi chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười của Đông Phong Túy, si ngốc nhìn hần, thân thể mềm nhũn .

Nếu không phải Đông Tuyết tận lực đỡ nàng, chỉ sợ nàng đã trượt thẳng xuống đất đi.

Nói thật ra , tay của Đông Tuyết cũng mềm nhũn, toàn bộ đều nhờ chỗ tựa trên ghế chèo chống, mới không để cho nàng cùng chủ tử nàng làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng là, nhóm hậu phi đằng sau Cổ Lạc Nhi kia lại không may mắn như vậy.

Các nàng vốn đứng ở phía sau Cổ Lạc Nhi , không có bất kỳ cái gì chống đỡ.

Lúc Đông Phong Túy tiến công tươi cười , đều ngã ngồi, nằm vật xuống. . . . .

Bọn cung nữ các nàng mang đến cũng đều ngã ngồi, nằm vật xuống. . . . .

Chỉ có cung nữ Tử Tiêu cung coi như vẫn tốt, còn đứng tại nguyên chỗ, khổ sở chống đỡ.

May mắn a may mắn, các nàng vài ngày trước đã nhìn thấy nụ cười của Đông Phong Túy, hần lộ ra nụ cười với Cổ Lạc Nhi.

Nếu không, các nàng cũng không thể tránh khỏi vận mệnh té trên mặt đất.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy sau lưng truyền đến thân thể ngã vật nặng nề liên tiếp, âm thầm ảo não.

Những hậu phi này cũng quá không thể chịu được cám dỗ .

Chỉ một nụ cười, đã mê hoặc các nàng thành ra như vậy.

Trời ạ, các nàng có thể ngàn vạn lần bị Đông Phong Túy mê hoặc, không muốn xuất cung.

Cổ Lạc Nhi vội vàng dùng tay che trước mặt Đông Phong Túy.

Luôn miệng nói: “Hoàng thượng, người đừng dùng vẻ ngoài này, có chuyện gì cứ việc nói thẳng là được.”

Đông Phong Túy nghiêng người tựa lên giường ngủ, không khách khí gạt tay Cổ Lạc Nhi ra.

Thu lại nụ cười, tức giận nói: “Người quả thật cảm thấy Nguyệt quý phi thích hợp nhất với trẫm?”

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi nặng nề mà gạt đầu.

Nguyệt quý phi cuối cùng dời mắt về phía Cổ Lạc Nhi, trong mắt tràn đầy căm kích.

Đông Phong Túy lại hỏi: “Chỉ một mình nàng là đủ sao?”

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi càng thêm nặng nề mà gạt đầu.

“Như vậy người thì sao? Người dự định sẽ ra khỏi hậu không quay trở lại?”

Đông Phong Túy đùa giỡn nhìn Cổ Lạc Nhi.

Nàng đã quên chuyện phải quyến rũ hần sao? Hần nên nhắc nhở nhắc nhở nàng.

Lãnh Dạ từ trước đến nay luôn khéo dùng người, lúc này như thế nào lại chọn sai người, tuyển một người không chuyên nghiệp đến thực hiện nhiệm vụ như vậy.

Cổ Lạc Nhi đúng là đã tạm thời mất chuyện phải dụ hoặc Đông Phong Túy.

Nàng tập trung tinh thần nghĩ nói như thế nào để thuyết phục Đông Phong Túy, cho phép mang theo một đoàn hậu phi xuất cung kiếm tiền.

Vừa giải thoát các nàng, vừa vét sạch hậu cung của Đông Phong Túy.

Hừ, hần một tên đại lừa, không xứng làm cho nhiều nữ tử đảng hoàng vô ích cùng hần uống phí thanh xuân như vậy.

Câu hỏi vừa rồi của Đông Phong Túy, vừa định trả lời Vâng, đột nhiên nhớ lại nhiệm vụ tối qua Lãnh Dạ giao cho cho nàng.

Thiếu chút nữa hoảng sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng thu hồi lời nói thiếu chút nữa phun ra khỏi miệng.

Đúng vậy a, nàng phải dụ hoặc Đông Phong Túy, phải đến ngủ cùng hần.

68. Chương 69: Thử Nghiệm Mới 2

Nàng cũng không phải thật sự muốn trở thành phi tử của Đông Phong Túy, chỉ thăm nghĩ buổi tối ở trong phòng Đông Phong Túy bùng bít mấy tối, ứng phó với Lãnh Dạ là được.

Dù sao Đông Phong Túy ở trong phòng làm những gì, ai cũng không biết.

Tùy ý nàng nói bữa thế nào, Lãnh Dạ cũng làm sao biết được, không phải sao?

Cổ Lạc Nhi bị Đông Phong Túy hỏi làm cứng họng, nhất thời không trả lời được.

Trong đầu nhanh chóng xoay vòng, nghĩ lí do thoái thác.

Thật sự là đau đầu a, vừa muốn dụ hoặc hần, lại không thể thật sự dụ hoặc khiến hần tâm động, trình độ này, thật đúng là quá khó để làm.

Đông Phong Túy nhìn thấy dáng vẻ nàng nàng, liền biết nhắc nhở của mình có hiệu lực.

Không khỏi đắc ý.

Cổ Lạc Nhi rất nhanh liền tìm được cơ.

Bộ dáng mặt chau mày ủ nói: “Hoàng thượng, người còn nhớ chuyện Lạc Nhi nợ bạc người không? Được rồi, để Lạc Nhi kiếm đủ tiền chuộc thân trước, Lạc Nhi mỗi tối đều hồi cung báo cáo với người. Người yên tâm được rồi chứ?”

Nàng nói như vậy, vừa tìm được cơ mỗi tối trở về cung, lại thành công thanh minh quan hệ với Đông Phong Túy.

Nàng chỉ là vì trả nợ mới hồi cung, mới tạm thời trước mặt làm Tiên phi.

Cho nên, Đông Phong Túy cũng không thể lay động tâm tư với nàng.

Nguyệt quý phi cũng không cần ghét hận nàng.

Những phi tử khác, cũng ngàn vạn đừng hiểu lầm nàng, cho rằng nàng muốn giữ các nàng ở ngoài cung, một mình độc hưởng Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy thấy mục đích đạt được, không hề thay đổi đề tài.

Lại dùng khẩu khí lúc nào cũng lừa nhác nói: “Vừa rồi trẫm nói cái gì?”

Cổ Lạc Nhi trong lòng rùng mình.

Vừa rồi, Đông Phong Túy để nàng ở lãnh cung cùng ngậm miệng trong đó lựa chọn một cái, nàng nói nhiều lời như vậy..., hẳn là đang muốn tính món nợ này sao?

Cổ ý giả bộ đáng vẻ như mê hoặc nhìn hẳn.

“Hoàng thượng, người đã nói rất nhiều lời nha.”

Đông Phong Túy liếc nàng một cái.

“Người không chịu ngậm miệng, liền tới lãnh cung đi.”

Quả nhiên là vì việc này.

Cổ Lạc Nhi vô tội nhìn Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, ta chọn ngậm miệng. Việc này đừng trách ta, được không?”

Dứt lời, nhìn thoáng qua Nguyệt quý phi.

Đông Phong Túy ngó ngó Guitar trên mặt đất, trong lòng sáng tỏ.

Nếu không phải nàng giở trò, Nguyệt quý phi sẽ té ngã trên người hẳn sao?

Đúng là, hẳn thật sự đã bị Cổ Lạc Nhi khiến cho có điểm phiền nhiễu.

Cảm giác tốt đẹp luôn bị nàng quấy rầy, hẳn thật sự rất muốn ngủ.

Hơn nữa, hẳn thật không muốn tiếp tục cùng nàng chơi mấy trò hề này.

Tiểu hài tử nhà quý gia tựa như trò xiếc.

Thỉnh thoảng lúc nhàm chán còn có thể cùng nàng chơi đùa, nhưng cứ phải thường xuyên chơi đùa như vậy, liền nhàm chán.

Hắn vốn chưa từng phải đối nàng xuất cung, không phải sao?

Hiện giờ, chẳng qua cũng chỉ nhiều hơn mấy hậu phi xuất cung mà thôi, cũng không phải chuyện gì đáng ngại.

Bởi vậy, Đông Phong Túy khoát khoát tay nói: “Đi đi, các người thích lăn qua lăn lại như thế nào thì lăn, đừng đến âm ỉ đến trầm là được.”

Cổ Lạc Nhi kinh hãi nhảy dựng lên.

“Hoàng thượng, người đồng ý cho chúng ta xuất cung rồi?”

“Ừ.”

Đông Phong Túy chỉ ừ một tiếng bày tỏ trả lời.

Hắn thật sự mệt chết rồi.

Cổ Lạc Nhi vẫn chưa chịu buông tha hẳn, nhảy đến trước giường của hẳn, ngồi xổm người xuống, mặt đối mặt tựa vào trên gối của hẳn.

“Hoàng thượng, người cũng không thể đổi ý nha.”

“Trẫm sẽ không đổi ý.”

Đông Phong Túy từ từ nhắm hai mắt, tựa như nói mê.

“Hoàng thượng, vậy thì, người ban thưởng cho chúng ta một tấm kim bài mở tiệm, được không?”

Cổ Lạc Nhi hi vọng.

Nàng sợ a, sợ có người đến thu phí bảo hộ, ăn cơm chùa vân vân.

Quan trọng hơn là, Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi có thể hay không sẽ tìm đến gây phiền toái cho các nàng?

Nếu có một tấm kim bài như vậy, thì bớt phiền rồi.

Đông Phong Túy trầm nghĩ, nếu có thể cho người tấm kim bài này, ai mới là người mở cửa hàng này đây?

Không khỏi quá dễ dàng đi.

Trên môi mấp máy trả lời.

“Lãnh cung, xuất cung, chọn một.”

Cổ Lạc Nhi áo não nhắm về phía Đông Phong Túy làm mặt quỷ.

Nàng hiểu được ý tứ của hắn.

Hắn có thể đồng ý để các nàng xuất cung buôn bán đã không tệ rồi, đâu có thể nào cho nàng kim bài.

Nếu còn dám ở chỗ này làm ồn đến hắn ngủ, đừng trách hắn không khách khí, đem nàng nhốt vào lãnh cung đi.

Cổ Lạc Nhi đành phải đứng lên, còn trừng to mắt với Đông Phong Túy đang từ từ chìm vào mộng đẹp, lúc này mới xoay người, đi tới trước mặt nhóm hậu phi cùng nàng đến đây.

Nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng đồng ý rồi, chúng ta đi thôi.”

Liên phi dẫn đầu đồng ý.

“Được, chúng ta đi.”

Có mấy phi tử khác lại lưu luyến nhìn Đông Phong Túy.

69. Chương 70: Nhiệm Vụ Ấm Muội

Cổ Lạc Nhi vội vàng nhắc nhở các nàng.

“Các tỷ muội cho dù ở trong cung, cũng không có khả năng lúc nào cũng được nhìn hắn. Huống chi, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, có tác dụng gì? Các tỷ muội còn không nghĩ tới ngày trước đây sao?”

Mấy hậu phi bị nàng nhắc nhở, vội vàng thu lại tinh thần.

Đúng vậy a, cho dù đáng vẻ Hoàng thượng có đẹp hơn thì tác dụng gì.

Chính như Cổ Lạc Nhi nói, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

Hơn nữa, bình thường ngay cả cơ hội được nhìn hắn cũng không có.

Hai ngày này, Cổ Lạc Nhi mang theo các nàng đánh bại Nguyệt quý phi, khiến cho các nàng ở trong cung hân diện, đã qua thời trước nay chưa có ngày lành.

Các nàng đều đối với nàng tràn đầy cảm kích.

Càng đối với nàng gởi gắm vô hạn hy vọng cùng tín nhiệm.

Đi theo Cổ Lạc Nhi, các nàng nhất định có thể mở ra một mảnh trời, một mảnh trời thuộc về chính các nàng.

Mấy ngày nay, Cổ Lạc Nhi tẩy não các nàng không ít.

Nữ nhân vì sao phải sống phụ thuộc nam nhân?

Nữ nhân vì sao lại không thể có được sự nghiệp cho riêng mình?

Để cho các nàng đến dẫn đầu, dẫn đầu tất cả bọn tỷ muội đều đứng lên a.

Về phần gia tộc của các nàng , phụ huynh trưởng bối các nàng muốn can thiệp, muốn phản đối các nàng, còn có Phong Linh công chúa, còn có Lý Tể tướng.

Sợ cái gì?

Hôm nay, ngay cả Hoàng thượng đều đã đồng ý rồi, Thái hậu cũng không phản đối, các nàng còn có cái gì phải lo trước lo sau nữa.

Tất cả hậu phi đều hưng phấn không thôi, vây quanh Cổ Lạc Nhi, thay phục sức dân gian, xuất cung.

Sau đó, Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, kỳ thật Đông Phong Túy rất sáng suốt đi.

Nếu là Hoàng đế khác, sẽ cho phép của hậu phi của mình “Hồ nháo” như thế sao?

Chỉ bởi vì các nàng ăm ỉ đến hần?

Lý do này hình như không thỏa đáng lắm.

Cổ Lạc Nhi lại một lần nữa hoài nghi, Đông Phong Túy rốt cuộc là lười thật hay lười giả?

Đến cùng có phải muốn lợi dụng nàng hay không?

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi không có tinh lực suy nghĩ nhiều như vậy, tâm tư của nàng hoàn toàn bị một loạt công việc ngoài cung chiếm giữ.

Hôm nay, các nàng xuất cung chỉ để dạo chơi, lựa chọn địa điểm phù hợp để mở Minh Châu lâu.

Ngoài ra, còn dẫn chúng hậu phi hưởng thụ hưởng thụ cuộc sống ngoài cung.

Nhóm hậu phi chưa bao giờ ung dung tự tại đi dạo trên đường như vậy, thấy cái gì cũng mới lạ.

Ngày trước, các nàng chỉ thỉnh thoảng ra khỏi nhà, nhưng không ngồi trên xe ngựa cũng là ngồi kiệu hoa.

Tối đa chỉ có thể nhìn qua cửa sổ thưởng thức phố cảnh một chút thôi.

Thêm vào trước đó ở trong cung, bị đè nén quá lâu.

Ngày hôm nay tìm được tự do, tựa như cá vây ở vũng bùn nay được thả vào sông, tâm tình thoải mái vui sướng không cách nào nói rõ.

Trên đường đi, líu ríu nói không ngừng.

Khiến người qua đường người người ghé mắt.

May là Cổ Lạc Nhi trước đó đã lo lắng chu đáo, phân phó mấy thị vệ đang mặc thường phục, bảo vệ các nàng.

Bởi vậy, không phát sinh nguy hiểm gì.

Cổ Lạc Nhi mang theo các nàng, đến nơi náo nhiệt, lựa chọn địa điểm lý tưởng để mở cửa tiệm.

Một mỗi, liền tới tửu lâu ăn cơm.

Đây đối với nhóm hậu phi mà nói, lại là một thể nghiệm hoàn toàn mới.

Chưa từng nghĩ đến, nữ nhân gia các nàng cũng có thể giống nam nhân đến tửu lâu ăn cơm.

Chỉ vì tránh cho phiền toái không cần thiết, Cổ Lạc Nhi bao hết gian sương phòng.

Mọi người vô câu vô thức ăn cơm, giống hai ngày trước ăn đồ nướng, không cần phải chú ý lễ nghi quy củ gì.

Mà ngay cả thị vệ bảo vệ các nàng đều được thơng lây, hưởng thụ một bữa cơm trưa hoàn toàn mới.

Nếu không phải Cổ Lạc Nhi muốn bọn hần tạm thời giữ bí mật, bọn hần thực không thể chờ đợi được muốn trở về khoe khoang, bọn hần cùng nhóm hậu phi cùng phòng ăn cơm đấy.

Này thật là chuyện có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sau khi ăn xong, lại đến một nơi phong cảnh nổi tiếng ở ngoại thành dạo chơi nửa ngày.

Thăng đến hoàng hôn, mới buông lỏng hưng phấn mỗi một bước chân trở lại trong cung.

Hôm nay thật sự là quá hưng phấn.

Trước bởi vì thích ứng hoàn cảnh trong cung, nhóm hậu phi bị ép ít nói kiệm lời đều chiêm chiếp oa oa nói không ngừng.

Ngay cả mấy hậu phi then thùng nhất hướng nội nhất cũng nói không ít lời.

Hôm nay cũng thật là quá mệt.

Chưa từng đi qua nhiều đường như vậy, chưa từng làm nhiều chuyện như vậy.

Nhưng là, mỗi mệt rất giá trị a.

Về phần tiền bạc, nhờ phúc của Phong Linh công chúa, từ trong Nội vụ phủ mượn mấy trăm lượng, coi như khởi động tài chính.

Bởi vì Đông Phong Túy đồng ý cho các nàng ra ngoài cung buôn bán, mà không phải là giáng chức các nàng, cho nên thân phận các nàng vẫn là hậu phi.

Cho nên, các nàng còn phải trở lại trong cung cư trú.

Đương nhiên, đây đối với nhóm hậu phi mà nói, là tình trạng lý tưởng nhất rồi.

Có thể xuất cung để làm chuyện mình thích, lại không còn lo trước lo sau.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, quá khứ ngay cả nằm mơ cũng không thấy a.

Phong Linh công chúa đương nhiên sẽ không vắng hợp, cũng ra về dân nữ, đi theo các nàng diên khùng chạy một ngày.

Thăng đến hoàng hôn hòa nhã bao phủ lên bầu trời hoàng cung, Phong Linh công chúa mới cùng Cổ Lạc Nhi mới trở lại Tử Tiêu Cung.

Cổ Lạc Nhi thấy nàng mỗi mệt, để nàng không cần tiến nữa, chính nàng tự trở về.

Đông Phong Linh lại nói cái gì cũng không chịu, không thể không tiến nàng.

Nói là sợ Nguyệt quý phi kiểm chuyện với nàng.

Mãi cho đến cửa Tử Tiêu cung, Đông Phong Linh mới cáo từ trở về Thính Phong điện.

Cổ Lạc Nhi đứng ở cửa Tử Tiêu cung, mây chau mặt ủ nhìn ráng chiều đã hiện lên màu đỏ sậm.

Trời sắp tối rồi, Đông Phong Túy giờ phút này hẳn là ở hậu viên, hẳn là đang muốn dùng bữa tối.

Nàng nên dự hoặc hẳn như thế nào đây?

Thật là nhúc đầu a.

Chưa từng trải qua loại sự tình này.

Cũng chưa bao giờ phải làm loại chuyện vụn vặt này.

Nhưng là, cái mạng nhỏ của nàng quan trọng hơn, không thể không kiên trì lên a....

Một hồi gió đêm tử bên trong cổng thổi tới trên người Cổ Lạc Nhi, lạnh giá lãnh đạm, làm cho nàng không tự chủ mà run rẩy.

Đêm mùa xuân, thời tiết vẫn thật là lạnh.

Đúng rồi, trước hết phải bắt tay vào quan tâm đến Đông Phong Túy a.

Cổ Lạc Nhi đi tới hậu viên, quả nhiên, Đông Phong Túy mới từ trên giường ngồi dậy, đang định đứng lên đi dùng bữa tối.

An Thụy không ở bên cạnh, Hỉ Thuận phục thị hần.

Cổ Lạc Nhi vội vàng chạy lên trước, đoạt lấy áo choàng trong tay Hỉ Thuận, giúp Đông Phong Túy khoác lên người.

Hiển ân tình.

“Hoàng thượng, ban đêm gió lớn, khoác áo choàng lên, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Đông Phong Túy há có thể không rõ mục đích của nàng, trong lòng cười thầm.

Trò hay mở màn rồi.

Làm hần mong đợi cả ngày a.

Đông Phong Túy tỉnh bơ để cho Cổ Lạc Nhi khoác áo lên người, được nàng dìu đỡ đứng lên.

Hơn nữa thập phần thân nhiên để Cổ Lạc Nhi đỡ hần vào Thiên điện dùng bữa.

Bởi vì, hần phi thường phi thường xác định, hôm nay Cổ Lạc Nhi chắc chắn sẽ không hại hần ăn cháo loãng rau dưa nữa.

Nàng chỉ biết thật tốt phục thị hần dùng bữa.

Chỉ có điều, tại thời điểm đi đến cửa đại điện, Đông Phong Túy cố ý dừng bước.

Nói: “Lạc Nhi, người chạy cả ngày rồi, mệt mỏi không? Đi nghỉ ngơi đi.”

Cổ Lạc Nhi lắc đầu giống như đánh trống bỏ.

70. Chương 71: Nhiệm Vụ Ấm Muội 2

“Không mệt không mệt. Hoàng thượng, có thể chiếu cố người dùng bữa tối, là vinh hạnh của Lạc Nhi.”

Cổ Lạc Nhi nghe lời này, chính mình cũng phải buồn nôn.

Lời nói buồn nôn như vậy..., nếu không phải tính mạng đang bị đe dọa, nàng còn lâu mới nói ra miệng a.

Đông Phong Túy không hề khước từ, để Cổ Lạc Nhi đỡ, ngồi vào chỗ đầu trên bàn ăn.

Nhìn lướt trên bàn ăn, chủ động nói: “Cháo loãng rau dưa tốt cho thân thể, trăm vẫn là nên ăn cháo loãng rau dưa. Đề mang những thứ này xuống đi.”

Cổ Lạc Nhi làm sao còn có thể để hần ăn cháo loãng rau dưa nữa.

Vội vàng nói: “Hoàng thượng, đừng, người hãy ăn những thức ăn này đi, rất nhiều dinh dưỡng.”

Đông Phong Túy cố ý vô cùng kinh ngạc nhìn Cổ Lạc Nhi.

Hỏi: “Ái phi, không phải nàng nói, ăn cháo loãng rau dưa rất tốt cho thân thể sao?”

Cổ Lạc Nhi toát mồ hôi.

Nàng chỉ là vì chính hần mới nói như vậy chứ sao.

Tên này, làm gì mà nhớ rõ ràng lời nàng nói như vậy?

Thật là, đầu óc thông minh không thêm suy nghĩ quốc gia đại sự, luôn đem lời nói của nàng nhớ kỹ trong lòng.

Cười theo giải thích.

“Hoàng thượng, Lạc Nhi trước nói như vậy, là vì mỗi bữa Hoàng thượng đều ăn thịt cá, dinh dưỡng quá thừa, cho nên cần ăn chút cháo loãng rau dưa để điều lý tràng vị. Kỳ thật, lúc nào cũng ăn cháo loãng rau dưa, sẽ không đủ dinh dưỡng.”

Đông Phong Túy cười.

Hắn đã biết, hôm nay Cổ Lạc Nhi sẽ không dám để hắn ăn cháo loãng rau dưa nữa.

“Ra vậy, Ái phi, nàng nói xem ăn cái gì mới tốt a? Trăm tất cả đều nghe theo nàng.”

Lời này của Đông Phong Túy ôn nhu vô cùng.

Thị thiện cùng mọi người chung quanh ai cũng vừa hâm mộ vừa vui mừng nhìn Cổ Lạc Nhi.

Hoàng thượng chẳng nhẽ có tình ý với Tiên phi nương nương rồi?

Thật hy vọng Hoàng thượng có thể đối với nữ nhân có chút tâm tư a, sớm một chút sinh ra một vị tiểu hoàng tử.

Bằng không, hậu cung này thật sự là quá nhàm chán.

Cổ Lạc Nhi lại giống như chưa tỉnh, chuyên tâm nhìn thức ăn trên bàn.

Kỳ thật, cũng không phải không chú ý tới ngữ khí của Đông Phong Túy a.

Chẳng qua, nàng hiểu rất rõ Đông Phong Túy, hắn tuyệt đối không phải có tình ý với nàng.

Mỗi lần hắn cố ý lộ ra mị lực nhu tình của hắn, cũng là có hàm ý, hắn muốn chinh nàng.

Hôm nay hắn định như thế nào?

Nàng vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Cổ Lạc Nhi chưa từng chính thức cùng Đông Phong Túy ăn xong một bữa cơm, cũng không hiểu sở thích của hắn.

Nhìn một lần, màu sắc thức ăn trên bàn thập phần phong phú.

Mặn chay phối hợp vô cùng hợp lý, hơn nữa tạo hình cũng cực kỳ khác biệt.

Nhưng mà, trong mấy chục món ăn, độc không thấy cá và chân gấu cánh ngỗng.

Cổ Lạc Nhi nhìn lại thấy buồn cười.

Xem ra Đông Phong Túy vẫn để bụng hai lời nàng đã nói đây.

Biết rõ Đông Phong Túy không có ý tốt, Cổ Lạc Nhi đương nhiên hết sức cẩn thận.

Nói: “Hoàng thượng, những món ăn này phối hợp rất khá, vẫn là ngự trù làm thật nhiều. Người nói muốn ăn món gì, Lạc Nhi liền lấy cho người món đó.”

Lời của nàng cũng nằm trong dự liệu của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy làm bộ làm tịch nhìn nhìn bàn ăn.

Chỉ vào chỗ đĩa bánh chiên xa nhất nói: “Bánh chiên đó, cầm một cái lại đây.”

Nghe xong phân phó của hắn, thị thiện cùng mọi người bên cạnh không khỏi kinh ngạc.

Hoàng thượng chưa bao giờ thích ăn những món ăn dầu mỡ này, chỉ bởi vì quy cách cần thiết, loại món ăn nào cũng phải xuất hiện ở trên ngự thiện.

Cho nên mới đưa nó vào cho đủ số.

Cũng chính là bởi vì Đông Phong Túy không thích ăn, cho nên người bày thiện mới tự giác đem nó đặt ở một chỗ khác trên bàn.

Để xa Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy cũng không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, thích thú nhìn Cổ Lạc Nhi.

Kỳ thật hắn cũng không muốn ăn nó, chỉ là muốn để cho Cổ Lạc Nhi làm chân chạy thật tốt.

Ví như bình thường, lấy tinh lực hoạt bát của Cổ Lạc Nhi, chân chỉ chạy một chút như vậy căn bản không thành vấn đề.

Nhưng hôm nay nàng vốn đã chạy một ngày, mệt chết đi rồi, hắn nhìn ra được.

Cho nên nha, mới có thể đạt được mục đích chinh nàng.

Ai bảo hắn luôn chán ghét nàng, làm hại hắn bây giờ mỗi ngày dùng bữa tâm lý đều có chút ám ảnh.

Cổ Lạc Nhi không rõ tâm tư của hắn, nhưng đã chính miệng hắn phân phó, đương nhiên phải chiếu theo ý tứ của hắn mà làm.

Cầm đĩa không, chạy đến một bên bàn khác, cầm đĩa bánh chiên chạy tới.

Đặt cái đĩa đến trước mặt Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy nhìn thấy đĩa bánh chiên, có chút hối hận.

Mọi thứ đều đã được lấy đến trước mặt, không ăn hình như có điểm không ổn.

Đây không phải rõ ràng là đang chinh người sao?

Cầm lên một chiếc bánh, miễn cưỡng cắn một miếng nhỏ.

Để nó xuống, lại chỉ vào một món ăn xa nhất trên bàn nói: “Cái kia, lấy cho trẫm một chút tới đây.”

Cổ Lạc Nhi đành phải lại cầm lấy một đĩa không, chuyển đến một bàn khác, vì Đông Phong Túy lấy món ăn.

Chưa từng biết, bàn ăn Hoàng đế dùng bữa dài và lớn như vậy.

Mấy lần lên xuống, trên trán Cổ Lạc Nhi đổ mồ hôi, trong miệng có chút thở phì phò.

Mà trước mặt Đông Phong Túy, cũng chông chênh nổi lên một tòa núi nhỏ.

Mỗi một món ăn, đều chỉ tượng trưng cắn một miếng nhỏ.

Cổ Lạc Nhi nhìn mà phát bực, lãng phí thức ăn thì không nói, chiếu theo kiểu ăn này của hắn, hắn là cố tình muốn mệt chết nàng sao?

Khó trách vừa rồi biểu tình của hắn là lạ như thế, hóa ra đúng là muốn chinh nàng.

Hừ, chờ nàng ứng phó xong mấy buổi tối này, ứng phó xong Lãnh Dạ, xem báo đại thù này như thế nào.

Cổ Lạc Nhi dường như nghĩ cho hả giận, trước mặt lại không chút nào dám thất lễ.

Đông Phong Túy vẫn chăm chú nhìn nàng.

Chăm chú nhìn trên mặt nàng đang dần dần hiện ra ửng đỏ, chăm chú nhìn miệng nàng có chút thở phì phò.

Đột nhiên cảm thấy mình rất vô lại.

Đường đường một Hoàng đế, lại dùng loại thủ đoạn không được thanh nhã này để chinh một nữ tử yếu đuối.

Trong lòng không rõ ràng chợt có chút cảm giác thương tiếc.

Nhớ tới dáng vẻ nàng sau khi bị Lãnh Dạ bức bách.

Tối hôm qua, nàng đứng ở phía trước cửa sổ mở rộng, qua cửa sổ nhìn lên bầu trời đêm.

Nàng lúc ấy, trên mặt không có một chút vẻ giảo hoạt thường ngày.

Trên mặt nàng chỉ có thương cảm, trong mắt nàng có chút hơi nước.

Trong lòng nàng cũng cất giấu rất nhiều rất nhiều thứ sao?

Một tiểu nữ hài tử như nàng, lẻ loi ở nơi này, phải ứng phó Nguyệt quý phi, ứng phó Phùng Thái Úy, trong khi liều mạng, còn phải ứng phó với Lãnh Dạ.

Nhưng nàng chưa từng báo oán.

Dáng vẻ nàng trước mặt người khác luôn luôn vui vẻ.

Nàng bình tĩnh ứng phó với mọi nguy cơ, không cần đến người khác thay nàng bận tâm, ngược lại còn quan tâm đến vận mệnh những người khác.

Nàng rốt cuộc nữ tử như thế nào vậy?

Hắn không biết nàng là ai, không biết tại sao nàng đến nơi này.

Hắn từ trước đến nay cũng không nghĩ muốn quan tâm việc này.

Hắn chỉ biết, nàng từ trên trời rơi xuống, cùng bất luận kẻ nào trên đời này đều không liên quan.

Là hắn tin người đã được chọn lựa.

Nhưng bây giờ, hắn bỗng nhiên rất muốn hỏi nàng một chút, nàng rốt cuộc là ai.

“Hoàng thượng, món ăn người muốn đến đây.”

71. Chương 72: Nhiệm Vụ Mập Mờ 3

Lời Cổ Lạc Nhi cắt đứt dòng suy nghĩ của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy ngược lên ôn nhu cười cười với nàng.

“Được rồi, người ngồi xuống đi. Dùng qua bữa tối chưa? Cùng trầm ăn đi.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn nụ cười trên mặt Đông Phong Túy.

Nàng chưa bao giờ thấy qua hắn cười như vậy.

Vẫn là ôn nhu, nhưng cùng với ôn nhu ngày trước muốn chinh nàng có chút bất đồng.

Đột nhiên nhớ ra, thật sự nàng cũng chưa ăn cơm tối a.

Chạy cả một buổi chiều, vừa rồi lại chạy qua chạy lại vô số chuyến, chỉ cảm thấy mệt mỏi, khiến cơn đói bụng đều quên hết trơn.

Chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, còn tưởng rằng là mệt mỏi đây.

Được Đông Phong Túy nhắc nhở, Cổ Lạc Nhi mới nhớ ra, thật sự nàng rất đói bụng.

Cũng không khách khí với Đông Phong Túy, ngồi xuống bên cạnh.

Sớm có cung nữ đưa bát đĩa lên, cực kỳ hâm mộ nhìn nàng.

Nói thật, trong cung này, đâu có người nào cùng Hoàng thượng cùng bàn ăn cơm đâu.

Này thật sự là vinh hạnh hết sức đặc biệt.

Cổ Lạc Nhi cũng không biết là vinh hạnh đặc biệt gì, trong đầu nàng hoàn toàn không có thể loại cấp bậc quy chế này.

Cũng không xem trọng hình tượng gì, tự do tự tại ăn cơm.

Đông Phong Túy nhìn bộ dạng nàng ăn như lang thôn hổ yết, không khỏi buồn cười.

Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ hài nhi nhà nào ăn uống như vậy.

Chỉ có điều, đối với cách cư xử của Cổ Lạc Nhi, hẳn chẳng những không cảm thấy kỳ quái, ngược lại còn cảm thấy đương nhiên.

Nàng làm theo cảm tính như vậy, mới giống nàng.

Phân phó cung nữ bên cạnh thay hẳn chia thức ăn.

Hắn thích ăn kiểu đồ ăn nào, mọi thị thiện đều hiểu rõ, đem mọi thứ đều đặt ở một đầu gần Đông Phong Túy.

Bởi vậy, cung nữ liền đứng ở bên cạnh hắn giúp hắn chia thức ăn.

Cổ Lạc Nhi chỉ một thoáng công phu đã lấp lửng cái bụng.

Ngẩng đầu nhìn lên, Đông Phong Túy đang chậm rãi ăn đồ ăn cung nữ giúp hắn chia.

Mà nàng món ăn nàng mang tới cho hắn không nhúc nhích tí nào, như một tòa núi nhỏ chồng chất ở một bên.

Cổ Lạc Nhi đã sớm hiểu được, Đông Phong Túy tất nhiên không phải muốn ăn chúng, chẳng qua là dùng có lấy đồ ăn để trừu cợt nàng thôi.

Trong lòng căm phẫn.

Tên đáng giận, luôn dùng tâm nhãn chú ý trên người nàng, một chút cũng không phù hợp với thân phận hoàng đế.

Ngay cả việc nhỏ như ăn cơm này cũng không quên chỉnh nàng.

Được rồi, hắn đã không quan tâm quốc gia đại sự, chuyên muốn gây khó dễ ột tiểu nữ tử như nàng, nàng cũng cần phải báo thù mới đúng.

Khéo cười duyên chỉ về phía những món ăn nàng lấy cho Đông Phong Túy.

Hỏi: “Hoàng thượng, người không phải là thích ăn những món này sao? Làm sao lại không ăn a?”

Đông Phong Túy biết rõ nàng đang suy nghĩ gì, cũng cười nhạt một tiếng.

“Trăm lâu không ăn, chỉ là muốn ném thử hương vị thôi.”

Cổ Lạc Nhi chu miệng lên.

“Hóa ra, hoàng thượng người không thích ăn chúng a, Lạc Nhi còn tưởng rằng người thích kia. Còn tưởng rằng vừa rồi chân chạy đi lại rất đáng a.”

Đông Phong Túy vốn cũng không nghĩ muốn chỉnh tâm tư của nàng, không đành lòng lại thương tổn nàng.

Thiện ý nói: “Thật rất đáng a. Người xem, trăm không phải đều đã ăn rồi sao?”

“Kia cũng tính là ăn?”

Cổ Lạc Nhi phi thường bất mãn.

Nàng phải nói chút gì đó để ép buộc Đông Phong Túy, buộc hắn ăn những thứ hắn không thích kia.

Khiến hắn tự làm tự chịu.

Không ngờ, trong đầu còn đang xoay xoay ngoằn ngoèo, lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, đã thấy Đông Phong Túy di chuyển tòa tiểu sơn đến trước mặt mình.

Hơn nữa, gấp một đũa thức ăn đưa vào trong miệng.

Người chung quanh đều tròn tròn mắt.

Bọn họ đương nhiên cũng đã sớm nhìn ra, Hoàng thượng khiến Tiên phi nương nương lấy những món ăn này, chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn nàng.

Giờ, chỉ bởi vì một câu của Tiên phi nương nương, hoàng thượng quả thật lại ăn chúng.

Những món ăn này, đều là món hẩm không thích nha.

Chẳng lẽ, Hoàng thượng quả thật đã động tình với Tiên phi nương nương?

Cổ Lạc Nhi cũng tròn mắt.

Nàng không nghĩ đến, Đông Phong Túy cư nhiên thật sự chịu ăn chính.

Hắn cũng không phải ngốc tử, làm sao lại tự mình chịu khổ đây?

Ngây ngốc nhìn Đông Phong Túy, nhìn tòa tiểu sơn trước mặt hắn dần thấp đi, đỉnh núi đã biến mất.

Mà hắn vẫn chưa có ý định dừng tay.

Trong lòng Cổ Lạc Nhi đột nhiên có một loại cảm giác rất kỳ dị, rốt cuộc là cái gì, lại không nói ra được.

Nàng chỉ biết là, nàng không nghĩ lại tiếp tục cùng Đông Phong Túy đấu nữa.

“Hoàng thượng, ngài không thích ăn thì thôi. Ăn nhiều như vậy, Lạc Nhi đã rất cao hứng.”

Cổ Lạc Nhi nhịn không được mà khuyên.

Trong Đông Phong Túy cũng có một loại cảm giác rất kỳ dị.

Kỳ thật, tâm địa Cổ Lạc Nhi không hề xấu, nàng rất thiện lương.

Chỉnh hắn, phần lớn là có nguyên nhân, mà nguyên nhân, phần nhiều cũng ở hắn, không phải sao?

Hướng Cổ Lạc Nhi mỉm cười, nói: “Ai nói trẫm không thích ăn? Trẫm rất thích nha.”

Lại hỏi nàng: “Làm sao người không ăn?”

Cầm lấy chiếc đĩa gấp thức ăn, gấp một con gà rừng hầm cách thủy phía trước, đặt vào trong đĩa trước mặt Cổ Lạc Nhi.

“Ăn nhiều một chút, đừng để thân thể không tốt. Mấy ngày nay người gầy đi rồi kìa.”

Trong viên mắt Cổ Lạc Nhi chợt nóng lên, vội vàng cúi đầu.

Cầm lấy chiếc đĩa, ăn món gà Đông Phong Túy gấp cho nàng, để che đậy.

Nàng cũng biết, lúc này Đông Phong Túy không có chút nào có ý định muốn đùa giỡn nàng.

Hắn thật sự quan tâm nàng.

Từ khi đi tới thời không này, chưa từng có người nào quan tâm đến nàng.

Đông Phong Linh tuy rất tốt với nàng, nhưng tâm tư của nàng ấy không tinh tế như vậy.

Nàng ấy chủ yếu lo lắng nàng có bị Nguyệt quý phu khi dễ hay không, về phần khác, cũng không chú ý đến.

Bỗng nhiên lại nhớ tới cha mẹ ở thời không xa khác.

Khi đó, mẹ thuê một gian phòng nhỏ ở gần trường học, cả ngày bắt nàng uống thuốc bổ này uống thuốc bổ kia.

Ăn đến mức nàng phát ngán.

Hôm nay, mới thâm thiết cảm nhận được, hạnh phúc là được người quan tâm.

Có người quan tâm, thật là một chuyện cực kỳ hạnh phúc a.

Khó trách, trước, nàng có một người bạn tốt, cũng bởi vì bạn trai của cô ấy trong lúc mưa to choàng áo khoác lên người cô, giúp cô ấy che lên làm chiếc ô, cô liền không chùn bước mà giao tâm của mình cho người ta.

Lúc ấy, nàng còn giễu cợt cô ấy, nói là cô ấy quá dễ lừa.

Bạn tốt quay lại nói nàng: “Lạc Nhi, rồi có một ngày, cậu gặp được người định mệnh, cậu sẽ hiểu.”

Nàng hiện giờ thật có phần hiểu được.

Bất luận một nữ hài tử nào, đều hi vọng được người khác sủng ái quan tâm.

Cũng như hiện tại, một câu vô cùng đơn giản của Đông Phong Túy, lại khiến nàng cảm động như vậy.

Chỉ là, Cổ Lạc Nhi lập tức nhắc nhở chính mình, cảm động thì cảm động, nàng cũng không thể có ý gì khác với Đông Phong Túy.

Không nói đến Đông Phong Túy không có ý gì với nàng, cho dù là có, nàng cũng không thể giao trái tim giao cho hắn.

Bởi hắn là Hoàng đế nha, có vô số phi tử, là Hoàng đế muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu phi tử.

Cổ Lạc Nhi vui đầu vào ăn uống.

72. Chương 73: Lăn Lộn Một Đêm

Trong bát dường như không ngừng có gì đó tiếp thêm vào, nàng cũng không dám ngẩng đầu nhìn xem là ai gấp thức ăn cho nàng.

Nàng sợ bị Đông Phong Túy nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ của mình, bị hắn chế nhạo.

Khi tâm tình Cổ Lạc Nhi rốt cục cũng khôi phục được bình tĩnh, đột nhiên phát hiện, mình đã ăn thật là no.

Chưa bao giờ no như này.

Trời ạ, mấy ngày hôm trước nàng khó khăn lắm mới giảm bớt được mấy cân thịt do lão mẹ tẩm bổ kia, bây giờ lại phí công bù vào.

Mà tên quỷ đầu sỏ, lại là Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi chán nản ngẩng đầu, không ngờ phát hiện, không thấy tòa tiểu sơn trước mặt Đông Phong Túy nữa.

Thật sự không thấy, một chút cũng không có.

Mà biểu lộ trên mặt Đông Phong Túy, cũng cổ quái không nên lời.

Giống như, giống như phải thống khổ ản nhẫn.

Uể oải của Cổ Lạc Nhi thoáng cái mất ráo.

Hay lắm, Hoàng đế keo kiệt tưởng chính nàng, kết quả lại tự chính mình.

Ăn một đồng món như vậy, lại còn toàn là món hắn không thích, tư vị này nên có bao nhiêu khó chịu, tưởng tượng cũng không ra.

Mà Cổ Lạc Nhi nàng, tuy rằng làm trái tâm nguyện ăn một đồng đồ ăn, vừa vặn cũng đều là món nàng thích ăn nha.

Uể oải không còn nữa, một dòng nhiệt nóng mờ mờ theo suy nghĩ của nàng chậm rãi chảy xuống.

Kỳ thật, Đông Phong Túy làm như vậy, có phải là vì nàng không.

Vì không muốn để nàng bức tức.

Hắn thân là Hoàng đế, căn bản không cần ủy khuất chính mình như vậy.

Nếu hắn thật muốn chinh Cổ Lạc Nhi, tùy tiện một câu, muốn như thế nào liền như thế ấy, muốn mệnh của nàng, cũng không phải việc gì khó.

Hắn lại phải dùng phương pháp trẻ con này sao?

Có lẽ, đúng như lời người khác đã nói, Đông Phong Túy kỳ thật là người rất tốt.

Coi như quên đi, về sau không đấu với hắn nữa là được.

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Hoàng thượng, người ăn xong rồi sao? Lạc Nhi đỡ người tới hậu viên tản bộ đi.”

Ăn nhiều thứ như vậy, thật muốn no chết, không hoạt động một chút không được.

Bản năng Đông Phong Túy đã nghĩ khước từ.

Đi hậu viên tản bộ? Quá không phù hợp hình tượng lười của hắn.

Hơn nữa, bình thường lúc này, là thời gian hắn trốn ở trong phòng luyện công.

Nhưng mà, hôm nay hắn thật đã ăn rất nhiều.

Không biết như thế nào, hắn cũng không đành lòng để Cổ Lạc Nhi khó chịu, buộc chính mình ăn hết một đồng tiểu sơn trước mặt kia.

Hắn muốn dùng loại phương thức này nói cho nàng biết, hắn không phải muốn chinh nàng, hắn là thật tình muốn ăn mấy thứ này.

Hắn có phải rất ngốc hay không?

Bây giờ thì tốt lắm, bụng no khó chịu muốn chết.

Xem ra, không đi tản bộ không được rồi.

“Được rồi. Chúng ta đi tản bộ.”

Đông Phong Túy để Cổ Lạc Nhi đỡ đứng lên, ra ngoài điện trong ánh mắt chăm chú lễ phép của mọi người, đến hậu viên tản bộ.

Lẽ ra, mọi người không thể vô lễ dõi theo nhìn hắn như vậy, cần phải buông mi cúi đầu mới đúng.

Thực là, bọn hắn thật sự quá kinh ngạc, lúc này quên hết sạch lễ nghi.

Hoàng thượng tản bộ sau bữa tối, đây là chuyện chưa bao giờ có.

Tiên phi nương nương đã phá rất nhiều lệ a.

Một hồi tản bộ ở hậu viên, trong dạ dày cuối cùng cũng không còn khó chịu như ban nãy.

Đông Phong Túy bỗng nhiên rất muốn cười lên một trận.

Hắn và Cổ Lạc Nhi đấu đi đấu lại, kết quả rơi vào kết cục hai cái dạ dày đều căng ra.

Có phải là rất buồn cười không?

Chỉ vì, cảm giác cùng Cổ Lạc Nhi tản bộ thật không tệ.

Đông Phong Túy lần đầu nghiêm túc chăm chú suy xét, có nên thật sự buộc chặt Cổ Lạc Nhi ở bên người hay không.

Cổ Lạc Nhi lại không có tâm tình tốt như vậy.

Nàng nghĩ đến nhiệm vụ Lãnh Dạ giao cho cho nàng.

Trước đấu với Đông Phong Túy, chính hắn chính đến yên tâm thoải mái, không một chút áy náy.

Mà hôm nay, khó thấy hắn quan tâm, khiến nổi lòng nàng hoàn toàn xáo trộn.

Hắn đối xử tốt với nàng, không đề phòng nàng, mà nàng lại là một gian tế.

Trên đường trở về, Cổ Lạc Nhi thật muốn rời khỏi Đông Phong Túy, tính trở về Cẩm Sát điện ngủ.

Nhưng là, cái mạng nhỏ của nàng vẫn còn trong tay Lãnh Dạ a.

Mặc kệ, nàng vẫn phải là dựa theo kế hoạch ban đầu, tìm cách ở cùng phòng Đông Phong Túy bưng bít mấy tối.

Dù sao, nàng không đem tình hình thật của hấn nói cho Lãnh Dạ là được chứ gì.

Cổ Lạc Nhi lấy hết dũng khí, nói: “Hoàng thượng, tối hôm qua ta gặp ác mộng.”

Đông Phong Túy biết rõ mục đích của nàng, biết rõ nàng muốn lay động tâm tư hấn.

Bộ dáng làm như không biết gì hỏi: “Gặp ác mộng gì vậy?”

“Mông, mộng rất nhiều điều kỳ quái, thật đáng sợ.”

Cổ Lạc Nhi giả bộ hoảng hốt nói.

Thực ra, sau khi đi tới thời không này, mỗi ngày có nhiều chuyện phải làm như vậy, nàng vội chết đi được, mỗi buổi tối đều ngủ cực kỳ sâu.

Ngay cả mộng đẹp cũng không có, càng miễn bàn đến ác mộng.

Đông Phong Túy giả vờ an ủi nàng.

“Mộng là giả, đừng sợ, chỉ cần quên là được, không có gì nghiêm trọng.”

Cổ Lạc Nhi kéo cánh tay Đông Phong Túy.

Năn nỉ nói: “Thật sự rất đáng sợ a, đêm hôm trước cũng mơ thấy. Hoàng thượng, người giúp đỡ ta, được không?”

Về mặt Đông Phong Túy kinh ngạc hỏi: “Người nằm mơ, trăm giúp người như thế nào? Trăm đầu phải thần tiên, không thể vào trong mộng của người.”

Cổ Lạc Nhi miệng đầy nịnh nọt.

“Người là Thiên Tử nha, là Chân Long. Có người ở bên, những tiểu yêu quái kia khẳng định sẽ không dám quay lại quấy rầy ta.”

“Lạc Nhi, mộng là giả.”

“Không không, mộng này rất thật. Hoàng thượng, người giúp đỡ ta đi.”

“Trăm phải làm thế nào để giúp người đây?”

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ, Đông Phong Túy rút cục cũng nhượng một bước, mang việc kia ra hỏi được rồi.

Đáng thương nhìn hấn.

Nói: “Hoàng thượng, muốn người hạ mình đến Cầm Sát ngũ là không thể được, người cho phép Lạc Nhi vào phòng người ngủ đi, được không?”

Đông Phong Túy chưa lên tiếng, Cổ Lạc Nhi lập tức lại bổ sung một câu.

“Ta cam đoan, tuyệt đối sẽ không ảm ỉ đến người.”

Đông Phong Túy thừa biết nàng đang nói dóc, lại nhìn thấy ánh mắt nàng mong ngóng, mềm lòng.

Ngay cả suy nghĩ ban đầu, ý định nhân cơ hội muốn trèo cột nàng một trận cũng quên bồng bay lên chín tầng mây.

Cho dù như thế nào, nàng cũng là chịu bức bách của Lãnh Dạ nha.

Rốt cuộc không cam lòng nên cứ như vậy để Cổ Lạc Nhi đạt được.

Đông Phong Túy cười trêu nói: “Lạc Nhi, người định thị tẩm sao?”

Cổ Lạc Nhi bỗng đỏ bừng mặt.

Vội vàng giải thích: “Ta đâu có. Hoàng thượng, ta thật sợ tiếp tục gặp ác mộng a. Người xem, mấy ngày nay ta đều đã gãy đi, phải không? Chính là bị mộng này hù dọa, ngủ không ngon giấc.”

Đông Phong Túy xem xét gương mặt nàng.

Trên mặt nàng đỏ ửng thẹn thùng khiến người ta triu mến.

Nhưng, nghe thấy nàng lập tức bác bỏ việc thị tẩm, trong lòng không khỏi không thoải mái.

Không, là cực kỳ không thoải mái.

Tần phi khác của hần không người nào là không muốn được hần sủng hạnh, ngay cả Nguyệt quý phi cường thế cũng không ngoại lệ.

Nhưng Cổ Lạc Nhi này, nàng thế mà lại phủ nhận.

Cổ Lạc Nhi thấy hần không lên tiếng, lại đóng đưa cánh tay hần thuyết phục.

73. Chương 74: Lăn Lộn Một Đêm 2

“Hoàng thượng, Lạc Nhi thật sự sẽ không ăm ỉ đến người. Buổi tối nếu người khát nước đói bụng, Lạc Nhi còn có thể thay người cống hiến sức lực. Người đáp ứng đi.”

Đông Phong Túy bị nàng đóng đưa nhưng một chút cái kinh cũng không có.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lúc này đi đến ngưỡng cửa phòng Đông Phong Túy, Cổ Lạc Nhi thấy thế mừng rỡ, vội vàng đi bên cạnh Đông Phong Túy, cùng theo hần đi vào.

Đông Phong Túy cũng không để ý đến nàng, tự mình đi đến thụy tháp trước cửa sổ, ngã xuống trên giường. (thụy tháp: giường ngủ tựa như cái sập đó.)

Cổ Lạc Nhi đứng ở trong phòng, ngắm nhìn bốn phía.

Trong phòng ngoại trừ chiếc thụy tháp kia, còn có một chiếc giường nữa.

(chiếc giường ở đây là sàng, giường mà Đông Phong Túy ngủ chỉ là sập, còn giường này mới là Long Sàng của Hoàng thượng)

Chiếc giường lớn thật lớn.

Trừ nó ra, không còn chỗ ngủ nào khác nữa.

“Hoàng thượng, buổi tối người đều ngủ trên thụy tháp đó sao?”

Cổ Lạc Nhi ngó ngó nghiêng nghiêng hỏi.

Hần ngủ trên thụy tháp, vậy nàng ngủ chỗ nào?

Nàng cũng không thể ngủ trên sàn nhà a.

Đông Phong Túy buồn cười gật gật đầu.

“Đúng vậy a, trẫm ngủ trên thụy tháp.”

Xem nàng muốn làm sao bây giờ.

“Nha.”

Cổ Lạc Nhi nhàn nhạt lên tiếng.

“Hoàng thượng, ta ra ngoài một chút, lát nữa sẽ trở lại. Người đáp ứng ta rồi, cho phép ta ngủ ở đây, người không được đổi ý đâu đấy.”

Đông Phong Túy mặc kệ nàng, từ từ nhắm mắt lại.

Hắn suy nghĩ, tĩnh tọa luyện công đêm nay phải trì hoãn rồi, phải đợi đến khi Cổ Lạc Nhi ngủ mới luyện được.

Đông Phong Túy nghĩ thế nào cũng không ra, vì sao hắn không chán ghét tiểu gian tặc này, ngược lại còn vì cùng phòng với nàng mà có chút vui vẻ.

Cổ Lạc Nhi rất nhanh đã trở lại, sắc khoái tinh thần.

Vừa vào cửa đã nói: “Hoàng thượng, ta đã tắm rửa rồi, sẽ không làm dơ giường của người.”

Thấy Đông Phong Túy khép chặt mắt, vội vàng bịt miệng,

Sợ ồn đến hắn, hắn trở mặt lại đuổi mình ra ngoài.

Đông Phong Túy nghe thấy nàng nói giường giường gì đó, trong lòng khó hiểu.

Trong tai lại nghe thấy Cổ Lạc Nhi rón ra rón rén đi đến giường lớn của hắn.

Cổ Lạc Nhi thả nhẹ cước bộ, đương nhiên đi đến bên giường lớn, bò lên giường.

Nằm xuống, kéo chăn qua che lên người.

Đông Phong Túy đã nói, hắn không ngủ trên giường.

Không thì không, không bằng để nàng đến ngủ.

Chẳng lẽ nàng lại ngủ trên sàn, để giường trống không?

Đây không phải là lãng phí tài nguyên sao.

Rốt cuộc là chạy cả ngày, mệt mỏi.

Cổ Lạc Nhi ngã lên giường, rất nhanh liền thiếp đi.

Đông Phong Túy nghe thấy nhịp hô hấp đều đều của nàng, biết nàng đã ngủ, kinh ngạc ngồi dậy.

Nha đầu kia, lại thật sự chạy lên giường hắn ngủ.

Nàng, nàng thật đúng là không khách khí nha.

Đúng là, bình thường, buổi tối hắn đều ngủ ở trên thụy tháp.

Chỉ là lúc giả vờ giả vịt ở trước mặt An Thụy và người khác, hắn mới phải nằm chết dí trên chiếc giường kia.

Vừa rồi Cổ Lạc Nhi hỏi hắn, hắn cố ý trả lời như vậy, kỳ thật cũng là muốn làm khó làm dễ nàng a.

Xem nàng trải chăn dưới sàn ngủ hay tới năn nỉ hắn nhường giường cho nàng.

Ai biết cả hai đều không phải, nàng lại chạy đến trên giường của hắn ngủ.

Tuy nhiên, giấc ngủ buổi tối của hắn thật sự rất ít, nhưng dù sao hắn vẫn muốn ngủ một chút nha.

Đông Phong Túy đứng dậy, đi đến trước giường, đứng trước mặt Cổ Lạc Nhi, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Nàng ngủ rất say nồng.

Thân thể hơi hơi cong, giống như một tiểu oa nhi đáng yêu.

Đông Phong Túy lại một lần nữa vì tính toán không chu toàn của Lãnh Dạ mà nắm chặt tay.

Phái một gian tặc không chuyên nghiệp tới điều tra hắn như vậy, nếu Lãnh Dạ biết được chân tướng, không biết sẽ tức giận thành cái dạng gì a?

Đông Phong Túy ngồi xuống bên giường, gạt sang mấy lọn tóc bay rối rũ xuống trên má Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi vẫn khò khò ngủ, căn bản không có nhận thấy Đông Phong Túy đang ở bên cạnh.

Đông Phong Túy lại xoa nhẹ cái mũi của nàng.

Cái mũi xinh xắn mà thẳng tắp, trơn trơn nhẵn nhẵn, cảm giác thật tuyệt.

Cổ Lạc Nhi trong lúc ngủ mơ nhíu nhíu mày, khẽ hừ nhẹ một tiếng, trở mình lại tiếp tục ngủ.

Chăn bị nàng vén sang một bên, nửa thân thể đều lộ ra.

Đương nhiên, trên người nàng mặc y sam cực kỳ bảo thủ, sẽ không để Đông Phong Túy nghĩ vớ vẩn.

Nhưng lại khiến Đông Phong Túy bật cười.

Thật muốn nói với nàng, ê , tiểu gian tể, mau đứng lên làm việc, bằng không, làm sao ngươi báo cáo với cấp trên của ngươi được.

Tướng ngủ của Cổ Lạc Nhi cực kỳ bất nhã, nghiêng ngả, chiếm hơn phân nửa cái giường.

Đông Phong Túy lắc đầu, nếu ai ngủ cùng giường với nàng thì thật phiền toái.

Sau này, ai làm tướng công của nàng mới gọi là xui xẻo, không bị đá xuống giường mới là lạ.

Nhưng, vừa nghĩ tới sau này sẽ có nam nhân khác làm tướng công của Cổ Lạc Nhi, trong Đông Phong Túy lại bắt đầu bực bội.

Đứng lên, kéo chăn qua, giúp Cổ Lạc Nhi đắp kín.

Sau đó thuận tay điểm huyết ngủ của nàng.

Hắn phải đi ra ngoài làm ít chuyện, vạn nhất nửa đêm nàng tỉnh lại phát hiện hắn không có ở trong phòng thì phiền rồi.

Nàng dù sao cũng là người Lãn Dạ phái tới, phải đề phòng một chút.

Đông Phong Túy thổi tắt đèn, ngồi ở trên giường, tĩnh tọa một hồi.

Khi đã giao ba hồi trống, Đông Phong Túy tĩnh tọa xong, đứng dậy thay y phục dạ hành, đội mũ cùng khăn che mặt, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đêm nay trong phòng tràn ngập hơi thở ấm áp, chưa bao giờ ấm áp như vậy, khiến cho người ta lưu luyến không nỡ rời đi.

Đông Phong Túy cơ hồ đã định cởi y phục dạ hành trên người ra, không đi nữa.

Đây là chuyện chưa từng có.

Hắn đối với gian phòng này chưa từng có cảm tình gì, đây chẳng qua chỉ là một chỗ ở mà thôi.

Kỳ thật, nếu không phải trở ngại thân phận, ngủ ở đâu cũng như nhau thôi.

Nhưng đêm nay, hắn thật sự không muốn ra ngoài.

Giống như trong phòng này có thứ gì đó kéo hắn lại, muốn chặt chẽ trói buộc hắn.

Đông Phong Túy ngoảnh về phía Cổ Lạc Nhi đang ngủ say trên giường, lắc đầu, từ cửa sổ rời đi.

Hắn đêm nay, thật sự không giống chính hắn rồi.

Sáng sớm khi Cổ Lạc Nhi tỉnh lại, còn chưa mở mắt, đã nghe thấy vài tiếng chim hót.

Đó là tiếng hót của mấy chú chim họa mi treo bên ngoài phòng Đông Phong Túy.

Ở Cầm Sát điện không nghe thấy.

Cổ Lạc Nhi trong lúc này đã quên nàng đang ngủ trong phòng Đông Phong Túy, trong lúc giật mình còn tưởng rằng đã được về nhà.

Trong nhà, cha cũng nuôi hai chú họa mi, mỗi sáng sớm đều kêu to, gọi nàng rời giường.

Giống y như tiếng kêu bây giờ.

Mông lung, tựa hồ lại thấy được bóng lưng mẹ đang làm bữa sáng.

Mẹ là mẫu hiền thê lương thiện tiêu chuẩn, mỗi sáng sớm đều làm bữa sáng cho cả nhà.
Cổ Lạc Nhi từ từ nhắm hai mắt kêu: “Mẹ, buổi sáng hôm nay ăn gì vậy?”
Lại nghe thấy một tiếng cười nhạo, sau đó là một thanh âm nam tử trẻ tuổi cực có mị hoặc.
“Sáng sớm, đã nghĩ đến ăn?”
Cổ Lạc Nhi đột nhiên cả kinh, mở mắt.
Nàng ngửa mặt nằm , vừa mở mắt liền trông thấy màn trướng cực kỳ hoa lệ trên đỉnh đầu.
Màn trướng trắng như tuyết, trên mặt dùng tơ vàng thêu đầy hoa văn tinh xảo.

74. Chương 75: Trở Tài

Đây tuyệt đối không phải là thứ có thể xuất hiện ở nhà nàng.
Trên giường của nàng đâu có treo màn.
Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nàng đã đi tới một thời không khác, hiện tại đang ở trên giường của Đông Phong Túy mà.
Cái gì?
Trên giường Đông Phong Túy?
Vậy tiếng cười nhạo và tiếng nói chuyện vừa rồi là của Đông Phong Túy phát ra?
Có thể không phải sao, đó chính là thanh âm của hắc a.
Thần trí Cổ Lạc Nhi hoàn toàn tỉnh táo lại.
Ngồi dậy, nhìn về phía thụy tháp.
Trên thụy tháp, Đông Phong Túy một thân bạch y vừa lúc mỉm cười nhìn nàng.
Hắc tà tà tựa ở trên giường.
Phía sau hắc, ánh nắng sớm tràn ngập qua ô tròn cửa sổ.
Bên cạnh giường ngủ, là một chiếc bình hoa thật lớn, trong bình cắm mấy nụ hoa đào màu phấn hồng mới chớm nở.
Hắc một thân bạch y, điểm chút lười biếng khiến người ta mê say, so với hoa đào còn xinh đẹp hơn, so với nắng sớm còn trong lành hơn.
Cổ Lạc Nhi trong lúc nhất thời cơ hồ nhìn ngẩn người.
Thấy Đông Phong Túy đã rất nhiều, nhưng cảm giác hôm nay khác xa với thường ngày.
Là vì vừa mở mắt đã thấy hắc sao?
Đông Phong Túy lại phát ra một tiếng cười khẽ.
“Tối hôm qua ăn còn chưa đủ no sao? Mới sáng sớm đã đói bụng?”
Cổ Lạc Nhi cực kỳ quần bách, trợn mắt nhìn hắc, kiếm có phản kích.
Cổ ý ngạc nhiên nói: “Oa, Hoàng thượng, hôm nay làm sao người thức dậy sớm như vậy?”
Đông Phong Túy biết rõ nàng đang giấu cợt hắc lười, bình thường đều phải ngủ đến khi mặt trời lên ới rồi giường.

Nhẹ nhàng nói: “Có người ở bên cạnh, trẫm không nở ngủ tiếp.”

Cổ Lạc Nhi vội nói: “Hoàng thượng, thói quen này rất tốt.”

Sợ hấn đuổi mình ra ngoài, về sau lại không cho phép nàng ở trong phòng nữa.

Nàng ít nhiều cũng phải ở đây vài ngày, ứng phó xong Lãnh Dạ mới được a.

Nhảy xuống giường, còn nói: “Hoàng thượng, người muốn rời giường sao? Lạc Nhi đi lấy đồ dùng cho người rửa mặt.”

Đông Phong Túy ngăn nàng.

“Không cần, có Hỉ Thuận phục thị là được.”

“Ồ, vậy ta gọi bọn hấn đi vào nha?”

“Đi đi.”

Cổ Lạc Nhi nghe vậy, liền muốn đi ra ngoài.

Trời đã sáng, có người khác ở bên cạnh Đông Phong Túy rồi, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành, giờ phải đi ra ngoài xử lý chuyện của Minh Châu lâu.

Ngày hôm qua đã chọn xong địa điểm, hôm nay nàng sẽ thuê được tòa lâu kia.

Nhưng vừa bước ra một bước, Cổ Lạc Nhi chợt ngừng lại.

Xoay người hỏi: “Hoàng thượng, người có biết tiêu hồn tán không?”

Đông Phong Túy rùng mình, tiêu hồn tán, tên gọi như dược vật nào đó.

Nàng hỏi cái này để làm gì?

Chẳng lẽ, có liên quan tới Lãnh Dạ?

Trong miệng cũng không thay đổi nói: “Trẫm chưa nghe qua, đó là cái gì?”

Trên mặt Cổ Lạc Nhi hiện ra vẻ thất vọng.

“A, chỉ là một loại dược, chữa bệnh . Hoàng thượng, người không biết thì thôi, Lạc Nhi sẽ không hỏi nữa.”

Dứt lời định đi ra ngoài.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy gọi nàng lại.

“Người nói xem, tiêu hồn tán là dược gì, trẫm có thể phái người hỏi thăm.”

Trong mắt Cổ Lạc Nhi hiện lên một tia sáng, nhưng lập tức lại trầm xuống.

Nàng vốn là có phần hối hận nói lỡ.

Đoán được Lãnh Dạ cho nàng uống tiêu hồn tán, đã dùng cái này để uy hiếp nàng, hơn phân nửa thuốc kia không phải người nào cũng có thể tìm được giải dược.

Nói không chừng đây chính là độc dược bí truyền của hấn.

Nếu như bị Đông Phong Túy biết nàng liên quan đến Lãnh Dạ thì phiền rồi.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi ngữ khí mập mờ.

Đáp: “Ta cũng không rõ lắm, chắc là trong lúc vô tình nghe người ngoài nhắc đến, có chút hiếu kỳ mà thôi. Hoàng thượng, ta ra ngoài. Tối hôm qua cảm ơn người, ta không có gặp ác mộng .”

Đông Phong Túy cũng không gọi nàng lại nữa.

Hấn tựa ở trên Thụy Tháp, đắm chiêu nhìn theo bóng lưng nàng rời đi.

Liên tiếp mấy ngày, Cổ Lạc Nhi đều cùng Đông Phong Linh và mấy phi tử khác cùng nhau trang trí Minh Châu lâu.

Buổi tối, lại tìm được cơ qua đêm trong phòng Đông Phong Túy.

Mỗi đêm nàng ngủ đều cực kỳ sâu, hoàn toàn không quan tâm đến Đông Phong Túy làm những chuyện gì.

Đó không liên quan đến nàng.

Chỉ khổ nỗi chưa gặp được Lãnh Dạ, không thể báo cáo tình hình kết quả công tác với hắn.

Hắn không đến tìm nàng, nàng lại không biết nên đi đâu tìm hắn.

Đành phải đêm đêm nằm trong phòng Đông Phong Túy tiếp tục bưng bát.

Mấy ngày nay, tâm tình Cổ Lạc Nhi rất tốt, sắc mặt cũng vô cùng tốt.

Đông Phong Linh thường ngấm ngấm cười nhạo nàng.

“Lạc Nhi, nghe nói tỷ đến ngủ trong phòng hoàng huynh ta? Khó trách nhìn sắc mặt lại tốt như vậy.”

Cổ Lạc Nhi trừng nàng, vô cùng nghiêm túc thanh minh cho bản thân.

“Ta và hoàng huynh muội chuyện gì cũng không có, ta không có thị tẩm, thật đó.”

75. Chương 76: Lại Gặp Mỗi Nguy

“Hơn nữa, hắn ngủ trên thủy tháp, ta ngủ trên long sàng, căn bản không ngủ cùng một chỗ. Muội đừng đoán mò.”

Đông Phong Linh rất không có tư nghị hỏi: “Tỷ nói cái gì? tỷ ngủ trên giường, hoàng huynh ngủ trên thủy tháp?”

“Đúng vậy a, làm sao vậy?”

“A, không có gì.”

Đông Phong Linh không trả lời nữa, chỉ cười cười nhìn Cổ Lạc Nhi.

Nha đầu ngốc này, hoàng huynh chịu đem giường của mình tặng cho nàng, điều này chứng minh gì đây?

Chỉ là, vì sao hoàng huynh không cho nàng thị tẩm a?

Hai người kia, thật không thể hiểu được.

Đông Phong Linh lắc đầu.

Nàng chỉ là muội tử, đành phải xem cuộc vui.

Việc tiến triển của Minh Châu lâu hoàn tất hết sức thuận lợi.

Cổ Lạc Nhi quy hoạch rất tốt, trà lâu tổng cộng hai tầng.

Trên lầu điều kiện tương đối cao, dưới lầu cung ứng giải trí phổ thông của đại chúng.

Ngoại trừ phục vụ trà bánh thông thường, nàng còn chuẩn bị một loạt phục vụ đặc biệt khác.

Nàng cũng không tin, những phục vụ này của nàng không thể khiến cho trà lâu thịnh vượng.

Phía sau nàng, có một tài nguyên thời không khác nữa, dùng không cạn.

Đầu tiên sẽ mở một mục, là thuyết thư. (kể chuyện)

Chuyện mà nàng kể, tuyệt đối không có ở thời không này của Đông Phong Túy.

Thư mục nàng đã lập, trước hết kể một quyển, tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung.

Tân phái võ hiệp tiểu thuyết, phù hợp với đại bối cảnh thời không này, lại tuyệt không giống với sách truyền thống.

Chỉ tiếc trong tay nàng không có sẵn sách, còn phải tự mình chép ra.

May là bản thân Cổ Lạc Nhi hành văn không tệ, đã từng viết qua không ít tán văn và tiểu thuyết nhỏ.

Lúc này, không cần nhớ lại tình tiết cốt truyện, chỉ cần dựa theo tình tiết trong trí nhớ viết lại là được.

Mấy ngày nay, Cổ Lạc Nhi dành thời gian viết ra vài chương, phân phát ột đám hậu phi cung nhân xem.

Tất cả mọi người thấy hai mắt liền tỏa sáng, miệng khen không ngớt, cả ngày thúc nàng muốn xem tiếp nội dung.

Cho nên, Cổ Lạc Nhi liền biết, thuyết thư này nhất định sẽ hấp dẫn khách đến.

Vì thế, nàng đã tìm được một nghệ nhân thuyết thư Hồ Tam Tuyền.

Hồ lão tiên sinh vừa nhìn thấy sổ tay thuyết thư Cổ Lạc Nhi viết liền khen không ngớt, đến nỗi tán tụng nàng thành thần thư.

Hơn nữa còn tự mình diễn luyện vài lần, cải biến nó thành hình thức kể chuyện.

Bởi vì Cổ Lạc Nhi viết ra, là theo cách thức của tiểu thuyết.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, sách này được hoan nghênh như vậy, đợi sau khi nàng viết xong, tìm người xuất bản in nó ra bán kiếm tiền.

Nói không chừng, đây sẽ là món tiền đầu tiên nàng kiếm được.

Kể xong tiểu ngạo giang hồ, còn có Anh Hùng Xạ Điêu, còn có Thiên Long Bát Bộ.

Đủ loại sách của Đồn Kim lão tiên sinh đều được nàng hợp lại thành một đoạn dài.

“Kim lão tiên sinh, thứ lỗi cho ta.”

Cổ Lạc Nhi tại lúc không có người, cười khê nói với không khí.

“Đừng trách ta sao chép sách lậu, cho dù ta muốn gửi tiền nhuận bút cho ngài cũng không biện pháp gửi nha.”

Ngoại trừ Kim lão tiên sinh, còn có hằng hà tác phẩm khác, như Hồng Lâu Mộng vân vân.

Cổ Lạc Nhi vui thích, may mắn trước đây đã đọc không ít sách, trong bụng của nàng chính là một cái đại đại thư kho. (thư kho: kho sách)

Ngoại trừ thuyết thư, còn có thể biểu diễn ca vũ một chút.

Cổ Lạc Nhi mấy ngày nay đi đến các trà lâu tửu quán khác đã khảo sát qua thị trường.

Cũng có vài trà lâu tửu quán bên trong gầy tỳ bà xướng khúc gì đó, nhưng ca từ đều viết ra rất nho nhã, từ khúc cũng quá mức cao nhã.

Không đủ phổ thông.

Cửa hàng của nàng, ca múa biểu diễn tuyệt đối sẽ phải cực đặc sắc.

Thể loại nhạc rock trước đó, có thể nói nàng chỉ là để vui đùa với Đông Phong Túy.

Bởi vì, muốn cổ nhân đang nghe quen cổ khúc lập tức phải tiếp thu nhạc rock âm ỉ vang trời, hiển nhiên là không thực tế.

Cho nên, phải từng bước một mà phát triển.

Cổ Lạc Nhi nhập gia tùy tục, dựa vào sở thích của dân bản xứ, chọn ra một vài ca khúc quen thuộc có vẻ trữ tình.

Tình cảm của con người đều là tương thông.

Ca khúc quen thuộc vì sao có thể lưu hành?

Chính là bởi vì nó có thể nói lên tình cảm con người bằng phương thức đơn thuần nhất, khiến người nghe đồng cảm.

Người có thể thưởng thức âm nhạc cao nhã, dù sao cũng chỉ có rất ít người.

Mà bất kỳ một người nào cho dù không hiểu âm nhạc, đều vẫn sẽ nghe được hiểu được âm nhạc phổ biến đồng thời yêu thích chúng, không phải sao?

Cổ Lạc Nhi phái người tìm đào kép am hiểu ca vũ, thử tập luyện những ca khúc này.

Chính nàng học âm nhạc và vũ đạo nhiều năm như vậy, đứng lên biểu diễn đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là khổ nỗi không hiểu được khúc phổ ở cổ đại, đành phải do nàng gảy cổ cầm, do cầm sư hiểu được cầm phổ ghi chép lại.

Rồi lại để ọi người căn cứ vào cầm phổ diễn luyện.

Không khỏi nằm trong dự liệu của nàng, còn đang tập luyện, những thứ ca vũ này đều đã mê hoặc tất cả mọi người ở đây.

Bất luận nhạc sư gảy đàn, hay là ca kỹ biểu diễn ca khúc, hay là vũ nương khiêu vũ, đều mê say.

Ngay cả mấy người làm công việc chuẩn bị trong tiệm, thị vệ mặc thường phục thủ hộ trong tiệm, tất cả cũng đều mê thích.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần phản ứng của bọn họ, Cổ Lạc Nhi liền biết, mình đã thành công.

Thật tốt quá, đi trước bước đầu thế này đã, về sau lại từng bước từng bước tiếp tục.

Đông Phong Linh, một đám hậu phi, còn có mọi người trong tiệm, đều phục Cổ Lạc Nhi sát đất.

Tiên phi nương nương đúng là Tiên phi nương nương, bảnh lĩnh quá lớn.

Chẳng những phán đoán mọi việc trật tự rõ ràng, trông rất chuẩn, dũng cảm quyết định làm, lại còn đa tài đa nghệ.

Lời nàng nói, cho tới bây giờ bọn họ còn chưa bao giờ nghĩ đến.

Nàng viết sách, xướng ca khúc, biên tập vũ đạo, còn để bọn họ thấy những điều chưa từng thấy qua, chưa từng nghe qua.

Đều là những thứ mới lạ, nhưng lại thu hút người ta.

Cổ Lạc Nhi len lén xấu hổ.

Nàng nào đâu có bản lĩnh a, tất cả đều là nàng sao chép mà.

Nhưng mà, nàng tuyệt không lo lắng.

Ha ha, cho dù nàng sao chép thế nào đi nữa, sẽ không có khả năng bị người ta vạch trần.

Cũng sẽ không có khả năng bị người khác tố giác.

Trong đầu uống phí tích trữ nhiều tài nguyên như vậy, để làm chi mà không lấy ra tiến hành sử dụng?

Mình Châu lâu sẽ thành công, điểm này tuyệt đối không cần nghi ngờ.

Nàng lại có chút khó hiểu, vì sao mấy ngày nay Nguyệt quý phi gió êm sóng lặng như vậy?

Phùng Thái Úy cũng không xuất hiện.

Yên lặng đến dị thường.

Chỉ có một lần, chủ nhà cho các nàng thuê cửa hàng đã tới một hồi, lấp bắp nói muốn thu hồi căn nhà.

Cổ Lạc Nhi sớm đã chuẩn bị, đưa ra hợp đồng giấy trắng mực đen cho thuê phòng lúc trước, không chịu trả lại phòng.

Nàng sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ra giá cao thuê lại căn nhà này, tiền thuê cao hơn một nửa so với bình thường không nói, còn lập tức thanh toán tiền thuê một năm.

Chủ cho thuê nhà không còn cách nào, đành phải nói thật, nói là có người ép hấn, không cho phép hấn cho Cổ Lạc Nhi thuê nhà.

Cổ Lạc Nhi căn cứ vào tình hình hấn cung cấp mà phân tích, hấn là Phùng Thái Úy đã phái người tới giở trò quỷ.

An ủi chủ cho thuê nhà nói: “Đừng sợ, căn nhà này ta mua lại rồi, người cứ nói là ta ép người bán cho ta là được.”

76. Chương 77: Lại Gặp Mỗi Ngươi 2

Đông Phong Linh liền đi tới phủ Nội Vụ mượn chút bạc, ra giá ua lại trà lâu.

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị ổn thỏa, hơn nữa đã chọn xong ngày tốt để khai trương.

Cổ Lạc Nhi cả ngày vui sướng.

Ngay cả Đông Phong Túy cùng nàng ăn bữa cơm chiều cũng vui sướng.

Thật sự a, mấy ngày nay tâm tình của hấn đều rất tốt.

Cũng không biết có phải bị lây Cổ Lạc Nhi không.

Thăng đến một ngày trước khai trương.

Buổi sáng, sau khi hoàn thành công việc cuối cùng ở trà lâu, Cổ Lạc Nhi và nhóm hậu phi đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một cung nữ giả trang đến tìm Đông Phong Linh.

Nói là nhóm tiểu công chúa trong hậu cung ăm ĩ muốn nàng trở về tham gia Thi xã cùng các nàng. (thi xã: hội thơ)

Đám công chúa trong hậu cung nhàn rỗi không có việc gì, lập ra một hội thơ, ngày này mỗi tháng, đều phải họp lại cùng nhau làm thơ.

Mà người khởi xướng lại là Đông Phong Linh.

Thời gian này, Đông Phong Linh gấp rút làm việc ở Minh Châu lâu, cơ hồ đã quên mất chuyện này.

Lúc này, được cung nữ nhắc nhở, mới giật mình nhớ lại.

Cáo lỗi với Cổ Lạc Nhi nói: “Lạc Nhi, ta phải hồi cung đây.”

Cổ Lạc Nhi cười cười trấn an nàng.

“Mấy ngày nay muội đã quá bận rồi. Trở về đi, đừng để các công chúa sốt ruột chờ.”

Đông Phong Linh rầu rĩ không vui nói: “Aiz, ngày mai sẽ khai trương rồi, ta lại phải rời đi trong lúc quan trọng này.”

Cổ Lạc Nhi nắm nắm tay nàng.

“Không có việc gì a, muội xem, tất cả công tác chuẩn bị đều đã làm xong rồi. Ngày mai muội không vắng mặt là được.”

“Được rồi, ta về trước đây.”

Đông Phong Linh đi ra vài bước, rồi lại có chút lo lắng quay lại.

Thuyết phục Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, hay là, tỷ cùng ta trở về đi. Ta sợ chỉ có một mình tỷ, Nguyệt quý phi sẽ tìm tỷ gây phiền toái.”

Mấy ngày nay, mỗi ngày Đông Phong Linh đều đến Tử Tiêu cung đón Cổ Lạc Nhi, buổi chiều lại đưa nàng về.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ áy náy.

Nhiều lần khuyên Đông Phong Linh, Đông Phong Linh nhất định không chịu mặc kệ bỏ lại nàng một mình.

Mà Cổ Lạc Nhi a, tuy luôn nói định thức dậy sớm, chạy đến Thính Phong điện chờ Đông Phong Linh trước.

Cũng không biết có phải là vì ngủ trên giường Đông Phong Túy rất thư thái, nàng lúc nào cũng dậy muộn.

Như thế nào cũng không thể dậy sớm được.

Mỗi lần vội vội vàng vàng đứng lên, không đợi ăn xong điểm tâm, Đông Phong Linh đã tới.

Thấy Đông Phong Linh luôn lo lắng ình, Cổ Lạc Nhi vội nói: “Bên này còn có chút việc vặt nữa, ta ở lại một chút sẽ trở về. Đừng lo, còn có thị vệ bảo vệ mà, Nguyệt quý phi sẽ không dám đâu.”

Khuyên can mãi, Đông Phong Linh mới chịu một mình rời đi.

Đông Phong Linh mới rời khỏi không bao lâu, trên đường phố đột nhiên truyền đến tiếng vang hỗn độn.

Có tiếng thét to, còn có tiếng vó ngựa.

“Tránh ra tránh ra.”

“Không được cản đường.”

Cổ Lạc Nhi đang ở lầu hai quan sát bố trí trong trà lâu, nghe tiếng kêu gào lớn như vậy, vội vàng đi đến trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy nơi góc đường đằng trước, một đám người dáng vẻ như gia phó vây quanh một con ngựa, hung hăng chạy về phía Minh Châu lâu.

Tất cả đều thân cao thể tráng, trong tay còn cầm rất nhiều vũ khí.

Hiển nhiên ý đồ đến không tốt lành gì.

Người ngồi trên ngựa, hơn hai mươi tuổi, chân cao khí ngang, không coi ai ra gì.

Trên người hắn, mặc một trường y xanh thẫm bằng vải tơ, trên thân cùng vạt áo đều thêu hoa cực kỳ tục diễm.

Hoa lệ thì hoa lệ, lại có vẻ tục khí.

Trong nội tâm Cổ Lạc Nhi treo lên nghi hoặc.

Phùng Thái Úy ép chủ cho thuê nhà không thành, lại tự mình đến đây.

Đông Phong Linh vừa mới rời đi, hắn đã tới rồi.

Hiển nhiên là Nguyệt quý phi báo tin cho hắn.

Hắn không phải người, mà phải đích thân đến, nhất định là sợ những viên quan khác không dám làm càn trước mặt nhóm hậu phi.

Hắn đến lúc này, khẳng định không có chuyện tốt.

Đám người rất nhanh đã đi qua góc đường.

Cổ Lạc Nhi thấy liền hiểu được, sau ngựa Phùng Thái Úy còn đi theo không ít người.

Ít nhất cũng phải đến mấy chục.

Hơn nữa, tất cả đều mặc y phục nha dịch.

Được lắm, người này, ngay cả quan sai đều phải tới.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Cổ Lạc Nhi nhanh chóng chuyển ý nghĩ.

Phía bên nàng chỉ có mấy thị vệ bảo vệ mọi người.

Vô công của bọn hần mặc dù cao cường, nhưng một người cho dù bốn tay cũng khó có thể chống đỡ được, muốn đối phó với nhiều nanh vuốt của Phùng Thái Úy như vậy, chỉ sợ không nổi.

Nếu tìm cứu binh, nên tìm người nào đây?

Đông Phong Túy thì đừng hy vọng rồi, thái hậu sợ cũng sẽ không quản nhiều chuyện.

Căn cứ vào thông tin mấy ngày nay nàng biết, toàn bộ Vô Ưu quốc, có thể chống lại Phùng Thái Úy, khả năng chỉ có Lý Tế tướng.

77. Chương 78: Lại Gặp Mỗi Nguy 3

Cổ Lạc Nhi lập tức phân phó hai thị vệ chia nhau tìm viện binh.

Một người đi mời Lý Tế tướng, người kia tiến cung báo với Đông Phong Linh.

Hai thị vệ lĩnh mệnh, ra khỏi Minh Châu lâu bằng cửa sau.

Mặt khác bản thân nàng cũng chuẩn bị một chút, vội vàng đi xuống lầu, chuẩn bị đối phó với Phùng Thái Úy.

Cổ Lạc Nhi vừa mới xuống lầu, đi tới ngưỡng cửa Minh Châu lâu, ngựa của Phùng Thái Úy cũng đã đến trước cửa.

Trong Minh Châu lâu còn có mấy thị vệ, đồng thời đi đến cửa lầu, hộ vệ ở phía sau Cổ Lạc Nhi.

Phùng Thái Úy cũng không xuống ngựa, vung tay lên, quát: “Phá hết cho ta.”

Ra lệnh một tiếng, thủ hạ của hần như lang như hổ nhào lên trước, định đập phá Minh Châu lâu.

“Ai dám phá?”

Cổ Lạc Nhi tiến lên một bước, lạnh lùng quát.

Nàng đứng trên bậc thang, mấy người đi theo Phùng Thái Úy đều đứng ở phía dưới bậc thang.

Nghe xong tiếng quát chói tai này của nàng, không khỏi bất giác rùng mình một cái.

Thanh âm này, rất có uy phong.

Lại ngửa mặt lên nhìn, chỉ thấy Cổ Lạc Nhi hai tay khoanh trước ngực, không chút nào sợ hãi liếc nhìn bọn hần, giống như một nữ thần không thể mạo phạm.

Mặc dù trên người nàng chỉ mặc bố y bố quần, nhưng khí thế kia, quả thực khiến cho người ta khuất phục.

Phùng Thái Úy cũng kinh hãi.

Cho tới bây giờ chỉ biết nha đầu kia xảo trá tinh quái, thật không nghĩ đến nàng còn có loại khí thế này.

Hừ, hần đã tổn hai lần thua lỗ vì nàng, cũng không thể tiếp tục bại trong tay nàng nữa.

Phùng Thái Úy lại lớn tiếng ra lệnh.

“Lên cho ta, phá nát cái trà lâu này cho ta. Ai dám không nghe, ta liền giết người đó.”

Thủ hạ của hắn không dám không nghe lời hắn, lại bắt đầu giương nanh múa vuốt định tiến lên.

Thị vệ sau lưng Cổ Lạc Nhi lập tức xông lên trước, bảo vệ Cổ Lạc Nhi, bảo vệ Minh Châu lâu.

Cổ Lạc Nhi trái lại bỗng nhiên thay ra một gương mặt tươi cười, chiêu bài khuôn mặt tươi cười của nàng.

Tinh khiết mà vô hại.

“Chờ một chút. Phùng Thái Úy, muốn phá bỏ lâu cũng phải có lý do chứ? Có thể thỉnh Phùng Thái Úy chỉ rõ, vì sao phải phá bỏ trà lâu của chúng ta không?”

Nàng phải kéo dài thời gian một chút.

Chỉ cần cứu binh đến đây, thì ổn rồi.

Mấy tên thủ hạ của Phùng Thái Úy vốn trong lòng chột dạ, nhưng bị Phùng Thái Úy uy hiếp, không thể không ra tay đánh trước.

Nghe thấy Cổ Lạc Nhi muốn giảng đạo lý, tạm thời dừng tay.

Phùng Thái Úy trông thấy Cổ Lạc Nhi đổi giọng, âm thầm đắc ý.

Hay cho người Cổ Lạc Nhi, chột dạ sao?

Lại muốn nham hiểm thay về bề ngoài này để bịp người ư?

Cái dạng này, đối với hoàng đế lười rất hữu hiệu, dùng với thái hậu rất hữu hiệu, nhưng tuyệt đối không lừa được Phùng Thái Úy ta đâu.

Hôm nay, ta không thể không phá tan trà lâu này.

Ngạo mạn nhìn Cổ Lạc Nhi, nói: “Có người cử báo, bọn người giả mạo phi tử trong cung mở trà lâu ở đây, bản quan hôm nay chính là tới bắt bọn người.”

Cổ Lạc Nhi mở Minh Châu lâu, vốn là muốn tự dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tiền, chưa từng nghĩ tới phải nhờ đến chiêu bài của Hoàng gia.

Bởi vậy, cho tới bây giờ đều cải trang giả dạng, không hề nói cho người khác biết thân phận thật của các nàng.

Các hậu phi kia còn lo ngại nhiều hơn, đương nhiên càng không muốn công khai thân phận của mình.

Tất cả mọi người đều nhất trí tuyệt đối giữ bí mật.

Ngay cả thuyết thư tiên sinh Hồ Tam Tuyền các nàng mời đến, đào kép biểu diễn ca vũ, cùng với mấy tiểu nhị chân chạy, cũng không hề biết thân phận thật của các nàng.

Phùng Thái Úy sớm đã nghe ngóng được điểm này, còn tưởng rằng Cổ Lạc Nhi chột dạ.

Cho dù nàng nhiều Hoàng thượng để đồng ý cho nàng xuất cung hồ nháo, nhưng hậu phi lại không an phận giữ mình, ra ngoài cung mở trà lâu, nói cho cùng vẫn là một chuyện kinh thế hãi tục.

Cổ Lạc Nhi nàng lớn mật hơn nữa, cũng không dám trắng trợn nói toạc ra.

Cho nên, Phùng Thái Úy càng muốn vạch trần nàng.

Cho dù lần này không giết được nàng, cũng phải đập phá trà lâu của nàng xả giận.

Phải cho nàng nhìn xem, kết cục đối nghịch với Phùng Thái úy hắn.

Hơn nữa, Phùng Thái Úy đúng là có điểm muốn mượn cơ hội giết chết tâm ý của Cổ Lạc Nhi.

Đương nhiên, phía sau cũng không thể thiếu công lao của Nguyệt quý phi.

Ngày đó, Cổ Lạc Nhi ở trước mặt Đông Phong Túy trắng trợn nói phét Nguyệt quý phi thật tốt thật tốt, nói nàng là phi tử lý tưởng nhất của Đông Phong Túy.

Mà các nàng, lại cam nguyện rút lui, đi ra ngoài cung buôn bán.

Lúc ấy, Nguyệt quý phi quả thực cảm động một phen.

Còn tưởng rằng lời Cổ Lạc Nhi nói là thật lòng cơ.

Nhưng chờ đến lúc Cổ Lạc Nhi các nàng rời đi, nàng tiếp tục tiến lên quyền rũ Đông Phong Túy, Đông Phong Túy lại chỉ để ý khò khò ngủ.

Không thềm để ý đến nàng.

Nguyệt quý phi không có biện pháp, đành phải canh giữ ở dưới tàng Hạnh Hoa, thẳng đến khi Đông Phong Túy tỉnh lại.

Đông Phong Túy vừa mở mắt ra, vừa mới lười biếng ngồi dậy, Nguyệt quý phi liền vui mừng hơn hở tiến lên trước.

Nữ nọ gọi: “Hoàng thượng, người tỉnh rồi.”

Đông Phong Túy lại giống không nghe thấy tiếng nàng gọi, lập tức đứng lên, ngồi lên nhuyển kiệu đặt bên cạnh.

Quyết định trở về Tử Tiêu cung.

Nguyệt quý phi bất chấp rứt rề, một đường đi theo bên cạnh nhuyển kiệu của Đông Phong Túy.

Há đoán được Đông Phong Túy vừa lên nhuyển kiệu, lại giống như những lần trước, lập tức khép mắt lại.

Mãi cho đến khi hắt vào Tử Tiêu Cung, cũng không có ý định tỉnh lại.

Nguyệt quý phi không có sự cho phép của hắt, không thể tiến vào Tử Tiêu Cung.

Chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa Tử Tiêu Cung giương mắt nhìn.

Ngoài cửa thanh lãnh dị thường, mấy thái giám thủ vệ quăng cho nàng ánh mắt tràn đầy khinh thường cùng hắt hê.

Nguyệt quý phi bị Đông Phong Túy mê hoặc khiến tâm cuồng nhiệt điên đảo thần hồn dần dần lại lạnh xuống.

Nhớ lại lời nói trước đó của Cổ Lạc Nhi, bỗng nhiên hiểu được, mình đã bị nàng lừa gạt.

Nàng ta chỉ biết đối nghịch với mình, chỉ biết đoạt danh tiếng của mình, chỉ biết liên hợp với nhóm hậu phi cướp đoạt địa vị ở hậu cung của mình.

Đâu có thể nào ở trước mặt Đông Phong Túy nói tốt cho nàng.

Sở dĩ dám nói tốt cho nàng, là vì nàng ta biết rõ, đối với một người lười như Đông Phong Túy mà nói, nữ nhân căn bản không thể vào trong mắt hắt.

Đúng rồi đúng rồi, trước khi nàng té ngã, ngã lên người Đông Phong Túy, hoàn toàn là vì nàng vấp phải vật gì đó ở dưới chân.

Nguyệt quý phi hỏi hai thị nữ phía sau.

“Vừa rồi lúc ta ngã, là vấp phải vật gì vậy?”

Đông Tuyết cố gắng nhớ lại.

Đột nhiên hai mắt sáng lên, nói: “Đúng rồi, nương nương, người đúng là vấp phải một chiếc tỳ bà ở đằng trước.”

Thị nữ kia vội vàng sửa lại nàng.

“Không đúng không đúng, không phải tỳ bà, là một chiếc cầm của Tiên phi, nghe nói đó gọi là lục huyền cầm.”

Trong lòng Nguyệt quý phi lại càng sáng như tuyết.

Nàng quả nhiên mắc mưu Cổ Lạc Nhi.

Nếu không, làm sao ngã lên người Đông Phong Túy êm đẹp như thế?

Thoáng liếc mắt, nhìn vào trong Tử Tiêu cung, mấy góc mái cong Cầm Sắt điện, Nguyệt quý phi càng thêm nộ hỏa công tâm.

Hay cho Cổ Lạc Nhi người, chính mình ở trong Tử Tiêu cung, nghĩ rằng gần quan được ban lộc, đoạt được sủng ái của hoàng thượng.

Hiện giờ lại lôi kéo hậu phi khác, định áp mình xuống.

Chuyện tốt không thể bị người chiếm đoạt toàn bộ.

Nguyệt quý phi hàm hừ trở lại Kim Thiên điện của nàng, âm thầm thề.

78. Chương 79: Âm Mưu

Cổ Lạc Nhi, ta sẽ không để yên cho người.

Trên đời này, có ta sẽ không có người, có người liền không có ta.

Về sau nghe được tin buổi tối Cổ Lạc Nhi đều cùng ngủ với Đông Phong Túy, tâm Nguyệt quý phi càng xác định vững chắc, phải đẩy Cổ Lạc Nhi vào chỗ chết.

Tiếc là, có Đông Phong Linh bảo vệ, liên tiếp mấy ngày, Nguyệt quý phi cũng không tìm được cơ hội hạ thủ.

Nàng suy xét, thời gian thi thơ của đám tiểu công chúa trong cung sắp đến, có lẽ đây là cơ hội tách Đông Phong Linh ra.

Bởi vậy, hôm nay, nàng âm thầm phái người, đi nhắc nhở đám tiểu công chúa, mời Đông Phong Linh trở về tham gia hoạt động thi xã.

Quả nhiên, chỉ có một mình Đông Phong Linh hồi cung.

Nguyệt quý phi mừng vô cùng, vội vàng phái người xuất cung, báo tin này cho Phùng Thái úy.

Phùng Thái Úy biết tin, liền dẫn theo người hùng hổ chạy tới, muốn đập phá Minh Châu lâu, đồng thời bắt giữ Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi ra vẻ vô tội.

Nói: “Phùng Thái Úy, chúng ta khi nào giả mạo phi tử trong cung vậy? Vu khống, thỉnh Phùng Thái Úy đưa ra chứng cứ.”

Phùng Thái Úy định nói, cần gì chứng cứ, lời nói của bản Thái úy ta chính là chứng cứ.

Lại nghe thấy chung quanh truyền đến vài thanh âm ứng theo.

“Đúng vậy a đúng vậy a, đưa ra chứng cứ đi.”

“Vu khống, giữa thanh thiên bạch nhật, sao có thể tùy tiện bắt người?”

“Giả mạo hậu phi, cũng không thể giỡn chơi như vậy.”

Phùng Thái Úy rất đổi căm tức.

Người nào gan lớn như vậy, dám đối nghịch với hấn trước mặt mọi người?

Nếu hấn mà biết là tên nào nói, không thể không tóm hấn vô tù.

Xem xét chung quanh, đã thấy xung quanh trên đường Minh Châu lâu, lú rú chẳng chịt đứng không ít người.

Tên vừa mới nói trốn trong đám người này, không thể tìm ra được.

Bên môi Cổ Lạc Nhi mơ hồ lộ ra nét cười.

Người trong đám người nói chen vào, đương nhiên là nhân viên nàng an bài chứ sao.

Lực lượng quần chúng rất vô cùng, nàng muốn lợi dụng lực lượng quần chúng, kéo dài thời gian.

Nàng đã từng giao đánh hai lần với Phùng Thái Úy.

Lần đầu tiên tiếp xúc, là lần Phùng Thái Úy bắt oan nàng đền bình hoa.

Người đi trên đường, người bán hàng rong vừa thấy nàng xảy ra tranh chấp với Phùng Thái Úy, đều nhao nhao thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy trốn.

Có thể thấy được bọn họ sợ Phùng Thái Úy sợ như thế nào.

Vừa rồi trước khi xuống lầu, Cổ Lạc Nhi bí mật phân phó mời đến mấy người bảo vệ và người làm thuê, lẫn vào trong đám người, thay mặt nhân dân quần chúng làm trái với Phùng Thái Úy.

Địa điểm lựa chọn Minh Châu lầu, là khu vực phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành.

Việc buôn bán mà, hơn nữa còn là làm ăn mở rộng, nhân khí khẩu ngạn quan trọng nhất.

Nơi này không giống như phố bán đồ cổ kia, người phải đông hơn rất nhiều.

Hơn nữa, trong đó không thiếu kẻ già chuyện thích xem náo nhiệt.

Người Phùng Thái Úy mang đến quá nhanh, người lại nhiều, chắn cả một phố.

Mọi người muốn lui về, nhất thời cũng không lui được.

Mà bên kia phố, Cổ Lạc Nhi phái người đánh xe ngựa qua, cố tình làm bộ như tranh chấp dụng xe, chắn ngang đường phố.

Bởi vậy, trên đường chỉ có rất ít người tránh né được, tuyệt đại đa số còn lại cũng chỉ thể đứng nguyên tại chỗ.

Đều tránh ở phố ven phố và ở trong cửa hàng, nhìn diễn biến tình hình.

Phùng Thái Úy tức giận liếc mắt nhìn đám người chung quanh, quay đầu lại tiếp tục đối phó Cổ Lạc Nhi.

“Chúng có ư? Bản Thái Úy đương nhiên có chúng có mới có thể tới bắt người. Nếu muốn chúng có, cùng bản Thái Úy trở về sẽ biết.”

Cổ Lạc Nhi không nhúc nhích.

“Trở về với người? Đó là địa bàn của người, còn có đường sống cho ta nói sao?”

Phùng Thái Úy ngạo mạn nói: “Người dám cãi lệnh? Lên cho ta.”

Mấy tên thủ hạ lại giương nanh múa vuốt trèo lên trên bậc thang.

Bọn thị vệ chắn ở bên người Cổ Lạc Nhi cũng không phải dễ chọc, võ công đều không kém.

Thấy thế đều rút bội đao bên hông ra, chỉ vài chiêu đã đuổi mấy tên tay sai mở đường ngã xuống bậc thang.

Mấy tên tay sai rơi xuống trên nền đất Minh Châu lầu, rên rỉ không dứt.

Trong đám người truyền đến tiếng hoan hô liên tiếp.

“Hay.”

“Hay lắm.”

“Định khi dễ người sao? Đây là kết cục của các người.”

Phùng Thái Úy vừa đến đã rơi vào thế hạ phong, đang rất tức giận.

Lại nghe được mấy lời nói móc giễu cợt này, càng tức giận đến nổi trận lôi đình.

Nếu không phải hấn vẫn đang ngồi trên ngựa, nói không chừng hấn liền đã phải nhảy dựng lên.

Phùng Thái Úy hỗn hển hướng về phía đám người quát: “Là ai? Đứng ra đây cho bản Thái úy.”

Đám người lặng ngắt như tờ.

Phùng Thái Úy lại bảo: “Vừa rồi là Ô Quy vương bát đản nào nói chuyện?”

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên “Oa” một tiếng.

“Phùng Thái Úy, không phải vừa rồi vẫn là người đang nói sao? Ha ha, thì ra, người là quy gì gì đản đó a.”

Trong đám người lại truyền đến tiếng khinh khích cười trộm.

Mặt Phùng Thái Úy lập tức tái lại.

Tay phải vung lên phía trước, quát: “Toàn bộ lên cho ta.”

Hấn cũng không tin, mấy tên thị vệ này có thể làm gì được hấn.

Dưới tay hấn có mấy chục người a.

Nhóm hậu phi vẫn trốn trong phòng xem động tĩnh đều ngưng lại hô hấp.

Liên phi rốt cuộc không nhịn được nữa, từ phòng vọt ra, vọt tới bên người Cổ Lạc Nhi.

Lấy ra một khối ngọc bài trên người, giơ cao trong tay, hướng về phía Phùng Thái Úy.

“Phùng thái úy to gan, thấy Bồn cung còn không mau xuống ngựa. Đây là danh bài của bồn cung, người hãy nhìn cho rõ.”

Các nàng căn bản không muốn để lộ thân phận của mình, nhưng tình huống bây giờ nguy cấp, thân phận này cao hơn, định bức lui Phùng Thái Úy.

Phùng Thái Úy vốn cố ý muốn tới gây chuyện với các nàng , há có thể bị một miếng danh bài dọa lùi.

Vững vàng ngồi trên ngựa, vênh váo tự đắc nói.

“Điều phụ to gan, ngay cả danh bài hậu phi cũng dám giả mạo, còn dám nói các người không giả mạo hậu phi. Các người không phải là muốn chứng cứ sao? Cái này không phải là chứng cứ ư.”

Liên phi tức giận nói: “Phùng Thái Úy, người mở mắt nói lời bịa đặt? Danh bài này là thật, như thế nào là giả ?”

Phùng Thái Úy bĩu môi nói: “Hậu phi nên ngoan ngoãn ở trong cung, ai đã nghe qua hậu phi ra ngoài mở trà lâu chưa? Có thể hồ nháo như vậy sao?”

Lúc này trong đám người truyền đến tiếng bàn luận xôn xao, đại bộ phận đều tán thành ý kiến của Phùng Thái Úy.

Mà người Cổ Lạc Nhi phân công bị kịch biến trước mắt làm cho sợ ngây người, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, không dám tùy tiện đáp lại.

Bọn họ cũng không biết thân phận thật của Cổ Lạc Nhi.

Phùng Thái Úy cuối cùng cũng chiếm lại thế thượng phong, dương dương đắc ý.

Phân phó nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau lên cho bản Thái Úy. Tịch thu trà lâu rồi bắt toàn bộ những nữ nhân cả gan giả mạo hậu phi này về.”

Phùng Thái Úy khoái trá tính toán trong lòng.

Mấy hậu phi khác, tự có phụ huynh các nàng giao tiền đến chuộc.

Hấn lúc này đúng là sinh ra được một số tiền phi nghĩa đáng kể.

Về phần Cổ Lạc Nhi đáng giận kia, tuyệt không thể giữ nàng lại trên đời.

79. Chương 80: Âm Mưu 2

Vừa vặn nhân cơ hội này giải quyết nàng.

Miễn được hậu họa sau này, cũng làm tốt việc Nguyệt quý phi giao.

Còn hoàng thượng và thái hậu bên kia, bọn họ dù sao cũng mắc kẹt mọi chuyện.

Cho dù quan tâm, hắn cũng có cơ trốn tránh trách nhiệm.

Mấy chục quan sai phía sau hắn nghe xong phân phó. không dám chậm trễ, xông lên phía trước như ong vỡ tổ.

Mấy thị vệ bên người Cổ Lạc Nhi mắt thấy không đấu lại được, mà cứu binh lại chậm chạp chưa đến, gấp đến độ khó có thể diễn tả.

Cổ Lạc Nhi lại đột nhiên cười hì hì.

Ngón tay phải chỉ vào Phùng Thái Úy, cười nói: “Phùng Thái Úy, người vu hãm người tốt, không sợ gặp báo ứng sao?”

Phùng Thái Úy không thềm để nàng vào mắt, chỉ xem nàng như đang chột dạ.

Trong lòng thầm cười, hay cho người Cổ Lạc Nhi, lúc này người chạy trời không khỏi nắng. Bản Thái Úy mới không sợ báo ứng.

Nếu như trên đời này thật sự có báo ứng, bản Thái Úy đã sớm nguy rồi, còn đến lượt người ở đây nhắc nhở sao?

Cổ vặn một cái, nói: “Bản Thái Úy không làm việc trái với lương tâm, sao lại nói báo ứng?”

Không ngờ lời hắn vừa dứt, liền nghe thấy con ngựa đang cười đột nhiên hí một tiếng đau đớn, chân trước khuỵu xuống.

Phùng Thái Úy bất ngờ không kịp đề phòng, hắn lại không có võ công, bị con ngựa hung bạo làm té nhào trên mặt đất.

Ngã bốn chân chống lên trời.

Đau đến nỗi liên tục kêu gào.

“A ôi ôi, đau chết ta.”

Người hắn mang đến cũng không dự đoán được biến hóa bất thành linh, sững sốt một lúc lâu, mới nhao nhao xông lên phía trước dìu hắn.

“Thái Úy, ngài không sao chứ?”

“Đại nhân, có cần thỉnh đại phu đến xem không?”

“Lão gia, tiểu nhân đỡ ngài dậy.”

Lưng cùng mông Phùng Thái Úy đều đau đến giống như bị dao chém thành hai nửa, không dám nhúc nhích.

Vốn định nằm trên mặt đất, đợi đau đớn giảm đi chút ít, rồi mới đứng lên.

Nhưng thủ hạ của hắn không thể kịp thời đỡ hắn, trong lòng mỗi người đều sợ hãi, sợ bị hắn trách cứ trừng phạt, đều đã vội vã tiến đến hiến ân tình.

Ba chân bốn cẳng túm chặt hắn, chen lấn muốn kéo hắn dậy.

Bị lôi lôi kéo kéo, trên người càng thêm đau đớn.

Phùng Thái Úy đau đến trực tiếp hít vào, ngay cả kêu cũng không ra tiếng.

Hơn nửa ngày mới trở lại bình thường, xối xả kêu la thủ hạ một trận.

“Đồ hỗn trưởng, không phải kêu các người đến phá lâu sao? Còn đứng ngốc ở đây làm gì? Tới phá cho ta, hung hăng mà phá. Không, đốt cho ta, đốt toàn bộ trà lâu này.”

Không đốt thành tro bụi hẳn liền không giải được hận a.

Lại nghe thấy tiếng cười trên nỗi đau của Cổ Lạc Nhi bên trên truyền đến.

“Phùng Thái Úy, người đã gặp báo ứng rồi, làm sao vẫn còn không tỉnh ngộ? Chẳng lẽ, người không sợ báo ứng càng lớn nữa sao?”

Hừ một tiếng, còn nói.

“Ngay cả ngựa cũng đã biết sai muốn quỳ xuống chuộc tội, người là người, chẳng lẽ còn không bằng súc sinh hiểu lý lẽ sao?”

Trong đám người lại có người lớn tiếng gào thét ứng theo Cổ Lạc Nhi.

“Đúng vậy a đúng vậy a, gặp báo ứng rồi kìa.”

“Thật không thể tưởng được, đường đường là một Thái Úy, mà ngay cả một súc sinh cũng không bằng.”

“Còn không mau cút nhanh đi.”

Mấy người còn lại từ trong cơn chấn kinh quá mức trì chậm, cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Nhưng, tiếng xì xào bàn tán lúc này càng thấp, thấp đến nỗi căn bản không thể nghe rõ.

Phùng Thái Úy biết, càng nhỏ giọng, càng chứng minh những người này đang nói bất lợi về hắn.

Nếu không, làm sao lại sợ bị hắn nghe thấy?

Phùng Thái Úy tức giận ngẩng đầu, nhìn Cổ Lạc Nhi trên bậc thềm đang khéo cười duyên, trong lòng hiểu được, vừa rồi nhất định là nàng đã giở trò quỷ.

Hắn đoán không sai, vừa rồi đúng là Cổ Lạc Nhi đã ám toán ngựa của hắn.

Cổ Lạc Nhi từ lúc ở trong trà lâu, đã giấu cơ nỏ của Lãnh Dạ đưa cho nàng ở bên phải ống tay áo.

Ban đầu cũng không hề muốn dùng nó.

Nàng lo trong số sai dịch Phùng Thái Úy mang đến có người biết võ công, nàng sợ bại lộ thân phận mình.

Nàng chỉ để ám khí phòng thân, nếu như bị người biết, khả năng tự cứu khi gặp nguy hiểm sẽ giảm bớt.

Nhưng chuyện quá khẩn cấp, nàng không ra tay không được.

Phùng Thái Úy chẳng những muốn đốt lâu, còn muốn bắt các nàng.

Nếu rơi vào trong tay Phùng Thái Úy, sẽ gặp phải chuyện gì, nàng không dám tưởng tượng.

Bởi vậy, vờ chỉ tay chất vấn hắn, trên thực tế là nhắm cơ nỏ giấu trong ống tay vào hắn.

Nhưng dù sao cũng đang ở trước mặt mọi người, Cổ Lạc Nhi không muốn bắn ngón châm lên người Phùng Thái úy.

Nàng không muốn dẫn thêm phiền toái, không muốn khiến Phùng Thái úy tìm được lý do bắt các nàng.

Bởi vậy, cơ nỏ thoáng chéch xuống, nhắm ngay vào ngựa Phùng thái úy đang cưỡi.

May là ống tay áo của y phục cổ đại khá rộng, tay Cổ Lạc Nhi giấu trong áo, động đậy tay chân một chút, căn bản không có người phát hiện.

Hơn nữa, nàng thần thương khẩu chiến với Phùng Thái úy, lực hấp dẫn của mọi người đều bị thu hút qua đó, ai cũng không nhìn đến tay của nàng.

Ngón châm chuẩn xác bắn vào chân trước của con ngựa, ngựa bị đau, chân trước quỳ xuống.

Phùng Thái Úy đương nhiên cũng ngã tứ chi chống vó.

Lần trước Phùng Thái Úy bị Cổ Lạc Nhi dùng ngân châm bắn trúng vào mông, sau khi trở về đại phu chuyên trách của hắn hao tổn rất nhiều công phu mới giúp hắn lấy ra được.

Tiếp mấy ngày sau, hắn ngồi cũng không dám, buổi tối ngủ cũng chỉ có thể nằm sấp.

Hôm nay khó khăn mới dường như thương khỏi, lại bị Cổ Lạc Nhi ột cú ngã, tức giận đến hai mắt tối sầm.

Biết rõ Cổ Lạc Nhi ám toán, nhưng sự tình nặng nhẹ, hắn không rảnh đi xem thương thế của ngựa, xem nó có phải cũng bị ngân châm gây thương tích không.

Nổi trận lôi đình phân phó thủ hạ.

“Yêu nữ này biết ám toán, coi chừng nàng. Nhanh, phóng hỏa đốt điểm cho ta.”

(điểm: tiệm, cửa hàng. Để nguyên bản cho xuôi tai)

Thủ hạ đang kinh hãi vì con ngựa không hiểu ra sao tự nhiên quỳ xuống, lại nghe Phùng Thái Úy nói Cổ Lạc Nhi biết ám toán, trong lòng kiêng kỵ càng sâu hơn.

Mỗi người đều ưu tâm lo lắng, không dám liều lĩnh tiến lên.

Nhưng nếu không xông lên, lại sợ bị Phùng Thái Úy trách phạt, chỉ có thể bất chấp khó khăn, xô xô đẩy đẩy tràn lên trên bậc thềm.

Không phải giống như tới cướp bóc, thật giống đến ăn xin.

Phùng Thái Úy tức giận đến giơ tay lên, roi ngựa “Vun vút” rơi xuống vài người đang co ở phía sau.

Đau đến mấy người kia hút khí, nhưng không dám lên tiếng.

Cổ Lạc Nhi đã thông cảm với bọn họ, lại vì bọn họ cam tâm làm tay sai cho Phùng Thái Úy mà tức giận.

Bởi vậy, đứng trên bậc thềm, ngoảnh mặt làm thinh.

Một sai dịch trong đó rốt cuộc cũng nghĩ ra diệu kế vẹn cả đôi bên, hướng về phía Phùng Thái Úy đề nghị.

“Đại nhân, tiểu nhân có một chủ ý. Chúng tôi xông lên như vậy, nếu trúng ám toán của yêu nữ này. chúng tôi bị thương là việc nhỏ, nhưng chỉ sợ không thể kịp thời hoàn thành nhiệm vụ của đại nhân giao cho.”

“Hử? Người có ý kiến gì không?”

Phùng Thái Úy hỏi.

Lời sai dịch này chính đang nói ra đáy lòng hắn.

Hắn ý vào nhiều người, không thềm để Cổ Lạc Nhi vào mắt.

Nhưng cứng rắn xông lên thế này, cho dù thắng, bên hắn nhất định cũng sẽ thương vong rất nặng.

Hắn cũng không phải thương tiếc tính mạng những thủ hạ này, mà là cảm thấy, ở trước mặt nhiều người mà khốn khổ mới giành được thắng lợi, thật sự là chuyện cực kỳ mất mặt.

80. Chương 81: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Phùng Thái Úy không khỏi có phần hối hận, sớm biết Cổ Lạc Nhi này khó đối phó như vậy, hắn thực nên mang nhiều người hơn một chút đến.

Lần sau, nên nhớ lâu một chút.

Sai dịch đáp: “Đại nhân, không bằng chúng ta phái người trở về chuyển hỏa tiễn tới đây, bắn vào trà lâu, chẳng phải có thể dễ dàng xem kịch vui sao?”

Phùng Thái Úy hai mắt sáng lên, hung hăng vỗ đùi.

Kêu lên: “Đúng rồi, ai ô.”

Ô, tiếng ai ô này là như thế nào?

Sai dịch ù ù cạc cạc, Thái Úy rút cuộc là có đồng ý đề nghị này của hắn hay không nha?

Lại không nghĩ rằng, Phùng Thái Úy hưng phấn quá mức, đã quên trên người mình vẫn đang bị đau do té ngã.

Một lực vỗ xuống lớn như vậy, khiến vết thương trên lưng bị động đến đau đớn, nhịn không được kêu lên.

Cổ Lạc Nhi cũng kịp thời phản ứng tới, phát ra một tiếng cười nhạo.

Phùng Thái Úy chặt vật khê trùng mắt với sai dịch.

Kêu lên: “Đã nghĩ ra ý kiến hay, còn ngần ra ở chỗ này làm gì? Còn không quay về lấy hỏa tiễn.”

“Dạ, dạ, tiểu nhân đi ngay.”

Sai dịch sợ tới mức luôn miệng đáp ứng, quay đầu bỏ chạy.

Phùng Thái Úy quay về phía bóng lưng hắn lớn tiếng kêu lên: “Mang thêm nhiều người tới đây nữa.”

Hắn cũng không tin, ngày hôm nay hắn không đối phó được Cổ Lạc Nhi thế đơn lực bạc này.

Liên phi nghe rõ ràng lời sai dịch cùng Phùng thái úy nói.

Thất kinh hỏi: “Lạc Nhi, cô nói nên làm sao bây giờ?”

Một thị vệ tên Nguyên Phương đứng bên cạnh Cổ Lạc Nhi xin chỉ thị: “Hay là, thuộc hạ đưa các vị nương nương ra ngoài.”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

“Nguyên Phương, ngươi và Vân Phi khẩn trương hộ tống các vị nương nương ra ngoài bằng cửa sau, về trong cung trước. Mọi người còn lại cùng ta canh giữ ở đây.”

Đốt trà lâu là chuyện nhỏ, trước hết phải bảo vệ mọi người an toàn.

“Vâng.”

Nguyên Phương và Vân Phi đáp ứng rồi đi vào trà lâu.

Liên phi không đồng ý cùng bọn hắn đi vào trong, nghĩa vô phản cố nói: “Lạc Nhi, ta không đi, ta và cô cùng canh giữ ở chỗ này.”

Cổ Lạc Nhi khuyên nàng.

“Ái Liên, cô không biết võ công, ở chỗ này rất nguy hiểm, đi mau.”

Vốn dĩ, Liên phi tên là Trang Ái Liên.

Phong hào Liên phi này chính là nàng lấy một chữ trong tên của nàng.

Cổ Lạc Nhi cùng các nàng chung tay, cũng đã xem như tỷ muội, đều xưng danh tự lẫn nhau.

Đương nhiên, đưa ra đề nghị này không thể nghi ngờ chính là Cổ Lạc Nhi.

Hừ, nàng mới không cần để người ta thường xuyên gọi nàng là Tiên phi nương nương.

Tất cả mọi người đều gọi này phi kia phi lẫn lộn, không phải tỏ rõ là các nàng cam nguyện làm phi tử của Đông Phong Túy sao?

Ách, làm phi tử của hắn, cùng hầu một chồng, mọi người còn phải giống như tỷ muội tốt ở chung, để hắn không phải lo trước lo sau, một mực hưởng thụ?

Nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Trang Ái Liên cố chấp nói: “Không, ta không đi, cô không đi ta cũng không đi.”

Cổ Lạc Nhi hai mắt cảnh giác nhìn Phùng Thái Úy, trả lời Trang Ái Liên.

“Cô không phải cũng biết, ta biết ám toán, hấn không làm gì được ta đâu. Cô lại khác, cô trước hãy rời đi, an toàn quan trọng hơn.”

Trang Ái Liên nói gì cũng không chịu bỏ lại Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, ta biết, cô cũng không có võ công. Mặc kệ như thế nào, ta nhất định phải cùng cô tiến thoái. Ta rõ ràng là phi tử hậu cung, cha ta và Phùng Thái Úy đều làm quan trong triều, ta nghĩ hấn sẽ không làm gì được ta.”

Cổ Lạc Nhi còn muốn tiếp tục khuyên nài, đã thấy vẻ mặt khẩn trương của Nguyên Phương và Vân Phi xuất hiện.

Hướng nàng bắ.

“Nương nương, không ổn, người của Phùng Thái Úy đã phong tỏa ở phía sau trà lâu.”

Phùng Thái Úy nghe thấy bọn hấn đối thoại, cười lạnh một tiếng.

“Muốn chạy sao? Quá muộn rồi. Ta khuyên các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn đầu hàng đi, tất cả mọi người sẽ không hề gì.”

Cổ Lạc Nhi không để ý tới hấn, nhỏ giọng hỏi Nguyên Phương.

“Người chúng ta phải đi thỉnh cứu binh đâu?”

Nguyên Phương cũng hạ giọng trả lời: “Hai người bọn họ đi sớm, đã ra ngoài, không bị người khác phát giác.”

Cổ Lạc Nhi thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần chờ đến khi cứu binh đến, thì dễ xử lý rồi.

Nhưng là, Đông Phong Linh ở trong cung, thị vệ bắ báo với nàng, hiển nhiên phải đi qua tầng tầng trạm kiểm soát, tổn công tổn sức.

Nàng tuyệt đối không đến nhanh được.

Hơn nữa, cho dù Đông Phong Linh đến đây, Phùng Thái Úy có thể sẽ trở mặt hay không?

Mà Lý Tể tướng cùng Phùng Thái Úy chúc quyền tương đương, hấn có thể chế trụ Phùng Thái Úy sao?

Hấn sẽ vì các nàng vốn không quen biết tới đối nghịch với Phùng Thái úy sao?

Cổ Lạc Nhi ưu tâm lo lắng.

Phùng Thái Uy đang chờ viện binh cùng hỏa tiễn đến, tạm thời án binh bất động.

Hai bên ở trước bậc thềm giảng co.

Nắng rực rỡ chiếu lên bậc thềm, chiếu vào trên người mọi người, lại không cảm giác được một chút nhiệt độ nào.

Đang lặng im, đột nhiên, trên đầu đường truyền đến tiếng vó ngựa cùng tiếng bước chân lấn lộn.

Cổ Lạc Nhi và Phùng Thái Úy, cùng với tất cả mọi người trên đường ngoảnh về phía phương hướng của âm thanh truyền đến.

Tiếng động dần dần gần hơn, một đám người vây quanh hai chiếc xe ngựa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Phùng Thái Úy cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Thật tốt quá, viện binh của hấn đến, lúc này Cổ Lạc Nhi có cánh cũng khó thoát.

Tâm Cổ Lạc Nhi đột nhiên chìm xuống đáy cốc. (đáy cốc: thấp nhất)

Cứu binh của mình còn chưa tới, người của Phùng Thái Úy lại tới trước.

Người đến không nói, còn đưa đến hỏa tiễn nhiều như vậy.

Hôm nay, trà lâu của nàng thật sự phải xong đời sao? Còn chưa khai trương đã bị phá hủy trong chớp lát?

“Phùng Thái Úy.”

Cổ Lạc Nhi vẫn định làm lại trò cũ, sắp khoa đả hồn kéo dài thời gian.

Đáng tiếc kế sách của nàng giờ đây không có hiệu quả.

Phùng Thái Úy trải qua mấy lần vật lộn, với tính cách nàng đã vô cùng hiểu rõ, nàng há miệng, hần liền biết nàng muốn làm gì.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi vừa mới kêu tên hần, Phùng Thái Úy đã lập tức nâng tay cản nàng.

“Không cần gọi, ta biết ngươi muốn nói cái gì. Ta sẽ không mắc phải mưu của ngươi nữa đâu. Các ngươi, phóng hỏa tiễn cho ta, thiêu hủy trà lâu.”

Hai chiếc xe ngựa đã đi tới phía dưới bậc thang, trên xe ngựa chứa đầy cung tiễn và nguyên liệu dẫn lửa.

Nghe Phùng Thái úy phân phó xong, thủ hạ của hần ai dám không theo?

Đều cầm lấy cung tiễn, dùng nguyên liệu dẫn lửa quán trên đuôi mũi tên, châm lửa, bắn về phía Minh Châu lâu.

Nguyên Phương, Vân Phi cùng với nhóm thị vệ vội vàng vung yêu đao trong tay, muốn ngăn lại hỏa tiễn.

Nhưng, hỏa tiễn rất nhiều, hơn nữa phần nhiều đều bắn về phía nóc nhà, bọn hần căn bản ngăn không được.

Nguyên Phương tức giận kêu to: “Phùng Thái Úy, ngươi biết rõ đây là các vị nương nương, dám phóng hỏa đốt các nàng. Ngươi gánh được trách nhiệm này sao?”

Phùng Thái Úy mặc nhiên cười ha ha.

Gánh không xong trách nhiệm?

Gánh không xong mà hần vẫn làm như vậy sao?

Không thèm để ý đến Nguyên Phương, chỉ vào trà lâu kêu gào nói: “Bắn tên, cứ việc bắn cho bắn đại nhân.”

Trong lúc này, hỏa tiễn càng dày như mưa rào bắn tới Minh Châu lâu.

Vệt vệt hỏa diễm xẹt qua, cuộn cuộn khói đặc.

Cổ Lạc Nhi âm thầm kêu khổ.

Xong rồi xong rồi, lúc này Minh Châu lâu đúng là xong đời rồi.

81. Chương 82: Hại Người Không Thành Phản Thành Bị Hại

Trước hết nghĩ biện pháp chạy trốn rồi nói sau.

Trong đầu đang nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn, đột nhiên giữa không trung lóe lên hắc ảnh, người nọ thân choàng áo đen, đầu đội mũ đen bay lượn trong hỏa tiễn.

Bên mũ buông xuống lụa đen, hoàn toàn che đậy lại dung mạo của hần.

Nhưng không ngăn được, dáng người tuyệt diệu cùng khí phách khiếp người của hần.

Tim Cổ Lạc Nhu bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Cơ hồ muốn bật thốt lên kêu ra, Đạp Tuyết công tử.

Nguyên Phương và Vân Phi bên cạnh cũng đã kêu lên.

“Mau nhìn a, là Đạp Tuyết công tử.”

“Thật tốt quá, Đạp Tuyết công tử đến đây, chúng ta được cứu rồi.”

Trong truyền thuyết, Đạp Tuyết công tử từ trước đến nay dám làm việc nghĩa, hành hiệp trọng nghĩa.

Hôm nay hẳn nhất định thấy chuyện bất bình nên đến.

Bọn thị vệ được sự cổ vũ, yêu đao cầm trong tay múa đến thủy tiết bất thông.

(thủy tiết bất thông: nước không ngấm qua được, ý là hăng hái vùng kiếm)

Tất cả hỏa tiễn bắn về phía lầu một của Minh Châu lâu đều bị bọn hán chặn trở về.

Cổ Lạc Nhi lại ngửa mặt nhìn Đạp Tuyết công tử giữa không trung.

Chân hán đạp lên một mũi tên lửa, mượn lực bay lên đỉnh Minh Châu lâu.

Một thoáng kia, Cổ Lạc Nhi có một loại ảo giác, dường như hán không phải là một người, mà là một đầu Hùng Ưng tự do bay lượn.

Hán bề nghệ thiên hạ, đến phía trên điều khiển mọi người.

Lại dường như, hán không phải chỉ là một người, mà là vô số hán.

Vô số hán bảo vệ quanh Minh Châu lâu, ai cũng không làm gì được hán.

Đạp Tuyết công tử trên đỉnh lâu, Cổ Lạc Nhi đứng dưới mái hiên, không nhìn thấy hán.

Nàng chỉ nhìn thấy, hỏa tiễn đầy trời lao ngược trở lại, giống như từng con hỏa xà phản phệ, mang theo khói đặc cuồn cuộn, bắn ngược trở lại giữa đám người Phùng Thái úy mang đến.

Có mấy tên thủ hạ của Phùng Thái Úy trúng tên, đau đến oa oa kêu to.

Còn có mấy tên thủ hạ trên quần áo bắt lửa, bỏ lại cung tiễn trong tay, không ngừng giậm chân.

Phùng Thái Úy miệng há lớn, như choáng váng nhìn lên đỉnh Minh Châu lâu.

Trên đỉnh lại bay xuống vài mũi tên, lao chính giữa vào hai xe ngựa chở nguyên liệu dẫn lửa.

Xe ngựa bị dẫn cháy, chột dấy lên hỏa diễm hùng hục.

Hai con ngựa kéo bị lửa cháy nướng phần đuôi, thất kinh, liều mạng vùng vẫy.

Trong lúc hoảng loạn, quấy không thoát khỏi dây cương, đành phải kéo xe ngựa chạy tán loạn xung quanh.

Cũng không quản có người cản ở trước mặt chúng hay không.

Bên cạnh xe ngựa đều là người của Phùng Thái Úy.

Chỗ ngựa đâm qua, có người bị ngựa giẫm trọng thương, có người vừa mới dập lửa trên y phục lại bị lửa trên xe dẫn đốt, còn có người bị xe ngựa đụng cho bị thương.

Con ngựa cũng không để ý những việc này, tiếp tục kéo xe ngựa xông lên phía trước.

Đuôi của nó đang bị lửa dẫn đốt, đau đớn khó nhịn, có thể không mau chạy trốn chết sao?

Mắt thấy xe ngựa đã xông ra khỏi nơi thủ hạ đứng của Phùng Thái Úy, xông vào đường qua lại.

Cứ xông về phía trước, tất sẽ làm hại đến dân chúng, nhà dân bên đường vô tội.

Cổ Lạc Nhi vội vàng kêu: “Nguyên Phương, các người nhanh kéo lại xe ngựa.”

Nguyên Phương vừa đáp ứng, còn chưa kịp hành động, đã thấy giữa không trung lại hiện lên hắc ảnh.

Thân pháp của hắc ảnh thật sự quá nhanh, như một làn khói nhẹ, xẹt qua bầu trời.

Cổ Lạc Nhi còn chưa nhìn rõ ràng, đã nghe con ngựa truyền đến hai tiếng hí dài thăm thiết, ngã trên mặt đất.

Hai chiếc xe ngựa ngừng lại, ngọn lửa lớn trên xe càng phát ra hung mãnh.

Trên đỉnh một gian tử lâu đối diện, Đạp Tuyết công tử đứng ở trên một góc mái cong nhếch lên, áo khoác đen theo gió lay động.

Lụa đen trên mặt hắn cũng nhẹ nhàng đong đưa trong gió.

Hắn từ trên cao liếc nhìn mọi người phía dưới.

Phùng Thái Ủy sợ tới mức động cũng không dám động.

Cổ Lạc Nhi cũng đứng sững sờ, vẫn không nhúc nhích.

Nàng không phải bị dọa choáng váng, mà là nhìn ngây người.

Trời ạ, nàng rốt cục cũng được tận mắt nhìn thấy đại hiệp trong truyền thuyết.

Quá soái.

Đã được gặp qua Đạp Tuyết công tử một lần, gặp qua Lãnh Dạ hai lần, nhưng chưa được trông thấy bọn hắn thi triển công phu ra sao.

Hiện tại, nàng cuối cùng cũng được nhìn thấy.

Mặc dù, thân pháp Đạp Tuyết công tử quá nhanh, nàng không thể thấy rõ ràng.

Nhưng cho dù thân pháp như thế nào, hiện giờ khí thế hắn đứng trên mái cong, thân hình đón gió mà đứng, khiến cho không thể không người nào loạn tâm.

Khó trách nhiều người mê luyện Đạp Tuyết công tử như vậy, Cổ Lạc Nhi rốt cục đã hiểu.

Nàng rốt cục đã tin tưởng lời An Thụy nói.

Bất giác, lại nhớ tới cái hôn kia của Đạp Tuyết công tử.

Cổ Lạc Nhi nhẹ nhàng mấp máy môi của mình.

Phía sau nàng, vài vị hậu phi đều từ trong trà thất chạy ra, cũng ngẩng lên mặt, ngơ ngác nhìn lên mái cong đối diện, Đạp Tuyết công tử ngọc thụ lâm phong kia.

Đạp Tuyết công tử trong truyền thuyết thần long kiến thủ bất kiến vĩ.

(thần long kiến thủ bất kiến vĩ: thần rồng có thể nhìn thấy đầu không thấy đuôi.)

Đạp Tuyết công tử thần bí nhất trong truyền thuyết.

Hôm nay, các nàng rốt cục may mắn gặp được.

Chỉ một thân hình cũng khiến người mê luyện như thế, vậy dung nhan dưới diện sa kia, phải tuyệt sắc đến cỡ nào a?

Một đầu phở, lại truyền tới âm thanh cước bộ hỗn loạn.

Nhưng không ai ngoảnh về phía âm thanh liếc một cái, tất cả mọi người đều đang ngơ ngác nhìn Đạp Tuyết công tử.

Nhìn đến mức cổ đều mỗi nhừ, nhưng lại không đành lòng thu hồi tầm mắt.

Diện sa của Đạp Tuyết công tử hơi hơi giật giật, tựa như nhìn sang phía phương hướng âm thanh.

Sau đó, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa hoa, nhìn kỹ lại thì trên mái thượng đã không thấy Đạp Tuyết công tử nữa.

Đúng vậy, chỉ trong nháy mắt, đã không thấy tăm hơi hắn.

Bầu trời xanh thẳm, chỉ còn lại một góc mái cong, lẻ loi đứng sừng sững, có vẻ có chút lạnh lẽo.

Hắn cứ biến mất như vậy, thậm chí không ai thấy rõ hắn rời đi như thế nào.

Cổ Lạc Nhi vẫn một mực ngửa mặt nhìn lên nơi Đạp Tuyết công tử đã đứng.

Dù không thấy hắn nữa, vẫn không muốn thu hồi tầm mắt.

Tiếng bước chân vang dưới bậc thềm Minh Châu lâu.

Người của Phùng Thái Úy đã dập tắt được lửa trên người, rút ra tên trên người, thất linh bát lạc đứng ở dưới bậc thang.

(thất linh bát lạc: đại ý tan tác, kẻ đây người đó)

Có đứng, có ngồi, có người còn đang nhột nhột rên rỉ, chột vật không chịu nổi.

Cổ Lạc Nhi rút cuộc kéo lại tầm mắt, nàng còn phải đối phó với Phùng Thái Úy .

Dưới bậc thang, mấy chục sai dịch vây quanh một con ngựa.

Người trên ngựa mặc quan bào đỏ thẫm, đầu đội mũ cánh chuồn, tuổi cùng Phùng Thái úy không sai biệt lắm, tuấn lãng phi phàm.

Nhưng không có vẻ mặt gian trá như Phùng Thái Úy, mà có vẻ vô cùng trung thực.

Hắn đang từ trên lưng ngựa đi xuống.

Cổ Lạc Nhi hỏi Nguyên Phương: “Hắn là ai vậy.”

Nguyên Phương vui không kiềm được nói: “Hồi nương nương, hắn chính là Lý Tể tướng Lý đại nhân, chúng ta được cứu rồi.”

Cổ Lạc Nhi trong lòng nhẹ nhõm.

Nhớ tới Đông Phong Linh mỗi lần nhắc tới Lý Tể tướng ánh mắt đều sáng rọi, không nhịn được vui vẻ.

Không ngờ Đông Phong Linh cũng thật tinh mắt nha.

Về chuyện của Lý Tể tướng mấy ngày này nàng nghe được không ít, nghe nói Đông Phong Túy gần như giao hết đại sự triều đình cho hắn xử lý.

Hắn mọi ngày đều cẩn trọng, vô cùng chăm chỉ xử lý triều chính.

82. Chương 83: Hại Người Không Thành Phản Thành Bị Hại 2

Nếu như không có Phùng Thái Úy và người liên quan của hắn quấy rối, triều đình này có thể được coi là thập phần trong sạch.

Thấy Lý Tể tướng tự mình đến đây, trong số người chen chúc tại đầu đường cuối ngõ cùng mấy cửa hàng bên cạnh lại bắt đầu trộm thì thầm.

“Đến cả Lý Tể tướng cũng động đến, Minh Châu lâu này rốt cuộc là có địa vị gì đây?”

“Chẳng lẽ quả thực là trà lâu do phi tử trong cung mở?”

“Thật không thể tưởng tượng nổi.”

Nhưng mà, nói thế nào thì nói, bọn họ hôm nay thật đúng là được mở rộng tầm mắt.

Chẳng những thấy được hai vị đại quan quyền thế lớn nhất trên triều đình cùng nhau xuất hiện, còn được chứng kiến Đạp Tuyết công tử trong truyền thuyết.

Thật sự là đáng giá.

Lý Tể tướng xuống ngựa, nhất thời không hiểu được tâm tư Cổ Lạc Nhi, không biết nàng có nguyện ý tiết lộ thân phận thật hay không, không dám tùy tiện hành lễ với nàng.

Đi tới trước mặt Phùng Thái úy, nhẹ lời hỏi: “Phùng Thái Úy, đây là có chuyện gì?”

Phùng Thái Úy thấy hấn xuất hiện, ảo não không thôi.

Hấn mới vừa rồi bị Đạp Tuyết công tử đánh cho chật vật không chịu nổi, đang muốn chờ sau khi Đạp Tuyết công tử rời khỏi, báo lại thù này, tìm lại mặt mũi đây, ai biết tôn thân này lại đến đây.

Trong triều này hấn không sợ người nào, độc chỉ sợ vị Lý Tể tướng không vì tình riêng, không nể mặt này.

Hấn nào biết đâu rằng, Đông Phong Túy chính bởi vì nhìn thấy Lý Tể tướng chạy đến, mới yên tâm rời đi.

Phùng Thái Úy đành phải đáp: “Minh Châu lâu này phạm pháp, ta là tới niêm phong.”

Lý Tể tướng vẫn ôn tồn như cũ nói.

“Minh Châu lâu phạm vào pháp nào?”

Phùng Thái Úy còn chưa trả lời, đã nghe thấy Cổ Lạc Nhi trên bậc thềm thay hấn trả lời.

“Lý đại nhân, Phùng Thái Úy vu hãm chúng ta giả mạo hậu phi đây. Chúng ta rành rành chính là hậu phi, tại sao lại nói là giả mạo. Lý đại nhân người nói có phải hay không?”

Nàng nhìn thấy tình thế trước mắt, Phùng Thái Úy và Lý Tể tướng đồng loạt xuất hiện, vì chuyện chu toàn của Minh Châu Lâu.

Tiếp tục muốn che giấu thân phận, chỉ sợ là không được.

Riêng lúc nghe đoàn người kia nói chuyện, liền biết bọn họ đã bắt đầu hoài nghi các nàng.

Không bằng, thân nhiên thừa nhận thôi.

Thừa nhận, cũng có cái tốt của thừa nhận.

Lý Tể tướng nghe nàng nói như vậy, liền biết ý của nàng, là không cần che giấu thân phận của các nàng.

Hấn không biết Cổ Lạc Nhi, nhưng đã gặp qua Trang Ái Liên và hai phi tử khác.

Biết các nàng chính thực là hậu phi.

Hướng chi, hai ngày trước Đông Phong Linh đã đặc biệt nói với hấn, nói Minh Châu lâu là Cổ Lạc Nhi dẫn đầu mở.

Dẫn hấn, muốn hấn âm thầm chiếu cố.

Bởi vì, các nàng sợ Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi phái người tới quấy rối.

Các nàng lo lắng cũng không phải không có đạo lý a.

Xem đi, Phùng Thái Úy chẳng những phái người, còn tự mình đến đây.

Lý Tể tướng đi đến phía dưới bậc thềm, quay về phía Cổ Lạc Nhi quỳ xuống.

Khẩu đầu nói: “Hạ quan tham kiến các vị nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ, nàng không nghĩ tới Lý Tể tướng lại hướng nàng quỳ xuống, vội vàng lách mình tránh sang một bên.

Thật là, thời đại này, làm sao cứ động tí liền quỳ xuống a.

Đường đường là nam nhi bảy thước, lại quỳ xuống trước mặt mọi người.

Đã thế mấy hậu phi còn lại đều lý sở đương nhiên mà đứng, tiếp nhận bái quỳ của Lý Tể tướng.

Cổ Lạc Nhi âm thầm lắc đầu, xem ra, về sau ở phương diện này nàng còn phải từ từ tẩy não cho các nàng.

Trước mặt mọi người, Cổ Lạc Nhi không tiện phế bỏ lễ nghi, lại càng không tiện tiến lên nâng Lý Tể tướng.

Đành phải nói: “Lý đại nhân không cần đa lễ, thỉnh mau mau đứng lên.”

Lý Tể tướng lúc này mới thản nhiên đứng lên.

Một hành động kia của hắn, hoàn toàn đập tan lời bịa đặt của Phùng Thái Úy, chứng thực thân phận đám người Cổ Lạc Nhi.

Trong đám người lập tức nổ oanh nổi.

“Oa, hóa ra, đây thật sự là hậu phi a.”

“Thật không thể tưởng được, phi tử hậu cung lại xuất cung mở ra trà lâu, hoàng thượng biết chuyện này chưa?”

“Nhất định là biết rồi a, nếu không các nàng dám làm như vậy sao?”

“Phùng Thái Úy thật sự là to gan lớn mật, ngay cả phi tử hậu cung cũng dám mạo phạm.”

“Đúng đúng, ví như vừa rồi Đạp Tuyết công tử không xuất hiện, trà lâu thật đã bị thiêu đốt, nên làm sao bây giờ a.”

“Đốt trà lâu chỉ là việc nhỏ, có thể xây lại. Nhưng vạn nhất khiến người ta bị thương, xem hắn làm sao giải thích đây.”

Phùng Thái Úy thấy hết hy vọng, hôm nay không làm gì được Cổ Lạc Nhi rồi, đành phải dẫn lửa giận xuống đáy lòng, tạm thời đánh chuông thu binh.

Tất cả bàn tán của mọi người đều truyền vào trong tai hắn.

Nhất là mấy người Cổ Lạc Nhi phái trong đám người kia, thanh âm đặc biệt lớn.

Bọn hắn cũng đang rất kích động, đúng là không ngờ, lão bản của bọn hắn thực ra là phi tử hậu cung.

Bọn hắn thật sự rất có phúc khí a.

Có một chỗ dựa vững chắc lớn như vậy, xem sau này còn có ai dám khi dễ bọn hắn nữa.

Trước giờ chỉ có thể tưởng tượng ra các hậu phi, không thể nhìn mãn nhãn, hiện giờ bọn hắn đều có thể thấy mỗi ngày a.

Còn chuyện gì có thể so sánh được với chuyện này chứ?

Phùng Thái Úy nghe bàn tán, trên mặt thoát xanh thoát trắng.

Dưới tình thế bức bách, mà lại không thể không tìm chút lối thoát cho bản thân.

Mặt đành phải cười theo, hướng phía Cổ Lạc Nhi bồi lễ.

“Thì ra, thật sự là các vị nương nương a. Hạ quan không biết, tin vào lời sàm ngôn, còn tưởng rằng nữ tử dân thường giả mạo các nương nương. Hạ quan mạo phạm, thỉnh các nương nương thứ tội.”

Cổ Lạc Nhi coi như bỏ qua, nhưng Trang Ái Liên lại dè nén không được.

Liền không ngừng kể tội Phùng Thái Úy.

“Người không biết? Người căn bản chính là cố ý. Vừa rồi, Bồn cung không phải đã đưa danh bài cho người xem rồi sao? Người vì sao vẫn còn mở mắt nói lời bịa đặt?”

Phùng Thái Úy lúng túng biện bạch.

“Thực xin lỗi, hạ quan cho rằng, danh bài kia là giả.”

“Một câu thực xin lỗi đã xong sao?”

Cổ Lạc Nhi cười hì hì nói.

Ngẫm lại, phương pháp của Trang Ái Liên cũng đúng, Phùng Thái Úy khinh người quá đáng, cũng không thể dễ dàng tha cho hắn như vậy.

Phải giáo huấn hẳn một trận, để cho hẳn nhớ lâu một chút.

Phùng Thái Úy đành phải kiên trì hỏi: “Tiên phi nương nương, người nói nên làm gì bây giờ? Chỉ cần một câu phân phó của người, hạ quan nhất định vâng theo.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc “Ồ” một tiếng.

“Phùng Thái Úy, người không phải đã nói, người không biết chúng ta là hậu phi thật sự sao? Vậy làm sao người lại biết ta là Tiên phi? Vừa rồi hình như không có ai gọi qua tên ta nha.”

Phùng Thái Úy nhất thời lờ miệng, bị Cổ Lạc Nhi bắt thóp, vô cùng lúng túng.

Trong đám người, lại có người bắt đầu lớn tiếng kêu la.

“Vậy là sao, làm sao người biết người ta là Tiên phi nương nương?”

“Rõ ràng đã sớm biết, cố ý tới làm khó dễ.”

“Khá lắm thần tử lớn mật, ngay cả chủ tử cũng dám mạo phạm.”

“Tuyệt không thể dễ dàng tha cho hẳn.”

Cổ Lạc Nhi đắc ý nói: “Nghe thấy chưa? Lòng dân không thể vi phạm.”

May mà đầu óc Phùng Thái Úy xoay chuyển nhanh, rất nhanh đã nghĩ được có.

“Nương nương, chỉ vì người báo cáo với hạ quan nói, điều dân giả mạo Tiên phi nương nương mở trà lâu ở đây, bởi vậy, hạ quan đoán rằng người chính là Tiên phi nương nương.”

83. Chương 84: Rốt Cuộc Là Ăn Dấm Chua Gì

Không đợi Cổ Lạc Nhi trả lời, vội vàng còn nói: “Nương nương, vậy hạ quan trở về, người tung tin đồn nhằm sẽ mang tới để nương nương xử lý.”

Cổ Lạc Nhi biết rõ, hẳn muốn giá họa cho người ngoài, thừa cơ chuồn đi.

Ngăn hẳn nói: “Chậm đã, người tung tin thì để sau nói. Người đường đường là một Thái Úy, lại tin vào lời sàm ngôn, người nói xem, nên nhận tội gì?”

Nàng thấy dưới tình huống lúc này, ví như gặng nói Phùng Thái Úy minh tri cố phạm, e rằng Phùng Thái Úy sẽ tìm mọi cách狡辯.

(minh tri cố phạm: biết rõ mà vẫn phạm vào)

Sẽ đều không có lợi cho hai bên.

Cứ theo lời của hẳn, coi như hẳn thật sự đã tin vào lời đồn là được.

Phùng Thái Úy xuống dưới bậc thang, theo lời Cổ Lạc Nhi thỉnh tội.

“Nương nương, chỉ cần một câu của người, cho dù người muốn hạ quan vào nơi nước sôi lửa bỏng, hạ quan cũng không chối từ.”

Hiên ngang lẫm liệt nói.

Cổ Lạc Nhi nhìn dân chúng chung quanh đang xem náo nhiệt.

Khoan thai nói: “Người không phân biệt tốt xấu, tùy tiện bắt người phóng hỏa, làm kinh sợ bách tính vô tội, người nói nên làm sao bây giờ đây?”

Phùng Thái Úy hiểu được, Cổ Lạc Nhi đây là muốn chích máu hẳn mà.

Đành phải cắn chặt răng hỏi: “Nương nương, ngày mai khai trương Minh Châu lâu sao?”

“Phải.”

“Ngày mai, hạ quan thỉnh tất cả mọi người trong thành đến Minh Châu lâu uống trà, xem như là an ủi bọn họ.”

Cổ Lạc Nhi hài lòng nhìn Phùng Thái Úy, thật là thông minh a, một chút đã hiểu.

Đáng tiếc, một người thông minh như vậy lại không theo chính đạo.

Hỏi: “Phùng Thái Úy, ý của ngươi là nói, ngày mai, bất luận là ai, đến Minh Châu lâu uống trà vui đùa, tất cả phí tổn đều tính cho ngươi?”

Nàng phải đem lời này định chết, tránh cho Phùng Thái Úy quịt nợ.

Trong mắt Phùng Thái Úy giận mức muốn toát ra lửa.

Đành phải cúi đầu, tránh để Cổ Lạc Nhi trông thấy lửa giận trong mắt hắn.

Áp chế tức giận đáp: “Vâng, tất cả phí tổn đều khoán trên người hạ quan.”

Phùng Thái Úy nói đến lời này, trong lòng kịch liệt đau khổ.

Bất hẩn lấy ra những số tiền này, không thể nghi ngờ là muốn cắt thịt trên người hẩn ra.

Cho tới bây giờ chỉ có hẩn ăn cơm chùa, cho tới bây giờ chỉ có hẩn dọa nạt người khác, cho tới bây giờ chỉ có người khác cống nạp cho hẩn, khi nào luận đến chích máu hẩn đâu?

Cổ Lạc Nhi đáng giận, bản Thái Úy nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Phùng Thái Úy trong lòng lại một lần nữa tính toán phương pháp đối phó với Cổ Lạc Nhi.

Hừ, mình không được thì ám, hẩn không thể không tìm cơ hội bắt cóc nàng.

Cổ Lạc Nhi lúc này mới yên tâm, lớn tiếng tuyên bố với mọi người xung quanh.

“Tất cả mọi người nghe thấy chứ? Ngày mai Phùng Thái Úy đãi khách, hoan nghênh tất cả mọi người đến Minh Châu lâu uống trà.”

“Quá tốt rồi.”

Trong đám người truyền đến trận trận hoan hô.

Cổ Lạc Nhi còn cười hì hì mời Phùng Thái Úy.

“Phùng Thái Úy, ngày mai ngươi làm chủ, mời ngươi cũng tới Minh Châu lâu phát động phong trào nha.”

Phùng Thái Úy còn có thể nói không sao?

Đành phải ôm hận đáp ứng.

“Vâng, hạ quan cần tuân nương nương phân phó, ngày mai nhất định đến sớm.”

“Được, ngươi đi đi.”

Cổ Lạc Nhi thông thả ra lệnh một tiếng, Phùng Thái Úy vội vàng cáo từ.

Dẫn theo thủ hạ quần áo tả tơi, lạc hoang ly khứ.

(lạc hoang ly khứ: đại ý xơ xác rời đi)

Phùng Thái Úy vừa mới rời đi, Đông Phong Linh cũng cưỡi ngựa vội vã chạy tới.

Nàng nghe được tin tức thị vệ cầu cứu xong, sợ không kịp, ngay cả xe ngựa cũng không chịu ngồi, cưỡi ngựa, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Đầu tiên trong mắt nàng, là thấy Lý Tể tướng đang đứng dưới bậc thang, mặt không khỏi đỏ hồng.

Cổ Lạc Nhi nhìn ở trong mắt, hé miệng cười.

Trong đầu cũng không tự giác lại hiện ra thân ảnh của Đạp Tuyết công tử ban nãy.

Đông Phong Linh khẽ rũ đầu xuống, cười đến trước bậc thềm, nhảy xuống ngựa.

Cổ Lạc Nhi chú ý đến, tay Lý Tể tướng giật giật, định vươn tay về phía trước đỡ lấy Đông Phong Linh.

Nhưng nói cho cùng nam nữ hữu biệt, lại ngại ngần rút tay trở về, nhưng ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi Đông Phong Linh.

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, hai người kia có triển vọng.

Đông Phong Linh nhìn thấy tạp vật trên mặt đất hỗn loạn lộn xộn, có hỏa tiễn cháy đen thui, có y phục bị xé nát, còn có một số đao kiếm đứt đoạn, trong lòng kinh hoảng.

Biết rõ rằng vừa rồi nhất định đã xảy ra đánh lộn.

Trong mũi lại ngửi thấy được mùi vị khét còn sót lại, khó nén sốt ruột mà muốn xuống ngựa xem rốt cuộc là gì.

Trong lòng nóng nảy, dưới chân lại chênh vênh, thiếu chút nữa bị ngựa đạp trượt chân.

Thân thể Đông Phong Linh lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Thân thể Lý Tể tướng cũng khom khom về phía trước, tay rút về lại vươn ra ngoài, đại khái là muốn đỡ lấy Đông Phong Linh.

Chỉ là, Đông Phong Linh lập tức liền ổn định thân thể.

Lý Tể tướng lại một lần nữa ngại ngần rút tay về.

Cổ Lạc Nhi thiếu chút nữa muốn cười to một trận, vội đau khổ nhin xuống.

Lý Tể Tướng này thật là đáng yêu, cũng quá thẹn thùng.

Đông Phong Linh đi đến bên cạnh nàng, kỳ quái hỏi: “Lạc Nhi, tỷ sao rồi? Gặp phải việc gì vui vậy? Làm sao mà vui thành như vậy đây?”

Cổ Lạc Nhi vội lắc đầu, nén cười.

Nếu nàng đem thực tình nói ra trước mặt Lý Tể Tướng, không khiến hấn thẹn thùng muốn chui xuống đất mới là lạ.

Khó khăn lắm Cổ Lạc Nhi mới nói được một lời.

Nén cười nói: “Ta là nghĩ đến hình dáng chật vật của Phùng Thái Úy ban nãy.”

“Đúng rồi, Phùng Thái Úy làm sao vậy? Hấn có làm tổn hại đến các tỷ hay không?”

Đông Phong Linh lo lắng hỏi.

Lại không khỏi hối hận tự trách, nàng thật sự không nên bỏ lại Cổ Lạc Nhi các nàng tự mình chạy về.

“Không có việc gì, ” Cổ Lạc Nhi đáp, “Hôm nay hấn bị tổn thất nặng. Toàn bộ đều nhờ Lý Tể tướng, thật sự phải cảm ơn ngài ấy mới được.”

Đông Phong Linh quay đầu lại, hướng về phía Lý Tể tướng nói lời cảm tạ.

“Cám ơn ngài, Lý đại nhân.”

Đầu lại buông xuống, ánh mắt nhìn trên mặt đất, xấu hổ nhìn Lý Tể tướng.

Lý Tể tướng cũng buông đầu xuống, ánh nhìn trên mặt đất, xấu hổ nhìn Đông Phong Linh.

(Đôi này thực đáng yêu aaaaaa.. . .)

Trong miệng từ tốn nói: “Kỳ thật, hạ quan cũng không có công lao gì. Tiên phi nương nương quá khen.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm lắc đầu, hai người kia, da mặt đều mỏng như vậy, thật đúng là một đôi.

Bọn họ rõ ràng đều có ý với đối phương, nhưng chiếu theo tính cách của hai bọn họ, tầng giấy mỏng giữa bọn họ kia khi nào mới có thể xuyên thủng đây?

Đông Phong Linh tạ ơn Lý Tế tướng, quay người lại, hướng về Cổ Lạc Nhi, lập tức khôi phục hoạt bát tự nhiên ngày thường.

Có chút tự trách nói: “Lạc Nhi, đều tại ta, ta không nên trở về một mình.”

Cổ Lạc Nhi lại an ủi nàng.

“Phong Linh, này làm sao có thể trách muội được? Muội không thể thời thời khắc khắc canh giữ ở chỗ này. Chúng ta thế nào cũng phải đối mặt với những vấn đề này. Được rồi, bây giờ không phải là không có việc gì sao?”

“Nhưng, nhưng mà thân phận của chúng ta giờ đã bại lộ, làm sao bây giờ?”

Trang Ái Liên cùng đám hậu phi đều xúm lại, lo lắng nhìn Cổ Lạc Nhi.

Đúng vậy a, Phong Linh công chúa lên tiếng đúng là tiếng lòng các nàng.

Hiện giờ, tất cả mọi người đều biết thân phận thật của các nàng, các nàng nên làm cái gì bây giờ đây?

“Yên tâm, không có việc gì.”

Cổ Lạc Nhi trong miệng an ủi, kéo các nàng, đi vào trà lâu.

84. Chương 85: Rốt Cuộc Là Ăn Giấm Chua Gì? 2

Tại một bàn trà ngồi xuống.

Cổ Lạc Nhi rót trà cho từng người.

An ủi: “Chính miệng Hoàng thượng đồng ý cho chúng ta ra ngoài mở trà lâu, hơn nữa cũng không yêu cầu chúng ta giấu diếm thân phận, tại sao chúng ta phải sợ hãi?”

Mọi người lại vẫn chưa an tâm.

“Nhưng mà, người ta sẽ cư xử với chúng ta thế nào đây?”

“Còn nữa, người ta có thể sẽ không sợ tới mức không dám đến Minh Châu lâu chứ?”

Cổ Lạc Nhi tràn đầy tự tin nói: “Yên tâm đi, người khác tuyệt đối sẽ không xem thường chúng ta. Hơn nữa, đánh ra chiêu bài hoàng gia, sẽ chỉ khiến việc buôn bán của chúng ta càng thêm thịnh vượng.”

Nàng quả thật vốn định an phận buôn bán.

Nàng cũng không nghĩ sẽ dựa vào Đông Phong Túy, nàng muốn buôn bán như người bình thường.

Chỉ có điều, nếu Phùng Thái Úy đã thay nàng tuyên truyền, nàng không lợi dụng chẳng phải đáng tiếc sao.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, nàng hẳn là nên in chút tờ rơi tuyên truyền.

Về phần lời quảng cáo nha, tùy tùy tiện tiện tóm một cái dùng là được rồi.

“Ngài muốn thưởng thức trà hoàng thượng uống thường ngày không?”

“Ngài có bao giờ tưởng tượng mình sẽ có làn da xinh đẹp giống hoàng phi không?”

Tại thời không kia của nàng, nào là từ cung đình, ngự dụng các loại có thể thấy được khắp nơi, quảng cáo bay đầy trời.

Nhân dân đại chúng biết rõ không thể tin tưởng hoàn toàn, cũng vẫn đổ xô vào làm theo.

Hôm nay, chiều bài hoàng gia của nàng là thật a, cũng không phải là khoác lác.

Nhưng ngẫm lại vẫn là thôi.

Ngày mai Phùng Thái Úy đãi khách, phỏng chừng rất nhiều người sẽ đến ăn chùa, đã thay nàng tuyên truyền rất tốt rồi.

Tuyên truyền nữa, nàng sợ Minh Châu lâu quá nhỏ, không chứa được quá nhiều người.

Ừm, xem ra, không bao lâu nữa, Minh Châu lâu có thể mở chi nhánh rồi.

Phùng Thái Úy hôm nay tới nao một chút cũng tốt, phỏng chừng từ nay về sau các nàng sẽ không gặp phải các loại sự tình như thu phí bảo hộ ăn cơm chùa nữa.

Ngay cả Phùng Thái Úy đều không làm gì được các nàng, ai còn dám đến lấy trứng chọi đá đây.

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ càng cảm thấy hài lòng.

Phùng Thái Úy chẳng những không làm khó dễ được nàng, trái lại còn giúp nàng một đại ân.

Giúp nàng tuyên truyền cực tốt.

Nếu như Phùng Thái Úy biết điểm ấy, sẽ tức giận thành dạng gì nữa đây?

Có điều, hôm nay thật sự là làm phiền Đạp Tuyết công tử.

Nếu không phải hần kịp thời xuất hiện, Minh Châu lâu ít nhiều cũng phải chịu tổn hại.

Được rồi, hần đã giúp một chuyện lớn như vậy, chuyện đoạt đi nộ hôn đầu của nàng trước đó sẽ không so đo với hần nữa.

Nói là không so đo, nhưng toàn bộ suy nghĩ của Cổ Lạc Nhi đều nhớ hần, nhớ lại hần đứng trên mái cong nóc nhà, dáng vẻ từ trên cao áp đảo tất cả mọi người.

Thẳng đến tối, về tới Tử Tiêu Cung, trong đầu vẫn tràn đầy hình ảnh Đạp Tuyết công tử.

Từ lần đó trên đầu Cổ Lạc Nhi, để cho nàng chia thức ăn, kết quả khiến cho hai người no đến kinh khủng, Đông Phong Túy liền không để Cổ Lạc Nhi chia thức ăn nữa.

Hơn nữa, mỗi tối Cổ Lạc Nhi đều ngồi cùng bàn ăn với hần.

Cũng không mệnh lệnh ý chỉ gì, không phân phó Cổ Lạc Nhi cái gì, dường như rất tự nhiên, bọn họ chỉ ở cùng một chỗ.

Cổ Lạc Nhi trở lại Tử Tiêu Cung vào hoàng hôn mỗi ngày, rất tự nhiên liền đến hậu viên tìm Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy thấy nàng, cũng rất tự nhiên kéo nàng cùng nhau đi dùng bữa tối.

Hai người trong lúc đó nói chuyện cũng không nhiều, nhưng lại có một loại ăn ý bình thường khác.

Tựa hồ, bọn họ hần là như vậy.

Tất cả mọi người trong Tử Tiêu Cung đều thấy trong mắt, đều cao hứng thay hai người bọn họ.

Còn tưởng rằng, hoàng thượng rốt cục cũng chịu sủng hạnh phi tử rồi sao.

Bọn họ nào biết đâu rằng, hoàng thượng vĩ đại của bọn họ mỗi đêm đều hạ mình ngủ trên thụy tháp, mà đem giường lớn êm ái của mình tặng cho Cổ Lạc Nhi ngủ.

Có đôi khi Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, nếu như bọn họ biết thực tình, có thể cả kinh đến tròng mắt đều trợn ra không nhĩ?

Hần là sẽ đi.

Loại sự tình này, nếu không phải nàng tự mình trải qua, ngay cả chính nàng cũng không dám tin tưởng đâu.

Nhưng lại nghĩ lại, cảm thấy rằng hần là không.

Đông Phong Túy được công nhận là đại sâu lưỡi, lưỡi phải sủng hạnh hậu phi, mọi người đã sớm nhận thức. Tối hôm đó, Cổ Lạc Nhi không yên lòng trở lại Tử Tiêu Cung, theo bản năng đi đến hậu viên.

Sau đó giống như ngày thường, cùng với Đông Phong Túy đi dùng bữa tối.

Lúc ăn bữa tối, nàng vẫn không yên lòng.

Đông Phong Túy thấy nàng chỉ lo vùi đầu ăn cơm trắng, ngay cả thức ăn cũng không động một miếng, liền giúp nàng gấp thức ăn vào trong bát.

Mấy tối liên tiếp ăn cơm chiều cùng nhau, đối với sở thích của Cổ Lạc Nhi hẳn có chút hiểu biết.

Biết nàng thích ăn gì.

Nhưng Cổ Lạc Nhi căn bản không phát giác hẳn gấp thức ăn cho nàng, ăn hết cả thức ăn kèm cơm, vẫn không yên lòng như cũ.

Đông Phong Túy nghi ngờ gọi.

“Lạc Nhi.”

Gọi vài tiếng liên tiếp, Cổ Lạc Nhi mới ngẩng đầu, mờ mịt nhìn hẳn.

Hỏi: “Hoàng thượng, người gọi ta?”

“Trẫm gọi người mấy tiếng rồi.”

“Hả.”

Cổ Lạc Nhi thu hồi suy nghĩ, giữ vững tinh thần.

“Hoàng thượng, có chuyện gì sao?”

Đông Phong Túy nhin không được tò mò trong lòng, hỏi: “Người đang nghĩ gì?”

Bình thường, hẳn chưa từng cất lời hỏi Cổ Lạc Nhi đang nghĩ gì, thích gì các loại.

Cổ Lạc Nhi định làm gì, nàng tự nhiên sẽ làm.

Cần hẳn cung cấp trợ giúp gì, nàng cũng sẽ không chút khách khí nói ra.

Chưa bao giờ yêu cầu hẳn suy đoán cái gì.

Hơn nữa, hẳn trước giờ cũng không có hứng thú đi suy đoán tâm tư nữ nhân.

Nhưng hôm nay, trong lòng Đông Phong Túy cực kỳ buồn bực.

Chưa từng có ham muốn mãnh liệt như vậy, ham muốn muốn thăm dò một nữ nhân.

Cổ Lạc Nhi thể này thật sự là quá khác thường.

Cổ Lạc Nhi cũng không còn ngấm nghĩ, buột miệng nói ra: “Ta đang nghĩ đến Đạp Tuyết công tử.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Nói như thế nào, nàng cũng là phi tử của hoàng thượng.

Sao có thể ở trước mặt hoàng thượng nói đang nghĩ đến nam nhân khác?

Hoàng thượng lại sủng nàng, chỉ sợ cũng không thể để trong lòng nàng nghĩ về nam nhân khác đi.

Không, phải nói, càng sủng nàng, càng không thể cho nàng nghĩ về nham nhân khác.

Trừ phi, Hoàng thượng không phải nam nhân.

Hoàng thượng không phải nam nhân sao? Giả thiết này không thành lập.

Cho nên, Hoàng thượng nhất định sẽ để ý, nhất định sẽ tức giận.

Tất cả mọi người nín thở yên lặng chờ, chờ Đông Phong Túy bạo phát thành sự tử.

Nói thật ra, bởi vì tính khí Hoàng thượng này quá lười biếng, cuộc sống của bọn họ trôi qua quả thực có điểm nhàm chán.

Mỗi ngày đều phải trong coi giấc ngủ của hoàng đế, trong Tử Tiêu Cung luôn im ắng, có gì lạ thú gì để nói?

Tuy nhiên, bọn họ có phần lo lắng cho Tiên phi nương nương a, nhưng với tính tình Tiên phi nương nương, nàng nhất định có thể nghĩ ra biện pháp đối phó với Hoàng thượng, không phải sao?

Cho nên, vẫn là để cho bọn họ xem màn kịch vui đi.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của mọi người, Đông Phong Túy không hề tức giận.

Cũng không thể nói là hoàn toàn không tức giận đi, ít nhất sắc mặt của hắn nhìn không được tốt cho lắm.

85. Chương 86: Rốt Cuộc Là Ăn Giấm Chua Gì 3

Hắn nghiêm mặt, trừng mắt Cổ Lạc Nhi.

Mà đôi mắt Cổ Lạc Nhi mê mẩn trong veo, cũng không biết nịnh nọt Đông Phong Túy, khiến cho cơn giận của hắn tiêu xuống.

Thấy Đông Phong Túy không nói lời nào, lại vui đầu xuống, ăn cơm trắng của nàng.

Tâm tư căn bản không ở trên người Đông Phong Túy, đại khái trong lòng còn đang nghĩ về Đạp Tuyết công tử đi.

Đông Phong Túy trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi, trừng nàng, trừng nàng. . . . .

Tất cả mọi người ngừng lại hô hấp, cùng đợi, cùng đợi. . . . .

Khi tim của bọn họ dần dần thót lên đến cổ họng, không ngờ phát hiện, Hoàng thượng lại đột nhiên thu hồi ánh mắt, vui đầu bởi bởi bát cơm trước mặt.

Trong bát của hắn, cũng chỉ có cơm trắng.

Tim của mọi người lập tức rút về chỗ cũ.

Aiz, Hoàng thượng, không cần phải tiếp tục diễn loại khôi hài này.

Có hỏa mà không phát ra, thật sự sẽ nén thành nội thương nha.

Liên tiếp mấy lần, bọn họ cũng không thể không chịu nội thương.

Đông Phong Túy cảm tức bởi bởi cơm trong bát, tâm tình phức tạp đến cực điểm.

Cổ Lạc Nhi đang nghĩ đến hắn, nhưng nàng nghĩ cũng không phải là hắn.

Hắn một người sống sờ sờ mỗi đêm đều ở chung với nàng, trong lòng nàng lại không có hắn.

Hiện tại, hắn một người sống sờ sờ ở trước mặt nàng, ngồi cùng dùng cơm với nàng, trong mắt nàng cũng không có hắn.

Còn dám cả gan ở trước mặt hắn nói nghĩ đến nam nhân khác, nàng đặt hắn ở chỗ nào đây?

Mặc dù nói, nam nhân nàng đang nghĩ cũng là hắn a, nhưng là. . . . .

Đông Phong Túy hung hăng bởi bởi cơm trong bát, thẳng đến khi bởi hết một bát cơm.

(bởi cơm: gạt cơm để ăn.)

Nặng nề mà buông bát, Đông Phong Túy liếc mắt nhìn Cổ Lạc Nhi bên cạnh.

Cổ Lạc Nhi đã ăn cơm xong, ngồi ở bên cạnh bàn gần người, ánh mắt trống rỗng, tầm mắt không có tiêu điểm.

Chiếc đũa trong tay cũng quên buông xuống.

“Cổ Lạc Nhi ——”

Đông Phong Túy kêu to vào trong tai Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi bị tiếng quát của hắn đột nhiên xuất hiện làm giật nảy mình.

Tức giận trừng mắt lại hắn.

“Người làm gì mà lớn tiếng như vậy? Gọi hồn à?”

Đông Phong Túy đoạt lấy chiếc đũa trong tay nàng, ném tới trên bàn, kéo nàng đứng lên.

“Người đi với trẫm.”

Lôi kéo Cổ Lạc Nhi đi về phía phòng ngủ của hắn.

Người phục thị bên cạnh trong mắt bắn ra hào quang.

Oa oa, hoàng đế vĩ đại của bọn họ rốt cuộc cũng chịu phát giận rồi?

Rốt cuộc cũng không lười phát giận rồi?

Thật là khiến người chờ mong a.

Cổ Lạc Nhi cuối cùng từ trong suy nghĩ nhàn rỗi về Đạp Tuyết công tử trở lại hiện thực.

Nàng hoàn toàn đã quên vừa rồi đang cùng Đông Phong Túy vấn đáp.

Có lẽ cũng không phải là quên, mà là căn bản nàng không có để ý Đông Phong Túy đã hỏi nàng cái gì, nàng đã trả lời cái gì.

Vừa rồi, chính là bản năng trả lời đi.

Nếu không, với bản năng rụt rè của nữ hài tử gia, cũng nên tránh mà không đáp nha.

Nhìn Đông Phong Túy nghiêng mặt khó coi tới cực điểm, Cổ Lạc Nhi kỳ quái hỏi: “Hoàng thượng, người làm sao đấy? Không thoải mái ở đâu vậy?”

Tất cả mọi người phía sau nghe thấy câu hỏi của nàng vẻ mặt đều không thể tưởng tượng nổi, thiếu chút nữa té xỉu.

Tiên phi nương nương thật sự là ma nhập rồi, ngay cả nàng đã chọc giận tới hoàng thượng cũng không biết.

Đông Phong Túy cũng không thốt ra một tiếng, mặt tối sầm, lôi kéo Cổ Lạc Nhi tiến vào phòng ngủ.

Nặng nề mà đóng sầm cửa phòng.

Cửa phòng bị chấn động vang lên “Rầm rầm”.

Cổ Lạc Nhi bị chấn động đến hai tai run lên, nhỏ giọng nói thầm.

“Làm gì mà cả cánh cửa cũng gây khó dễ, thật sự là nhỏ mọn.”

Thanh âm của nàng rất thấp, nhưng vẫn cứ bị Đông Phong Túy nghe được.

Đông Phong Túy liếc nàng một cái.

“Người nói cái gì?”

“A, không có, không có gì. Ta, ta chính là lo lắng cửa phòng bị hỏng, sửa lại thật phiền toái.”

Đông Phong Túy liếc xéo nàng một cái, bỏ tay nàng ra, một mình sinh hỏa đốt nến đến trên thụy tháp.

Cổ Lạc Nhi ngây người trong phòng, đợi sau hồi lâu, đã thấy Đông Phong Túy nghiêng mình nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như nàng không tồn tại.

Không khỏi cũng bực bội.

Được lắm, kéo nàng vào đây, rồi lại vứt sang một bên, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Nén giận hỏi: “Hoàng thượng, người tìm ta có chuyện gì?”

Đông Phong Túy khẽ hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt như cũ với nàng.

Cổ Lạc Nhi đợi một hồi, lại dần lại tính tình hỏi.

“Hoàng thượng, có phải là bởi vì chúng ta công khai thân phận mở Minh Châu lâu, người không vui?”

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, quả thực không thể tưởng được còn có chuyện gì có thể khiến Đông Phong Túy tức giận.

Lúc này Đông Phong Túy ngay cả hừ cũng không hừ, dứt khoát không thèm để ý đến nàng.

Cổ Lạc Nhi cũng chẳng muốn hỏi lại.

Hừ, có chuyện cứ việc nói thẳng, nào có người làm trò thế này.

Nhưng tâm tâm niệm niệm đều là bóng dáng Đạp Tuyết công tử, không có ý đi ngủ.

Không muốn lên giường đi ngủ quá sớm.

Trùng Đông Phong Túy một cái, đến giữa phòng bên kia, tìm cái ghế tựa ngồi xuống.

Cách Đông Phong Túy rất xa.

Đông Phong Túy đợi không được như ý, thấy nàng chẳng những không tiến lên bồi tội với mình, lại còn né tránh hẳn, ngực căng đến kịch liệt.

Vọt người ngồi dậy, ngồi ở trên thụy tháp, trùng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi ở phía trước lại đang ngẩn người.

Cổ Lạc Nhi một tay chống cằm, đặt ở trên mặt bàn, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thậm chí ngoài cửa sổ có những gì, nàng quả thực không nhìn thấy.

Đã sớm thần du thiên ngoại.

(thần du thiên ngoại: đi vào cõi thần thiên xa xôi, đại ý suy nghĩ viễn vông)

Màn đêm ngoài cửa sổ dường như biến thành ban ngày.

Dưới bầu trời xanh thẳm, Đạp Tuyết công tử đầu đội mũ đen, người mặc áo choàng đen đứng trên một góc mái cong.

Phía sau hắn, là một thiên không xanh trong veo, vô biên vô hạn.

Tất cả mọi người đều đứng dưới chân hắn, chỉ có thể ngưỡng mộ hắn.

Gió nhẹ lướt động đến khăn che mặt của hắn.

Không nhìn thấy dung nhan của hắn, nhưng bởi thần bí này, càng tràn đầy hấp dẫn.

Trên môi tựa như có vũ mao nhẹ nhàng lướt qua, Cổ Lạc Nhi khe khẽ nhấp máy môi.

Trong ánh trăng mờ, chân nàng như bước lên một đám mây nhẹ, từ từ bay lên.

Nàng cách Đạp Tuyết công tử càng ngày càng gần, gần đến cơ hồ có thể cảm giác dưới khăn che mặt của hắn, ánh mắt hắn ngó nhìn nàng.

Gần đến nàng cơ hồ có thể tiếp xúc với hô hấp của hắn.

Thật sự a, nàng không phải đang nằm mơ, nàng thật sự cảm giác được hô hấp của hắn.

Hơi thở hắn tựa như gió mát, lướt lên trên mặt nàng.

Ôn nhu , ấm áp , lại còn, ngứa ngứa.

Cổ Lạc Nhi say sưa, vươn tay, muốn bắt lấy hô hấp của hắn.

Tay lại đụng phải một cái gì đó mềm mại, trơn bóng nhẵn nhẵn.

Cổ Lạc Nhi giật nảy mình.

Hết thấy trước mắt, Đạp Tuyết công tử, mây nhẹ, thiên không, giống như bong bóng xà phòng, tất cả vỡ tan.

Thay vào đó, là xuất hiện gương mặt tuần tú phóng to của Đông Phong Túy.

Khuôn mặt Đông Phong Túy chưa từng sát gần vào nàng như vậy.

Gần đến có thể đụng tay đến, gần đến hô hấp có thể nghe.

Ách? Hô hấp?

Cổ Lạc Nhi lúc này mới chú ý tới, hơi thở của Đông Phong Túy giống như như gió mát, hiu hiu lướt lên mặt nàng.

Ôn nhu , ấm áp , lại còn ngứa ngứa.

Nhưng là, nàng rất không thoải mái, phi thường phi thường không thoải mái.

86. Chương 87: Bị Chiếm Tiệm Nghi

Hóa ra, vừa rồi hô hấp nàng cảm giác được, không phải Đạp Tuyết công tử , mà là của Đông Phong Túy đáng ghét này.

Khoảng cách gần như vậy, hắn không sợ mất vệ sinh sao?

Mộng đẹp của nàng a, lại tiêu tan như này.

Cổ Lạc Nhi buồn bực định đẩy mặt Đông Phong Túy ra.

Tay mới vừa mới động, không ngờ phát hiện, tay của nàng chính đang đặt ở trên mặt Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy trêu chọc cười.

“Ái phi, đùa giỡn trăm đủ chưa?”

Vừa rồi hắn thấy Cổ Lạc Nhi đang ngẩn người, biết nàng nhất định lại nghĩ đến Đạp Tuyết công tử, hỏa lớn đi đến trước mặt nàng.

Hắn cũng không biết như thế nào, hắn chính là rất tức giận, rất tức giận rất tức giận.

Cổ Lạc Nhi chết tiệt, tập trung tinh thần vào việc kiếm tiền thì thôi, lại còn động tâm với nam nhân khác.

Mà nam nhân kia có cái gì tốt, chẳng qua chỉ hôn nàng một lần, chẳng qua chỉ giúp nàng giải nguy, ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua, đáng để nàng động tâm như vậy sao?

(=.= Chưa thấy ai như Túy ca, tự ghen với chính mình)

Muốn động tâm, cũng nên động tâm với tuyệt thế mỹ nam trước mặt nàng thấy được sờ được, cùng nhau ăn cùng nhau ngủ mới đúng chứ.

Tuy rằng, nam nhân kia là hắn.

Nhưng mà, nam nhân kia cũng không phải hắn.

Nàng hoặc là động tâm với cả hai người hắn, hoặc là ngay cả một người cũng đừng động tâm.

Như bây giờ được xem là gì?

Nàng thích là bóng dáng hư ảo kia của hắn?

Nhưng là, rốt cuộc người nào mới thật sự là hắn?

Aizz, rối loạn, rối loạn.

Không thể nghĩ nữa, nếu tiếp tục nghĩ, chính hắn sẽ phải luẩn quẩn đến choáng váng.

Đông Phong Túy tiến đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, chống lại ánh mắt sương mù mê mông của nàng.

Trong mắt của nàng không có hắn, ngay cả mí mắt nàng đều không chớp một cái.

Đông Phong Túy đang muốn phát hỏa, đã thấy Cổ Lạc Nhi hơi ngồi thẳng lên, bỗng nhiên nâng tay xoa xoa hai má hắn.

Bàn tay bé nhỏ thật mềm mại thật trơn mịn.

Mang theo một chút man mát, vô cùng thoải mái.

Đông Phong Túy nhất thời ngây dại.

Hỏa khí trong lòng thoáng cái mất rạo.

Lời nói vừa mới bốc lên cổ cũng lập tức nuốt trở về.

Hắn tỉnh tã chăm chú nhìn Cổ Lạc Nhi trước mặt.

Chưa từng gần gũi quan sát nàng như vậy.

Tới gần nhìn kỹ, mới phát hiện, kỳ thật ngũ quan của nàng cực kỳ tinh tế, rất đẹp.

Bình thường, nàng nghịch ngợm, nàng hào hứng linh hoạt khiến lực chú ý trên người dời đi, không nhận ra được vẻ đẹp của nàng.

Tầm mắt Đông Phong Túy trượt xuống một đường.

Từ cái trán mượt mà của Cổ Lạc Nhi, đến đầu mi mỏng như khói, màu tử sáng trong, rồi đến chiếc mũi thẳng tắp xinh xắn.

Sau đó, hô hấp của Đông Phong Túy cứng lại.

Tầm mắt hắn rơi xuống trên môi đỏ hồng của Cổ Lạc Nhi.

Không biết là nguyên nhân tâm lý, hay là do hôm nay Cổ Lạc Nhi tâm tình khác lạ, môi nàng so với ngày thường, cực kỳ kiều diễm, cực kỳ đáng yêu.

Môi nàng có chút hé ra, hơi thở trong veo từ trong miệng tỏa ra.

Làm cho tâm tình người ta vô cùng thanh thoi.

Đông Phong Túy say sưa.

Nhớ tới đêm đó, đêm trộm ngọc tỷ, hắn xuất hiện ở trong phòng Cổ Lạc Nhi.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng mà hôn nàng.

Lúc ấy tại sao phải hôn nàng?

Đương nhiên là có nguyên nhân của hắn.

Hắn chưa từng nghĩ muốn hôn nàng, nhưng mà, dường như hắn cũng không bắt mãn hôn nàng.

Hồi tưởng lại, nụ hôn hắn cho Cổ Lạc Nhi, cũng là nụ hôn đầu của hắn.

Tin được sao? Đường đường là hoàng đế, đường đường là Đạp Tuyết công tử, cư nhiên lại chưa từng động vào nữ nhân.

Không có biện pháp, hắn không có cơ hội a.

Lấy hành vi của Đông Phong Túy hắn, quá lười, mà động chạm nữ nhân là phải cần đến sức lực nha.

Lại càng không nói đến phải xử lý sự việc phức tạp trong hậu cung.

Lấy hành vi của Đạp Tuyết công tử hấn, quá thần bí, cũng không thể vì nữ nhân phá hủy cảm giác thần bí này đi.

Đường như, trên đời này không có nữ nhân nào đáng để hấn hy sinh như vậy.

Nhưng hôm nay, đối mặt với làn môi của Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy bỗng nhiên lại có một loại ham muốn chiếm lấy.

Hấn từng chút từng chút sát về phía làn môi mê người kia, sát vào. . . . .

Nhưng đúng lúc này, ngay tại lúc hấn sắp đạt được, Cổ Lạc Nhi vẫn đang thất thần ngẩn người đột nhiên thanh tỉnh lại.

Đông Phong Túy trong lòng hô to xúi xẻo, trên mặt vẫn mang nụ cười say lòng người như cũ.

“Ái phi, người đùa giỡn trầm đủ chưa?”

Cổ Lạc Nhi đỏ bừng mặt, vội vàng rút tay lại.

Biện bạch: “Ai đùa giỡn người? Không có việc gì người đến gần như vậy làm gì?”

Mặt nàng ửng ửng hồng , dáng vẻ thẹn thùng khiến trong lòng Đông Phong Túy khẽ lay động.

Nhịn không được tiếp tục trêu đùa nàng.

“Ái phi, đừng phủ nhận nha. Nàng có thể tiếp tục đùa giỡn, còn có thể đùa giỡn nhiều hơn một chút.”

Những lời này, đổi lấy một tia xem thường của Cổ Lạc Nhi.

“Ta mới sẽ không đùa giỡn người mà ta không có hứng thú.”

Mặt Đông Phong Túy lập tức xụ xuống.

Cái gì mà gọi là người không có hứng thú?

Hờn dỗi nói: “Như vậy người cảm thấy hứng thú với người nào? Đạp Tuyết công tử?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn hấn, hỏi: “Làm sao người biết ta thích Đạp Tuyết công tử?”

Lời ra khỏi miệng, mới ý thức được nàng nói quá trực tiếp.

Vội che miệng lại.

Dù thế nào, người trước mặt này cũng là phu quân trên danh nghĩa của nàng nha, cần phải chừa cho người ta chút mặt mũi.

Đông Phong Túy trong ngực cuộn cuộn lên một trận dấm chua vô hạn.

Chính hấn cũng kỳ quái, hấn đang làm sao vậy? Cổ Lạc Nhi thích không phải là hấn sao?

Hấn đang ăn giấm chua gì vậy?

Gì? Ghen?

Hấn mới sẽ không vì Cổ Lạc Nhi nữ nhân không có một chút mỹ đức này mà ghen.

Đông Phong Túy vốn đang tựa ở trên bàn, cảm giận đứng dậy, đến giữa phòng bên kia, nằm nghiêng trên thụy tháp.

Thấy Cổ Lạc Nhi thở phào một cái như trút được gánh nặng, một tay chống lên bàn, bộ dáng giống như lại muốn suy nghĩ thất thần.

Cơn giận vừa mới tiêu xuống lại bắt đầu bốc lên.

Kêu lên: “Này, thời điểm không còn sớm, người làm sao vẫn còn chưa trở về ngủ?”

Cổ Lạc Nhi mê mông ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Muộn rồi sao? A, được rồi, đi ngủ.”

Sau đó mới trở về chỗ cũ, Đông Phong Túy nói, hình như là trở về ngủ.

Trở về đâu? Về Cầm Sát điện sao?

Nguy rồi, hình như nàng đã thật đắc tội với hần, nàng còn chưa giao trả nhiệm vụ cho Lãnh Dạ mà, vẫn chưa thể trở lại Cầm Sát điện ngủ.

Cổ Lạc Nhi cuối cùng hoàn toàn để Đạp Tuyết công tử qua một bên, tươi cười đầy mặt chạy đến trước mặt Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, người mệt rồi sao? Lạc Nhi phục thị người ngủ nhé.”

“Người muốn phục thị trẫm?” Đông Phong Túy đùa giỡn hỏi lại.

Nhịp tim không hiểu sao lại đập nhanh hơn.

Hần dường như không hề bài xích để Cổ Lạc Nhi phục thị, không một chút nào.

Cổ Lạc Nhi lại bị hần nháo đỏ thắm mặt.

Xem đi, đều là tự mình, sơ ý lơ là, khiến người ta hiểu lầm.

Vội xua tay nói: “Hoàng thượng, Lạc Nhi không phải có ý đó. Ta là nói, gột rửa cho người ngủ thôi.”

Đông Phong Túy ngủ cả một ngày, hiện tại tinh thần vừa tốt.

87. Chương 88: Đá Hoàng Đế Lười Sorry

Hần rất có hứng thú cùng Cổ Lạc Nhi pha trò.

Nói thật ra, cuộc sống trong cung quả thật có chút nhàm chán.

Nụ cười trên mặt càng thêm sâu.

“Lạc Nhi, nàng muốn phục thị trẫm tắm rửa?”

Trên mặt Cổ Lạc Nhi càng thêm đỏ ửng.

“Không, không phải. Được rồi, hoàng thượng, dù sao người cũng đã có rất nhiều người phục thị, Lạc Nhi tự mình đi ngủ vậy.”

Nói xong, co cẳng chuồn đi.

Đông Phong Túy hôm nay rất kỳ quái nha, nói nhiều lời như vậy, hần không thấy mệt mỏi sao?

Há đoán được nàng vừa mới nhào tới bên giường, vừa mới nâng lên một chân, còn chưa đặt lên trên giường, phía sau lại truyền đến thanh âm lười biếng của Đông Phong Túy.

“Đêm nay trẫm muốn giường ngủ.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng buông chân xuống.

Luôn miệng nhận lời: “Vâng, vâng, giường này vốn chính là của Hoàng thượng. Như vậy, đêm nay Lạc Nhi ngủ ở thụy tháp đi.”

Đông Phong Túy vẫn khẩu khí lười biếng nói.

“Trẫm thỉnh thoảng nửa đêm sẽ muốn đổi sang thụy tháp ngủ.”

Cổ Lạc Nhi nghiêng đầu trừng mắt Đông Phong Túy, đêm nay hần cố ý muốn gây khó dễ với nàng sao?

Tức giận hỏi: “Vậy ta ngủ ở đâu?”

“Đó là chuyện của người.”

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, chẳng lẽ là muốn ta ngủ trên sàn?

Vậy cũng không được.

Khí trời đêm xuân vẫn có chút lạnh, ngủ trên sàn nhà vạn nhất bị cảm thì làm sao đây?

Uống thuốc là chuyện nhỏ, nhưng làm trễ việc buôn bán của Minh Châu lâu thì phiền toái rồi.

Nghĩ nghĩ, đành phải vui vẻ cười theo nói: “Vậy, hoàng thượng, lúc người ngủ thụ tháp ta ngủ trên giường, lúc người ngủ trên giường thì ta ngủ thụ tháp, được không?”

Đông Phong Túy vốn định bức ép nàng, khiến nàng tới van cầu cầu mình, để trong lòng bình ổn một chút.

Không ngờ nàng lại đưa ra biện pháp như vậy.

Nghĩ nghĩ, một chủ ý tuyệt diệu nổi lên trong đầu.

Đông Phong Túy hơi hơi vuốt cằm.

“Hoàng thượng, bây giờ người ngủ ở đâu?”

Cổ Lạc Nhi thử hỏi.

Đã thấy Đông Phong Túy nhắm nghiền hai mắt, không trả lời, có vẻ giống như đang ngủ.

Cổ Lạc Nhi thở ra chậm chậm, rón ra rón rén rời khỏi thụ tháp, đi ra ngoài rửa mặt xong, lại trở vào ngủ.

Nàng mỗi ngày đều bận rộn rộn ba, hôm nay lại đánh lộn với Phùng Thái úy, tiêu hao quá nhiều tinh lực, quá mệt mỏi.

Đông Phong Túy vẫn y nguyên nằm trên thụ tháp, vẫn là đáng vẻ vừa rồi.

Cổ Lạc Nhi lặng lẽ bò lên giường, nằm xuống ngủ.

Nàng thật sự quá mệt mỏi rồi, nằm xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Cổ Lạc Nhi vừa mới ngủ, Đông Phong Túy trên thụ tháp liền mở mắt.

Liếc mắt nhìn Cổ Lạc Nhi đang ngủ say trên giường, khóe môi Đông Phong Túy có chút giương lên.

Cổ Lạc Nhi ngủ đến nửa đêm, nặng nề mơ một giấc mộng.

Nàng mơ thấy mình đang đi giữa đồng cỏ bao la buổi sớm, mặt trời vừa mọc, khiến hơi nước trong không khí đều chiếu sáng trong suốt.

Trong ánh hào quang, một thân ảnh đầu đội mũ đen, thân choàng áo đen đi về phía nàng.

Cổ Lạc Nhi tâm thần đều say mê nhìn hắn, nhìn hắn từ từ đi gần về phía mình.

Hắn càng ngày càng gần.

Nhưng mà, chung quanh thân thể hắn luôn bao quanh một tầng sương mù, khiến nàng không nhìn thấy rõ.

Cổ Lạc Nhi kích động muốn tiến lại đón.

Bên cạnh lại không biết từ chỗ nào đột nhiên chui ra một con mãng xà khổng lồ, gắt gao quấn lên người nàng.

Cự Mãng thè cái lưỡi hồng hồng về phía nàng, hô hấp của nó như một làn sóng phun lên mặt, lên cổ nàng.

Hả, Cự Mãng cũng hô hấp giống người sao?

Cổ Lạc Nhi sợ hãi, muốn tránh khỏi Cự Mãng, nhưng thể nào cũng không tránh thoát được.

Nàng cầu trợ nhìn về phía Đạp Tuyết công tử đang đi về phía nàng.

“Cứu cứu ta.”

Cổ Lạc Nhi kêu cứu.

Đạp Tuyết công tử vẫn như cũ không nhanh không chậm tiến về phía trước, nhịp chân ưu nhã bước tiếp.

Kì quái, khinh công của hắn không phải rất cao sao?

Rõ ràng thấy nàng bị mãng xà quấn lấy, vì sao không nhanh nhanh tới cứu nàng?

Cổ Lạc Nhi tức giận nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi tới gần nàng.

Cự Mãng càng quấn càng chặt, xiết chặt đến mức nàng cơ hồ không thể hô hấp.

Điểm chết người nhất chính là, hô hấp của nó phả vào trên mặt cùng trên cổ nàng, ngứa ngứa, khó chịu tột cùng.

Đạp Tuyết công tử rút cục đi tới trước mặt nàng.

Nhưng hắn không động thủ đánh con rắn, mà là chậm rãi vén chiếc khăn che mặt của hắn lên.

Oa, nàng cũng muốn nhìn thấy chân dung của Đạp Tuyết công tử nha.

Cổ Lạc Nhi kích động.

Chiếc khăn che mặt nhanh chóng từ trước mặt Đạp Tuyết công tử được gỡ xuống, hắn hơi nghiêng về phía trước, lộ ra khuôn mặt tuấn tú đặc biệt to của Đông Phong Túy tiến đến trước mặt nàng.

Hướng về phía nàng lộ ra ý cười ranh mãnh.

Hóa ra là cái tên này đang trêu chọc nàng, khó trách thấy chết mà không cứu.

Cổ Lạc Nhi tức giận vươn tay ra, muốn đẩy mặt tên Đông Phong Túy đáng giận này ra.

“Người làm gì vậy?”

Bên tai truyền đến lời nói mê của Đông Phong Túy.

Thần quang đột nhiên biến mất.

Đông Phong Túy giả trang thành Đạp Tuyết công tử, Cự Mãng quấn lấy nàng cũng đều không thấy.

Cổ Lạc Nhi mạnh mẽ mở mắt ra.

Trước mắt nàng là một khoảng tối.

Cũng không gọi là tối đi, ánh nến đã tắt, nhưng ngoài cửa sổ có ánh trăng xuyên thấu chiếu vào qua giấy cửa sổ màu trắng.

Trong phòng tràn ngập ánh sáng mờ ảo, có thể thấy được rõ ràng đường nét vật thể.

Cổ Lạc Nhi thở ra một hơi.

Không sao không sao, chỉ là một giấc mộng.

Nhưng mà, rõ ràng là mộng, rõ ràng không có Cự mãng, vì sao trên mặt trên cổ của nàng vẫn có hơi thở phả vào?

Ngứa ngứa, khó chịu tột cùng.

Còn có còn có, thân thể của nàng cũng vẫn bị thứ gì đó quấn lấy chặt chẽ.

Cổ Lạc Nhi nghiêng đầu, ngoảnh sang bên cạnh xem xét, cả kinh thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Đáng giận, nàng vậy mà lại thấy được mặt Đông Phong Túy.

Tên này, không phải đang ngủ trên Thụy Tháp sao? Chạy lên giường từ lúc nào đây?

Đến trên giường đến ngủ thì thôi, lại còn ôm chặt lấy nàng.

Khó trách nàng lại mơ thấy mãng xà, thì ra là do hắn tạo thành a.

Mặt hắn kề sát bên cạnh cổ của nàng, hô hấp như làn sóng phả lên mặt cùng trên cổ nàng.

Khó trách nàng lại mơ tới măng xà hô hấp về phía nàng, vẫn là cái tên đáng giận Đông Phong Túy tạo thành hậu quả xấu này.

Hừ, ngay cả ngủ một giấc cũng khiến nàng không được an bình.

Là rắp tâm muốn đầu hũ của nàng hay là định biến nàng thành gối ôm?

Cổ Lạc Nhi định tách tay Đông Phong Túy ra, đi tới thụy tháp để ngủ.

Nhưng Đông Phong Túy ôm rất chặt, nàng đẩy thế nào cũng không dịch chuyển.

Đông Phong Túy đúng là cố ý.

Hắn vốn định thừa dịp sau khi Cổ Lạc Nhi ngủ rồi, ôm nàng chuyển qua chỗ khác, đùa nàng một trận lớn.

Dù sao ban ngày hắn ngủ thấy đủ rồi, chỉ ngoài ra lấy thân phận Đạp Tuyết công tử tới trợ giúp Cổ Lạc Nhi, mất một chút thời gian.

Thời gian còn lại đều để ngủ.

Hắn không có việc gì để làm nha, không ngủ thì làm gì?

Đêm nay vừa lúc không vội, vừa lúc có thể cùng Cổ Lạc Nhi nhón nháo.

Xem như điều chỉnh cuộc sống một chút đi.

Không tìm chút việc vui, cuộc sống này thật sự là quá nhàm chán.

88. Chương 89: Đá Hoàng Đế Lười Sorry2

Đông Phong Túy leo lên trên giường, muốn ôm lấy Cổ Lạc Nhi.

Nhưng là, không biết như thế nào, tay vừa đặt dưới thân thể nàng, cảm giác ôn ôn nhuyễn nhuyễn lại làm cho hắn vô cùng lưu luyến, không đành lòng mà buông tay.

Cảm giác ôm nàng, thật sự rất thích.

Đông Phong Túy không tự chủ nằm xuống, thầm nghĩ, trước ôm một chút đã, để tay đỡ ghìen rồi nói sau.

Một chút ác ý dâng lên trong lòng Đông Phong Túy.

Hắn đây gọi là gì? Thừa lúc người ta ngủ rồi ăn bớt?

Nhưng mà, Cổ Lạc Nhi là phi tử của hắn nha, người trong lòng nàng cũng là hắn, vì sao hắn không thể ôm nàng?

Được rồi, chỉ ôm một chút chút thôi.

Đông Phong Túy ôm Cổ Lạc Nhi, mí mắt lại dần dần nặng xuống.

Chưa bao giờ có cảm giác cực kỳ mệt mỏi, cực kỳ dễ chịu như này.

Kì quái, rõ ràng ban ngày hắn đã ngủ đủ rồi nha.

Không đợi Đông Phong Túy suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, hắn đã ngủ thật say.

Khi Cổ Lạc Nhi đẩy tay hắn, hắn đã tỉnh rồi.

Nhưng vẫn cứ ôm nàng một lúc nữa, hắn vẫn muốn được ôm nàng.

Cổ Lạc Nhi hao tổn công phu hồi lâu, toàn bộ sức mạnh đều đã sử dụng ra, nhưng vẫn không xê dịch được cánh tay Đông Phong Túy.

Một chút cũng không có dịch.

Cổ Lạc Nhi ảo não không thôi.

Tên này mỗi ngày chỉ biết ngủ, tay chân không làm gì, ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được, cơ bắp lâu không co rút lại đã là may rồi, làm sao còn có thể có khí lực lớn như vậy?

Lại đẩy một hồi, chẳng những không xê dịch Đông Phong Túy được một điểm, ngược lại đầu của hắn còn buông xuống, sát vào nàng càng thêm gần.

Bên tai như bị hắn hà hơi, ngứa ngứa, khó chịu chết.

Cổ Lạc Nhi cảm tức nghiêng đầu, nghĩ định kéo tay lại, tốt xấu cũng phải đẩy đầu hắn ra xa một chút mới được.

Không ngờ, nàng cách Đông Phong Túy thực sự quá gần, mới hơi nghiêng qua, môi liền trực tiếp ghé sát vào môi của Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi thầm kêu không xong, lúc này trở thành nàng ăn đậu hũ của Đông Phong Túy.

May mắn may mắn, Đông Phong Túy đang ngủ, không biết gì.

Đáng tiếc, không như mong muốn, Đông Phong Túy vốn ngủ say không ngờ lại bởi cái hôn này tỉnh lại.

Cổ Lạc Nhi vội cầu nguyện trong lòng, hi vọng giấc ngủ của Đông Phong Túy vừa rồi rất sâu, không biết chuyện gì xảy ra.

Đáng tiếc, sự tỉnh lần nữa lại trái với nguyện vọng.

Đông Phong Túy lười biếng cười nói: “Ái phi, nàng lại tới đùa giỡn trẫm rồi?”

“Ta mới không có.”

Cổ Lạc Nhi hỏn hển nói.

Cái tên này, được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Ái phi, ” Đông Phong Túy tiếp tục trêu chọc, “Đừng thẹn thùng mà. Người có thể tiếp tục đùa giỡn trẫm, đùa giỡn nhiều hơn chút cũng được.”

“Ta, ta thật không có.”

Cổ Lạc Nhi có chút vô lực nói.

“Cái kia, chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

“Ngoài ý muốn?” Đông Phong Túy nhướn mày, “Trẫm không ngại việc ngoài ý muốn này lại tới.”

Cổ Lạc Nhi cảm tức đẩy đẩy hắn.

“Này, người buông ta ra được chưa?”

Trong truyền thuyết, hoàng đế đều là hoa tâm đại la bặc, quả nhiên như thế.

(hoa tâm đại la bặc: hoa tâm cây củ cải, đã được biếm ý từ. Câu nói này dùng cho nam nhân không đứng đắn, câu dẫn nữ nhân, hay thay đổi thất thường. VD: Vi Tiểu Bảo trong Lộc Đỉnh Ký.)

Mấy buổi tối trước, tất cả đều bình an vô sự, nàng còn tưởng rằng hắn đích thực là một chính nhân quân tử đây.

Bây giờ mới lộ ra nguyên hình.

Hừ, nàng cũng không thể để hắn thành công.

Đông Phong Túy tràn đầy không tình nguyện buông lỏng tay một chút, lại do dự không chịu buông ra hoàn toàn.

Cảm giác ôm Cổ Lạc Nhi thật sự rất thích rất thích, khiến hắn rất không nỡ buông nàng ra.

Cổ Lạc Nhi lại không cam tâm tình nguyện.

“Này , Hoàng thượng, người đã nói , chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa, người sẽ không sủng hạnh ta. Người cũng không thể nói lời mà không giữ lời.”

“Trẫm khi nào nói mà không giữ lời rồi?”

Đông Phong Túy phần nộ buông tay ra.

Đột nhiên cảm thấy, chỉ cần Cổ Lạc Nhi bằng lòng, kỳ thật sủng hạnh nàng cũng không phải là chuyện không tốt.

Đông Phong Túy mới buông lỏng tay, phát hiện vạt áo bên trái đầu vai Cổ Lạc Nhi trượt xuống một chút, lộ ra đầu vai mượt mà.

Vụng trộm nuốt nước miếng một cái, đưa tay qua, định giúp nàng kéo vạt áo lên.

Đừng để nhiễm lạnh.

Cổ Lạc Nhi lại hiểu lầm ý tứ của hắn, còn tưởng rằng hắn nuốt lời, lại muốn tới ôm nàng.

Dưới tình thế cấp bách, nhấc một chân, nhắm hướng Đông Phong Túy đá đến.

Lần này, lực đá rất mạnh.

Đông Phong Túy bất ngờ không đề phòng, lại thêm đang ngủ ở mép giường, thân thể liền trượt xuống dưới giường.

Về phần tại sao lại ngủ ở mép giường, này, thật sự phải trách Cổ Lạc Nhi a.

Tướng ngủ của nàng quá bất nhã, nghiêng ngả, chiếm hơn nửa cái giường.

Đông Phong Túy đành phải chịu thiệt ngủ ở mép giường, thân thể còn phải gắt gao áp sát vào trên người Cổ Lạc Nhi mới không bị ngã xuống giường.

Nếu không, một cước này của Cổ Lạc Nhi đâu có thể nào đá Đông Phong Túy xuống giường được.

Thân thể Đông Phong Túy bay lên, trong đầu nhanh chóng hiện lên một đồng ý nghĩ.

Hắn có nên dùng khinh công đứng lên?

Lấy khinh công của hắn, có thể dễ dàng xoay người phiêu lượng, dùng tư thế tuyệt mỹ rơi xuống mặt đất.

Cam đoan lợi nhuận đủ ánh mắt của Cổ Lạc Nhi.

Cam đoan làm nàng nhìn Đông Phong Túy với ánh mắt khác, về sau không nghĩ đến Đạp Tuyết công tử nữa.

Được rồi, cho dù nếu muốn, cũng là một nửa của một nửa, hai cái đều muốn.

Chính là, hắn bây giờ không phải là Đạp Tuyết công tử, hắn là Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy Hoàng đế lười có tiếng sao có thể có thể biết võ công?

Nhưng mà nhưng mà, nếu không dùng khinh công, té xuống có thể ngã rất đau? Có thể té bị thương hay không?

Trong vòng 0 phút lẻ mấy giây, Đông Phong Túy lại liên tiếp đem vấn đề này suy xét vào lần.

Thế nhưng, hắn còn đang chưa quyết định được, lưng của hắn đợi không được, nặng nề mà đâm xuống mặt đất.

May mà trên mặt đất trải thảm thật dày, hắn ngã không đau lắm.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy một tiếng “Bịch” trầm đục, sợ tới mức vội vàng đứng lên, lăn đến dưới giường.

Đỡ Đông Phong Túy, lo sợ hỏi: “Hoàng thượng, người không sao chứ? Ngã như thế nào rồi?”

Đông Phong Túy thật ra chuyện gì cũng không có, nhưng thấy Cổ Lạc Nhi hắn hỏi như vậy, cố tình nhe răng nhếch miệng, giả bộ đáng vẻ hết sức đau đớn.

“Lưng, lưng của trẫm a.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm kêu khổ.

Nguy rồi, đá Hoàng đế đại nhân xuống giường đã là đại đại không nên, lại còn té bị thương hấn, vậy phải làm sao bây giờ?

Đây là người nàg không thể trêu vào nha.

“Hoàng thượng, để Lạc Nhi nhìn xem thương thế của người.”

Cổ Lạc Nhi dùng sức định leo qua Đông Phong Túy, xem thương thế trên lưng hấn.

Đông Phong Túy nhân cơ hội mở hai cánh tay ôm lấy nàg.

Trong miệng lấp bắp nói: “Đỡ, đỡ trẫm đến giường, đi lên giường đi.”

Cổ Lạc Nhi đành phải chiếu theo phân phó của hấn, mất sức chín trâu hai hổ, mới đưa được Đông Phong Túy lên trên giường.

Mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Tên này, thật sự là quá nặng.

Cổ Lạc Nhi dìu Đông Phong Túy lên giường, để mặt hấn hướng xuống ghé vào trên giường, chính mình đi thấp một ngọn nến.

Đặt nệm lên đầu giường, nhẹ nhàng vạch trần y sam trên lưng Đông Phong Túy.

Toàn bộ phía sau lưng của Đông Phong Túy hiện rõ trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Phía sau lưng thập phần trơn bóng.

89. Chương 90: Hoàng Đế Lười Nói Dóc

Nước da như bạch ngọc, dưới ánh nến chiếu xuống, mạ một lớp vàng sáng mông lung.

Lưng rộng lớn, eo mảnh khảnh, không có một chút thịt dư thừa.

Tam giác ngược hoàn mỹ, hình thể mỹ nam hoàn mỹ.

(Thân hình tam giác ngược còn được gọi là thân hình chữ V. Phần trên của cơ thể lớn hơn phần dưới – vai khá rộng so với vòng hông hẹp, ngực lớn, thon ở vùng eo. Nhưng nhờ thế mà có dáng dấp của một vận động viên.)

Cổ Lạc Nhi lại một lần nữa cảm thán.

Tuyệt thể mỹ nam đúng là tuyệt thể mỹ nam a, ngay cả phía sau lưng cũng mê hoặc lòng người như vậy.

Nhưng mà, trên lưng hấn đến cả một vết bầm tím mờ mờ cũng không có.

“Hoàng thượng, trên lưng người ngã xuống ở chỗ nào?”

Cổ Lạc Nhi nghi ngờ hỏi.

Đông Phong Túy lẩm bẩm lẩm bẩm.

“Lưng trẫm a, xong rồi xong rồi, ngã đến rã rời.”

Cổ Lạc Nhi thử nhẹ nhàng xoa bóp trên lưng Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, nơi này đau không?”

Tay nàg vừa mới chạm đến phía sau lưng Đông Phong Túy, Đông Phong Túy liền oa oa kêu to lên.

“Đau, đau quá.”

Cổ Lạc Nhi thử thăm dò xoa bóp vài nơi, Đông Phong Túy đều kêu gào không ngừng.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu lo lắng.

Diện tích bị thương lớn như vậy, bên ngoài lại không có bất luận vết thương gì, cũng đừng bị nội thương nha.

Đứng lên, lo lắng trùng trùng nói: “Hoàng thượng, ta đi tìm ngự y đến xem cho người.”

Đông Phong Túy vội vàng ngăn nàng.

“Không cần, không cần, chỉ một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

“Không, nói không chừng thương thế kia tương đối nặng. Hoàng thượng, người cũng không thể chủ quan, vẫn nên để đại phu đến xem một chút đi.”

Cổ Lạc Nhi đem chăn nhẹ nhàng che lên người Đông Phong Túy, đã nghĩ đi ra ngoài tìm người truyền ngự y tới đây.

Đông Phong Túy lần nữa ngăn nàng.

“Lạc Nhi, không được đi.”

Cổ Lạc Nhi nóng nảy.

“Hoàng thượng, có thương tích phải chữa khỏi mới được. Người cũng không thể tùy hứng.”

Đông Phong Túy thấy nàng cố ý muốn đi, đành phải khích nàng.

“Nếu như ngự y hỏi, trẫm làm sao bị thương, người nên trả lời như thế nào đây? Đá trẫm bị thương, trọng tội, trẫm cũng không bao che cho người được.”

“Người, người có thể nói là tự mình ngã xuống giường chứ sao.”

Cổ Lạc Nhi càng nói thanh âm càng thấp.

Xấu hổ a.

Chỉ là một phi tử, lại đá hoàng thượng xuống dưới giường.

Đông Phong Túy phản bác.

“Giống sao? Trẫm tự mình rơi khỏi giường? Cho dù ngã, sẽ ngã nặng như vậy sao?”

“Vậy, vậy người nói làm sao bây giờ?”

“Cứ như vậy đi. Cũng khá hơn chút rồi.”

Cổ Lạc Nhi đứng ở bên giường, ngưng mi suy tư.

Đông Phong Túy quay mặt nhìn nàng, thấy nàng thoáng cái đã thất thần, lòng tràn đầy tư vị không đúng.

Nàng lại đang nghĩ đến Đạp Tuyết công tử sao?

Quá không để hấn vào mắt rồi.

Vừa định tiếp tục làm bộ rên rỉ vài tiếng, khiến cho Cổ Lạc Nhi chú ý tới, đã thấy nàng bỗng nhiên ngừng đầu lên.

Giống như đã hạ quyết tâm trọng đại.

Cổ Lạc Nhi dùng giọng điệu kiên định nói: “Hoàng thượng, ta nhất định phải đi tìm ngự y tới. Về phần xử phạt ta ra sao, tùy ý, Lạc Nhi nhận.”

Quay đầu liền chạy về phía ngoài phòng.

Đông Phong Túy bị lời của nàng cả kinh sửng sốt.

Thì ra, vừa rồi là nàng do dự, có nên hay không tìm ngự y cứu hần.

Cứu hần, cũng có nghĩa tội đá hoàng đế xuống giường của nàng sẽ được không khai.

Như vậy, nàng sẽ bị trừng phạt.

Không cứu hần, có thể hần sẽ bị nội thương.

Mà nàng, lựa chọn cái đầu.

Đông Phong Túy đột nhiên cảm thấy mình thật xấu xa, thật tiểu nhân, thật đê tiện.

Mà thân ảnh Cổ Lạc Nhi dưới ánh nến, rất cao lớn.

Thấy Cổ Lạc Nhi đã chạy đến cửa phòng, vội vã gọi nàng.

“Lạc Nhi, quay lại, trầm thật sự không việc gì.”

Tay Cổ Lạc Nhi nâng lên chuôi cửa.

“Vẫn là để ngự y đến xem mới khiến cho người yên tâm.”

“Không, ở đây có hộp thuốc trị thương, hiệu quả trị liệu rất tốt, so với thuốc của ngự y tốt hơn nhiều.”

Đông Phong Túy không có biện pháp, đành phải cầm thuốc đến lấy lệ.

Hần sao có thể quả thật quý rầy ngự y đến đây?

“Thật sao?”

Cổ Lạc Nhi vừa mừng vừa sợ, quay người lại chạy về bên giường.

“Thuốc ở đâu a?”

Quá tốt rồi, không cần kinh động người ngoài, mà nhìn ý tứ Đông Phong Túy, hần cũng không muốn nói toạc vụ này ra ngoài.

Nói như vậy, nàng có thể bình yên vô sự.

Đông Phong Túy chỉ vào một cái ngăn kéo nhỏ trên tủ đầu giường nói: “Ở đằng kia, trong cái hộp nhỏ màu trắng.”

Cổ Lạc Nhi dựa theo chỉ thị của hần, tìm được một chiếc hộp nhỏ bạch ngọc.

Mở ra ngửi ngửi, một mùi hoa mai nhẹ nhàng bay vào mũi.

“Đây là thuốc gì vậy?”

Đông Phong Túy đáp: “Lãnh sương cao, thánh dược chữa thương. Người giúp trầm bì một chút sẽ không sao nữa.”

Hần không dám nói thực tình cho Cổ Lạc Nhi, sợ chọc giận đến nàng.

Đành phải kiểm soát, để nàng thoa thuốc trị thương.

Kỳ thực, trong chiếc hộp này, căn bản không phải là thuốc.

Chỉ là một hộp dưỡng da làm đẹp mà thôi.

Về phần hần đường đường một đại nam nhân, vì sao lại có đồ của nữ nhân gia, nói đến lại là chuyện thật dài.

Từ khi hần kế thừa ngôi vị hoàng đế đến nay, hần chưa bao giờ sướng hạnh qua hậu phi.

Thái hậu, cùng với tất cả các thần tử trung tâm hộ quốc người người vì thế mà lo lắng.

Đông Phong Túy bản thân lười hay không lười, có thích nữ sắc hay không không là vấn đề, nhưng hần dù sao cũng không thể không thay hoàng gia khai chi tán diệp đi.

(khai chi tán diệp: sinh con nối dõi)

Gặp qua hoàng đế lười như vậy chưa?

Vì lười mà cắt đứt huyết mạch hoàng thất.

Các thần tử không thể dễ dàng tiếp xúc trực tiếp với hoàng thượng, thái hậu đành phải gánh vác chức vụ du thuyết to lớn này.

Nhưng mà a, vô luận nàng áp dụng biện pháp gì, tốn bao lời lẽ, cũng không có biện pháp bắt bí được Đông Phong Túy.

Thường thường nàng vừa mới nói lời dạo đầu, Đông Phong Túy liền ngủ thiếp đi.

Cuối cùng trong một lần gia yến, tất cả hậu phi tề tụ một phòng.

Đúng lúc lại có một nước láng giềng Tê Hà quốc phái sứ giả đưa tới lễ vật, trong đó lại có hộp đường da này.

Thái hậu nhân cơ hội này, hướng Đông Phong Túy ngồi ở thượng thủ đang ngáp liên tiếp đề nghị.

“Hoàng nhi, hộp Lãnh sương cao này liền để con ban cho những vị phi tử kia đi.”

Lời vừa nói ra, tất cả hậu phi hai mắt đều tỏa sáng, thẳng tắp chăm chăm vào hộp ngọc nhỏ trên tay Đông Phong Túy.

Ai cũng hiểu được ý tứ Thái hậu.

Ban tặng lãnh sương cao là chuyện nhỏ, muốn hoàng thượng lựa chọn một vị hậu phi mới là đại sự.

Phải biết rằng, mười lăm hàng tháng là ngày gia yến trong cung.

Mười lăm trăng tròn, là ngày lành đoàn viên.

Ước định mà thành, ngày này mỗi tháng, thường thường làm hoàng đế, đều lưu lại một vị phi tử sủng ái nhất thị tẩm.

Đông Phong Túy nếu như ban thưởng lãnh sương cao này cho phi tử nào, không cần phải nói, Thái hậu cũng sẽ áp dụng thủ đoạn cường ngạch, tại đêm đó đưa vị phi tử kia đến trên giường Đông Phong Túy đi.

Tuy nói Thái hậu bình thường không quản đại sự, thích đùa thích nháo, nhưng đây dù sao cũng liên quan đến chuyện nối dõi tông đường.

Nàng không thể không quan tâm.

Đông Phong Túy càng thêm hiểu rõ ý tứ Thái hậu.

Nhưng là, những hậu phi phía dưới kia không có một người nào khiến hấn khơi dậy hứng thú.

Không có hứng thú chính là không có hứng thú.

Hơn nữa, hấn có lý do riêng không tới sủng hạnh bất luận một hậu phi nào.

Phía sau mỗi một vị hậu phi, đều đại biểu ột thế lực rắc rối phức tạp.

Hấn tạm thời, vẫn chưa muốn hòa lẫn vào những thế lực này.

Đông Phong Túy miễn cưỡng tiếp nhận lãnh sương cao, cầm trong tay ngắm nghía một hồi.

Ngoảnh về phía Đông Phong Linh ngồi bên người Thái hậu cười nói: “Phong Linh, thưởng uội đi.”

Thái hậu tức giận đến xoay đầu sang một bên, không thèm để ý đến Đông Phong Túy.

Tất cả hậu phi đều hiện ra vẻ mặt thất vọng.

Đông Phong Linh kính tạ bất mãn.

(kính tạ bất mãn: từ chối vì năng lực không đủ.)

“Hoàng huynh, mẫu hậu nói, để huynh thưởng cho các vị hoàng tẩu, Phong Linh không dám nhận.”

Đông Phong Túy cũng không thuyết phục, thuận tay đưa cho An Thụy bên cạnh.

“Thu đi.”

Thái hậu giận đến về sau không thêm quản chuyện của Đông Phong Túy nữa.

Chẳng những mặc kệ Đông Phong Túy, ngay cả chuyện hậu cung cũng không quản.

Nếu không, Nguyệt quý phi sao có cơ hội kiêu ngạo như thế.

Lúc này, dưới tình thế cấp bách, Đông Phong Túy đột nhiên nhớ chiếc hộp lãnh sương cao này, liền kêu Cổ Lạc Nhi lấy ra thoa phía sau lưng cho hắn.

Đồ dưỡng da thôi, bôi như thế nào cũng không có việc gì.

Cổ Lạc Nhi không chút nào hoài nghi, chỉ âm thầm buồn bực.

Mùi của thánh dược chữa thương này làm sao lại dễ ngủ như vậy?

Nhưng mà, vật phẩm cổ đại, nhất là vật phẩm hoàng cung ngự dụng, hình như đều đặc biệt sang trọng.

Làm cho thuốc trị thương thơm ngào ngạt tựa hồ cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Cổ Lạc Nhi theo lời, cầm hộp ngọc nhỏ, dùng ngón tay chạm một chút vào trong chất àu hồng, cẩn thận thoa lên lưng Đông Phong Túy.

Ngón tay nàng hết sức dịu dàng, phía sau lưng nơi được nàng thoa qua thoải mái không nói nên lời.

Cổ Lạc Nhi thoa thuốc xong, hỏi Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, khá hơn chút nào không?”

Nàng suy nghĩ, nếu như không tốt, nàng vẫn nên đi mời ngự y đến xem.

Đông Phong Túy nghe thấy nàng hỏi, tiếc nuối mà nghĩ, đáng tiếc, toàn bộ phía sau lưng đều đã được thoa xong rồi.

Lóng ngóng nói: “Tốt hơn nhiều rồi. Lãnh sương cao này cần xoa bóp nóng lên, hiệu quả mới tốt, người giúp trẫm xoa bóp đi.”

“A, được.”

Cổ Lạc Nhi đáp ứng.

Để lãnh sương cao xuống, xắn tay áo lên, giúp Đông Phong Túy xoa bóp.

Lúc này không giống như vừa rồi thoa thuốc, hai bàn tay Cổ Lạc Nhi đều đặt trên lưng Đông Phong Túy.

Lực đạo hoàn toàn vừa phải.

Đông Phong Túy thỏa mãn hưởng thụ, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Cổ Lạc Nhi xoa bóp một hồi, tự cảm thấy hắn là không sai biệt lắm.

90. Chương 91: Hoàng Đế Lười Nói Dóc 2

Thả tay xuống, khẽ hỏi: “Hoàng thượng, bây giờ cảm thấy thế nào?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, lại nhìn kỹ một lúc, Đông Phong Túy đã nhắm hai mắt lại, có vẻ như đang say sưa mộng đẹp.

Cổ Lạc Nhi không làm kinh động hắn, kéo y sam của hắn xuống, giúp hắn đắp kín chắn.

Ngẩng mắt nhìn, ngoài cửa sổ đã lộ ra ánh nắng sớm.

Mấy chú họa mi dưới mái hiên lại bắt đầu hót vang.

Hóa ra đã đến thời gian bình thường nên thức dậy.

Cổ Lạc Nhi cân nhắc, Đông Phong Túy chẳng qua chỉ từ trên giường té xuống đất, trên mặt đất còn trải thảm, hẳn là không có chuyện gì lớn lắm.

Bây giờ lại ngủ say được như vậy.

Nếu quả thật bị thương đến thế kia, hẳn còn có thể ngủ được sao?

Như vậy, sẽ không cần phải tìm ngự y đi, nàng phải đi tới Minh Châu Lâu.

Hôm nay Minh khai trương Châu lâu, là một ngày quan trọng nhất, không thể chậm trễ được.

Chỉ là, rốt cuộc vẫn có chút không yên lòng.

Lúc ăn qua bữa sáng, trước khi chuẩn bị xuất môn, Cổ Lạc Nhi hỏi Hỉ Thuận.

“Hỉ Thuận, lãnh sương cao bình thường một ngày thoa mấy lần mới tốt?”

Về mặt Hỉ Thuận kinh ngạc, trong kinh ngạc lại hiện ra kinh hỉ.

Vui vẻ ra mặt hỏi: “Nương nương, Hoàng thượng ban cho người lãnh sương cao?”

Mấy tiểu thái giám tiểu cung nữ khác cũng đều tiến sát lên, muốn nghe câu trả lời của Cổ Lạc Nhi.

Mấy ngày nay bọn họ tiếp xúc rất nhiều với Cổ Lạc Nhi, Cổ Lạc Nhi vừa không kiêu ngạo, lại còn thường kể chuyện cười cho bọn họ nghe.

Bởi vậy, bọn họ ở trước mặt Cổ Lạc Nhi cũng rất tùy tiện.

Cổ Lạc Nhi kỳ quái hỏi: “Hoàng thượng tại sao phải ban cho ta? Ta đâu có bị thương.”

Câu trả lời của nàng làm cho cả đám người không hiểu gì.

Lãnh sương cao cũng bị thương thì có quan hệ gì?

Hỉ Thuận gãi gãi đầu, nghi ngờ hỏi: “Nương nương, không phải người vừa mới hỏi, lãnh sương ột ngày thoa mấy lần mới tốt sao?”

Mấy người khác không đợi được đoạt lấy lời Hỉ Thuận.

“Đúng rồi đúng rồi, chính người hỏi, chúng ta đều nghe thấy được.”

“Nếu như hoàng thượng không ban nó cho người, người sao lại thoa nó đây?”

Cổ Lạc Nhi cũng không hiểu gì, thế nào là thế nào a?

Không hiểu ra sao nói: “Không phải ta dùng, là hoàng thượng dùng.”

“Hoàng thượng dùng?”

Mọi người trăm miệng một lời hỏi, đều há to miệng, cảm đều cả kinh thiếu chút nữa rơi xuống.

Hoàng đế vĩ đại của bọn họ, lại dùng lãnh sương cao?

Một số người liền bắt đầu tưởng tượng đầy đầu.

Chả trách đáng vẻ hoàng thượng lại đẹp như vậy, làn da tốt như vậy, hóa ra là dùng mỹ phẩm dưỡng da a.

Nếu như chúng ta cũng dùng mỹ phẩm dưỡng da, làn da có phải sẽ khá hơn chút không?

Hỉ Thuận cùng mấy người hầu hạ Đông Phong Túy rửa mặt thay quần áo lại càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Hoàng thượng chưa bao giờ dùng mấy thứ mỹ phẩm các loại, chẳng lẽ hoàng thượng đột nhiên trở nên thích đẹp rồi?

Nữ vi duyệt kỹ giả dung, hoàng thượng lại là vì ai mà làm đẹp a?

(Nữ vi duyệt kỹ giả dung: người con gái làm đẹp vì người mình yêu)

Ánh mắt nhìn về phía Cổ Lạc Nhi che đầy một tầng ái muội cùng vui sướng.

Cổ Lạc Nhi hồn nhiên chưa phát giác ra, nặng nề mà gật đầu nói: “Đúng vậy a, hoàng thượng dùng. Cái ấy, hoàng thượng tối hôm qua không cẩn thận bị cái ấy giường đụng phải lưng, cho nên phải thoa lãnh sương cao chữa thương.”

“Chữa thương?”

“Đụng đến lưng?”

Khẩu khí của mọi người vô cùng kinh ngạc.

Lời của Tiên phi nương nương đang nói sao lại kỳ quái như vậy a.

Lãnh sương cao còn có thể dùng để chữa thương? Bọn họ chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, hoàng thượng đang yên ổn, làm sao lại bị đụng vào lưng?

Đụng vào còn chưa nói, lại còn đụng vào giường.

Lại liên tưởng đến lời Cổ Lạc Nhi lấp bắp, cùng với dáng vẻ thẹn thùng trên mặt, mọi người không hẹn mà cùng suy nghĩ vẩn vơ.

Hì hì, thì ra hoàng thượng cũng có lúc không mệt mỏi a.

À ừm, hơn phân nửa là cùng tiên phi nương nương, a, động tác kia quá kịch liệt rồi, cho nên đó, thân bất do kỷ mà đụng vào giường.

Còn có còn có, có phải là “Đụng” phải giường hay không cũng thật khó nói nha.

Cổ Lạc Nhi lúc này mới phát hiện biểu tình kỳ quái trên mặt bọn họ.

Hỏi: “Này, có vấn đề gì sao? Lãnh sương cao không phải là thần dược chữa thương sao?”

“Đương nhiên không phải rồi, lãnh sương cao là mỹ phẩm, Tê Hà quốc cống đưa tặng tới.”

Cổ Lạc Nhi bụng đầy nghi hoặc, nói với mọi người: “Các người chờ chút.”

Vào phòng ngủ của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy còn đang ngủ, vẫn chưa tỉnh lại.

Cổ Lạc Nhi nhanh chân nhanh tay đi đến trước tủ, lén lút mở hộp ngọc nhỏ ở trên tủ cầm lãnh sương cao trong tay.

Sau đó lại nhanh tay nhanh chân đi ra.

Đông Phong Túy luôn luôn tỉnh giấc lúc này lại không hề tỉnh lại.

Bởi vậy, căn bản không biết hết thấy phát sinh hiện tại.

Nếu như hần biết, giờ phút này hần nhất định sẽ ngăn cản Cổ Lạc Nhi cầm lãnh sương cao ra ngoài.

Sau, Đông Phong Túy hối tiếc không thôi, thề không bao giờ để cho Cổ Lạc Nhi xoa bóp nữa.

Được nàng xoa bóp quá thư thái, ngủ quá say.

Đây cũng không phải là chuyện tốt gì.

Cổ Lạc Nhi cầm lãnh sương cao đi ra, cầm nó bày ra trước mặt mọi người.

“Các người nói mỹ phẩm, là lãnh sương cao này sao?”

Mọi người tiếp nhận lãnh sương cao trong tay nàng, truyền đến lẫn nhau, sau đó mồm năm miệng mười trả lời.

“Đúng vậy a đúng vậy a, chính là nó.”

“Chính là lãnh sương cao này, nghe nói thoa nó, làn da sẽ rõ nên rất đẹp.”

“Vốn thái hậu để hoàng thượng ban tặng cho hậu phi, nhưng hoàng thượng ai cũng không thưởng, liền lưu lại.”

“Nếu như hoàng thượng ban nó cho cho Tiên phi nương nương thì quá tốt rồi.”

“Không phải sao, đã nói rõ hoàng thượng thật sự rất thích Tiên phi nương nương mà.”

Cổ Lạc Nhi càng nghe càng hiểu ra, chỉ sợ nàng đã bị Đông Phong Túy lừa rồi.

Vì để xác định chân tướng, Cổ Lạc Nhi hỏi: “Nó trừ để dưỡng da, còn có thể dùng chữa thương không?”

“Chưa nghe nói qua.”

Lúc này mọi người đồng loạt lắc đầu, trăm miệng một lời trả lời.

“Xác định?”

“Xác định.”

Mọi người lại nhất trí gật đầu, trăm miệng một lời trả lời.

Hỉ Thuận mắt sắc phát hiện Đông Phong Linh đứng ở cửa Tử Tiêu Cung, nói: “Nương nương, không tin người hỏi công chúa. Có lẽ nàng biết nhiều hơn chút.”

Cổ Lạc Nhi đi đến trước mặt Đông Phong Linh, cầm hộp ngọc nhỏ đưa cho nàng xem, hỏi nàng tường tận.

Đông Phong Linh đem chuyện Tê Hà quốc đưa tặng lãnh sương cao, thái hậu lệnh Đông Phong Túy thưởng cho hậu phi từ đầu chí cuối nói cho Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi lúc này trong lòng sáng như gương.

Được lắm, cái tên Đông Phong Túy đáng giận này, ăn đậu hũ của nàng không nói, còn dám lừa gạt nàng.

Hại nàng tối hôm qua phục thị hấn cả nửa đêm.

Vừa dìu hấn lên giường, vừa đấm bóp cho hấn, mệt chết đi được.

Đã nói mà, từ trên giường ngã xuống đất, hơn nửa trên mặt đất còn trải làm, làm sao té bị thương như vậy?

Cái tên đáng giận này, thật sự quá mức rồi.

Đông Phong Túy, ta sẽ không để yên cho ngươi.

Cổ Lạc Nhi lấy lại lãnh sương cao, nói với Đông Phong Linh: “Phong Linh, muội trước đợi một chút, chờ ta giải quyết vài chuyện nữa sẽ cùng muội đến Minh Châu lâu.”

91. Chương 92: Hoàng Đế Lười Nói Dóc 3

Khi Đông Phong Túy tỉnh lại, theo thường lệ vừa lúc mặt trời lên cao.

Hắn còn chưa mở mắt, liền phát giác có gì không thích hợp.

Trong phòng có người.

Hơn nữa, không chỉ có một người.

Hành tẩu giang hồ dưỡng thành tính cảnh giác làm cho Đông Phong Túy vẫn nhắm hai mắt như cũ, đáng vẻ làm bộ như đang ngủ say.

Hắn cẩn thận nghe ngóng, trong phòng có tiếng hít thở của hai người.

Hô hấp rất nặng nề, hiển nhiên là nam tử, hơn nữa, hiển nhiên là nam tử không biết võ công.

Kỳ quái, là ai ở trong phòng hử?

Đông Phong Túy lấy tư thế trước sau như một lưỡi biếng của hử, tính toán rời giường.

Thân thể vừa giật giật, lại nghe thấy thanh âm của Hỉ Thuận.

“Hoàng thượng, coi chừng, ngài không thể cử động.”

Đông Phong Túy nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này hử đã thấy rõ, đứng ở trong phòng chính là hai tiểu thái giám bình thường phục thị hử.

Hỉ Thuận đáp: “Hoàng thượng, Tiên phi nương nương đã giao qua, sau lưng ngài đang trọng thương, không thể di chuyển.”

Đông Phong Túy trong lòng xao động qua một tầng âm áp.

Nha đầu kia, còn rất quan tâm của hử chứ sao.

Đương nhiên, cũng có một chút áy náy, hử lừa gạt Cổ Lạc Nhi thiện lương, chỉ để bản thân hưởng thụ.

Đáng tiếc, âm áp cùng áy náy của hử rất nhanh liền không còn nữa.

Đông Phong Túy hai cánh tay chống lên, định đứng dậy.

Lúc này, hử mới phát hiện, hử thể nhưng lại thẳng tuột duy trì tư thế mặt hướng xuống ghé bên giường mà ngủ.

Bộ dáng này quá bất nhã.

Không ngờ, hử còn chưa đứng dậy, Hỉ Thuận đã hấp tấp chạy đến, cuống cuống ngăn cản hử.

“Hoàng thượng, Tiên phi nương nương đã đặc biệt căn dặn, ngài không thể cử động. Hoàng thượng xin thứ tội, nô tài mạo phạm Long thể Hoàng thượng.”

Dứt lời áp chế đầu vai Đông Phong Túy.

Tiểu thái giám khác cũng áp chế chân hử.

Đông Phong Túy vừa sợ vừa giận.

“Nô tài lớn mật, còn không mau buông tay.”

Hỉ Thuận “Phịch” quỳ xuống.

“Hoàng thượng, nô tài biết làm như vậy tội chết, nhưng là vì Long thể hoàng thượng an khang, nô tài chỉ có thể làm như vậy.”

Trong thanh âm hàm ẩn tiếng nước nỡ.

Đông Phong Túy nghi hoặc hỏi: “Tiên phi nương nương nói như thế nào?”

Hỉ Thuận đáp: “Tiên phi nương nương nói, hoàng thượng tối qua bị thương phía sau lưng, đau đớn vô cùng. Bởi vậy, nàng tuân theo mệnh lệnh của hoàng thượng để hoàng thượng dùng thánh dược trị thương. Nhưng dược này sau khi dùng qua không thể di chuyển, nếu không thương thể sẽ nặng thêm.”

Đông Phong Túy bắt đầu hoài nghi, Cổ Lạc Nhi phải chăng đã biết chân tướng, cố ý chỉnh hử.

Ai đã nghe qua, thoa thuốc trị thương thì không thể di chuyển?

Cũng đâu phải tổn thương xương cốt.

Hỏi Hỉ Thuận: “Tiên phi nương nương nói nàng để trâm dùng thuốc trị thương nào?”

“Lãnh sương cao.”

“Lãnh sương cao?”

Đông Phong Túy ghen ngào hỏi lại, thanh âm nâng thêm vài độ.

Cổ Lạc Nhi không biết lãnh sương cao là thứ gì, chẳng lẽ bọn Hỉ Thuận cũng không biết?

Điều này sao có thể?

Không thể tưởng tượng nổi nhìn ánh mắt Hỉ Thuận hàm chứa nhiệt lệ, hỏi lại hắn: “Hỉ Thuận, người cũng đã biết lãnh sương cao là gì?”

Hỉ Thuận thành thành thật thật trả lời.

“Thoạt đầu, nô tài cho rằng đó là mỹ phẩm dưỡng da. Sau khi nghe xong Tiên phi nương nương giải thích, nô tài mới biết được, thì ra nó lại là một loại thánh phẩm trị thương.”

Đông Phong Túy càng nghe càng kinh hãi, Cổ Lạc Nhi lại nhắc đến lãnh sương cao với bọn Hỉ Thuận.

Tối qua nàng rõ ràng hoàn toàn không hề biết đến lãnh sương cao.

Mà nghe khẩu khí của Hỉ Thuận, nàng lại dường như có vẻ biết lãnh sương cao như lòng bàn tay.

“Sao lại là thánh phẩm trị thương?” Đông Phong Túy truy vấn.

Hỉ Thuận kỳ quái hỏi lại: “Hoàng thượng, ngài không biết sao? Tiên phi nói, là ngài nói cho nàng biết, đây là một loại thánh dược trị thương.”

Đông Phong Túy lại triệt tiêu hoài nghi ban đầu với Cổ Lạc Nhi.

Đúng vậy, tối hôm qua hắn có nói qua lời này.

Mục đích chính là muốn để Cổ Lạc Nhi đừng đi tìm ngự y.

Nhân tiện nữa, khiến cho nàng ấy náy lo lắng một phen, phục thị chăm sóc hắn.

“Ừ.”

Đông Phong Túy qua loa trả lời.

Hỉ Thuận thở phào một cái.

“Hoàng thượng, cho nên, ngài không thể cử động. Tiên phi nương nương nói, ngài không lớn, ừm, có thể sẽ di chuyển, cho nên mới phái nô tài vào đây phục thị ngài.”

Đông Phong Túy trầm nghĩ, phục thì cái gì, là giám thị thì có.

Trong miệng hỏi: “Trẫm không lớn cái gì?”

Hỉ Thuận lanh lẹ miệng, không cách nào che giấu, đành phải nhỏ giọng nói ra nguyên lời của Cổ Lạc Nhi.

“Tiên phi nương nương nói, ngài không lớn, a, không lớn nghe lời, nhất định sẽ loạn động.”

Đông Phong Túy thấy hắn sợ tới mức không nhẹ, hòa ngôn duyệt sắc trấn an.

“Như vậy a. Thương thế của trẫm đã không có gì đáng ngại, có thể đứng dậy rồi.”

Hỉ Thuận nào dám buông tay, một mực đè lại Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, Tiên phi nương nương sớm đoán được ngài sẽ nói như vậy. Cho nên đặc biệt phân phó nô tài, vô luận như thế nào cũng phải ngăn ngài lại. Nàng nói, hiệu quả trị liệu của lãnh sương ặc dù tốt, nhưng có một khuyết điểm lớn nhất, chính là sau khi thoa lên không thể loạn động.”

Nghĩ vẩn của Đông Phong Túy vừa tiêu xuống lại tăng trở lại.

Tối qua hắn lừa gạt Cổ Lạc Nhi nói lãnh sương cao là thánh dược trị thương không sai, nhưng chưa từng nói qua không thể cử động các loại a.

Tận tường gắng hỏi Hỉ Thuận, sáng nay Cổ Lạc Nhi đã cùng bọn hắn nói những gì.

Hỉ Thuận không nghi ngờ gì, thành thành thật thật trả lời.

Ban đầu hắn cũng rất kinh ngạc, tựa tìn phi tìn, tuyệt đối thật không ngờ lãnh sương cao còn có diệu dụng như này.

Nhưng khi hắn cùng tiểu thái giám khác tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy Đông Phong Túy ghé vào bên giường ngủ thì hắn liền tin.

Bởi vì, bình thường, hoàng thượng ngủ cho tới bây giờ đều nằm.

Chưa bao giờ nằm úp sấp?

Đông Phong Túy trong lòng sáng như tuyết.

Thì ra, nha đầu kia đã biết chân tướng, đặc biệt muốn chinh hắn.

Muốn để cho hắn ngoan ngoãn nằm lì trên giường, khiến cho hắn khó chịu.

Nàng cho rằng, phải hai nô tài là có thể làm gì được hắn sao?

Cổ Lạc Nhi a Cổ Lạc Nhi, người cũng quá khờ dại rồi, quá coi thường trẫm.

Đáng tiếc, hắn lại đoán sai.

Cổ Lạc Nhi không hề xem thường hắn, tuyệt đối không.

Bởi vì, đang lúc Đông Phong Túy nghĩ mặc kệ hai tiểu thái giám bọn Hỉ Thuận khuyên can, kiên trì muốn rời giường, ngoài cửa truyền đến cao giọng thông báo của An Thụy.

“Thái hậu giá lâm ——”

Dư âm còn đang vang vọng trong không trung, vẻ mặt sợ hãi của thái hậu đã vọt tiến vào.

Đầu của Đông Phong Túy “Ong” một tiếng lớn.

Mẫu hậu nếu tin sàm ngôn của Cổ Lạc Nhi, vào đây gây rối, hắn hôm nay thật đúng là ăn đủ khó khăn.

Thái hậu xông vào phòng, nhìn thấy Đông Phong Túy đang bị hai tiểu thái giám đè lại, chặt vật nhoài người trên giường, không lên tiếng mà ghen lại.

Không, phải là không lên tiếng trước khi gào khóc.

Không lên tiếng trước khi dấm ngực.

Còn có, không lên tiếng trước khi dậm chân.

“Hoàng nhi a, “

Thái hậu sau một hồi dấm ngực dậm chân vừa rơi lệ vừa đau lòng hô hoán.

“Nhanh, nhanh nằm sấp xuống. Không được phép đứng dậy.”

Đông Phong Túy nhúc nhích nói: “Mẫu hậu, con không có việc gì rồi, thật sự, không tin người nhìn thử xem.”

Thái hậu sợ tới mức vội vàng kéo Hỉ Thuận ra, tự mình đè hắn lại.

92. Chương 93: Lại Gặp Được Hắn

“Ngoan, không được nhúc nhích.”

Dưới tình thế cấp bách, tiếng “Ngoan” hơn mười năm không dùng cũng tuôn ra khỏi miệng.

Đông Phong Túy ở trước mặt thái hậu không dám dùng sức mạnh, đành phải ngoan ngoãn nằm sấp xuống.

Trong nội tâm lại mắng gằn chết Cổ Lạc Nhi.

Hay cho người Cổ Lạc Nhi, lấy oán trả ơn, đối đãi với ân nhân như vậy sao?

Ngày hôm qua, hắn suy nghĩ chuyện Minh Châu lâu của Cổ Lạc Nhi.

Theo báo cáo, Minh Châu lâu một ngày nữa sẽ khai trương.

Trước đó, tiến triển vẫn rất thuận lợi, thuận lợi đến mức làm cho hắn cảm thấy kì quái.

Nguyệt quý phi và Phùng Thái Úy không có gì lại không đi tìm Cổ Lạc Nhi gây phiền toái nha.

Đông Phong Túy nằm ở dưới tàng hạnh hoa, suy nghĩ. Sau đó, hắn nghĩ tới, hôm nay là thời gian hoạt động thi xã của đám công chúa trong cung.

Nói như vậy, Đông Phong Linh sẽ trở về rồi?

Đông Phong Túy miễn cưỡng hỏi An Thụy: “Thi xã của nhóm tiểu công chúa hôm nay vẫn tiến hành hoạt động sao? Phong Linh có tham gia hay không?”

An Thụy sau khi nghe ngóng trở về.

Hướng Đông Phong Túy bẩm báo: “Hoài hoàng thượng, hôm nay nhóm công chúa vẫn tiến hành hoạt động. Phong Linh công chúa đến Minh Châu lâu, nhưng mà, nhóm tiểu công chúa đã phái người đi thỉnh nàng.”

Đông Phong Túy vừa nghe đã cảm thấy bên trong có vấn đề.

Vì vậy, lấy cớ bên ngoài gió lớn, phải về phòng đi ngủ.

Trở lại phòng, Đông Phong Túy đuổi tất cả mọi người ra, hơn nữa ra lệnh, bất luận có chuyện gì, hết thảy không được quấy rầy hắn.

Sau đó, hắn mặc lên trang phục Đạp Tuyết công tử, tới Minh Châu lâu.

Quả không ngoài sở liệu của hắn, Phùng Thái Úy đã đến đây quấy rối.

Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy vừa hừ hừ tức mà mắng trong lòng, lấy oán trả ơn.

Trầm hao phí công phu lớn để xuất cung, cứu giúp người xử lý Phùng Thái Úy, người tốt rồi, muốn cho trầm chịu tội.

Nhức đầu nói với Thái hậu: “Mẫu hậu, không có việc gì, chỉ là sơ sơ đụng phải lưng một chút mà thôi, thật sự không sao cả.”

Lời của hắn còn chưa nói xong, Thái hậu đã liên tiếp kêu la.

“Cái gì mà sơ sơ đụng một cái ? Cái gì mà không sao cả? Không được, tất phải tìm ngự y đến xem coi mới yên tâm.”

Thanh âm của nàng vừa the thé vừa vội vàng, hơn nữa khẩu khí hết sức kiên quyết, căn bản Đông Phong Túy không thể cãi lại được.

Đông Phong Túy nghe được da đầu run lên, lỗ tai đều sắp nổ tung.

Lời của Thái hậu vừa dứt, liền nghe An Thụy bên ngoài truyền báo.

“Thái y đến ——”

Âm cuối vẫn kéo dài như cũ.

Lúc này dư vị còn đang lượn lờ trên không trung, Thái hậu đã kêu lớn: “Mau vào.”

Một đám ngự y trong chớp mắt chật ních cả gian phòng.

Thái hậu vội vã nói: “Nhanh, nhìn xem Hoàng thượng, thương tổn sau lưng có nặng lắm không.”

Nàng không quên được biểu lộ vừa rồi của Cổ Lạc Nhi.

Buổi sáng nàng vừa mới dùng qua điểm tâm, Cổ Lạc Nhi cùng Đông Phong Linh về mặt khăn trương lại chạy tới.

Hướng nàng bẩm báo, nói là hoàng thượng tối hôm qua không cẩn thận đụng phải giường, khiến phía sau lưng bị thương.

Mà chính hấn lại không chịu để cho ngự y đến xem.

Thỉnh thái hậu nhất định phải tới khuyên nhủ hoàng thượng, để tránh kéo dài thương thế.

Thái hậu nghe xong há không thể nóng nảy.

Bình thường, Đông Phong Túy ngay cả chỉ bị cảm mạo cảm lạnh các loại, đều kinh động cả hậu cung.

Tuy nói, từ khi Đông Phong Túy hiểu chuyện đến nay, còn chưa bị qua cảm lạnh cảm mạo a.

Chẳng qua là tỉ dụ, tỉ dụ mà thôi.

Huống chi là sau lưng va chạm đến thương tổn.

Huống chi, nhìn biểu lộ Cổ Lạc Nhi, nghe khẩu khí Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy tựa hồ còn có khả năng bị nội thương.

Nàng làm mẫu thân há không thể nóng nảy quan tâm.

Dẫn đầu ngự y đi tới trước giường Đông Phong Túy, hướng hấn hành lễ qua, cẩn thận vạch y sam sau lưng kiểm tra.

Đông Phong Túy đành phải nhẫn nại tính tình để cho y kiểm tra.

Hấn sợ không nghe lời Thái hậu, không biết chừng lại bị nàng quở trách hồng bét.

Trong lòng quả quyết lại mắng Cổ Lạc Nhi gần chết.

Ngự y nhìn cả buổi, ở trên mỹ lưng tuyết thể của Đông Phong Túy xoa xoa bóp bóp, sau đó lại cau mày mò mẫm mạch bác của hấn.

Thái hậu nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

Mấy người còn lại cũng đều nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

Ngự y nhìn cả buổi, mới chậm rãi đứng lên, bẩm: “Dựa vào hạ quan xem, thân thể hoàng thượng không ngại.”

Đông Phong Túy chỉ mong nghe được những lời này của hấn, lập tức đã nghĩ đứng dậy.

Trong miệng nói: “Mẫu hậu, nghe được chưa? Thân thể hài nhi không có việc gì, người cũng đừng lo lắng.”

Thái hậu lại không chịu buông tay ra, vẫn như cũ một mực đè lại hấn.

“Điều này sao có thể? Làm sao có thể yên lành, một chút chuyện cũng không có? Máy người các người, lại đến nhìn xem.”

Đông Phong Túy bị nàng khiến cho dở khóc dở cười.

“Mẫu hậu, chẳng lẽ người hi vọng thân thể hài nhi có chuyện?”

“Hừ hừ, mẫu hậu mới không có ý tứ này, mẫu hậu chỉ muốn yên tâm thôi. Vừa rồi Lạc Nhi đã chạy tới, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nhất định là người bị va vào không nhẹ.”

“Mẫu hậu, ngự y đều nói không có việc gì.”

Đông Phong Túy gạt tay Thái hậu ra, không kiên nhẫn ngồi dậy.

Quả nhiên là Cổ Lạc Nhi đang giở trò.

Lại nằm ở chỗ này, tùy ý để bọn hấn làm xằng làm bậy ở trên lưng hấn, hấn muốn ghen chết đây.

Thái hậu khó tin sững sờ nhìn tay mình, lại nhìn nhìn sang mặt Đông Phong Túy, miệng nhếch lên.

Đông Phong Túy cảm thấy không ổn, trong lòng kêu một tiếng hồng bét.

Nguy rồi, hấn đang ở trước mặt mọi người mà mạnh mẽ gạt tay Thái hậu, còn cùng nàng tranh chấp, quá không để cho nàng mặt mũi.

Nàng lại trút giận như thế nào đây?

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Đông Phong Túy, Thái hậu đột nhiên dậm ngực dậm chân khóc toáng lên.

“Tiên đế a, làm sao chàng đi sớm như vậy a.”

Đông Phong Túy buồn nản gục đầu xuống.

Xong rồi xong rồi, quả nhiên Thái hậu lời những lời này ra.

Mỗi lần nàng lấy Tiên đế mở đầu, không quở trách hẳn cả nửa ngày là không im được.

Hỉ Thuận và tiểu thái giám khác, cùng với An Thụy vừa mới vào đều cúi thấp đầu xuống, vùi mặt xuống đất trên mặt đều là biểu tình thấy chết không sờn.

Mấy ngự y chưa bao giờ thấy qua loại trận chiến này, nhưng bình thường nghe bát quái trong cung cũng nhiều, cũng dự đoán được kế tiếp Thái hậu sẽ như thế nào.

Bởi vậy, mọi người sau vài lần nhìn nhau, đều rất có ăn ý cúi thấp đầu xuống.

Thái hậu vẫn đang tiếp tục khóc lóc kể lể.

“Tiên đế a, người vì sao bỏ lại một mình ta a, để ột mình ta quản giáo đứa con bất hiếu này a.”

“Mẫu hậu, đừng nói nữa.”

Đông Phong Túy nhức đầu mà nghĩ ngăn lại nàng.

Không ngờ Thái hậu sau khi nghe hẳn nói, chẳng những không ngừng khóc, ngược lại càng thêm lệ tuôn như mưa.

Dứt khoát đặt mông ngồi dưới đất khóc lóc om sòm.

“Tiên đế a, chàng thấy được chưa? Chàng nghe đi, đứa con bất hiếu này đã nói những gì. Nhớ năm đó, ta tháng mười hoài thai sinh hạ người. . . . .”

Thái hậu thao thao bất tuyệt quở trách , đem Đông Phong Túy từ nhỏ quở trách đến lớn.

Mỗi nét bút, mỗi một việc, đều quở trách đủ cả.

Cuối cùng, khóc lóc kể lể nói: “Đứa con bất hiếu, ngay cả Hoàng tôn cũng không sinh ầu hậu một đứa.”

93. Chương 94: Lại Gặp Được Hắc 2

Đông Phong Túy rốt cục thở phào nhẹ nhõm, biết rõ quở trách đến lúc này, Thái hậu nên chấm dứt rồi.

Hắn đoán không sai, Thái hậu rốt cục ngừng miệng như hắn mong muốn.

Đông Phong Túy lại không dám phản kháng, ngoan ngoãn nằm sấp ở trên giường.

“Các vị thái y, chẩn bệnh cho trẫm.”

Kết quả là, tuyệt thế mỹ lưng của Đông Phong Túy bị các vị đại phu hết một tới hai, hết hai tới ba khám bệnh mấy lần.

Thẳng đến một vị ngự y cuối cùng cũng hướng Thái hậu bẩm báo: “Hồi thái hậu, Long thể hoàng thượng không việc gì.”

Thái hậu lúc này mới yên lòng.

Tươi cười đầy mặt đi đến trước giường ngồi xuống, vuốt ve lưng Đông Phong Túy.

“Hoàng nhi, con không có việc gì thật quá tốt rồi.”

Đông Phong Túy khóc không ra nước mắt.

Cái này gọi thói đời gì?

Không phải nói làm hoàng đế có thể muốn làm gì thì làm sao? Như thế nào hấn một vị hoàng đế đây không chiếm được một giây phút tự do?

Chỉ ngoại trừ lúc ở trong phòng giả bộ ngủ.

Vừa rồi, hấn mất bao nhiêu khí lực mới nhẫn nại được a.

Dựa theo hấn bình thường, e rằng đã ngủ rồi, mặc sức Thái hậu thích lặn qua lặn lại như thế nào thì lặn.

Có thể là tối hôm qua bị Cổ Lạc Nhi làm hại ngủ chừng một buổi tối, hôm nay đâu thể tiếp tục ngủ nữa.

Trợn tròn mắt thương thân mình, tội này nhận quá lớn.

Cổ Lạc Nhi, nói cho cùng vẫn phải oán giận Cổ Lạc Nhi đáng ghét này.

Cổ Lạc Nhi làm hại Đông Phong Túy chịu tội căn bản không có tâm tư đi lo lắng cho Đông Phong Túy, nàng vì chuyện khai trương Minh Châu lâu đang rất bận bịu.

Tất cả tinh lực đều dùng để đối phó Minh Châu lâu, đâu có rảnh để nghĩ tới Đông Phong Túy.

Chỉ thỉnh thoảng nghĩ đến hấn, tưởng tượng thấy hình dáng hấn bị Thái hậu cùng các ngự y bắt buộc chẩn bệnh, lại hé miệng cười.

Như nàng sở liệu, Minh Châu lâu hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Cơ hồ nửa thành đều chen đến Minh Châu lâu.

Trong trà lâu không ngồi được, rất nhiều người liên chen chúc tại bên ngoài đường phố, một lần nữa tạo thành tắc nghẽn giao thông.

Lý Tế tướng không thể không đặc biệt phái người đến bảo vệ trật tự giao thông.

Cái này cũng khó trách, có thể nhìn hậu phi trong truyền thuyết, còn có người hào phóng giả tiền, làm sao không đến?

Đáng tiếc, bọn họ đi ăn chùa được ăn đủ, nhưng chưa được nhìn thấy hậu phi công chúa, chỉ thấy trong trà lâu lộ ra bộ mặt thú vị của Phùng Thái Uy hò hét.

Người thật sự rất đông, nhóm hậu phi cùng Đông Phong Linh công chúa đều tránh ở đằng sau trà lâu xem náo nhiệt.

Mà ngay cả Cổ Lạc Nhi luôn luôn tự nhiên, cũng có thể tránh liên tránh, không lộ diện tùy tiện.

Nhân viên Minh Châu lâu đủ nhiều, Cổ Lạc Nhi đều đã sắp xếp công việc rõ ràng ỏi người.

Bởi vậy, người tuy nhiều, bận thì bận, lại đâu vào đấy.

So với trước đó, bận rộn không bằng lúc trước làm công tác chuẩn bị.

Nhóm hậu phi cách màn lụa cửa sổ nhìn ra ngoài xem một trận náo nhiệt, rảnh rỗi nhàm chán, dứt khoát bày ra một chiếc bàn chà sát mặt trượt.

Phòng trà bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến từng trận thanh âm trầm trồ khen ngợi, cơ hồ phá tan ốc vũ.
(ốc vũ: nhà cửa.)

Trang Ái Liên không sát tay mặt trượt, cùng với Cổ Lạc Nhi ngồi trước cửa sổ.

Nghe một lúc lâu, sâu kín thở dài, nói: “Lạc Nhi, kỳ thật ta rất yêu mến ca vũ.”

Cổ Lạc Nhi lập tức hiểu được ý của nàng.

Hỏi: “Cô là nói, cô muốn biểu diễn?”

Trang Ái Liên then thùng gật gật đầu, xoắn xoắn khăn tay.

“Ngẫm lại thôi. Với thân phận ta, đi ra ngoài biểu diễn ca vũ, đây không phải là bại hoại gia phong sao? Nhất định sẽ bị người ta cười nhạo, hơn nữa người trong nhà ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta.”

Cổ Lạc Nhi rất đồng tình nhìn nàng.

Tại thời không này, biểu diễn ca vũ chỉ là chuyện người hạ đẳng làm.

“Kỳ thật, ở quê hương ta, người am hiểu ca vũ chẳng những sẽ không bị người ta xem thường, hơn nữa còn có rất nhiều người sùng bái bọn họ, gọi bọn họ là minh tinh.”

Trang Ái Liên hâm mộ thuyết: “Còn có nơi như vậy? Thật muốn tới a. Lạc Nhi, quê hương của cô ở đâu?”

Cổ Lạc Nhi qua loa suy đoán mà trả lời: “Ở nơi rất xa rất xa, ta cũng không tìm thấy đường về.”

“A.”

Lúc này đổi lại Trang Ái Liên thông cảm với Cổ Lạc Nhi .

Cổ Lạc Nhi trầm tư một lát, đột nhiên ra một ý kiến hay.

“Ái Liên, cô muốn biểu diễn, kỳ thật cũng không phải không có cách.”

“Thật sự? Có cách gì sao?”

Trang Ái Liên trong mắt lóe ra sáng rọi.

Cổ Nhạc nhi gật gật đầu.

“Ừ, cô có thể thay đổi thân phận nha. Lấy một nghệ danh, lúc lên sân khấu trên mặt cũng che một chiếc khăn, chẳng phải sẽ không ai biết cô là ai rồi.”

Dù sao tại thời không này, khăn che mặt hình như là chuyện phi thường tầm thường.

Nói thí dụ như, Đạp Tuyết công tử.

Vừa nghĩ tới Đạp Tuyết công tử, trong lòng Cổ Lạc Nhi lại có chút cảm giác khác thường.

Hắn còn có thể lại xuất hiện ở trước mặt mình sao? Nàng còn có cơ hội gặp lại hắn sao?

94. Chương 95: Lại Gặp Được Hắn 3

Cổ Lạc Nhi thật không ngờ, cùng ngày, nàng lại gặp được Đạp Tuyết công tử.

Trang Ái Liên nghe xong đề nghị của nàng, vỗ đùi nói: “Đúng rồi, ta làm sao không nghĩ tới nhỉ?”

Cổ Lạc Nhi cười nhạt.

Những hậu phi này dưới sự ảnh hưởng của nàng cũng chậm chậm sa ngã rồi.

Có thể tưởng tượng một hậu phi lại không có hình tượng mà tự vỗ đùi mình như vậy không?

Có thể tưởng tượng một loạt hậu phi kêu kêu gào gào chà xát mặt trượt không?

Nếu như bị đám người bên ngoài kia trông thấy tình hình trong phòng này, chỉ sợ trông mắt đều phải rớt xuống đất.

Ngọc phi bên cạnh bàn hung hăng đẩy ra quân bài tam.

“Cổng.”

Sau đó lại quay đầu nói với Trang Ái Liên: “Ái Liên, cô muốn biểu diễn thì cứ làm đi, chúng ta giúp cô giữ bí mật.”

“Đúng, cứ làm đi, không ai có thể biết cô là ai.”

Mấy người còn lại phụ họa.

Trên mặt Trang Ái Liên nổi lên ửng đỏ, ửng đỏ xúc động hưng phấn.

Nếu không phải hôm nay tiết mục đã sắp xếp đầy, nếu không phải nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, nàng thật muốn ngay lúc này nhảy xuống biểu diễn.

“Lạc Nhi, thật sự không việc gì sao?” Trang Ái Liên không dám tin hỏi.

“Yên tâm đi. Mọi người đều biết thân phận của chúng ta, không có ai dám đến quấy phá nữa. Phùng Thái Úy cho dù muốn, cũng không dám tiếp tục trắng trợn tới đây.”

Cổ Lạc Nhi khích lệ Trang Ái Liên.

Cổ Lạc Nhi phân tích không sai, biết Minh Châu lâu là của nhóm hậu phi công chúa mở, ai cũng không dám đến gây khó dễ.

Thậm chí, người tới còn mang chút tâm thái kính ngưỡng.

Hậu phi nha.

Công chúa nha.

Đó là người có thân phận rất cao quý nha.

Ngày hôm qua, mà ngay cả Phùng Thái Úy luôn luôn quen hống hách đều không thể làm được gì.

Đương nhiên, ai cũng không dám nói Phùng Thái Úy một chữ, ai cũng không dám nhìn lên Phùng Thái Úy một cái.

Phùng Thái Úy rất tức giận, theo sắc mặt của hắn liền nhìn ra được.

Hắn ngày hôm qua không thể bối móc được Minh Châu lâu, ngược lại còn phải bồi lễ xin lỗi Cổ Lạc Nhi, còn phải móc túi mời người ăn chùa uống không.

Người tới càng nhiều, hỏa khí của Phùng Thái Úy càng lớn.

Bởi vì, càng nhiều người có nghĩa là nhìn hắn chê cười, ví tiền của hắn càng tóe.

Cổ Lạc Nhi a Cổ Lạc Nhi, bản Thái Úy không thể minh , chẳng lẽ lại không ám sao?

Nhìn người hôm nay làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Phùng Thái Úy trong lòng ngoan độc cười.

Nếu không phải hắn đã an bài, hắn làm sao nén giận ngồi ở Minh Châu lâu mặc người đến đây thăm?

Dựa vào tính tình bình thường của hắn, đã sớm vung tay rời đi rồi.

Nhưng là hôm nay, hắn không thể đi, bởi vì hắn muốn tạo ra chứng cứ hắn không có mặt ở hiện trường.

Cơ hồ nửa thành người đều thấy được, hắn ngồi ở Minh Châu lâu, kia chưa từng rời đi.

Cổ Lạc Nhi đã xảy ra chuyện gì không liên quan tới hắn.

Cổ Lạc Nhi cùng Trang Ái Liên hàn huyên vài câu, lại ra ngoài xử lý mấy việc, vừa mới rảnh rồi, liền có một người làm tiến đến bẩm báo với nàng.

“Chủ nhân, có một khắc bản thương tìm ngài.”

(khắc bản thương: thương nhân khắc in sách)

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ, vội vàng theo người làm đi gặp khách đến.

Nàng mỗi ngày đều dành thời gian viết sách, vừa mới đem tiểu ngọc giang hồ viết ra non nửa bản, đang tìm người giúp nàng hỏi thăm thương nhân giúp khắc bản sách đây.

Lần này, Minh Châu lâu vừa khai trương, khắc bản thương đã tới rồi, thật tốt quá.

Cổ Lạc Nhi đi vào phòng khách, bên trong có một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang đợi nàng. Người kia to béo, đầu đội mũ nồi lụa màu đen, mặc cẩm bào xanh sẫm, vừa thấy liền biết là đáng vẻ thương nhân.

Cổ Lạc Nhi cùng hắn nói chuyện vài câu, nghe hắn nói đạo lý rõ ràng, giá cả cũng rất hợp lý, vì vậy đề xuất muốn nhìn dạng bản đã khắc.

Khắc bản thương hiện ra đáng vẻ khó xử.

Nói: “Bà chủ, dạng bản có rất nhiều loại kiểu dáng, hơn nữa rất nặng, cho nên hôm nay chưa mang đến. Có thể mời bà chủ cùng theo ta, đi tới phân xưởng nhìn xem.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ thầm, đi tới hiện trường khảo sát một phen cũng tốt, dù sao Minh Châu lâu còn có những người khác ở lại trông nom.

Vì vậy hỏi: “Quý công trường ở đâu vậy?”

“Ở thành giao.”

(thành giao: ngoại ô)

Thấy đáng vẻ Cổ Lạc Nhi hơi do dự, khắc bản thương vội vàng nói: “Không xa, ngay ở ngoài cửa Đông, lộ trình ba dặm. Ngồi xe ngựa một canh giờ là đến.”

Cổ Lạc Nhi giãn mặt, không hề do dự, đứng dậy nói: “Được, chúng ta đi nhanh về nhanh.”

Giải thích với người trong tiệm vài câu, xuất môn ngồi trên một chiếc xe ngựa, cùng khắc bản thương đi ra ngoài.

Hai thị vệ mặc thường phục cưỡi ngựa, đi theo bảo hộ phía sau xe ngựa.

Ra cửa Đông, mới đi được một đoạn đường chính, khắc bản thương liền dẫn bọn họ đi xuống một con đường nhỏ vắng lặng.

Nói là con đường nhỏ, kỳ thật cũng không tính là rất hẹp, xe ngựa có thể mặc sức đi qua.

Chỉ là trên đường người đi đường rất thưa thớt.

Không, hẳn là trừ đoàn người bọn họ ra, hoàn toàn vốn không có người đi đường.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi cùng hai thị vệ căn bản không đem lòng sinh nghi.

Xa hơn về phía trước ước chừng lộ trình một dặm, con đường nhỏ phía trước kéo dài tiến vào một rừng cây nhỏ.

Nguyên Phương một trong hai thị vệ cảnh giác kêu lên: “Khoan đã.”

Khắc bản thương dẫn đường dừng trước theo lời ngừng lại, quay đầu hỏi: “Vị gia này, có gì phân phó?”

Trên mặt hiện ra vẻ quái tươi cười.

(thể quái: kiểu kiểu như của thương nhân, người môi giới.)

Cổ Lạc Nhi cũng xốc lên màn xe, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nguyên Phương tiến lên một bước, bẩm: “Nương nương, không nên đi vào rừng, theo hạ quan thấy, trong rừng này lộ ra cổ quái.”

Khắc bản thương mặt mũi tràn đầy tươi cười đi lên phía trước.

Khoát tay nói: “Gia, ngài quá cẩn thận rồi. Đây là một cánh rừng bình thường, qua cánh rừng chính là công trường. Nếu gia lo lắng, không bằng cùng với tiểu nhân đi trước thăm dò đường, như thế nào?”

Nguyên Phương nhú mày ngấm nhìn cánh rừng, hướng Cổ Lạc Nhi bẩm: “Thỉnh nương nương chờ, hạ quan đi trước thăm dò đường.”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

“Được, người đi đi. Cần thận một chút.”

“Vâng.”

Nguyên Phương dặn dò thị vệ kia chú ý bảo vệ Cổ Lạc Nhi, chính mình theo khắc bản thương tiến vào cánh rừng.

Cổ Lạc Nhi ngồi ở trên xe ngựa, nhìn thân ảnh Nguyên Phương cùng khắc bản thương đi vào cánh rừng.

Trong lòng không hiểu sao có chút bất an.

Cơ hồ đã nghĩ gọi Nguyên Phương trở về.

Nhưng lại nhìn kỹ cánh rừng, cảm thấy ý nghĩ của mình có chút buồn cười.

Cánh rừng chẳng phải rất lớn, cũng không thấy được âm sâu, thật đúng như khắc bản thương, nó chỉ là một cánh rừng bình thường.

Có lẽ, nàng là bị thần thái cùng ngữ khí của Nguyên Phương ảnh hưởng đến, cho nên nghi thần nghi quỷ?

Nhưng rất nhanh, sắc mặt nàng liền thay đổi, lớn tiếng kêu lên: “Nguyên Phương, dừng đi, mau trở lại.”

Bởi vì, nàng trông thấy, vừa rồi trong rừng có ánh sáng lóe lên.

Chỉ một thoáng, vệt sáng kia đã không thấy.

Nhưng Cổ Lạc Nhi thấy rất rõ ràng, đó là phản quang của kim khí.

Trong rừng có kim khí, có thể là binh khí?

Nhưng nàng gọi đã quá muộn, Nguyên Phương đã vào cánh rừng, tiếp theo liền nghe khắc bản thương thét chói tai như chọc tiết lợn.

“Cứu mạng a.”

Sau đó là tiếng binh khí va vào nhau.

95. Chương 96: Lại Gặp Được Hắc 4

Cổ Lạc Nhi vội vàng phân phó người thị vệ khác thủ hộ ở bên người nàng.

“Nhanh, mau đi cứu người.”

Thị vệ lại không chịu xô dịch cước bộ.

“Thuộc hạ nhất định phải bảo vệ an toàn của nương nương. Nương nương, chúng ta mau trở về.”

“Không được, chúng ta không thể bỏ lại Nguyên Phương. Kẻ xấu ở trong rừng, ta ở chỗ này không có việc gì, người mau đi cứu Nguyên Phương.”

Thị vệ vẫn đứng bất động như cũ.

“Không, nếu như nương nương xảy ra điều gì bất trắc, thuộc hạ đảm đương không nổi trách nhiệm này. Nguyên đầu cũng đảm đương không nổi.”

Trong rừng tiếng đao binh đụng vào nhau càng thêm kịch liệt, hù dọa trận trận chim hót.

Chỉ nghe Nguyên Phương đang gầm lên: “Tiểu nhân hèn hạ.”

Cổ Lạc Nhi khẩn trương, chui ra khỏi xe ngựa, hướng phía thị vệ quát: “Ta lệnh cho người, lập tức vào trong cứu Nguyên Phương.”

Thị vệ cúi đầu xuống, chẳng những không vào cánh rừng, lại kéo xe ngựa, muốn chạy trở về.

Cổ Lạc Nhi tức giận, làm người há có thể thấy chết mà không cứu, chính mình chạy trốn.

Cổ ý chế giễu nói: “Người là thấy bên trong nhiều người lợi hại, không dám đi vào sao?”

Thị vệ bỗng nhiên ngừng đầu, bi phẫn nói: “Mới không phải. Thuộc hạ nhất định phải bảo vệ an nguy của nương nương.”

“Ta có thể tự bảo vệ mình. Người đã quên, ngày hôm qua ta đã đối phó với Phùng Thái úy như thế nào sao?”

Trên mặt thị vệ hiện ra hỉ sắc.

“Đúng vậy, nương nương, người ở chỗ này, ngàn vạn chú ý. Thuộc hạ lập tức đi cứu Nguyên đầu.”

Cưỡi ngựa, xông vào cánh rừng.

Cổ Lạc Nhi cầm cơ nỏ trong tay, nhưng không dám tùy tiện đi vào cánh rừng, dù sao nàng không biết võ công, sợ cứu người không thành còn vướng chân hai thị vệ.

Lại nghe thấy thị vệ vừa rồi phát ra tiếng kêu sợ hãi: “Nguyên đầu, người làm sao rồi?”

Sau đó lại là tiếng đao binh đụng vào nhau.

Chỉ nghe Nguyên Phương bên trong gầm lên: “Làm sao người lại vào đây, ai ở lại bảo vệ chủ nhân? Mau đi ra.”

Sau đó là một thanh âm thô lỗ cười to.

“Ha ha, các người trúng kế rồi, vào được mà không ra được.”

Nguyên Phương kêu to: “Chủ nhân, các ngài mau trở về, gọi cứu binh.”

Cổ Lạc Nhi biết rõ, cái hấn gọi là gọi cứu binh, kỳ thật muốn nàng mặc kệ bọn hấn, tự mình chạy trốn.

Chính là, nàng có thể nào mặc kệ bỏ lại bọn hấn?

Nghe tình hình bên trong, chỉ sợ bọn họ đã gặp nguy hiểm.

Nhảy xuống xe, nói với xa phu: “Ta lệnh cho người, lập tức cưỡi ngựa trở về thành tìm viện binh. Nhanh.”

Xa phu không biết võ công, sớm bị dọa đến hai chân như nhũn ra.

Nghe thấy lời Cổ Lạc Nhi nói, giống như nghe xong thánh chỉ, vội vàng từ chỗ đang ngồi lăn xuống.

Cưỡi lên ngựa kéo xe, run run rẩy rẩy cưỡi dây thừng gắn trên xe ngựa.

Ngoài miệng còn làm bộ khách khí.

“Nương, nương nương, ngài cũng nên đi tìm viện binh đi.”

Cổ Lạc Nhi không chịu nổi, rút thanh đao đeo trên eo hấn, chém đứt dây thừng, rồi cầm đao ném cho xa phu.

“Đỡ lấy, còn không mau đi. Nhớ kỹ, phải gọi cứu binh.”

Xa phu ban đầu thấy Cổ Lạc Nhi rút đao, còn tưởng rằng nàng muốn giết mình, sợ tới mức thất thanh lắp bắp.

Thẳng đến khi Cổ Lạc Nhi trả lại đao cho hấn, hấn mới quá mức chậm chạp, lau mồ hôi lạnh trên đầu, cưỡi ngựa chạy như điên trở về.

Ngay cả việc trả lời Cổ Lạc Nhi cũng quên khuấy.

Cổ Lạc Nhi khinh thường nhìn theo bóng dáng hấn, lắc đầu, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía rừng cây.

Lại nghe thấy sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

Cổ Lạc Nhi quay đầu nhìn lại, vừa vặn trông thấy đầu của xa phu chạy trời chết rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất.

Máu tươi văng khắp nơi, óc phụt ra.

Xa phu nằm trên mặt đất giật giật vài cái, rồi không còn động tĩnh.

Mà ở phía trước, xuất hiện mấy Hắc y nhân che mặt.

Cổ Lạc Nhi bị phần chất vấn: “Các người giết hử?”

Hắc y nhân trong tay cầm đao, chậm rãi tiến lại gần Cổ Lạc Nhi.

“Tiểu bối nhất gan, đáng chết.”

Cổ Lạc Nhi từng bước một lui lại phía sau.

“Các người là ai? Muốn làm gì? Nếu như các người muốn bạc, ta đưa các người là được.”

Người bịt mặt ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

“Chúng ta muốn bạc, càng muốn mạng của người.”

“Vì sao? Ta và các người không chút nào liên quan, tại sao lại muốn mạng của ta?”

Cổ Lạc Nhi vừa hỏi han câu giờ, vừa mau chóng nghĩ biện pháp trong đầu.

Xem ra, địch nhân đã sớm sắp xếp ổn thỏa, muốn lấy tính mạng của nàng.

Trong rừng phía sau có địch nhân, phía trước cũng có địch nhân, nàng nên làm gì bây giờ?

Người bịt mặt cước hạ không chần chờ, vẫn đang tới gần phía Cổ Lạc Nhi.

“Người không đắc tội với chúng ta, nhưng lại có người muốn mạng của người.”

“Là ai?”

“Xuống đất, người tự nhiên sẽ biết.”

“Không, ta không muốn phải làm quỷ chết oan. Các người nói cho ta biết, là ai muốn mạng của ta? Ta chết cũng muốn làm quỷ mình bạch.”

Cổ Lạc Nhi trong miệng qua loa, giờ tay phải lên, cổ tay áo nhắm ngay trước mặt người bịt mặt.

“Trong lòng chính người hử là biết rõ.”

Người bịt mặt chết không chịu nhè ra, cách Cổ Lạc Nhi càng ngày càng gần.

Cổ Lạc Nhi trong lòng đã đoán được một chút, kẻ tình nghi lớn nhất ắt hử là Nguyệt quý phi và Phùng Thái Úy.

Nàng chỉ đắc tội với bọn hử lợi hại nhất.

Chỉ là, hiện tại nàng không rảnh đi suy xét vấn đề này, nàng trước hết phải giữ được tính mạng rồi nói sau.

Cổ Lạc Nhi vặn chốt mở trên cơ nỏ.

Vài điểm hàn quang theo ống tay áo nàng bắn ra, bắn thẳng về phía người bịt mặt trước mặt.

Tên bịt mặt dẫn đầu cùng Cổ Lạc Nhi nói chuyện kêu một tiếng “Không ổn”, người phóng lên trời, muốn tránh khỏi ngân châm.

Nhưng đã chậm, ngân châm vẫn bắn thẳng vào chân hử.

Cổ Lạc Nhi vì bảo vệ tính mạng, dưới tình thế cấp bách, đã vặn chốt mở màu đỏ.

Người bịt mặt nặng nề rơi xuống đất, thân thể bị phản xung lực bắn ra nhảy lên vài cái, sau đó liền không động đậy.

Tựa như một bao cát không có sinh mệnh lực.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức trong lòng kinh hoàng, sắc mặt trắng bệch.

Đây là lần đầu tiên nàng giết người.

Nàng chưa từng nghĩ qua, chính mình sẽ động thủ giết người.

Cũng không nghĩ đến, độc dược này lợi hại như vậy, kiến huyết phong hầu (gắp máu là tởi).

Còn tưởng rằng, người bịt mặt trúng độc, chỉ là không có khí lực đứng dậy truy sát nàng, không nghĩ rằng hần sẽ trúng độc mà chết.

Cổ Lạc Nhi lần đầu rõ ràng ý thức được, Cô Hồng bảo có nghĩa là gì.

Lãnh Dạ ột tiểu gian tế không đáng tin như nàng một công cụ còn lợi hại như vậy, những người khác thì càng không cần phải nói .

Mà Lãnh Dạ, dám đưa cơ nỏ này cho nàng, có thể thấy được bản thân hần vô công cao thâm đến cỡ nào.

Ngân châm bắn trúng không chỉ một người bịt mặt, thoáng chốc trước mặt đã ngã xuống ba bộ thi thể.

Chỉ còn lại có bốn người ánh mắt đề phòng chằm chằm nhìn Cổ Lạc Nhi, dừng bước, không dám tiến lên, nhưng vẫn không chịu lui về phía sau.

Cổ Lạc Nhi căn bản không dám nhìn phía dưới đất một cái, nàng không dám tưởng tượng đến tội nghiệt của mình, không dám tưởng tượng chính mình đã là một hung thủ giết người.

Hơn nữa, còn là hung thủ giết ba mạng người.

Trời ạ, tại sao lại như vậy?

Cổ Lạc Nhi vung ống tay áo, cả gan kêu: “Này, các người thấy rồi chứ? Còn không mau lui ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

96. Chương 97: Lại Gặp Được Hần 5

Bốn người bịt mặt lẳng lặng đứng, ánh mắt chằm chằm nhìn Cổ Lạc Nhi, chớp cũng không chớp một cái.

Cổ Nhạc nhi cũng không dám tiếp tục bắn ngân châm, hai bên cùng căng thẳng.

Trên đường nhỏ phi thường tĩnh lặng, một chút tiếng động cũng không có.

Trong rừng phía sau cũng không có thanh âm nào, không biết Nguyên Phương bọn hần thế nào.

Cổ Lạc Nhi trong lòng không ngăn được sợ hãi.

Đột nhiên, sau đầu nàng truyền đến một tiếng gió thoảng, Cổ Lạc Nhi vội vàng xoay người, vận cơ quan cơ nỏ hướng phía sau bắn tới.

Trước mắt nàng xuất hiện một bóng đen thật lớn, sau đó ngực giống bị thứ gì đó nặng nề đâm phải.

Lòng ngực Cổ Lạc Nhi đau đớn, thân thể không làm chủ được bay về phía sau.

Một khắc này, trong đầu nàng chỉ còn lại một ý nghĩ.

Xong rồi xong rồi, mệnh của Cổ Lạc Nhi nàng hôm nay tiến ở chỗ này rồi.

Cổ Lạc Nhi lưu luyến mở to mắt, nhìn lên bầu trời xanh thẳm và ánh mặt trời rực rỡ.

Nàng muốn nhìn thế giới này thêm một lần cuối cùng.

Song, thân thể của nàng bỗng nhiên ngừng lại.

Không đợi cho nàng hiểu chuyện gì xảy ra, liền nghe bên tai truyền đến trận trận kinh hô.

“Đạp Tuyết công tử.”

“Không xong, Đạp Tuyết công tử xuất hiện, chúng ta mau rút lui.”

Tiếp theo, một thanh âm trầm thấp khàn khàn, nhưng lại vô cùng dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu nàng.

“Định rút lui sao? Muộn rồi.”

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, trái tim Cổ Lạc Nhi giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng vội vàng xoay cổ.

Nàng thấy được, ngay tại trước mặt nàng, hiện ra một chiếc hắc sa.

Phía dưới hắc sa, mơ hồ có thể thấy được một đường cong duyên dáng của chiếc cầm.

Cổ Lạc Nhi ngây ngẩn nhìn Đạp Tuyết công tử, cho đến khi vài tiếng kêu thảm kéo lại suy nghĩ của nàng.

“Đừng giết bọn họ.”

Cổ Lạc Nhi rất muốn nói như vậy, bởi vì những người này chỉ là phụng mệnh đến đây giết người.

Hơn nữa, nàng đã giết ba người trong bọn họ rồi.

Thế nhưng lồng ngực nàng cực kỳ đau đớn, lời nào cũng nói không được.

Cổ Lạc Nhi cố hết sức nghiêng đầu sang chỗ khác, muốn nhìn phía dưới một chút.

Lúc này, nàng mới phát hiện, nàng đang được Đạp Tuyết công tử ôm ở trong người.

“Đừng nhúc nhích, coi chừng vết thương.”

Thanh âm Đạp Tuyết công tử khàn khàn trầm thấp lại từ trên đầu Cổ Lạc Nhi vang lên.

Thanh âm của hắn rất lạnh đạm, nhưng trong lạnh đạm lại mơ hồ hàm chứa ân cần.

Cổ Lạc Nhi không dám cử động nữa.

Không chỉ bởi vì lời nói của Đạp Tuyết công tử, cũng bởi vì, chỉ cần nàng vừa động, ngực liền đau đớn như bị xé rách.

Cũng may, từ góc độ của nàng, cũng có thể nhìn thấy tình hình chung quanh.

Vừa rồi bốn người bị mặt chắn trước mặt nàng đều ngã xuống đất, quần quai rên rỉ, nhưng hiển nhiên vẫn chưa chết.

Cảnh vật trước mắt lung lay mấy cái, cho đến khi dừng lại, Cổ Lạc Nhi phát hiện, nàng đã được Đạp Tuyết mang vào bên trong rừng cây.

Lại là trận kêu thảm, sau đó trên cây ngã xuống mấy hắc y nhân che mặt theo thường lệ.

Trên mặt đất truyền đến tiếng rên rỉ liên tiếp.

Đạp Tuyết công tử ôm Cổ Lạc Nhi, đi về phía trước vài bước, sau đó ngừng lại.

Ngồi nửa người xuống, đặt Cổ Lạc Nhi trên đùi hắn, một tay ôm lấy nàng.

Cổ Lạc Nhi thấy được, tay kia của hắn bắt lấy tay Nguyên Phương cùng thị vệ khác, giữ bắt mạch, vạch mí mắt của bọn họ.

Nguyên Phương cùng người thị vệ kia ngã trên đất, nhắm mắt, không rõ sống hay chết.

Cổ Lạc Nhi khẩn trương nhìn Đạp Tuyết công tử.

Nhưng khổ nỗi ngực đau dữ dội, không cách nào mở miệng nói chuyện.

Đạp Tuyết công tử giống như hiểu lo lắng trong lòng nàng, nói cho nàng biết.

“Bọn họ không có việc gì, chỉ là trúng mê hương.”

Ôm Cổ Lạc Nhi đứng lên, lạnh giọng phân phó: “Cho bọn hắc ăn giải được.”

Một người bịt mặt trong đó leo đến trước mặt hai người Nguyên Phương, đem giải được cho bọn hắc ăn xong.

Hai thị vệ mê mẩn trừng trừng mở to mắt, vừa nhìn thấy Cổ Lạc Nhi liền kêu to.

“Nương nương, ngài không sao chứ?”

Sau đó mới nhìn thấy Đạp Tuyết công tử đang ôm Cổ Lạc Nhi.

Kinh ngạc hỏi: “Đạp Tuyết công tử? Là người đã cứu chúng ta?”

Đạp Tuyết công tử không để ý tới bọn họ, nói: “Bọn họ không có việc gì rồi, không cần phải lo lắng.”

Giống như tự nói, lại giống đang nói với Cổ Lạc Nhi.

Sau đó, hắc ngẩng đầu, dùng thanh âm tốt cùng lạnh lẽo nói: “Trở về nói cho chủ tử các người biết, Tiên phi nương nương và Minh Châu lâu được ta bảo vệ, từ nay về sau hắc còn dám làm xằng làm bậy, coi chừng mạng chó của hắc.”

“Dạ, vâng.”

Người bịt mặt kinh hồn bạt vía trả lời.

Giống như thấy được đường sống từ trong miệng Đạp Tuyết công tử, trong mắt bọn hắc không khỏi đều toát ra thần sắc mong ngóng chờ đợi.

Đạp Tuyết công tử lạnh lùng quát: “Cút cả đi.”

Người bịt mặt chỉ mong câu nói này, bất chấp trả lời, bất chấp đau đớn trên người, vừa lặn vừa bò chuồn khỏi.

Còn không nhớ mang theo ba thi thể bị Cổ Lạc Nhi dùng cơ nỏ giết chết kia đi.

Chỉ một thoáng, trong rừng cây lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ có chim chóc kinh hãi còn đang lượn vòng trên không.

Nguyên Phương vịn thân cây đứng dậy, ôm quyền hướng phía Đạp Tuyết công tử.

“Đa tạ công tử, ân huệ này của công tử, Nguyên Phương khắc ghi trong lòng. Thỉnh công tử trả nương nương lại cho bọn ta.”

Đạp Tuyết công tử cúi đầu nhìn Cổ Lạc Nhi một chút, nói: “Nàng bị thương, ta trước mang nàng đi chữa thương. Các người trở về, sau đó ta sẽ đưa nàng trở lại Minh Châu lâu.”

Không đợi Nguyên Phương trả lời, hắc đã ôm Cổ Lạc Nhi, chớp mắt đã biến mất bên ngoài rừng cây.

Cổ Lạc Nhi chỉ cảm thấy gió vù vù thổi bên tai, khăn che mặt màu đen của Đạp Tuyết công tử lướt nhẹ trên cổ cùng trước ngực nàng.

Thế nhưng, nàng vẫn không nhìn thấy mặt hắc.

Rất nhanh, Đạp Tuyết công tử mang theo Cổ Lạc Nhi tới một sơn cốc bị che phủ.

Phía trước sơn cốc là một vách núi, không cao lắm, nhưng rất dốc.

Đạp Tuyết công tử ngẩng lên quan sát, vọt người bay lên.

Cho đến khi hắc dừng lại, chân đạp lên mặt đất, Cổ Lạc Nhi mới phát hiện, ở giữa vách núi này có một nơi lõm vào.

Dừng lại ở nơi này chữa thương, hoàn toàn không cần lo lắng bị người khác phát hiện.

Cổ Lạc Nhi rất muốn hỏi hắc một chút, hắc rất hiểu rõ địa hình ở đây sao?

Nếu không làm sao lại biết rõ ở đây có nơi tốt như thế này?

Đạp Tuyết công tử ngồi xuống, đặt Cổ Lạc Nhi ngang trên đùi, một tay ôm, tay kia kéo vạt áo trước ngực nàng.

Cổ Lạc Nhi xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Đưa tay muốn ngăn hắt lại, nhưng tay vừa mới động dậy, ngực liền đau khiến nàng trực tiếp hít hơi lạnh.

Đạp Tuyết công tử lại không chút nào nương tay kéo áo ngoài của Cổ Lạc Nhi ra.

Thấy thế nhẹ nhàng nói ra: “Ta không có ý khinh bạc nàng, chỉ là giúp nàng trị thương.”

Cổ Lạc Nhi liền không giãy dụa nữa.

Dù sao nàng cũng đến từ thời không tương đối cởi mở, tại thời không của nàng, có cả bác sĩ phụ khoa là nam nữa.

Đạp Tuyết công tử nói không sai, hắt hiện tại chỉ là đại phu, đang giúp nàng trị thương.

Nhưng mà, vì sao khi hắt thanh minh quan hệ, trong lòng nàng lại mơ hồ có một chút mất mát đây?

97. Chương 98: Tâm Tư Đây Là Gì Đây

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ miên man, bàn tay Đạp Tuyết công tử lại không chút nào có ý tứ chậm lại, rất nhanh đã kéo toàn bộ y sam Cổ Lạc Nhi ra.

Cổ Lạc Nhi chỉ cảm thấy trước ngực man mát, xấu hổ đến nhắm hai mắt lại, không dám nhìn Đạp Tuyết công tử.

Chỉ lo thẹn thùng, ngay cả đau đớn đều tạm thời quên mất.

Chỉ cảm thấy Đạp Tuyết công tử sau một hồi vẽ loạn trên ngực nàng, tiếp đó kéo vạt áo nàng lên.

Đỡ nàng ngồi xuống, ngồi ở trên người của hắt.

Nhẹ nhàng nói: “Ngồi vững.”

Tay chống ở trên lưng nàng, giúp nàng truyền chân khí chữa thương.

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn ngồi, cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay Đạp Tuyết công tử truyền đến.

Trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ cực ngây ngô mà cuồng dại, nếu như mỗi ngày có thể được Đạp Tuyết công tử vì nàng chữa thương như này, nàng nguyện ý mỗi ngày đều bị thương.

Lòng của nàng, hoàn toàn thất lạc mất rồi.

Trong khi Cổ Lạc Nhi đang vô cùng lưu luyến, Đạp Tuyết công tử cuối cùng cũng chữa thương xong.

“Khá hơn chút nào không?”

Đạp Tuyết công tử ân cần hỏi.

Cổ Lạc Nhi hít hít khí, lại cử động cánh tay, phát hiện ngực so với lúc trước đã khá hơn nhiều.

Tuy vẫn có chút chút đau, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới cử động của nàng, không giống với đau đến tê tâm liệt phế như vừa rồi.

Nhưng Cổ Lạc Nhi không có trả lời.

Rất muốn nói rằng, thương thế của nàng vẫn đau rất lợi hại, rất muốn Đạp Tuyết công tử sau này tiếp tục giúp nàng trị thương.

Thế nhưng, nàng có thể giấu diếm được Đạp Tuyết công tử sao?

Đạp Tuyết công tử thấy nàng cúi đầu không nói, còn tưởng rằng nàng tức giận vì vừa rồi.

Trêu chọc nói: “Sao vậy? Còn đang tức giận? Cùng lắm thì ta chịu trách nhiệm với nàng là được.”

Tim Cổ Lạc Nhi đột nhiên thoáng cái nhảy lên miệng, nhưng ngay sau đó lại rơi trở về chỗ cũ.

Không nhìn Đạp Tuyết công tử, xoay mặt nhìn chỗ khác.

Yếu ớt nói: “Chuyện này, không thể nói đùa được.”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi lên chiếc khăn che mặt trước mặt Đạp Tuyết công tử, lộ ra đôi môi châu viên ngọc nhuận.

Cổ Lạc Nhi không hề thấy, đôi môi kia hé hé ra, rồi lại gắt gao mím lại.

Đạp Tuyết công tử đưa cho Cổ Lạc Nhi một chiếc bình ngọc nhỏ.

“Đây là thuốc chữa thương. Về sau mỗi ngày vào buổi tối sau khi tắm nàng xoa lên một lần, ba ngày sau sẽ không có việc gì nữa.”

“A, cảm ơn huynh.”

Cổ Lạc Nhi cảm tạ.

Nhận lấy bình ngọc nhỏ từ trong tay Đạp Tuyết công tử, dùng sức từ trên người hấn đứng lên.

Đạp Tuyết công tử không ngăn nàng, cũng theo nàng đứng lên, đứng ở phía sau nàng.

Cổ Lạc Nhi nhìn thoáng qua dưới chân, nhất thời cảm thấy choáng váng.

Vừa rồi ở dưới chân núi còn tưởng rằng vách núi này không cao, lên được đây, mới phát hiện rằng rất cao.

Đứng ở trên này, chân giống như cũng không phải là chính mình, mềm yếu, dường như một cơn gió cũng có thể thổi nàng ngã xuống dưới.

Nàng đứng ở cách mép rìa quá gần, gần đến mức chỉ cần bước lên nửa bước, sẽ ngã xuống vách núi.

Cổ Lạc Nhi sợ hãi lui về sau một bước.

Nàng đã quên Đạp Tuyết công tử ngay ở phía sau nàng, nàng vừa lui một bước, vừa đứng ngã vào trong lòng hấn.

Giống như nàng đang chủ động nhảy vào ôm hấn.

Cổ Lạc Nhi toàn thân đều cứng đờ.

Muốn tránh khỏi Đạp Tuyết công tử, mà lại không dám, phía trước chính là vách núi a.

Mà Đạp Tuyết công tử đáng giận, đã không tránh nàng, lại còn nhẹ giọng cười, nắm lấy eo nàng.

Nếu nói vừa rồi hấn chỉ là vì nàng chữa thương, hiện tại thì sao đây?

Tuy rằng nàng thích hấn, nhưng nàng tuyệt đối không phải một nữ hài có thể xằng bậy.

Cổ Lạc Nhi quần bách nói: “Mời huynh thả ta ra, được không?”

Đạp Tuyết công tử không chịu buông tay, chiếc cằm còn đang vuốt nhẹ trên đầu nàng.

“Lần trước nàng giúp ta, ta đều tạ lễ với nàng. Giờ đây ta cứu nàng, chẳng lẽ nàng không nên cảm tạ ta sao?”

Cổ Lạc Nhi đương nhiên quên không được tạ lễ của hấn lần trước, vừa thẹn vừa giận.

“Đó cũng tính là tạ lễ?”

“Chẳng lẽ không tính sao? Nhiều nữ nhân muốn cũng không được.”

Cổ Lạc Nhi biết hấn nói đúng là sự thật, nhưng cho dù đây là sự thật, cũng khiến cho người ta phản cảm.

Đang muốn chế giễu hấn vài câu, lại nghe thấy hấn nhẹ nói bên tai nàng.

“Đây chính là nụ hôn đầu ta hôn nữ giới a.”

Hô hấp Cổ Lạc Nhi lập tức cứng lại, thật lâu sau mới hồi phục lại thần chí.

Thấp giọng nói: “Huynh muốn ta cảm tạ huynh như thế nào?”

“Cứ như vậy, để ta ôm một chút là được.”

Đạp Tuyết công tử ôm Cổ Lạc Nhi, nhưng chỉ là đơn thuần ôm, hơn nữa ôm cũng không phải là rất chặt.

Cổ Lạc Nhi tùy ý để hân ôm.

Si ngốc mà ngři, cứ để hân ôm một lần đi. Cho dù về sau không còn được gặp lại hân, ít nhất còn có hồi ức tốt đẹp này.

98. Chương 99: Tâm Tư Này Là Gì Đây 2

Gió ngừng thổi, đám mây phía chân trời cũng dường như dừng lại.

Lại nhìn xuống dưới chân, Cổ Lạc Nhi không còn hoảng hốt sợ hãi như vừa rồi nữa.

Phía sau nàng, có một chiếc dù mạnh mẽ bảo hộ, hân sẽ bảo vệ nàng, nàng đâu cần phải sợ chứ.

Cổ Lạc Nhi nhắm mắt lại, đắm say trong khoảnh khắc ấm áp này.

“Lạc Nhi, cơ nỏ nàng dùng vừa rồi là ai đưa cho nàng?”

Trên đỉnh đầu truyền đến lời thăm thì nhẹ nhàng của Đạp Tuyết công tử.

Cổ Lạc Nhi vốn không có ý định giấu hân, thấp giọng nói: “Là Lãnh Dạ đưa ta.”

“Nàng biết Lãnh Dạ?”

Cổ Lạc Nhi thở dài.

“Cũng không tính là biết được. Hân ép ta làm một việc. Nhưng ngay cả làm thế nào để tìm hân ta cũng không biết.”

“Lạc Nhi, Lãnh Dạ là người rất khó đối phó. Nàng giúp hân bán mạng, sẽ rất phiền toái.”

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, ta cũng biết rõ a, nhưng là, ta trúng tiêu hồn tán, có thể không giúp hân làm sao?

“Huynh biết về Lãnh Dạ rất nhiều sao? Ta có cách nào thoát khỏi hân không?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Trong lòng dâng lên một tia hi vọng.

Bản lĩnh Đạp Tuyết công tử lớn như vậy, nói không chừng hân có thể có biện pháp nào đấy.

Đạp Tuyết công tử cười khẽ một tiếng.

Đáp: “Nàng đi theo bên người bản công tử, một tắc không rời, Lãnh Dạ sẽ không dám làm gì nàng.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm thở dài.

Nàng thật sự không ngờ Đạp Tuyết công tử, lại nói với nàng những lời đùa giỡn này.

Nếu nói hân có ý với nàng, vì sao ngữ khí lại khêu nhẹ như vậy?

Nếu nói hân vô ý với nàng, nhưng theo mấy ngày nay nàng nghe ngóng, Đạp Tuyết công tử từ trước đến nay giữ mình trong sạch, chưa từng cùng bất kỳ nữ nhân nào sinh ra vướng mắc.

Những nữ nhân khác ngay cả một mảnh góc áo của hân cũng không có cơ hội đụng tới.

“Huynh đã quên thân phận của ta sao?”

Cổ Lạc Nhi yếu ớt nói.

Tuy nàng chỉ là phi tử trên danh nghĩa của Đông Phong Túy, nhưng ở xã hội này, danh tiết rất quan trọng.

Đạp Tuyết công tử sẽ không quan tâm sao?

Đạp Tuyết công tử trong lòng vẫn đang nghĩ, đương nhiên chưa quên, bằng không còn có thể ôm nàng sao?

Tối hôm qua cảm giác ôm nàng quá tốt, làm cho hắn nhịn không được lại nghĩ muốn ôm nàng.

Hơn nữa, hôm nay nàng làm hại hắn bị Thái hậu giày vò cả buổi sáng, vất vả lắm Thái hậu ầm ĩ đến mệt mỏi, hắn mới trở lại thanh tỉnh được.

Món nợ này, hắn không tính mới là lạ.

Trong miệng lại hỏi: “Nàng thích làm Tiên phi?”

“Không hề.” Cổ Lạc Nhi phản đối nói, “Tiên phi đây là giả, chỉ là trên danh nghĩa.”

Lời này đúng trong dự đoán của Đạp Tuyết công tử, nhưng nghe từ chính miệng Cổ Lạc Nhi nói ra, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

“Nghe nói hoàng đế rất anh tuấn, nữ nhân không phải đều thích nam tử tuấn mỹ sao?”

“Anh tuấn thì sao? Hắn chẳng qua chỉ một kẻ đại lười bách vô nhất dụng.”

(Bách vô nhất dụng: ý nói trăm thứ không dùng được một)

Khẩu khí Cổ Lạc Nhi hết sức khinh thường.

Thật sự nha, nếu không phải Đông Phong Túy hồ đồ, trọng dụng Phùng Thái Úy, tùy ý để Nguyệt quý phi làm xằng làm bậy, nàng sao có thể rước lấy một đồng phiền toái này.

Đạp Tuyết công tử đột nhiên buông lỏng tay ra, không ôm Cổ Lạc Nhi nữa.

Xoay người, nhìn phong cảnh phía xa.

“Hoàng đế làm vậy, luôn có dụng ý của hắn.”

“Dụng ý? Hắn còn có thể có dụng ý gì? Huynh đừng giúp hắn nói tốt. Hắn là tên hoàng đế kém cỏi nhất ta đã từng gặp.”

Cổ Lạc Nhi hồn nhiên chưa thấy biến hóa của Đạp Tuyết công tử, trái lại còn nói thêm.

Nói xong không khỏi cảm thấy buồn cười, nàng đời này kỳ thật chỉ thấy qua một hoàng đế như vậy.

Đạp Tuyết công tử trầm mặc, thật lâu không nói.

Cổ Lạc Nhi thưởng thức một hồi phong cảnh xa xa, hỏi Đạp Tuyết công tử.

“Huynh đã biết người bịt mặt vừa rồi ám sát ta là ai sai sử?”

“Uh.”

Đạp Tuyết công tử trầm thấp trả lời, bộ dáng tràn đầy mất hứng.

Âm thanh ‘Uh’ này nghe qua rất quen thuộc, Cổ Lạc Nhi cảm giác tựa hồ đã nghe qua đâu đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

Nghĩ nghĩ, bỏ qua việc này, lại hỏi.

“Là ai? Có thể nói cho ta biết không?”

“Phùng Thái Úy.”

Đạp Tuyết công tử vẫn trả lời hết sức giản lược, cùng với dáng vẻ vừa rồi trên chóc Cổ Lạc Nhi một trời một vực.

Cổ Lạc Nhi kỳ quái, nàng rốt cuộc đã mạo phạm hấn ở đâu a?

Hay là hấn không vừa ý tính hiếu kỳ quá nặng của nàng, luôn hỏi thăm không dứt?

Nhưng đây là chuyện có liên quan đến bản thân nàng, nàng có thể nào không quan tâm?

Chỉ là, đáp án này chính là trong dự liệu của nàng.

Ngoại trừ Phùng Thái Úy và Nguyệt quý phi, nàng đâu có mịch lòng người nào.

Cổ Lạc Nhi không để ý tới hấn, suy nghĩ chuyện vừa rồi, lằm bằm lằm bằm.

“Kỳ quái, Phùng Thái Úy sao lại biết chuyện ta đi tới xưởng khắc bản thương đây?”

“Chẳng lẽ, khắc bản thương đó là do hấn phái tới?”

“Đúng vậy, đúng là hấn phái.”

Đạp Tuyết công tử tiếp lời.

Ngày hôm qua, Phùng Thái Úy đốt Minh Châu lâu không thành, hấn liền đoán được Phùng Thái Úy sẽ không dễ dàng buông tha cho Cổ Lạc Nhi.

Bởi vậy, phái người đi điều tra động tĩnh của Phùng Thái Úy.

Được biết Phùng Thái Úy mượn cơ hội Cổ Lạc Nhi tìm kiếm khắc bản thương, phái người giả trang làm khắc bản thương, lừa Cổ Lạc Nhi đến ngoại thành để lấy tính mạng nàng.

Hấn không yên tâm để người khác cứu Cổ Lạc Nhi, vì vậy mượn dịp ngủ trong phòng, chuẩn khởi hoàng cung.

Đến đây cứu Cổ Lạc Nhi.

Phùng Thái Úy lần này ra tay ngoan độc, phái tới chắc chắn sẽ không phải hạng người bình thường.

May mắn hấn đến kịp thời, nếu như chậm thêm chút nữa, hậu quả khó lường được.

Đạp Tuyết công tử cả kinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lời chế nhạo vừa rồi của Cổ Lạc Nhi đều đã quên bay đến chín tầng mây.

Lại vươn tay, ôm Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi thân thể cứng đờ, nhưng cũng không cự tuyệt.

“Lạc Nhi, đừng lo lắng, từ nay về sau Phùng Thái Úy sẽ không dám làm gì nàng.”

“Uhm.”

Hai người không ai nói gì thêm, yên lặng đứng giữa vách núi đen, nhìn màu chân trời mỹ lệ.

Thật lâu, Đạp Tuyết công tử mới nói: “Lạc Nhi, chúng ta trở về thành đi thôi.”

“Được.”

Cổ Lạc Nhi lưu luyến đáp ứng.

Đúng vậy, sắc trời không còn sớm, nàng cần phải trở về.

Từ nay về sau, nàng còn có cơ hội gặp lại Đạp Tuyết công tử không?

Hấn đối với nàng, rốt cuộc là tâm tư gì?

Trong đầu còn đang mơ màng suy nghĩ, thân thể đã nhẹ bẫng bay lên.

“Đạp Tuyết công tử.” Cổ Lạc Nhi khẽ gọi.

“Gọi ta là Đạp Tuyết.”

Cổ Lạc Nhi vừa mới bình tĩnh trở lại tâm đã rối loạn.

Nói chuyện có chút lấp bắp.

“Đây, đây là tên thật của huynh sao?”

“Không phải, là biệt hiệu bằng hữu trên giang hồ gọi.”

“Tên thật của huynh là gì? Có thể nói cho ta biết không?”

“Hôm nay không được. Sau này, có một ngày, nàng sẽ biết.”

Cổ Lạc Nhi lòng tràn đầy thất vọng.

“Sẽ có một ngày như vậy sao?”

“Sẽ có.”

Đạp Tuyết công tử trả lời hết sức chắc chắn.

Cổ Lạc Nhi thoáng phẩn chấn.

“Như vậy, hôm nay ta cũng không thể nhìn thấy gương mặt thật của huynh rồi?”

99. Chương 100: Ghen

Đạp Tuyết công tử không trả lời.

Thầm nghĩ, nàng ngày nào cũng được thấy diện mạo thật của ta.

Chẳng những thấy, mà đối với tuyết thể mỹ dung ta một chút cũng không động tâm, trái lại còn mê đắm một tên ngay cả dung mạo cũng không biết, quá đáng giận mà.

Cổ Lạc Nhi cũng không hỏi lại hắn.

Thậm chí, không dám hỏi hắn, mình còn có thể gặp lại hắn hay không.

Đạp Tuyết công tử thần thông quảng đại, không biết tìm được ở đâu chiếc xe ngựa, để Cổ Lạc Nhi ngồi lên xe, chính hắn lại tự mình đánh xe, đưa nàng trở về thành.

“Đạp Tuyết, kỳ thực, để ta tự trở về là được.”

Thời điểm gần đến cửa thành, Cổ Lạc Nhi nói.

Không cần đoán cũng biết, thân phận Đạp Tuyết công tử thần bí như vậy, nhất định hắn không mong xuất hiện quá nhiều trong tầm mắt người khác.

“Đừng lo.”

Đạp Tuyết công tử không quay đầu lại mà trả lời.

Thực ra, hắn đúng là không muốn xuất hiện trước mặt mọi người.

Hơn nữa, lần ra ngoài này quá lâu, hắn cũng không yên lòng, lo lắng vớ Không thành kế trong phòng bị người khác phát hiện.

Hắn từ trước đến nay cẩn thận, ban ngày rất ít khi chuồn khỏi hoàng cung.

Vì Cổ Lạc Nhi, hắn liên tiếp phá lệ hai ngày.

Vả lại, Lãnh Dạ đang quan sát nội tình của hắn, hắn như thế này, chẳng phải càng thêm khiến hắn ta hoài nghi?

Nhưng hắn vẫn cứ không yên tâm, lo lắng cho an toàn của Cổ Lạc Nhi.

May là Nguyên Phương cùng Vân Phi dẫn theo rất nhiều thị vệ chờ đợi ở cửa thành, đang hi vọng ngóng trông.

Cổ Lạc Nhi thấy, hướng bọn thị vệ vẫy vẫy tay.

Nhìn về phía Đạp Tuyết công tử nói: “Được rồi, ta không còn nguy hiểm rồi. Hôm nay thật cảm ơn huynh.”

Đạp Tuyết công tử đến cách cửa thành hơn chục thước mới dừng xe ngựa lại.

“Đi thôi.”

“Đạp Tuyết.”

Cổ Lạc Nhi muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Ta muốn hỏi một chút, huynh có biết Tiêu hồn tán không?”

Cổ Lạc Nhi do dự hỏi.

Dựa theo thần thông của Đạp Tuyết công tử, nói không chừng sẽ có thể tìm được giải dược của Tiêu hồn tán.

Lúc trước khi hỏi dò Đông Phong Túy, thứ nhất bởi vì nàng không tin được bản lĩnh Đông Phong Túy, thứ hai nàng đang làm gian tế của Lãnh Dạ, sợ Đông Phong Túy phát giác.

Cho nên không dám hỏi nhiều.

Mà ở trước mặt Đạp Tuyết công tử, không biết tại sao, nàng đối với hắn hết sức tín nhiệm.

Hắn đã biết nàng đang giúp Lãnh Dạ làm việc, cho nên, cho dù đoán được Lãnh Dạ cho nàng uống tiêu hồn tán cũng không quan trọng.

Quả nhiên, nàng liền nghe thấy Đạp Tuyết công tử hỏi.

“Tiêu hồn tán? Lãnh Dạ đưa cho nàng?”

“Đúng vậy.”

Đạp Tuyết công tử trầm mặc.

Hắn vẫn ngồi không nhúc nhích, ngay cả lựa đen che mặt cũng không chuyển động.

Hắn đã hai lần nghe được trong miệng Cổ Lạc Nhi ba chữ “Tiêu hồn tán” kia, nhưng mà, hắn vẫn không biết nó là thứ gì.

Cổ Lạc Nhi thấy hắn không có phản ứng, hối hận chính mình nói lỡ.

Hắn đã giúp nàng rất nhiều việc, nàng không thể tiếp tục khiến hắn phiền toái.

Vội nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi, huynh không rõ thì thôi vậy. Coi như ta chưa hỏi đi.”

Nói xong đã định nhảy xuống xe.

Đạp Tuyết công tử vung roi ngựa lên, ngăn cản lối đi của nàng.

“Không được đi.”

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn roi ngựa vung ngang trước mặt mình, không hiểu tên này thần khí lại tái phát ra sao.

Chẳng lẽ Tiêu hồn tán có gì kỳ lạ?

“Tiêu hồn tán là dược gì? Lãnh Dạ đã làm gì nàng?”

Đạp Tuyết công tử trầm giọng hỏi.

Hắn nhớ rõ, lần trước Cổ Lạc Nhi nói qua, đó là một loại dược.

“Không có, không có.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng phủ nhận.

Nàng và Lãnh Dạ trong lúc đó hoàn toàn không có gì a.

Aiz, tên loại dược này, quá, quá làm cho người ta nghĩ bấy rồi.

Ngay như lúc Lãnh Dạ cho nàng nuốt dược, nàng còn tưởng rằng Lãnh Dạ định phi lễ nàng.

“Nói thật.”

Roi ngựa để ngang trước mặt Cổ Lạc Nhi không xê dịch chút nào.

Cổ Lạc Nhi đành phải miễn cưỡng trả lời: “Là một loại độc dược.”

“Hắn muốn để nàng hạ độc?”

“Không có.”

Tiếng không có này của Cổ Lạc Nhi trả lời cực kỳ nhanh chóng, một chút cũng không lấp bắp.

“Hắn cho nàng uống Tiêu hồn tán?”

Đạp Tuyết công tử từ trong giọng nói Cổ Lạc Nhi cũng đoán được chân tướng.

Cổ Lạc Nhi không cách nào phủ nhận, đành phải nói ra toàn bộ sự thật.

“Đúng vậy a. Hắn nói, uống Tiêu hồn tán, một tháng sau độc tính sẽ phát tác. Đương nhiên, nếu như, trước đó hắn cho ta uống giải dược sẽ không có việc gì. Cho nên, ta chỉ muốn huynh một chút, có biết dược này là loại gì không?”

“Ta không biết.”

Ngữ khí Đạp Tuyết công tử rất bình thản.

Cổ Lạc Nhi thất vọng lặng lẽ thở dài.

Ngay cả Đạp Tuyết công tử cũng không biết, vậy Tiêu hồn tán này quả thực đặc biệt .

Nghĩ lại cũng đúng, nếu như không phải độc dược bí truyền, Lãnh Dạ có thể nào yên tâm dùng trên người nàng chứ?

Cổ Lạc Nhi càng thêm thất vọng chính là, theo như trong khẩu khí Đạp Tuyết công tử, nàng không nghe ra hắn có ý giúp nàng.

“A, không biết thì thôi vậy. Ta có thể đi được chưa?”

Cổ Lạc Nhi cố gắng giả bộ giọng điệu như không sao cả.

Tuy nàng yêu mến Đạp Tuyết công tử thật, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không hi vọng hắn vì nàng làm việc gì.

Có lẽ, chính bởi vì yêu mến, cho nên lại càng không nguyện cầu hắn cái gì.

Nàng không thể tiếp tục mắc nợ hắn nữa.

Đạp Tuyết công tử thu hồi roi ngựa.

“Nàng có thể đi.”

Cổ Lạc Nhi nhảy xuống xe ngựa, quay người lại, nhìn lựa đèn trước mặt.

Nàng có thể cảm giác được, phía sau tấm lụa đen lộ ra ánh mắt sáng ngời.

Rất muốn hỏi hắn, nàng còn có thể nhìn thấy hắn không?

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng không hỏi, nàng quay đầu, xoay người đi về phía cửa thành.

Nếu như hấn có ý muốn gặp nàng, hấn nhất định sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng .

Nếu như hấn vô ý gặp lại nàng, rõ ràng đáp án chẳng phải chỉ dẫn đến bi thương sao.

Nàng hà tất phải hỏi nhiều.

Sau lưng, thanh âm của xe ngựa vang lên, sần sật, áp qua mặt đường làm cánh hoa cùng lá cây bay xuống.

Cổ Lạc Nhi hốt hoảng , lần đầu, vì một người mà không yên lòng.

Làm chuyện gì đều không yên lòng.

Cổ Lạc Nhi đã phân phó bọn Nguyên Phương, giúp nàng giữ bí mật, chớ đem chuyện hôm nay nói ra.

Bởi vậy, ngoại trừ Phùng Thái Úy cùng mấy thị vệ khác, không ai biết chuyện hôm nay mệnh nàng xem chừng treo lơ lửng.

Cũng không biết việc Đạp Tuyết công tử cứu nàng.

Mọi người trong Minh Châu lâu đều cảm thấy kỳ quái, Cổ Lạc Nhi từ trước đến nay cởi mở vui vẻ, mọi việc không để trong lòng, hôm nay như thế nào giống như thay đổi thành người khác.

Lúc không có việc gì, không hề cùng các nàng tán gẫu, mà ngẩn người ghé vào bên bàn.

Thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy nàng thở dài.

Đông Phong Linh kỳ quái hỏi: “Lạc Nhi, làm sao vậy? Chuyện làm ăn với khắc bản không tốt sao?”

“Đúng vậy a, quá không tốt.”

Cổ Lạc Nhi thoải lý hữu thoải nói.

(Thoải lý hữu thoải: câu nói hàm chứa ý khác)

Thật là quá không tốt.

Mùi vị bị người ta lừa đã không tốt, mùi vị bị thương không tốt, quan trọng hơn là, mùi vị bị người khác cướp đi tâm tư thật không tốt.

100. Chương 101: Tâm Động

Đông Phong Linh đương nhiên nghe không nghe ra hàm ý trong lời nàng, khuyên giải nàng qua loa vài câu.

Cổ Lạc Nhi trở lại hoàng cung, vẫn không yên lòng.

Không yên lòng đến hậu viên gặp Đông Phong Túy.

Không yên lòng ném qua cơm chiều.

Không yên lòng ngẩn người ngồi trong phòng Đông Phong Túy.

Tất cả đều được Đông Phong Túy nhìn trong tầm mắt.

Biết rõ vì sao nàng có biểu hiện khác thường như thế, trong lòng lại không nói ra được đây là tư vị gì.

Có chút ghen tuông, lại có một chút vui sướng, còn có chút mê hoặc.

Cổ Lạc Nhi rốt cuộc thích Đạp Tuyết công tử sao?

Là thích hấn sao? Vậy tại sao đối với Đông Phong Túy hấn lại không hề có cảm giác, ngược lại còn xem hấn là một tên đáng ghét cản trở?

Như vậy là thích bởi võ công cao thâm cùng hành động anh hùng cứu nàng của hấn?

Vậy cũng tính là thích?

Tùy tiện đổi người võ công cao cường đi cứu nàng, nàng cũng sẽ thích người ta sao?

Đông Phong Túy càng nghĩ trong lòng càng khó chịu.

Nhịn không được liền gọi Cổ Lạc Nhi.

“Này, qua đây với trẫm.”

Cổ Lạc Nhi một chút phản ứng cũng không có, nàng hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy gọi nàng nhiều lần, Cổ Lạc Nhi vẫn không phản ứng chút nào.

Cuối cùng, Đông Phong Túy cảm hận kêu: “Lạc Nhi.”

Cổ Lạc Nhi lập tức sững sốt lấy lại tinh thần, trong miệng thì thào gọi: “Đạp Tuyết.”

Nghiêng đầu sang, lại trông thấy sắc mặt đen xì của Đông Phong Túy.

Thầm kêu hồng bét, nàng lại quên chưa cho Đông Phong Túy chút mặt mũi rồi.

Nhưng mà, tiếng “Lạc Nhi” vừa rồi, rất giống với thanh âm ban ngày Đạp Tuyết công tử gọi nàng, làm cho nàng nảy sinh một loại ảo giác, đó là Đạp Tuyết công tử đang gọi nàng.

Cổ Lạc Nhi có phần hoảng hốt, giống như nhìn thấy lụa che mặt của Đạp Tuyết công tử.

Không tự chủ nói nhỏ nhỏ: “Vừa rồi tiếng gọi kia, dường như là thanh âm của huynh ấy vậy.”

Đông Phong Túy nghe quá rõ ràng, âm thầm nhắc nhở chính mình, từ nay về sau phải cẩn thận một chút, chớ ở trước mặt Cổ Lạc Nhi mà lộ ra sơ hở.

Trong miệng lại hàm chứa ghen tuông hỏi: “Giống thanh âm của ai a?”

Ghen tuông này không phải giả, cũng không biết tại sao, hẳn biết rõ người trong lòng Cổ Lạc Nhi là hắn, nhưng hắn vẫn không nén được tức giận, muốn nổi máu ghen lên.

Được rồi, hắn thừa nhận, hắn là ghen.

Trên đời này lại có một tên đại ngốc như hắn sao?

Tự ăn dấm chua của chính mình.

Cổ Lạc Nhi cũng không gạt hắn, thành thật đáp: “Giống như Đạp Tuyết công tử.”

Nghiêng đầu nhìn nhìn Đông Phong Túy, gật đầu nói: “Không nói thì không biết, kỳ thật thanh âm của hai người có chút điểm giống nhau.”

Khi Đông Phong Túy hóa trang thành Đạp Tuyết công tử, đã cố ý thay đổi giọng nói.

Nghe Cổ Lạc Nhi nói vậy, lông mày dựng lên, trừng mắt nàng.

Kéo dài giọng nói: “Cổ Lạc Nhi ——”

Cổ Lạc Nhi vội lấy lời hắn bức hắn.

“Hoàng thượng, lúc trước khi người để ta làm Tiên phi, rõ ràng đã nói, ta với nam nhân khác như thế nào, người tuyệt nhiên sẽ không hỏi đến. Người là Hoàng thượng, kim khẩu ngọc nha, nói lời phải giữ lấy lời.”

“Hửm?”

Đông Phong Túy ngẫm nghĩ lại, hình như lúc trước hắn có nói qua lời này.

Mà khi đó, hắn đúng là không có cảm giác với Cổ Lạc Nhi, hiện giờ tình huống sinh biến hóa rồi.

Được được, hắn lại thừa nhận, là hắn thích Cổ Lạc Nhi.

Thích nàng, thậm chí, muốn cưới nàng, biến nàng chính thức làm phi tử.

“Người thích Đạp Tuyết công tử?”

Đông Phong Túy lòng đầy khó chịu hỏi.

“Đúng vậy a.”

Cổ Lạc Nhi là một nữ hài hào phóng, thích chính là thích, không thích tuyệt nhiên không thích, không có gì phải xấu hổ thừa nhận.

Dù sao Đạp Tuyết công tử võ công cao cường, lại thần long kiến thủ bất kiến vĩ, Đông Phong Túy chỉ là một tên lười, tương lai không biết hắn sẽ như thế nào.

Đông Phong Túy thấy nàng cứ nhiên thừa nhận trước mặt mình, càng thêm khó chịu.

Liên tiếp hỏi lại.

“Hắn cũng thích người?”

“Hắn muốn cưới người sao?”

“Hắn nguyện ý vì người chuộc thân?”

“Người hiểu hắn được bao nhiêu? Người chỉ vì báo ân hay quả thật thích hắn?”

. . . . .

Cổ Lạc Nhi bị hắn liên tiếp hỏi thiếu chút nữa khiến cho hôn mê, ngạc nhiên nhìn Đông Phong Túy.

Từ lúc nào hoàng đế lười trở nên nói nhiều như vậy?

Rất chân thành trả lời.

“Hoàng thượng, ta không biết trong lòng hắn coi ta như thế nào, nhưng nó không ảnh hưởng đến việc ta thích hắn. Về phần chuộc thân, tự ta sẽ nghĩ cách, ta sẽ không dựa vào hắn.”

Trong lòng có một chút nhàn nhạt buồn.

Đúng vậy, Đạp Tuyết công tử là người cỡ nào chứ.

Nàng, chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều nữ tử thích hắn thôi.

Đông Phong Túy không trả lời nàng.

Lặng lặng đứng, nhìn nàng, trong mắt sáng rực khác thường.

Chưa từng gặp qua một nữ tử to gan dám thừa nhận tình cảm của mình như vậy?

Yêu không cần hỏi báo, trên đời này có sao?

“Lạc Nhi, ” Đông Phong Túy thật lâu mới nói, “Nếu như trăm muốn người làm phi tử chính thức của trăm, phi tử danh phù kỳ thực, người có nguyện ý không?”

Cổ Lạc Nhi càng thêm ngạc nhiên nhìn Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, người không hiểu lời ta nói sao? Ta thích Đạp Tuyết công tử.”

“Đây là hai việc khác nhau. Làm phi tử của trăm, người sẽ có địa vị cùng đặc quyền tối cao. Người muốn gì, cũng có thể nói với trăm.”

Cổ Lạc Nhi không chút nghĩ ngợi một mực từ chối.

“Hoàng thượng, ta chưa từng nghĩ tới muốn đặc quyền cùng địa vị. Xin thứ cho Lạc Nhi không thể làm phi tử chính thức của người.”

Nàng bây giờ chỉ là Tiên phi trên danh nghĩa, đương nhiên được lợi dụng một chút địa vị cùng thân phận này.

Không cần cũng uống.

Thế nhưng, nàng không hề thích những thứ này.

Đông Phong Túy lại hỏi: “Nếu như Đạp Tuyết công tử không muốn cưới người?”

“Ta chỉ lấy người trong lòng ta, nếu không, ta thà không lấy chồng.”

Cổ Lạc Nhi nói như chém đinh chặt sắt.

Song, ngay tại thời điểm Đông Phong Túy toan vỗ tay tán thưởng hành động trình liệt của nàng, đã thấy nàng mặt dày chạy tiến đến.

Kéo tay áo hắn mà nói: “Hoàng thượng, người sẽ không bức ta, đúng không? Ừm, người là Thiên Tử, thiên hạ độc tôn, làm sao có thể bức một nữ tử yếu đuối được.”

Đông Phong Túy vừa bức mình vừa buồn cười.

Thiên hạ độc tôn? Lúc này nàng mới biết hắn là thiên hạ độc tôn.

Lúc nàng chinh hấn sao không nghĩ đến những thứ này?

Ban ngày hại hắn mở to mắt nằm bò trên giường nửa ngày, phải chịu bao nhiêu là giày vò.

May là sau đó ra ngoài hoạt động gân cốt, bằng không, hắn chịu khổ đến cỡ nào không biết.

Đông Phong Túy hữu ý vô ý liếc mắt nhìn nơi bị thương trên ngực Cổ Lạc Nhi.

Khẩu khí nhàn nhạt nói: “Trẫm không bức người. Không còn sớm, gột rửa rồi đi ngủ đi.”

Hắn không bức nàng, nhưng , tim nàng vẫn không thoát khỏi bàn tay hắn.

Không phải sao?

“Oa, thật tốt quá. Hoàng thượng, ta biết người là người tốt mà.”

Cổ Lạc Nhi nói xong, liền nhảy chân sáo chạy đi tắm.

101. Chương 102: Trao Đổi

Đông Phong Túy nhìn bóng lưng nàng nhảy nhót, hơi có chút thất thần.

Theo ý nàng, hắn chính là người tốt?

Chờ đến một ngày nào đó, nàng biết được hắn chính là Đạp Tuyết công tử, Đạp Tuyết công tử chính là hắn, nàng sẽ có phản ứng ra sao?

Đông Phong Túy chợt có chút buồn bức khó hiểu.

Dường như, cứ thế gạt nàng, ở trước mặt nàng sắm hai thân phận không phải chuyện thỏa đáng.

Đúng là, ban đầu hắn chỉ muốn lợi dụng nàng một chút.

Nàng là người đầu tiên không sợ Nguyệt quý phi, là người chinh Nguyệt quý phi chạy trốn chết.

Nàng từ trên trời rơi xuống, là người không có bất luận thân phận bối cảnh ở Vô Ưu quốc.

Như vậy, đó là vì nàng tới để thay đổi hậu cung chăng.

Đây chính là nguyên nhân khiến cho phép Cổ Lạc Nhi ở Cầm Sát điện. Muốn để cho nàng chọc giận Nguyệt quý phi.

Làm người lừa nhiều năm, dường như hắn thật sự trở nên có chút mệt mỏi.

Chẳng muốn xử lý những chuyện lộn xộn, chẳng muốn để ý quan hệ giữa hậu phi cùng triều thần rắc rối phức tạp.

Hậu cung, vốn là của phụ hoàng mẫu hậu cùng với mấy lão trung thần cứng ngắc đưa cho hắn.

Khi bọn họ cưỡng ép đưa những hậu phi này cho hắn, có từng hỏi qua ý nguyện của hắn?

Hơn nữa, một khi hắn sủng hạnh hậu phi, khó tránh khỏi mỗi ngày đều có tiết mục tranh sủng trình diễn.

Mẫu hậu đã không tránh né còn muốn chen vào một chân.

Ngẫm lại mà nhức đầu.

Về phần huyết mạch hoàng thất, khi hắn có ý trung nhân, hắn tự nhiên sẽ duy trì huyết mạch hoàng thất.

Nhưng nếu chỉ vì cái này mà sủng hạnh những hậu phi mình không hề thích, hơn nữa còn muốn vũ lộ quân triều, như vậy, xem hắn là cái gì?

(vũ lộ quân triều: ân huệ cùng hưởng)

Rốt cuộc là hắn sủng hạnh các nàng, hay là bị các nàng sủng hạnh?

Vốn là trông cậy vào Cổ Lạc Nhi quấy hậu cung đến rối loạn, hắn mới dễ dàng tìm được lý do giải tán hậu cung.

Không nghĩ tới Cổ Lạc Nhi làm so với kỳ vọng của hắn còn tốt hơn, nàng chẳng những chinh trị Nguyệt quý phi, còn làm nhóm hậu phi tương lai có thể tìm được lối đi.

Thời gian này, hậu cung thanh tĩnh rất nhiều.

Về phần dùng thân phận Đạp Tuyết công tử tiếp cận nàng, đương nhiên có nguyên nhân khác.

Mọi thứ hắn đều đã cân nhắc chu đáo, chỉ là chính hắn không ngờ tới, hắn lại động tâm với Cổ Lạc Nhi.

Hơn nữa, trong một trong thời gian ngắn ngủi đã động tâm với nàng.

Đây là lần đầu, hắn động tâm với một nữ nhân.

Cửa bị đẩy ra, Cổ Lạc Nhi tắm gội xong toàn thân sạch sẽ nhẹ chân nhẹ tay bước vào.

Nàng đã thành thói quen, tiến vào phòng Đông Phong Túy phải nhẹ nhàng, tránh làm hắn tỉnh giấc.

Nàng cúi đầu, không hề chú ý tình hình trong phòng.

Mãi đến khi đóng cửa lại, mới quay người lại.

Đột nhiên nhìn thấy Đông Phong Túy đứng ở ngay giữa phòng, Cổ Lạc Nhi cả kinh thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Vỗ vờ lồng ngực bị kinh hãi đến thành thịch nhảy lên, Cổ Lạc Nhi khó tin nhìn Đông Phong Túy.

“Oa, Hoàng thượng, làm sao người còn đứng ở đây, chưa đi ngủ sao? Hắn không phải người đang mộng du đi?”

Đông Phong Túy bật cười.

“Trẫm đúng là đang mộng du.”

Đứng ở chỗ này làm mộng tưởng hảo huyền, mộng những gì hắn và Cổ Lạc Nhi đã trải qua, mộng tương lai của bọn hắn.

Cổ Lạc Nhi nào biết tâm tư của hắn, chỉ nghĩ là hắn đang nói giỡn.

“Phù” một tiếng, đã định đi về phía giường.

Ngẩng mắt vừa nhìn thấy giường, rồi lại nhớ tới chuyện xấu hổ phát sinh tối qua, vội vàng tự giác dừng lại.

Hỏi: “Hoàng thượng, đêm nay người ngủ thụy tháp hay ngủ giường hay đều ngủ cả hai?”

“Người ngủ ở giường đi.”

Đông Phong Túy không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng.

Cổ Lạc Nhi nghiêng nhẹ đầu quan sát hấn.

“Người nửa đêm đột nhiên lại muốn ngủ giường thì sao?”

Thấy Đông Phong Túy không trả lời, tự giác nói: “Ta vẫn nên trải chăn xuống sàn ngủ thì hơn.”

Trên mặt đất trải thảm, có lẽ ngủ trên mặt đất cũng không phải là chuyện khó khăn.

Cổ Lạc Nhi quyết định lên giường, ôm chăn xuống trải nền đất.

Thời điểm đi ngang qua người Đông Phong Túy, Đông Phong Túy đột nhiên giữ cổ tay nàng lại.

“Khoan đã.”

Cổ Lạc Nhi cảnh giác nhìn hấn.

Đông Phong Túy xem thường nói: “Người không cần nhìn trộm giống như tên hái hoa tặc. Trộm đã nói, sẽ không sủng hạnh người.”

Cổ Lạc Nhi nhẹ nhàng thở ra.

“Hoàng thượng, còn có chuyện gì sao?”

“Lạc Nhi, hôm nay người bị thương?”

Đông Phong Túy dáng vẻ phớt lờ hỏi.

Hiện giờ hấn không phải là Đạp Tuyết công tử, không thể trực tiếp kéo y sam Cổ Lạc Nhi để xem miệng vết thương của nàng.

Chỉ riêng kéo tay nàng, vẻ mặt nàng nhìn hấn đã không tốt rồi.

Thiếu chút nữa muốn nói cho nàng biết, kỳ thật, hấn chính là Đạp Tuyết công tử.

Song, những lời này chỉ quanh quẩn trong đầu vài vòng, rốt cuộc nói không nên lời.

Cổ Lạc Nhi đáp: “À, phải, nhưng không có gì, chỉ là một vết thương nhỏ. Đa tạ hoàng thượng quan tâm.”

Trong lòng thầm nói, không biết là Nguyên Phương hay tên thị vệ nào bầm báo chuyện này cho Đông Phong Túy.

Muốn tránh khỏi tay Đông Phong Túy, giãy vài cái cũng không tránh được.

Lại không dám dùng quá sức chọc giận hấn, Cổ Lạc Nhi đành phải tùy ý để Đông Phong Túy cầm lấy tay nàng.

“Ở đâu? Để trộm xem.”

“Không, không cần. Hôm nay Đạp Tuyết công tử cho ta một lọ thuốc, ta đã thoa lên. Không có gì đáng ngại.”

Đông Phong Túy buông lỏng tay ra.

“Người ngủ giường đi.”

Nhàn nhạt bỏ lại một câu, Đông Phong Túy đến thẳng thụy tháp, quay lưng về phía Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi hối hận muốn tát ình một cái.

Tại sao nàng lại nói ra Đạp Tuyết công tử trước mặt Đông Phong Túy? Đã biết rõ hấn cực kỳ để ý rồi mà.

Để ý? Không, không phải hấn để ý, mà là mất mặt.

Cổ Lạc Nhi không dám tiếp tục vi phạm mệnh lệnh của hấn, chạy lên trên giường, cuộn tròn người nằm ngủ.

Đông Phong Túy nghe thấy tiếng nàng bò lên giường, khóe môi khẽ giương lên.

Cân nhắc, vừa rồi nàng cùng hấn lôi kéo vài cái, cũng không thấy nàng hiện ra chút đau đớn nào. Hơn nữa, nàng nói, nàng đã thoa thuốc.

Đại khái, thương thế của nàng thật sự không có gì đáng ngại.

Cổ Lạc Nhi sợ Đông Phong Túy lại mò lên giường, trừng mắt nhìn bóng lưng Đông Phong Túy, ngay cả mắt cũng không chớp.

Nhưng cuối cùng quá mệt mỏi, không cầm cự bao lâu đã thiếp đi.

Đông Phong Túy đứng dậy, đi tới bên giường, ngồi trên mép giường, nắm tay Cổ Lạc Nhi, bắt mạch cho nàng.

Hấn biết y lý.

Mạch đập rất bình thường, tựa hồ không có dấu hiệu trúng độc.

Chỉ là, có lẽ, Tiêu hồn tán của Lãnh Dạ không giống bình thường.

Đông Phong Túy buông Cổ Lạc Nhi ra, đứng dậy thay trang phục Đạp Tuyết công tử, lại nhìn Cổ Lạc Nhi ngoan ngoan đang ngủ trên giường, khe khẽ mỉm cười, lách mình từ cửa sổ đi ra ngoài.

Ánh trăng sáng trong.

Thành hiệu trên sườn núi, một người thân khoác áo đen, đầu phủ mạng che mặt đen thân ảnh cao lớn đón gió lặng lặng đứng.

Gió núi có chút nghịch động đến y sam cùng lụa đen của hấn, thân hình hấn lại không chút dịch chuyển.

Ánh trăng mờ ảo, một thân ảnh phục trang màu đen xuất hiện ở phía sau hấn.

102. Chương 103: Âm Thông Tin Tức

“Lãnh Dạ, người đã đến.”

Giọng Đạp Tuyết công tử trầm thấp mà khàn khàn hỏi.

Thân hình hấn vẫn không chút xê dịch.

Lãnh Dạ yên lặng nhìn hấn.

“Đạp Tuyết, người tìm ta?”

“Phải.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn giải dược của Tiêu hồn tán.”

Đạp Tuyết thẳng thắn nói.

Lãnh Dạ nhíu mi.

“Người vì nàng đòi giải dược? Người biết rõ thân phận của nàng.”

“Thì có sao?”

Lời Đạp Tuyết thập phần giản lược.

Lãnh Dạ nghi hoặc nhìn hấn.

Đúng vậy, y thông qua một chút dấu vết để lại, nghi ngờ Đạp Tuyết công tử có thể là đương kim hoàng thượng Đông Phong Túy, chỉ là khổ nỗi không tìm được chứng cứ, mới mạo hiểm để Cổ Lạc Nhi giám thị Đông Phong Túy.

Không có biện pháp, thủ vệ hoàng cung quá nghiêm ngặt.

Thỉnh thoảng đi vào còn có thể, tỷ dụ như lần trước tiến cung gặp Cổ Lạc Nhi.

Nhưng muốn y phục một đêm canh giữ ở hoàng cung giám thị Đông Phong Túy, là chuyện tuyệt đối không thể làm được.

Nếu không, với người bình thường nghiêm minh như y, sao có thể để Cổ Lạc Nhi luôn muốn đục nước béo cò, còn không có chút võ công nào làm nội gián?

Lãnh Dạ nhìn Đạp Tuyết, sắc mặt lạnh như băng như thường, trong đôi mắt lại nổi lên một tầng ý cười nhàn nhạt trên cợt cùng trào phúng.

“Người muốn giải được Tiêu hồn tán? Cho ta một lý do.”

Có chút nghiêng đầu đánh giá bóng lưng Đạp Tuyết.

Hắn choàng chiếc áo rộng, quả thực không nhìn ra thân hình hắn.

Nhưng y tuyệt không nghi ngờ, người trước mặt đúng là người y đang điều tra – Đạp Tuyết công tử.

Khí thế này, còn cả thân thủ vừa mới lên núi, chỉ có thể là hắn.

Đạp Tuyết công tử thần bí khó lường, đêm nay lại chủ động tới tìm y.

“Ta có thể tháo diện sa xuống cho ngươi xem.” Đạp Tuyết bình tĩnh trao đổi điều kiện.

Lãnh Dạ sững sốt, Đạp Tuyết công tử thần bí tốt cùng lại đồng ý để y trông thấy chân dung của hắn?

Y hao hết thiên tân vạn khổ, thậm chí buộc Cổ Lạc Nhi nuốt Tiêu hồn tán, chẳng phải chỉ để biết chân dung Đạp Tuyết công tử sao?

Điều kiện này thực sự rất mê người.

Chỉ là, Lãnh Dạ rất nhanh đã tỉnh ngộ lại.

“Dưới diện sa của ngươi hắn sẽ không phủ một tấm mặt nạ đi?”

Giọng nói trước giờ vẫn luôn mỉa mai hiếm khi dẫn theo chút chế nhạo.

“Người muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có biện pháp.” Đạp Tuyết buông tay.

“Người nói đi, muốn thế nào ngươi mới bằng lòng đưa giải được cho ta?”

Lãnh Dạ trầm ngâm một hồi, nói: “Người cùng ta đi tới Ma Thiên Nhai một chuyến.”

Đạp Tuyết khẩu khí vẫn đậm phong khinh hời: “Lúc nào?”

Lãnh Dạ mỉa mai hỏi lại: “Chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

“Người quả nhiên vì chuyện này tới.”

“Đúng vậy.”

Đạp Tuyết quay người lại, đối diện với Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ có thể cảm nhận được đôi mắt sau lụa đen, ánh mắt vốn lạnh như băng trở nên càng thêm lạnh.

Cho dù cách một lớp che mặt, y cũng có thể cảm nhận được một dòng áp lực vô hình.

Đạp Tuyết nhìn Lãnh Dạ qua chiếc khăn che mặt, khẩu khí vẫn nhàn nhạt như cũ trả lời.

“Ta đồng ý. Có điều, đi Ma Thiên Nhai là chuyện ba tháng sau, Cổ Lạc Nhi nói, thời gian độc Tiêu hồn tán phát tác còn lại chưa đến một tháng.”

Khóe môi Lãnh Dạ hiếm thấy giương lên một chút, nhưng lập tức liền khôi phục bằng lãnh như thường.

“Trước tiên ta có thể đưa nàng một phần giải dược, lùi thời gian phát tác lại ba tháng.”

“Quyết định vậy đi. Thỉnh Lãnh Dạ công tử đưa giải dược ra.”

Lãnh Dạ không mang giải dược ra, thậm chí cả tay áo cũng không xê dịch.

“Ta không thể đưa người giải dược.”

“Người muốn trực tiếp đưa cho Cổ Lạc Nhi?”

“Thông minh.”

Đạp Tuyết thoáng trầm mặc, bỏ lại một câu: “Tùy người.”

Bóng đen chợt lóe, thân thể đã nâng trên không trung.

“Khoan đã.”

Lãnh Dạ kêu.

Đạp Tuyết nghe vậy, khinh công bước lên một nhánh cây tùng, bỗng bành đơng đưa trong bóng đêm.

Lãnh Dạ âm thầm thán phục.

Người ta nói Đạp Tuyết công tử khinh công tuyệt vời, Đạp Tuyết Vô Ngân, hôm nay tận mắt nhìn thấy, quả thật như thế.

“Còn có chuyện gì?”

Giữa không trung truyền đến thanh âm trầm thấp của Đạp Tuyết.

“Giờ ngộ ngày mai, tại Túy Phong lâu, ta sẽ đưa giải dược cho Cổ Lạc Nhi. Nếu như người không yên tâm, có thể tự mình đến xem.”

“Được.”

Thân ảnh trên cành tùng chưa rời đi vội, yên lặng một hồi.

Đạp Tuyết công tử còn nói: “Người đã quyết định tự mình đưa giải dược cho nàng, như vậy, không cần nói ra giải dược này là ta giúp nàng đổi.”

“Vì sao?”

Lãnh Dạ kỳ quái hỏi.

“Không cần thiết.”

Trong tiếng trả lời, Đạp Tuyết đã lướt đi xa.

Lãnh Dạ khoanh tay đứng trên sườn núi, nhìn bóng đêm trống rỗng đã không còn thân ảnh Đạp Tuyết công tử, đắm chiêu suy nghĩ.

Giải dược, y đương nhiên không thể đưa Đạp Tuyết, chỉ có thể trực tiếp đưa Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy đương nhiên cũng hiểu được ý y, cho nên không cưỡng cầu.

Hắn chưa từng nghe qua Tiêu hồn tán, vốn định dựa vào giải dược suy đoán đây là loại độc gì, đáng tiếc Lãnh Dạ đề phòng quá nghiêm.

Nhất định không chịu đưa giải dược cho hắn.

Trở lại trong cung, Cổ Lạc Nhi vẫn ngủ say sưa. Thân thể cuộn mình thành một viên, giống hệt lúc trước khi hắn rời đi.

Đông Phong Túy cởi nguy trang Đạp Tuyết công tử trên người, cất vào trong ô để quần áo.

Một thân bạch y nhanh nhẹn tới trước giường, ngồi bên giường, đối diện với Cổ Lạc Nhi.

Nhìn nhìn mà không khỏi lắc đầu.

Bị Lãnh Dạ dùng mạng ép buộc, ở cùng một chỗ với nam nhân mình không thích, vì sao nàng mỗi ngày còn có thể thật vui vẻ, vô ưu vô lự đây?

Ách, nam nhân – không thích?

Đông Phong Túy nói xong mới nhớ, nam nhân Cổ Lạc Nhi không thích chẳng phải hấn sao.

Trùng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi đang mơ ngủ, Đông Phong Túy nắm tay Cổ Lạc Nhi, bắt mạch cho nàng.

Mạch đập rất bình thường, không có nơi nào bất thường.

Rốt cuộc Tiêu hồn tán là thứ gì?

Mà không có chút dấu hiệu nào, ti bỉ ẩn náu trong thân thể Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy buông tay Cổ Lạc Nhi, giúp nàng kéo chăn, đứng dậy rời đi, đến trước bàn sách xử lý chút việc.

Kỳ thực, thật không muốn rời đi.

Nhưng hấn không dám tiếp tục ngồi bên giường, ngồi xuống tiếp, hấn sợ sẽ không kìm lòng giống tối hôm qua, ôm Cổ Lạc Nhi chìm vào giấc ngủ.

Cổ Lạc Nhi đối với hết thảy hoàn toàn không biết, ngày hôm sau ném qua điểm tâm rồi đến Minh Châu lâu như thường lệ.

Âm thầm vui mừng tối qua không có bị Đông Phong Túy quấy nhiễu.

Nhanh đến giờ Ngọ, đúng thời điểm buôn bán trong Minh Châu lâu bận nhất, người làm Phúc Quý trong tiệm chạy tới, kéo Cổ Lạc Nhi sang một bên.

“Đông gia, có người tìm ngài.”

(Đông gia: Ông chủ, bà chủ, chủ nhân)

“Ai vậy?”

“Hấn đưa ta cầm cái này cho ngài xem.”

Phúc Quý đem vật gì đó nắm trong tay đưa cho Cổ Lạc Nhi, sắc mặt Cổ Lạc Nhi lập tức thay đổi.

Thứ Phúc Quý cầm trong tay, chẳng phải đúng là vòng ngọc Lãnh Dạ đã trộm của nàng sao.

103. Chương 104: Thầm Thông Tin Tức 2

Tuy dùng từ trộm với Lãnh Dạ không thỏa đáng cho lắm, nhưng đúng là hấn trộm.

Thế nào là trộm?

Không hỏi đã lấy, chính là trộm.

Cổ Lạc Nhi lập tức đoạt lấy chiếc vòng, cất trên người, hỏi: “Hấn ở đâu?”

Phúc Quý chỉ vào chiếc xe ngựa bình thường ngoài cửa tiệm nói: “Trên xe.”

Cổ Lạc Nhi bọc bọc vòng ngọc, đi ra ngoài cửa.

Lãnh Dạ an vị ngồi trên xe ngựa, thấy nàng đi ra, vén một góc rèm lên.

Đến khi Cổ Lạc Nhi tới trước mắt, thấp giọng kêu: “Lên xe.”

Cổ Lạc Nhi mạng nhỏ nằm trong tay người ta, nào dám không nghe lời hấn, nhắc chân định lên xe.

Phía sau, Nguyên Phương vội vàng ngăn cản.

“Đông gia, người muốn đi đâu? Nguyên Phương hộ tống người đi.”

Ngày hôm qua, Cổ Lạc Nhi gặp nạn, thiếu chút nữa mệnh đoán, hắn nào dám khinh thường nữa.

Cổ Lạc Nhi quay đầu lại đáp: “Ta đi xử lý chút chuyện, không có nguy hiểm, người không cần phải đi.”

“Như vậy sao được? Vạn nhất. . . . . , vẫn nên để cho Nguyên Phương đi theo người.”

Cổ Lạc Nhi nhìn nhìn tiện y của Nguyên Phương, lại nhìn mấy thị vệ đằng sau hắn, lắc đầu.

“Thật sự không cần, ta đã nói rồi, không có nguy hiểm.”

Cổ Lạc Nhi dứt lời lên xe.

Lãnh Dạ không chút biểu tình, tay nâng nâng hướng chỗ ngồi đối diện.

Cổ Lạc Nhi ngồi xuống đối diện theo lời hắn.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, sau đó càng chạy càng nhanh.

Cổ Lạc Nhi qua khe hở bức màn, trông thấy Nguyên Phương chưa từ bỏ ý định mà theo ở phía sau.

“Chúng ta đi đâu?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Đi thì biết.”

Lãnh Dạ lạnh như băng thuyết, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Xe ngựa luẩn quẩn trên ngã tư đường, vòng qua vòng lại được một hồi mới dừng lại.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy xa phu ở ngoài cửa thấp giọng bẩm báo.

“Bảo chủ, đã bỏ ở phía sau.”

“Được, đến Di Viên.”

Lãnh Dạ nhàn nhạt đáp ứng , vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, không để ý tới Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi vụng trộm làm mất quỹ về phía hắn, không thèm để ý tới hắn, xuyên qua bức màn thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Đoán rằng vừa rồi xa phu đã bỏ lại đám Nguyên Phương ở phía sau.

Bởi vì hiện tại phía sau xe ngựa không nhìn thấy tung tích của bọn hắn, mà xe ngựa cũng không tiếp tục lượn vòng nữa.

Cũng không có ai phát hiện, cách đó khá xa, có một chiếc xe ngựa khác, chậm chậm theo sát đằng sau bọn họ.

Rất nhanh, bọn họ đi vào một nơi cảnh sắc trong thành.

Đây là khu lâm viên lớn nhất trong thành, tên gọi Di Viên.

Cổ Lạc Nhi đã từng cùng nhóm hậu phi đến đây chơi đùa một lần, chính là lần đầu tiên xuất cung xem xét việc mua Minh Châu lâu.

Ở giữa Di Viên, có một quảng trường lớn, cực kỳ rộng rãi.

Còn nhớ lúc trước đến, trên quảng trường có rất nhiều tiết mục tạp kỹ, rất náo nhiệt.

Mà bây giờ, trên quảng trường lại không có một bóng người, đại khái bởi vì hiện tại là thời điểm ăn trưa.

Cổ Lạc Nhi đương nhiên không ngờ tới, những người kia đều đã bị thủ hạ của Lãnh Dạ hảo tâm “Khuyên nhủ” rồi đi.

Bởi vì, Lãnh Dạ muốn ở đây hỏi nàng chút vấn đề.

Xe ngựa chạy thẳng đến giữa quảng trường mới dừng lại.

Chiếc xe ngựa vẫn đi theo sát phía sau bọn họ không dám đứng quá gần, chỉ có thể ở ngoài quảng trường, dừng lại dưới một tàng cây liễu lớn.

Đây là một con đường tương đối rộng, phía trên, có một cửa hàng bán ngọc khí.

Xe ngựa đứng ở đây, khiến người ta có cảm giác, giống như đang đợi người nào đó trong cửa tiệm, sẽ không làm cho người khác nghi ngờ.

Quả nhiên Lãnh Dạ không nghi ngờ gì.

Hơn nữa, quảng trường rất rộng, cho dù có người theo dõi hắn, nhất định sẽ không nghe được lời hắn và Cổ Lạc Nhi nói.

Bởi vậy, Lãnh Dạ yên tâm hỏi: “Mấy ngày nay người đều ở cùng một chỗ với hắn?”

Hắn tuyệt không ngờ rằng, lời hắn cùng Cổ Lạc Nhi nói bị người khác nghe được một chữ cũng không sót.

Dưới cây liễu lớn, Đông Phong Túy ngồi ở chỗ của xa phu.

Trên đầu hắn đội nón mây, nhưng thấp hơn so với xa phu bình thường.

Nón mây che toàn bộ khuôn mặt, không ai thấy được mặt hắn.

Hắn đoán rằng, Lãnh Dạ sẽ tới tìm Cổ Lạc Nhi sớm hơn.

Hơn nữa còn đoán được, y sẽ mang Cổ Lạc Nhi đến nơi khác thám thính tin tức, bởi vậy mới một đường theo tới.

Quảng trường rất rộng, với người khác nhất định sẽ không nghe thấy Cổ Lạc Nhi cùng Lãnh Dạ nói chuyện.

Chỉ có điều, Đông Phong Túy đâu phải người bình thường, hắn là Đông Phong Túy.

Hắn thấy xe ngựa ngừng lại, biết rằng Lãnh Dạ sắp hỏi.

Vì vậy ngồi ở trên xe ngựa, giả như đang chờ người, vận công ngưng thần lắng nghe.

May là, mọi người trên quảng trường đã bị Lãnh Dạ cưỡng chế di dời, không có tạp âm, bởi vậy, Đông Phong Túy nghe thấy hết sức rõ ràng.

Hắn nghe thấy Lãnh Dạ hỏi Cổ Lạc Nhi.

Nghe thấy Cổ Lạc Nhi đang trả lời: “Đúng vậy a, ta làm theo lời ngươi, mỗi buổi tối đều ở trong phòng hắn cùng hắn ngủ.”

Nghe thấy mấy chữ cùng hắn ngủ, khóe môi Đông Phong Túy nhin không được mà giương lên.

“Ừm.”

Lãnh Dạ trầm thấp trả lời.

Cổ Lạc Nhi bất mãn hỏi: “Sao vậy? Ngươi không tin? Không tin ngươi có thể đi hỏi người khác, thật sự ta mỗi buổi tối đều ở trong phòng hắn ngủ.”

“Buổi tối hắn đã làm những gì?” Lãnh Dạ hỏi.

Cổ Lạc Nhi trong đầu đã nghĩ ra đáp án vô số lần, bởi vậy trả lời hết sức nhanh chóng tự nhiên.

“Đều nói hắn là một hoàng đế lừa, còn có thể làm gì? Đương nhiên là ngủ chứ sao.”

“Chỉ có ngủ?”

Ngữ khí Lãnh Dạ rõ ràng hết sức hoài nghi.

Cổ Lạc Nhi khoát khoát tay.

“Ta không biết ngươi mong đợi điều gì ở hắn. Aiz, mấy buổi tối nay ta thật sự chịu giày vò khủng khiếp.”

“Nói thử xem?”

Ánh mắt Lãnh Dạ nhìn Cổ Lạc Nhi trở nên sắc bén.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ khoa trương kể khổ.

“Aiz, mỗi buổi tối đều ngủ không ngon giấc. Người xem, ta gầy đi nè? Có phải ngay cả quần áo đều có? Chính là bị hấn quấy nhiễu.”

Lãnh Dạ lạnh lùng đánh giá Cổ Lạc Nhi.

Ừm, có chút gầy, song tựa hồ cũng không có quần áo.

Đông Phong Túy càng thêm ngưng thần lắng nghe.

Chẳng lẽ Cổ Lạc Nhi phát hiện hành vi khác thường của hấn? Nhưng mà, rõ ràng mỗi đêm nàng đều ngủ rất ngon nha.

Hai tối đầu hấn không yên tâm, còn điểm huyết ngủ của nàng.

Về sau phát hiện cái này hoàn toàn không cần thiết.

Cổ Lạc Nhi căn bản không có hứng thú quan tâm hấn, hơn nữa, nàng còn ngủ say như chết.

Đông Phong Túy tuyệt đối chắc chắn, nếu như hấn ném nàng vào nơi hoang dã, nàng vẫn sẽ ngáy o o ngủ một mạch tới sáng.

Cổ Lạc Nhi than thở một hồi, còn nói.

“Ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao lúc ngủ hấn không cho người khác canh giữ ở trong phòng, hóa ra là để che giấu.”

“Nói điểm chính.”

Lãnh Dạ không kiên nhẫn quát khê.

Nói nửa ngày chưa đến nội dung chính.

“Được, được, ta nói đây.”

104. Chương 105: Hoàng Đế Lười Háo Sắc, Định Làm Gì?

Cổ Lạc Nhi thần thần bí bí tiến đến trước mặt Lãnh Dạ, hoàn toàn là một gương mặt bất quá nhiều chuyện.

“Nói cho người biết, đừng nhìn hấn ban ngày ngủ lịch sự, thế mà trời vừa tối đã nghiêng răng ngáy to, ồn chết đi được.”

Nghĩen răng?

Ngáy to?

Đông Phong Túy tay nắm dây cương càng thêm dùng sức.

Nếu dây cương là cánh tay Cổ Lạc Nhi, hấn nhất định bóp nát nàng.

Hay cho người Cổ Lạc Nhi, dám ở trước mặt người ngoài hủy hoại hình tượng quang minh của trẫm.

Hấn đây chính là tuyệt thế mỹ nam, tuyệt thế mỹ nam nghiêng răng ngáy to còn có thể gọi là tuyệt thế mỹ nam sao?

“Ngoài ra thì sao?”

Lãnh Dạ cổ nhẫn nhin hỏi.

Hắn đường đường là bảo chủ của Cô Hồng Bảo, hao công tốn sức, không thừa hơi đi quan tâm hoàng đế ngủ có nghiêng răng ngáy to hay không.

“Còn nữa, ” Cổ Lạc Nhi vẽ mặt đau khổ nói, “Tướng ngủ của hắn cũng rất bất nhã.”

Đông Phong Túy trong lòng phản bác một câu, tướng ngủ bất nhã chỉ sợ không phải trẫm a.

“Còn có.”

Tỳ khí của Lãnh Dạ đang bên bờ vực nổi giận.

“Hết rồi.”

Không đợi Lãnh Dạ phát tác, Cổ Lạc Nhi vội vàng nhào lên trước hỏi.

“Lãnh Dạ công tử, người cho rằng còn có gì nữa? Người đưa ra chút manh mối đi, cứ thế để ta giám thị, sự thật ta nhìn thấy cũng chỉ có những thứ này.”

“Vậy người cứ tiếp tục giám thị hắn.”

Lãnh Dạ nén giận phân phó.

Đông Phong Túy mỉm cười, Lãnh Dạ ơi Lãnh Dạ, nói nhiều lời như vậy, câu này êm tai nhất.

Cổ Lạc Nhi không cam tâm hết thắm một tiếng.

“Đừng mà. Ta không thể tiếp tục ngủ với hắn.”

Gương mặt Đông Phong Túy sầm xuống . Hắn đáng ghét như vậy sao?

“Hừm? Người không muốn giải được sao?”

Cổ Lạc Nhi ủy khuất nói: “Ta bị hắn làm cho ngủ không được thì thôi, còn bị hắn đập xuống giường. Lãnh Dạ công tử, người để người khác giám thị hắn đi? Được không? Sau này người tới Minh Châu lâu, ta cam đoan không thu tiền của người.”

Lãnh Dạ liếc ngang Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức thân thể rụt rụt về phía sau, cách xa Lãnh Dạ.

“Không, không chỉ là người, người còn có thể mang bằng hữu tới. Dứt khoát, từ nay về sau tất cả người ở Cô Hồng Bảo đều được miễn phí, vậy có được không?”

Trong lòng yên lặng tính toán một phen, nếu người của Cô Hồng Bảo đến Minh Châu lâu ăn uống chùa, nàng phải tổn thất bao nhiêu bạc.

Ừm, bọn họ đều là sát thủ, đơn giản không dám tùy tiện hiện thân trước mặt người khác, phỏng chừng tổn thất không lớn lắm.

Lãnh Dạ hiển nhiên không có nhã hứng ăn chùa.

Lạnh lùng nói: “Người không phải nói hoàng đế rất lười? Hắn còn có hứng thú đánh người?”

Đông Phong Túy trong lòng kêu to oan uổng, rốt cuộc là ai đập ai a.

Cổ Lạc Nhi đổi lại nhân vật giữa mình và Đông Phong Túy đôi chút.

“Không phải tướng ngủ của hắn rất xấu sao, khiến ta lách vào mép giường. Sau đó hắn nghiêng người, rồi đập ta xuống dưới giường.”

“Ồ? Ta lại nghe nói, có một ngày hoàng đế bị thương ở lưng?”

“Hắc hắc, cái kia a. Lúc ta té xuống đương nhiên muốn bắt lấy thứ gì đó để bám vào, không cẩn thận đã bắt phải hắn, khiến hắn cũng ngã xuống dưới giường.”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ nghiêng đầu một bên.

Nghĩ đến chuyện nàng đập Đông Phong Túy xuống giường, hơn nữa còn mượn tay Thái hậu giằng co với hần nửa ngày, có chút xấu hổ.

Lãnh Dạ có chút khó tin hỏi: “Hắn không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì?”

“Một đế vương như hắn, bị người đập xuống dưới giường, còn bị thương, hắn không trị tội người?”

“Hắn là một người lười, lười phát giận. Người đã thấy hắn nổi giận với người nào chưa?”

Cổ Lạc Nhi lắc đầu nói.

Trong lòng không hiểu tại sao lại rung động một chút, giống như chiếc dây đàn bị kéo động.

Đúng vậy a, Đông Phong Túy không có giận nàng.

Hắn rõ ràng không hề tức giận.

Nhưng mà, trước kia ngay cả chút việc nhỏ hần đều phải so đo không để yên cho nàng, vì sao xảy ra chuyện lớn như vậy, hần lại không để ý ?

Dường như hiểu ra cái gì, Cổ Lạc Nhi vội vàng chuyển ý nghĩ, dứt khỏi chuyện này.

Người trong lòng nàng là Đạp Tuyết công tử, quan tâm người khác làm gì chứ?

Lãnh Dạ đưa mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một lúc lâu, sau đó nói: “Người tiếp tục giám thị hần.”

Cổ Lạc Nhi trong lòng biết muốn Lãnh Dạ thay đổi chủ ý chỉ là vô vọng, ủ rũ hỏi: “Giải được thì sao?”

“Theo ta đi lấy.”

Lãnh Dạ hướng ra phía ngoài phân phó xa phu một câu, lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động, đưa Cổ Lạc Nhi và Lãnh Dạ đến Túy Phong lâu.

Túy Phong lâu là một lầu, lúc này đã qua giờ cơm trưa, trong quán cũng không có nhiều người.

Lãnh Dạ dẫn Cổ Lạc Nhi đi vào một gian sương phòng lầu hai.

Gian sương phòng này có hai gian trong ngoài, dùng rèm hạt ngăn cách.

Lãnh Dạ tự tay rót một chén nước, tách một viên thuốc màu trắng thành hai nửa, ném vào trong nước.

Viên thuốc vừa vào nước, lập tức bị hòa tan.

“Uống đi, giải được.”

“Vì sao chỉ cho ta có nửa viên?” Cổ Lạc Nhi hồ nghi hỏi.

“Bởi vì, nửa viên thuốc chỉ có thể kéo dài ba tháng độc tính.”

Ngữ khí Lãnh Dạ khá tự nhiên, như thể hần đàm luận chỉ là thời tiết hôm nay, căn bản không liên quan đến mạng người.

Cổ Lạc Nhi nổi giận, biết rằng Lãnh Dạ đâu đơn giản bỏ qua cho nàng.

“Nếu như ba tháng sau biểu hiện của ta tốt, người sẽ đưa ta nửa viên kia, đúng không?”

“Thông minh.”

Lãnh Dạ lạnh mặt tán thưởng.

Trong lòng thầm nghĩ, nàng có thể nhanh chóng hiểu ra ý mình, chứng tỏ nàng không phải người ngu ngốc.

Mà nhìn nàng giở mảnh khố mở Minh Châu lâu, nàng không những không ngu ngốc, mà còn rất thông minh mới đúng.

Nhưng, vì sao để nàng giám thị Đông Phong Túy, báo cáo kết quả chỉ là những tin tức ngáy to ngiên rằng không có liên quan này?

Đông Phong Túy thật sự là hoàng đế lười, không có quan hệ với Đạp Tuyết, hay là Cổ Lạc Nhi lừa hắn?
Giương mắt nhìn Cổ Lạc Nhi.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ Cổ Lạc Nhi đã nhanh chóng uống cạn toàn bộ thuốc.

Mặc kệ ra sao, có thể toàn mạng hơn ba tháng cũng tốt rồi.

Bị ánh mắt Lãnh Dạ lạnh lùng quét qua, Cổ Lạc Nhi vội vàng cúi thấp đầu xuống, thân thể rụt rụt phía sau.

“Lãnh Dạ công tử, ta có thể đi chưa?”

“Có thể.”

Cổ Lạc Nhi nghe thấy hai chữ có thể này, giống như được đại xá, xoay người liền phóng về phía cửa.

Tay của nàng vừa nắm then vặn cửa, lại nghe thấy tiếng Lãnh Dạ từ phía sau truyền đến.

“Người đã biết rõ ta là ai, nên hiểu rằng, cho dù không có tiêu hồn tán, ta vẫn có thể lấy mạng người.”

“Đã biết, ngài yên tâm đi, ta sẽ cố gắng vì ngài cống hiến sức lực.”

“Đi đi.”

Cổ Lạc Nhi kéo cửa, nhanh như chớp phóng ra ngoài.

Ngay cả cửa phòng cũng quên đóng.

Lãnh Dạ nâng cánh tay phải, sử dụng hữu chưởng, phát lực vào khoảng không, đóng cửa phòng lại.

“Hảo chưởng lực.”

Cùng với tiếng ca ngợi, Đạp Tuyết đầu che lụa đen từ phía trong đi ra.

105. Chương 106: Hoàng Đế Lười Háo Sắc, Định Làm Gì? 2

“Hảo chưởng lực.”

Cùng với tiếng khen, Đạp Tuyết đầu che lụa đen từ phía trong đi ra.

“Quá khen.”

Lãnh Dạ cũng không nhìn hắn, cầm ấm trà trên bàn, rót hai chén, tự bưng lên một chén nhấp nhẹ.

“Lần này thì người yên tâm rồi chứ?”

Đạp Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu, lụa đen cũng nhẹ nhàng đong đưa.

“Ba tháng sau thì sao?”

Lãnh Dạ đặt chén trà xuống, lạnh giọng đáp.

“Chỉ cần người tới Ma Thiên Nhai, bất luận kết quả thế nào, ta vẫn đưa giải dược còn lại cho nàng.”

“Được, có lời này của người, ta yên tâm. Đến lúc đó ta sẽ tới tìm người.”

Đạp Tuyết lời còn chưa dứt, đã lách người vào phía trong nội thất.

Lãnh Dạ chậm rãi đi vào nội thất, chỉ thấy bên trong trống không, Đạp Tuyết cũng biến mất.

Lãnh Dạ lẳng lặng đứng, suy nghĩ.

Đông Phong Túy, Đạp Tuyết công tử, chẳng nhẽ thật sự không có liên quan?

Song, cho dù không phải cùng là một, ít nhất giữa bọn hắc chỉ có một Cổ Lạc Nhi.

Đạp Tuyết công tử quan tâm đến Cổ Lạc Nhi, là hắc đã yêu nàng.

Mà nàng, lại là phi tử của Đông Phong Túy.

Về sau, xảy ra chuyện gì? Nhất định sẽ rất thú vị.

Suy nghĩ vạn điều, cuối cùng tất cả đều ở Cổ Lạc Nhi.

Chưa từng có nữ nhân nào có thể ung dung mà đối diện y như thế, ứng phó như thường.

Các nàng nếu không phải sợ hãi y, thì là mê luyến y. Mà Cổ Lạc Nhi bị y bức ép, nuốt thứ gọi là Tiêu hồn tán, lại giống như không có chuyện gì, sống vẫn tiêu điều tự tại.

Không lo lắng cho tính mạng mình, còn có tâm tư mở Minh Châu lâu, buôn bán khắc thư.

Nàng thiếu tưởng tượng hay là không sợ chết?

Nghĩ đến đây, dường như thấy được nụ cười của Cổ Lạc Nhi, tỏa ra ánh mặt trời sáng lạn.

Gian phòng tựa hồ cũng trở nên sáng rực hơn.

Một khắc này, lạnh căm trên mặt y tựa hồ như phai nhạt không ít.

Cổ Lạc Nhi cũng đang nghĩ đến Lãnh Dạ.

Nàng ngẫm nghĩ, Lãnh Dạ nói đúng, cho dù nàng không nuốt tiêu hồn tán, y muốn lấy mạng của nàng, còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Trừ phi, đúng như lời Đạp Tuyết công tử, nàng cả đời ở bên cạnh hắc, một tắc cũng không rời.

Gương mặt Cổ Lạc Nhi bắt đầu nóng lên.

Nàng thật sự có thể cùng với Đạp Tuyết, trở thành một đôi thần tiên quyến lữ trong giang hồ sao?

Đạp Tuyết là một người xuất sắc như vậy, sao có khả năng thích nàng?

Hắc nói như vậy, có lẽ chỉ là trêu chọc mà thôi.

Tâm tình bỗng chốc dâng lên, lại đè xuống, cuối cùng quay quanh Đạp Tuyết công tử.

Phát giác một hồi, mới tiếp tục tập trung tình thần lo chuyện của Lãnh Dạ.

Dù sao nàng cũng không thể chịu khống chế của Lãnh Dạ cả đời được.

Đáng sợ hơn là, nếu như có một ngày, Lãnh Dạ phát hiện nàng không còn giá trị lợi dụng, lại hiềm nàng đã biết quá nhiều, muốn diệt khẩu nàng thì sao?

Nghe nói sát thủ đều là người cực kỳ lãnh khốc, giết người không chớp mắt.

Mà người trong Cô Hồng Bảo lại càng khác thường.

Cổ Lạc Nhi nhú mày suy nghĩ.

Đột nhiên nghĩ đến, từng nghe người ta nói, Lãnh Dạ là người cực kỳ cao ngạo, cho tới bây giờ giết người chỉ với một chiêu duy nhất.

Nếu như một chiêu y không giết được người này, như vậy, từ nay về sau chẳng những y sẽ không tiếp tục giết, ngược lại còn bảo vệ an toàn của người ấy.

Nếu như nàng có thể nghĩ ra cách khiến cho Lãnh Dạ nhất chiêu không giết được nàng, chẳng phải, nàng không những không cần tiếp tục lo lắng Lãnh Dạ hại nàng, lại còn được thêm một vệ sĩ hết sức hùng mạnh sao.

Đây là chuyện tốt cỡ nào a.

Cổ Lạc Nhi kích động.

Cổ Lạc Nhi hưng phấn.

Có điều, hưng phấn kích động này chỉ trong nháy mắt.

Bởi vì, nàng đồng thời nghĩ tới một vấn đề khác.

Nghe nói, trên đời này chưa có bất luận kẻ nào có thể chạy thoát một chiêu đó của Lãnh Dạ.

Cổ Lạc Nhi nàng là cái gì?

Võ công không có.

Nếu Lãnh Dạ muốn giết nàng, căn bản không cần tốn nhiều sức.

Cổ Lạc Nhi thở ngắn thở dài một hồi, bỏ qua việc này, đi xử lý công việc ở Minh Châu lâu.

Nếu quả thật không thoát khỏi vận rủi này, nàng rầu rĩ cũng vô dụng, đâu cần tự khiến bản thân không thoải mái?

Vui vẻ thêm một ngày, sống trọn vẹn một ngày.

Đêm đó, Cổ Lạc Nhi hết sức không vui theo sau Đông Phong Túy về phòng hẩn.

Buổi trưa hôm nay, bất chợt nghe tin Lãnh Dạ tìm nàng, còn tưởng rằng có thể thoát, buổi tối không cần ở cùng với Đông Phong Túy nữa.

Aiz, nàng đúng là khổ mệnh a.

May là Đông Phong Túy lười, trước giờ không sủng hạnh hậu phi.

May là Đông Phong Túy cũng không thích nàng.

Bằng không, nàng đã chết dưới tay hẩn rồi.

Cổ Lạc Nhi rầu rĩ không vui tiến vào phòng, đột nhiên phát hiện, đêm nay Đông Phong Túy tựa hồ có gì khác khác.

Hẩn nhìn nàng, bên môi có chút ý cười.

Có điều ý cười này lại làm cho nàng cảm thấy sờn tóc gáy.

Trực giác mách bảo đêm nay Đông Phong Túy sẽ không để nàng yên thân.

Kì quái, hôm nay nàng không có làm gì nha.

Chẳng lẽ, chuyện nàng gặp Lãnh Dạ bị hẩn phát hiện? Điều này sao có thể?

Cổ Lạc Nhi ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Hoàng thượng, người không ngủ được sao?”

“Ngủ, trẫm đương nhiên muốn ngủ. Đêm nay trẫm ngủ trên giường.”

“Vậy, ta đây ngủ ở thụy tháp.”

Cổ Lạc Nhi rất tự giác nói.

“Không được, người cũng phải ngủ ở giường.”

Đông Phong Túy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dám ở trước mặt Lãnh Dạ phá hủy hình ảnh hẩn, cái gì mà nghiêng răng ngáy to, cái gì mà khiến cho nàng ngủ không yên.

Hẩn đêm nay đúng là muốn nàng ngủ không ngon giấc.

Cổ Lạc Nhi lại càng hoảng sợ.

“Hoàng thượng, người phát sốt sao? Hay là để Lạc Nhi tìm ngự y tới xem?”

Dứt lời liền đưa tay lên trán Đông Phong Túy, định lần mò xem xét.

Đông Phong Túy gạt tay nàng.

“Trẫm rất thanh tỉnh. Làm sao thế? Người không muốn ngủ trên giường với trẫm? Vậy được rồi, người trở lại Cầm Sát điện ngủ đi.”

Cổ Lạc Nhi ước gì có thể trở về Cầm Sát điện ngủ đây, chỉ là nàng làm sao dám?

Lãnh Dạ còn chưa đưa nửa viên giải được kia cho nàng.

“Hoàng thượng, người đã nói, người sẽ không sủng hạnh ta.” Cổ Lạc Nhi bĩu môi trách móc.

“Trẫm chưa nói muốn sủng hạnh người, chỉ là muốn người cùng trẫm ngủ ở trên giường.”

Cổ Lạc Nhi do dự một lúc lâu, nhìn đến khi Đông Phong Túy không kiên nhẫn muốn đuổi nàng ra ngoài, rốt cuộc phải đáp ứng.

“Được, ngủ thì ngủ. Nhưng mà, người không thể nói mà không giữ lời, xâm phạm ta.”

Đông Phong Túy xem thường liếc nàng.

Từ sau đêm được ôm nàng ngủ, hắn luôn nhớ đến cảm giác ôm nàng.

Ngủ một mình như thế nào cũng không yên giấc.

Lãnh Dạ uy hiếp Cổ Lạc Nhi, đáng giận thì đáng giận, nhưng việc này lại rất hợp ý hắn.

Nếu không, hắn đâu có thể nào ung dung lừa Cổ Lạc Nhi lên giường như vậy.

Ách, lời này nghe có chút mập mờ.

Cổ Lạc Nhi than thở bò lên giường.

Xong rồi xong rồi, nàng hằng đêm đều cùng nam nhân khác ngủ trên một chiếc giường, Đạp Tuyết có xem thường, không thèm gặp nàng nữa hay không?

106. Chương 107: Quán Quýt Quán Quýt A

Song, Cổ Lạc Nhi vẫn thuyết phục bản thân, nàng và Đông Phong Túy chỉ là cùng ngủ trên một chiếc giường mà thôi, đâu có phá ranh giới.

Hơn nữa, cái mạng nhỏ của nàng đang nằm trong tay Lãnh Dạ, là nàng bị ép nha.

Đông Phong Túy hài lòng theo sau Cổ Lạc Nhi lên giường, không khách khí mà ôm nàng.

Cổ Lạc Nhi lại càng hoảng sợ, bắt lấy tay Đông Phong Túy, muốn tách khỏi hắn.

Nhưng Đông Phong Túy vốn đã có chủ ý ôm nàng đi ngủ, há có thể để nàng tách ra.

Cổ Lạc Nhi hốt hển nói: “Này, người đã nói sẽ không xâm phạm đến ta.”

Đông Phong Túy cười cười, hà hơi lên cổ nàng.

“Trẫm chỉ nói sẽ không sủng hạnh người, không hứa hẹn việc khác.”

Cổ Lạc Nhi ngứa ngứa, rụt cổ tránh né Đông Phong Túy, thân thể liễu mạng giãy dụa.

Đáng tiếc uống công vùng vẫy hồi lâu, ngược lại bị Đông Phong Túy ôm chặt hơn nữa.

Cổ Lạc Nhi trong lòng ngậm đắng nuốt cay.

Đừng thấy hoàng đế lười mệt mỗi, nhưng dù sao vẫn là nam nhân, sức lực lớn hơn nàng.

Nữ nhân với nam nhân không giống nhau, không có cật mạnh, khác nhau về sinh lý a.

Ngay tại thời điểm nàng khóc không ra nước mắt, lại nghe thấy Đông Phong Túy ở sau ót quát khê: “Không được nhúc nhích.”

Thanh âm có chút khàn khàn.

Cổ Lạc Nhi ngơ ngác một chút, ngưng giấy dựa, như thế nào bỗng nhiên nàng cảm giác nghe được thanh âm của Đạp Tuyết?

Người trong lòng bất động, lúc này Đông Phong Túy mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không phải thánh nhân, hắn là một nam nhân bình thường.

Cổ Lạc Nhi còn tiếp tục động chạm như vậy, hắn không dám chắc sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Cổ Lạc Nhi chỉ ngần ra một lúc, liền phản ứng kịp, nàng đứng là nhớ Đạp Tuyết đến điên rồi.

Rõ ràng phía sau là Đông Phong Túy, Đông Phong Túy đáng giận, nàng làm sao lại liên tưởng tới Đạp Tuyết chứ?

Cổ Lạc Nhi lại dùng sức bắt lấy tay Đông Phong Túy, giấy dựa.

Đông Phong Túy phía sau như rên rỉ khê gầm lên: “Ta nói không được nhúc nhích.”

Cổ Lạc Nhi không phục hỏi lại: “Ta sao lại phải nghe người?”

Đông Phong Túy cắn tức mà gầm nhẹ: “Cử động nữa đừng trách trảm bức người.”

Cổ Lạc Nhi lập tức ý thức được vấn đề, buông lỏng tay, ngoan ngoãn nằm, tùy ý để Đông Phong Túy ôm, một cử động nhỏ cũng không dám.

Gương mặt nóng bừng.

Hồi lâu sau, Cổ Lạc Nhi mới thấp giọng nói: “Người thả ta ra đi.”

“Không thả.”

Khẩu khí của Đông Phong Túy bá đạo chưa từng thấy.

“Này, ý người là gì?”

Cổ Lạc Nhi cũng nổi giận.

“Trẫm có thói quen ôm một chiếc gối đi ngủ. Nhưng phát hiện ra, so với bất luận chiếc gối nào người vẫn tiện lợi hơn.”

Đông Phong Túy khê cười, cầm gối lên vai Cổ Lạc Nhi, nhắm mắt lại định ngủ.

Gối ôm? Hóa ra hắn chỉ coi nàng như cái gối ôm?

Cổ Lạc Nhi thở ra một hơi.

Nhưng mà, đột nhiên nhớ tới, mấy buổi tối trước, chưa từng thấy Đông Phong Túy ôm gối đi ngủ nha.

Sau đầu một làn hơi lướt qua, âm ẩm, ngứa ngứa.

Cổ Lạc Nhi muốn tránh, lại không dám động đây, đành phải liều mạng kiềm chế.

Cái tên này, biết rõ nàng sợ ngứa, là cố ý chọc nàng sao?

Cổ Lạc Nhi nhăn a nhăn a, rốt cuộc không nhịn được, nhích về phía trước một chút.

Nhưng nàng vừa dịch lên trước, Đông Phong Túy theo sát nhích lại gần.

“Này, hoàng thượng,” Cổ Lạc Nhi không thể nhịn được nói, “Ta tìm cho người gối ôm khác, được không?”

Đông Phong Túy mặt không biến sắc hôn tóc Cổ Lạc Nhi, mơ hồ nói: “Gối ôm nào cũng không sánh bằng người.”

“Nhưng mà, người không thể ôm ta cả đời như vậy, không bằng tìm một chiếc gối khác phù hợp hơn.”

“Sao lại không thể? Người là Tiên phi của trẫm.”

Đông Phong Túy không chịu buông tha nàng.

“Người đã nói, ta chỉ Tiên phi trên danh nghĩa.” Cổ Lạc Nhi căn cứ vào đạo lý để bảo vệ mình.

“Trẫm không ngại để người làm Tiên phi thật sự.”

Thậm chí là hoàng hậu, trong lòng Đông Phong Túy bồi thêm một câu.

“Hoàng thượng, người đang nghiêm túc?”

Cổ Lạc Nhi sầm mi khổ kiểm hỏi. Nàng đang đến thời điểm đào hoa sao?

“Trẫm đã bao giờ không thừa nhận sao?” Đông Phong Túy hỏi lại.

Cổ Lạc Nhi cắn răng một cái, dùng sức định xoay người.

Mặc kệ, nàng phải nói rõ ràng với Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy lúc này không ngăn cản nàng, nới lỏng cánh tay, để nàng quay lại, lập tức tiếp tục ôm thật chặt.

Cổ Lạc Nhi vừa mới xoay người lập tức hối hận.

Quay lưng về phía Đông Phong Túy còn dễ nói, giờ đây đối mặt với hắn, có thể nghe thấy hơi thở, khoảng cách quá gần.

Cổ Lạc Nhi rất không tự nhiên định tiếp tục xoay người, nhưng Đông Phong Túy vô luận thế nào cũng không chịu buông tay.

Khẽ cười mà nói: “Ái phi, như vậy rất tốt.”

Cổ Lạc Nhi phụng phịu, trừng mắt nhìn hắn.

“Hoàng thượng, người biết rất rõ người ta thích là Đạp Tuyết công tử. Người đừng gây khó dễ cho ta nữa, được không?”

Ý cười trên mặt Đông Phong Túy vẫn chưa giảm.

“Trẫm không ngại.”

Cổ Lạc Nhi kì quái. Người này trước rõ ràng rất để ý chuyện nàng thích Đạp Tuyết, làm sao bây giờ lại đột nhiên trở nên rộng lượng như vậy rồi?

“Hoàng thượng, người không sợ ta hồng hạnh xuất tường sao?”

“Không sợ.”

Đông Phong Túy trầm nghĩ, dù xuất thế nào, cũng vẫn là trong tường của ta.

“Người không sợ huyết mạch hoàng thất của người không thuần khiết?”

“Không sợ.”

Cổ Lạc Nhi hết cách.

“Được rồi, ái phi, đừng suy nghĩ nhiều, ngủ đi.”

Đông Phong Túy nhắm mắt lại.

Cảm giác ôm Cổ Lạc Nhi thật sự rất thích, khiến hắn đắm say trong đó.

Chỉ là, trước khi xử lý xong việc của Lãnh Dạ, trước khi Cổ Lạc Nhi cam tâm tình nguyện gả cho hắn, hắn sẽ không chính thức “Mạo phạm” nàng.

Cổ Lạc Nhi nằm trong tay Đông Phong Túy, khóc không ra nước mắt.

Cái này gọi là chuyện gì đây.

Cũng may Đông Phong Túy chỉ ngủ, cũng may hắn chỉ để nàng làm gối ôm.

Cổ Lạc Nhi nằm một lúc, thấy Đông Phong Túy trước sau không có động tĩnh, đoán rằng hắn đã ngủ.

Vì vậy định nâng tay hắn lên, thoát khỏi cái ôm của hắn.

Tay vừa chạm đến cánh tay Đông Phong Túy, vừa mới dùng sức, đã thấy Đông Phong Túy mơ mơ màng màng Ứm một tiếng.

Sau đó lại tựa vào nàng gần hơn, chiếc cằm gắt gao kề bên mặt nàng.

Cổ Lạc Nhi chán nản thả tay xuống.

Nàng sợ cử động nữa, thực sự khiến Đông Phong Túy làm gì kia với nàng thì xong đời.

Rốt cuộc mệt mỏi cả ngày, mí mắt Cổ Lạc Nhi dần dần nặng trĩu, cuối cùng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Mỗi buổi tối sau đó, Cổ Lạc Nhi đều bị ép giữ chức vụ làm gối ôm của Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi buồn rầu không thôi.

Nàng không phải buồn rầu vì không thoát khỏi Đông Phong Túy, mà là, hình như nàng từ từ quen làm gối ôm của hắn.

Thậm chí còn không quên được cảm giác đó.

Không quên được hơi thở thanh nhã của hắn, không quên được cái ôm ấm áp của hắn.

Cổ Lạc Nhi than thở, giật giật tóc của mình.

Nàng đang ngồi ở hậu viện Minh Châu lâu, Đông Phong Linh thấy thế liền tiến đến phía trước.

107. Chương 108: Trọng Thần Triều Đình

Ngồi ở bên cạnh Cổ Lạc Nhi.

Hỏi: “Lạc Nhi, có chuyện gì thế? Buồn bán ở Minh Châu lâu tốt như vậy, tháng sau chúng ta có thể mở thêm cửa hàng rồi, tỷ còn chưa cao hứng sao?”

Cổ Lạc Nhi lắc đầu.

“Không có gì, quá nhàm chán thôi.”

Nàng có thể nói cho Đông Phong Linh, nàng chân đứng hai thuyền, đồng thời thích hai người sao?

Ý nghĩ này vừa mới lóe lên, chính Cổ Lạc Nhi cũng khiếp sợ.

Nàng thích Đông Phong Túy sao?

Dường như có chút chút a.

Không biết từ lúc nào, nàng không hề chán ghét hắn, thậm chí mỗi ngày đều mơ hồ mong đến buổi tối.

Bởi vì đến buổi tối, nàng mới có thể cùng ở một chỗ với Đông Phong Túy, thế giới chỉ riêng hai người.

Trời ạ, nàng đang làm sao vậy? Nàng làm sao có thể là loại nữ nhân vô sỉ như vậy?

Ăn trong chén nhìn trong nồi.

Không thể không thể được.

Cổ Lạc Nhi tiếp tục giật tóc của mình.

“Lạc Nhi, tỷ bị ốm sao?”

Đông Phong Linh kéo tay nàng, nói đùa với nàng.

“Lại tiếp tục giặt nữa, tóc của tỷ đều bị giặt hết, xem hoàng huynh còn cần tỷ hay không.”

Đúng là vạch áo cho người xem lưng mà.

Cổ Lạc Nhi bất mãn nói: “Ta không thèm hấn thích ta.”

“Không thèm sao còn đi câu dẫn huynh ấy?”

“Ta mới không có.” Cổ Lạc Nhi giơ hai tay làm động tác thề.

Nàng thật sự không có a, chẳng những không có câu dẫn, còn nghiêm khắc cự tuyệt Đông Phong Túy là đằng khác.

Bằng không, chỉ sợ nàng đã sớm chính thức trở thành Tiên phi.

“Không có?” Đông Phong Linh cười như không cười, “Ta lại nghe nói, người nào đó chủ động vào phòng thị tẩm hoàng huynh ta.”

Cổ Lạc Nhi đỏ bừng mặt, sửa lại lời Đông Phong Linh.

“Không phải thị tẩm, chỉ là ở cùng trong phòng ngủ. Chỉ thế thôi. Thật đó.”

Đông Phong Linh bị bộ dáng cuống cuống của nàng chọc cười.

“Ta tin tỷ, có điều, chỉ sợ người khác không tin thôi.”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới nghĩ đến, đúng rồi, hàng ngày nàng và Đông Phong Túy cùng nhau nghỉ ngơi, không biết trong cung sẽ nghĩ gì.

Người khác thì không nói, nhưng những hậu phi cùng nàng mở Minh Châu lâu thì sao?

Các nàng có nghĩ nàng đang đối trá hay không?

Có nghĩ rằng, nàng đang kiếm cớ để các nàng ra khỏi hậu cung, chính mình lại tới quyến rũ Đông Phong Túy?

Cổ Lạc Nhi lo lắng kéo tay Đông Phong Linh, hỏi: “Phong Linh, họ nghĩ ta như thế nào?”

Đông Phong Linh chưa trả lời, đã nghe thấy tiếng Trang Ái Liên phía sau truyền đến.

“Lạc Nhi, chúng ta tin cô. Nếu như cô có thể được hoàng thượng chân ái, chúng ta sẽ chúc phúc cho cô.”

“Đúng vậy, chúng ta tin cô.”

Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy các nàng vừa ở trong phòng chơi mạt chược, vừa từ trên vũ đài biểu diễn xuống, cùng Trang Ái Liên mặt vẫn che diện sa đều đứng ở phía sau nàng và Đông Phong Linh.

Trên mặt các nàng, đều là ý cười ôn hòa.

“Mọi người, thật sự không trách ta sao?”

Cổ Lạc Nhi dè dặt hỏi lại.

Không phải đều nói nữ nhân hậu cung nhiều chuyện sao?

Nhóm hậu phi mỉm cười lắc đầu.

Vẫn là Trang Ái Liên thay mọi người trả lời.

“Lạc Nhi, chúng ta sẽ không trách cô đâu. Trước khi cô tới hoàng cung, chúng ta đã ở bên hoàng thượng rất lâu rồi. Nếu như chàng thật sự thích chúng ta, chúng ta vốn không cần chờ tới bây giờ để tranh sủng với cô.”

“Đúng vậy, ” Ngọc phi tiếp lời nói, “Nếu như không có cô, chúng ta vẫn còn phải chịu ức hiếp của Nguyệt Quý phi.”

“Đúng, ” Cầm phi cũng nói, “Nếu như không có cô, chúng ta đâu có thể ra khỏi cung, được tiêu diêu tự tại tại sống một cuộc sống nhiều màu sắc thế này.”

Lại một vị hậu phi nói: “Mỗi đêm chúng ta vẫn ở trong cung, hoàng thượng cũng không tước đi danh hào của ai. Kỳ thật chúng ta cũng đâu mất đi cái gì.”

“Đúng vậy, ” lại là Trang Ái Liên tiếp tục “Ta tin, cho dù không có sự xuất hiện của cô, hoàng thượng vẫn sẽ không thèm nhìn chúng ta một cái.”

“Cho nên, ” mọi người cùng nói, “Cố gắng lên, hi vọng cô có thể nắm được trái tim hoàng thượng, coi như là vì chúng ta.”

Cổ Lạc Nhi cảm động nhìn các nàng.

Ai nói trong hậu phi không có tình bạn chân chính?

Nhưng, còn Đạp Tuyết thì sao?

Trong lòng nàng sao có thể chứa đựng hai người?

Cổ Lạc Nhi tạm thời dứt bỏ vấn đề mơ hồ này, hỏi Đông Phong Linh.

“Phong Linh, vừa rồi muội nói người khác, là ai vậy?”

Nét mặt Đông Phong Linh ngưng trọng nói: “Trong cung còn có những cung phi khác, các nàng không muốn ra ngoài, lưu thủ ở trong cung, chỉ sợ vẫn còn ôm ảo tưởng với Hoàng huynh, chờ mong một ngày có thể được huynh ấy sủng hạnh.”

108. Chương 109: Trọng Thần Triều Đình 2

Cổ Lạc Nhi đã hiểu, Đông Phong Linh ám chỉ chính là nhóm người bên cạnh Nguyệt Quý phi.

Trang Ái Liên cũng cau mày gật gật đầu.

“Lạc Nhi, cô phải cẩn thận đó.”

“Ah, ta hiểu.”

Cổ Lạc Nhi ủ rũ trả lời.

Vì sao nàng đã không muốn gây chuyện, lại gặp phải nhiều chuyện phiền não như vậy đây?

Nàng còn đang bối hai nam nhân mà hao tâm tổn sức, người khác lại ghét hận nàng, muốn cùng nàng giành giật Đông Phong Túy.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Linh cầm tay Cổ Lạc Nhi, muốn nói nhưng lại thôi.

“Sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi hiếm khi được nhìn thấy dáng vẻ ấp úng của Đông Phong Linh, bình thường nàng rất thẳng thắn.

Đông Phong Linh xấu hổ một hồi lâu mới nói: “Cùng ta đi tới chính sự phòng, được không?”

Chính sự phòng?

Cổ Lạc Nhi hiểu ra, đó là nơi các đại thần xử lý việc triều chính.

Đông Phong Linh muốn đi gặp Lý Tể tướng .

Hé miệng cười nói: “Được, khi nào thì đi?”

“Đi luôn bây giờ.”

Cổ Lạc Nhi không hỏi thêm, theo Đông Phong Linh ngồi trên xe ngựa.

Nàng rất tò mò, nhưng nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Đông Phong Linh, sợ hỏi nhiều sẽ làm nàng thêm khó xử.

Xe ngựa đi rất xa, Đông Phong Linh mới nói: “Lạc Nhi, những ngày nay, hình như mọi người đều đang bàn tán việc chúng ta mở Minh Châu lâu.”

“Ta biết. Cứ để bọn họ bàn tán, không có gì đáng ngại.”

“Nhưng là, nếu như cha mẹ của Ái Liên các nàng tìm tới cửa, chúng ta còn có thể ngồi yên không để ý đến sao?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc.

“Bọn họ đã tìm tới cửa?”

Đông Phong Linh gật gật đầu.

“Ngay ngày hôm qua, lúc tỷ ra ngoài xem xét nơi mở chi nhánh, bọn họ đã tới.”

“Bọn họ đã nói gì?”

Cổ Lạc Nhi khẩn trương hỏi.

Nhìn thần sắc Đông Phong Linh, nhất định không có gì ổn.

“Bọn họ như thế nào ư?” Đông Phong Linh cười khổ, “Đương nhiên là mắng các nàng một trận, nói các nàng làm bê mặt môn phong, xuất đầu lộ diện đòi phong bại tục gì gì đó. May là bọn họ còn không biết chuyện Ái Liên lên đài ca múa, bằng không không giận ngắt xỉu mới là lạ.”

Cổ Lạc Nhi tức giận nói: “Ngay cả hoàng huynh muội còn chưa nói gì, lại giúp chúng ta mở Minh Châu lâu, bọn họ sao dám nói như vậy?”

“Phải đó.”

Đông Phong Linh cũng tức giận không thôi.

Cổ Lạc Nhi hiểu được tại sao nàng phải đi tìm Lý Tể tướng .

Hỏi: “Muội đi tìm Lý Tể tướng, là muốn để hắn can thiệp bọn họ?”

“Đúng vậy.”

Đông Phong Linh nặng nề mà gật đầu.

“Hoàng huynh mọi chuyện đều không để ý tới. Chỉ có Lý Tể tướng mới có thể quản được bọn họ.”

Cổ Lạc Nhi tò mò hỏi: “Lý Tể tướng bốn sự rất lớn sao? Hình như mọi người đều rất phục hắn nha.”

Nàng còn nhớ rõ, người không sợ trời không sợ đất, chuyện xấu đều làm như Phùng Thái Úy ở trước mặt Lý Tể tướng còn phải phục phục thiếp thiếp.

Đông Phong Linh không cho là đúng nói.

“Cái gì nha. Hắn chính là người thành thực, thay hoàng huynh bán mạng mà thôi.”

“Vậy tại sao Phùng Thái Úy thấy hắn lại giống như chuột thấy mèo một dạng?”

Đông Phong Linh bị tỉ dụ của nàng đùa đến che miệng bật cười.

“Phùng Thái Úy nếu nghe thấy tỉ dụ này của tỷ, không biết sẽ giận thành bộ dáng gì nữa. Người khác sợ Lý Tể tướng, là bởi vì hoàng huynh ta ban cho hắn một Thượng Phương Bảo Kiếm.”

“Là loại Tiền trăm hậu tấu sao?”

Cổ Lạc Nhi hiểu ra.

“Đúng vậy. Hoàng huynh nói, nếu có người dám cãi mệnh lệnh của Lý Tương, tùy ý Lý Tương xử trí.”

“Hắn đã từng chém người nào chưa?”

“Có chứ. Lúc đầu có người không phục, bởi vì Lý Tương không có bối cảnh nào, chỉ là một tân khoa trạng nguyên, mà hoàng huynh lại một tay nhấc hắn lên làm Tể tướng, một bước lên trời, người khác nhất định sẽ không phục.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm gật đầu.

Quan quan tương vệ, nhóm quan to trong triều chắc chắn sẽ cấu kết với nhau, chỉ một mình Lý Tể Tướng muốn ngồi yên ở vị trí này, quả thực khó khăn.

Mặt khác, Đông Phong Túy dám làm như thế, dám giao tất cả quyền hành ột tân nhân, rất có quyết đoán.

Về mặt Cổ Lạc Nhi có chút hoảng hốt.

Bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, Đông Phong Túy đối với nàng, có phải cũng giống như Lý Tể Tướng?

Mượn tay nàng để làm chuyện hắn muốn?

Nhưng là, rõ ràng hắn đâu có làm cái gì, ngay cả nửa điểm ám hiệu cũng không có.

“Lạc Nhi, tỷ lại ngây người rồi?”

Đông Phong Linh tò mò quan sát Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi là một cô gái phóng khoáng, trước kia rất ít khi trông thấy nàng khác thường như vậy.

Cổ Lạc Nhi phục hồi lại tinh thần, che dấu nói: “Ta đang nghĩ, Lý Tể tướng làm những gì, có thể khiến cho người ta phục hắn.”

Đông Phong Linh hé miệng cười, trong mắt toát ra vẻ say mê.

“Hắn đã chém tiền Thái Úy. Thái Úy đó ỷ mình là phụ thân của một phi tử trong cung, trong tay lại cầm quyền cao, trong triều có rất nhiều người là môn sinh của y, bởi vậy căn bản không đem Lý Tể tướng để vào mắt.”

“Hắn cũng giống như Phùng Thái Úy, làm rất nhiều chuyện xấu sao?”

“Còn nhiều hơn nữa, tựa như muốn đem nửa triều đình biến thành nhà hắn vậy.”

“Cho nên Lý Tương liền chém hắn?”

“Đúng vậy. Lần đó y cường đoạt dân nữ giữa đường, vừa lúc Lý Tương trông thấy, liền rút thượng phương bảo kiếm chém hắn.”

“A, chỉ đơn giản như vậy ư?”

Cổ Lạc Nhi cảm thấy có chút khó tin, chém một viên quan lớn của triều đình, hơn nữa lại còn là đại quan mang trọng quyền, sao có thể qua loa như vậy?

“Đương nhiên không phải.”

Đông Phong Linh đưa mắt lên bầu trời, giống như đang hồi tưởng.

“Lý Tương sớm đã bắt tay sắp xếp án tử của y, nắm giữ rất nhiều chứng cứ phạm tội. Cái gọi là cường đoạt dân nữ, chẳng qua chỉ là một nguyên nhân thôi. Tiền Thái Úy kia vừa chết, Lý Tương sẽ liệt kê mọi bằng chứng, khiến người không thể không phục. Ngay cả đám tay chân của tiền Thái Úy, cũng bởi vì hắn đã chết không thể phụ thuộc, như rắn không đầu, không dám làm càn với Lý Tương.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm bái phục.

Khó trách Đông Phong Linh mê luyện Lý Tương, xem ra hắn đúng là một người rất có trách nhiệm.

Con mắt nhìn người của Đông Phong Linh cũng không tệ lắm.

“Sau khi tiền Thái Úy kia chết, Phùng Thái Úy liền được tiếp nhận vị trí sao?”

“Đúng vậy a. Sau đó, Lý Tương đã tiến cử Phùng Thái Úy với hoàng huynh.”

Cổ Lạc Nhi hiểu ra, khó trách Phùng Thái Úy chịu phục Lý Tể tướng.

Không chỉ vì hắn có trong tay thượng phương bảo kiếm, mà còn là vị trí Thái Úy này là do Lý Tể Tướng giúp hắn có được.

Song còn có một chuyện Cổ Lạc Nhi không rõ.

“Tên Phùng Thái Úy này đâu có gì đặc biệt đâu, vì sao Lý Tương lại muốn tiến cử hắn?”

“Ta cũng không rõ, hỏi Lý Tương, hắn lại không chịu nói.”

Đông Phong Linh hiển nhiên đối với vấn đề này rất là khó hiểu.

Cổ Lạc Nhi không tiếp tục hỏi nữa.

Những chuyện trong triều đình, nàng không có hứng thú.

Dù sao có Đạp Tuyết cho nàng chỗ dựa, Phùng Thái Úy không dám tiếp tục hại nàng, nàng không cần phải lo lắng hắn.

Bên tai lại văng vẳng lời Đạp Tuyết đã từng nói.

109. Chương 110: Xem Như Thông Báo Sao?

Hắn nói, có lẽ, bổ nhiệm Phùng Thái Úy, Hoàng đế khác có dụng ý riêng.

Nghe khẩu khí ấy, tựa như hắn hiểu rất rõ về Đông Phong Túy.

Trong đầu mơ mơ hồ hồ, như đang nghĩ ra điều gì.

Cổ Lạc Nhi vắt óc suy nghĩ, lại bị Đông Phong Linh cắt ngang.

Đông Phong Linh vui vẻ gọi: “Lạc Nhi, đến rồi.”

Suy nghĩ thoáng qua trong đầu Cổ Lạc Nhi lập tức biến mất.

Màn xe đã bị xốc lên, Đông Phong Linh kéo Cổ Lạc Nhi xuống ngựa.

Xe ngựa đứng trước một tòa nhà hùng vĩ.

Đại môn sơn son mở ra, trước cửa có một vài thủ vệ.

Bọn họ hiển nhiên nhận ra Đông Phong Linh, thấy nàng và Cổ Lạc Nhi, vội cúi đầu hành lễ.

Đông Phong Linh dẫn theo Cổ Lạc Nhi đi vào cửa chính, rành rọt đi tới một gian phòng lớn.

Lý Tể tướng đang ngồi nơi cao nhất nhất hướng về phía cửa múa bút thành văn.

Nhìn thấy hai nàng, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Đang định hành lễ, Đông Phong Linh vội vàng ngăn hắn.

“Lý Tương không cần đa lễ.”

Lý Tể tướng liền thỉnh hai nàng vào trong, ngồi xuống trước chiếc bàn vuông sơn son, sai người phụng trà.

Cổ Lạc Nhi một đường đi theo Đông Phong Linh, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây.

Đây là nơi triều thần xử lý chính sự ? Thật có hào khí a.

Ở trước thư án của Lý Tể Tướng, sắp xếp vài chiếc ghế, trên mỗi chiếc đều có người ngồi.

Nhìn trang phục trên người bọn họ, hắn đều là đại quan trong triều.

Mà phía đại gian bên ngoài này, không ít người đang chờ.

Trên tay từng từng cạnh họ, đều là nâng những vật như trap thư điệp các loại.

Có lẽ đều đến để tìm Lý Tế Tướng biện sự.

Về sau, trên đường trở về, Cổ Lạc Nhi mới xác thực.

Đông Phong Linh quả nhiên lắc đầu thở dài nói: “Đúng vậy a, đều là tìm đến Lý Tế Tướng biện sự. Mỗi ngày hần đều mệt mỏi chết khiếp, hoàng huynh thì tốt rồi, chỉ biết bản thân hưởng lạc, chuyện gì cũng không quản.”

Cổ Lạc Nhi so sánh Đông Phong Túy lười thối cùng Lý Tế tướng bận rộn luôn chân luôn tay, quả nhiên cảm thấy cuộc sống của Đông Phong Túy thư thái hơn rất nhiều.

Cũng hiểu ra rằng, lựa chọn của hần, lựa chọn làm một vị hoàng đế lười biếng, tựa hồ có đạo lý riêng.

Nàng không thể tưởng tượng ra, nếu như Đông Phong Túy là một hoàng đế cần chính, mỗi ngày đều ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, tiếp kiến đại thần sẽ như thế nào.

Nàng phi thường phi thường hiểu rõ, một người bị ép làm những chuyện mình không thích, thống khổ đến cỡ nào.

Lúc này, Đông Phong Linh trực tiếp nói rõ mục đích đến với Lý Tế Tướng.

Nàng biết rõ Lý Tế tướng có nhiều việc, không muốn làm mất thời gian.

Lý Tế tướng nhất khẩu đáp ứng, nói Đông Phong Linh an tâm, hần sẽ xử lý tốt việc này.

Cổ Lạc Nhi thấy hần đáp ứng rất nhanh, không khỏi hỏi hần.

“Lý Tướng, người nghĩ thế nào về việc chúng ta mở Minh Châu lâu?”

Lý Tế tướng ôn hòa cười.

Đáp: “Hạ quan thiên kiến, nương nương chí hướng viễn đại, có khát vọng, quả thực rất đáng mừng. Đã hiển sức thúc đẩy nền kinh tế quốc gia, còn làm cho hậu cung đoàn kết.”

Cổ Lạc Nhi không biết những lời này có phải thật lòng hần hay không, bức tiến một bước hỏi hần.

“Nếu như phu nhân tương lai của Lý Tướng cũng thế này, cả ngày ở bên ngoài bận rộn, rất ít khi ở trong nhà, Lý Tướng nguyện ý sao?”

Đông Phong Linh lo lắng nhìn qua Lý Tế tướng.

Lý Tế tướng tâm tình vui vẻ đáp: “Hồi nương nương, hạ quan cả ngày bận rộn xử lý chính sự, không có nhiều thời gian làm bạn với phu nhân. Nếu phu nhân làm những việc nàng thích, không phải ở trong phủ tịch mịch, hạ quan chỉ biết cảm thấy vui mừng thay nàng.”

Đầu cúi xuống, ánh mắt như có ý vô tình lướt qua Đông Phong Linh.

“Nhưng mà, địa vị của thương nhân rất thấp, tất cả mọi người đều xem thường thương nhân. Người không sợ người khác cười nhạo người sao?”

“Quốc gia có thể phồn vinh hưng thịnh, công lao của thương nhân không thể bỏ qua. Trọng sĩ khinh thương, là người phạm phu ngu kiến.”

Cổ Lạc Nhi nhìn ra được, lời nói này của hần thực sự chân thành, không khỏi âm thầm gật đầu.

Vì Đông Phong Linh mà cảm thấy vui mừng.

Có thể lấy được một vị phu quân như vậy, Đông Phong Linh hần sẽ rất hạnh phúc.

Tình cảm của Lý Tướng đối với nàng, rất rõ ràng.

Lần trước ở Minh Châu lâu, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Tế tướng, nàng đã nhìn ra.

Trong lúc này, càng làm cho người ta chắc chắn.

Nàng hỏi Lý Tể Tướng mấy vấn đề, kỳ thật chính là thay Đông Phong Linh hỏi .

Sau khi cáo biệt Lý Tể tướng, trên đường trở về, Cổ Lạc Nhi nhin không được trêu ghẹo Đông Phong Linh.

“Phong Linh, Lý Tể tướng là người đáng để phó thác chung thân a, muội còn không nắm cơ hội mà bắt lấy hắn?”

Đông Phong Linh xấu hổ cúi đầu, xoắn xoắn khăn gắm trong tay.

“Ta là nữ nhi, làm sao có thể chủ động?”

Cổ Lạc Nhi cổ vũ nàng.

“Nữ nhi thì sao? Gặp người mình thích phải nói rõ với hắn, đây đâu phải chuyện gì mất mặt.”

Đông Phong Linh lại xấu hổ một hồi, tay xoắn khăn ngừng lại.

Ngẩng đầu, mong mỏi nhìn qua Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, tỷ giúp ta được không?”

Cổ Lạc Nhi còn tưởng rằng nàng muốn hợp tác hỗ trợ với Lý Tể Tướng, vội vàng dùng sức gật đầu.

“Muốn ta giúp gì, muội cứ việc nói ra.”

“Lạc Nhi, hoàng huynh thích người, ta nhìn ra được.”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ, không phải đang nói chuyện của Đông Phong Linh ư, làm sao lại kéo sang người nàng đây?

Đông Phong Túy đời nào thích nàng, hắn chẳng qua chỉ muốn nàng làm chiếc gối ôm thôi.

Nghĩ như vậy, nàng tựa hồ lại nghĩ thấy hơi thở thanh nhã trên người Đông Phong Túy, lại cảm nhận được lồng ngực ấm áp dễ chịu của hắn.

Không khỏi giật mình.

“Lạc Nhi, Lạc Nhi.”

Nghe thấy Đông Phong Linh gọi, Cổ Lạc Nhi mới giật mình lấy lại tinh thần.

Vừa ngẩng mắt, thấy Đông Phong Linh đang đùa giỡn dò xét nàng, mặt bắt đầu nóng rần lên.

Vội vàng chuyển đề tài, truy vấn Đông Phong Linh.

“Muội có phải là muốn ta nói với hoàng huynh muội, tứ hôn uội và Lý Tể Tướng? Không thành vấn đề, ta sẽ thử xem sao.”

Đông Phong Linh hờn dỗi trừng mắt nhìn nàng.

“Đâu có. Ta là muốn tỷ khuyên nhủ hoàng huynh, dù thế nào cũng nên quan tâm chính sự một chút. Không nói cần chính, ít nhất cũng phải xử lý chút đại sự a.”

Hóa ra là vì cái này.

Hóa ra là vì phu quân tương lai.

Nhưng mà, chuyện này quả thật có chút khó khăn.

Cổ Lạc Nhi khó xử nói: “Ta vẫn nên tìm hoàng thượng tứ hôn uội. Khuyên hắn làm việc? Trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.”

Đông Phong Linh “Phì” cười, trêu ghẹo Cổ Lạc Nhi.

“Tỷ không phải đã nói sao, muốn đem hoàng huynh ta tới một vách đá dựng đứng, mặc Bồ Y, làm việc nặng, không làm việc sẽ không cho cơm ăn.”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ nói: “Ta chỉ là nói vui mà thôi, oán trách mà thôi.”

110. Chương 111: Xem Như Thông Báo Sao? 2

“Hắn là hoàng đế, một tiểu nữ tử như ta sao có thể khiến hắn như vậy?”

Đông Phong Linh thu lại nụ cười, rất chân thành khuyên Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, hoàng huynh ta kỳ thực là người rất có chủ kiến. Nếu như nói, trên đời này ai có thể ảnh hưởng tới huynh ấy, e rằng cũng chỉ có tỷ.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng khoát tay.

“Ta đâu có bản lĩnh lớn như vậy. Theo ta thấy, Lý Tề tướng xử lý chính sự rất khá, cho nên hoàng huynh muội mới yên tâm giao triều chính cho hắn. Muội cũng đừng lo lắng, hắn sẽ ứng phó được.”

Đông Phong Linh ai oán nhìn nàng.

Cổ Lạc Nhi giả bộ như không phát hiện, nhìn ra ngoài cửa sổ, thưởng thức phố cảnh.

Nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được ánh mắt của Đông Phong Linh, Cổ Lạc Nhi sau khi thưởng xong hai con phố, nhắc tay đầu hàng.

“Được rồi, ta sẽ tận lực thử xem.”

Đông Phong Linh lúc này mới tươi cười trở lại.

“Cũng tạm được. Lạc Nhi, ta vẫn biết tỷ có nghĩa khí mà.”

Cổ Lạc Nhi cười khỏ, đáp ứng muội ta mới có nghĩa khí hả? Hừ, tên hoàng huynh kia của muội, khiến người khác nhìn không thấu, việc này ta cũng không thể nắm chắc.

Hồi tưởng lại, mấy buổi tối nay, Đông Phong Túy đều ngủ trong phòng, không có bất kỳ hành động dị thường nào.

Tên này, thật đúng là cả ngày lẫn đêm đều ngủ, không đau đầu sao?

Nhưng mà, Lãnh Dạ lại để cho nàng giám thị hắn, chẳng lẽ hắn thật sự có chỗ nào dị thường?

Cổ Lạc Nhi nào đâu biết, mấy ngày nay Đông Phong Túy rất buồn rầu.

Trước đây, thường thường mỗi tối hắn đều giả trang thành Đạp Tuyết công tử ra ngoài tiêu diêu tự tại, hoặc là đi xử lý một số công vụ.

Cũng có khi ở trong phòng xem sách hoặc luyện công.

Nhưng mấy tối nay hắn đều ôm Cổ Lạc Nhi ngủ, ban ngày tinh thần rất phấn chấn, như thế nào cũng không có cảm giác buồn ngủ.

Cảm giác ôm Cổ Lạc Nhi thật sự quá tốt, khiến hắn không đành lòng buông tay, không muốn rời giường.

Vì vậy, người trong cung kinh ngạc phát hiện, vua ngủ của bọn họ không ham ngủ nữa.

Dưới tàng Hạnh hoa sẽ không còn được gặp lại thân ảnh của hắn.

Những ngày này, hoa Hạnh đã tàn, trên cây phủ màu xanh nhạt của lá non, dần thay thế những đám mây sương cánh hoa phấn trắng.

Giờ đây, nơi Đông Phong Túy thường xuyên xuất hiện nhất, chính là Kính Hồ.

Hắn thường xuyên đứng trên tiểu bình đài ở Kính Hồ, ngắm nhìn phong cảnh, cho cá trong hồ ăn.

Bên tai thường vang lại lời nói của Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy không nhìn được mà bật cười.

Muốn cho hắn mặc bố y, làm việc nặng, không làm việc sẽ không cho cơm ăn?

Trên đường mòn bên hồ truyền đến tiếng ngọc bội, từ trong hồ nước chiếu ra một lệ ảnh mỹ nhân.

Đông Phong Túy cau mày.

Tâm tình tốt đã bị phá hủy, quả nhiên không nên để nhiều người ở lại trong cung.

Người đến là Nguyệt quý phi.

Chuyện Đông Phong Túy mỗi ngày đều tới Kính Hồ du ngoạn sao nàng không biết, không khỏi quá đổi vui mừng.

Khó khăn lắm hoàng đế mới không ngủ, nàng nhất định phải tranh thủ cơ hội này, làm cho hấn mê luyến nàng.

Nàng cũng không tin, nàng xinh đẹp như thế, lại không sánh bằng một dã nha đầu tùy tiện.

Cổ Lạc Nhi quá ngây thơ rồi, nàng ta cho rằng có thể một tay che trời trong cung sao?

Nàng ta mỗi ngày đều tới Minh Châu lâu, không ở cùng Đông Phong Túy, vừa vặn để mình có cơ hội lợi dụng.

Nguyệt quý phi nghĩ đi nghĩ lại trong lòng đại nộ, nàng đường đường là một quý phi, lại thừa lúc không có Cổ Lạc Nhi mới tới cầu dẫn Đông Phong Túy.

Thật đúng là tức nghẹn.

Nhưng mà đây, Nguyệt quý phi an ủi mình, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, đợi nàng bắt được trái tim Đông Phong Túy, sẽ từ từ mà trừng trị dã nha đầu vô pháp vô thiên kia.

Nguyệt quý phi đi tới tiểu bình đài, sau lưng Đông Phong Túy.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.”

Nguyệt quý phi nhẹ nhàng quỳ gối.

Thời tiết chuyển ấm, y sam mỏng manh trên người nàng không hề làm cho người ta bất ngờ, không hề làm cho người ta thay nàng toát mồ hôi.

Ngược lại, dung mạo nàng ưu nhã, vòng eo nhỏ nhắn, khiến người khác tự nhiên sinh ra một chút thương tiếc.

Mà ngay An Thụy cùng Hỉ Thuận và một đám thái giám luôn không có hảo cảm với nàng, cũng không nhận được mà tán thưởng trong lòng.

Con người Nguyệt quý phi tuy kiêu căng, nhưng không thể phủ nhận, nàng là một đại mỹ nhân.

Lần trước sau khi Cổ Lạc Nhi chinh Nguyệt quý phi, Nguyệt quý phi cực kỳ thu lại hành động của mình, mỗi ngày đều tránh ở cung Kim Thiên không bước khỏi cửa.

Mọi người đều thông cảm cho người yếu đuối, cơ hồ tất cả cung nhân không nhận được muốn tiến lên, đỡ nàng dậy.

Đông Phong Túy lại chỉ nhàn nhạt một tiếng.

“Đứng lên đi.”

“Tạ hoàng thượng.”

Nguyệt quý phi đứng dậy, ủy ủy khuất khuất tới bên người Đông Phong Túy, trên mặt lộ ra nụ cười khéo léo mà ngây thơ.

“Hoàng thượng, một mình người du viên thật quanh quẽ, nô tì cùng người đi nhé.”

Đông Phong Túy ngáp một cái thật to.

“Trầm mệt rồi.”

Dứt lời chuẩn bị trở về.

Nguyệt quý phi bước lên phía trước, kéo cánh tay hấn làm nũng.

“Hoàng thượng, hôm nay thời tiết tốt như vậy, cảnh sắc Kính Hồ lại đẹp không kể xiết, nếu không thì, nô tì cùng ngài ở chỗ này ngủ đi.”

Đông Phong Túy kinh ngạc liếc nhìn nàng.

Nguyệt quý phi ý thức được mình lỡ lời, xấu hổ vô cùng.

Cũng may Đông Phong Túy không so đo lời của nàng, trái lại còn cười cười.

Nói: “Cá trong hồ đã ăn no, nếu muốn cho nó ăn, phải đợi đến hoàng hôn. Ừm, hoàng hôn ở Kính Hồ, nhất định đẹp hơn.”

Nguyệt quý phi nghe thấy tim đập thình thịch.

Đông Phong Túy đây là ám hiệu với nàng, lúc hoàng hôn hẳn sẽ đến Kính Hồ sao?

Kiểm chế kích động trong lòng, mỉm cười nói: “Nô tì cùng hoàng thượng thưởng hoàng hôn ở Kính Hồ, được không?”

Đông Phong Túy chỉ cười cười, bước lên xe ngựa.

Ngày thường hẳn ngủ, Nguyệt quý phi đứng trước mặt, hẳn vẫn có thể ngủ ngon.

Hôm nay, hẳn lại một chút mệt mỏi cũng không có.

Đúng là, trở về Tử Tiêu Cung xử lý chút sự vụ vẫn tốt hơn.

Nguyệt quý phi nhìn theo bóng xe ngựa đi xa, thẳng đến khi không nhìn thấy, mới nhấc váy chạy về Kim Thiên cung.

Còn không thèm để ý tới hình tượng của mình

Đông tuyết đuổi theo nàng, không ngừng hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”

Nguyệt quý phi một mạch chạy về Kim Thiên cung, há miệng thở phì phò, trong mắt lóe sáng rực rỡ.

“Nương nương, người ngã bệnh rồi chăng?”

Nguyệt quý phi biểu hiện quá mức khác thường, hơn nữa trên đường không thèm trả lời Đông Tuyết, khiến Đông Tuyết lo lắng vạn phần.

Nguyệt quý phi khó khăn lắm mới hồi phục tâm tình, híp mắt cười nhìn Đông Tuyết.

“Đông Tuyết ngốc nghếch, chúng ta sắp đổi đời rồi.”

“Đổi đời? Đổi cái gì đời?”

“Người vừa rồi không nghe thấy lời hoàng thượng nói sao? Hoàng thượng muốn hoàng hôn ta cùng chàng du ngoạn Kính Hồ.”

Đông Tuyết lúc này mới hiểu ra ý tứ trong lời Đông Phong Túy, mừng đến nhảy cẫng lên.

“Quá tốt rồi, nương nương, người rất cục cựa cũng có thể xả giận a, xem Tiên phi kia về sau còn kiêu ngạo đến đâu. Nương nương, Đông Tuyết đi chuẩn bị y sức cho người.”

Lời này nói trúng ý Nguyệt quý phi, Nguyệt Quý phi tự đắc mà cười.

Hay cho người Cổ Lạc Nhi, chờ chịu chết đi.

111. Chương 112: Xem Như Thông Báo Sao? 3

Cổ Lạc Nhi đối với chuyện trong cung hoàn toàn không biết gì, còn tưởng rằng Đông Phong Túy đang ngủ nướng theo thường lệ.

Lúc hoàng hôn, trở lại Tử Tiêu Cung, đang định như trước kia, đến hậu viên tìm Đông Phong Túy.

Đã thấy Thi Vũ, Lộng Tình gọi nàng lại.

“Nương nương, hoàng thượng không ở trong hậu viên.”

“A? Hắn ở đâu?” Cổ Lạc Nhi thuận miệng hỏi.

Hai cung nữ vẻ mặt tươi cười, giống như gặp chuyện rất vui, kéo Cổ Lạc Nhi vào trong Cầm Sắt điện.

“Nương nương, người mau tới đây nhìn xem, hoàng thượng ban thưởng cho người một thứ.”

“Thứ gì vậy?”

“Người xem sẽ biết.”

Cổ Lạc Nhi bị hai cung nữ lôi kéo, thân bất do kỷ mà chạy vào phòng của nàng trong Cầm Sắt điện.

Đã lâu chưa đến gian phòng này, mỗi tối vừa về đến nơi đã ở cùng một chỗ với Đông Phong Túy.

Mới vừa tiến đến, nhìn thấy gian phòng trống không chỉ có một chiếc giường cùng một chiếc tủ quần áo, cảm giác đặc biệt quái dị.

Gian phòng này, rộng quá.

Sao trước kia lúc ở đây, chưa từng cảm thấy trống trải thế này ?

Là tâm tình bất đồng thôi.

Thi Vũ Lộng Tình lấy trên giường một đồng đồ vật, nâng đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, hững hờ hỏi.

“Nương nương, người xem y phục này có đẹp không?”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới thấy rõ, trên tay hai nàng, là một bộ váy áo phi thường hoa lệ.

Hoa lệ nhưng không tục khí, vô cùng cao nhã.

Ngày đó nàng tới thời không này, trong số rất nhiều váy áo Đông Phong Túy ban cho nàng.

Nàng thích nhất bộ này.

Vẫn còn nhớ lúc ấy nàng thích đến nỗi không muốn rời tay đem nó lật qua lật lại một lúc lâu.

Đáng tiếc chỉ sau một chuyến nàng xuất cung, trở về liền phát hiện Đông Phong Túy đã lấy lại tất cả.

“Đây là có chuyện gì?”

Nhìn hai cung nữ tay chân lạnh lẽo muốn đem quần áo ướm trên người nàng, Cổ Lạc Nhi kỳ quái hỏi.

Thời gian này, nàng chỉ mặc trang phục dân gian, vì phải phù hợp với thân phận ông chủ Minh Châu lâu, không thể tiếp tục mặc bố y.

Chỉ là vì, nàng muốn thuận tiện, ăn mặc đều thiên về đơn giản, không quá mức phiền phức.

Thi Vũ Lộng Tình tranh nhau bấm báo với nàng.

“Hoàng thượng hôm nay đặc biệt triệu chúng tôi vào, hỏi chúng tôi người thích y sức như thế nào.”

“Chúng tôi liền bấm, nói lúc ấy người thích nhất bộ này.”

“Hoàng thượng lập tức lệnh cho An công công đưa bộ y phục này tới đây.”

“Còn tặng kèm theo trang sức nữa.”

Cổ Lạc Nhi nghe mà sửng sờ.

Đông Phong Túy chú ý tới y sức của mình, hơn nữa còn chú ý ở mức không bình thường.

Ngày đầu tiên vừa tới thời không này nàng đã cảm thấy rằng .

Y phục trên người hẳn cùng cảnh sắc chung quanh đều rất phối hợp, quả thực như một bức tranh vậy.

Có điều, nàng mặc y phục nào, Đông Phong Túy chưa từng nói một lời, ngay cả mắt cũng chưa từng liếc qua.

Trước mắt, đây là có chuyện gì?

“Hoàng thượng có nói nguyên nhân ban thưởng y sức cho ta không?”

Thi Vũ Lộng Tình trả lời.

“Hoàng thượng nói, thỉnh người sau khi thay y phục tới Kính Hồ, cùng ngài du hồ.”

“Hả?” Cổ Lạc Nhi trở mắt nhìn giống như nghe thấy Thiên Phương Dạ Đàm, “Hoàng thượng lại có nhã hứng du hồ? Hẳn không ngủ được sao?”

Hai cung nữ hé miệng cười.

“Nương nương, người không biết rằng, mấy ngày nay hoàng thượng đột nhiên thay đổi, ban ngày thế nào cũng không ngủ nữa.”

“Bắt đầu từ lúc nào ?”

“Ừm, mấy ngày nay rồi.”

Cổ Lạc Nhi theo lời hai cung nữ cung cấp nhằm tính thời gian, đúng là bắt đầu từ lúc Đông Phong Túy ép nàng làm gối ôm.

Trong lòng bỗng nhiên có chút vị khó tả.

Lãnh Dạ muốn nàng giám thị Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy đột nhiên không lười biếng nữa.

Trong chuyện này, rốt cuộc là thế nào?

Song, Cổ Lạc Nhi lập tức lắc đầu xua tan ý nghĩ hỗn loạn này.

Nàng không muốn bị lôi vào mối bất hòa chẳng liên quan đến nàng.

Đã hiểu được vì sao đột nhiên Đông Phong Túy muốn nàng thay y phục xinh đẹp này.

Bản thân hẳn lúc ngủ đều phải lựa chọn nơi có phong cảnh ưu mỹ, đều phải phối hợp phục sức với cảnh vật chung quanh.

Hôm nay du hồ, đương nhiên phải chú ý tới y phục rồi.

Cũng tốt, thời gian qua nàng quá bận rộn, hơn nữa còn phải đề phòng Nguyệt quý phi, chưa từng được thưởng thức qua hoàng cung.

Hôm nay hiếm thấy Đông Phong Túy có nhã hứng, nàng không tới hưởng thụ chẳng phải là rất thiệt thòi.

Cổ Lạc Nhi rất phối hợp để hai cung nữ giúp nàng thay y phục, chuốt lại tóc kết hợp với y sức.

Hai cung nữ hiển nhiên rất am hiểu công việc này, rất nhanh đã chuẩn bị tốt cho nàng.

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn ngồi, mặc cho các nàng loay hoay.

Đột nhiên cảm thấy, trong phòng dường như trở nên an tĩnh.

Hai cung nữ vốn ở bên vừa sửa sang vừa trao đổi cũng không lên tiếng nữa.

Cổ Lạc Nhi cảm giác được không khí bất thường, đảo mắt xem xét, chỉ thấy hai cung nữ đều ngây ngốc nhìn mình.

Kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Nghe nàng hỏi như vậy, hai cung nữ như vừa tỉnh đại mộng, kéo nàng đến trước gương đồng.

“Nương nương, người nhìn đi.”

“Nương nương, người thật là đẹp.”

Cổ Lạc Nhi nhìn vào gương đồng, không dám tin vào hai mắt của mình.

Trong gương là một mỹ nhân tựa như xuất thủy phù dung.

Đây là nàng sao?

Khó trách người ta nói, Phật cần kim sức, người cần y sức.

Khó trách người ta nói, trên đời không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười biếng.

Hóa ra, nữ nhân đúng là cần trang điểm.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu choáng váng.

Choáng váng là do Thi Vũ Lộng Tình kéo lên xe ngựa đã sớm chờ ngoài cửa, choáng váng ngồi trên xe, lắc la lắc lư mà đi đến Kính Hồ.

Trước Kính Hồ đã có một đoàn người tụ lại, Bạch y phiêu phiêu của Đông Phong Túy càng thêm bắt mắt.

Cổ Lạc Nhi choáng váng tùy để Thi Vũ Lộng Tình đỡ xuống xe ngựa.

Choáng váng mà nghĩ, đã sớm biết nếu Đông Phong Túy không lười, nhất định sẽ làm điên đảo chúng nhân, quả nhiên là vậy.

Xem đi, hần không coi ai ra gì đứng ở bên Kính Hồ, khí thế bức người, phong thái phiêu dật, chính xác là sát thủ nữ nhân.

Đến khi bên môi Đông Phong Túy mang theo nét cười nhìn nàng tới, Cổ Lạc Nhi vốn đang choáng váng càng thêm choáng váng.

Bên hồ có rất nhiều người, nhưng lại hết sức yên tĩnh.

Không giống vẻ yên tĩnh bình thường.

Thi Vũ Lộng Tình liếc mắt nhìn nhau, đặc ý trao đổi ánh mắt.

Biết ngay nương nương các nàng vừa xuống xe ngựa, nhất định sẽ kinh đảo mọi người mà.

Hừ, nương nương các nàng mới chính xác là đại mỹ nhân, Nguyệt quý phi tính gì chứ?

Chẳng qua chỉ được cái ông ọ.

Đông Phong Túy không hề lừa gạt Nguyệt quý phi, hần đúng là đã quyết định tới Kính Hồ lúc hoàng hôn.

Về phần có hẹn nàng hay không, đâu có đề cập tới.

Chỉ là, Đông Phong Túy thừa biết, hần ám chỉ như vậy, Nguyệt quý phi nhất định sẽ đến Kính Hồ.

112. Chương 113: Xem Như Thông Báo Sao? 4

Hần nghĩ đến chuyện Nguyệt Quý phi thông đồng với Phùng Thái Úy hại Cổ Lạc Nhi liền tức giận.

Ngày đó, nếu không phải hần kịp thời đuổi tới, chỉ sợ tính mạng Cổ Lạc Nhi đã gặp nguy hiểm.

Cho dù vậy, Cổ Lạc Nhi cũng đã bị thương.

Vết thương không quá nặng, nhưng vẫn khiến hấn vô cùng đau lòng.

Hấn còn nhớ rõ, lúc hấn mở vạt áo Cổ Lạc Nhi, chứng kiến chưởng ấn đen thẫm trên ngực, trong lòng vô cùng đau đớn phẫn nộ.

Tựa như, không phải chưởng ấn đánh trên ngực Cổ Lạc Nhi, mà đánh vào tim hấn.

Hoàng hôn xuống, Đông Phong Túy thực sự đi tới Kính Hồ.

Nhưng vừa mới xuống xe ngựa, hấn liền hối hận, hấn đến đây quá sớm.

Nguyệt quý phi đã chờ trên Tiểu Bình Đài bên cạnh Kính Hồ, vừa thấy hấn lập tức uyển chuyển duyên dáng, phong tình vạn chủng tiến đến nghênh tiếp.

Đông Phong Túy vốn muốn đợi đến khi Cổ Lạc Nhi trở về, sẽ cùng nàng đến Kính Hồ.

Nhưng về sau lại thay đổi chủ ý.

Nếu để Nguyệt quý phi dùng hết các loại thủ đoạn câu dẫn hấn, xuất ra hết trò hề, sau đó Cổ Lạc Nhi mới thân nhiên đi đến, chẳng phải hiệu quả càng thêm kịch tính hấp dẫn sao.

Bởi vậy, Đông Phong Túy tính toán thời gian hàng ngày Cổ Lạc Nhi sắp sửa trở về rồi mới rời khỏi Tử Tiêu cung.

Hấn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đợi Nguyệt Quý phi câu dẫn, mà khi nhìn thấy Nguyệt quý phi, lại không kiềm được chán ghét trong lòng.

Aizz, sớm biết như vậy, hấn thực nên chờ Cổ Lạc Nhi, cùng đến đây.

Chuyện đã đến nước này, Đông Phong Túy không thể quay đầu đi đón Cổ Lạc Nhi, đành phải kiềm chế khó chịu trong lòng, xuống xe ngựa, nhanh chóng đi tới Tiểu bình đài.

Nguyệt quý phi sớm đã nghênh tiếp hấn, vui mừng hành lễ với hấn, cùng hấn ngắm cảnh.

Không ngoài dự liệu của Đông Phong Túy, Nguyệt Quý phi khó có được cơ hội hiển ân tình, hết sức bày ra sở trường dụ hoặc.

Đông Phong Túy nhẫn nhịn đứng, thần sắc lạnh nhạt cho cá ăn, thưởng thức phong cảnh, cả cổ họng cũng không phát ra một tiếng.

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, Cổ Lạc Nhi làm sao còn chưa tới?

Thay y phục cũng không cần lâu như vậy chứ?

Thực sự là, thời gian trôi qua chưa được bao lâu, chỉ có điều đối với tâm tình đang bị dày vò của Đông Phong Túy lúc này mà nói, chính là độ nhật như niên.

(Độ nhật như niên: một ngày bằng một năm)

Mấy mẩn bởi vì hấn lạnh nhạt, Nguyệt quý phi cũng không dám quá mức làm càn.

Không dám dựa vào gần Đông Phong Túy quá, không dám lôi kéo hấn, chỉ có thể nói ngon nói ngọt.

Đông Phong Túy tiếp tục nhẫn nhịn.

Nữ nhân này, làm sao lại nhiều lời như vậy?

Nhiều lần, Đông Phong Túy tưởng như nghe thấy tiếng xe ngựa, vui sướng quay đầu lại, chỉ thấy đường mòn bên hồ trống trơn, Cổ Lạc Nhi vẫn chưa tới.

Vì vậy trong lòng tràn ngập thất vọng không vui.

Nguyệt quý phi rốt cuộc phát hiện Đông Phong Túy bất thường, dò xét hỏi: “Hoàng thượng, ngài đang đợi người nào sao?”

Đông Phong Túy không mở miệng, ngẩng đầu nhìn tịch dương.

Khóe môi hấn không kiềm được hơi hơi gợn.

Tịch dương chiếu lên gương mặt hắc, phẳng phất như gương mặt hắc phát ra ánh sáng.

Nguyệt quý phi trong lòng giật mình, Cổ Lạc Nhi thường ngày hồi cung vào lúc này, chẳng lẽ hắc đang đợi nàng?

Đường như để xác minh suy nghĩ của nàng, trên đường mòn bên hồ truyền đến tiếng xe ngựa.

Lúc này đúng là có xe ngựa đi tới, Đông Phong Túy lại không dám nhìn về phía âm thanh.

Hắc sợ hắc nghe nhầm, sợ lại một lần nữa thất vọng.

Hắc giống như một thiếu niên vừa mới lớn, tình cảm mạnh mẽ sôi trào dễ dàng chịu đả kích nhất.

Nguyệt quý phi bên cạnh cúi đầu hừ một tiếng.

Sau đó, bên hồ là sự yên lặng khác thường, yên lặng đến mức yêu dị.

Đông Phong Túy lấy hết dũng khí quay người lại, hắc trông thấy Cổ Lạc Nhi một thân y phục xanh nhạt từ trên xe ngựa xuống.

Dịu dàng ôn nhu, lại mang theo vài phần phiêu dật, tựa như Bích Ba tiên tử.

Vẫn biết Cổ Lạc Nhi xinh đẹp, nhưng cho tới bây giờ thật không ngờ, nàng lại đẹp đến mức rung động lòng người như vậy.

Nàng chính là tiên tử, tiên tử hạ phàm.

Trên người nàng, tựa hồ tản ra ánh sáng huyền lệ rực rỡ.

Nguyệt quý phi bên cạnh Đông Phong Túy lập tức trở nên âm đạm.

Cổ Lạc Nhi choáng váng đi tới trước mặt Đông Phong Túy, trông thấy Nguyệt quý phi bên cạnh hắc, thần trí đột nhiên thanh tỉnh lại.

Trong lòng không hiểu sao nảy lên một vị chua xót nào đó.

Cảm giác này chưa từng trải qua.

Trước kia, trông thấy Nguyệt quý phi tới câu dẫn Đông Phong Túy, nàng chỉ cảm thấy thú vị, như là xem một trò kịch khôi hài.

Nhưng hôm nay, trong lòng nàng nảy sinh buồn bực, buồn bực đến lợi hại, mà lại không có nơi để phát tiết.

Nói như thế nào, Nguyệt quý phi cũng là phi tử của Đông Phong Túy, hơn nữa so với mình địa vị còn cao hơn, nàng đứng bên cạnh Đông Phong Túy đúng là chuyện kinh thiên động địa.

Cổ Lạc Nhi gượng gạo cười cười.

Nói: “Hoàng thượng, ngài đang cùng quý phi nương nương thưởng hồ sao. Lạc Nhi không quấy rầy nữa, lập tức trở về.”

Dứt lời xoay người định chạy đi.

Nàng không ngăn được bọn họ, rời khỏi là được rồi.

Tâm tình Đông Phong Túy lập tức rõ ràng, nhẹ giọng cười, giữ chặt cánh tay Cổ Lạc Nhi, kéo nàng đến trước người mình, ôm eo nàng.

“Ái phi, đến đây cùng trầm du hồ.”

Cổ Lạc Nhi không thể cự tuyệt, nàng sợ lộ ra việc mình để ý Đông Phong Túy trong lòng.

Nàng mới không thèm để Đông Phong Túy biết nàng để ý hắc, khiến cho hắc đắc ý.

Cổ Lạc Nhi im lặng không nói, tùy ý để Đông Phong Túy kéo lên một chiếc thuyền nhỏ bên hồ.

Nguyệt quý phi theo thật sát phía sau bọn họ, cũng tới trước thuyền.

Nàng đã sớm thấy chiếc thuyền nhỏ này, còn tưởng rằng Đông Phong Túy định cùng nàng du thuyền, vui mừng một hồi.

Không nghĩ tới, Đông Phong Túy chuẩn bị thuyền nhỏ này, là để cùng Cổ Lạc Nhi du hồ.

Vậy buổi sáng vì sao hắn lại muốn nói cho nàng, hắn muốn tới Kính Hồ lúc hoàng hôn?

Biết đâu, hắn vẫn có ý với nàng.

Nguyệt quý phi mang theo tia hi vọng cuối cùng, nũng nịu cười nói: “Hoàng thượng, nô tì cùng ngài du hồ nhé.”

Cổ Lạc Nhi quay đầu nhìn hồ nước, giả bộ như đang thưởng thức cá trong hồ.

Đông Phong Túy mỉm cười nhìn Cổ Lạc Nhi, không hề nhìn Nguyệt Quý phi lấy một cái.

Nhàn nhạt nói: “Chiếc thuyền này quá nhỏ, chỉ có thể chứa được hai người.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đông Phong Túy.

Lời này của hắn có ý gì?

Đông Phong Túy dĩ nhiên cầm lấy mái chèo, tự mình chèo thuyền.

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng trôi về phía giữa hồ, lưu lại trên mặt hồ một vằn nước thật dài.

Nguyệt quý phi ngơ ngác nhìn thuyền nhỏ trôi xa, tay chân lạnh lẽo.

Nàng đột nhiên ý thức được dụng ý của Đông Phong Túy muốn nàng đến Kính Hồ, chẳng lẽ hắn muốn để nàng xấu mặt, đến xem hắn cùng Cổ Lạc Nhi ân ái?

Thanh phong bên hồ nhẹ đưa, đưa tới lời thắm thì của Đông Phong Túy.

“Sao vậy? Ghen sao?”

Cổ Lạc Nhi mang giọng vịt chết còn cứng mồm.

“Hừ, người soi gương đi. Ta còn lâu mới ăn dấm chua của người.”

Đông Phong Túy nhẹ giọng cười, tiếng cười xao động trên mặt nước, nổi lên từng gợn sóng nhỏ li ti.

Nguyệt quý phi ngơ ngác đứng lặng.

Vì sao? Vì sao hắn phải làm như vậy?

113. Chương 114: Mị Lực Của Hoàng Đế Lười

Hắn không thích nàng, có thể không để ý tới nàng.

Hà tất phải phí tâm để nàng tới Kính Hồ, trên cột nàng?

Nguyệt quý phi suy nghĩ, không tìm được mà rùng mình một cái.

Đông Phong Túy đây là đang thay Cổ Lạc Nhi báo thù, làm chỗ dựa cho nàng.

Nói như vậy, chuyện nàng làm với Cổ Lạc Nhi hắn đều biết, hơn nữa còn ghi tạc trong lòng?

Hoàng đế lười không lười, hơn nữa còn rất đáng sợ, Nguyệt quý phi âm thầm nhắc nhở chính mình, trong lòng bất an dẫn theo đám người Đông Tuyết, u ám trở lại Kim Thiên cung.

Cổ Lạc Nhi tâm tình phức tạp dựa trên mạn thuyền, miệt mài lấy tay làm động nước trong hồ.

Ngơ ngác nhìn dòng nước theo đầu ngón tay chảy xuống.

Thẳng đến khi mặt hồ tĩnh lại, Cổ Lạc Nhi mới nâng người, nhìn về phía Đông Phong Túy trước mặt đã dừng chèo thuyền.

Song, chỉ liếc một cái, ngay lập tức Cổ Lạc Nhi liền quay đầu lại.

Nàng đang nhìn lầm sao?

Vì sao trong mắt trước giờ mơ màng của hấn lại lóe ra ngọn lửa, nóng rực như vậy, giống như muốn tan chảy người khác.

Có lẽ, là tịch dương, tịch dương chiếu lên gương mặt hấn.

Trong mắt hấn, phản xạ chính là ánh sáng của tịch dương.

Đúng, là tịch dương, Cổ Lạc Nhi yên lặng tự nói với mình.

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi quay đầu, không nhìn Đông Phong Túy, nhẹ giọng hỏi.

“Nàng là muốn biết, vì sao Nguyệt Quý phi lại xuất hiện ở bên Kính hồ?”

“Nàng, nàng tự mình tới đây chẳng?”

Cổ Lạc Nhi dựa theo hành động thường ngày của Nguyệt Quý phi mà suy đoán, kỳ thật nàng chỉ muốn hỏi Đông Phong Túy, vì sao không cho Nguyệt quý phi đi cùng.

Nhưng Đông Phong Túy đã nói như vậy, nàng cũng tiếp lời hấn.

Bởi vì, nàng đột nhiên ý thức được, đáp án nàng hỏi sẽ là gì.

Chỉ là, nàng thật không dám tin tưởng đáp án kia, cũng chưa sẵn sàng để chấp nhận.

“Là trầm để nàng tới.”

Đông Phong Túy cực kỳ thẳng thắn đáp.

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn hấn, hỏi: “Ngài gọi nàng đến?”

“Phải.”

Đông Phong Túy gật gật đầu.

“Nhưng mà, ngài kêu nàng đến cùng người du hồ, vì sao không để nàng cùng lên thuyền?”

Cổ Lạc Nhi vừa nói, vừa liếc qua bờ phát hiện trên bờ đã không còn bóng dáng Nguyệt Quý phi.

Đông Phong Túy hoàn toàn không nhìn lên bờ, ánh mắt của hấn thủy chung vẫn ở trên người Cổ Lạc Nhi.

Nhàn nhạt trả lời: “Trầm đều đã nói rồi, thuyền, chỉ có thể dung hạ hai người.”

Cổ Nhạc nhi cúi đầu không nói.

Nàng ước chừng đoán được dụng ý của Đông Phong Túy, hấn đang muốn trêu cợt Nguyệt Quý phi một phen, thay nàng hả giận.

Đồng thời, cũng là cảnh cáo Nguyệt quý phi, muốn nàng đừng làm càn, Cổ Lạc Nhi nàng đã có Đông Phong Túy hấn che chở.

“Lạc nhi, ” Đông Phong Túy nâng tay Cổ Lạc Nhi lên, “Chiếc thuyền này giống như lòng trầm, quá nhỏ, không thể chứa thêm người.”

Tim Cổ Lạc Nhi thành thịch đập mạnh, dùng sức rút khỏi tay Đông Phong Túy.

Tới rồi, lời này rốt cuộc cũng tới, chỉ là, nàng nên đối mặt với Đông Phong Túy như thế nào?

Trong miệng như đùa cợt nói: “Hóa ra, trong lòng hoàng thượng có thể dung hạ hai người cơ đấy.”

Đông Phong Túy nắm chặt tay nàng, không cho nàng thoát, cười nhìn nàng nói.

“Phải, chỉ có hai người. Nàng, còn có. . . .”

Nói đến đây cố ý ngưng lại, không nói thêm gì.

Vị chua trong lòng Cổ Lạc Nhi lan tràn, đột nhiên gặng đầu, bắt mãn trừng mắt Đông Phong Túy.

“Trong lòng ngài thậm chí có hẳn hai người.”

Không phải nói, chân chính yêu một người, trong lòng chỉ thể có một thôi sao? Mà hẳn, thậm chí lại có hai người liền.

Hai người không nói thì thôi, còn dám nói ra với nàng.

Đông Phong Túy không tức giận chút nào, hơi hơi cười.

“Ái phi, nàng tức giận?”

Cổ Lạc Nhi khê giật mình, ý thức được ngôn hành vừa mới phơi bày tâm tư của mình, vội vàng quay đầu.

Che giấu nói: “Đâu có. Ta chỉ thay người kia cảm thấy không đáng.”

Đông Phong Túy khê nói: “Tại sao phải không đáng? Trầm đã nói, lòng trầm giống như chiếc thuyền nhỏ này, chỉ có thể dung hạ hai người. Một người là nàng, người kia, là trầm.”

Hả? Là chính hẳn?

Cổ Lạc Nhi thoáng chốc đỏ mặt.

Tên này thật ti bỉ, cố ý nói như vậy, chính là muốn nàng thừa nhận kỳ thật nàng cũng thích hẳn.

Quả nhiên, Đông Phong Túy cười ha hả nói: “Ái phi, đúng là nàng thích trầm, phải không?”

Tâm Cổ Lạc Nhi đột nhiên liền trùng xuống.

Nàng nghĩ tới vấn đề mấy ngày nay vẫn đang vây lấy nàng.

Thở dài, ôm lấy đầu gối, nhìn theo dòng nước đang từ từ chảy trong hồ.

“Hoàng thượng, kỳ thật, ngài cũng biết, người ta thích là Đạp Tuyết công tử.”

Đông Phong Túy cơ hồ muốn nói với Cổ Lạc Nhi, hẳn chính là Đạp Tuyết công tử, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, cuối cùng lại nuốt trở về.

Hiện tại, vẫn chưa tới thời điểm nói với Cổ Lạc Nhi.

Hẳn phải để nàng thích cả hai con người hẳn mới được.

Không thể bởi vì hẳn là Đạp Tuyết công tử mới thích Đông Phong Túy.

Hẳn cũng không biết đây là tâm lý gì, nhưng dù thế nào, hẳn vẫn hi vọng Cổ Lạc Nhi không hề giấu diếm mà thích hẳn, cam tâm tình nguyện gả cho hẳn, không có bất luận hối tiếc nào.

Rất lâu, hai người đều không nói gì.

Thuyền nhỏ lặng yên trôi trên mặt hồ.

Rốt cuộc, Đông Phong Túy phá vỡ yên tĩnh.

“Lạc Nhi, nàng thích Đạp Tuyết công tử vì cái gì?”

Cổ Lạc Nhi mơ màng nhìn hồ nước, mơ màng nói: “Ta cũng không biết, chỉ là một loại cảm giác thôi.”

“Nếu như, là người khác, không phải Đạp Tuyết công tử, người đó võ công cao cường cứu người giống hẳn, nàng có thích người đó không?”

“Ta cũng không biết.”

Cổ Lạc Nhi nhú mày suy ngẫm.

Nàng cũng không biết tại sao nàng lại thích Đạp Tuyết công tử, chỉ là vì hẳn cứu nàng thôi sao?

Là bởi vì võ công của hần xuất quỷ nhập thần, hay bởi vì khí thế áp đảo chúng nhân của hần?

Hoặc cũng không phải, tình cảm là chuyện khó nói nhất.

Như vậy, tình cảm nàng đối với Đông Phong Túy từ đâu mà đến? Là vì lâu ngày sinh tình?

Đông Phong Túy chăm chú nhìn nàng.

“Lạc Nhi, nàng không hề biết về Đạp Tuyết công tử, đúng không?”

Cổ Lạc Nhi im lặng gật gật đầu.

“Vậy nàng vẫn thích hần sao?”

Đông Phong Túy thâm oán giận, hần cũng không biết hần đang vướng mắc ở đâu, dù sao Cổ Lạc Nhi yêu mến một người không rõ lai lịch, chính là làm cho hần không thoải mái.

Có lẽ, là không an tâm, sợ Cổ Lạc Nhi không cẩn thận bị người nào đó bắt đi.

Trên mặt hồ rất yên tĩnh, thanh âm Đông Phong Túy tuy thấp, nhưng vẫn bị Cổ Lạc Nhi nghe rõ ràng.

Cổ Lạc Nhi than nhẹ.

Vừa rồi nàng còn đang trách trong lòng Đông Phong Túy chứa hai người, mà hóa ra chính nàng, lại đang là như vậy.

Màn đêm dần dần phủ xuống, Đông Phong Túy cầm lên mái chèo.

“Lạc Nhi, muộn rồi, chúng ta trở về đi.”

Cổ Lạc Nhi yên lặng ngồi, yên lặng nhìn Đông Phong Túy chèo thuyền.

114. Chương 115: Quyết Đoán Của Hoàng Đế Lười 2

Chợt cảm thấy, hần so với bất luận lúc nào còn mê người hơn.

Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy Đông Phong Túy làm việc.

“Hoàng thượng, ngài thể mà lại tự mình chèo thuyền.” Cổ Lạc Nhi trêu đùa Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy cười liếc nàng một cái.

“Rất hiếm lạ sao? Giờ mới phát hiện, trẫm không chèo thuyền, nhẽ nào cái thuyền này lại tự chạy tới giữa hồ?”

“Đương nhiên hiếm lạ chứ sao, chưa từng nghĩ rằng, ngài cũng có lúc chịu làm việc.”

Đông Phong Túy chỉ cười không nói, việc hần làm còn nhiều hơn kia.

Kỳ thật, hần đâu phải rất lười.

Cổ Lạc Nhi nhớ tới thỉnh cầu của Đông Phong Linh, cân nhắc khuyên Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, ta nghĩ, ngài cơ trí thông minh như vậy, nếu có thể tự mình xử lý triều chính, nhất định sẽ cai trị Vô Ưu quốc mạnh hơn nữa.”

“Lạc Nhi, nàng cũng biết vượt mông ngựa?”

Cổ Lạc Nhi muốn nói, ta võ chính là Long thỉ, cuối cùng vẫn phải nhịn xuống, trên mặt lại không kiềm được lộ ra ý cười.

(thí: rắm =))

Đông Phong Túy điềm nhiên nói: “Việc triều chính đều được Lý Tiến xử lý, hấn giải quyết rất tốt, không cần trẫm phí tâm.”

Cổ Lạc Nhi biết, Lý Tiến là tên của Lý Tể Tướng.

Không khỏi thay hấn bèn vực.

“Hôm nay, ta cùng Phong Linh đi qua phòng Nghị chính, Lý Tể Tướng thật sự trăm công nghìn việc. Ngài có chuyện gì cũng ném cho hấn, rất không có trách nhiệm.”

Đông Phong Túy vẫn mang dáng vẻ đứng đưng.

“Là Phong Linh để nàng tới thay hấn cầu tình?”

“Đây cũng là ý nghĩ của bản thân ta.”

Đông Phong Túy thở dài: “Trẫm đúng là xem cao Lý Tiến rồi. Hấn đã ngại mệt mỏi, nên đem một vài công việc cho thủ hạ xử lý, bản thân làm đại sự thì tốt hơn.”

Cổ Lạc Nhi nhìn Đông Phong Túy, trong lòng có chút xúc động.

Lời của Đông Phong Túy có chút cường từ đoạt lý, nhưng lại làm người ta không thể phản bác.

Suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Cũng không thể chuyện nào cũng giao cho thủ hạ xử lý, bản thân dù sao cũng nên làm chút gì đó mới tốt.”

“Nàng cho rằng trẫm nên làm gì?” Đông Phong Túy hỏi lại.

Cổ Lạc Nhi ngậy ngốc một lúc, mới đáp: “Ta cũng không biết, ta lại không hiểu việc triều chính. Chỉ là, ta vẫn cảm thấy, đại sự tối trọng yếu ngài nên quan tâm một chút, không thể việc nào cũng giao cho người khác làm.”

Đông Phong Túy buông buông tay.

“Vẫn là câu nói kia, Lý Tiến làm rất tốt, trẫm vì sao lại không để hấn làm?”

“VẬY, còn Phùng Thái Úy? Hấn chuyện xấu làm tận, ngài cũng không quản.”

Cổ Lạc Nhi vừa nhắc tới Phùng Thái Úy đã phát bực.

Đông Phong Túy hỏi lại: “Hấn làm chuyện xấu nào?”

Cổ Lạc Nhi lại ngẩn ngơ, nghĩ hồi lâu mới trả lời.

“Hấn tham ô nhận hối lộ, ức hiếp dân chúng.”

Đem những hành vi xấu xa nàng đã nghe về Phùng Thái Úy kể lại từng cái, chỉ thiếu gian tình giữa Nguyệt Quý phi cùng hấn là không nói ra.

Đông Phong Túy mới nghe được hơn nửa, không bình tĩnh cất ngang nàng.

“Chẳng qua chỉ là chút Kim Ngân, vẫn chưa khiến triều đình rối loạn. Đúng không?”

“Nhưng mà, những việc này đâu thể coi như việc nhỏ. Ngài có biết hấn mang đến cho dân chúng bao nhiêu tai họa không? Nếu như tất cả các quan viên đều giống hấn, Vô Ưu quốc xong đời rồi.”

“May là đại bộ phận quan viên khác của Vô Ưu quốc đều cực kỳ giữ mình trong sạch.”

Đông Phong Túy thản nhiên nói.

“Lạc Nhi, khỏi bàn đến bọn hấn nữa, cơm tối hôm nay đều là món nàng thích. Đích thân trẫm chọn món.”

Hấn thật sự không muốn tiếp tục thảo luận cùng Cổ Lạc Nhi những vấn đề đại sự trong triều, rất mất phong cảnh.

Cổ Lạc Nhi cũng nhất quyết không tha.

Khó khăn lắm hôm nay mới nói chuyện đến mức này, nàng không muốn bỏ dở giữa chừng.

“Hoàng thượng, vì sao ngài có thể khoan nhượng với Phùng Thái Úy? Thật không hiểu nổi, vì sao Lý Tiến cũng muốn tiến cử hần.”

Ở trong mắt nàng, toàn bộ phong khí Vô Ưu quốc đều rất tốt.

Nhưng Phùng Thái Úy này như một con sâu làm rầu nồi canh vậy.

Đông Phong Túy hơi hột nói: “Là trăm khiến Lý Tiến tiến cử hần vào.”

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi cả kinh đến rút cằm.

Đông Phong Túy rốt cuộc có quan hệ thế nào với Phùng Thái Úy, khiến cho hần phá lệ nhắm mắt như vậy?

Đông Phong Túy đành phải nhẫn nại giải thích cho nàng.

“Lạc Nhi, nàng nên biết, tất cả các triều đại, không nơi nào là không có loại người như Phùng Thái Úy. Nàng có biết vì sao không?”

“Còn không phải bởi vì quốc quân hồ đồ, không biết chọn người.”

Cổ Lạc Nhi không kiên dè mở miệng.

Nói xong mới trộm nhìn sắc mặt Đông Phong Túy, những lời này của nàng chẳng khác nào đang mắng Đông Phong Túy là hôn quân.

Sắc mặt Đông Phong Túy vẫn như thường, như thể không hiểu hàm nghĩa trong lời Cổ Lạc Nhi nói.

“Nàng sai rồi, đó là bởi vì, bên triều đình trong cần người như vậy. Lý Tiến quá thành thật, vừa vặn có Phùng Thái Úy đến xáo trộn.”

Cổ Lạc Nhi nghe vậy có chút hồ đồ.

Nàng trước giờ không có hứng thú với chính sự.

Chỉ có điều, cũng hiểu được lời Đông Phong Túy nói hình như có chút đạo lý.

Có lẽ, chính bởi Đông Phong Túy hiểu rõ bản tính Phùng Thái Úy, còn có biện pháp khống chế hần, cho nên mới yên tâm để hần đảm đương mẫu người này trong triều.

“Lạc Nhi, ” Đông Phong Túy rất nghiêm túc nói, “Trăm chỉ có thể nói cho nàng biết, có Phùng Thái Úy, triều đình càng thêm thanh minh. Nàng xem hồ nước này, nhìn có vẻ bình tĩnh, kỳ thực ở dưới chôn vùi rất nhiều thứ mọi người không hay biết. Mà Phùng Thái Úy vừa vặn có thể khuấy đục nước hồ không có sóng này.”

Cổ Lạc Nhi cái hiểu cái không gật đầu.

Nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

“Hần tham ô tiền tài? Vấn đề hần hưởng thụ sao?”

Đông Phong Túy cười khê.

“Trước hết gửi ở chỗ hần, khi cần thiết, trăm sẽ bắt hần nhả ra.”

Cổ Lạc Nhi không hỏi lại gì nữa, chỉ lặng yên nhìn thân ảnh Đông Phong Túy đang đưa mái chèo trong màn đêm.

Thân ảnh của hần dường như trở nên cao lớn hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng, thực ra, mặc dù ngài lười, nhưng không hề hồ đồ, đúng không?”

Đông Phong Túy nhẹ giọng trả lời.

“Trăm đương nhiên không hồ đồ, cho nên mới biết rõ, ai là người đáng để trăm yêu.”

Tâm Cổ Lạc Nhi lại rối loạn.

Nàng thật sự cần phải cẩn thận suy nghĩ, làm rõ lòng mình.

Nàng thật sự không thể đồng thời nhớ thương hai người.

Một việc tiếp theo, làm cho tâm Cổ Lạc Nhi dần dần chệch về phía Đông Phong Túy.

Khi nàng nói với Đông Phong Linh, bản thân không có biện pháp thuyết phục Đông Phong Túy xử lý triều chính, Đông Phong Linh tràn đầy thất vọng.

“Lạc Nhi, ngay cả tỷ cũng không thuyết phục được, chúng ta nên làm gì bây giờ? Huynh ấy còn tiếp tục lừa như vậy, sẽ sinh bệnh mất.”

Cổ Lạc Nhi nhớ tới lời nói của Đông Phong Túy, hỏi lại Đông Phong Linh.

“Công việc của Lý Tướng nhiều như vậy, vì sao hắn không giao cho thuộc hạ một phần?”

Đây được gọi là ủy quyền.

Đông Phong Linh buồn rầu nói: “Hắn là một người lao lực, cái gì cũng phải tự làm từng chút.”

“Ta lại có một biện pháp.”

Cổ Lạc Nhi chậm rãi nói.

115. Chương 116: Hoàng Đế Lừa Quyết Đoán 3

Vấn đề này nàng đã suy nghĩ khá lâu, hiện giờ không ổn, đành phải ra hạ sách này.

“Biện pháp nào vậy? Nói mau nha.”

Đông Phong Linh vội vàng lắc lắc Cổ Lạc Nhi.

“Giả bệnh.”

“Giả bệnh?”

“Đúng vậy, bắt Lý Tướng giả bệnh, bức hoàng huynh muội tới làm việc.”

Cổ Lạc Nhi đã nghe qua, vị trí của Lý Tể tướng không người nào có thể thay thế, ví như hắn đổ bệnh, có lẽ Đông Phong Túy sẽ phải tự mình tới xử lý mọi việc.

Nàng thật sự rất muốn nhìn xem, Đông Phong Túy làm việc trông sẽ như thế nào.

Ngày đó, hắn tự mình chèo thuyền, để lại dư vị khá lâu trong nàng.

Đông Phong Linh lại cười khở lắc đầu.

“Không được. Lý Tiến là tên đại ngốc, đừng nói bắt hắn giả bệnh, cho dù hắn thật sự có bệnh, hắn vẫn sẽ cần rằng kiên trì làm việc.”

Cổ Lạc Nhi cũng thở dài lắc đầu.

Lý Tiến và Đông Phong Túy thật đúng là hai người cực đoan.

Một người ném không ra việc, người kia mọi sự bắt quẩn.

“Phong Linh, Lý Tướng không chịu giả bệnh, vậy thì muội giả.”

Cổ Lạc Nhi lập tức lại nghĩ tới một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Đông Phong Linh nhất thời không hiểu được ý tứ của nàng.

Nghi hoặc hỏi: “Ta đâu phải triều thần, ta giả bệnh có ích gì?”

“Đương nhiên có ích. Ví như muối sinh bệnh, Lý Tướng có thể không quan tâm muối, không đến chăm sóc muối sao? Hẳn tới chăm sóc muối, như vậy những sự vụ kia sẽ do ai xử lý?”

Mặt Đông Phong Linh đỏ lên, oán trách trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi một cái.

“Tỷ lại đùa rồi. Ví như ta bị bệnh, chắc chắn sẽ phải ở trong hoàng cung dưỡng bệnh, hẳn sao có để đi vào. Hơn nữa, hẳn cũng không thể vì ta mà bỏ bê yếu sự trong tay.”

“Không thử chút sao biết được?”

Cổ Lạc Nhi trái lại rất có lòng tin.

Vừa lúc thừa dịp này gộp hai người đều có ý với nhau cùng một chỗ, giúp bọn họ phá vỡ lớp giấy mỏng kia, đúng là một chuyện tốt.

Chiều hôm đó, phía sau sương phòng nghỉ trưa của nhóm hậu phi trong Minh Châu lâu đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

Sau đó là tiếng kêu sợ hãi của Cổ Lạc Nhi: “Phong Linh, muối làm sao vậy?”

“Ồi, đầu muối đau quá.” Thanh âm Đông Phong Linh vô cùng thống khổ.

Ngay sau đó cửa phòng bị người khác mở ra, Cổ Lạc Nhi kinh hoảng chạy đến, lớn tiếng phân phó.

“Nguyên Phương, mau, mau tiến cung mời ngự y đến khám bệnh cho Phong Linh công chúa.”

Nguyên Phương đáp ứng, vội vàng rời đi.

Cổ Lạc Nhi lại gọi: “Vân Phi, mau, đi báo tin cho Lý Tể tướng, Phong Linh công chúa đổ bệnh.”

Suy nghĩ của Vân Phi không được nhạy cho lắm, kỳ quái hỏi: “Lý Tướng không biết y thuật, tại sao phải mời Lý Tướng tới đây?”

Cổ Lạc Nhi tức giận nói: “Chuyện ngoài cung đều do hắn quản, Phong Linh công chúa bệnh tình nguy cấp không tìm hắn thì tìm ai?”

Vân Phi “À” một tiếng, bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

Đáp: “Vâng, thuộc hạ đi ngay.”

Cưỡi ngựa, đi tới Nghị Chính phòng tìm Lý Tể Tướng.

Cổ Lạc Nhi ở trong lòng cười thầm, đi vào trong phòng, ngồi bên giường, dặn dò Đông Phong Linh đang nằm trên giường bệnh.

“Đến khi hẳn tới đây, ngàn vạn lần đừng lộ ra sơ hở.”

“Đã biết.”

Đông Phong Linh nhỏ giọng nói.

Lúc này, các hậu phi trong Minh Châu lâu đã biết tin, đều vội vàng chạy tới.

“Làm sao vậy? Phong Linh công chúa xảy ra chuyện gì?”

Đông Phong Linh giả bệnh, không trả lời câu hỏi của các nàng, một mực nằm trên giường thống khổ rên rỉ.

Cổ Lạc Nhi dựa theo lý do đã biên soạn từ trước, nói cho nhóm hậu phi đến thăm bệnh.

“Phong Linh công chúa đột nhiên cảm thấy đau đầu, toàn thân vô lực, cũng không biết là bệnh gì.”

Nhóm hậu phi nhìn sắc mặt đỏ bừng của Đông Phong Linh, đáng vẻ hết sức thống khổ, giật nảy mình.

“Dường như có vẻ rất nghiêm trọng, nhanh đưa công chúa hồi cung chữa trị, đừng chậm trễ.”

Cổ Lạc Nhi vội khoát tay nói: “Không được, công chúa không thể di chuyển, cử động sẽ đau đến lợi hại.”

“Có sốt không? Nhanh, lấy khăn lạnh tới đây.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng ngăn cản.

“Không, không sốt, không cần khăn lạnh.”

Đông Phong Linh kêu to: “Ta không phát sốt, không cần dùng khăn lạnh.”

Nói xong liền rút vào trong chăn, giống như sợ người khác kiên quyết nhét khăn lạnh tới cho nàng.

Nàng có thể nào nói cho các nàng ấy biết, mặt của nàng đỏ căn bản vì nén cười nghẹn thành như vậy.

Mọi người không có cách nào, đành phải trông mong nhìn ra cửa.

Không lâu sau, ngự y trong cung còn chưa đến, đã thấy Lý Tể tướng cười ngựa vội vàng tiến vào Minh Châu lâu.

Lý Tể tướng là quan văn, ngày bình thường đều ngồi kiệu.

Duy chỉ có hai lần đến Minh Châu lâu, cả hai lần đều bởi chuyện quá khẩn cấp, mới cười ngựa tới đây.

Cổ Lạc Nhi tính toán, so với lần trước đến Minh Châu lâu, rõ ràng tốc độ của Lý Tể Tướng đã nhanh hơn rất nhiều.

Không khỏi âm thầm cao hứng thay Đông Phong Linh.

Còn kết quả, đương nhiên như dự liệu của Cổ Lạc Nhi, mặc dù Đông Phong Linh giải thích đủ kiểu, nói thân thể nàng không đáng lo ngại, nhưng Lý Tể tướng vẫn không chịu rời đi, nhất định phải canh giữ tại Minh Châu lâu.

Mà các ngự y khám bệnh nửa ngày, không có ai chẩn chính xác bệnh tình của Đông Phong Linh.

Thảo luận tới thảo luận lui, cuối cùng chẩn đoán Phong Linh công chúa bởi vì mệt nhọc, cần nghỉ ngơi nhiều.

Đông Phong Linh lấy cớ đau đầu không thể di chuyển, hiển nhiên ở tại Minh Châu lâu.

Lý Tể tướng cũng hiển nhiên vứt mọi yếu sự trong triều, một tắc cũng không rời khỏi Minh Châu lâu.

Đêm đó, Đông Phong Túy hỏi đến bệnh tình của Đông Phong Linh, Cổ Lạc Nhi bày ra vẻ mặt sầu mi khổ kiểm.

“Aizz, nàng làm việc quá vất vả, chỉ sợ tạm thời chưa thể khỏi được. May có Lý Tể Tướng chịu mệt nhọc, không quản khổ cực chăm sóc nàng.”

Đông Phong Túy lười biếng nhìn trong mắt Cổ Lạc Nhi, nói: “Lý Tiến sẽ không tìm người khác chăm sóc muội ấy?”

Cổ Lạc Nhi tiện thể nói: “Ngài cũng biết, việc gì Lý Tể tướng cũng phải tự làm từng chút, đâu thể tùy tiện giao việc này cho người khác.”

Đông Phong Túy thừa biết, Cổ Lạc Nhi đang lấy hấn để nói mình, cũng không cùng nàng tranh luận.

Nhàn nhật nói: “Ngày mai nàng đừng tới Minh Châu lâu nữa.”

“Tại sao?”

Cổ Lạc Nhi nhất thời không kịp phản ứng ý tứ của Đông Phong Túy.

Trên mặt Đông Phong Túy phủ lên nụ cười nhàn nhạt.

“Ngày mai, cùng trầm tới Nghị Chính phòng.”

Hắn làm sao không rõ ý tứ của Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh, không phải là muốn để hắn tới xử lý chính sự sao.

Chút tạp kỹ ấy của các nàng, gạt được người thành thật như Lý Tiến, nhưng làm sao gạt được hắn.

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn Đông Phong Túy, còn tưởng rằng phải tiếp tục lái nhải một hồi, chính sự tồn đọng quá nhiều, Đông Phong Túy không chịu được mới có thể đi xử lý chính sự.

“Hoàng, hoàng thượng, ngài thật sự muốn tới Nghị Chính phòng?”

Cổ Lạc Nhi có chút lắp bắp.

Biểu hiện của Đông Phong Túy quá ngoài ý muốn rồi.

Hắn quá phối hợp các nàng rồi.

“Ái phi,” Đông Phong Túy cười đến xấu xa, “Trẫm không muốn Phong Linh giả bệnh vất vả, cũng không muốn Lý Tiến mệt đến phát bệnh đâu.”

Vừa nghe được câu đầu, đầu Cổ Lạc Nhi lập tức biến đại.

116. Chương 117: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo

Trời ạ, tên này quá khó đối phó rồi.

Đông Phong Linh giả bệnh, ngay cả ngự y còn giấu được, nhưng lại không thể giấu cái tên cả ngày chỉ biết ngủ này.

Nàng thật sự càng ngày càng không hiểu nổi Đông Phong Túy.

Câu nói sau của Đông Phong Túy, phải đến ngày hôm sau Cổ Lạc Nhi mới hiểu được.

Sáng ngày thứ hai, Cổ Lạc Nhi theo Đông Phong Túy ngồi xe ngựa tới Nghị Chính phòng.

Vừa mới đi vào gian phòng lớn bình thường Lý Tiến xử lý công vụ, Cổ Lạc Nhi giật nảy mình.

Chỉ thấy Lý Tiến đang bận rộn vùi đầu trước án.

Khuôn mặt vốn thanh tú sau một đêm trở nên tiêu tụy đi rất nhiều.

Thấy Đông Phong Túy, Lý Tiến bước lên phía trước hành lễ.

“Ái khanh không cần đa lễ.”

Đông Phong Túy nhàn nhạt nói, kéo Cổ Lạc Nhi ngồi xuống thượng thủ, tiện tay mở ra một cuốn sổ con trên bàn.

“Lý ái khanh, cả đêm qua khanh chưa hề nghỉ ngơi?”

Lý Tiến kinh sợ bẩm: “Vâng. Đêm qua Phong Linh công chúa an giấc nghỉ ngơi, thần mới có thời gian tới xử lý chính sự. Cũng may chưa chậm trễ.”

Cổ Lạc Nhi giờ mới hiểu được, vì sao Đông Phong Túy nói không muốn Lý Tiến phải mệt chết.

Hóa ra hắn đã sớm ngờ tới, Lý Tiến sẽ tới đây tăng ca cả buổi tối.

Hắn hiểu rất rõ Lý Tiến.

Đông Phong Túy bỏ qua cuốn sổ con trên tay, nói với Lý Tiến đang đứng ở một bên.

“Khanh tới Minh Châu lâu, chăm sóc tốt cho Phong Linh. Sự vụ tạm thời để trẫm xử lý, buổi tối khanh không cần đến đây.”

Lý Tiến kinh ngạc nhìn Đông Phong Túy, một lúc lâu sau mới tin tưởng lời mình nghe được.

Không khỏi thổn thức cảm động không thôi.

Hoàng thượng, rốt cuộc ngài cũng chịu xử lý chính sự rồi, đúng là đại hạnh của Vô Ưu quốc.

“Tạ, tạ hoàng thượng.”

Lý Tiến vội vàng cáo lui, đi tới Minh Châu lâu.

Cổ Lạc Nhi không cho là đúng bữu môi.

Xử lý chính sự là việc Đông Phong Túy đáng phải làm, đâu cần Lý Tiến hẳn nói tạ ơn.

Nói ngược lại mới đúng.

Lý Tiến ngày thường thay Đông Phong Túy vất vả, hôm nay lại thay hẳn chăm sóc muội tử, phải là Đông Phong Túy tạ hẳn mới đúng.

Đông Phong Túy cũng không nhìn Cổ Lạc Nhi, tiện tay lấy một quyển sổ con khác, cầm trong tay lật xem.

Trong miệng nhàn nhạt hỏi: “Không phục?”

“Đâu, nào có.”

Cổ Lạc Nhi còn lâu mới thừa nhận.

Đông Phong Túy liếc nàng một cái, khóe mắt ẩn chứa ý cười.

Coi như nàng biết điều. Nàng cũng biết, hẳn đến xử lý chính sự, đơn thuần chỉ vì thỏa mãn nguyện vọng của nàng.

Còn nữa, là vì muốn thay đổi hình tượng của mình trong lòng nàng.

Hắn muốn nàng yêu hắn, yêu đến không còn lý trí.

Nếu không, hẳn còn lâu mới ôm mấy việc nhàm chán này vào người.

Dựa vào phán đoán của hắn, Lý Tiến tuyệt đối sẽ không mặc kệ chính sự.

Mà Đông Phong Linh, sau khi nhìn thấy bộ dáng mệt nhọc của Lý Tiến, nhiều nhất cũng chỉ giả bộ được một hai ngày, bệnh sẽ khỏi hẳn.

Tiểu tâm tư Đông Phong Linh đối với Lý Tiến, hẳn làm sao không rõ?

Vốn đã định tứ hôn, chỉ có điều còn chưa kịp tứ hôn, Cổ Lạc Nhi đã nhúng tay vào.

Nhóm triều thần đến tìm Lý Tiến lục tục đi vào.

Sau khi nhìn thấy Đông Phong Túy đang ngồi trên thượng thủ, không ai là không bị dọa.

Tất cả không nén được mà quay người lại nhìn ra ngoài cửa, chẳng lẽ mặt trời thật sự mọc từ hướng tây?

Sau đó đều không hện mà cùng nhìn về phía sau lưng Đông Phong Túy, trong mắt đều là hiếu kỳ.

Đây là Tiên phi nương nương trong truyền thuyết? Là nương nương duy nhất được Hoàng thượng sủng hạnh?

Kỳ nữ duy nhất dám khiêu chiến với Hoàng thượng, dẫn theo các vị nương nương mở Minh Châu lâu?

Đông Phong Túy không vừa ý cho lắm, Cổ Lạc Nhi có thể nào để bọn hắn tùy ý quan sát?

Lệnh cho An Thụy thu lại toàn bộ sổ con trong tay mọi người, rồi đuổi toàn bộ mọi người ra ngoài chờ tin.

Đóng cửa lại, chỉ để lại Cổ Lạc Nhi trong phòng, Đông Phong Túy tiếp tục khôi phục bản tính lười biếng.

Hắn nằm nghiêng lưng dựa trên ghế, vô cùng tự đắc mà lưng dựa.

Ngón tay thon dài chỉ chỉ lên bàn, sai Cổ Lạc Nhi: “Đọc.”

Cổ Lạc Nhi nhìn nhìn sổ con, chỉ chỉ chính mình.

“Ngài để ta đọc trong sổ cho ngài nghe?”

Đông Phong Túy gật gật đầu.

Hắn là vì nàng đến làm việc, làm sao có thể để nàng lười biếng?

“Nhưng mà, ta không thể tham gia vào chính sự.”

Cổ Lạc Nhi đối với mấy chính sự buồn tẻ này không có hứng thú, nàng mới sẽ không làm khổ mình, bởi vậy suy nghĩ này chỉ là cái cố.

Nữ tử cổ đại không thể tham gia vào chính sự.

“Trẫm cho nàng đọc, nàng cứ đọc.”

Khẩu khí Đông Phong Túy rất nhẹ, nhưng hiệu lực không chút nào có thể kháng cự.

“Hoàng thượng, ta vẫn nên làm chân chạy pha trà có vẻ thích hợp hơn.”

Cổ Lạc Nhi vẫn muốn tranh thủ.

“Đọc.”

Đông Phong Túy miễn cưỡng nói một chữ.

Cổ Lạc Nhi rất hiểu rõ hần.

Mỗi khi hần dùng loại khẩu khí lười nhác này, chỉ nói lời cực ngắn gọn, tức là biểu lộ, lời của hần không thể phản bác.

Đành phải không cam lòng cầm lấy một quyển sổ con, chậm rì rì đọc.

Đọc hồi lâu mới xong.

Nàng vừa đọc xong, Đông Phong Túy lập tức nói một chữ.

“Chuẩn.”

Cổ Lạc Nhi ngây ngốc hỏi: “Ta phải làm thế nào?”

“Phàm là chuẩn đặt vào một chỗ, trẫm sẽ ở lại ký.”

“Ah.”

Cổ Lạc Nhi đặt quyển sổ con vào một chỗ.

Sau đó lại cầm lấy một quyển sổ con khác, chậm rãi đọc.

Tại thời điểm Cổ Lạc Nhi đọc xong ba quyển sổ con, Đông Phong Túy rốt cuộc không thể nhịn được nữa đứng khỏi ghế, túm lấy sổ con trong tay Cổ Lạc Nhi.

“Chậm như vậy, đưa trẫm tự làm.”

Cổ Lạc Nhi mừng thầm, vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy ngồi xuống trước án, cầm qua một quyển sổ con, nhìn lướt qua rất nhanh, cầm lấy bút đỏ bên cạnh, xoạt xoạt tung vài nét bút, rồi ném qua một bên.

Cổ Lạc Nhi không khách khí ngồi xuống ghế vừa rời của Đông Phong Túy, đứng đưa nhìn hần làm việc.

Động tác của Đông Phong Túy rất nhanh, sổ con chồng chất như núi trên bàn dần dần thấp xuống, cuối cùng về không.

Mà bên kia bàn, một đồng sổ mới đang dần dần cao lên.

Đông Phong Túy gọi An Thụy trở vào, để hần bê sổ con ra ngoài, phát cho các vị đại thần.

Cổ Lạc Nhi nhìn mà tròn mắt muốn rớt ra.

Đợi An Thụy ra ngoài, ngạc nhiên hỏi hần: “Hoàng thượng, trước kia ngài đã tiếp xúc qua chính sự rồi sao? Sao lại quen thuộc như vậy?”

Lý Tiến bận rộn chính sự cả ngày, hần thì chỉ gần nửa ngày đã xử lý xong.

Hoặc là hần lười biếng, hoặc là hần rất quen thuộc với chính sự.

Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ cho rằng Đông Phong Túy lười biếng.

Tất cả sổ con, cái nào cũng phê chuẩn, chẳng phải rất nhanh rất gọn?

Vốn dĩ giờ đây nàng đã hiểu, nàng biết tuy mặt ngoài Đông Phong Túy lười biếng, nhưng tuyệt đối không phải là một hôn quân vô trách nhiệm.

Như vậy, chỉ có thể là cái sau?

Đông Phong Túy không nói gì cười cười.

Ai nói hần chưa từng xử lý chính sự vậy?

Hần xử lý rất nhiều là đằng khác.

117. Chương 118: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo 2

Năng lực Lý Tiến có hạn, sự vụ có chút khó xử thường phải phái người đưa sổ vào hoàng cung, để Đông Phong Túy xử lý.

Chỉ có điều bởi Đông Phong Túy đã dặn trước, nên những việc này không có ai biết đến.

“Lạc Nhi, chúng ta cải trang vi hành đi.”

Cổ Lạc Nhi lần nữa bị lời của hần cả kinh đến ngây người.

“Hoàng thượng, ngài không mệt sao? Ngài không muốn hồi cung nghỉ ngơi sao?”

Nghỉ ngơi?

Hiện giờ mỗi tối hần đều nghỉ ngơi rất thoải mái, tinh lực ban ngày dồi dào, đang lo không có chỗ phát tiết đây.

Hiếm khi xuất cung một chuyến, cùng với Cổ Lạc Nhi đi dạo, nhân tiện bồi dưỡng cảm tình.

Đông Phong Túy mỉm cười.

“Không mệt.”

Thay đổi phục trang thường dân, xe ngựa cũng vứt một bên, cùng Cổ Lạc Nhi đi dạo.

Cổ Lạc Nhi thân là lão bản của Minh Châu lâu, nhưng rất ít khi lộ diện trước mặt người khác, Đông Phong Túy lại càng thâm cư trong cung, không người nào có thể dễ dàng nhìn thấy.

Cộng thêm hai người đều đã mang nón, che đi dung mạo hơn người, bởi vậy, không có người nào nhận ra bọn họ.

Hai người rất thoải mái dạo chơi cả buổi chiều, đến khi mặt trời lặn mới hồi cung.

Trong khi đó, Đông Phong Túy hữu ý vô ý hỏi về vấn đề kinh tế Cổ Lạc Nhi từng đề cập tới.

Cổ Lạc Nhi liền chỉ vào tất cả mọi người đang buôn bán trên đường, tẩy não Đông Phong Túy.

Nói cho hần biết tầm quan trọng của kinh thương, cũng nói chút ít về các hình thức kinh tế cũng như các luật pháp ở thời không của nàng.

Chủ yếu nhằm vào trọng sĩ khinh thương của thời không này, hình thức phong bế kinh tế, tự cấp tự túc nên tiến hành bác bỏ.

Đông Phong Túy lắng nghe không ngừng gật đầu.

Đợi sau khi Cổ Lạc Nhi thao thao bất tuyệt bày tỏ xong, mới hỏi lại nàng.

“Lạc Nhi, có biết vì sao trẫm lại cho phép nàng ra ngoài mở Minh Châu lâu không?”

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi nghĩ lại, ban đầu là bởi nàng quá nhiều hấn, hấn không chịu được mới đồng ý .

Đuổi nàng xuất cung, bên tai thanh tịnh hơn rất nhiều.

Cơ mà, nàng có nhiều chuyện nghĩ mãi không ra.

Ví như, vì sao Đông Phong Túy chán ghét nàng còn để nàng đảm nhiệm chức Tiên phi?

Ngữ khí Đông Phong Túy bình thản nói: “Bởi vì, trẫm chính là muốn lấy hành động thực tế nói với thiên hạ, kinh thương rất đáng tôn trọng, không hề thấp hèn.”

Cổ Lạc Nhi xem nữa không tin nổi lỗ tai của mình.

Đông Phong Túy luôn khiến cho nàng bất ngờ.

Hắn quá sáng suốt, sáng suốt như không phải người ở thời không này.

“Hóa ra, là ngài đã có mưu tính?”

Trong lòng Cổ Lạc Nhi có phần căm giận, lão đảo vì bị Đông Phong Túy lợi dụng.

Đông Phong Túy đột nhiên cười, ôm lấy đầu vai Cổ Lạc Nhi.

“Trẫm đâu có mưu gì? Mở Minh Châu lâu là tự chủ ý của nàng, trẫm chẳng qua chỉ không phản đối thôi.”

Mọi thứ Cổ Lạc Nhi làm đều hợp ý hấn, hấn đương nhiên muốn thuận theo tự nhiên rồi.

Chỉ có một chút tiếc nuối chính là, nếu như lúc trước hấn có thể dự liệu được ngày hôm nay, hấn tuyệt đối sẽ không giả trang thành Đạp Tuyết công tử đi trêu chọc Cổ Lạc Nhi.

Sẽ giảm đi được khá nhiều phiền toái.

Sau này, khi Cổ Lạc Nhi chỉ yêu một mình hấn, hấn sẽ không bao giờ dùng diện mạo Đạp Tuyết công tử xuất hiện trước mặt nàng.

Lúc nói những lời này, bọn họ đã về cung.

Cổ Lạc Nhi bị hấn ôm trước mặt bao người, rất có phần không được tự nhiên.

Muốn giãy ra khỏi cái ôm của hấn, nhưng khí lực của Đông Phong Túy quá lớn, nàng căn bản không thể kháng cự lại.

Lúc này, Cổ Lạc Nhi mới ý thức rõ ràng, Đông Phong Túy đi dạo cả một buổi chiều, mà giờ đây thần thái vẫn sáng láng như vậy, một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ.

“Hoàng thượng, ” Cổ Lạc Nhi nhỏ giọng hỏi, “Vì sao bây giờ ngài không buồn ngủ?”

Đông Phong Túy cũng nhỏ giọng trả lời nàng.

“Bởi vì buổi tối trẫm đã có gối ôm tiện lợi, ngủ rất tốt.”

Cổ Lạc Nhi quay đầu không thèm để ý đến hấn.

Trong lòng lại chậm rãi dâng lên cảm xúc ngọt ngào.

Bất tri bất giác, hình bóng Đạp Tuyết công tử trong lòng nàng đang dần dần phai nhạt.

Có lẽ, nàng yêu mến Đạp Tuyết công tử, cũng chỉ như những người ngưỡng mộ hấn, chẳng qua là bị cuốn hút bởi khinh công xuất thần nhập hóa, tư thái phiêu dật của hấn.

Ừ, có lẽ còn có một chút tâm lý báo ân nữa.

Bởi vì, nàng thật sự không biết gì về hấn.

Mà mấy ngày này sự thay đổi của Đông Phong Túy, mỗi lần đều làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Vừa ngạc nhiên, lại bất tri bất giác bị hấn thu hút.

Nàng lại không biết, Đông Phong Túy cũng không phải là người tốt lành gì.
Vì nàng phải thay đổi nhiều như vậy, làm nhiều như vậy, hắn sao có thể không đòi lấy chút đỉnh hồi báo?
Hắn chẳng những muốn đòi lấy, hơn nữa phải đòi lấy rất nhiều.

118. Chương 119: Nỗ Lực Nhất Định Phải Có Hồi Báo 3

Bởi vậy, đêm hôm ấy, lúc chuẩn bị đi ngủ, Đông Phong Túy theo thường lệ không chút khách khí kéo Cổ Lạc Nhi lại, nói một câu với nàng.

“Lạc Nhi, làm hoàng hậu của trẫm đi.”

Cái gì?

Hoàng hậu?

Nàng ngay cả Tiên phi thật sự cũng không phải.

Cổ Lạc Nhi sửng sốt hồi lâu, mới hỏi lại Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, phải chăng người đạo phở cả chiều đã mệt rồi? Nghỉ ngơi thật tốt một chút đi.”

“Lạc Nhi ——”

Thanh âm Đông Phong Túy kéo dài.

Cổ Lạc Nhi rất tự giác liền chui vào trong ngực hắn, kéo tay hắn vòng qua mình.

“Hoàng thượng, ôm gối đã sẵn sàng, mau nghỉ ngơi thôi. Ngày mai người còn phải xử lý chính sự.”

Đông Phong Linh và Lý Tiến khó khăn lắm mới có cơ hội ở cùng nhau, phải dành cho bọn họ chút thời gian mới được.

Nàng không may nghĩ đến, động tác ôm ấp này của nàng, đối với Đông Phong Túy mà nói chính là sự dụ dỗ cực lớn.

Đông Phong Túy xoay mặt Cổ Lạc Nhi qua, để nàng đối diện với mình.

“Lạc Nhi, trẫm không hề mệt. Lời này là thật lòng, trẫm thật sự muốn để nàng làm hoàng hậu. Nàng có ưng thuận không?”

Lần đầu tiên, Đông Phong Túy dùng ngữ khí mong đợi trước mặt nàng.

Cổ Lạc Nhi há hốc miệng, so với bất luận thời điểm nào đều phải kinh ngạc nhìn Đông Phong Túy.

Tại sao, mọi việc phát triển luôn ngoài dự kiến của nàng?

“Nhưng, nhưng mà ngay cả lai lịch của ta người cũng không biết.”

Cổ Lạc Nhi khó khăn lắm mới nghĩ ra được một lý do.

“Mặc kệ lai lịch ra sao, nàng chính là nàng, không phải người khác.”

Đông Phong Túy lập tức phản bác lại.

Cái này tính là lý do ư?

“Còn, còn những hậu phi của người?”

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng khôi phục được ý thức.

Đây là điểm quan trọng nhất, nàng không thể cùng các hậu phi khác chung một trạng phụ được.

“Không phải nàng đã lừa các nàng ấy xuất cung sao? Về phần Nguyệt quý phi, nàng ta đã thông đồng với Phùng Thái Úy, vừa vận thành toàn cho bọn họ.”

“Người biết chuyện của Nguyệt quý phi và Phùng Thái Úy?”

Trời ạ, cái gì hắn cũng biết.

Trên đời này còn có cái gì mà Đông Phong Túy hắn không biết đây?

“Lạc Nhi, đừng nói đến người khác. Hãy nói về nàng, có nguyện ý làm hoàng hậu của trẫm không?”

Đông Phong Túy hết sức bất mãn khi Cổ Lạc Nhi nhiều lần thoái thác.

Hắn đã chủ động bày tỏ tâm ý với nàng rồi, nàng lại còn do dự.

Vốn muốn đợi sau khi giao hẹn với Lãnh Dạ xong, sẽ lập Cổ Lạc Nhi làm hậu.

Thế nhưng, mỗi đêm cùng nàng dính vào như một khối, lại phải khống chế xúc động của bản thân, những lúc ấy nhịn rất khó khăn.

Mặc kệ, mặc kệ kết quả đến Ma Thiên Nhai ra sao, hắn phải có được Cổ Lạc Nhi.

Cho nên, Cổ Lạc Nhi sớm muộn gì cũng là của hắn, hắn cần gì phải nhẫn nại nữa?

Trong đầu Cổ Lạc Nhi hỗn loạn không thôi.

Lời nói của Đông Phong Túy vượt quá dự liệu của nàng, đến quá bất ngờ, nàng chưa bao giờ suy nghĩ qua vấn đề này.

Mấy ngày nay, tâm tư nàng đúng là có chút hướng về Đông Phong Túy, nhưng hình bóng Đạp Tuyết công tử vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Cổ Lạc Nhi vẫn tự trách chính mình, nàng sao có thể là người đứng núi này trông núi nọ chứ?

Nàng sao có thể gặp một người lại yêu một người?

Loại tình cảm này, là chân ái sao?

Đông Phong Túy thấy Cổ Lạc Nhi không đáp, xấu xa cười.

Nói: “Lạc Nhi, nàng không trả lời chứng tỏ nàng ưng thuận rồi.”

Cổ Lạc Nhi vội vàng giải thích.

“Ta. . . . .”

Vừa mới nói ra một từ, môi liền bị Đông Phong Túy chặn lại.

Đông Phong Túy tùy tiện đoạt lấy môi Cổ Lạc Nhi, hắn mới sẽ không để cho nàng nói ra lời cự tuyệt.

Tuyệt đối không cho nàng cơ hội này.

(Diễn: Kích thích, thực kích thích. Cuối cùng anh Túy cũng lòi đuôi sói)

Đây là cách thức ngăn chặn nàng ngọt ngào nhất, hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Đầu Cổ Lạc Nhi ong ong thoảng cái đã trống rỗng, lời nói cự tuyệt Đông Phong Túy vừa rồi đều đã bị nàng vứt ra sau đầu.

Trên môi là cảm xúc khác thường, khiến cho nàng muốn sa vào.

Đầu Cổ Lạc Nhi choáng váng, không biết qua bao lâu mới khôi phục lại thần chí.

Nàng nhìn thấy Đông Phong Túy đang nhẹ nhàng cười nhìn nàng, trong mắt đều là sủng nịch.

Ánh mắt của hắn khiến Cổ Lạc Nhi vừa mới khôi phục thần chí không khỏi lại một phen hoảng hốt.

Có điều, lần này, Cổ Lạc Nhi cực kỳ lý trí nghĩ, việc này nàng nhất định không thể khinh suất mà đáp ứng Đông Phong Túy.

Nàng muốn thật tâm suy nghĩ, làm rõ lòng mình.

Nàng không thể hồ đồ đem cả đời của mình tùy tiện giao vào tay một người.

“Hoàng thượng, ta. . . . .”

Chữ “ta” này vừa nói ra được một nửa, môi Cổ Lạc Nhi lại bị Đông Phong Túy không khách khí ngăn chặn.

Nàng vẫn chưa hết hy vọng, vẫn muốn cự tuyệt?

Hắn không ngại tiếp tục ngăn cản nàng.

Kết quả, đương nhiên, đêm đó Cổ Lạc Nhi căn bản không có cơ hội nói ra khỏi miệng lời cự tuyệt.

Về sau, bị Đông Phong Túy nhiệt náo đến mệt mỏi, đành phải tạm thời cùng hắn ôm nhau đi vào giấc ngủ.

Trước khi Cổ Lạc Nhi chìm vào mộng đẹp, trong đầu sau cùng vẫn nghĩ cách, sáng mai nàng nhất định phải cự tuyệt Đông Phong Túy.

Đáng tiếc, sáng hôm sau Cổ Lạc Nhi vẫn không có cơ hội cự tuyệt Đông Phong Túy.

Từ trước đến nay Cổ Lạc Nhi không có thói quen dậy muộn phá lệ lần đầu tiên ngủ thẳng tới lúc mặt trời lên cao.

Nhìn thấy ý cười trên mặt Thi Vũ Lộng Tình khi hầu hạ nàng rời giường, Cổ Lạc Nhi đành phải giả bộ như không thấy.

Không cần đoán cũng biết suy nghĩ trong lòng các nàng.

Thật ra, các nàng nghĩ vậy cũng không phải không có lý, nàng rời giường muộn như vậy, còn không phải tại Đông Phong Túy, tối hôm qua nhiệt náo đến quá muộn sao.

Cũng may, Cổ Lạc Nhi cúi đầu nhìn y sam trên người mình, bọn nàng vẫn chưa vượt qua bước cuối cùng.

Nếu không, nàng thật sự không cần nghĩ đến Đạp Tuyết công tử.

Đông Phong Túy không có ở trong phòng, trong phòng chỉ có Cổ Lạc Nhi cùng với hai thị nữ.

“Chúc mừng nường nường.”

Đây là câu nói đầu tiên của hai thị nữ.

“Chúc mừng ta cái gì?”

Cổ Lạc Nhi quái lạ hỏi.

Chúc mừng nư hôn đầu của nàng dành cho Đông Phong Túy sao?

À, không thể nói là nư hôn đầu, nư hôn đầu của nàng thật ra đã cho Đạp Tuyết công tử.

Song, lần đó cùng Đạp Tuyết công tử, nàng căn bản không có cảm giác gì, so với cảm giác mãnh liệt với Đông Phong Túy tối qua thật khác xa.

Nhớ lại tối qua, mặt Cổ Lạc Nhi lại bắt đầu nóng lên, vội vàng rửa mặt che giấu.

Thi Vũ dụ dằng cười nói: “Chúc mừng nường nường đã trở thành hoàng hậu.”

Lộng Tình cũng nói theo: “Buổi sáng Hoàng thượng vừa mới thức dậy đã tuyên bố, ba ngày sau phong hậu đại điển.”

Hả?

Việc này thật sự vượt quá dự kiến của Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy rõ ràng chưa được sự đồng ý của nàng lại tự ý lập nàng làm hậu, quá vô đoán.

“Hắn đang ở đâu? Ta muốn nói chuyện với hoàng thượng.”

Trong mắt Cổ Lạc Nhi lóe ra nguy hiểm, nàng muốn tìm tên kia tính sổ.

Hai thị nữ bấm báo.

“Hoàng thượng đã tới nghị chính phòng. Trước khi đi ngài đã giao qua, nương nương dùng xong tảo thiện có thể trực tiếp tới Minh Châu lâu.”

119. Chương 120: Hóa Ra Đạp Tuyết Công Tử Lại Là Hoàng Đế

“Vâng, hoàng thượng nói, lễ phong hậu sẽ có người lo liệu, nương nương không cần lo lắng.”

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, đương nhiên nàng sẽ không lo lắng, nàng còn chưa quyết định về việc làm hoàng hậu.

Cổ Lạc Nhi rầu rĩ không vui nếm qua điểm tâm, không đi tới Minh Châu lâu, mà là tới Nghị Chính phòng. Muốn né tránh nàng?

Không có cửa đâu.

Cổ Lạc Nhi hùng hổ đi đến Nghị Chính phòng, muốn tìm Đông Phong Túy hưng sư vấn tội.

An Thụy đang đứng trước cửa nghị chính phòng, như đã sớm đoán được Cổ Lạc Nhi sẽ đến, trông thấy nàng từ trên xe ngựa xuống, vẻ mặt không có lấy một tia kinh ngạc.

Cổ Lạc Nhi mới xuống xe ngựa, liền bị An Thụy ngăn lại.

“Nương nương, Hoàng thượng muốn lão nô chuyển cáo một câu.”

“Là gì?”

“Hoàng thượng nói, nếu như nương nương muốn tìm ngài thảo luận về việc phong hậu, ngài ấy không ngại tiếp tục dùng phương thức tối qua trả lời nương nương.”

Cổ Lạc Nhi tức giận trừng mắt nhìn vào trong Nghị Chính phòng.

Cái tên này, lại muốn giở trò lưu manh.

Hơn nữa, nghe khẩu khí của hắn, còn không ngại giở trò lưu manh trước mặt mọi người, thật quá đáng hận.

Nếu bây giờ nàng tiến vào, có phải hắn sẽ lấy lòng tiểu nhân, nghĩ làm nàng tới đầu hoài tổng bao?

(Nguyên văn : Đầu hoài tổng bao: Âm chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác.)

Hừ, phân nửa sẽ nghĩ vậy.

Cổ Lạc Nhi nổi cơn giận, ảo não tiến vào xe ngựa, đi đến Minh Châu lâu.

An Thụy mỉm cười đưa mắt nhìn nàng đi xa.

Từ lần đầu Cổ Lạc Nhi xuất hiện ở hoàng cung, hắn đã có một loại dự cảm, có lẽ nàng được ông trời phái tới cứu vãn Đông Phong Túy.

Hiện giờ, Hoàng thượng chịu làm việc, chính là một kỳ tích.

Vừa rồi, Hoàng thượng để hắn đứng trước cửa ngăn Cổ Lạc Nhi, trên mặt Người khi nói lời kia cho hắn chuyển lại đều là nhu tình.

Hắn hầu hạ Đông Phong Túy hơn hai mươi năm, chưa từng thấy nhu tình trên mặt Người như vậy.

Cổ Lạc Nhi buồn bực trở lại Minh Châu lâu.

Mọi người trong Minh Châu lâu đều đã biết tin phong hậu, hào hứng chúc mừng nàng.

Cao hứng nhất là Đông Phong Linh.

Kéo tay Cổ Lạc Nhi không ngừng liến thoắng.

Cổ Lạc Nhi nhìn nhìn Lý Tiến ngồi ở một bên, lại nhìn nhìn Đông Phong Linh hoạt bát như ngày thường.

Hỏi nàng: “Bệnh của muội sao rồi?”

Chẳng lẽ nàng không cần giả bệnh nữa?

Đông Phong Linh then thùng liếc nhìn Lý Tiến, xấu hổ nói với Cổ Lạc Nhi.

“Lý Tướng đã biết chuyện muội giả bệnh.”

Thì ra là thế.

Cổ Lạc Nhi tạm thời quên tức giận Đông Phong Túy, vì Đông Phong Linh mà cao hứng.

Lý Tiến biết rõ nàng đang giả bệnh, vẫn tiếp tục gác lại công việc, ở Minh Châu lâu cùng nàng, việc này còn có thể giải thích gì đây?

Trêu ghẹo Đông Phong Linh: “Muội còn gọi nhân gia là Lý tướng?”

Lý Tiến vội giúp Đông Phong Linh đỡ lời.

“Gọi thế nào cũng giống nhau.”

“A ——”

Cổ Lạc Nhi cao giọng nói.

Đông Phong Linh không chịu thua đùa lại nàng.

“Lạc Nhi, tỷ còn nói người khác. Chính tỷ mới lợi hại, nhanh như vậy đã lừa hoàng huynh ta vào tròng rồi.”

Lời này nói trúng tâm sự của Cổ Lạc Nhi.

Rầu rĩ nói: “Phong Linh, ta cũng đang rất phiền. Hoàng huynh muội không đợi ta quyết định, tự tiện phong ta làm hậu.”

Đông Phong Linh liếc mắt ra hiệu với Lý Tiến, Lý Tiến liền viện cớ ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh.

“Lạc nhi, tại sao vậy? Hoàng huynh ta không tốt sao?”

Cổ Lạc Nhi thở dài.

“Không phải hấn không tốt, mà là ta chưa chuẩn bị tốt.”

“Tỷ không thích hoàng huynh? Ta không tin.”

“Cũng không phải không thích. Dù sao, ta hiện giờ chưa muốn làm hoàng hậu.”

Nàng đâu thể nói với Đông Phong Linh, trong lòng nàng vẫn còn tồn tại bóng dáng Đạp Tuyết công tử?

Nàng không thể tha thứ cho việc trong lòng mình đồng thời chứa hai người.

Nàng không thể cho phép mình khi gả cho Đông Phong Túy mà vẫn nghĩ đến Đạp Tuyết công tử.

Thật ra có chút kỳ quái, Đông Phong Túy trước kia luôn ăn dấm chua với Đạp Tuyết công tử, mà bây giờ biết rõ nàng còn yêu mến Đạp Tuyết công tử, thế mà lại không thèm để ý chút nào.

Đây là có chuyện gì?

Mà sau lần Đạp Tuyết công tử cứu nàng, không còn thấy xuất hiện nữa.

Hazz, có lẽ, nàng chỉ đang tương tư đơn phương, người ta đối với nàng căn bản đâu hứng thú.

Cổ Lạc Nhi không có tâm tư làm việc, lang thang trên đường cái, thẳng đến khi chiều tà, xem chừng Đông Phong Túy đã hồi cung mới trở về.

Đêm hôm đó, Đông Phong Túy đương nhiên vẫn giữ thủ đoạn, không để cho Cổ Lạc Nhi cự tuyệt.

Còn mặt dày nói: “Lạc Nhi, trẫm không ngại nàng nói về chuyện lập hậu nhiều hơn.”

Thấy Cổ Lạc Nhi tức giận trừng hăn, tiếp tục bổ sung một câu.

“Lạc Nhi, thực ra nàng cũng muốn gả cho trẫm, đúng không?”

Cổ Lạc Nhi không có cách với hăn, đành phải thở phì phì ngậm miệng không nói.

Tĩnh tâm nghĩ lại, kỳ thật Đông Phong Túy nói không phải không có lý.

Nếu như nàng quả thật ghét Đông Phong Túy, sẽ để hăn dùng loại phương thức này chặn nàng hay sao?

Nhìn thân ảnh Đông Phong Túy thanh sáng không hề buồn ngủ dưới ánh đèn, hồi ức chung sống từ từ gọi lại trong lòng nàng.

Hăn không phải một hoàng đế lười vô dụng, một tiểu nữ tử như nàng có thể chinh hăn, là do hăn nguyện ý bị chinh.

Tất cả tiểu mưu kế của nàng có thể thực hiện, chỉ vì hăn bằng lòng để nàng thực hiện.

Hăn cho nàng cơ hội quấy nhiễu hăn, nhưng không cho phép những nữ nhân khác có cơ hội tiếp cận hăn.

Được một trượng phu như thế, nàng còn có điều gì để nói?

Chỉ là, trong lòng luôn có chút khúc mắc.

Bởi vì có Đạp Tuyết, nàng không biết tình cảm của mình với Đông Phong Túy, rốt cuộc có phải thật lòng hay không.

Cổ Lạc Nhi rất phiền muộn.

Đông Phong Túy vốn đang đọc sách bỗng ngẩng đầu lên, nụ cười của hăn dưới ánh đèn đặc biệt khiến người ta mê say.

“Lạc Nhi, nhìn đủ chưa?”

Cổ Lạc Nhi bị hăn nhắc nhở, lúc này mới ý thức được mình đang nhìn chăm chăm hăn.

Quay đầu lại, mạnh miệng nói: “Ta mới không thèm nhìn ngài.”

Đột nhiên nhớ tới, quan hệ của bọn họ đã đến mức này, chuyện Lãnh Dạ để nàng làm gian tế tất phải nói với Đông Phong Túy.

Đắn đo nói: “Có chuyện ta đã giấu ngài. Lãnh Dạ cho ta ăn tiêu hồn tán, bức ta buổi tối phải ngủ cùng ngài, quan sát hành tung của ngài. Bất quá, ta chưa báo cáo cho y điều gì.”

Đông Phong Túy nhàn nhạt cười cười.

“Nói như vậy, y cũng xem như bà mối của chúng ta.”

Thầm nghĩ, còn dám nói nàng chưa báo cáo cái gì. Hừ, dám nói trẫm một tuyệt thế mỹ nam lại nghiện răng ngáy to như vậy, thật quá đáng giận.

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn hăn.

“Ngài không ngại sao? Ta là gian tế, ngài không nên lập ta làm hậu.”

Đông Phong Túy chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Việc này nói sau.”

Mãi đến hôm sau, Cổ Lạc Nhi mới hiểu được vì sao Đông Phong Túy có thể đứng vững đối với chuyện của Lãnh Dạ như vậy.

Sáng hôm sau khi rời giường, Đông Phong Túy đã rời cung, chỉ còn lại mình Cổ Lạc Nhi ngồi trong phòng.

120. Chương 121: Gặp Cướp

Trong lòng nàng lo lắng, tạm thời không muốn đến Minh Châu lâu, lưới biếng nằm dài trong phòng.

Hôm nay, đổi thành nàng lưới biếng rồi.

Trong phòng không có ai khác, mọi người đều đã bị nàng đuổi ra, chỉ còn một mình nàng.

Cổ Lạc Nhi mệt mỏi nằm trên thụy tháp mà Đông Phong Túy thường nằm, vô cùng buồn chán thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

(thụy tháp: giường/sạp ngủ)

Hai ngày sau là lễ phong hậu, nàng cần phải nhanh chóng làm rõ lòng mình.

Đạp Tuyết công tử, Đông Phong Túy, hai cái tên lặp đi lặp lại trong đầu nàng.

Ngẫm lại, hai người bọn họ mang cho nàng cảm giác có chút giống nhau.

Nàng thật sự có thể thích hai người một lúc?

Cổ Lạc Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu, chẳng những không làm rõ được suy nghĩ của mình, trái lại càng thêm mơ hồ.

Trong lúc vô ý tay nàng đụng phải phía dưới thụy tháp, cảm giác như nơi này có một cái ngăn nhỏ gì đó.

Cổ Lạc Nhi không nghĩ ngợi gì, thuận tay kéo nó ra.

Trong ngăn kéo có một cuộn giấy trắng, có vẻ như là các loại thư họa.

Cổ Lạc Nhi nhàm chán không có gì làm, tiện tay cầm giấy lên, mở ra nhìn xem rốt cuộc là cái gì.

Giấy từ từ bị mở ra, nội dung trên đó rất rõ ràng chiếu lên mắt Cổ Lạc Nhi.

Chỉ nhìn một cái, Cổ Lạc Nhi cả kinh suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Đó là một bức họa, một bức họa phi thường quen thuộc.

Trên bức họa là một tuyệt thế mỹ nam, khỏe mẽ có chút giương lên, ý cười trên mặt khiến người ta mê say.

Đáng tiếc thay, ánh mắt nam tử lại một lớn một nhỏ, một mắt đã bị nét bút làm hỏng.

Đây chẳng phải là bức tranh hồng nàng vẽ trước kia sao?

Còn nhớ rõ lúc ấy nàng định vẽ Đông Phong Túy để đổi lấy tiền chuộc thân.

Đêm đó đương lúc nàng đang vẽ tranh, cửa sổ bị Đạp Tuyết công tử mở tung, sau đó ngọn đèn bị gió thổi tắt.

Lúc ấy nàng đang vẽ tiếp một bên mắt của Đông Phong Túy, bởi vậy, không thể tránh khỏi, liền hỏng cả một bức tranh.

Đó là lần đầu tiên nàng gặp Đạp Tuyết công tử.

Nàng còn nhớ rất rõ, sau đó Đạp Tuyết đã mang bức họa này đi.

Lúc ấy nàng còn rất khó hiểu, Đạp Tuyết công tử sao lại muốn lấy bức họa vẽ Đông Phong Túy bị hỏng.

Giờ đây, bức họa này lại ở trong tay nàng.

Đây nói lên điều gì?

Lần đầu tiên, Cổ Lạc Nhi tỉ mỉ so sánh Đạp Tuyết công tử với Đông Phong Túy.

Càng so càng kinh hãi, thân ảnh Đông Phong Túy và Đạp Tuyết công tử dần dần trùng hợp với nhau.

Đông Phong Túy chính là Đạp Tuyết công tử?

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đầu Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhưng dần dần hóa thành tức giận.

Nếu như Đông Phong Túy thật sự là Đạp Tuyết công tử, hẳn cứ như vậy đùa giỡn nàng, quá đáng giận, thù này không thể không báo.

Nhưng mà, vạn nhất hẳn không phải Đạp Tuyết công tử ? Chỉ một bức họa không nói rõ được điều gì.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, nàng phải nghĩ ra biện pháp vạch trần mạng che mặt của Đạp Tuyết công tử.

Cùng lúc đó, tại Kim Thiên cung, Nguyệt quý phi cũng đang tức giận.

Cổ Lạc Nhi a Cổ Lạc Nhi, hoàng thượng đã hoàn toàn bị nàng ta mê hoặc.

Nếu nàng ta thật sự trở thành hoàng hậu, trong hậu cung này còn chỗ đứng ỳnh sao? Nàng không muốn, không muốn ở trong cung cô độc đến già.

Huống chi, trong tay Cổ Lạc Nhi còn có bằng chứng mình và Phùng Thái Úy thông gian.

Nàng ta tay nắm quyền hành, chỉ e sau này mình thôi thóp ở hậu cung còn khó khăn.

Không được, nàng không thể không ngăn lại, cùng lắm phải đánh một trận.

Nguyệt quý phi phát hận, kêu Đông Tuyết và tâm phúc lại, bố trí từng người một.

Cổ Lạc Nhi nghĩ cách vạch trần Đông Phong Túy, xuất cung, gọi Nguyên Phương và Vân Phi đến.

Hỏi bọn hắn: “Các người có muốn nhìn thấy hình dáng Đạp Tuyết công tử không?”

Hai mắt thị vệ lập tức phát sát.

Đạp Tuyết công tử đại danh鼎鼎, Đạp Tuyết công tử thần bí khó lường, nào có ai không muốn gặp?

“Nương nương, đến đâu mới có thể nhìn thấy?”

“Các người làm theo sắp xếp của ta, là có thể nhìn thấy.”

Cổ Lạc Nhi không nắm chắc mười phần, Đông Phong Túy chính là Đạp Tuyết công tử, bởi vậy phải giữ lại một phần.

“Nương nương, xin người cứ phân phó.”

Nguyên Phương và Vân Phi tiếp xúc với nàng mấy ngày nay, đều hết sức cảm phục nàng.

Cổ Lạc Nhi liền lấy ra một tờ giấy, đưa cho Nguyên Phương.

“Người lập tức tới Nghị chính phòng, đưa tờ giấy này cho Hoàng thượng.”

Trên tờ giấy kia, nàng đã xiêu xiêu vẹo vẹo viết vài chữ.

Đại ý nói rằng, Cổ Lạc Nhi nàng đã bị bắt cóc, muốn Đông Phong Túy nhanh chóng tới cứu nàng. Trên giấy có để lại địa chỉ trên một mỏm núi làm kí hiệu.

Đông Phong Túy thấy tờ giấy, có thể không tới cứu nàng sao?

Nếu Đông Phong Túy thật sự là Đạp Tuyết công tử, dựa theo lúc trước hai lần hắn tự mình xuất thủ đến cứu nàng, phần lớn lần này vẫn tự mình xuất thủ.

Nguyên Phương nghi hoặc nhận lấy tờ giấy.

Cổ Lạc Nhi lại phân phó Vân Phi.

“Người đi tìm vài người mà Hoàng thượng không biết, giả làm thổ phỉ, đến chân núi ngoại ô, giả vờ như đang bắt cóc ta.”

Nguyên Phương và Vân Phi mê muội hỏi: “Nương nương, người không phải đã nói để chúng thần nhìn thấy Đạp Tuyết công tử sao? Tại sao phải đưa tờ giấy này cho Hoàng thượng?”

Cổ Lạc Nhi lại kiểm soát.

“Ta đoán, có thể Hoàng thượng biết Đạp Tuyết công tử. Nhưng không chắc chắn lắm, nên muốn thử xem.”
“Ồ.”

Hai thị vệ tỉnh ngộ, cực kỳ hưng phấn dựa theo phân phó của Cổ Lạc Nhi làm việc.

Cổ Lạc Nhi dẫn theo Vân Phi đi tìm vài người giả làm thổ phi, đến ngọn núi ngoại ô.

Để Vân Phi tìm một dây thừng thật dài, quần quanh người nàng, nhìn qua như nàng đang bị trói thật.

Thật ra tay Cổ Lạc Nhi căn bản không bị trói.

Nàng đã tạo thành một bộ dạng, làm như tay của nàng đang bị trói chặt.

Như vậy, chờ Đạp Tuyết công tử tới cứu nàng xong, nàng có thể bất ngờ vén mạng che mặt của hắn lên.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Cổ Lạc Nhi ngồi trên một tảng đá ở mỏm núi thưởng thức phong cảnh phía xa.

Bỗng nhiên nhớ lại lần được Đạp Tuyết công tử cứu.

Hắn giúp nàng chữa thương, sau đó ôm lấy nàng ngắm cảnh trên dốc núi.

Hắn hẳn là có cảm tình với nàng.

Nếu như hắn không phải Đông Phong Túy, tâm tình hắn bây giờ ra sao?

Vì sao hắn không tới tìm nàng nữa?

Tâm tình bỗng nhiên chùng xuống.

Cổ Lạc Nhi thở dài, không nghĩ đến Đạp Tuyết công tử nữa, trong lòng tiếp tục tính toán kế hoạch của nàng.

Kế hoạch của nàng rất hoàn thiện, nên không có vấn đề gì.

Ánh mặt trời sáng lạn trên bầu trời bỗng tối sầm, sau đó liền nghe tiếng kinh hô của Vân Phi cùng mấy người tùy tùng.

Đạp Tuyết công tử tới rồi sao? Sao lại nhanh như vậy?

Cổ Lạc Nhi hưng phấn quay đầu lại, thấy một bóng đen nhẹ nhàng đứng trước mặt nàng.

Cũng là hắc y, nhưng trên đầu không có mạng che mặt.

Hắn không phải Đạp Tuyết công tử.

“Lạc Nhi, đi theo ta.”

Người tới lạnh lùng nói.

Đám người Vân Phi lập tức rút binh khí ra, chắn trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi nhìn phía dưới núi, dưới núi trống không, không có ai cả.

Theo tính toán, hẳn là Nguyên Phương vừa mới đưa tờ giấy cho Đông Phong Túy, hắn không có khả năng đuổi tới đây nhanh như vậy.

Mà mấy người Vân Phi tuy đông, nhưng rõ ràng không phải đối thủ của Lãnh Dạ.

Cổ Lạc Nhi cũng không biết võ công của Lãnh Dạ như thế nào.

Nhưng theo danh tiếng hắn trên giang hồ, hẳn còn dám xông vào hoàng cung lúc nửa đêm, giờ đây lại có khí thế bức người không coi ai ra gì, Lãnh Dạ tuyệt đối đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nàng nên làm gì đây?

Cổ Lạc Nhi quyết định, nàng vẫn nên áp dụng kéo dài thời gian, chỉ cần kéo dài đến lúc Đông Phong Túy đến đây là được.

Liền cười hi hi, chào một tiếng với Lãnh Dạ.

“Lãnh Dạ công tử, đã lâu không gặp.”

Nguyên Phương dựa theo giao phó của Cổ Lạc Nhi đến Nghị chính phòng.

An Thụy đang ở đây, nhưng không thấy bóng dáng Đông Phong Túy.

“An công công, Hoàng thượng ở đâu? Hạ quan có việc gấp muốn tìm Hoàng thượng.”

An Thụy lắc đầu.

“Ta cũng không biết nữa. Vừa rồi, có người bẩm báo với hoàng thượng, sau đó hoàng thượng gác lại mọi chuyện, một mình rời đi.”

“Hoàng thượng không cho biết hành tung của người sao?”

“Không có, Hoàng thượng đi rất vội vàng, một chữ cũng không lưu lại.”

Nguyên Phương không cách nào khác, đành phải đưa tờ giấy giao cho An Thụy.

“An công công, nếu Hoàng thượng trở về, thỉnh ông đưa tờ giấy này cho ngài. Chuyện rất khẩn cấp, nhất định phải tạy tay giao cho Hoàng thượng.”

An Thụy nhận lấy.

Nguyên Phương cười lên ngựa, đến nơi Cổ Lạc Nhi đã nói qua.

Tình hình ngoài dự liệu của mọi người, từ trước đến nay Hoàng thượng lười phải đi lại chẳng thấy đâu, hẳn phải bẩm báo với Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túythức dậy từ sớm tinh mơ, hôn nhẹ lên Cổ Lạc Nhi vẫn còn mơ ngủ, sau đó một mình tới Nghị chính phòng xử lý mọi việc.

Nàng thích hẳn làm việc, hẳn sẽ làm thật tốt.

Dù sao, có Cổ Lạc Nhi làm bạn, buổi tối ngủ rất ngon, ban ngày không kiếm chút việc cũng thật nhàn chán.

Ban ngày Cổ Lạc Nhi lại không chịu ở bên cạnh hẳn.

Đã từng nghĩ tới việc bắt Cổ Lạc Nhi lại, không cho nàng đi, muốn đi cũng phải đi cùng hẳn.

Nhưng mỗi lần trông thấy nàng làm việc mình thích, bộ dáng rất vui sướng thỏa mãn, hẳn lại không nhẫn tâm ép buộc nàng.

Nàng như vậy, mới là đẹp nhất.

121. Chương 122: Gặp Cướp 2

Nếu ép buộc nàng ở bên cạnh, sẽ giống như họa mi dưới hiên kia, mất đi vẻ đẹp vốn có của nàng.

Đông Phong Túy đến Nghị chính phòng, xử lý các công việc xong rất nhanh.

Nhàn nhã ngồi dựa trên ghế, nghĩ xem nên đi đến nơi nào.

Nếu Cổ Lạc Nhi đến Minh Châu lâu, hẳn sẽ cải trang, tới Minh Châu lâu trêu chọc nàng.

Ha ha, hần sẽ giả trang làm một khách nhân khó tính, gây khó dễ cho Cổ Lạc Nhi.

Ừm, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Đông Phong Túy đang định đứng dậy, sai người hỏi thăm Cổ Lạc Nhi có đến Minh Châu lâu không thì đột nhiên một thị vệ mặc thường phục tiến đến bấm bảo một tin mật vừa nghe được.

Gì chứ? Nguyệt quý phi định bắt cóc Cổ Lạc Nhi?

Đông Phong Túy đang tràn đầy vui sướng lập tức hóa thành hỏa nộ.

Rõ ràng hần đã cảnh cáo nàng ta, tại sao nàng ta còn không biết tốt xấu, to gan lớn mật như vậy?

Đông Phong Túy thấy chuyện khẩn cấp, tìm một nơi thay y phục, cưỡi ngựa, tới ngoại ô.

Hần vừa đi không lâu, Nguyên Phương liền tới.

Đông Phong Túy hoàn toàn không biết Cổ Lạc Nhi còn tự biên tự diễn, trình diễn trò bắt cóc, còn hần thì lòng như lửa đốt muốn chạy đến ngăn cản Nguyệt quý phi.

Nguyệt quý phi biết Cổ Lạc Nhi đến Minh Châu lâu nên thiết lập mai phục trên đường.

Hiện giờ hậu cung này đã không phải thiên hạ của nàng, nàng không dám động tay động chân với Cổ Lạc Nhi trong cung.

Cũng may mỗi ngày Cổ Lạc Nhi đều ra ngoài, cho nên, nàng hoàn toàn có thể phục kích nàng ta ở ngoài.

Sẽ không ai biết được, chủ mưu phía sau là nàng.

Nguyệt quý phi lại không ngờ rằng, Đông Phong Túy đã bố trí cọc ngầm bên người nàng.

Nhất cử nhất động của nàng, đều không thể tránh được tai mắt của Đông Phong Túy.

Bình thường, Cổ Lạc Nhi ra ngoài, ngoại trừ đám Nguyên Phương theo ở bên người, Đông Phong Túy còn phái thêm người âm thầm hộ vệ.

Lẽ ra, Nguyệt quý phi sẽ không cách nào làm gì được.

Nhưng hôm nay, Cổ Lạc Nhi muốn ra ngoại ô, nên đi theo đường khác.

Nàng sợ đám Đông Phong Linh lo lắng cho nàng, phái Thi Vũ tới Minh Châu lâu báo tin.

Nói rằng hôm nay nàng có việc, sẽ đến Minh Châu lâu muộn hơn.

Một tiểu cung nữ như Thi Vũ, vốn không biết phương hướng đến Minh Châu lâu, Cổ Lạc Nhi liền để nàng đến bằng xe ngựa của mình.

Người Nguyệt quý phi ngấm ngầm sắp đặt trong lúc vội vàng không cần biết trong xe ngựa là ai, chỉ nhận đúng xe ngựa, cưỡi nó đi.

Tất cả đội ngũ hộ vệ đều theo phía sau nàng, nhưng không ai có ý định bảo vệ một tiểu cung nữ như Thi Vũ.

Khi Đông Phong Túy đuổi tới nơi xe ngựa bị cướp, trên phố đã sớm không còn bất luận tung tích gì.

Không nhìn thấy xe ngựa, cũng không thấy đám người âm thầm bảo vệ Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy từ trước đến nay vẫn tốt tính lại nhịn không được mắng một câu.

“Đều là một đám vô dụng, ngay cả một người cũng không bảo vệ được.”

Cũng may hần đã biết mục đích của Nguyệt quý phi bắt cóc Cổ Lạc Nhi, là ở ngoại ô phía đông thành.

Nguyệt quý phi vốn định bắt cóc Cổ Lạc Nhi đến nơi hoang dã ngoài đông thành rồi tiến hành ám sát.

Nếu như ám sát trong thành, dấu sao cũng quá gây chú ý, dễ dàng bị truy tìm.

Đông Phong Túy cưỡi ngựa, thẳng đến mỏm núi trên đông thành.

Phía xa, hần liền nhìn thấy một tên bịt mặt kéo một nữ tử ra khỏi xe ngựa.
Chiếc xe ngựa kia rất quen thuộc với hần, đúng là xe ngựa của Cổ Lạc Nhi.
Người bịt mặt giơ đao lên cao, rồi chém xuống người nữ tử.
Mặt đao phản xạ hàn quang, vô cùng chói mắt.
Đông Phong Túy vốn không kịp nhìn rõ nữ tử kia, chỉ nghĩ đó là Cổ Lạc Nhi, hô hấp bỗng nhiên ngưng lại.
Không kịp nghĩ gì, mũi chân Đông Phong Túy khẽ đạp lên ngựa, mượn lực nâng người lên không trung.
Đồng thời vung tay bắn ra vài ám khí về phía cổ tay tên bịt mặt.
Lạnh lùng quát: “Dừng tay.”
Tiếng quát này, như sét đánh giữa trời quang, khiến toàn thân tên bịt mặt run lên một cái.
Lập tức quên phải chém đao xuống, không tự chủ mà nghiêng đầu sang, nhìn theo hướng tiếng quát truyền đến.
Bọn họ kinh hoàng trông thấy, trên bầu trời xanh thẳm, một bóng dáng màu đen nhanh như cắt qua chỗ họ.
May thay tiếng quát của Đông Phong Túy làm cho tên bịt mặt ngưng lại một lúc, tranh thủ thời gian khó có được.
Ám khí chuẩn xác bắn trúng cổ tay tên bịt mặt, đao trong tay hần “Cạch” một tiếng rơi xuống mặt đất.
Đông Phong Túy sau vài giây đã đứng trước mặt Thi Vũ, bắt lấy nàng, mang nàng ra xa vài trượng, tránh khỏi đám người bịt mặt.
Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.
Chưa bao giờ biết rằng hần có thể sợ hãi đến mức này.
Vừa rồi chỉ lo cứu người, còn chưa cảm thấy sợ hãi.
Hiện giờ an toàn, nghĩ lại mới thấy vô cùng đáng sợ.
Nếu như, vừa rồi hần đến muộn một chút, hậu quả thật không dám tưởng tượng.
Đông Phong Túy một tay kéo Thi Vũ vào trong ngực, gắt gao ôm nàng.
“Lạc Nhi, làm ta sợ muốn chết.”
Tâm tình dưới sự kích động, tiếng nói cũng không khỏi run rẩy.
Thi Vũ sợ tới mức không nhẹ, còn tưởng rằng mình đã chết chắc, trăm ngàn lần không ngờ mình được một anh hùng từ trên trời rơi xuống cứu mạng.
Đây không phải cảnh tượng thường xuất hiện trong kịch sao?
Quá kích thích, trái tim nhỏ bé của nàng không chống đỡ nổi.
Thi Vũ “A” một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh.
Cảm thấy thân thể người trong lòng xụi lơ, Đông Phong Túy hoảng sợ gọi.
“Lạc Nhi, nàng sao vậy?”
Cúi đầu nhìn, người trong ngực không phải Cổ Lạc Nhi, rõ ràng là một nữ tử xa lạ.
Không, cũng không thể xem là xa lạ, dung mạo của nàng ta hần đã nhìn qua ở đâu đó.
Đông Phong Túy sững sốt thật lâu, mới kịp phản ứng, đây là Thi Vũ hầu bên Cổ Lạc Nhi.
Vậy còn Cổ Lạc Nhi? Nàng vẫn đang ở trong xe ngựa sao?

Đông Phong Túy đỡ Thi Vũ đang hôn mê, cầm đao xông qua, trong lòng sợ hãi nhìn chăm chăm tên bịt mặt, đi tới trước xe ngựa.

Vén màn xe nhìn vào bên trong, trong xe ngựa trống không.

Lạnh giọng quát hỏi.

“Các người muốn hại Tiên phi nương nương? Nàng đang ở đâu?”

Đám người bịt mặt bị tiếng rét lạnh của hắn làm sợ tới mức tim đập thành thịch, không tự chủ mà gật đầu.

Lắp bắp trả lời.

“Là, là có người phái chúng tôi đến giết Tiên phi nương nương.”

“Trên tay ngài đang ôm, không phải nàng sao?”

Lúc này tâm tình của Đông Phong Túy lúc đã bình tĩnh trở lại, biết rằng đám người này đã tìm lầm người.

Đổi lại cách hỏi.

“Trong xe ngựa chỉ có một mình nàng sao? Còn có người nào không?”

Tên bịt mặt lại lắp bắp trả lời.

“Không có, không có.”

“Chỉ có một phu xe, đã bị bọn tôi đập khỏi xe ngựa rồi.”

Lúc này Đông Phong Túy mới yên tâm.

Hắn biết phu xe đó, khi hắn đuổi trên đường cái y vẫn còn đang rên rỉ bên đường chưa rời khỏi hiện trường, không phải là Cổ Lạc Nhi giả trang.

Đông Phong Túy đang giả trang thành bộ dáng Đạp Tuyết công tử.

Xuyên qua mạng che mặt, hắn lạnh lùng quét mắt nhìn quanh đám người bịt mặt.

122. Chương 123: Đồng Hành

Đám người bịt mặt không biết hắn sẽ xử lý chúng thế nào, tất cả đều sợ tới mức chân run cầm cập.

Đông Phong Túy vội vã đi tìm tung tích Cổ Lạc Nhi, không rảnh dây dưa với chúng cho vướng chân.

Quát: “Trở về nói với người sai khiến các người, nếu còn dám hại Tiên phi nương nương, cẩn thận cái mạng nhỏ của nàng ta.”

“Vâng, vâng.”

Đám người bịt mặt không ngừng đáp lại.

“Đều rút đi.”

Đông Phong Túy gầm lên.

Đám người bịt mặt như được đại xá, vừa lẩn vừa bò chạy xuống núi.

Đông Phong Túy tháo nón trên đầu xuống, cởi áo choàng trên người, bọc qua loa lại một chỗ, nhét vào trong tay nải trên lưng ngựa.

Cúi người xuống, dùng tay véo Thi Vũ.

(aaaaa, đồng chí Túy, có nhất thiết phải véo người ta không? :)))

Thi Vũ từ từ tỉnh dậy, mù mịt nhìn Đông Phong Túy trước mặt, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Lạc Nhi đâu? Nàng ấy đâu rồi?”

Đông Phong Túy hỏi.

Lúc này Thi Vũ mới tỉnh ngộ lại, hiện giờ nàng đang nửa nằm trên người Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy là ai? Ngài là hoàng thượng đó, há lại để ột nữ tử nhỏ nhỏ như nàng mạo phạm.

Vội vàng đứng dậy, muốn hành lễ với Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy vội cản nàng, hỏi: “Nói mau, Lạc Nhi đi đâu?”

Thi Vũ bất chấp nhìn tình hình xung quanh, cũng bất chấp nhớ lại vừa rồi rõ ràng mình được một anh hùng cứu mạng, nhưng sao hiện giờ Đông Phong Túy lại ở trước mặt nàng.

Đáp: “Bẩm hoàng thượng, nương nương nói Người có chuyện quan trọng, để nô tỳ đến Minh Châu lâu chuyển lời cho công chúa. Về phần Người đi đâu, nương nương không nói gì cả, nô tỳ cũng không biết.”

“Nàng để người chuyển lời gì?”

“Người nói, Người sẽ đến Minh Châu lâu trễ hơn.”

“Chỉ một câu này thôi?”

Đông Phong Túy nhíu mày.

Cổ Lạc Nhi có chuyện gì, sao phải bí mật hành động?

Dưới chân núi vang lên một hồi vó ngựa, rất nhanh một đoàn nhân mã xuất hiện trước mặt Đông Phong Túy.

Chính là thị vệ đã bẩm báo với Đông Phong Túy, người được an bài tới cứu Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy bắt mắt nhìn bọn họ.

Hành động chậm chạp như vậy, nếu hấn không tự mình chạy đến, nếu Cổ Lạc Nhi là người ngồi trong xe, chẳng phải đã bị những tên kia hại chết rồi sao?

Bọn thị vệ thấy sắc mặt Đông Phong Túy không tốt, sợ tới mức lặn từ trên ngựa quỳ xuống.

“Chúng thần đến chậm, xin Hoàng thượng thứ tội.”

“Thôi. ” Đông Phong Túy khoát tay, “Xuống núi đi.”

Thực ra, sau khi bình tĩnh ngẫm lại, những thị vệ này cũng không tính là chậm.

Chỉ trách, năng lực bọn họ có hạn.

Dù sao Cổ Lạc Nhi không xảy ra chuyện gì, không cần phải so đo thêm.

Mới đi về phía trước không xa, rất xa lại có một con ngựa chạy về phía bọn hấn.

Đông Phong Túy vừa thấy người cưỡi ngựa, tâm lập tức lại căng lên.

Tốc độ ngựa cũng nhanh hơn, tiến ra đón.

Hấn đã nhận ra, người ngồi trên ngựa kia chính là một trong những người hấn phái đi thăm bảo vệ Cổ Lạc Nhi.

Y vội vã chạy đến tìm mình, chẳng lẽ Cổ Lạc Nhi đang gặp nguy hiểm?

Khoảng cách giữa hai con ngựa ngày càng gần hơn.

Ám vệ đi tới trước mặt Đông Phong Túy, lặn xuống ngựa, gấp gáp bẩm báo với Đông Phong Túy.

“Hoàng thượng, không xong rồi, Lãnh Dạ công tử muốn bắt nương nương.”

“Sao lại thế này? Bọn họ đang ở nơi nào?”

Ám vệ đáp: “Ồ phía tây ngoại ô.”

“Nhanh, qua đó xem.”

Đông Phong Túy quát ngựa đi trước, vọt lên dẫn đầu.

Ám vệ vội vàng theo sau, tranh thủ bấm báo chuyện vừa xảy ra với hấn.

Mấy người bọn họ thăm bảo vệ Cổ Lạc Nhi căn bản không biết Cổ Lạc Nhi đang có chủ ý gì, bởi sợ bị nàng phát hiện, bọn họ không dám đến gần nàng quá.

Chỉ thấy nàng cùng hai người Nguyên Phương Vân Phi thấp giọng nói gì đó, sau đó liền dẫn Vân Phi tìm vài tên tùy tùng đến tây ngoại ô.

Đến mỏm núi tây ngoại ô, Cổ Lạc Nhi để người khác dùng một sợi dây thừng thật dài trói nàng lại.

Bọn họ đều thấy nhưng không giải thích được.

Chưa bao giờ biết rằng, nương nương còn có loại nhả hứng này, bị người khác bắt cóc tổng tiền rất vui vẻ sao?

Đang hết sức kinh ngạc, đột nhiên Lãnh Dạ từ trên trời rơi xuống trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi chào hỏi y, nói vài chuyện vô nghĩa không đâu.

Mà Lãnh Dạ hiển nhiên không có hứng thú nói chuyện phiếm với nàng.

Mặt lạnh nói: “Cổ Lạc Nhi, thủ đoạn kéo dài thời gian ấy chỉ có thể đối phó với Phùng Thái úy, tiếc rằng lại vô dụng với bản công tử. Hãy bớt sàm ngôn, đi thôi.”

Nói xong liền vọt qua đám người Vân Phi, định bắt Cổ Lạc Nhi.

Mắt thấy đám Vân Phi không phải đối thủ của Lãnh Dạ, mấy người bọn họ cũng gấp gấp, tiến lên ngăn cản Lãnh Dạ, bảo vệ Cổ Lạc Nhi.

Xét theo Đông Phong Túy đã dặn dò, nếu gặp nguy hiểm, nhất định phải phân phó một người về bấm báo với hấn, không được cho toàn bộ xuất trận.

Cho nên ám vệ này xuống núi, tìm đến Đông Phong Túy.

Sườn núi không cao lắm, rất nhanh y đã xuống đến chân núi.

Vừa mới tới chân núi, liền nghe thấy từng đợt kêu thảm trên đỉnh núi, cũng không biết tình hình lúc ấy ra sao.

Đông Phong Túy tức giận muốn đánh mình một trận.

Hấn cẩn thận mấy cũng có sơ sót, tuy hấn đã đáp ứng Lãnh Dạ ba tháng sau đến Ma Thiên Nhai, nhưng lại không yêu cầu Lãnh Dạ không được động đến Cổ Lạc Nhi.

Hấn thật sự đã quá sơ suất.

Đông Phong Túy bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới tây ngoại ô, nơi Cổ Lạc Nhi đã bố trí bị bắt cóc.

Lãnh Dạ và Cổ Lạc Nhi đều không thấy bóng dáng.

Trên mặt đất, Nguyên Phương Vân Phi, cùng với rất nhiều thị vệ đều nằm la liệt mà rên rỉ.

May mà không có ai mất mạng.

“Nương nương đâu? Nàng thế nào rồi?”

Đông Phong Túy nhảy xuống ngựa, bắt lấy Nguyên Phương bị thương nhẹ nhất, chất vấn hấn.

“Nương nương đã bị Lãnh Dạ bắt đi. Thuộc hạ vô năng, không bảo vệ tốt nương nương, thỉnh Hoàng thượng trách phạt.”

Đông Phong Túy không kiên nhẫn nghe hấn nói nhảm phần sau.

Tiếp tục truy vấn: “Nương nương có bị thương không? Lãnh Dạ có để lại lời nào không?”

Nguyên Phương đáp: “Bẩm không có, nương nương không bị thương. Lãnh Dạ nói, hần muốn dẫn nương nương tới Cô Hồng Bảo, hần ở Cô Hồng Bảo đợi Hoàng thượng đại giá quang lâm.”

Nghe đến Cổ Lạc Nhi không bị thương, hơn nữa Lãnh Dạ còn để lại lời, hiển nhiên là dùng Cổ Lạc Nhi làm vật thế chấp, buộc hần tới Cô Hồng Bảo.

Biết Cổ Lạc Nhi tạm thời không đáng ngại, Đông Phong Túy thoáng yên tâm.

Hỏi Nguyên Phương ngọn nguồn câu chuyện, Đông Phong Túy đoán ra được dụng ý của Cổ Lạc Nhi.

Nàng nhất định đã nghi ngờ mình là Đạp Tuyết công tử.

Khi trở lại Tử Tiêu Cung, sau khi thấy bức họa hồng Cổ Lạc Nhi đặt trên giường, Đông Phong Túy đã hiểu ra toàn bộ.

Không khỏi hối hận.

Hần vốn định làm lễ phong hậu xong sẽ nói với Cổ Lạc Nhi việc hần là Đạp Tuyết công tử, bởi vì, hần không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn trước đó.

Kết quả, hần cẩn thận quá mức lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nếu không, Cổ Lạc Nhi nhất định sẽ không chạy đến tây ngoại ô.

Nàng có ám vệ bảo vệ, Nguyệt quý phi sẽ không bắt cóc được nàng, ngay cả Lãnh Dạ cũng không có cơ hội đến tây ngoại ô bắt nàng.

123. Chương 124: Đồng Hành 2

Đông Phong Túy tự mình trách mình, đổ hết trách nhiệm lên bản thân.

Thực ra, Lãnh Dạ đã quyết định bắt cóc Cổ Lạc Nhi, dùng bản lĩnh của y, đương nhiên dưới tình huống nào cũng có thể bắt cóc.

Trừ phi Đông Phong Túy một tắc không rời khỏi nàng.

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi trùng hợp lại tạo cho y một cơ hội thuận lợi.

Thực ra Đông Phong Túy cũng hiểu được điểm ấy.

Nhưng mỗi lần vừa chạm đến ý niệm này, hần liền lập tức xua tan nó.

Bất luận là thế nào, tại hần nên Cổ Lạc Nhi mới bị bắt cóc, hần sao có thể trốn tránh trách nhiệm?

Đông Phong Túy vội vàng chuẩn bị hành trang ỳnh, chỉ giao lại ba việc đơn giản.

Lệnh cho Lý Tiến trở lại Nghị Chính phòng, xử lý công việc như bình thường.

Cấm túc Nguyệt quý phi trong Kim Thiên cung, không có mệnh lệnh của hần, không được phép ra khỏi cửa cung một bước.

Lễ phong hậu tạm thời hoãn lại.

Sau khi giao lại tất cả, không mang người theo, tự mình dùng thường phục xuất cung, tới Cô Hồng Bảo tìm Lãnh Dạ.

Về chuyện hần không có ở trong cung, An Thụy sẽ nghĩ cách giúp hần che giấu, hần không cần phải lo lắng.

Hiện giờ hần chỉ lo lắng một điều, Lãnh Dạ sẽ đối xử như thế nào với Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi tuyệt đối không thể ngờ, bản thân đạo diễn tiết mục bắt cóc, kết quả lại bị bắt cóc thật.

Hơn nữa, lại còn bị trùm sát thủ khiến giang hồ nghe danh đã khiếp sợ bất cóc.

Lúc ấy, nàng có ý đồ tìm chút đề tài, kéo dài thời gian với Lãnh Dạ.

Dùng danh tiếng Đạp Tuyết công tử, có thể sẽ không thua kém Lãnh Dạ.

Há đoán được Lãnh Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của nàng.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy y nói ra ý đồ của mình, thầm than xui xẻo.

Nàng thật sự rất đen đủi, mới gặp phải một người như vậy.

Võ công cao cường chưa nói, lại còn thông minh như vậy.

Song, nói đi cũng phải nói lại, người không thông minh có thể luyện thành tuyệt đỉnh võ công sao?

Cũng giống như Đông Phong Túy, tiếp xúc mấy ngày nay, càng ngày nàng càng phát hiện, hẳn là một người xuất chúng thông minh tuyệt đỉnh.

Tuy bề ngoài lười biếng, nhưng thật ra bất cứ việc gì hần đều nắm trong tay.

Hẳn là Đạp Tuyết công tử, nàng tuyệt không cảm thấy kỳ quái.

Tâm tư không tự chủ lại chuyển sang Đông Phong Túy.

Lại thấy tay Lãnh Dạ có chút giương lên, như muốn xuống tay với đám thị vệ xung quanh.

Cổ Lạc Nhi vội vàng kêu lên: “Người không được làm hại bọn họ. Nếu người giết bọn họ, ta cũng sẽ chết theo, xem người mang ta đi bằng cách nào.”

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Ai nói ta muốn giết bọn hần?”

Lãnh Dạ y sẽ không dễ dàng động thủ giết người, chỉ khi tiếp nhận nhiệm vụ y mới ra tay.

Mà nhiệm vụ, cũng không dễ dàng để y tiếp nhận.

Tất cả hộ vệ không cam lòng vẫn muốn ngăn cản, bị Lãnh Dạ nhắc tay một cái đã đánh cho đến nỗi không bò lên được.

Cổ Lạc Nhi thân bất do kỷ bị Lãnh Dạ xách lên, mang xuống dưới chân núi, ném lên một con ngựa.

Hiển nhiên Lãnh Dạ đã sớm chuẩn bị, dưới núi có hai con ngựa, một con cho hần và một con cho nàng.

“Đi, theo ta về Cô Hồng Bảo.”

“Tại sao ta phải đi theo người?”

“Bởi vì người không còn lựa chọn nào khác.”

“Ta không biết cưỡi ngựa.”

Cổ Lạc Nhi làm bộ loay hoay với dây cương, dáng vẻ khó khăn xoay sở.

Thực ra chính là muốn kéo dài thời gian.

Lãnh Dạ liếc nàng một cái, giả vờ như đã hiểu ra.

“Người muốn cưỡi chung ngựa với ta?”

“Ai thèm cưỡi chung với người chứ?”

Cổ Lạc Nhi cảm tức trừng mắt nhìn Lãnh Dạ.

Thấy một tay y buông lỏng dây cương, dáng vẻ như muốn xách mình qua, vội vàng nói: “Ta đột nhiên nhớ ra, hình như ta biết cưỡi ngựa.”

Lãnh Dạ không thèm lên tiếng, cưỡi ngựa dẫn đầu đi trước.

Cổ Lạc Nhi từng học theo thị vệ cách cưỡi ngựa, bởi vì, ở thời không này cưỡi ngựa là một kỹ năng hạng nhất.

Mặc dù chưa thuần thục lắm, nhưng cưỡi ngựa trên đường bằng phẳng thế này không thành vấn đề.

Hơn nữa, có vẻ Lãnh Dạ rất hiểu nàng, chọn cho nàng một con ngựa tính tình ôn hòa.

Cổ Lạc Nhi vô cùng không vui vẻ cưỡi ngựa, chậm chạp theo sau y, kéo khoảng cách thật lớn với y.

Lãnh Dạ bỗng chốc dừng ngựa, quay lại trước mặt Cổ Lạc Nhi.

“Xem ra, người đứng là không biết cưỡi ngựa, hay là, người rất muốn ngồi chung ngựa với ta?”

Cổ Lạc Nhi thầm mắng một câu, bọn soái ca cổ đại đều lưu manh tự đại như vậy sao?

Đừng tưởng rằng bộ dáng đẹp một chút, tất cả nữ nhân đều nguyện ý thuận theo.

Hừ, Đông Phong Túy cũng cùng một dạng, kiêu căng chảnh chọe vô cùng.

Còn cả Đạp Tuyết công tử nữa, đều giống nhau cả.

Bất luận gặp phải chuyện gì, Cổ Lạc Nhi đều rất tự nhiên liên tưởng đến Đông Phong Túy.

Chính nàng cũng không ý thức được điểm này.

Ngoài miệng trả lời: “Mới đầu không quen lắm, sẽ xong ngay đây.”

Không dám tiếp tục kéo dài thời gian, nàng nhìn cũng biết, nhần nại của Lãnh Dạ sắp tới cực hạn rồi.

Hiện giờ y chỉ bắt nàng đến Cô Hồng bảo, không có nguy hiểm gì cả.

Nếu chọc giận y, không biết chừng y sẽ ngược đãi mình.

Do đó, Cổ Lạc Nhi rất thức thời thúc ngựa nhanh hơn.

Trong lòng cuối cùng vẫn không cam lòng, gương mặt luôn vô ưu vô lo cũng cứng nhắc hơn.

Lãnh Dạ thấy nàng yên lặng suốt một đoạn đường, hỏi: “Không vui?”

Cổ Lạc Nhi liếc y một cái, nói nhảm, thấy ai bị bắt cóc mà còn vui vẻ chưa?

Lãnh Dạ trầm mặc một hồi, nói: “Cho người vài lý do, có lẽ, người sẽ rất vui vẻ tới Cô Hồng bảo.”

“Hả? Lý do gì?”

Cổ Lạc Nhi không thể không thừa nhận, lòng hiếu kỳ của nàng đã bị Lãnh Dạ dụ ra.

“Thứ nhất, chính người giả vờ bị bắt cóc, thật ra chỉ muốn biết Đạp Tuyết công tử có phải là Đông Phong Túy, đúng không?”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

“Người nói đúng một nửa. Ta chỉ muốn biết Đạp Tuyết công tử rốt cuộc là ai.”

Lãnh Dạ cũng không tranh cãi với nàng.

Chỉ lãnh đạm nói: “Ta đoán, người đến Cô Hồng bảo, Đạp Tuyết nhất định sẽ tới cứu người. Ta bắt cóc người, so với việc người giả bộ bị bắt cóc sẽ thiết thực hơn.”

“Làm sao người lại khẳng định, Đạp Tuyết sẽ đến cứu ta?”

Cổ Lạc Nhi nhớ lại, từ sau lần Đạp Tuyết công tử cứu nàng, không hề xuất hiện lại trước mặt nàng.

Nàng thường hoài nghi, nói không chừng Đạp Tuyết công tử chỉ đứng lúc ngang qua, bởi hần xưa nay vẫn hành hiệp trượng nghĩa, mới cứu nàng.

Đối với nàng người đó không hề quan tâm.

Nhưng lời của Lãnh Dạ lại khiến nàng ngẩn ra.

Lãnh Dạ nói: “Bởi vì, hần rất quan tâm đến tính mạng người. Sở dĩ ta cho người nuốt nửa viên giải dược, chính là vì hần đã đồng ý đến Ma Thiên Nhai với ta.”

“Hắn đi tìm người?” Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi, “Ma Thiên Nhai là như thế nào?”

Nàng còn tưởng rằng, Lãnh Dạ cho nàng nửa viên giải dược, là vì còn muốn nàng tiếp tục nằm vùng bên Đông Phong Túy.

Còn tưởng rằng, những lời nàng lừa gạt Lãnh Dạ đã có tác dụng

124. Chương 125: Đồng Hành 3

Lãnh Dạ không tìm được người thay thế nàng có thể ở bên Đông Phong Túy, cho nên đành phải tiếp tục để nàng nằm vùng.

Aaa, đã nói mà, chút trò mèo này của nàng, sao có khả năng đối phó với Lãnh Dạ công tử đại danh鼎鼎.

“Hắn tới tìm ta, muốn ta đưa người giải dược. Về phần đến Ma Thiên Nhai, ba tháng sau người đi sẽ biết.”

Cổ Lạc Nhi nhất thời nói không ra lời.

Nàng chưa từng nghĩ rằng, Đạp Tuyết công tử sẽ vì nàng tới tìm Lãnh Dạ.

Thậm chí, còn đáp ứng yêu cầu hà khắc của Lãnh Dạ.

Tuy nàng không biết đến Ma Thiên Nhai để làm gì, nhưng theo khẩu khí Lãnh Dạ mà nói, đến Ma Thiên Nhai tuyệt đối không phải là chuyện gì dễ dàng.

Thanh âm Lãnh Dạ lạnh nhạt truyền đến.

“Người không biết võ công, cho dù Đạp Tuyết tới cứu người, người cũng chẳng có cơ hội vén khăn che mặt của hắn lên. Cho nên, đến Cô Hồng bảo, cơ hội sẽ lớn hơn.”

“Người cũng muốn biết Đạp Tuyết là ai sao?”

Cổ Lạc Nhi từ từ cẩn thận suy nghĩ.

Lãnh Dạ muốn nàng làm gian tế, hiện giờ còn bắt cóc nàng, e rằng chỉ vì muốn chứng thực xem Đông Phong Túy có phải là Đạp Tuyết công tử.

Lãnh Dạ khen ngợi: “Thông minh. Đã biết mục đích của chúng ta đều giống nhau, vì sao lại không vui?”

Cổ Lạc Nhi bất mãn nói: “Mục đích tuy có giống nhau, nhưng nếu đổi lại thành người đang bị bắt cóc, xem người có vui được nữa không?”

Hiếm khi trên mặt Lãnh Dạ hòa hoãn một chút.

“Vậy được rồi, để ta nói ra lý do thứ hai.”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Thứ hai, người phải biết, Cô Hồng bảo trên giang hồ là một trong những nơi thần bí nhất, người ngoài không thể tùy tiện tới gần. Người có cơ hội đến thăm Cô Hồng bảo, hơn nữa còn là khách quý của bảo chủ, chẳng lẽ người không vui sao?”

Cổ Lạc Nhi mĩa mai y.

“Ha? Ta còn chưa biết, từ lúc nào ta đã trở thành khách quý của bảo chủ. Ta còn tưởng rằng, ta chỉ là con tin đang bị bắt cóc.”

“Chỉ cần người không phản kháng, mà phối hợp với ta, người chính là khách quý của ta.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Trong lời Lãnh Dạ nói không khiến người ta hoài nghi chút nào.

“Đây chính là lý do thứ ba ta muốn nói. Chỉ cần ngươi không giở trò vặt chống lại ta, ta cam đoan sẽ không động tới một sợi lông của ngươi.”

Cổ Lạc Nhi đã nghe qua, Lãnh Dạ tuy là người lãnh khốc, nhưng lại phi thường giữ chữ tín.

Nếu không thì cũng đã không có những lời kia.

Nếu như có người trong một chiêu y chưa giết được, y sẽ bảo vệ người này an toàn cả đời.

Một điểm này, đủ để nói rõ, y là người đã nói là làm.

Song, trong lòng Cổ Lạc Nhi vẫn chưa dễ chịu.

Giọng chế nhạo nói: “Ta lại không biết, Lãnh Dạ công tử từ khi nào trở nên nhân từ như vậy.”

Lãnh Dạ cũng không tức giận .

Đáp: “Không phải nhân từ, mà là không cần phải giết người. Bản công tử đây từ trước đến nay chỉ giết những người đáng giết.”

Cổ Lạc Nhi nghe tức cả bụng.

Nghe khẩu khí Lãnh Dạ, y không giết nàng, hoàn toàn bởi địa vị nàng quá thấp, căn bản không đủ tư cách để y giết?

Nhưng mà, có những lời cam đoan này, nàng có thể an tâm đến Cô Hồng bảo.

Cổ Lạc Nhi vốn là một nhạc thiên phái.

Tạm thời không có nguy hiểm, đâu cần phải mất hứng ?

Mất hứng, chỉ làm hại tâm tình bản thân không tốt, không có gì tốt đẹp cả.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi an tâm thưởng thức phong cảnh trên đường.

Từ lúc đến thời không này, nàng nhiều nhất cũng chỉ đi dạo ngoài thành, lần này coi như đã được đi du lịch đường dài.

Vừa vặn có thể khảo sát qua phong thổ dân tộc, nghĩ xem về sau nên buôn bán gì cho tốt.

Lãnh Dạ nói không sai, người ngoài chỉ nghe danh mà không thể thấy Cô Hồng bảo, nàng còn có thể tự mình vào thăm, thật là một cơ hội hiếm có.

Được ở hoàng cung, lại còn được thấy tổ chức sát thủ thần bí, không uống công nàng tới thời không này một chuyến.

Về phần Đông Phong Túy, nàng còn chưa suy nghĩ rõ ràng, có muốn gả cho hắn hay không.

Vừa lúc nhân cơ hội này tránh đầu gió.

Nếu không, hai ngày sau biến thành hoàng hậu danh phù kỳ thực, trong lòng luôn có chút không cam lòng.

Nghĩ đến mấy chữ danh phù kỳ thực này, Cổ Lạc Nhi len lén đỏ mặt.

Mặt khác, nếu như hắn đúng là Đạp Tuyết công tử, nàng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Đùa giỡn nàng? Thù này không báo không được.

Nhưng lại nhận ra đến Cô Hồng bảo nhất định sẽ rất nguy hiểm, nàng không hi vọng Đông Phong Túy hay Đạp Tuyết công tử gặp phải nguy hiểm, bởi vậy lại muốn nghĩ cách kéo dài thời gian.

Tốt nhất hãy đuổi theo khi nàng và Lãnh Dạ còn chưa đến Cô Hồng bảo.

Về phần không tới thăm Cô Hồng bảo được, cũng chỉ có thể ngậm ngùi tiếc nuối.

Để lại các loại ký hiệu chắc là không cần thiết.

Bởi nàng đã chính tai nghe thấy Lãnh Dạ bỏ lại một câu, muốn Đông Phong Túy đến Cô Hồng bảo tìm nàng.

Bởi vậy, bất luận Đông Phong Túy hay Đạp Tuyết công tử, cũng sẽ biết đường đến tìm nàng, không cần nàng phải cung cấp manh mối cho bọn hắn.

Cô Hồng bảo cách kinh thành Vô Ưu quốc ước chừng mười ngày lộ trình.

Cổ Lạc Nhi bởi đã bị uy hiếp cùng cưỡi chung ngựa của Lãnh Dạ, không thể không nhanh chóng tiến về hướng Cô Hồng bảo.

Hoàn toàn không có cách nào kéo dài thời gian.

Lãnh Dạ có vẻ cũng sợ Đông Phong Túy đuổi kịp, vì vậy, dọc đường đều chọn đường tắt mà đi.

Y đã chuẩn bị đầy đủ lương khô cùng nước uống, trên đường lại thuận tay bắt mấy con dã thú, một ngày ba bữa không cần phải vào trong thành trấn.

Buổi tối, lại chọn dưới tàng cây hoặc sau vách đá, tĩnh tọa một lúc.

Sau đó tiếp tục lên đường.

Chỉ khổ cho Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi không biết võ công, không biết tĩnh tọa, không có khả năng hồi lực trong khoảng thời gian ngắn như Lãnh Dạ.

Mất mộng lung buồn ngủ vẫn bị Lãnh Dạ bắt đứng lên, tiếp tục cưỡi ngựa lên đường.

Hơn nữa, lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa đường dài, cái mông bị mài đến đau nhức, toàn thân giống như rụng rời.

Mới rạng sáng, trăng sáng sao thưa.

Lãnh Dạ vừa tĩnh tọa xong, liền bắt Cổ Lạc Nhi dậy, xách nàng lên ngựa.

“Xuất phát.”

Cổ Lạc Nhi ngáp dài, không tình nguyện mà kéo dây cương qua, cưỡi ngựa đi về phía trước.

Lãnh Dạ nhìn thấy bộ dạng nàng không ngừng gật gù, hiềm hoi an ủi nàng.

“Kiên trì thêm vài ngày, sắp đến nơi rồi.”

Mấy ngày nay, hầu như y ít khi nói chuyện với Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi bức vì bị bắt cóc, lại sợ rước phiền toái vào người, có thể liền tránh hắn càng xa càng tốt.

Giờ phút này nghe xong lời hắn nói, nhàn nhạt lên tiếng, đầu lại bắt đầu gật gù.

Không có biện pháp, nàng thật sự đã quá mệt.

Cũng may ngựa sẽ tự đi, nàng không cần lo nó sẽ bị đụng vào cây hay té trên đường.

Từ đó rút ra được cưỡi ngựa so với lái xe tốt hơn nhiều, không cần phải mệt nhọc điều khiển.

Cổ Lạc Nhi cưỡi ngựa vài ngày, kỹ thuật thuần thục hơn rất nhiều, nằm trên lưng ngựa, yên tâm mà ngủ.

Trong ánh trăng mờ, từng đợt lo lắng ập đến quanh nàng.

Cổ Lạc Nhi hoàn toàn đã quên mình đang ở đâu, giữa lúc hoảng hốt dường như lại được nằm trong lòng Đông Phong Túy.

Hắn mạnh mẽ vòng tay qua người nàng.

Nàng tựa vào bờ ngực rộng lớn ấm áp của hắn.

Úm, ngực hấn hình như có chút khang khác.

Cũng không biết khác thế nào, chỉ là một loại cảm giác.

Cổ Lạc Nhi có phần kỳ quái, muốn mở mắt ra nhìn.

Nhưng mấy ngày nay nàng không được ngủ ngon, thật sự rất mệt, mí mắt nặng như chì, hoàn toàn không mở ra được.

Cổ Lạc Nhi cũng không nghĩ nhiều, cuộn tròn người, tựa chặt vào phía ôm hơn nữa, tìm một vị trí thoải mái, ngủ thật say.

Gương mặt Lãnh Dạ khẽ giật giật.

Cúi đầu liếc nhìn Cổ Lạc Nhi trong lồng ngực, một hồi lâu vẫn không hiểu được mình đang làm gì.

Đây là có chuyện gì?

Lãnh Dạ công tử từ trước đến nay coi nữ nhân như không mà lúc này lại ôm nữ nhân.

Nếu để người khác nhìn thấy, chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến sái cả hàm sao.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Vừa rồi, y trông thấy Cổ Lạc Nhi nằm trên lưng ngựa, thân thể không ngừng xiêu vẹo xuống đất.

Nếu như không đỡ lấy nàng, chỉ sợ nàng đã té xuống đất rồi.

Y vốn không nghĩ nhiều, dừng ngựa lại, nhảy xuống, kịp thời đỡ lấy Cổ Lạc Nhi đang chậm rãi trượt xuống.

Sau đó thì, không biết như thế nào, lại ôm nàng trở về lưng ngựa.

Trong tiềm thức, là sợ nàng té ngã.

Lãnh Dạ cúi đầu, nhìn Cổ Lạc Nhi co lại trước ngực mình.

Mấy ngày nay vì gấp rút lên đường, nàng vốn không có thời gian chải tóc.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ nàng, hình như không biết búi tóc, bởi vậy, bình thường đều để tóc tùy ý rơi trên vai, hoặc là dùng một sợi dây buộc lỏng phía sau.

Đi được một lúc, tóc nàng lại xòa ra, rơi vào ngực y, khiến y cảm thấy rất quái dị.

Sâu thẳm trong đáy lòng nhẹ nhàng nổi lên một chút nhu tình như không tồn tại.

Nhu tình đã lâu không cảm thấy.

Đã rất nhiều năm y không biết đến tư vị dịu dàng này.

Lãnh Dạ chột kinh hãi.

Y là một sát thủ, sao có thể động tình?

Lãnh Dạ ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Tâm tình dần dần hồi phục sự lạnh lùng.

Lý trí nói cho Lãnh Dạ, y vẫn nên ném Cổ Lạc Nhi lên con ngựa kia.

125. Chương 126: Sự Ân Cần Không Lời

Thế nhưng tay y, lại không nghe lời mà ôm chặt Cổ Lạc Nhi hơn nữa.

Cổ Lạc Nhi tỉnh dậy, đã nhanh đến giữa trưa.

Mơ màng cảm giác như mình đang nằm trong lòng ngực ấm áp, nàng lại đang nằm trong lòng Đông Phong Túy sao?

Đã từng rất nhiều đêm, nàng cứ như vậy mà ôm hăn ngủ.

Trước kia khi ở chung với hăn không cảm thấy gì.

Mấy ngày nay bị Lãnh Dạ bắt đi, mới phát hiện, hóa ra mình nhớ cái ôm của hăn đến vậy.

Nhưng sao lòng ngực này hình như có chút kỳ quái, không giống với hăn ngày thường cho lắm.

Ý thức của Cổ Lạc Nhi càng thêm thanh tỉnh.

Nàng cảm thấy thân thể đang theo thứ gì đó lên xuống.

Là xe ngựa sao?

Nàng đã từng ngồi cùng xe ngựa với Đông Phong Túy, ở trên xe ngựa, Đông Phong Túy cũng theo thói quen không khách khí mà ôm nàng.

Nhưng sao, không giống với cảm giác kia.

Cái ôm này, khiến nàng có chút lạ lẫm, có chút bài xích.

Cổ Lạc Nhi nhăn mày, kêu: “Đông Phong Túy, sao chàng lại thay đổi rồi?”

Vòng tay ôm nàng rõ ràng căng lại.

Cổ Lạc Nhi rút cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Đúng rồi, nàng không phải đã bị Lãnh Dạ bắt đi sao? Đang xảy ra chuyện gì rồi?

Chẳng lẽ trong lúc nàng ngủ, Đông Phong Túy đã cứu nàng?

Cổ Lạc Nhi đột nhiên mở mắt.

Gương mặt không chút biểu cảm của Lãnh Dạ ập vào mắt nàng.

Cổ Lạc Nhi cả kinh hét to một tiếng, ngồi dậy, muốn tránh khỏi Lãnh Dạ.

Nhưng nàng cùng Lãnh Dạ ngồi trên một con ngựa, dù tránh thế nào, khoảng cách vẫn rất gần y.

Cổ Lạc Nhi gắng hết sức ngựa người ra sau, tức giận chất vấn Lãnh Dạ.

“Người thật quá đáng, rõ ràng thừa dịp ta đang ngủ ăn đậu hũ của ta.”

Lãnh Dạ chính vì bản thân không thể khống chế mới che chở cho Cổ Lạc Nhi.

Ai ngờ nàng còn không phân biệt tốt xấu, không thấu tình đạt lý, không khỏi nổi nóng.

Nghiêm mặt nói: “Ai thèm ăn đậu hũ của người? Nhìn xem bộ dáng điên điên khùng khùng của người, không có lấy nửa điểm nữ nhân, cho dù tặng cho bản công tử, bản công tử cũng không cần.”

Cổ Lạc Nhi không khách khí cãi lại.

“Vậy người xem cái này là gì? Còn nói chỉ cần ta không chống lại người, người sẽ không động đến một sợi lông của ta, hiện tại người động vào bao nhiêu sợi rồi hả?”

Lãnh Dạ bực bội dùng lực, ném Cổ Lạc Nhi ra ngoài.

Lực đạo dùng vừa phải.

Cổ Lạc Nhi nhẹ nhàng rơi vào lưng ngựa của nàng, thân thể vững vàng ngồi xuống.

Một chút cũng không đau.

Lãnh Dạ như đang phát tiết, quát một cái thật mạnh lên móng ngựa.

Con ngựa hí dài một tiếng, nhanh chóng phi về phía trước.

Cổ Lạc Nhi không dám cho rằng mình có cơ hội đào tẩu, vẫn rất ngoan ngoãn đi theo Lãnh Dạ, đuổi theo phương hướng của hắc mã đi.

Lãnh Dạ chạy rất xa, mới dừng lại, chờ Cổ Lạc Nhi tới gần.

Hôm nay hắc mã đúng là trúng tà.

Sát thủ kiên nghị nhất là động tình, sao hắc mã có thể hi nộ vô thường đến thế?

Cổ Lạc Nhi đuổi đến nơi, Lãnh Dạ đã khôi phục bình tĩnh như thường.

Hắc mã lấy ra một chiếc mặt nạ trong tay nải trên lưng ngựa, đưa cho Cổ Lạc Nhi.

“Đeo vào.”

“Đây là cái gì?”

Cổ Lạc Nhi nhận lấy thứ mỏng như cánh ve đó, lật qua lật lại trong tay.

“Mặt nạ.”

Lãnh Dạ trả lời cực kỳ giản lược.

Khiến cho Cổ Lạc Nhi nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Đông Phong Túy.

Hắc mã lúc ấy, nói chuyện có thể giản lược liền hết sức giản lược.

Có thể nói ít đi một chữ, tuyệt đối sẽ không nói thêm nửa chữ.

Nhưng, khẩu khí không giống với Lãnh Dạ.

Đông Phong Túy nói chuyện rất lười biếng, có vẻ như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Mà Lãnh Dạ thì lạnh như băng, hôm nay hắc mã còn mang theo chút ít bực bội.

Cổ Lạc Nhi không hiểu vì sao hắc mã lại bực bội, rõ ràng nàng mới là người chịu thiệt, không phải sao?

Lật xem mặt nạ, đột nhiên nhớ ra một từ trong tiểu thuyết võ hiệp hay nhắc đến.

Mặt nạ da người.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức ném mặt nạ trong tay đi.

Hoảng sợ hỏi: “Đây là mặt nạ da người?”

Lãnh Dạ nhanh tay nhanh mắt bắt lấy cái mặt nạ.

Nghe xong lời Cổ Lạc Nhi nói, mức độ kinh hãi của Lãnh Dạ tuyệt đối không thua kém nàng.

“Người đang nói cái gì vậy? Mặt nạ da người? Da người có thể dùng làm mặt nạ? Mệt cho người nghĩ ngợi rồi. Một nữ hài nhi tốt tính nhà người, làm sao có thể nghĩ đến chuyện tàn nhẫn như vậy?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ.

Nàng cũng không nên trách nàng, là tiểu thuyết đã viết như vậy mà.

Nàng không phải đã sợ tới mức ném mặt nạ đi sao?

A, đúng rồi, nàng đã ghi nhớ bài học này, sau này khi chép lại tiểu thuyết võ hiệp, nhất định không được viết mấy chữ mặt nạ da người vào.

Phải xóa hai chữ “Da người” đi mới được.

“Vậy, mặt nạ này làm từ thứ gì?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ chỉ vào mặt nạ hỏi.

“Từ một loại nhựa cây.”

Lãnh Dạ trả lời ngắn gọn.

“À, vậy là tốt rồi.”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới yên tâm nhận lấy mặt nạ.

Thật tốt quá, không phải mặt nạ da người, nếu đúng là da người, đánh chết nàng cũng không dám mang lên mặt.

“Tại sao phải mang cái mặt nạ này?”

Cổ Lạc Nhi lại đưa ra một vấn đề mới.

Lãnh Dạ không kiên nhẫn nói,

“Ít nói nhảm đi, nếu như ngươi còn muốn cùng bản công tử cười chung ngựa, cứ việc không mang nó lên.”

Quá đáng hận, vừa mới ăn đậu hũ của nàng, lại còn lấy ra uy hiếp nàng.

Nữ nhân ở trước mặt nam nhân rất thiệt thòi, bởi toàn bị bọn họ giở trò lưu manh.

Cổ Lạc Nhi bị thương thở dài một tiếng đeo mặt nạ lên mặt.

Lãnh Dạ liếc mắt nhìn, đáng vẻ rất hài lòng.

Sau đó lại phân phó: “Búi tóc ngươi lại, búi thành tóc nam nhân ấy.”

Cổ Lạc Nhi khoát khoát tay nói: “Ta không biết búi.”

Sau khi nàng tới thời không này, mỗi ngày đều được Thi Vũ Lộng Tình giúp nàng búi tóc, nàng đâu có biết những kiểu búi rườm rà này.

Cho dù búi kiểu nam nhân có vẻ đơn giản, nàng vẫn không biết làm.

Lãnh Dạ thờ ơ trừng mắt nhìn nàng, trừng một hồi lâu, mới lẩm bẩm một câu.

“Ngay cả tóc cũng không biết búi, một chút đáng vẻ nữ nhân cũng không có. Thiệt thòi Đông Phong Túy với Đạp Tuyết công tử làm sao lại có thể coi trọng ngươi.”

Y vẫn chưa dám xác định Đông Phong Túy và Đạp Tuyết công tử là cùng một người, cho nên nói như vậy.

Lời Cổ Lạc Nhi nói hẳn rất tin.

Bởi mấy ngày qua, chưa bao giờ thấy nàng búi tóc lên.

Lãnh Dạ đành lấy lược ra, phân phó Cổ Lạc Nhi.

“Quay lưng lại, bản công tử búi cho ngươi.”

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn quay lưng lại.

Nàng cảm thấy luôn thả tóc cũng không hay lắm.

Ở thời không nàng thả tóc không có vấn đề gì, nhưng tại thời không này rất xem trọng dung mạo, tóc tai bù xù sẽ khiến người khác thấy quái dị.

Nàng không muốn đi đâu cũng bị người ta nhìn chằm chằm.

Hôm nay có người chải tóc cho nàng, có sao không làm?

Về phần Lãnh Dạ là một nam tử, Cổ Lạc Nhi cũng không thấy có gì bất ổn.

Tại thời không của nàng, những nhà tạo mẫu đa phần là đàn ông, không có gì hiếm lạ.

So với ung dung của nàng, Lãnh Dạ lại cảm thấy quái dị.

Y đương nhiên biết chải tóc.

Bởi y quanh năm bốn ba ở ngoài, hơn nữa thường chỉ đi một mình, sao có thể không biết chải tóc?

Song, y đường đường là một đại nam nhân, hơn nữa còn là một đầu lĩnh sát thủ người gặp người sợ, cư nhiên lại chải tóc ột tiểu nữ nhân.

Đây gọi là chuyện gì?

Ngón tay vừa chạm lên mái tóc dài của Cổ Lạc Nhi, nơi mềm mại sâu thẳm trong đáy lòng dường như lại lét lét xúc động.

Khoảng cách y rất gần, mùi hương thiếu nữ đặc thù của Cổ Lạc Nhi xông vào mũi.

Khiến y hoảng hốt một phen.

Bỗng nhiên có chút hiểu được, vì sao Đông Phong Túy không thể chờ thêm phải phong nàng làm hậu.

Cũng hiểu ra rằng, vì sao Đạp Tuyết công tử tình nguyện đáp ứng yêu cầu hà khắc của y chỉ để lấy giải được cho nàng.

Sau đó, y nhớ lại những đêm trước kia.

Trước khi y bắt cóc Cổ Lạc Nhi, mỗi tối Cổ Lạc Nhi đều ở chung với Đông Phong Túy.

Hơn nữa, rất buồn cười chính là, tình huống ấy là do y thúc đẩy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lãnh Dạ có chút không thoải mái.

Nhưng y đã kịp thời ném ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Đúng, Cổ Lạc Nhi chỉ là con tin của y, không có gì hơn.

Lãnh Dạ rất nhanh đã búi tóc xong cho Cổ Lạc Nhi, tìm trong tay nải một bộ y sam của y ném cho nàng.

“Mặc vào.”

Cổ Lạc Nhi nhìn trường sam kia, vẻ mặt đau khổ nói: “Lãnh Dạ công tử, không phải ta không nghe lời người, mà là y phục này quá dài, không thể mặc được.”

“Ta biết, người cứ mặc tạm đã, khi nào vào trong thành ta sẽ mua mấy bộ khác cho người.”

Cổ Lạc Nhi đành phải khoác y phục này lên.

Cũng may bọn họ đi bằng ngựa, y phục tuy khá rộng, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hành động.

“Trước mặt người khác người không được nói gì cả.”

Đến khi trông thấy tường thành phía trước, Lãnh Dạ lại tiếp tục phân phó.

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi.

“Không được là không được, nói nhảm quá.”

Lãnh Dạ không kiên nhẫn khiến trách.

Cổ Lạc Nhi tức giận trừng mắt nhìn hắn, ngạo nghễ nói.

“Thật ra người không nói ta cũng biết, người sợ ta nói ra sẽ bại lộ thân phận nữ nhi. Nhưng mà, ta đã học được cách nói giọng nam nhân rồi.”

Lãnh Dạ bị nàng nói trúng, ngạc nhiên nhìn Cổ Lạc Nhi.

Bỗng nhiên nhớ lại, Cổ Lạc Nhi nói không sai, lúc trước hắn gặp nàng, chính là bộ dáng cải trang thành nam tử.

Một chút sơ hở cũng không có.

Từ trước đến nay hắn không thích nói dối, nên không muốn phủ nhận chuyện Cổ Lạc Nhi đoán đúng.

Phần nộ nói: “Dù sao, tạm thời người ít nói vài câu cũng chẳng sao.”

“Này, tại sao chúng ta lại phải cải trang?”

Cổ Lạc Nhi lại hỏi.

Lúc này Lãnh Dạ cũng đã khoác lên một chiếc mặt nạ, giả trang thành một lão trung niên rất bình thường, hoàn toàn che mất vẻ đẹp của hắn.

Lãnh Dạ lạnh tanh trả lời: “Đã nói rồi, ít nói nhảm đi.”

Cổ Lạc Nhi khinh bỉ hắn một cái.

Không trả lời thì thôi, làm gì mà hung dữ vậy?

Hừ, hắn không nói nàng cũng đoán được vài phần, hơn nữa là sợ bị Đông Phong Túy đuổi kịp.

Chẳng qua, kỳ quái chính là, nếu bọn họ đã đến Cô Hồng bảo, mà Đông Phong Túy cũng biết bọn họ sẽ đến Cô Hồng bảo, tại sao bọn họ lại phải che dấu hành tung của mình?

Vào trong thành, Lãnh Dạ quả nhiên đến tiệm may trước tiên, giúp Cổ Lạc Nhi mua nam trang phù hợp với vóc dáng nàng.

Lúc mượn nơi thay y phục, Cổ Lạc Nhi liếc nhìn mình trong gương đồng.

Trong gương hoàn toàn là một người xa lạ.

May mà Lãnh Dạ đưa nàng mặt nạ cũng không quá xấu, cũng không quá già.

Nhìn qua như một người hầu trẻ tuổi.

Ra khỏi tiệm may, Lãnh Dạ mang Cổ Lạc Nhi đến một tửu lâu.

Vào chính gian, rất tự nhiên gọi món ăn.

Khi đồ ăn được bưng lên bàn, Cổ Lạc Nhi hoan hô một tiếng, không khách khí ngồi trước bàn gặm lấy gặm để.

Mấy ngày nay, mỗi ngày đều phải ăn lương khô uống nước lọc.

Thô tục mà nói, chính là khẩu đạm xuất điều lai.

Nàng đã sớm muốn đánh chén một bữa no say.

Tuy nói Lãnh Dạ thường chuẩn bị thịt dã thú, nhưng ăn đồ nướng lâu ngày cũng rất ngán.

Cổ Lạc Nhi hưng phấn lấp đầy bụng.

Chú thích câu “Khẩu đạm xuất điều lai” nguyên văn

Dịch tục: Miệng nhạt cả chim ra.

Câu trích trên là của Lỗ Trí Thâm thuộc Hồi ba trong Thủy Hử truyện. Lỗ Trí Thâm vì xuất gia trong viện Văn Thù thuộc núi Ngũ Đài Sơn, ba tháng không biết đến mùi thịt rượu, ông đã nói ra câu này.

126. Chương 127: Sự Ân Cần Không Lời 2

Sau khi hưởng thụ xong một bữa ngon lành, mới phát hiện ra những đồ ăn Lãnh Dạ gọi rất quen thuộc.

Cẩn thận nghĩ lại, hình như nàng đã từng ném qua rồi.

Chính là lần thứ hai nàng gặp Lãnh Dạ.

Lần ấy cũng ở trong tửu lâu, Lãnh Dạ cho nàng nuốt Tiêu hồn tán, bức nàng theo dõi Đông Phong Túy.

Còn nhớ lần ấy y gọi một bàn thức ăn thật lớn, kết quả một miếng y cũng không ăn, toàn bộ đều là nàng ăn.

Một bàn thức ăn lớn thế, đương nhiên nàng không thể ăn hết, có vài món không động đũa đến.

Tất cả đều là món ăn nàng thích.

Mà bây giờ, những thức ăn đang bày trên bàn không hề có mấy món nàng không động vào khi ấy.

Lãnh Dạ cứ nhiên lại nhớ rõ những thứ nàng đã nếm qua, trí nhớ thật sự rất tốt.

Cổ Lạc Nhi không tự chủ mà khâm phục.

Tuy rất khâm phục nhưng lại có chút xấu hổ.

Có lẽ, là do tướng ăn của mình không giống người thường, nên y mới ấn tượng sâu sắc đi.

Lãnh Dạ thì hoàn toàn khác biệt, tướng ăn phi thường văn nhã, không có chút dáng vẻ sát thủ nào.

Đương nhiên, dáng vẻ ăn cơm của sát thủ ra sao, Cổ Lạc Nhi cũng không biết.

“Lãnh Dạ công tử, có phải người được sinh ra trong danh môn thế gia không?”

Cổ Lạc Nhi không nhịn được phải đặt câu hỏi.

Thói quen ăn uống rất dễ dàng nhìn ra sự giáo dục của một người, tác phong của Lãnh Dạ hết sức tự nhiên.

Đương nhiên, y đâu cần thiết phải làm bộ làm tịch trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Y tuyệt đối đã được giáo dục từ bé.

Thật ra Cổ Lạc Nhi sớm đã hoài nghi điều này.

Vài ngày qua, ăn những đồ nướng ở bên ngoài, dáng ăn của Lãnh Dạ vẫn rất lịch sự.

Có chút không tương xứng với phong thái lạnh lùng của y.

Cổ Lạc Nhi hỏi xong lại thấy hối hận, nàng đây không phải đang thám thính việc riêng nhà người ta sao?

Lãnh Dạ ngưng đưa lại, trầm ngâm.

Cổ Lạc Nhi vội nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, nếu người không muốn trả lời thì coi như ta chưa hỏi.”

Lãnh Dạ lại không chút thay đổi trả lời: “Đúng vậy, ta sinh ra trong danh môn thế gia.”

(Danh môn thế gia: Con nhà quan)

Điềm nhiên như không tiếp tục dùng cơm.

Cổ Lạc Nhi bị câu trả lời của hắn làm hoảng sợ.

Không phải kinh ngạc bởi đáp án, mà là kinh ngạc bởi hắn chịu trả lời.

Mấy ngày nay nàng hỏi thăm không ít tin tức về Lãnh Dạ.

Dù sao mạng nhỏ của nàng đang ở trong tay người ta, nàng không thể không quan tâm.

Thế nhưng mất rất nhiều công phu, vẫn không nghe được tin tức nào có giá trị.

Nghe nói, lai lịch của Lãnh Dạ hết sức thần bí.

Không ai biết đến gia thế của hắn, chỉ biết rằng hơn mười năm trước, lão bảo chủ của Cô Hồng bảo đột nhiên dẫn về một tiểu nam hài, nói rằng đây là quan môn đệ tử của hắn.

Tiểu nam hài đó chính là Lãnh Dạ.

Mười mấy năm qua, Lãnh Dạ theo lão bảo chủ học võ nghệ, trải qua bao phen khảo nghiệm gian khổ nhất.

Cuối cùng trở thành sát thủ số một.

Nghe nói, y là người đầu tiên trải qua được tất cả các khảo nghiệm của Cô Hồng bảo.

Cho nên, mấy năm trước, sau khi lão bảo chủ qua đời, bảo chủ của Cô Hồng bảo đương nhiên do Lãnh Dạ tiếp nhận.

Không ai dám dị nghị.

Cổ Lạc Nhi tiếc nuôi nghĩ, đúng là một tin bất quáí thật tốt, đáng tiếc thời không này chưa có báo chí, nếu không tin tức này đủ để leo lên trang đầu rồi.

Ý nghĩ này bỗng nhiên gợi lên cho Cổ Lạc Nhi.

Phải rồi, nàng sao lại không thể mở tòa báo?

Sau này, Minh Châu lâu mở chi nhánh khắp nơi, chính là con đường cung cấp tin tức và buôn bán tốt nhất.

Nàng thân là người trong cung, tung ra mấy tin về đời sống trong hoàng gia, có dịp lại tung ra tin của tổ chức sát thủ, mấy tin tức này chắc chắn nóng đến bỏng tay.

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ càng hưng phấn, cơ hồ muốn khoa chân múa tay.

Nhưng vừa nhớ lại, nàng đã rất tự nhiên mà nghĩ rằng mình là người trong hoàng thất.

A, đúng là mặt dạn mày dày.

Nàng còn chưa quyết định sẽ gả cho Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi đỏ mặt.

Lãnh Dạ đã dùng cơm xong, nhàn nhạt nhìn gương mặt thay đổi thất thường của Cổ Lạc Nhi.

Chưa bao giờ biết, biểu lộ trên mặt người có thể phong phú như vậy.

Chưa bao giờ biết, một con tin có thể cao hứng đến như vậy.

Hắn thân là đầu lĩnh của tổ chức sát thủ, đã gặp qua không ít con tin.

Con tin biểu hiện rất đa dạng, gần như toàn bộ đều sợ hãi.

Cũng có số ít người xử sự rất khoáng đạt, hoặc ngạo mạn, hoặc coi trời bằng vung, hoặc là thống hận.

Nhưng cho tới bây giờ chưa ai có ai giống như Cổ Lạc Nhi, không coi bắt cóc ra gì cả.

Là nàng quá ngốc, hay do trời sinh nàng là một nhạc thiên phái?

Cổ Lạc Nhi tự đắc vui vẻ một hồi, vừa quay đầu lại, đột nhiên va phải ánh mắt của Lãnh Dạ.

Lại càng hoảng sợ, chất vấn: “Này, ngươi cứ nhìn ta làm gì? Định hù chết người à.”

Lãnh Dạ cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt, nói: “Có gì mà phải sợ, chẳng qua chỉ trùng hợp nhìn nhau mà thôi.”

Cổ Lạc Nhi nói thầm: “Ngươi là sát thủ, bị ngươi nhìn chăm chăm đương nhiên không có chuyện gì tốt. À, ngươi cho ta ăn một bữa thịnh soạn như vậy, không phải là bữa trưa cuối cùng đấy chứ? Ngươi đã nói, ngươi sẽ không đụng đến một sợi lông của ta, ngươi phải giữ lời đó.”

Lãnh Dạ không kiên nhẫn đứng dậy.

“Nói nhảm nhiều vậy. Đi.”

Mặc dù thái độ của hắn rất ác liệt, nhưng Cổ Lạc Nhi lại không tức giận.

Không những không giận, còn có chút mừng thầm.

Hắn nói như vậy, có nghĩa là, hắn sẽ không làm khó nàng sao.

Cổ Lạc Nhi theo Lãnh Dạ ra khỏi tửu lâu, nhưng không thấy hai con ngựa của bọn họ.

Trước cửa tửu lâu có một chiếc xe ngựa.

Lãnh Dạ rất tự nhiên đi đến trước xe, quay lại gọi Cổ Lạc Nhi.

“Còn thất thần gì vậy? Lên xe.”

“Xe này là của chúng ta sao?”

Cổ Lạc Nhi nhin không được hỏi.

Tên Lãnh Dạ này cũng quá thần thông quảng đại rồi, nàng và y cùng ngồi một chỗ, nhưng không biết y bán hai con ngựa khi nào, đổi thành một chiếc xe ngựa.

Lãnh Dạ không trả lời Cổ Lạc Nhi, nhảy lên lên xe ngựa, ngồi xuống vị trí phu xe.

Hành động của y đã trả lời Cổ Lạc Nhi, đây chính là xe ngựa của bọn họ.

Cổ Lạc Nhi nhảy lên xe ngựa, ngồi vào trong xe.

Cưỡi ngựa mấy ngày nay, nàng đã sớm không chịu nổi rồi.

Có xe ngựa để ngồi thật là tốt.

Xe ngựa này đương nhiên không thể bằng xe ngựa của Đông Phong Túy, nhưng so với cưỡi ngựa vẫn tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất khi mệt mỏi còn có nơi để nằm.

Lãnh Dạ thuần thục quất ngựa đi.

Mới chạy chưa xa lắm, Lãnh Dạ đột nhiên ngừng lại.

Phân phó Cổ Lạc Nhi trong xe một câu: “Người cứ ngồi trên xe, ta sẽ quay lại ngay.”

Cổ Lạc Nhi tò mò vén màn xe lên, nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Lãnh Dạ vội vã lên đường, mấy hôm trước còn không cho nàng thời gian nghỉ ngơi đầy đủ.

Hôm nay bỗng nhiên không vội.

Chẳng những đến tửu lâu dùng cơm, còn đổi thành dùng xe ngựa.

Đây là có chuyện gì?

Bên ngoài, là một cửa hàng bán đồ ăn vặt.

Mấy bác gái dắt theo mấy tiểu cô nương, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm bên ngoài cửa hàng, trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Lãnh Dạ đi vào trong đó, không bao lâu đã mang một bọc gì đó ra ngoài.

Y lên xe, vứt thứ đó lên người Cổ Lạc Nhi.

Nói: “Nữ nhân không phải đều thích ăn vặt sao? Cho người.”

Cổ Lạc Nhi còn chưa kịp phản ứng, y đã buông màn xe, tiếp tục đánh xe ngựa.

Cổ Lạc Nhi mở bọc giấy trong tay ra, bên trong là một túi đồ ăn rất to.

Loại nào cũng có.

Như thể Lãnh Dạ đã quét sạch mỗi thứ một phần trong cửa hàng người ta rồi bọc trong này vậy.

Cổ Lạc Nhi gãi gãi đầu, không hiểu tại sao bỗng nhiên Lãnh Dạ đổi tính.

Có điều, hẳn đã cho nàng, sao nàng phải khách khí?

Cổ Lạc Nhi lấy một miếng mứt hạnh, bỏ vào trong miệng.

Ha ha, tên này đãi ngộ con tin cũng không tệ lắm.

Xe ngựa ra khỏi thành, Cổ Lạc Nhi thấy bên ngoài không có người, kéo màn xe lên.

Hỏi Lãnh Dạ: “Không phải người muốn gấp rút lên đường sao? Xe ngựa chậm quá, người không sợ Đông Phong Túy đuổi kịp à?”

Lãnh Dạ lạnh lùng trả lời một câu.

“Không phải đã có một túi đồ ăn lớn rồi? Còn chưa đủ để chặn miệng người lại?”

Cổ Lạc Nhi mặt trắng không còn chút máu, phần nộ bụng màn xe xuống.

Kéo rèm cửa lên, thưởng thức phong cảnh bên ngoài .

Thật ra, trong lòng cũng hơi hiểu, Lãnh Dạ làm vậy, có lẽ sợ nàng không chịu nổi đi đường vất vả.

Thế nhưng, ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, nàng liền vứt sang một bên.

Nàng không muốn nghĩ sâu hơn.

Ngồi được một lúc, Cổ Lạc Nhi nhịn không được vén màn xe lên.

Nói: “Lãnh Dạ công tử, ta có một đề nghị. Nếu người dạy ta luyện nội công, nói không chừng ta cũng có thể như người, buổi tối tĩnh tọa một cái liền hồi sức.”

Lãnh Dạ hiếm khi quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt giống đang nhìn một người ngu ngốc.

“Người cho rằng luyện công đơn giản thế sao? Mới luyện công đã có thể nâng khí lên?”

Nhớ lại ngày đó, hẳn luyện ba tháng mới có khí tức.

Tuy vậy, sư phụ còn liên tục tán thưởng hẳn là một kỳ tài luyện võ.

Bởi người thường luyện phải nửa năm một năm mới có thể đạt cảnh giới như hắn.

Cổ Lạc Nhi cũng biết, luyện công không phải là chuyện đơn giản, nàng chỉ muốn học một ít võ công.

Tại thời không này, luyện võ rất quan trọng.

Nếu như nàng có một thân tuyệt học, làm sao có thể trở thành con tin chặt vật thế này.

Cho dù bình thường, đi đâu cũng phải có người bảo vệ, thật sự không tự do chút nào.

Cổ Lạc Nhi đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Không thử một lần sao biết được?”

Không đợi Lãnh Dạ trả lời, nhanh chóng buông màn xuống, cầm một miếng bánh nhét đầy vào miệng.

Cổ Lạc Nhi tuyệt đối không ngờ, đêm hôm ấy, Lãnh Dạ tìm khách điểm nghỉ ngơi, hơn nữa chỉ thuê một gian phòng.

Cổ Lạc Nhi cực kỳ bất mãn theo hắn vào phòng trọ.

Khi đóng cửa lại liền la lên: “Ê, nam nữ hữu biệt, chúng ta làm sao có thể chung một phòng?”

Lãnh Dạ vẫn trưng bộ mặt không chút biểu cảm thiết đả bất động.

“Cho người một phòng, vạn nhất người chạy thoát thì sao?”

Cổ Lạc Nhi không nói gì.

Nghĩ lại thì, mấy tối trước dừng chân bên ngoài, hai người cùng ở chung một chỗ, coi như là đang ở ngoài đi.

Cũng may, trong phòng này có hai giường.

Cổ Lạc Nhi chỉ vào một cái nói: “Ta ngủ ở đây, người ngủ trên giường kia, chúng ta không liên quan đến nhau.”

Dứt lời định đi tới cái giường kia.

Lãnh Dạ quát: “Đứng lại.”

“Sao vậy?” Cổ Lạc Nhi quay đầu lại hỏi hắn, “Người có ý kiến? À, người thích cái giường này? Được thôi, nhường người là được.”

Nàng là con tin, đương nhiên phải nghe theo sắp xếp của người ta.

Lãnh Dạ lại chỉ vào một băng ghế dài nói: “Ngồi lên đó, khoan chân lại, làm theo ta dạy.”

Cổ Lạc Nhi nhất thời không kịp phản ứng lời hắn.

Nhưng nàng hiểu, tốt nhất nàng nên làm theo lời hắn, bởi nàng không có đường phản kháng.

Vì thế, ngoan ngoãn đi tới ghế dài, khoanh chân ngồi xuống.

Lãnh Dạ đến bên cạnh, sửa lại dáng ngồi của nàng.

Sau đó niệm một chuỗi khẩu quyết.

May thay Cổ Lạc Nhi đã xem rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, biết đây là khẩu quyết luyện công.

127. Chương 128: Trở Thành Cao Thủ

“Người thật sự muốn dạy ta luyện công?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Buổi chiều trên xe ngựa nàng chỉ thuận miệng nói, căn bản không ôm hi vọng gì.

Hình như muốn luyện công phải luyện từ bé, nàng là người trưởng thành, đã quá muộn.

Lãnh Dạ đáp: “Ta đã cân nhắc qua, nếu người có thể luyện công, chúng ta sẽ không cần phải ngồi xe ngựa.”

Lúc này đến lượt Cổ Lạc Nhi tròn mắt nhìn hắn.

“Người không phải đã nói, luyện công không phải một lúc có thể luyện thành. Hơn nữa, ta không phải là đệ tử của Cô Hồng bảo, không thể học tuyệt học của các người, đúng không?”

Nàng phải nói rõ với Lãnh Dạ, nàng không muốn gia nhập Cô Hồng bảo của y.

Nếu không, vạn nhất không cẩn thận một cái, bị y đào tạo thành một sát thủ thì thật phiền toái.

Tuy nhiên, nàng tự biết nàng không thể trở thành sát thủ.

Lãnh Dạ rất nghiêm túc giải thích.

“Đây chỉ là kiến thức luyện công cơ bản, không phải tuyệt học của Cô Hồng bảo. Người không có tố chất làm sát thủ, không cần lo ta bắt người gia nhập Cô Hồng bảo.”

Oa, thật là một người thông minh, liếc một cái đã nhìn thấu tâm tư nàng.

Cổ Lạc Nhi thầm khen trong lòng.

Ngoài miệng vội vàng đồng ý với Lãnh Dạ.

“Ta biết ta biết, tố chất của ta không thích hợp làm sát thủ, chính là kém quá xa. Người dạy ta đi, ta nhất định sẽ học thật tốt.”

Nói xong lại tiếp tục bổ sung.

“Ta không bán sư, không nộp học phí. Đương nhiên, về sau người muốn đến Minh Châu lâu uống trà, ta mời người, miễn phí toàn bộ.”

Lãnh Dạ không để ý tới nàng, lạnh mặt giải thích khẩu quyết vừa rồi với nàng.

Cổ Lạc Nhi nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình có thể tiếp xúc với nội công thần bí như vậy.

Vội vứt bỏ tạp niệm, tập trung tinh thần lắng nghe Lãnh Dạ giải thích.

Sau đó luyện công dưới sự chỉ đạo của hắn.

Cổ Lạc Nhi ngồi trên băng ghế, bắt tri bắt giác qua một buổi tối.

Mới đầu cảm thấy rất hỗn loạn, các loại suy nghĩ ùn ùn kéo đến.

Càng về sau, thần khí thanh minh, không còn suy nghĩ nào cả, chỉ còn lại một mảng không linh.

Mở mắt ra, ngoài cửa sổ đã mờ sáng.

Lãnh Dạ đang đứng trước mặt nàng, kỳ quái nhìn nàng.

“Sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi cúi đầu nhìn bản thân, nàng đâu có gì khác đâu.

“Người là nhân tài luyện võ.”

Lãnh Dạ bỏ lại một câu, dẫn Cổ Lạc Nhi ra ngoài, ăn xong bữa sáng rồi lên đường.

Xe ngựa đi cũng không nhanh lắm, cộng thêm bọn họ đang đi trên đường bằng, không có xóc nảy.

Lãnh Dạ ngồi ở vị trí phu xe, vội vàng thúc ngựa.

Nhìn cảnh đẹp trên đường, từng thứ hiện lên trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy hoang mang.

Còn có một chút buồn phiền không nói thành lời.

Quái lạ, Lãnh Dạ y từ khi nào biến thành người đa sầu đa cảm rồi?

Rốt cuộc y đang làm gì?

Đã biết rõ, y không nên quan tâm đến Cổ Lạc Nhi, một đường theo lối tắt mang nàng về Cô Hồng bảo.

Nàng mệt kệt, chỉ cần chống đỡ vài ngày, đến khi về tới Cô Hồng bảo là được.

Nhưng, ma xui quỷ khiến y đổi lại xe ngựa, còn dẫn nàng ăn một bữa ngon, ngủ ở khách điếm.

Giống như rất sợ nàng mệt.

Khó hiểu nhất là, hôm qua, y lại dạy nàng luyện công.

Y rốt cuộc đã làm sao vậy?

Giống như bị quỷ nhập, không thể khống chế nổi việc mình làm.

Hôm nay, vì sợ bị Đông Phong Túy đuổi theo, y còn cố ý chọn một con đường khác.

Phải đi rất lòng vòng mới có thể đến Cô Hồng bảo.

Đây là chuyện mà Lãnh Dạ y có thể làm sao?

Cách lý trí nhất, là y lập tức thay ngựa, mau chóng mang Cổ Lạc Nhi trở về Cô Hồng bảo.

Lấy sức mạnh của y, y không chắc có thể đấu được với Đạp Tuyết công tử, cũng không chắc chắn có thể vạch trần mặt che mặt của hắn.

Bởi xung quanh Cô Hồng bảo có rất nhiều cạm bẫy, y mới có thể nắm chắc phần thắng với Đông Phong Túy.

Nếu không, y cũng không nhất thiết phải cướp Cổ Lạc Nhi đến Cô Hồng bảo.

Nhưng tay Lãnh Dạ tiếp tục không nghe theo sai bảo, vẫn cầm dây cương xe ngựa, không chịu buông ra.

Cổ Lạc Nhi rất thoải mái ngồi trong xe ngựa.

Tối hôm qua cả đêm không ngủ, nhưng nàng không thấy mệt chút nào, so với ngày thường còn linh lợi hơn rất nhiều.

Cổ Lạc Nhi hưng phấn không thôi, hóa ra luyện công lại có ích như vậy.

Nếu không phải Lãnh Dạ đã cảnh cáo nàng, mỗi lần không nên luyện lâu, hơn nữa, không có ai chỉ đạo, sẽ có thể tẩu hỏa nhập ma thì nàng đã luyện thêm một lúc nữa.

Luyện công có thể bị nghiện nha.

Xe ngựa đi cả ngày, phía trước vẫn không gặp được nơi nào có thể dừng dân.

Đến khi hoàng hôn, Lãnh Dạ dừng xe ngựa dưới triền núi.

Nói với Cổ Lạc Nhi: “Gần đây không có thành trấn, chúng ta ở đây nghỉ một đêm. Người có thể ngủ trên xe ngựa.”

Cổ Lạc Nhi đương nhiên không có dị nghị.

Lúc Lãnh Dạ đang nường chim, nàng dạo quanh nghịch hoa dại.

Đi đường thật sự rất nhàm chán, không tìm được việc có thể làm.

Vừa nhổ một cây hoa dại lên, bỗng nhiên trên ngón tay truyền đến một cơn đau nhức.

Cổ Lạc Nhi đau đến mức kêu một tiếng, vứt hoa dại đi.

Sau đó, nàng bất ngờ phát hiện, trên ngón tay của mình đang có một con rết đỏ bám lên.

Cổ Lạc Nhi xem TV và đọc sách đã từng nhìn thấy rết.

Nhưng rết đỏ nàng lại chưa từng nhìn thấy.

Muốn ném con rết ra, nhưng nó lại bám chặt lấy tay nàng, vùng mãi cũng không ra.

Ngón tay chỗ bị rết bám biến thành màu tím đen, hơn nữa còn đang nhanh chóng lan ra tay nàng.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức oa oa kêu to.

“Xong rồi xong rồi, ta trúng độc rồi.”

Lãnh Dạ nghe vậy chạy sang, vừa nhìn thấy con rết đỏ trên ngón tay Cổ Lạc Nhi, sắc mặt vốn dĩ băng lãnh lập tức thay đổi.

Trong mắt chợt lóe lên một tia hoảng loạn.

Hắn bắt lấy tay Cổ Lạc Nhi, điểm mấy đại huyệt trên cánh tay nàng.

Sau đó chỉ trong nháy mắt, bắn bay con rết.

Con rết rơi xuống đất, cơ thể giãy dụa vài cái, sau đó bất động.

Hiển nhiên là đã chết.

Về mặt Lãnh Dạ ngưng trọng nói: “Đây là rết máu, trước kia từng nghe sư phụ nói qua, trên sách cổ cũng có ghi lại, nhưng chưa ai trông thấy tận mắt. Không nghĩ rằng trên đời lại có rết máu.”

(Nguyên văn: huyết ngô công. Dịch là huyết rết thì buồn cười quá)

Ngón tay Cổ Lạc Nhi kịch liệt đau nhức, sắc đen đang dần lan ra.

Chỉ có điều, sau khi bị Lãnh Dạ điểm huyệt, tốc độ dần chậm đi.

Nghe vậy sợ hãi hỏi: “Ta trúng độc rồi sao? Có nặng lắm không?”

Lãnh Dạ an ủi nàng: “Đừng lo, ta giúp ngươi vận công giải độc.”

Đỡ Cổ Lạc Nhi ngồi xuống đất, dẫn dò nàng.

“Cho dù bất luận thế nào, không được vận công chống cự, cũng không được loạn động, biết không?”

128. Chương 129: Trở Thành Cao Thủ 2

Cổ Lạc Nhi vội gật đầu.

“Ta nhất định sẽ không loạn động.”

Lãnh Dạ đặt tay lên lưng Cổ Lạc Nhi, giúp nàng vận công giải độc.

Một dòng nhiệt khí dọc theo sống lưng chuyển đến vai, sau đó theo cánh tay chạy thẳng đến ngón tay.

Đầu ngón tay vốn đang tê liệt bị dòng nhiệt kích động, vô cùng đau đớn.

Cổ Lạc Nhi khổ sở mà chịu đựng.

Khí đen tím tràn đầy với nhiệt khí.

Dần dần, màu tím đen chuyển thành tím nhạt, sau đó ngón tay rốt cuộc cũng khôi phục lại sắc thường.

Thế nhưng đầu ngón tay đột nhiên sinh ra một dòng khí vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, nháy mắt đã làm đông cứng dòng nhiệt khí Lãnh Dạ truyền cho nàng.

Phía sau, Lãnh Dạ cúi đầu “Hự” một tiếng.

Tiếp đó, Cổ Lạc Nhi liền cảm thấy nhiệt khí trên lưng càng thêm hung mãnh.

Băng hàn trên ngón tay dường như bị kích động, không khống chế nổi tán loạn trong cơ thể Cổ Lạc Nhi.

Toàn thân Cổ Lạc Nhi nhất thời cứng lại, không thể nhúc nhích.

Cả thân thể tựa như một khối băng đông cứng.

Nhưng khí tức trong cơ thể lại càng mạnh mẽ hơn.

Nó điên cuồng chạy loạn trong người, giống như con ngựa hoang gặp nguy hiểm, muốn tìm chỗ hồng để lao ra ngoài.

Nhiệt khí của Lãnh Dạ khổ sở chống lại nó, như muốn thu phục nó.

Song, khí băng hàn càng lúc càng thịnh, nhiệt khí của Lãnh Dạ lại càng ngày càng yếu.

Cổ Lạc Nhi muốn lên tiếng khuyên Lãnh Dạ, nếu không dấu lại khí băng hàn này thì thôi, đừng làm khó chính mình.

Nhưng miệng nàng hoàn toàn không mấp máy được, ngay cả một tiếng nhỏ cũng không phát ra được.

Nhiệt khí càng lúc càng yếu dần dần bị khí băng hàn áp trụ, nhưng khí băng hàn lại dần dần bị quy thuận theo.

Không điên cuồng chạy loạn như trước nữa.

Ngực Cổ Lạc Nhi giống như bị cuồng phong bão tố khuấy đảo vài lần, lúc đầu đau đớn không thôi, hiện giờ đau đến mức vô cảm, mất đi cảm giác.

Lãnh Dạ bắt đầu thở dốc.

Nhiệt khí càng lúc càng mỏng manh.

Có điều, khí băng hàn cuối cùng cũng không tiếp tục tán loạn, mà thuận thể chảy dọc theo kinh mạch Cổ Lạc Nhi.

Hơn nữa, nó cùng nhiệt khí của Lãnh Dạ dung hòa lại.

Khí tức vẫn đang rất băng hàn, những nơi nó đi qua chẳng những không đau đớn, mà lại có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Tựa như dưới cái nóng mùa hạ, được uống một hớp nước lạnh vậy.

Hết sức khoan khoái.

Bàn tay Lãnh Dạ để lên lưng Cổ Lạc Nhi yếu ớt buông xuống.

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ, muốn hỏi thăm y một chút, nhưng môi vẫn không phát ra tiếng như cũ.

Thân thể cũng không thể động đậy.

Phía sau, tiếng thở dốc vang lên rõ rệt.

Cổ Lạc Nhi thoáng an tâm.

Nếu y còn thở dốc, có lẽ vì dùng lực quá mức, thân thể mệt mỏi, không ảnh hưởng đến tính mạng.

Khí tức trong cơ thể còn đang du tẩu.

Cổ Lạc Nhi nhớ lại phương pháp luyện khí Lãnh Dạ dạy nàng đêm qua, thử dẫn dắt những luồng khí này.

Nàng vận dụng không được thuần thục cho lắm.

Mất một lúc công phu, khí tức mới theo suy nghĩ của nàng, chuyển động dọc theo kinh mạch nàng dự tính.

Sau đó từng chút từng chút chìm vào đan điền.

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ.

Đây gọi là nội lực sao?

Nàng không dừng nhận được nhiều nội lực như vậy, thật sự là quá tốt.

Tiếc rằng, luyện công tối kị nhất là thất thần, dưới sự vui mừng này của Cổ Lạc Nhi, bị phân tâm, khí tức lại bắt đầu chạy loạn.

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ, vội vàng thu lại tinh thần, chuyên tâm luyện công.

Nàng gạt bỏ tất cả tạp niệm, dần dần bước vào vật ngã lưỡng vong chi cảnh.

(vật ngã lưỡng vong chi cảnh: cảnh mà cả chủ thể nhận thức và đối tượng nhận thức đều biến mất.)

Nàng quên mất chỗ cần của con rết máu.

Quên mất sắc trời đang dần tối lại.

Thậm chí cũng quên rằng phía sau còn có Lãnh Dạ đang thở dốc vận công chữa thương.

Đúng vậy, Lãnh Dạ đã bị thương.

Vì giải độc cho Cổ Lạc Nhi, y bị độc của rết máu hóa thành khí băng hàn làm tổn thương.

Y biết loài rết máu.

Đây là một độc trùng vô cùng kịch độc, nhưng cũng là một kỳ trân hiếm có.

Nghe nói, người bị rết máu cắn, nếu như không được người khác cứu đúng lúc, sẽ chết trong vài bước.

Thế gian tuyệt không có giải được.

Nhưng nếu trước khi phát độc, được một cao thủ hóa giải độc lực thành nội lực, người này tự nhiên sẽ có thêm một thành nội lực.

Nói cách khác, trong cơ thể Cổ Lạc Nhi đang có một thành nội lực, so với Lãnh Dạ cao hơn rất nhiều.

Cũng vì thế, thời điểm Lãnh Dạ hóa giải độc lực, cơ hồ đã hao hết tất cả chân khí trong cơ thể.

Thiếu chút nữa thì mất hết toàn bộ.

Cũng may, trước kia y có cho Cổ Lạc Nhi dùng Ngọc Lộ Kim Phong đan.

Ngọc Lộ Kim Phong đan là một thần dược luyện công, ăn nó vào, hiệu quả luyện công tăng lên rất cao.

Nó dùng các loại dược liệu trân quý cùng trình tự chế tác phức tạp mà thành, thế gian này có thể chế được, chỉ có duy nhất Nhiễm Sương công tử ở Thu Diệp sơn trang.

Nghe nói, bản thân Nhiễm Sương công tử cũng chỉ có vài viên Ngọc Lộ kim phong đan.

Một lần cơ duyên xảo hợp, Nhiễm Sương công tử đã tặng Lãnh Dạ một viên.

Nhưng Lãnh Dạ tự xưng võ công cao cường, khinh thường dùng được vật để đề cao công lực bản thân, đan dược này vẫn luôn cất trên người.

Lần đó, khi lấy vòng ngọc bức Cổ Lạc Nhi, y thuận tay cho Cổ Lạc Nhi ăn Ngọc Lộ kim phong đan.

Lừa gạt nàng đó là Tiêu hồn tán.

Trên người y không còn thứ gì khác có thể lừa Cổ Lạc Nhi, đành phải dùng Ngọc Lộ Kim phong đan.

Dù sao y cũng không thêm dùng nó.

Nghĩ sao Lãnh Dạ y, đường đường dựa vào bản lĩnh của mình để chế ngự địch nhân, lại mang độc dược trên người?

Đến như một nửa giải dược cho Cổ Lạc Nhi uống, thực ra cũng chỉ là bổ dược thôi.

Đây chính là nguyên nhân Đông Phong Túy chẩn mạch cho Cổ Lạc Nhi nhưng không phát hiện ra dấu hiệu trúng độc.

Bởi căn bản nàng đâu có trúng độc.

Đáng thương thay Cổ Lạc Nhi, vì Ngọc Lộ Kim Phong đan này, bị ép phải ngủ cùng Đông Phong Túy mỗi đêm.

Đáng thương thay Đông Phong Túy, vì Ngọc Lộ Kim Phong đan này, bị ép phải đáp ứng yêu cầu của Lãnh Dạ, tới Ma Thiên nhai.

Dưới tác dụng của Ngọc Lộ Kim phong đan, cộng thêm chân khí của Lãnh Dạ, cuối cùng cũng thành công chuyển độc của rết máu hóa thành nội lực trong người Cổ Lạc Nhi.

Nhưng bản thân Lãnh Dạ cũng chịu nội thương rất nặng.

Lãnh Dạ khoanh chân ngồi dưới đất, vận công chữa thương.

Trên đường có tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến.

Lãnh Dạ cẩn thận lắng tai nghe.

Đi tới có hai người, tiếng bước chân rất nặng, hiển nhiên chỉ biết chút công phu thô thiển.

Lãnh Dạ nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lo lắng nhất chính là Đông Phong Túy đuổi kịp.

Nhưng tâm tư y lại căng lên rất nhanh.

Ví như bình thường, loại mèo cào này y không thêm để trong mắt.

Nhưng hiện tại, y bị trọng thương, Cổ Lạc Nhi vẫn chưa thu nội lực vào trong đan điền.

Giờ phút này, hai người bọn y không khác gì trẻ sơ sinh không có năng lực phản kháng.

129. Chương 130: Cứu Người

Lãnh Dạ tuy nóng nảy, nhưng trong lòng không rối loạn.

Y khẩn trương vận công, hi vọng có thể ngưng tụ chút chân khí.

Chỉ cần một chút thôi, y có thể đuổi những người này đi.

Trong lòng càng hi vọng, nếu chỉ là người qua đường thì tốt.

Đáng tiếc, sự việc lại không như mong đợi của y.

Hai người kia đi đến trước xe ngựa, la lớn: “Ô, Vương Ngũ, mau nhìn xem, ở đây có một chiếc xe ngựa. Đúng là vận khí tốt.”

“Ừ nhỉ, nhìn có vẻ rất đáng tiền.”

“Lấy đi thôi.”

“Không thành vấn đề. Ê, Lưu Tứ, bên kia có hai người.”

Tiếng bước chân đi về phía Lãnh Dạ và Cổ Lạc Nhi.

Một ngón tay chọc chọc lên người Lãnh Dạ, sau đó lại có một bàn tay mò mẫm trên ngực y.

Lãnh Dạ nén giận.

Chân khí của y chưa tụ đủ, y không thể phản kháng.

Lại nghe thấy bên Cổ Lạc Nhi truyền đến tiếng kêu.

“Lưu Tứ, bên người thu hoạch thế nào? Ta đến coi trên người tên hầu này có thứ gì đáng giá không.”

Lãnh Dạ chợt mở mắt.

Y trông thấy một cánh tay lông lá đang chuẩn bị mò vào người Cổ Lạc Nhi, mà Cổ Lạc Nhi đang khép chặt mắt, không hề phát hiện.

Lãnh Dạ quát to: “Dừng tay.”

Tinh quang trong mắt chớp động, chân khí chợt bạo phát.

Nhắc tay một cái đã đánh bay tên Lưu Tứ đang sờ loạn trước ngực y.

Lưu Tứ oa oa kêu to, bay về phía Vương Ngũ.

Đầu của lão vừa vặn đánh trước ngực Vương Ngũ, hai tên cùng ngã lăn ra phía sau.

Lần này đã dùng hết toàn bộ khí lực của Lãnh Dạ, y ngồi dưới đất, người không đứng dậy nổi, đành phải âm thầm điều tức.

Lưu Tứ với Vương Ngũ bị dọa mất mật, một lúc lâu mới dám đứng lên, cùng nhau bỏ chạy.

Song, đang chạy trên đường, Lưu Tứ lại dừng lại, kéo Vương Ngũ.

“Không đúng, người nhìn xem, người kia sao không đuổi theo chúng ta? Có phải y không thể đi được không?”

Vương Ngũ cũng quay đầu nhìn Lãnh Dạ.

“Đúng thế, người không nói ta cũng không phát hiện. Y nhất định bị tàn phế.”

“Đúng vậy, chỉ cần chúng ta không tới gần y là được.”

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Nói cho cùng, các người vẫn muốn đến chỗ xe ngựa phải không?”

Hắn cố ý nói băng quơ, hai người kia sẽ không dám tiến lại đây.

Hai tên sau một lúc do dự, cuối cùng vẫn không chịu được sức hấp dẫn của xe ngựa, lại thử thăm dò, đùn đẩy nhau đi lên.

Lãnh Dạ thầm kêu khổ.

Vừa rồi bạo phát một phen, tiêu sạch chân khí ít ỏi y vừa ngưng tụ.

Hiện giờ trong cơ thể trống rỗng, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Xem ra hôm nay khó tránh khỏi tai vạ, tổn thất tiền bạc là việc nhỏ, chỉ sợ còn phải chịu nhục.

Lãnh Dạ nhìn thấy Cổ Lạc Nhi bên cạnh.

Cổ Lạc Nhi vẫn nhắm mắt ngồi như cũ, không có một chút phản ứng với bên ngoài.

Vương Ngũ và Lưu Tứ dần dần vào trong xe ngựa, thấy Lãnh Dạ vẫn ngồi im không nhúc nhích, lá gan càng lớn hơn.

Lưu Tứ mắt nhìn Lãnh Dạ, nhảy lên xe ngựa, có vẻ muốn đi.

Lãnh Dạ mong sao cho chúng đánh xe ngựa đi luôn.

Chỉ cần qua đêm nay, nội thương của hắn khỏi hẳn, chân khí khôi phục, sẽ không phải sợ bọn tiểu mao tặc này.

Xe ngựa tiến về phía trước vài bước, Lưu Tứ lại dừng xe.

Nhảy xuống xe, kéo Vương Ngũ nói: “Thấy chưa? Tiểu tử này chỉ dọa người, y vốn không làm gì được chúng ta.”

“Đúng,” Vương Ngũ tán thành, “Chỉ cần chúng ta không tới gần y thì chẳng sao cả.”

“Đi, đến xem trên người thằng hầu kia có gì không.”

Hai tên cùng đi về phía Cổ Lạc Nhi.

Mắt thấy Cổ Lạc Nhi sắp bị hai tên kia vũ nhục.

Hai tên kia sờ lên người Cổ Lạc Nhi, há lại không biết nàng là nữ nhân.

Lãnh Dạ khẩn trương, tay nhất lấy một hòn đá nhỏ bên cạnh, dùng sức bắn ra.

Y không có chân khí, nhưng vẫn có sức bắn hòn đá nhỏ này.

Không ngờ, tay y vô lực, mất đi chính xác, vốn bắn về phía Lưu Tứ nhưng hòn đá nhỏ lại bay lên người Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi sau khi đã thu công lại, đột nhiên bị hòn đá tấn công, làm cho thần chí khôi phục.

Mở mắt ra, nhìn thấy hai tên có dáng vẻ bỉ ổi đang lại gần, nhất thời không hiểu.

Kêu lên với bọn chúng: “Này, các người định làm gì?”

Thần chí nàng vẫn chưa rõ ràng, quên phải thay đổi giọng nói.

Hoàn toàn là giọng của nữ nhân.

Lưu Tứ với Vương Ngũ ngẩn người, lập tức hiểu ra, không khỏi mừng rơn.

“Hóa ra là một con nhóc, quá tốt rồi, hôm nay hai ông đây lại được vui vẻ.”

Lãnh Dạ bình tĩnh nói: “Lạc Nhi, đừng hoảng hốt, dựa theo cách ta dạy mà đánh bọn chúng.”

Niệm ra khẩu quyết.

Cổ Lạc Nhi dựa theo y nói, vận khí đan điền, chuyển động dọc theo kinh mạch.

Khí băng hàn trong đan điền dần được dẫn ra, ngưng tụ trong bàn tay.

Cổ Lạc Nhi cảm thấy lòng bàn tay như nhảy loạn, khí tức như muốn thoát khỏi tay, chạy ra bên ngoài cơ thể.

Trong lòng hoảng sợ.

Vừa hoảng sợ, khí tức lại lui về đan điền.

Lãnh Dạ niệm xong khẩu quyết, nói: “Ngắm vào bọn chúng, phát chân khí ra ngoài.”

Vương Ngũ và Lưu Tứ giật mình, chẳng lẽ đây là công phu để đánh người?

Đạp đạp lùi về sau vài bước.

Cổ Lạc Nhi bối rối giơ tay lên, dựa theo lời Lãnh Dạ, muốn phát chân khí ra ngoài.

Nhưng vừa rồi mới hoảng hốt, khí tức đã lui về đan điền, bàn tay không còn chân khí để phát ra.

Nàng bày ra tư thế, hoàn toàn không phát huy tác dụng.

Vương Ngũ và Lưu Tứ kinh hồn bạt vía nhìn tay Cổ Lạc Nhi đẩy đẩy về phía chúng vài cái, nhưng trên người chúng vẫn y nguyên, ngay cả vạt áo cũng không động đậy.

Không khỏi cười ha hả.

“Quả nhiên chỉ dọa người.”

Cổ Lạc Nhi lúc này đã hiểu được tình hình đang xảy ra, tỉnh táo nghĩ cách đối phó.

Đáng tiếc cơ nỏ Lãnh Dạ cho nàng không có trên người, nếu không, hai tên kia há không thể đối phó được.

Cổ Lạc Nhi định đứng dậy ra chỗ xe ngựa lấy cơ nỏ, nhưng chân lại mềm oặt, không có chút khí lực nào.

Vừa rồi nàng còn chưa thu hết công, liền bị hòn đá nhỏ của Lãnh Dạ đánh tỉnh.

Vì thế, khí lực trên chân, tạm thời chưa khôi phục được.

Lãnh Dạ trầm tĩnh nói: “Lạc Nhi, đừng hoảng hốt, làm lại.”

Lúc này trong lòng Cổ Lạc Nhi đã có chuẩn bị, biết khi nào phải phát ra chân khí.

Vì thế không hề lúng túng, tiếp tục vận khí lên lòng bàn tay.

Lưu Tứ và Vương Ngũ thấy tay Cổ Lạc Nhi ngấm về phía chúng, nghĩ rằng nàng chỉ phô trương thanh thế.

Không chút sợ hãi, ha hả cười tiến đến.

Cổ Lạc Nhi vừa dùng sức, chân khí trong tay đang chờ vận sức dâng lên, vừa chuẩn xác lại hung hãn đánh về phía bọn chúng.

Lưu Tứ và Vương Ngũ kêu thảm một tiếng, bay lên cao, sau đó từ trên không trung ngã nhào xuống.

Rốt cuộc không bỏ dây nỏ.

130. Chương 131: Cứu Người (2)

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức kêu lên thất thanh.

Trời ạ, nàng lại giết người ư?

Lần trước, Phùng Thái úy phái người phục kích nàng, nàng không cẩn thận ấn nút màu lam trên cơ nỏ, bắn ra độc châm, kết quả giết chết ba người.

Hôm nay nàng lại giết người sao?

Trời ạ, Lãnh Dạ quả nhiên là sát thủ, dính líu với y một chút cũng phải giết người.

Dưới sự sợ hãi của Cổ Lạc Nhi, toàn bộ khí tức trong cơ thể lại chạy loạn.

Chỉ kêu lên một tiếng, rồi không phát ra được tiếng nào nữa.

Đàn ông phải yên lặng ngồi điều tức.

Lưu Tứ và Vương Ngũ không nhúc nhích nằm trên đất, không biết còn sống hay đã chết.

Lãnh Dạ yên tâm, ngồi dưới đất vận công.

Khó khăn lắm mới tập hợp được một chút nội lực, y run rẩy đứng lên, đi đến trước mặt hai tên cướp.

Cúi người ngồi xuống.

Chúng bị trọng thương, nhưng chưa tắt thở.

Chúng thấy Lãnh Dạ đến nhìn, vô cùng hoảng sợ.

Tiếng Vương Ngũ yếu ớt nói: “Người, người muốn làm, làm gì?”

Lưu Tứ ra sức khởi động thân thể, định bò lại phía sau.

Lãnh Dạ không còn nhiều khí lực để một chưởng giết chúng.

Thấy trên lưng Lưu Tứ đeo đao, rút ra, gọn gàng vung lên cổ bọn chúng.

Hai tên lần nữa phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, máu tươi bắn đầy đất.

Cổ Lạc Nhi vận công, cơ thể vẫn chưa động đậy được, nhưng lại có thể nói chuyện.

Thấy thế sợ tới mức không nhẹ.

Nàng chưa từng chứng kiến tận mắt người khác giết người.

Lần trước dùng độc châm trên cơ nỏ hại chết ba người, dù sao cũng bởi trúng độc mà chết, hơn nữa xuất phát từ tự vệ nàng mới giết người.

Cho nên tuy sợ, tuy áy náy, nhưng sau đó cũng không để việc này trong lòng.

Hôm nay, hai tên cường đạo tuy xấu xa, nhưng đã không còn sức phản kháng.

Tại sao Lãnh Dạ còn muốn giết chúng?

Trước đây, sát thủ đối với nàng mà nói chỉ là một khái niệm, chưa ý thức rõ ràng được sự tàn nhẫn của y.

Lãnh Dạ tuy uy hiếp nàng, nhưng tổng thể không xấu xa với nàng.

Bởi vậy, nàng không có ác cảm gì với y.

Tối qua, Lãnh Dạ dạy nàng luyện công, thậm chí nàng còn có chút cảm kích y.

Nhưng giờ đây, Lãnh Dạ trước mặt, một Lãnh Dạ giết người không chớp mắt, khiến nàng chân chính hiểu được.

Cái gọi là sát thủ.

“Tại sao người phải giết chúng? Tội của chúng không đáng chết.”

Cổ Lạc Nhi chất vấn.

Lãnh Dạ dừng dừng trả lời.

“Khẩu quyết ta vừa niệm cho người, là tuyệt học của Cô Hồng bảo, tâm pháp trong Vô ảnh phiêu miểu chưởng. Tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Hóa ra là như vậy.

Hai tên bất hạnh kia đã nghe được tâm pháp này, cho dù bọn chúng nhớ hay không nhớ, cho dù chúng có học được hay không, Lãnh Dạ tuyệt đối sẽ không lưu lại chúng trên đời.

Người chết là an toàn nhất, không phải sao?

“Như vậy còn ta? Ta mới học xong tâm pháp này, lại còn có thể sử dụng nó, người cũng muốn giết ta phải không?”

Lãnh Dạ liếc nàng một cái, không để ý tới nàng, khoanh chân ngồi xuống đất vận công.

Trong lòng y cũng không yên.

Vừa rồi, dưới tình huống nguy cấp, buộc y phải dạy Cổ Lạc Nhi dùng Vô ảnh phiêu miểu chưởng.

Nhưng y nên đối phó với Cổ Lạc Nhi thế nào, trong lòng quả thật không quyết định được.

Lẽ ra, nên để nàng giống hai tên đang nằm trên đất kia, vĩnh viễn im lặng.

Thế nhưng, ý nghĩ này vừa hiện lên, lập tức bị Lãnh Dạ phủ tuyệt.

(Phủ tuyệt: tuyệt đối phủ nhận)

Không có lý do gì hết, phủ tuyệt là phủ tuyệt.

Thẳng đến sáng hôm sau, Lãnh Dạ mới tìm ình một lý do tốt nhất.

Cổ Lạc Nhi là con tin của y, cho nên tạm thời y không thể động đến nàng.

Trị thương cả một đêm, nội tức của cả hai đều khá hơn.

Nhưng Cổ Lạc Nhi không có nội lực, không thể sử dụng chiêu thức nào.

Không khác gì người không có võ công.

Ngay cả Vô ảnh phiêu miểu chưởng cũng không phát ra được.

Cũng không biết vì thấy Lãnh Dạ giết người, trong lòng nàng có chướng ngại, hay bởi tối qua dưới tình thế cấp bách nàng mới phát ra một chưởng vô cùng uy lực ấy.

Hiện giờ, không còn nguy hiểm, tâm tình không khẩn trương, ngay cả vô ảnh phiêu miểu chưởng cũng không hiệu nghiệm.

Lãnh Dạ để Cổ Lạc Nhi lên xe, còn y vẫn điều khiển xe ngựa như trước.

Về phần hai thi thể trên mặt đất, Lãnh Dạ không thèm liếc một cái.

Trước khi lên xe ngựa, Cổ Lạc Nhi chần chừ, không chịu lên xe.

Lãnh Dạ bình tĩnh như không nói.

“Lạc Nhi, ngươi không chạy thoát được đâu, ngươi vẫn chưa biết sử dụng nội lực. Hơn nữa, tiêu hồn tán trong người ngươi còn chưa được giải.”

Cổ Lạc Nhi đành phải leo lên xe ngựa, im thin thít ngồi trên xe.

Từ khi tận mắt nhìn thấy Lãnh Dạ giết người, giương như giữa hai người có một sự ngăn cách.

Xe ngựa đi ra thật xa, Lãnh Dạ mới nói.

“Lạc Nhi, hai tên kia cướp tiền cướp sắc vô số lần, nhìn hành động của chúng, không coi mạng người ra gì. Giết chúng, là đúng người đúng tội. Nếu không giết, không biết sau này còn bao nhiêu người phải chịu thủ đoạn của chúng.”

Cổ Lạc Nhi bùi ngùi thở dài.

Lãnh Dạ nói không phải không có lý.

Chỉ có điều, trong lòng nàng vẫn bị lấp kín.

“Chờ đến khi lợi dụng ta xong, ngươi cũng sẽ giết ta như bọn chúng sao?”

Giọng nàng rất thấp, như đang hỏi Lãnh Dạ, cũng giống như tự hỏi chính mình.

Lãnh Dạ trầm mặc.

Rất lâu sau, Cổ Lạc Nhi cứ ngỡ hắn không trả lời mình, hắn lại thấp giọng nói.

“Ta sẽ không giết ngươi. Song, cũng không thể cứ vậy mà bỏ qua.”

“Ngươi muốn ta như thế nào?”

Lãnh Dạ không trả lời, vung roi ngựa lên, điều khiển xe ngựa đi rất nhanh.

Đông Phong Túy xuất phát từ Hoàng thành, ngày đêm lên đường tới Cô Hồng bảo.

Cũng giống như Lãnh Dạ, mỗi đêm hắn chỉ tĩnh tọa một canh giờ, nghỉ ngơi một lát rồi lại cưỡi ngựa lên đường.

Muốn đuổi kịp Lãnh Dạ và Cổ Lạc Nhi trước khi bọn họ đến Cô Hồng bảo.

Đối với Cô Hồng bảo, Đông Phong Túy khá hiểu biết.

Xung quanh có các cơ quan cực kỳ lợi hại, chưa một ai có thể xông vào.

Nếu Cổ Lạc Nhi bị Lãnh Dạ mang về Cô Hồng bảo, hắn không nắm chắc có thể cứu nàng trở về.

Đông Phong Túy cấp tốc lên đường, trong lòng vẫn luôn tự trách.

Tại sao hắn không kiềm chế được chính mình, phải vội vàng phong Cổ Lạc Nhi làm hậu?

Lãnh Dạ vốn áp chế hắn tới Ma Thiên Nhai ba tháng sau.

Lẽ ra, trong lúc này hắn không nên để Cổ Lạc Nhi như vậy.

Có lẽ, chính vì hắn phong Cổ Lạc Nhi làm hậu, làm cho quan hệ của hai người trở nên đặc biệt.

Cho nên Lãnh Dạ mới quyết định lại, dứt khoát cưỡng ép Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy phỏng đoán Lãnh Dạ sẽ nhanh chóng mang Cổ Lạc Nhi về Cô Hồng bảo, nhưng không ngờ ý lại đổi ý giữa đường.

Dùng xe ngựa thay vì cưỡi ngựa, mang Cổ Lạc Nhi về Cô Hồng bảo bằng đường vòng.

Bởi vậy, Đông Phong Túy lại là người đến Cô Hồng bảo trước.

131. Chương 132: Cứu Người 3

Ánh mặt trời chói mắt.

Lâu vũ được kiến tạo như những mỏm nhám thạch lớn, dưới ánh mặt trời phản xạ bạch quang chói mắt.

(lâu vũ: lầu gác mái hiên)

Tầng tầng lớp lớp lâu vũ, tựa như một tòa thành nhỏ.

Đây là Cô Hồng bảo khiến người trong giang hồ nghe danh đã khiếp sợ.

Xung quanh bảo, là một vùng sông nước, đi qua cầu treo mới có thể vào trong.

(Bảo: lô-cốt, hoặc những thành trấn có tường bao quanh)

Đang gác trên lầu trước đại môn Cô Hồng bảo, mấy tên thủ vệ sắc mặt khẩn trương tập trung nhìn về phía bóng đen bên kia sông.

Dưới nón là lụa đen che mặt, thân khoác áo choàng đen, đây chẳng phải là Đạp Tuyết công tử trong truyền thuyết sao?

“Người đến là ai? Hãy xưng tên ra.”

Thủ vệ cả gan quát.

Giọng nói yếu hơn ngày thường, mang theo chút sợ hãi không che dấu được.

“Đạp Tuyết.”

Đông Phong Túy bình tĩnh nói.

“Lãnh Dạ đâu? Bảo y tới gặp ta.”

“Bảo chủ tạm thời không muốn gặp người, hôm khác người hãy trở lại.”

Lãnh Dạ trước khi đổi lộ tuyến, đã dùng bồ câu đưa tin báo về Cô Hồng bảo.

Nếu Đạp Tuyết công tử hoặc Đông Phong Túy đến, hãy tìm cách kéo dài thời gian.

Đông Phong Túy kiểm chế lửa giận trong lòng, vẫn dùng thanh âm bình tĩnh nói.

“Thỉnh chuyển lời đến quý bảo chủ, Đạp Tuyết hôm nay không thể không gặp y.”

Thủ vệ biết rõ Lãnh Dạ không có ở trong bảo, đầu thế vào bảim báo, ý vào cơ quan lợi hại của Cô Hồng bảo, mạnh mẽ ngăn cản Đông Phong Túy.

“Đã nói rồi, bảo chủ không gặp người. Mời Đạp Tuyết công tử quay về.”

Đông Phong Túy há chỉ vì vài lời ấy mà phải trở về?

Biết rõ Cô Hồng bảo sẽ không dễ dàng để hấn vào, cũng biết Lãnh Dạ dùng Cổ Lạc Nhi uy hiếp hấn, không phải mời hấn đến làm khách.

Đông Phong Túy hừ lạnh một tiếng, rút trường kiếm ra, nhất mực xông vào bên trong.

Thủ vệ thấy thế, sợ hãi kêu to.

“Coi chừng, hấn muốn xông vào. Mau bắn tên.”

Trên tường thành vốn bằng phẳng, bỗng nhiên hiện ra rất nhiều lỗ nhỏ.

Trong từng lỗ nhỏ, đều lóe lên sắc kim khí.

Không biết ai đã phát lệnh, thoáng chốc tên bay như mưa, bắn về phía Đông Phong Túy.

Trên mũi tên ánh ra sắc lam, đúng là độc tiễn.

Đông Phong Túy vung kiếm gạt những mũi độc tiễn bay đến trước mặt, vung người nhảy lên.

Mũi chân đạp lên trên độc tiễn, mượn lực lướt về bên kia sông.

Vừa rồi, hấn đã cân nhắc, nước sông quá rộng, một lần nhảy sẽ không đến bên kia sông được.

Tất phải mượn lực dòng sông, khó tránh khỏi bị ướm để giày.

Hiện giờ, có những mũi tên này, giảm không ít chuyện cho hấn.

Mắt thấy Đông Phong Túy sắp đến đây, tên bắn ra càng ngày càng gấp rút.

Có người đang kêu: “Dưới thân hấn phòng bị kém, mau bắn.”

Mấy chục mũi tên lập tức từ dưới hướng lên phóng tới Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy như có mắt dưới chân, có thể di chuyển tự nhiên trong không trung.

Chỉ thấy bóng chân chớp động, không đợi mọi người thấy rõ, độc tiễn vốn bắn về phía Đông Phong Túy bay loạn khắp nơi.

Có vài mũi tên chuẩn xác bắn vào mấy người vừa ra lệnh cùng mấy lỗ nhỏ bắn ra tên mạnh nhất.

Bên trong tường phát ra vài tiếng kêu thảm thiết sau đó không còn tiếng động nào.

Đông Phong Túy vững vàng tiến lên đỉnh tường thành.

Không ngờ, mũi chân hấn vừa chạm vào đỉnh thành, trên tường đột nhiên đâm ra chông sắt dài đến nửa thước.

Chông sắt cực kỳ bén nhọn, nếu Đông Phong Túy đụng phải chúng, không thể không bị đâm đến thủng chân.

Dưới tình thế cấp bách, Đông Phong Túy nghiêng người một cái, trường kiếm trong tay đâm vào chớp tường, mượn lực bay vào trong tường thành.

Nghênh đón hấn trong tường, không phải là một khoảng sân trống an toàn.

Mà là những tấm lưới lớn đầy gai sắc.

Có lẽ để không cho người khác xông vào bảo nên những tấm lưới lớn này không cố định, mà do người kéo, nắm giữ ở dưới đón đợi người khác nhảy vào.

Nếu như rơi vào trong tấm lưới đó, há bảo toàn được mạng.

Người thường có thể thoát lên đầu tường đã là vô cùng may mắn, nhưng dưới tình huống này, tuyệt nhiên không thể chạy khỏi những tấm lưới lớn kia.

Nhưng Đông Phong Túy chính là Đông Phong Túy.

Hấn chỉ liếc sơ qua, đã nhìn thấy những tấm lưới này dựa theo Ngũ hành trận pháp mà di chuyển.

Trong ánh hỏa thạch, nhìn một vị trí chuẩn xác, nhẹ nhàng tiếp đất.

Dưới chân hấn, người đang kéo tấm lưới lớn đứng lúc giẫm lên chỗ ấy.

Bị Đông Phong Túy đánh một chưởng lên gáy, ngã xuống đất.

Tất cả lưới đều ngừng di chuyển.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn Đông Phong Túy.

Chưa từng có ai dám xông qua tường vây của Cô Hồng bảo.

Còn có thể vào bên trong tường, hơn nữa còn không hề hấn gì, đúng là một thần nhân.

Đông Phong Túy lại ngẩng mặt nhìn lâu vũ trùng điệp phía trước, thần sắc ngưng trọng.

Mỗi một thành tường, đều trùng trùng cửa khẩu, mạng treo lơ lửng, muốn xông vào trọng địa trong Cô Hồng bảo, nào có dễ dàng.

Nhưng Cổ Lạc Nhi đang nằm trong tay Lãnh Dạ, hấn không thể không xông vào.

Không phải chưa từng nghĩ đến, vì sao Lãnh Dạ không đến gặp hấn, phải bày ra chiêu độc này, rõ ràng là muốn đẩy hấn vào chỗ chết.

Nhưng Đông Phong Túy một lòng nghĩ đến an nguy của Cổ Lạc Nhi, chỉ coi như Lãnh Dạ đang làm khó hấn.

Hấn vốn luôn tự trách, tự trách mình không thể bảo vệ cho Cổ Lạc Nhi, làm liên lụy tới nàng.

Giờ phút này càng cảm thấy, vượt qua muôn vàn khó khăn cứu nàng trở về mới đúng theo lý thường phải làm.

Trong lòng mới có thể giữ thăng bằng một chút.

Há có thể vì khó khăn mà lùi bước.

Đánh vỡ đầu hấn cũng không nghĩ ra, Lãnh Dạ lại sợ Cổ Lạc Nhi mệt mỏi, lựa chọn một con đường xa hơn.

Trong truyền thuyết, Lãnh Dạ cực kỳ lãnh khốc vô tình, chưa bao giờ thương hoa tiếc ngọc.

Nghe nói, thủ hạ của y không thiếu nữ sát thủ.

Trong đó, nhiều người vì ngưỡng mộ y mà vứt bỏ danh phận danh môn chính phái, cam nguyện đắm đuối danh hiệu giang hồ mỹ nữ sát thủ.

Nhưng Lãnh Dạ đối đãi với các nàng bình đẳng như nam sát thủ, không hề vì thân phận nữ tử mà cư xử khác biệt.

Càng không vì sắc đẹp của các nàng mà động tâm.

Còn nghe nói, từng có cừu gia vì muốn báo thù Lãnh Dạ, thiết hạ các loại bẫy, kể cả mỹ nhân kế.

Nhưng mỹ nhân hoạt sắc sinh hương ở trước mặt Lãnh Dạ, ngồi cùng bàn ghế chẳng có gì khác hơn, thậm chí còn không bằng cả cái bàn.

Bàn ghế còn có thể ngồi lên, trang trí gì đó.

Nhưng mấy mỹ nhân này, chỉ biết nói lung tung khiến y bực bội.

Chẳng ai có thể tưởng tượng, Lãnh Dạ lại phá lệ với Cổ Lạc Nhi, phá vô số lệ.

Mà ngay cả bản thân Lãnh Dạ cũng không thể tưởng được.

Y đánh xe ngựa, nhanh chóng chạy về phía Cô Hồng bảo.

Lúc này vì biết Cổ Lạc Nhi đã có nội lực thâm hậu, không còn sợ nàng mệt nữa.

Bởi vậy, buổi chiều chỉ tĩnh tọa một lúc, khôi phục tinh thần rồi tiếp tục lên đường, giống như vài ngày trước xuất phát từ Hoàng thành.

Cổ Lạc Nhi ngồi trên xe ngựa, mỗi ngày luyện công một chút, cũng không cảm thấy đi đường vất vả.

Rất nhanh, hai người đã về đến Cô Hồng bảo.

Vừa mới đến bên ngoài Cô Hồng bảo, vẫn còn đang ở bên kia sông, Lãnh Dạ đã cảm thấy sự tình không được bình thường.

132. Chương 133: Cứu Người 4

“Không ổn.”

Lãnh Dạ nói nhỏ.

“Sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi đang ở trong xe nghe thấy lời của y, thuận miệng hỏi.

Bởi Lãnh Dạ trước giờ vốn không nhiều lời, hơn nữa còn rất bình tĩnh, chuyện lớn thế nào y cũng không đặt trong lòng.

Nhưng bây giờ, y lại nói ra hai chữ “Không ổn”, đã nói lên tính chất cực kỳ nghiêm trọng của sự tình.

Cổ Lạc Nhi vén màn lên, thấy bọn họ đã đi đến gần một tòa thành nhỏ.

Nói là tòa thành thì cũng không hẳn, bởi vì tường thành bị sông nước vây quanh kiểu như một lâu vũ trùng điệp.

Rõ ràng là một nơi như trang viên.

Chỉ thoáng nghĩ, Cổ Lạc Nhi đã hiểu ra, đây là Cô Hồng bảo.

“Đây là Cô Hồng bảo sao?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Phải, chúng ta đến nơi rồi.”

Giọng nói của Lãnh Dạ vẫn bình tĩnh như trước.

Tựa như người nói “Không ổn” không phải là y.

Tâm tình Cổ Lạc Nhi thoáng trầm xuống, bọn họ đã đến Cô Hồng bảo rồi, nhưng Đông Phong Túy vẫn chưa đuổi kịp bọn họ.

Một khi đã tiến vào bên trong, Đông Phong Túy muốn cứu nàng ra ngoài, chỉ sợ còn khó hơn.

Thủ vệ canh cửa đã nhận ra Lãnh Dạ từ xa, vội vàng thả cầu treo xuống.

Lãnh Dạ đánh xe đi qua cầu treo, đi vào cửa lớn.

Hỏi thủ vệ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thủ vệ run giọng bẩm báo.

“Bảo chủ, không hay rồi, Đạp Tuyết công tử đang xông vào. Bảo chủ, ngài trở về thật tốt quá, bằng không chỉ sợ Cô Hồng bảo của chúng ta khó giữ được.”

“Hắn vào đến đâu rồi?”

“Chỉ sợ, chỉ sợ đã sắp vào Hồng Ảnh các.”

Hồng Ảnh các là trọng địa của Cô Hồng bảo, cũng là trạm kiểm soát cuối cùng.

Lãnh Dạ nghe xong sắc mặt biến đổi.

Trung tâm bảo truyền đến tiếng nổ lớn, đúng là từ phía Hồng Ảnh các.

Lãnh Dạ quay lại nói vào trong xe: “Lạc Nhi, ra đây.”

Lại thấy Cổ Lạc Nhi từ trong xe chui ra.

Cổ Lạc Nhi đương nhiên nghe thấy cuộc nói chuyện của Lãnh Dạ và thủ vệ.

Nghe nói Đạp Tuyết công tử đã tới cứu nàng, trong lòng xen lẫn ngọt ngào cùng cảm động không kể xiết.

Tuy chưa có chứng cứ xác thực, nhưng trong lòng nàng cảm nhận, Đông Phong Túy với Đạp Tuyết công tử đã sớm là một.

Hắn đến đây, hẳn thật sự đã đến.

Bạch mã hoàng tử đến cứu công chúa gặp nạn.

Nghe thấy lời thủ vệ, chỉ sợ khó giữ được Cô Hồng bảo, nàng lại càng cao hứng.

Sùng bái với Đạp Tuyết công tử cũng cao hơn một tầng.

Cô Hồng bảo là nơi nào?

Là nơi không ai dám xông vào, hẳn lại còn phá được hết.

“Lãnh Dạ công tử, Hồng Ảnh các ở đâu? Chúng ta nhanh tới xem một chút đi.”

Trên mặt nàng cười hi hi.

Cả một đường, Cổ Lạc Nhi hầu như không quá tươi cười.

Đây cũng có thể lý giải, ai bị bắt làm con tin còn có thể cười được?

Nhưng bây giờ, nụ cười trên mặt nàng từ đáy lòng, khiến cho Lãnh Dạ không chút nào yêu thích.

Đừng nói yêu thích, căn bản rất tức giận.

Nàng nghe nói Đạp Tuyết công tử sắp xông vào bảo thành công mới vui vẻ thế sao?

Thủ vệ trông thấy Cổ Lạc Nhi từ trong xe ra, cả kinh suýt rớt con người.

Vội vàng lấy tay dụi dụi mắt, lại nhìn kỹ, Cổ Lạc Nhi vẫn đứng trước mặt hắn như cũ.

Lúc này mới tin tưởng, bảo chủ nhà hắn thật sự đã dẫn theo một nữ tử trẻ tuổi về.

Nếu nói Lãnh Dạ mang nữ tử trở về thì cũng không hiếm lạ.

Trước kia, có vài lần, Lãnh Dạ mang nữ nhân về bảo.

Nhưng cách mà y mang về thế nào?

Phải là người biết cưỡi ngựa tốt, tự phải cưỡi ngựa, cùng lắm thì mặt mày u ám một chút.

Nếu người ấy không biết cưỡi ngựa thì thảm rồi, bị Lãnh Dạ lật ngược sau lưng ngựa, không bị lấn qua lộn lại đến chết mới lạ.

Mà hiện giờ, nữ tử này rõ ràng ngồi trên xe ngựa, do chính tay bảo chủ đánh xe mang về.

Khẩu khí bảo chủ gọi nàng còn thân thiết như vậy.

Đừng trách thính giác thủ vệ không tốt.

Thanh âm của Lãnh Dạ gọi Cổ Lạc Nhi giờ phút này đúng thật vẫn lạnh lùng, nhưng so với khẩu khí ngày thường y nói đều động lại lãnh ý mà nói, ngữ khí hiện giờ có thể cho là thân thiết.

Nhưng lời nói kế tiếp của Lãnh Dạ có chút ngoài dự kiến của hắn.

Lãnh Dạ giữu cợt nói: “Người đừng cao hứng quá sớm, cho dù hắn qua được các cửa ải, nhưng hắn sẽ không vượt qua được đồng nhân trận.”

Thủ vệ nghe có chút mờ mịt.

Không phải mờ mịt vì lời nói của bảo chủ, mà là khẩu khí nói chuyện.

Sao hắn có cảm giác, cảm giác trong đó có chút hả hê?

“Đồng nhân trận? Là gì vậy? Chúng ta đi nhanh đi.”

Cổ Lạc Nhi cũng biết, lời nói của Lãnh Dạ không phải đang dọa nàng.

Đồng nhân trận này, hắn là rất nguy hiểm.

Lãnh Dạ cũng không nhiều lời, nắm lấy tay Cổ Lạc Nhi, nói: “Đi.”

Thi triển khinh công, đuổi về phía phát ra tiếng nổ.

Lúc y truyền bồ câu đưa tin, không nói tới phải dùng biện pháp nào để ngăn chặn Đạp Tuyết công tử.

Bởi lẽ, lấy hiểu biết của y về Đạp Tuyết công tử, các cơ quan khác của Cô Hồng bảo khó có khả năng cản trở hắn.

Duy nhất có thể vây khốn hắn, chỉ có đồng nhân trận này.

Vốn dĩ với công lực của hắn, có thể kiên trì một thời gian, kiên trì đến khi y và Cổ Lạc Nhi trở về, không thành vấn đề.

Y không hề muốn lấy mạng Đạp Tuyết công tử.

Y còn muốn để hắn cùng y đến Ma Thiên nhai.

Nói cách khác, nếu Đạp Tuyết công tử còn không qua nổi những cửa ải trong Cô Hồng bảo, để hắn tới Ma Thiên nhai cũng không có tác dụng.

Vượt qua bảo cũng coi như là thử thách hắn.

Cổ Lạc Nhi bị Lãnh Dạ mang theo, phi lên không trung.

Dọc đường đi, khắp nơi đều thấy đá vụn, cây đổ, binh khí gãy, với máu tươi đầm đìa.

Có thể thấy rằng cuộc chiến trước đó thê thảm biết bao.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy máu tươi trên mặt đất, trong lòng không ngừng lo lắng.

Lo lắng trong những thứ này có một phần của Đạp Tuyết công tử.

Chỉ có điều, theo khẩu khí thủ vệ, đại khái nàng cũng không cần quá mức lo lắng.

Tốc độ của Lãnh Dạ cực nhanh, rất nhanh bọn họ đã đến trước Hồng Ảnh các.

Trên một cái bàn đá trong khoảng sân trống, mười tên đồng nhân cầm trong tay các loại binh giới, vây quanh Đạp Tuyết công tử ở chính giữa.

Cổ Lạc Nhi nhìn một cái đã nhận ra hấn, tim thình thịch đập mạnh.

Một khắc này, nàng không phải lo lắng đến an nguy của hấn, mà là suy nghĩ, hấn đúng thật là Đông Phong Túy sao?

Cũng không thể trách nàng không lo cho Đạp Tuyết công tử, chỉ vì biểu hiện của hấn quá thông dong.

Hấn đứng ở giữa các đồng nhân lấp lánh kim quang, nhưng tựa như đang nhàn nhã dạo chơi, không hề có vẻ rối loạn.

Cổ Lạc Nhi không tiện gọi hấn, sợ hấn phân tâm.

Lãnh Dạ đỡ nàng tiếp đất, chăm chú nhìn trận địa một hồi.

Sau đó nói: “Hấn không chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Người nói vậy, ” Cổ Lạc Nhi lập tức phản bác, “Hấn sẽ không thua, người không thấy hấn chẳng hề hoảng hốt sao?”

133. Chương 134: Cứu Người 5

“Không phải hấn không hoảng hốt, mà là hấn không có cách nào tránh được.”

“Đâu có phải.”

Cổ Lạc Nhi cũng tự thấy lời nói của mình rất vô lực.

Lãnh Dạ liếc nàng một cái.

“Người không tin? Từ khi đồng nhân trận được thiết lập đến nay, chưa có ai vượt qua được. Ngay cả ta cũng không thể.”

“Người không thể nhưng không phải hấn cũng vậy.”

Cổ Lạc Nhi chăm chú nhìn thế trận.

Càng nhìn càng cảm thấy lời Lãnh Dạ rất có lý.

Cước bộ của Đạp Tuyết công tử rõ ràng hết sức chậm chạp, chỉ khi binh khí trên tay đồng nhân sắp giáng xuống người hấn thì mới không thể không trốn tránh.

Hơn nữa, cung độ tránh cũng không lớn.

Giống như hấn đang sợ đi lầm đường.

Cái này có chút không tương xứng với vẻ tiêu sái ngày thường của hấn.

Lãnh Dạ nhìn dáng vẻ lo lắng của nàng, trong lòng bỗng cảm thấy khá dễ chịu.

Tiếp tục đả kích Cổ Lạc Nhi.

“Nghe nói, trong đồng nhân trận tổng cộng có chín đạo môn, trong đó chỉ có một đạo là sinh môn, còn lại đều là tử môn. Chỉ cần sai một điểm, chính là chết.”

Cổ Lạc Nhi bất mãn nói.

“Này, ta cũng đã vào Cô Hồng bảo với người rồi, người sao còn chưa thả hấn? Chẳng lẽ người muốn hấn chết?”

Lãnh Dạ khoanh tay, không đếm xỉa đến.

“Nhìn một chút, xem hấn có thể trụ được bao lâu.”

Y phải chờ đến khi Đạp Tuyết hao hết toàn bộ thể lực, mới đóng cơ quan đồng nhân trận lại.

Như vậy, y có thể tùy ý thao túng Đạp Tuyết công tử.

“Máu lạnh.”

Cổ Lạc Nhi thầm mắng một câu.

Chuyên tâm nhìn vào trận địa.

Đông Phong Túy đang tập trung đối phó với đồng nhân, không nhận ra Cổ Lạc Nhi đã đến.

Hắn đang nghĩ cách phá giải đồng nhân trận.

Hắn đã nhìn ra, hành động của đồng nhân tuân theo một quy tắc, trong đó có cả Ngũ hành tương sinh tương khắc.

Có điều, trận pháp này thật sự quá phức tạp, hắn nhập trận hơn nửa ngày rồi, mới nhận thức trong trận có chút mơ hồ.

Nếu muốn phá trận, vẫn quá kém xa.

Hơn nữa, ở trong trận, hắn còn không kịp suy nghĩ kỹ, luôn phải đề phòng đồng nhân tập kích đến.

Sức lực của những đồng nhân này vô cùng lớn, chiêu thức lại cực kỳ xảo trá cổ quái.

Hắn sợ tiêu hao quá nhiều tinh lực, không dám cứng đối cứng với đồng nhân, chỉ có thể cố gắng tránh né.

Một lát sau, trong lòng Đông Phong Túy khê động, dường như hắn đã hiểu ra được gì đó.

Bước chân cũng trở nên nhanh hơn.

Sắc mặt Lãnh Dạ thay đổi.

Cổ Lạc Nhi tuy không hiểu về đồng nhân trận, nhưng nàng thấy được biến đổi sắc mặt của Lãnh Dạ.

Bởi nàng luôn chú ý tới sắc mặt Lãnh Dạ, theo sắc mặt y có thể nhìn ra đại khái tình hình trong trận.

Thoạt đầu, gương mặt Lãnh Dạ vẫn lạnh như băng, thay đổi thế này, có phải nghĩa là Đạp Tuyết công tử phá được trận rồi không?

“Sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Lãnh Dạ có chút do dự trả lời: “Vừa rồi, hắn đang bị động tránh né đồng nhân, nhưng hiện giờ, đổi thành hắn dẫn dắt đồng nhân di chuyển. Chẳng lẽ hắn đã nhìn ra được gì?”

Quả nhiên có hi vọng phá được trận rồi.

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ.

Thế nhưng nụ cười còn chưa hiện lên môi, nàng chợt thấy một tên đồng nhân cầm đại khảm đao phía sau hắn giáng xuống.

Đạp Tuyết công tử còn đang đối phó với một tên trước mặt cùng hai tên tả hữu, tay vốn không còn đủ để đối phó tên đằng sau này.

Hơn nữa, tất cả lối đi của hắn đều bị chặn lại, muốn tránh cũng khó.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức thét lên thất thanh.

Không kịp nghĩ nhiều, tay vừa nhấc, vô ảnh phiêu miểu chưởng mạnh như vũ bão phát ra từ lòng bàn tay, đánh về phía đồng nhân đằng sau Đạp Tuyết công tử.

Đông Phong Túy đúng là đã nhìn ra được một chút manh mối, thử dẫn dắt đồng nhân.

Từ sự di chuyển của chúng để khẳng định ý nghĩ của mình.

Chuyển được mười bước, hắn đã nhìn ra, hắn đoán không sai.

Lại lách vài bước, nói không chừng hắn sẽ thấy được sinh môn.

(sinh môn: cửa sống)

Đúng tại lúc này, đồng nhân hai bên tả hữu đồng thời đánh úp phía hắn.

Đông Phong Túy đành phải ra sức ngăn lại.

Hai đồng nhân này còn chưa giải quyết xong, phía sau bỗng có kinh phong ập tới.

Đông Phong Túy kinh hãi.

Tình hình trước mắt, hắn chỉ có thể cấp tốc ngăn hai tên đồng nhân, trong lúc đó xuyên qua chúng, tránh khỏi tên đồng nhân phía sau.

Có kịp không?

Đông Phong Túy không kịp nghĩ ngợi, tay trái hắn vung trước mặt đồng nhân, kiếm trên tay phải đồng thời đỡ lấy đồng chủy của đồng nhân bên hữu.

Sau đó, thân thể ra sức nhảy về phía trước.

Chỉ nghe “Rắc” một tiếng giòn vang, trường kiếm trong tay đứt thành hai đoạn.

Đồng thời, sau lưng lại truyền đến một tiếng vang cực lớn.

Cát bụi mù mịt.

Đông Phong Túy kinh ngạc quay người lại, thấy tên đồng nhân đánh lên phía sau hắn ngã xuống đất, hữu chưởng của Cổ Lạc Nhi đối diện về phía hắn.

(hữu chưởng: tay phải ra chưởng)

Vô số người đang vây xem hít vào một hơi.

La lên: “Vô ảnh phiêu miểu chưởng.”

Đông Phong Túy không kịp nghĩ tiếp, thời điểm đồng nhân ngã xuống hắn phát hiện vẫn còn chưa vào được sinh môn.

Không dám chậm trễ, ngoặt vài bước ra khỏi đồng nhân trận.

Cổ Lạc Nhi dưới tình thế cấp bách, xuất ra vô ảnh phiêu miểu chưởng, giúp đỡ Đông Phong Túy.

Còn đang vui mừng, mấy huyết đạo trên lưng bỗng đau xót, cuối cùng không cử động được.

“Lãnh Dạ, ngươi làm gì vậy?”

Cổ Lạc Nhi vô thức hỏi.

Nàng biết, Lãnh Dạ điểm huyết đã điểm nàng.

Cổ Lạc Nhi suy cho cùng không biết võ công, hơn nữa không đề phòng Lãnh Dạ, không thể tránh được bị hắn điểm huyết.

Trong tay Lãnh Dạ không biết đã cầm đao lúc nào, làm bộ đặt lên cổ Cổ Lạc Nhi.

“Đạp Tuyết, nếu không muốn nàng chết, bỏ mạng che mặt của ngươi ra.”

“Ngươi hao phí bao nhiêu tâm cơ, bắt ta đến Cô Hồng bảo, chỉ vì muốn thấy mặt ta?”

Đông Phong Túy miễn cưỡng hỏi.

Hắn nhìn đã hiểu ra tình thế trước mắt.

Chỉ là có chút khó tin, một chưởng vừa rồi là Cổ Lạc Nhi đánh ra.

Không phải nàng không biết võ công sao?

Nhưng Lãnh Dạ không có khả năng cứu hắn.

Cho dù y muốn thả hắn, chỉ cần tắt cơ quan đi là được, việc gì phải đánh hỏng một đồng nhân.

Cơ quan trên người những đồng nhân này cực kỳ tinh xảo, nếu muốn tạo ra một cái, chỉ sợ không dễ dàng gì.

“Phải. Ta không muốn nói lại lần thứ hai.”

Lãnh Dạ giương cằm lên.

Cổ Lạc Nhi nói to: “Đạp Tuyết, huynh không cần tháo mạng che mặt ra. Lãnh Dạ đang lừa huynh, y sẽ không làm hại ta.”

Thực ra nàng cũng không biết Lãnh Dạ có động đến nàng hay không, nàng chỉ không muốn làm Đạp Tuyết khó xử.

Hắn đeo mạng che mặt, nhất định có đạo lý của hắn.

Nàng muốn biết hắn là ai, nhưng không muốn biết dưới tình huống thế này.

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Thật phiền phức.”

Duỗi ngón tay điểm á huyết Cổ Lạc Nhi. %%%%%%%%%. . . . .

Đông Phong Túy chăm chú nhìn một hồi, bỗng cười.

“Muốn nhìn, thì để người nhìn.”

134. Chương 135: Bị Nhốt

Giơ tay lên, tháo nón xuống, lộ ra gương mặt tuyệt thế.

Thuận tay cởi áo choàng đen trên người, vứt qua một bên.

Hắn một thân bạch y pháp phới đứng cạnh đồng nhân thất linh bát lạc, có vẻ càng cao ngạo mà bất phàm.

Cổ Lạc Nhi nhìn hắn, vừa xúc động vừa tức giận.

Hắn thế mà lại vì nàng, tháo mạng che mặt ra.

Bọn họ quả nhiên cùng là một người, đáng giận, đùa bỡn nàng lâu như vậy.

Bốn phương tám hướng có mấy tiếng phịch phịch ngã xuống đất.

Cổ Lạc Nhi chuyển mắt, phát hiện ngã trên đất đều là tỷ nữ của Cô Hồng bảo.

Còn có mấy nữ tử vẻ như sát thủ, mặc dù không ngã nhưng tròn mắt nhìn chăm chăm Đông Phong Túy.

Trời ạ, cho tới bây giờ cứ nghĩ bảo chủ nhà chúng ta là nam tử đẹp nhất trên đời, không nghĩ rằng Đạp Tuyết công tử chỉ có hơn chứ không kém.

Ánh mắt Lãnh Dạ cũng không bỏ qua ấy nữ sát thủ kia.

Trong lòng y thầm ghi nhớ tên các nàng.

Một cho các nàng bị huấn luyện nhiều như vậy, kết quả chỉ vì một mỹ nam mà đã dễ dàng bị cám dỗ.

Mỹ nam này ngay cả một mắt cũng không nhìn qua các nàng, nếu như hắn quả thật đi mê hoặc các nàng, chẳng phải bí mật của Cô Hồng bảo đều bị các nàng tiết lộ hết hay sao.

Chờ xong việc, y không thể không giáng các nàng đến tầng thấp nhất, huấn luyện lại từ đầu.

Ừm, độ khó huấn luyện cho các nàng cũng phải tăng thêm một chút.

Lãnh Dạ tuy trong lòng suy nghĩ, ánh mắt lại nhìn Đông Phong Túy.

“Quả nhiên là người.”

Đông Phong Túy đứng đưng nói: “Mặt ta người cũng đã xem, có thể trả Lạc Nhi lại cho ta chưa?”

“Tạm thời không chưa thể trả lại người.”

Lãnh Dạ thẳng thắn từ chối.

“Vì sao?”

“Ta muốn người đến Ma Thiên nhai như đã hẹn.”

Đông Phong Túy tức giận.

“Người không phải đã cho Cổ Lạc Nhi nuốt tiêu hồn tán sao? Còn lo lắng gì nữa? Huống hồ, ta đã đáp ứng đi Ma Thiên nhai, Đạp Tuyết ta há lại không giữ lời.”

Cổ Lạc Nhi trước đó đã nghe Lãnh Dạ nói qua, y cho nàng nửa viên giải dược chỉ vì Đông Phong Túy đã đồng ý yêu cầu tới Ma Thiên Nhai.

Lúc ấy rất cảm động.

Giờ đây, nghe chính miệng Đông Phong Túy nói ra việc này, lại càng cảm động đến rối bời.

Tức giận vì hấn che giấu thân phận khi trước đều tan thành mây khói.

Lãnh Dạ nhất thời nghẹn lời.

Từ khi gặp Cổ Lạc Nhi đến nay, y đã làm quá nhiều điều khác thường.

Y cũng không hiểu vì sao lại vậy.

“Ta không thể tin người.”

Lãnh Dạ rất không nể mặt nói.

Đông Phong Túy càng giận dữ.

“Trước đây, người không biết ta là ai, sợ tìm không thấy ta, bắt cóc Lạc Nhi còn có thể hiểu. Hôm nay, người còn sợ không tìm thấy ta sao?”

Lãnh Dạ lúc này mới nghĩ ra một cái cớ tuyệt hảo.

Mặt không chút thay đổi nói: “Lạc Nhi đã học tuyệt học của Cô Hồng bảo, lại còn phá hoại đồng nhân trận, ta phải giữ nàng ở lại Cô Hồng bảo.”

Cổ Lạc Nhi cảm phần bất bình mà nghĩ, đây là tự người muốn dạy ta, hôm nay lấy cái này uy hiếp ta, thật quá mức.

Khổ nỗi bị Lãnh Dạ điểm huyết, đầy một bụng oán phẫn, mà lại không nói ra được.

Đông Phong Túy ngạc nhiên nhìn Cổ Lạc Nhi.

Lạc Nhi quả nhiên đã học vô ảnh phiêu miểu chương?

Vừa rồi một chương kia quả đúng là nàng đánh ra?

Nhưng điều này sao có thể?

Hắn hiểu rất rõ Cổ Lạc Nhi, biết rõ nàng tuyệt đối không có khả năng một thân tuyệt học mà giấu hấn.

Bọn họ sớm chiều ở chung lâu như vậy, nàng muốn giấu hấn cũng không thể.

Cười nhạt một tiếng.

“Lãnh Dạ bảo chủ, theo ta được biết, trên đời này, sử dụng vô ảnh phiêu miểu chương chỉ có một người. Vì chương pháp này cần nội lực thâm hậu. Lạc Nhi một điểm võ công cũng không biết, sao có thể chỉ trong vài ngày đã học được vô ảnh phiêu miểu chương?”

Lãnh Dạ thở dài.

“Người không tin ta cũng không còn cách nào. Nhưng chuyện nàng vừa dùng vô ảnh phiêu miểu chương phá vỡ đồng nhân là thực.”

Đông Phong Túy lười phải khua môi múa mép với y.

Định cường đoạt lại Cổ Lạc Nhi, nhưng vì vừa mới đánh bao nhiêu trận, thể lực còn chưa hồi phục.

Nếu muốn liều mạng, nhất định không phải đối thủ của Lãnh Dạ.

Cổ Lạc Nhi lại đang ở trong tay y, cường đoạt hiển nhiên không phải hành động sáng suốt.

Thâm sâu liếc nhìn Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy lạnh nhạt nói: “Được, Lạc Nhi tạm thời ở lại Cô Hồng bảo. Nếu nàng mất đi một sợi tóc, đừng trách ta huyết tẩy Cô Hồng bảo.”

“Người yên tâm, Lạc Nhi là khách quý của Cô Hồng bảo.”

Lãnh Dạ lãnh đạm nói.

Đao trên tay chưa hề rời khỏi Cổ Lạc Nhi, ánh mắt cũng không hề rời khỏi Đông Phong Túy.

135. Chương 136: Bị Nhốt 2

Đông Phong Túy ngẩng mặt cười, phi thân lên, trong chớp mắt người đã biến mất khỏi Cô Hồng bảo.

Tất cả mọi người nhìn mà ngây người.

Ngay cả Lãnh Dạ vốn biết khinh công hấn cao cường cũng ngây người một lúc.

Sau đó mới duỗi ngón giải huyết đạo Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi hoạt động thân thể, quay người lại, hai tay chống nạnh, trừng mắt Lãnh Dạ.

“Người thật quá mức.”

Mọi người, chấn kinh vì khinh công của Đông Phong Túy vừa hồi phục, lập tức lại bị động tác của Cổ Lạc Nhi cả kinh ngây người.

Trời ạ, trên đời này, nào ai dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện với bảo chủ nhà họ?

Không muốn sống nữa sao?

Lại thấy bảo chủ nhà bọn họ chỉ nhú mày, không chút nào để ý tới lời này.

Cổ Lạc Nhi trừng y một hồi, hiểu rằng cho dù trừng tiếp cũng không thấy đổi được gì, có trừng tiếp cũng không gây nửa điểm thương tổn cho Lãnh Dạ, chỉ tổ tự rước lấy tức giận.

Vì vậy thu hồi ánh mắt, đi đến trước đồng nhân trận.

Dưới phiến đá, nón cùng áo khoác của Đông Phong Túy để lại vẫn an tĩnh nằm trên mặt đất.

Cổ Lạc Nhi cẩn thận nhặt chúng lên, cẩn thận gấp lại, ôm ở trên tay.

Lãnh Dạ vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Thấy nàng gấp lại, mới giấu cột nói: “Sau này hấn sẽ không phải dùng đến mấy thứ này, người thu lại cũng vô dụng.”

Đông Phong Túy hôm nay đã lộ ra gương mặt thật, từ nay về sau sẽ không phải giấu diếm thân phận của mình nữa.

Cổ Lạc Nhi thấy y khiêu khích, lại không nhịn được hỏa lớn.

“Còn không phải do người tạo thành. Người vì cái gì mà phải bắt hấn lộ ra thân phận? Rất vui vẻ sao?”

Lãnh Dạ không khách khí bác bỏ nàng.

“Theo ta được biết, chính người cũng muốn vạch trần mạng che mặt của hấn.”

Cổ Lạc Nhi hùng hồn trả lời.

“Đó là đương nhiên. Hấn là tướng công của ta, ta vạch trần mạng che mặt của hấn có gì là không đúng? Còn người thì sao? Tại sao người lại phải làm thế? Chẳng lẽ người có ý gì với hấn? Hừ, nói cho người biết, hấn không phải là người đồng tính, hơn nữa, trong lòng hấn chỉ có ta. Người không cần giấu cột.”

Cổ Lạc Nhi nói một thôi một hồi, ánh mắt cố ý khinh miệt quét từ trên xuống dưới Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ vốn không hiện ra hỉ nộ bỗng nhiên giận dữ.

“Người nói bậy bạ gì vậy? Ta chỉ là vì nhiệm vụ.”

Lãnh Dạ đột ngột ngậm miệng.

Y đang làm sao vậy?

Sao y có thể vì một việc nhỏ ấy mà tức giận?

Sao lại buột miệng nói ra mục đích của mình?

Xem ra, y cũng phải giáng cấp, huấn luyện lại từ đầu rồi.

Người trong Cô Hồng bảo không tưởng tượng nổi nhìn bảo chủ nhà họ.

Đây là bảo chủ của họ sao?

Bảo chủ của bọn họ cũng có lúc tức giận?

Trước đây, cho dù bảo chủ tức giận, cũng chỉ lạnh lùng nói ra phương thức xử phạt, chưa bao giờ tranh chấp với ai cái gì.

Bởi vì y không cần tranh chấp.

Nhưng hôm nay, bảo chủ chẳng những tức giận, còn nói ra cả hai chữ nhiệm vụ.

Nếu nói sát thủ khó qua ải mỹ nhân, nhưng người ta đang nói rõ ràng là Đạp Tuyết công tử.

Người ta cũng đã nói, Đạp Tuyết công tử là tướng công của nàng, Đạp Tuyết công tử lại vì nàng xông vào Cô Hồng bảo, hiển nhiên tình thâm ý trọng với nàng.

Bảo chủ nhà họ còn tranh chấp cái gì?

Rối loạn, thật sự là rối loạn.

Lãnh Dạ buột miệng, trong lòng càng phiền muộn hơn, sắc mặt cũng trở nên khó coi vô cùng.

Lạnh như băng bỏ lại một câu.

“Đi theo ta.”

Sải bước đi về phía Hồng Ảnh các.

Cổ Lạc Nhi bắt được tin tức trong lời y, đi theo sau hấn, riu rít hỏi.

“Này, Nhiệm vụ người nói? Là nhiệm vụ gì? Chẳng lẽ người muốn ám sát hấn?”

Nói như vậy, trong lòng lại căng thẳng lên.

Lãnh Dạ là ai? Cô Hồng bảo là tổ chức gì?

Nhiệm vụ của y ngoại trừ giết người, còn có thể là gì nữa?

Lãnh Dạ không lên tiếng, chỉ sải bước đi tiếp.

Cổ Lạc Nhi đuổi theo hần kêu gào.

“Ê, người không thể chỉ vì tiền mà tùy tiện giết người. Hần là người rất anh minh.”

“Người câm miệng.”

Lãnh Dạ bực mình không chịu được mà quát to.

Cổ Lạc Nhi đâu có sợ hần.

Hần bực cái gì chứ? Mỗi lần quát nàng, kết quả cũng chưa làm gì nàng cả.

Cổ Lạc Nhi không có tâm tư nghĩ sâu về Lãnh Dạ, chỉ biết có Đông Phong Túy là chỗ dựa của nàng, Lãnh Dạ giữ nàng lại còn có chỗ hữu dụng, cho nên sẽ không làm gì nàng.

Mà những người trong Cô Hồng bảo lại không nghĩ như vậy.

Bảo chủ của họ từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, người nào cũng không thêm dè vào mắt.

Y sẽ vì vài câu dọa dẫm của Đạp Tuyết công tử mà tùy ý để nữ nhân này làm bừa trước mặt y sao?

Chiếu theo cách y đối đãi với con tin trước kia, tuyệt nhiên không có khả năng.

Nữ nhân này dù cho không bị biếm xuống lao ngục, cũng sẽ bị trong một gian phòng nhỏ.

Cho nàng đỡ nhiều lời.

Lãnh Dạ không giải thích, Cổ Lạc Nhi nghĩ mình đã đoán đúng.

Lãnh Dạ có lẽ sau khi lợi dụng Đông Phong Túy đến Ma Thiên nhai xong sẽ xuống tay với hần.

Lại kêu lên với y: “Này, người thật sự muốn giết hần? Hừ, người đúng là đồ đao phủ không phân biệt thị phi, là một tên máu lạnh.”

Nàng bị Lãnh Dạ bắt mấy ngày, lửa giận trong lòng vẫn đang kìm nén.

Lúc này mượn cơ hội phát hết ra ngoài.

Lãnh Dạ giận dữ dừng lại, quay lại trừng mắt Cổ Lạc Nhi.

“Đã nói rồi, câm miệng cho ta.”

Cổ Lạc Nhi so với y còn gào to hơn.

“Ta sao phải nghe người? Ta mạn phép không câm miệng đấy.”

Nàng đánh không lại y, nhưng chẳng nhẽ không thể cãi lại y?

Đáng tiếc, Cổ Lạc Nhi lập tức liền được ném qua hậu quả của việc cãi lại.

Lãnh Dạ cơ hồ như phát điên túm lấy gáy nàng, xách nàng lên, như xách một con gà tiến vào Hồng Ảnh các.

Lãnh Dạ ném Cổ Lạc Nhi vào một gian phòng nhỏ.

Khẩu khí rất nặng nề nói: “Người tạm thời ở lại nơi này.”

Cổ Lạc Nhi không lên tiếng, quay đầu không thèm để ý tới y.

“Sao vậy? Tức giận rồi?”

Lãnh Dạ vừa ra đến cửa quay đầu hỏi.

Cổ Lạc Nhi cố ý ra vẻ dừng dừng trả lời.

“Ta chẳng thêm tức giận. Dùng bản lĩnh của người, người muốn ám sát Đông Phong Túy cũng chẳng thể, ta việc gì phải lo lắng tức giận?”

“Người đừng quên, người đang ở trong tay ta.”

Lãnh Dạ lại trở vào phòng.

“Vậy thì làm sao?”

Cổ Lạc Nhi vẫn là khẩu khí dừng dừng, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng.

Lãnh Dạ máu lạnh như vậy, không phải không có khả năng dùng năng tới uy hiếp Đông Phong Túy, sau đó thừa cơ ám sát.

Có điều, nàng cũng không cần lo lắng quá mức.

Muốn ám sát, cũng là việc của hai tháng sau.

Thời gian dài như vậy, ai biết sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Lãnh Dạ ngưng thần nhìn Cổ Lạc Nhi một hồi.

Tức giận dần dần lắng lại, giọng nói cũng bằng lãnh như thường.

“Vô ảnh phiêu miểu chưởng là tuyệt học của Cô Hồng bảo, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Nếu như không muốn chết, người chỉ có hai lựa chọn.”

“Lựa chọn thế nào?”

136. Chương 138: Quay Trở Lại 2

Dường như nổi lên ý cười khó giấu.

Tiểu Hồng bưng cái khay tiến vào.

Cửa phía sau nàng lập tức bị đóng lại.

Nàng bưng khay, đi nhanh đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, đặt khay lên trên bàn.

Lúc này ở khoảng cách gần, Cổ Lạc Nhi ngửi thấy khí tức thanh nhã quen thuộc trên người nàng, lại nhìn kỹ ánh mắt nàng, cả kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Vội vàng lấy tay bịt miệng.

Trời ạ, Tiểu Hồng này thế mà lại là Đông Phong Túy giả trang.

Hắn giả thành người nào không giả, lại giả trang thành một nữ tử.

A, đúng rồi, phòng này ngoại trừ Lãnh Dạ, nam tử khác không được vào.

“Lạc Nhi, nàng chịu khổ rồi. Không sao chứ? Lãnh Dạ đối xử với nàng thế nào?”

Đông Phong Túy cúi xuống nhỏ giọng bên tai nàng.

Hắn nhìn biểu biện của Cổ Lạc Nhi cũng biết, nàng đã nhận ra hắn.

Cổ Lạc Nhi không trả lời hắn.

Không phải nàng không muốn trả lời, mà là nàng thật sự nói không ra lời, nàng phải nén cười đến mức khổ sở.

Trời ạ, Đông Phong Túy giả trang thành nữ nhân, buồn cười quá.

Đáng tiếc, dung mạo của hắn đã cải biến, nếu hiện ra chân dung thật, không biết sẽ làm mê đảo bao nhiêu nam nhân.

“Lạc Nhi, làm sao vậy?”

Đông Phong Túy ân cần hỏi.

Cổ Lạc Nhi kiềm chế kiềm chế, cuối cùng cũng nói ra lời.

Đề thấp giọng hỏi: “Trên mặt chàng dán thứ gì đó? Bóc ra cho ta coi, xem xem Đông đại mỹ nhân của chúng ta.”

Đông Phong Túy giờ mới hiểu được ý nghĩ xấu xa trong đầu nàng, ảo não gõ nhẹ lên đầu nàng một cái.

“Thời gian cấp bách, chúng ta mau đi.”

Cổ Lạc Nhi lập tức thu lại nụ cười.

Phải rồi, Đông Phong Túy là tối cứu nàng.

Nếu không phải vì cứu nàng, hắn đang yên làm chi phải giả trang thành nữ tử, lại còn là một a hoàn.

Dựa theo y phục thường ngày hắn mặc, chỉ sợ đánh chết hắn cũng sẽ không mặc một bộ y phục thô tục như vậy.

“Chàng có cách thoát ra sao?”

Cổ Lạc Nhi đứng lên, hỏi.

“Không có cách nào ngoài việc xông ra. Cũng may ta biết một đường có phòng bị khá kém.”

“Vâng, chúng ta mau đi.”

Cổ Lạc Nhi kéo tay Đông Phong Túy, cùng hắn sóng vai đi tới ngưỡng cửa.

Trong lòng thâm thán phục, đã sớm biết Đông Phong Túy nhất định sẽ cứu nàng, hắn quả thật đã đến.

Đông Phong Túy bị nàng kéo tay, chỉ cảm thấy một dòng ấm áp từ tay truyền đến trái tim, trải dài khắp toàn thân.

Có được một giai nhân khuynh tâm như vậy, những việc hắn làm đều đáng giá.

Ngày đó, hắn tự biết thể lực đã bị tiêu hao quá nhiều, không thể đối kháng với Lãnh Dạ cùng sát thủ trong Cô Hồng bảo, càng sợ gây thương tổn đến Cổ Lạc Nhi, đành phải tạm rời đi.

Sau đó, trình diễn một tiết mục cũ.

Mỹ nam kế.

Ngày đó trước đồng nhân trận, sự ái mộ của các nữ sát thủ hắn đều biết.

Hắn đương nhiên không có sắc tâm với các nàng.

Trong lòng hắn chỉ có Cổ Lạc Nhi, căn bản không hề động tâm với nữ nhân khác.

Chỉ có điều, khi đó hắn đã nảy ra một chủ ý, vạn bất đắc dĩ, hắn phải dụ hoặc một nữ nhân trong số ấy.

Mọi việc tiến triển rất thuận lợi, hắn nhanh chóng đã thu phục được một nữ sát thủ.

Thực ra, cũng không làm gì nhiều, chỉ cười cười với nàng, nói vài câu dễ nghe, nữ sát thủ kia liền tiết lộ toàn bộ tình hình của Cô Hồng bảo cho hắn.

Đương nhiên, tình hình nàng biết cũng có giới hạn.

Có tin tức nàng ấy cung cấp, Đông Phong Túy rất nhẹ nhàng tiến vào Cô Hồng bảo.

Đến thời gian đưa bữa khuya cho Cổ Lạc Nhi, hắn mặc trang phục tỳ nữ Cô Hồng bảo đã sớm chuẩn bị, chờ trên đường nơi tỳ nữ đưa bữa khuya phải đi qua.

Sau đó điểm ngắt tỳ nữ, kéo nàng tới một nơi bí mật.
Tháo yêu bài của nàng ra, tự mình bưng đồ ăn tiến vào.
Cũng may, trên yêu bài không có tên.
Là vì trù phòng sẽ đưa tỳ nữ yêu bài, sau khi làm xong việc phải nộp lại.
Lúc này, được Cổ Lạc Nhi cầm tay, Đông Phong Túy cảm thấy những việc mình làm rất đáng.
Cái gì mà mỹ sắc, cái gì mà y phục thô tục, cái gì mà vội vàng chứ?
Đông Phong Túy chuyển lại cầm tay Cổ Lạc Nhi, đi tới cửa.
Nghiêng tai nghe ngóng, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.
Thủ vệ nghe thấy tiếng mở cửa, lười biếng ngẩng đầu, nhìn vào trong phòng.
Gác đêm, luôn làm người ta thiếu hụt tinh thần.
Không đợi bọn chúng quay đầu lại, Đông Phong Túy đã giơ tay điểm huyết của chúng.
Sau đó mỗi tay một tên, ném chúng vào trong phòng.
Đóng cửa lại.
Đông Phong Túy thuận tay đóng cửa phòng, kéo Cổ Lạc Nhi, tính toán ra ngoài bằng cửa bên.
Gian phòng giam Cổ Lạc Nhi nằm khá sâu trong Hồng Ảnh các, trước cửa là một hành lang dài.
Bên kia hành lang, là một gian phòng khác, cửa đã bị khóa lại.
Vừa chạy được hai bước, Đông Phong Túy nhắc Cổ Lạc Nhi lên trên trần hành lang.
Trên trần hành lang không có chỗ nào có thể leo, toàn bộ đều nhờ lực đạo trong lòng bàn tay hấn chống đỡ.
Cổ Lạc Nhi âm thầm ảo não vì mình đã không giúp được hấn, lại còn trở thành gánh nặng cho hấn.
Hạ quyết tâm, chờ qua nguy hiểm, nàng nhất định phải luyện võ công thật tốt, tuyệt đối không làm liên lụy hấn.
Vừa mới trốn lên trần, liền thấy hai tên lâu la đi tuần tra trong hành lang.
Hai người kia mắt nhìn về gian phòng giam Cổ Lạc Nhi.
Một tên trong đó ngạc nhiên nói: “Hai thủ vệ trực ban sao không có ở đây?”
Người kia nói: “Chắc là đi tiểu tiện.”
Người trước lắc đầu: “Không đúng, nếu đi tiểu tiện, cũng phải có một người ở lại, tuyệt đối không đến mức cả hai cùng đi.”
“Đúng vậy, có vấn đề rồi.”
Đông Phong Túy thấy tình thế không ổn, ngón tay gảy nhẹ, ám khí thủ sẵn trong tay bắn ra ngoài.
Hai tên lâu la tuần tra trúng ám khí, ngã xuống đất.
Đáng tiếc Đông Phong Túy vẫn chậm một bước.
Trước khi hai tên đó ngã xuống đất, một lâu la trong đó đã đưa tiêu lên môi, phát ra một tiếng “U U” chói tai.
Ngã xuống theo y, tiếng tiêu này như bị người chém đứt, ngưng bật lại.
Nhưng dư âm vẫn còn đang vang vọng trong hành lang.
Nửa tiếng tiêu thôi cũng đã đủ truyền tin cho những người khác trong Hồng Ảnh các.

Đông Phong Túy kêu một tiếng “Không tốt” , nhắc Cổ Lạc Nhi xuống đất, nhanh chóng chạy về phía ngoài hành lang.

Hắn chạy quá nhanh, Cổ Lạc Nhi lại không có sức, hoàn toàn để hắn đi trước dắt theo.

Chân không chạm đất, thân thể giống như đang bay trên không.

Hồng Ảnh các tựa như mê cung, hành lang giăng khắp mọi nơi.

Đông Phong Túy dựa theo lộ tuyến đã định ra trước đó, vòng qua mấy chỗ ngoặt, cuối cùng phía trước cũng hiện ra bầu trời bao la.

Đồng thời, có gió mát rười rượi thổi tới.

Đông Phong Túy vui vẻ, nói: “Phía trước là lối ra.”

137. Chương 139: Lối Thoát

Vừa chạy đến lối ra, đã thấy Lãnh Dạ từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt hai người.

Phía sau y, một đám người đen nghịt, vị trí đứng nhìn như hỗn loạn, nhưng có vẻ tuân theo một quy tắc.

Hiển nhiên lại bày ra trận pháp nào đó rồi.

Lãnh Dạ châm chọc nói: “Đã sớm đoán được ngươi sẽ đến, không nghĩ rằng ngươi đến nhanh như vậy, hơn nữa, còn giả trang thành nữ nhân.”

Đông Phong Túy vốn không để ý tới ánh mắt người khác, nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười nhạt một tiếng.

Gỡ dịch dung vật xuống, lại cởi áo hồng cùng quần xanh trên người ra.

Khôi phục dáng vẻ công tử tao nhã của hắn.

“Lãnh Dạ, ngươi đến cũng nhanh đấy.”

“Không có biện pháp, biết ngươi nhất định sẽ đến Hồng Ảnh các, ta đành phải mỗi ngày không kể gian khổ, canh giữ ở nơi này.”

“Được coi trọng rồi.”

Đông Phong Túy vừa nói vừa quan sát tình hình xung quanh.

Hiển nhiên muốn xông ra ngoài bằng cửa này không thể được, trận pháp Lãnh Dạ bày ra quá lợi hại.

Mà trong vô số hành lang phía sau, đã truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, rất nhanh sẽ đến nơi bọn họ đang đứng.

Nội lực của Cổ Lạc Nhi hiện giờ đã tăng lên nhiều, thính lực so với ngày trước nhanh nhạy hơn rất nhiều.

Ngưng thần nghe ngóng, cảm giác về phía một đường hành lang.

“Bên kia.”

“Ừ, đi.”

Đông Phong Túy nhắc Cổ Lạc Nhi chạy về phía hành lang bên ấy.

Chỉ có nơi đó là không có tiếng bước chân.

Lãnh Dạ lạnh giọng phân phó: “Đợi ở đây, nếu bọn họ đi ra, ngăn bọn họ lại.”

Hơi vừa nói ra, người đã đuổi về phía Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy dẫn theo Cổ Lạc Nhi, dọc theo hành lang, chuyển qua lối rẽ, phía trước thình lình xuất hiện một vách tường, chặn lại lối đi.

Khó trách hành lang này không có tiếng bước chân, hóa ra là đường cùng.

Đông Phong Túy buông Cổ Lạc Nhi ra, đánh giá nơi đang đứng.

Đây là một đại sảnh tương đối rộng, ngoại trừ đường hành lang đi vào, không còn lối ra nào khác.

Ở bên cạnh bức tường trong đại sảnh, có hai pho tượng đại bàng đang giương cánh bay cao.

Điều khắc giống như đúc, khiến người ta có cảm giác, tựa như sư tử đá canh giữ trước cửa lớn người ta thường dùng.

“Lạc Nhi, xem ra chúng ta chỉ có thể liều mạng.”

Đông Phong Túy bắt đầu nói.

Hắn không sợ Lãnh Dạ, mà lo rằng trong lúc đó làm thương tổn đến Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi không sợ mà nói: “Liều mạng thì liều mạng, sợ gì chứ? Chỉ có điều, chàng phải thật cẩn thận, đừng để bị thương.”

“Ta biết, nàng cũng phải cẩn thận.”

“Hai người các người, đúng là tình thâm ý trọng.”

Theo tiếng nói, Lãnh Dạ mang theo một đám người xuất hiện tại lối vào hành lang.

Đông Phong Túy kéo Cổ Lạc Nhi về phía sau, bảo vệ nàng.

Cổ Lạc Nhi ngưng thần nhớ lại cách dùng vô ảnh phiêu miểu chưởng.

Nàng rất cảm tức cái chưởng pháp này, khi thì linh khi lại mất linh, chẳng thể phát ra theo ý mình.

Nàng còn đang cẩn thận suy nghĩ, hai bóng người một trắng một đen đã đấu với nhau.

Thân hình nhanh như chớp, nàng hoàn toàn không thấy rõ.

Chỉ nhìn thấy thân ảnh màu trắng vẫn luôn che chắn trước mặt nàng.

Thạch sảnh không lớn, Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ mỗi lần giao tiếp, đều khiến cho trận trận nổ vang.

Bang chúng có phần không duy trì được chậm rãi lui về phía sau, càng lùi càng xa.

Đến cùng, chỉ còn mấy người đứng ở lối vào, vẻ mặt khẩn trương nhìn chăm chăm vào giữa sảnh.

Hai cao thủ đứng đầu giang hồ quyết đấu, bình sinh bọn họ chưa thấy bao giờ, không khỏi nhìn mà dao động tinh thần.

Đông Phong Túy lúc nào cũng để ý tới Cổ Lạc Nhi, thấy mặt nàng sắc như thường, không vì nội lực của hắn và Lãnh Dạ làm hao tổn, thoáng yên tâm.

Nhưng càng đánh lâu, trong lòng càng có phần lo lắng.

Hắn tự tin sẽ không thua Lãnh Dạ, nhưng theo hắn nhìn muốn mang Cổ Lạc Nhi vẹn toàn không hao tổn gì mà đào thoát, tuyệt không phải chuyện dễ.

Huống chi, ngoại trừ y, lối vào đều là cao thủ của Cô Hồng bảo đang chờ sẵn, người nào cũng không dễ chọc.

Bên ngoài hành lang, lại là bang chúng nhiều không đếm được.

Muốn đào thoát khỏi bọn họ, không giết sát thủ, không thể không vạch đường máu mà lao ra.

Hắn vốn không muốn giết người, lần trước vượt qua các cửa ải, đúng là hắn đã hạ thủ lưu tình, mới hao phí nhiều tinh lực như vậy.

Tình hình trước mắt, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng, cho dù muốn giết các sát thủ này cũng không dễ dàng.

Dù sao, người trong Cô Hồng bảo vốn đã không tốt đẹp gì, đều là sát thủ.

Đông Phong Túy nghĩ đến đây, hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay như cầu vồng, đánh về phía Lãnh Dạ.

Lực đạo so với vừa rồi lớn gấp đôi.

Một hồng y nữ tử đứng bên xem thấy tình thế không ổn, vọt người nhảy lên, muốn đỡ thay Lãnh Dạ một kiếm này.

138. Chương 140: Vui Mừng Gặp Lại

“Bảo chủ, để ta.”

Hồng y nữ tử khê kêu, nhanh chóng gia nhập chiến đoàn.

Cổ Lạc Nhi tức giận, tốt lắm, các người định hai đánh một?

Ta cũng đâu phải dễ bị bắt nạt.

Trong lòng tức giận, vô ảnh phiêu miểu chưởng lại xuất ra.

Cổ Lạc Nhi hữu chưởng đưa về phía trước, một dòng kinh khí tựa như vũ bão đánh về phía Lãnh Dạ cùng hồng y nữ tử.

Lãnh Dạ hét lớn: “Mau lui lại.”

Bất chấp Đông Phong Túy, trở tay một chưởng, đẩy hồng y nữ tử ra.

Chính y cũng thuận thế né một chưởng này của Cổ Lạc Nhi, cùng hồng y nữ tử ngã song song xuống sàn trước lối vào.

Một chưởng hụt này của Cổ Lạc Nhi, kinh khí đánh thẳng vào vách tường đối diện.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, bụi đất tung bay.

Vách tường sau lưng lại truyền đến tiếng “Kẹt kẹt”, sau đó từ từ di chuyển sang hai bên.

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn vách tường đang dịch chuyển, và cả bầu trời hiện ra sau vách tường, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Biến cố lần này đến quá bất ngờ.

Đông Phong Túy vọt đến bên cạnh Cổ Lạc Nhi, nhỏ giọng nói với nàng: “Kinh khí vừa rồi của nàng đánh trúng chốt mở thạch bích.”

Cổ Lạc Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

Một chưởng kia của nàng thật trùng hợp.

Thạch bích vừa vặn mở ra một lối rộng rãi, Đông Phong Túy kéo Cổ Lạc Nhi, nói: “Mau đi.”

Đẩy Cổ Lạc Nhi ra ngoài thạch bích, chính hắn cũng lách mình qua khe hở thạch bích nhảy ra.

Đồng thời, Lãnh Dạ cũng đang hét lớn: “Ngăn bọn họ lại.”

Bản thân vọt người tới, một kiếm đâm về Đông Phong Túy.

Thạch bích đã mở ra toàn bộ, một kiếm này của Lãnh Dạ lại đâm về phía khoảng không.

Y thiếu chút nữa không đứng vững, suýt nhào về phía trước, vội vã ổn định lại thân hình.

“Bảo chủ, đều tại ta.”

Hồng y nữ tử đi đến sau lưng Lãnh Dạ, tự trách nói.

“Mộng Diên, không trách người.”

Lãnh Dạ hai tay chấp phía sau, lạnh lùng nhìn hai bóng người đang chạy xa khỏi tầm mắt.

Thăng đến khi không nhìn thấy, mới lạnh giọng hạ lệnh.

“Luân phiên canh giữ nơi này, phía sau núi này không có đường ra, ta muốn xem xem, bọn họ có thể kiên trì được bao lâu.”

“Vâng.”

Mọi người phía sau cùng đồng thanh đáp ứng.

Đông Phong Túy dẫn theo Cổ Lạc Nhi, chạy đi thật xa, thăng đến khi không nhìn thấy bóng Lãnh Dạ mới dừng lại.

“Lạ thật, vì sao bọn họ không đuổi theo chúng ta nữa?”

Cổ Lạc Nhi nhìn sơn lộ trống không phía sau, kỳ quái hỏi.

Đông Phong Túy trầm ngâm một chút, đáp: “Ta hiểu rồi, đây phía sau núi Cô Hồng bảo.”

“Phía sau núi?”

“Phải, đồng thời cũng cấm địa của Cô Hồng bảo.”

“Cấm địa? Có nghĩa là gì? Bọn họ không thể vào đây sao?”

Cổ Lạc Nhi có chút minh bạch, vì sao Lãnh Dạ không thể đuổi theo.

“Đúng vậy, Lãnh Dạ hơn nửa năm nữa sẽ không thể vào đây, trừ phi y đã chết.”

Trên mặt Đông Phong Túy hiện lên ý cười nhàn nhạt, giải thích cho Cổ Lạc Nhi.

Nghe nói, cấm địa phía sau núi Cô Hồng bảo, cũng là nơi táng thân của bảo chủ đã qua đời.

Nghe nói, mỗi năm chỉ có một ngày tế sơn, bảo chủ có thể đi vào sau núi, ngoài thời gian ấy không cho phép bất cứ ai bước vào.

Còn nghe nói, ngoài ngày đó, sau khi bảo chủ cũ qua đời, tân bảo chủ có thể đưa di thể của bảo chủ cũ vào sau núi an táng.

Cổ Lạc Nhi nghe xong, thối phù một hơi, đặt móng ngồi xuống đất.

“Thật tốt quá, Lãnh Dạ không vào đây, chúng ta tạm thời xem như an toàn.”

Đông Phong Túy mỉm cười, lấy trong người ra một cái ống dài đen sậm, dùng lửa châm nó.

Ống dài phát ra một tiếng rít, một ánh lửa cực sáng phóng lên trời, thoáng chốc đã bay lên không trung.

Ánh lửa bắn ra mọi nơi.

“Chàng đang bắn pháo tín hiệu? Báo tin cho thủ hạ tới đón chúng ta sao?”

Cổ Lạc Nhi ngẩng mặt nhìn ánh lửa đang dần tắt trên trời hỏi.

Đông Phong Túy ném cái ống đi, đáp.

“Là pháo tín hiệu, nhưng không phải để người khác đón chúng ta.”

“Là thế nào?”

Cổ Lạc Nhi thu hồi tầm mắt, nhìn lại Đông Phong Túy.

Sắc mặt Đông Phong Túy vô cùng lãnh đạm, không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Đông Phong Túy đáp: “Trước khi ta xâm nhập vào Cô Hồng bảo, dẫn theo rất nhiều đại nội cao thủ ở ngoài Cô Hồng bảo. Chỉ cần ta gửi đi tín hiệu, bọn họ sẽ dựa theo kế hoạch ban đầu tấn công Cô Hồng bảo.”

“Nói như vậy, bây giờ chúng ta sẽ trở lại, hai bên giáp công, là có thể đánh bại y sao?”

Cổ Lạc Nhi hưng phấn nói.

Đông Phong Túy mỉm cười nhìn nàng.

“Nàng nghĩ sự việc đơn giản thật. Nếu Cô Hồng bảo có thể dễ dàng công phá như vậy, nó còn có thể tồn tại mấy trăm năm nay sao?”

Cổ Lạc Nhi vừa hưng phấn lập tức chuyển thành uể oải.

“Không công phá được sao? Vậy sao chàng còn muốn cho người đến công kích?”

“Lãnh Dạ quá đáng hận, không thể không giáo huấn y một chút. Ta phái đến đều là cao thủ ẩn náu, bọn họ sẽ chặt đứt tất cả các đường cung ứng của Cô Hồng bảo, và cũng có thể tự bảo vệ bản thân, không để Lãnh Dạ cùng thủ hạ của y làm thương tổn.”

Cổ Lạc Nhi có chút hiểu được ý tứ của Đông Phong Túy.

Hắn muốn vây khốn Cô Hồng bảo.

Cô Hồng bảo giống như một tòa cô thành, nếu bị vây khốn, người bên trong chỉ có đường chết đói.

Cho dù Lãnh Dạ cùng một số cao thủ có thể chạy thoát, nhưng những người còn lại sẽ không có khả năng chạy được.

Cô Hồng bảo sẽ thiệt hại nặng.

“Chàng là muốn khiến Lãnh Dạ đau đầu?”

“Đúng vậy. Ta ở đó, nếu muốn để bọn họ công kích thì không thể, không đối phó được Lãnh Dạ.”

“Đúng rồi, trước kia sao chàng không tấn công Cô Hồng bảo, để chúng tùy ý lạm sát người vô tội?”

Cổ Lạc Nhi rất kín đáo phê bình Đông Phong Túy lười biếng.

Cho dù hắn có thể bào chữa về Phùng thái úy, còn Lãnh Dạ thì sao?

“Lạc Nhi, nàng vẫn chưa hiểu rõ về Lãnh Dạ?”

Đông Phong Túy không đáp mà hỏi lại.

“Ta đã nghe ngóng, nhưng không phải nghe ngóng qua nhân sĩ võ lâm, cho nên giới hạn hiểu biết về y chỉ qua lời đồn.”

Cổ Lạc Nhi thành thật đáp.

“Đúng là vậy. Thực ra, Lãnh Dạ không dễ dàng tiếp nhận nhiệm vụ. Người y muốn giết, tuyệt đại bộ phận đều là người không nên giữ lại trên đời.”

“Cho nên, chàng liền mất nhấm mất mỡ?”

Xem ra, về Lãnh Dạ, Đông Phong Túy cũng có thể tự bào chữa.

Đông Phong Túy khen: “Đúng vậy. Có những người triều đình không tiện ra mặt xử lý, y lại có thể giải quyết giùm, có sao không để y làm?”

Về mặt Cổ Lạc Nhi đột nhiên cổ quái.

“Nếu như chính chàng trở thành nhiệm vụ của y, chàng có thể nói như vậy không?”

“Ta sao?”

Đông Phong Túy trầm ngâm, không trả lời Cổ Lạc Nhi.

Bất chợt, hắn kéo Cổ Lạc Nhi lại, kéo vào trong lòng mình.

“Lạc Nhi, thật nhớ nàng.”

“Này, chàng vẫn chưa trả lời ta.”

Cổ Lạc Nhi bất mãn vì hắn nói sang chuyện khác.

Đông Phong Túy lại càng bất mãn vì nàng phân tâm.

139. Chương 141: Tính Nợ Cũ

“Lạc Nhi, chúng ta đã lâu không gặp nhau, nàng đừng nói đến người khác nữa được không?”

Cổ Lạc Nhi nhất thời không nói ra lời.

Mấy ngày nay, nàng chẳng phải luôn tâm tâm niệm niệm nhớ đến hắn sao.

Đông Phong Túy dứt khoát bế Cổ Lạc Nhi, đặt nàng lên đùi mình.

“Này, chàng định. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, Đông Phong Túy đã chặn môi nàng lại.

Giống như những lần trước, không để cho nàng nói phản đối ra miệng.

Cổ Lạc Nhi thoáng chốc mê loạn, hai tay ôm cổ Đông Phong Túy, trầm mê trong tình yêu nồng đậm của hắn.

Thật lâu sau, Đông Phong Túy mới buông Cổ Lạc Nhi ra.

Cũng không phải là buông, mà chỉ thả môi nàng, ôm nàng ngồi trên sườn núi, nhìn Cô Hồng bảo phía dưới.

Cổ Lạc Nhi rúc vào trong lòng hắn, cũng nhìn về phía dưới.

Phía dưới lúc đầu còn có tiếng pháo nổ, về sau lại yên tĩnh.

Cổ Lạc Nhi rút cuộc không nhịn được phàn nàn.

“Chàng thật ngốc, mạo hiểm như vậy đến cứu ta. Thực ra, chàng vẫn biết trong khoảng thời gian này Lãnh Dạ sẽ không làm gì ta.”

Nàng thật sự không tưởng tượng, vạn nhất Đông Phong Túy không cẩn thận mà thất thủ sẽ có hậu quả gì.

“Sao ta có thể để nàng ở Cô Hồng bảo chịu khổ, còn bản thân lại tiêu điều tự tại?”

“Chàng cứu ta ra cũng không có tác dụng, giải được vẫn đang nằm trong tay Lãnh Dạ.”

Cổ Lạc Nhi nhin không được thắm mắng Lãnh Dạ vài câu tiểu nhân.

Đông Phong Túy hôn nhẹ lên trán Cổ Lạc Nhi, ôm nàng chặt hơn nữa.

“Nàng biết không, trong lòng ta sợ hãi đến mức nào khi không bảo vệ được nàng. Sợ có một ngày, nàng gặp phải nguy hiểm. Bất luận thế nào, ta đều muốn nàng ở bên ta, để ta ôm nàng vào lòng.”

“Vậy sau này chúng ta làm gì? Chàng có muốn đến Ma Thiên nhai như đã hẹn không?”

“Chúng ta trước hết phải nghĩ cách rời khỏi đây, sau đó tới Thu Diệp sơn trang tìm Nhiễm Sương công tử. Có lẽ, hắn có cách giải độc cho nàng.”

Cổ Lạc Nhi nhớ tới lời đồn về Nhiễm Sương công tử.

Lo lắng hỏi: “Nghe nói, tính tình của Nhiễm Sương công tử rất cổ quái, hắn sẽ đồng ý giải độc cho ta chứ?”

“Không thử một lần sao biết?”

“Chàng biết Thu Diệp sơn trang ở đâu?”

“Không biết.”

Cổ Lạc Nhi lặng lẽ thở dài.

Ngay cả nơi người ta ở cũng không biết, càng miễn bàn đến việc giải độc.

Tiếng nàng thở dài tuy thấp, vẫn bị Đông Phong Túy nghe được.

Đông Phong Túy ôn nhu nói: “Lạc Nhi, không phải trước giờ nàng vẫn lạc quan sao? Trước kia, bị Lãnh Dạ dùng mạng ép buộc còn chưa thấy nàng buồn phiền, sao bây giờ lại đâm chiêu ủ dột thế này?”

Cổ Lạc Nhi nghe vậy thoáng chấn động.

Đúng rồi, nàng lúc nào cũng vui vui vẻ vẻ, làm sao bây giờ lại lo lắng không còn hi vọng.

“Chàng nói đúng. Bây giờ chúng ta tìm đường xuống núi thôi.”

Vừa nói xong đã định đứng lên.

Đông Phong Túy giữ nàng lại, ấn nàng vào trong lồng ngực mình.

“Vội gì chứ? Mới một lúc mà đã muốn đẩy ta ra?”

Đây là thế nào?

Nàng đâu có nói muốn rời khỏi hắn.

Cổ Lạc Nhi nén giận nén giận, nhưng lại cũng rất ngọt ngào.

Thật ra thì, nàng cũng rất không nỡ rời khỏi lồng ngực hắn.

“Chúng ta ngồi thêm một lúc nữa. Đường đi ở đây không rõ, chờ khi trời sáng chúng ta hãy tìm lối ra.”

Đông Phong Túy tuy thần nhiên nói, trong lòng thực ra có chút lo lắng.

Nghe nói, phía sau núi Cô Hồng bảo không có lối ra, chỉ là đường cùng.

Nếu không, có thể nào đảm bảo không có người ngoài đánh lên lên núi?

Có điều, như hắn vừa nói, không thử một lần làm sao biết?

Con người dù sao cũng phải làm việc, chỉ ngồi một chỗ đâu có bánh nóng rơi xuống.

Cổ Lạc Nhi yên lặng một lúc, lại yếu ớt nói ra.

“Ngày đó, thực ra chàng không cần phải tháo mạng che mặt ra trước mặt mọi người. Lãnh Dạ chỉ đang dọa chàng.”

Mỗi lần Cổ Lạc Nhi nhớ đến điều này, lại cảm thấy hổ thẹn với Đông Phong Túy.

Bí mật hắn che giấu bao nhiêu năm, chỉ tại nàng mà bại lộ.

“Y đã dọa được ta rồi.”

Đông Phong Túy hôn lên tóc Cổ Lạc Nhi, nhỏ giọng nói.

Trong lòng Cổ Lạc Nhi rung động.

Đã sớm biết hắn vì mình, nhưng nghe từ miệng hắn nói ra, không kìm được lại cảm động.

Nhưng cảm xúc vừa trào lên trong lòng, lại nghe Đông Phong Túy nói tiếp: “Thực ra, bí mật ấy cũng không cần giấu diếm nữa.”

Áy náy trong lòng Cổ Lạc Nhi thoáng chốc biến mất một nửa.

“Tại sao?”

Cổ Lạc Nhi rầu rĩ.

Đông Phong Túy không nhận ra khẩu khí khác lạ của Cổ Lạc Nhi.

Hiện giờ hắn không có tâm tư quan tâm những thứ này.

Khó khăn lắm mới ôm được mỹ nhân, nào dư thừa tình lực quan tâm đến vấn đề khẩu với chả khí.

Thành thật trả lời: “Lúc đầu giấu mặt, chỉ vì thân phận thái tử. Muốn bước chân vào giang hồ, nhưng thân phận bị hạn chế, bất tiện. Hơn nữa, ta không muốn làm hoàng đế, không muốn làm cho phụ hoàng nghĩ rằng ta là một người đáng để phó thác trọng trách quốc gia.”

“Hừ, chàng đúng là đại lười, chỉ thích làm biếng.”

“Đúng, ta là sâu gạo.”

Nhớ tới đánh giá của Cổ Lạc Nhi lúc đầu, Đông Phong Túy không nén được ý cười.

“Về sau thì sao?”

Cổ Lạc Nhi tiếp tục hỏi.

“Về sau, sau khi phụ hoàng băng hà, lại không có hoàng hệ có thể thay ta, ta chỉ có thể miễn cưỡng ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Nhưng phụ hoàng lâm thời đã nhiều năm nhân chính, trong triều không có quá nhiều cực đoan.”

“Ồ, cho nên chàng đã lấy bất biến ứng vạn biến?”

Cổ Lạc Nhi hơi chút hiểu được dụng ý của Đông Phong Túy.

“Không hoàn toàn. Khi đó phụ hoàng cầm quyền, mặt ngoài triều đình nhất phái hòa bình, thực ra phía dưới sóng ngầm mãnh liệt. Ta tuy ở trong tối điều tra, nhưng không cách nào thu được tư liệu tường tận. Trong mắt mọi người ta chỉ là một tên đại lười.”

Đông Phong Túy nói đến đây khẽ cười, hắn đã quen với danh hiệu Cổ Lạc Nhi đặt cho thì phải.

Sau đó lại nói tiếp.

“Ta nghĩ, vẫn cứ tiếp tục giả bộ lười biếng, để cho bọn họ tự thể hiện bản tính ra ngoài.”

Thì ra là thế.

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng hiểu toàn bộ ý đồ của Đông Phong Túy.

Khó trách hắn lại bổ nhiệm Lý Tế tướng cùng Phùng Thái úy.

Hai người kia, một thì quá thành thật, một tuy xấu nha nhưng chỉ là loại chân tiểu nhân.

Hai người kia tụ cùng một chỗ, quả thật có thể khuấy động sóng ngầm trong triều.

“Hôm nay, những thứ cần xem chàng đều đã thấy rõ rồi chứ?”

“Đã nhìn rõ.”

“Có thể phóng tay xử lý bọn hắn rồi chứ?”

“Có thể.”

Đông Phong Túy vốn không đề phòng Cổ Lạc Nhi, cứ hỏi thì lại đáp.

Cổ Lạc Nhi khéo léo cười hỏi: “Vậy còn thần thiếp, trước kia ngài phong ta làm Tiên phi là muốn để ta làm gì?”

“Nàng hả?”

Đông Phong Túy bắt đầu có chút cảnh giác.

Cổ Lạc Nhi chớp lấy thời cơ thơm lên môi hắn một cái.

Đông Phong Túy vừa mới thanh tỉnh một chút lập tức lại trở nên choáng váng.

140. Chương 142: Dò Tìm Bí Mật 1

Không hề nghi ngờ, thành thành thật thật trả lời.

“Phong nàng làm Tiên phi, là vì nàng từ trên trời rơi xuống. Cũng bởi vì, muốn mượn tay nàng trừng trị Nguyệt Quý phi.”

Hừ, Cổ Lạc Nhi trong lòng thầm hừ một tiếng.

Biết hẳn không có hảo tâm gì mà.

Khi đó rõ ràng hẳn không hề động tâm với nàng, càng muốn phong nàng làm phi, hiển nhiên không có ý tốt.

“Khi đó chàng ấn tượng về ta thế nào?”

Nếu như Đông Phong Túy hỏi về việc lấy lòng nữ nhân, hẳn sẽ biết nên trả lời như thế nào.

Nhưng Đông Phong Túy chưa từng tiếp xúc thân thiết với bất luận nữ nhân nào ngoại trừ Cổ Lạc Nhi, không biết hề biết đến tâm tư nữ nhân.

Vẫn thành thật trả lời.

“Nàng khí đó, căn bản chính là một nha đầu xấu không vừa mắt. Tóc tai lộn xộn, y phục trên người lại buồn cười, ánh mắt thì mơ mơ màng màng, còn véo ta một cái. Một điểm cũng không làm người ta yêu thích.”

Đông Phong Túy lắc đầu cười.

Nghĩ tới Cổ Lạc Nhi lúc ấy, hẳn rất muốn cười.

“Há? Chàng phong ta làm Tiên phi, rõ ràng muốn giễu cợt ta?”

Cổ Lạc Nhi bất mãn chất vấn, trên mặt vẫn tươi cười sáng lạn.

Đông Phong Túy cuối cùng cũng tỉnh ngộ một chút.

Hôn một cái thật mạnh lên má Cổ Lạc Nhi, cười nói: “Kỳ thật nàng rất đáng yêu rất khiến người ta yêu mến. Danh hiệu Tiên phi này rất tương xứng với nàng, nàng là hoàng hậu của trẫm.”

Suy nghĩ của Cổ Lạc Nhi không vì nụ hôn này mà mơ hồ.

Trong lòng thầm mắng, giờ mới nhớ đến việc lấy lòng bốn cô nương? Mượn rồi.

Ở lại mà hỏi hận đi.

Ôm lấy cổ Đông Phong Túy, lại hỏi: “VẬY, chàng giả làm Đạp Tuyết công tử chạy vào phòng ta, còn hôn ta, nói là tạ lễ với ta, lại là vì cái gì?”

Gương mặt Cổ Lạc Nhi sát gần lại không đến nửa thước, đôi môi đỏ mọng mê người trêu ghẹo kích động tâm tình Đông Phong Túy.

Nhịn không định cúi đầu, tiếp tục thưởng thức.

Cổ Lạc Nhi hơi quay đầu, thúc giục: “Mau trả lời.”

“Muốn để nàng yêu ta, sau đó điều khiển hành động ở ngoài cung. Ai ngờ nàng làm còn tốt hơn so với ta mong muốn, cho nên ta không cần phải quản nàng nữa.”

Đông Phong Túy lúc này mới hồi tưởng lại, không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ khi ấy hẳn cũng thích Cổ Lạc Nhi, chỉ là chính hắn cũng không biết?

Nếu không, đôi môi tôn quý của hắn chưa bao giờ đụng qua bất kỳ nữ nhân nào, vì sao lại hôn Cổ Lạc Nhi?

Lúc ấy, hắn không hề ghét nụ hôn kia.

Thật sự, không ghét một chút nào.

“À ——”

Cổ Lạc Nhi kéo dài tiếng.

“Thì ra là thế.”

Đông Phong Túy rút cuộc cũng hậu tri hậu giác phát hiện sự tình không thích hợp.

Ngẩng mặt nhìn trời, nói: “Lạc Nhi, trời đã sáng rồi, đi, chúng ta đi tìm đường, lại tìm thứ gì đó để ăn.”

Đỡ Cổ Lạc Nhi dậy, mình cũng đứng lên.

Cổ Lạc Nhi không hề đi lên núi, ngược lại đi xuống chân núi.

Đông Phong Túy vội vàng kéo nàng.

“Lạc Nhi, nàng đi nhầm hướng rồi.”

“Không có. Ta đang chuẩn bị xuống núi tìm Lãnh Dạ.”

“Nàng tìm y làm gì?”

Cổ Lạc Nhi cười giảo hoạt.

“Y đã nói với ta, ta đã học vô ảnh phiêu miểu chưởng tuyệt học của Cô Hồng bảo, chỉ có hai con đường lựa chọn.”

“Hai con đường?”

Trực giác Đông Phong Túy thấy tình hình không ổn.

Cổ Lạc Nhi chậm rãi nói: “Thứ nhất, làm sát thủ của Cô Hồng bảo.”

Đông Phong Túy giữ chặt tay Cổ Lạc Nhi.

“Làm sát thủ gì chứ. Lạc Nhi, nàng đáng yêu thiện lương như vậy, đôi tay này khiết bạch vô hạ, sao có thể dính máu?”

Cổ Lạc Nhi khoa trương lắc đầu than thở.

“Nói như vậy, đành phải lựa chọn con đường thứ hai.”

“Con đường thứ hai là gì?”

Đông Phong Túy cẩn trọng hỏi.

“Con đường thứ hai, chính là làm phu nhân bảo chủ Cô Hồng bảo.”

“Không được, ” Đông Phong Túy lập tức cự tuyệt, “Làm cái gì cũng không được, nàng là của ta.”

Cổ Lạc Nhi cúi đầu, cười xấu xa.

Lúc ngẩng đầu lên, lại nghiêm mặt.

“Hoàng thượng, ngài đã từng nói, ta ở ngoài tùy tiện với nam nhân khác thế nào, đều không liên quan đến ngài. Cho dù sinh hạ hài tử ngài cũng không quản? Ngài không thể nói mà không giữ lời.”

“A.”

Đông Phong Túy hơi nghẹn lời, lúc trước hắn đúng là đã nói lời này.

“Lạc Nhi, không phải bây giờ khác với lúc trước sao? Bây giờ, tất cả về nàng đều có liên quan đến ta, rất liên quan, phi thường liên quan.”

Cổ Lạc Nhi gạt tay Đông Phong Túy, vẫn làm ra vẻ muốn đi xuống núi.

“Chàng nói liên quan liền có liên quan sao?”

“Đương nhiên là có.”

Đông Phong Túy rút cuộc cũng nghĩ ra lý do.

“Lạc Nhi, nàng đừng quên, nàng còn nợ ta bạc, tất phải làm đầy tám mươi năm Tiên phi.”

Đừng tưởng rằng hắn dễ bị bắt nạt.

Cổ Lạc Nhi vốn chỉ muốn trêu hắn một tí, hắn lại nói như vậy, thật sự tức giận.

Tên tiểu nhân này, bày kế hãm hại nàng, còn dám nhắc lại.

Đông Phong Túy thấy nàng không trả lời, còn tưởng rằng nàng không cự tuyệt được, không khỏi đắc ý.

Kéo dài giọng nói: “Lạc Nhi, nàng cũng không thể nói mà không giữ lời nha.”

Cổ Lạc Nhi vẽ mặt tươi cười, sáng lạn vô cùng.

“Hoàng thượng, chàng yên tâm, ta sẽ không nuốt lời. Haaaa, xem ra, ta chỉ có thể làm tình nhân của Lãnh Dạ. Chắc là, y sẽ nguyện ý chuộc thân giúp ta.”

Đông Phong Túy bắt được nàng.

“Không được, nàng đừng hòng cấm sừng ta. Ta không thèm giữ lời nữa, sao nào?”

“Này, chàng là hoàng đế, làm sao nói mà không giữ lời?”

“Hoàng đế thì thế nào? Ai nói hoàng đế nhất định nói là phải làm?”

Đông Phong Túy kéo Cổ Lạc Nhi đi.

“Ngoan, chúng ta lên núi xem thế nào.”

Cổ Lạc Nhi gạt hắn ra, hỏn hển đi lên núi.

“Hừ, tên đáng ghét. Chính ngươi là Đạp Tuyết công tử, cố tình không nói cho ta, chính là muốn cười nhạo ta. Thật quá mức.”

Đây mới là nguyên nhân Cổ Lạc Nhi thực sự tức giận.

Lúc ấy nàng mê luyện Đạp Tuyết công tử, Đông Phong Túy đều nhìn trong mắt.

Hắn chẳng những không nói chân tướng cho nàng, còn làm bộ làm tịch ghen tuông, không phải muốn nhìn nàng làm trò thì là gì?

Hại nàng lúc kia còn bắn khoăn tự trách.

Còn tưởng rằng bản thân mình tâm địa không thuần lương, chân đứng hai thuyền .

Cổ Lạc Nhi đúng là đã trách oan Đông Phong Túy.

Khi ấy hắn không hề làm ra vẻ ghen tuông, mà là thật sự ghen, ăn dấm chua của chính mình.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy đuổi theo Cổ Lạc Nhi giải thích.

“Lúc ấy ta đã có cảm tình với nàng, ta không biết ta muốn cưới nàng đến mức nào. Ta định sau khi làm lễ phong hậu mới nói toàn bộ với nàng.”

Cổ Lạc Nhi không thèm để ý đến hắn.

“Lạc Nhi, khi đó nàng cũng không phải đã yêu Đạp Tuyết, đúng không?”

141. Chương 143: Quay Trở Lại

“Thứ nhất, làm phu nhân bảo chủ của Cô Hồng bảo.”

Cổ Lạc Nhi không chút nghĩ ngợi liền lên tiếng phản đối.

“Người ta muốn gả là Đông Phong Túy, ta sẽ không gả cho người.”

Lãnh Dạ lạnh nhạt nhìn nàng, lạnh như băng nói ra lựa chọn khác.

“Thứ hai, trở thành sát thủ của Cô Hồng bảo.”

“Không, ta không muốn giết người.”

Cổ Lạc Nhi cực lực phản đối.

Sau đó lại thử thăm dò hỏi: “Không có lựa chọn thứ ba sao?”

“Lựa chọn thứ ba, là chết. Tự suy nghĩ kĩ đi.”

Lãnh Dạ dứt lời, không quay đầu mà ra khỏi phòng, dùng sức đóng cửa phòng lại.

Cánh cửa phát ra một tiếng rầm lớn, làm màng nhĩ Cổ Lạc Nhi run lên.

Trời ạ, nàng phải khâm phục cánh cửa này, bị Lãnh Dạ mạnh tay như vậy mà không hề hấn gì.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lãnh Dạ.

“Khóa lại.”

“Vâng.”

Sau đó, ngoài cửa vang lên tiếng kim loại va chạm, hiển nhiên cửa đã bị khóa.

Cổ Lạc Nhi lúc này mới có tâm tư đánh giá tình hình trong phòng.

Gian phòng không lớn lắm, nhưng bố trí cũng coi như tinh xảo.

Nàng ngồi lên một cái ghế, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra.

Mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, biến hóa quá nhanh.

Hơn mười ngày trước, nàng còn đang phiền não vì chuyện sắp trở thành hoàng hậu của Đông Phong Túy.

Hiện giờ, cũng đang vì hai lựa chọn Lãnh Dạ cho nàng mà phiền não.

Haaaa, nàng không cần mấy cái nội lực, mấy cái võ công này nữa được chưa?

Nhưng thật sự không nổi.

Khó khăn lắm mới trở thành cao thủ võ lâm, trở thành một nữ đại hiệp, hi vọng cùng Đông Phong Túy sống vai hành tẩu trên giang hồ.

Nếu như nàng không biết võ công, mọi thứ đều phải dựa vào Đông Phong Túy, không hề có ý nghĩa.

Trong tiềm thức, cảm thấy rằng sự tình không đơn giản như nàng nghĩ.

Cho dù nàng mất đi nội lực, Lãnh Dạ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Nàng nên làm gì bây giờ?

Hừ, nghĩ cách thoát ra, ở chung một chỗ với Đông Phong Túy, có lẽ Lãnh Dạ sẽ không có cách nào bắt nàng.

Có điều, độc trong cơ thể nàng phải làm sao bây giờ?

Giải được còn đang nằm trong tay Lãnh Dạ.

Cổ Lạc Nhi thở ngắn than dài, trong lòng thầm nguyện rửa Lãnh Dạ.

Nếu như không có y, nàng sẽ chẳng có chuyện gì cả, nàng sẽ vui vui vẻ vẻ mà sống chung với Đông Phong Túy.

Sau đó, nàng có thể làm Minh Châu lâu phát triển rực rỡ.

Ngoại trừ Minh Châu lâu, còn có ấn thư nghiệp, và còn rất nhiều rất nhiều thứ buôn bán có thể phát triển.

Vô Ưu quốc nhất định sẽ trở thành một quốc gia giàu có.

Thế mà tất cả đều bị Lãnh Dạ hủy hoại.

Lãnh Dạ chỉ làm được một việc tốt duy nhất, chính là tác hợp nàng với Đông Phong Túy.

Nếu như không phải lúc trước y ép buộc nàng phải ngủ cùng phòng với Đông Phong Túy, nàng và Đông Phong Túy nào có ngày hôm nay?

Thật sự rất khó nói.

Có lẽ, mọi việc luôn có luật nhân quả.

Nghĩ đến đây, không còn tức giận Lãnh Dạ như lúc đầu nữa.

Lãnh Dạ ngoại trừ giam nàng lại, cũng không có bạc đãi nàng.

Cho nàng ăn cũng là đồ thượng hạng, so với trong cung không kém bao nhiêu.

Nhiều lần, Cổ Lạc Nhi muốn thử đánh ra Vô ảnh phiêu miểu chưởng để phá cửa.

Nhưng không biết có phải trong lòng có chướng ngại, nội lực chỉ đi đến khuỷu tay rồi lại lui về.

Làm cách nào cũng không sử dụng được.

Một buổi tối hai ngày sau khi Cổ Lạc Nhi bị giam.

Gió đêm vắng vẻ, Cổ Lạc Nhi vô cùng buồn chán ngáp một cái, định bụng trèo lên giường đi ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát ngoài cửa.

“Người là ai?”

Là giọng của thủ vệ canh cửa.

Ngoài cửa phòng nàng, một ngày hai mươi tư giờ đều có người canh gác.

Sau đó là một giọng nói của nữ tử.

“Nô tỳ là a hoàn ở trù phòng mới đến, đưa điểm tâm khuya đến cho Cổ tiểu thư.”

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như đã từng nghe qua, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra.

Thủ vệ hỏi: “Yêu bài?”

Sau đó yên lặng.

Loại đối thoại này hai đêm trước Cổ Lạc Nhi cũng đã nghe qua.

Hình như quy củ trong Cô Hồng bảo rất nghiêm, dù thủ vệ có biết người tới đưa cơm, nhưng vẫn phải qua thông lệ kiểm tra yêu bài.

Xem chừng bây giờ đang kiểm tra.

“Tiểu Hồng.”

Thủ vệ nói nhỏ.

Sau đó lại vang lên tiếng chìa khóa chạm vào khóa cửa.

Cửa được mở ra, một thị tỳ áo hồng, quần xanh đi đến.

Cổ Lạc Nhi vừa thấy có chút quáng mắt.

Nha đầu này đúng là rất cao, khó trách vừa rồi thủ vệ trầm mặc lâu như vậy.
Nhưng mà, ánh mắt của nàng thật kỳ quái nha.

142. Chương 144: Lão Bà 2

Cổ Lạc Nhi nhìn theo hướng ngón tay Đông Phong Túy, bất ngờ phát hiện, phía trước một linh bài, một nén nhang đang cháy.

Ngoài ra, còn có rất nhiều cúng phẩm.

Có hoa quả, có thức ăn, có vẽ cực kỳ tinh tế, cực kỳ phong phú.

Có điều, Cổ Lạc Nhi nhìn thấy chúng, không nghĩ đến việc lấy chúng lấp đầy bụng, mà là nghĩ đến một vấn đề khác.

Những đồ cúng này, người mang đến rõ ràng đã phí không ít tâm tư.

Là người nào đã đặt ở đây?

Ánh mắt Đông Phong Túy lại tập trung trên nén nhang.

Cây nhang đang cháy, hơn nữa chỉ cháy một đoạn ngắn, xem ra vừa mới được đặt ở đây.

Ừm, hẳn là lúc bọn rơi bị đuổi ra.

Nếu như bọn họ không chậm trễ ngoài động, lập tức tiến vào, nói không chừng có thể gặp được người đến tế.

Hai người nhìn trước linh bài.

Trên linh bài viết, đại bảo chủ Cô Hồng bảo thứ tám Tiết công Lệnh Phi vị.

“Tiết Lệnh Phi? Tế điển người này là người nào?”

Cổ Lạc Nhi thì thảo tự nói.

Đông Phong Túy giải thích nói: “Tiết Lệnh Phi là sư phụ của của sư phụ Lãnh Dạ, cũng là sư gia của y. Mất đã ba mươi năm về trước. Nghe nói, trời sinh tính phong lưu, thiếu không ít tình ái.”

“Ồ?” Cổ Lạc Nhi rất hứng thú hỏi, “Chẳng lẽ là hồng nhan tri kỷ đến tế điển ông ấy?”

“Nào ai biết? Nhưng đây không phải trọng điểm.”

“Ừm, đúng, chúng ta khẩn trương tìm đường ra quan trọng hơn.”

Cổ Lạc Nhi thu hồi hứng thú bất quá đối với người đã khuất, nhớ tới chuyện quan trọng trước mắt, tìm kiếm đường ra.

Nàng và Đông Phong Túy vẫn đứng trên sơn đạo, tuyệt đối có thể khẳng định, không có ai đi qua trước mặt họ.

Vậy rõ ràng, người này đến từ một con đường khác để tế điển Tiết Lệnh Phi.

Nói cách khác, có lẽ còn một đường thông ra ngoài.

Để chứng thật suy đoán của mình, Cổ Lạc Nhi sờ lên cúng phẩm.

Thức ăn vẫn còn nóng.

Nàng đã đoán đúng, người đến vừa mới làm thức ăn, nhân lúc còn nóng mang đến đây.

Tuyệt đối không phải từ trước khi nàng và Đông Phong Túy đi vào trong núi.

Đông Phong Túy nhìn thấy động tác của Cổ Lạc Nhi, trêu ghẹo nói: “Tình hình bây giờ đặc thù, nếu nàng ăn những cúng phẩm này, có lẽ Tiết tiên bối sẽ không trách cứ đâu.”

Cổ Lạc Nhi rút tay về.

“Trước mắt tìm lối ra quan trọng hơn. Nếu như thật sự không tìm thấy đường ra, chúng ta sẽ quay lại lấy cúng phẩm này.”

“Cũng được. Người này nhất định đã vào đây bằng đường khác.”

Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi đồng nhất ý kiến.

Hai người quan sát xung quanh.

Tất cả vách động đều bằng phẳng, không khác gì vách động có thông đạo, nhưng không thấy có cửa ra hay đại loại giống thế.

Hai người mỗi người nhặt một viên đá, gõ gõ lên vách động.

Bỗng nhiên, bên tay Đông Phong Túy truyền đến tiếng vang rỗng, không khỏi mừng rỡ.

“Lạc Nhi, mau lại đây, mặt sau này trống.”

Cổ Lạc Nhi đã chạy tới, cầm viên đá trong tay gõ gõ.

Tiếng vang trống rỗng, đúng là Đông Phong Túy nói không sai.

“Nhưng mà, trên thạch bích này không hề có cửa.”

Cổ Lạc Nhi bắn khoăn nhìn thạch bích bằng phẳng.

“Đừng nóng vội, hẳn là cửa đạo mật, ta đi tìm xem có cơ quan nào không.”

Đông Phong Túy nói xong, nhìn kỹ bên cạnh vách động.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn sáng lên, tách ra một băng đá nhỏ trên vách động, sau đó chuyển động gì đó bên trong.

Theo động tác hắn, thạch bích trước mặt cuối cùng cũng thuận lợi mở ra.

Cũng giống như vách tường trong thạch thất lúc trước quyết đấu với Lãnh Dạ, thạch bích vốn kín kẽ lại mở ra hai bên.

Hiện ra một cửa đá rộng lớn.

Bên trong cánh cửa là một con đường thông đạo.

“Đi, vào xem.”

Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy cùng nắm tay, đi vào thông đạo.

Vừa mới tiến vào thông đạo, cửa phía sau liền ken két chuyển động, rất nhanh đã đóng lại.

Thông đạo không quá dài.

Hai người vừa mới đi vài bước, liền phát hiện bọn họ đã đứng ở lối vào một gian thạch thất khác.

Trong thạch thất, mười bộ thạch quan được xếp chỉnh tề.

(thạch quan: quan tài đá)

Trước một bộ thạch quan, một lão bà tóc trắng mặc hắc y đang cầm trường tiên, quét vào thạch quan.

“Này, bà đang làm gì vậy?”

Cổ Lạc Nhi nhịn không được kêu lên.

Mọi người đã chết, hơn nữa ân oán cũng nên rõ ràng, tại sao còn đánh lên thạch quan để trút giận?

Lão bà nghiêng nghiêng nhìn nàng và Đông Phong Túy, buồn rười rượi cười cười.

“Chuyện của lão nhân gia, tiểu hài tử ít quan đi.”

Tiếng của bà già nuôi, tiếng cười the thé vang vọng trong thạch thất, khiến người khác khó chịu không nói nên lời.

Bà vừa nói, roi trong tay không ngừng quất lên.

Cổ Lạc Nhi thật sự không muốn nhìn, lại nhịn không được gọi.

“Vị lão nãi nãi này, nhân gia cũng đã mất, bà đánh ông ấy cũng không cảm giác được, lãng phí vô ích sức lực của bà. Nếu có thời gian rồi, còn không bằng đi ngắm cảnh uống trà.”

Nàng không hề có hảo cảm với lão bà này, khẩu khí nói chuyện cũng trở nên thiếu cung kính.

Lão bà gượng cười mấy tiếng.

“Con bé kia, người gọi ta là lão nãi nãi? Ta rất già sao?”

(Lão nãi nãi: bà cụ)

Dứt lời cất tiếng cười to, càng cười càng trào nước mắt.

Roi trong tay càng quất đến hung ác.

Cổ Lạc Nhi lúc này đã thấy rõ thạch quan bị bà ấy quất là của ai, đúng là của vị Tiết Lệnh Phi kia.

À, theo Đông Phong Túy nói, vị Tiết Lệnh Phi này trời sinh tính phong lưu, thiếu không ít tình ái.

Phong chừm vị này chính là một trong những chủ nợ của ông ấy.

Thấy dáng vẻ thương cảm của lão bà, nhịn không được bắt đầu thông cảm, đối với hành động quái dị của bà không còn thấy phản cảm nữa.

“Thật ra, bà cũng không già lắm đâu. Con, con chỉ vì tôn kính với người lớn, mới gọi bà như vậy.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ cách an ủi bà.

Trong lòng đoán chừng tuổi tác của vị lão bà này.

Tóc bạc trắng, nếp nhăn trên mặt cũng rất sâu, ít nhất cũng khoảng bảy tám mươi tuổi.

Lão bà không hề vì hảo tâm của nàng mà cảm thấy an ủi.

Bà hung dữ nhìn Cổ Lạc Nhi, khàn giọng kêu lên: “Người đang chế giễu lão nhân gia ta?”

Trực giác của Cổ Lạc Nhi thấy bà ta đang cố tình gây sự.

Chính bà ta kêu mình là lão nhân gia, lại không cho phép người khác gọi lão nãi nãi, cái này có ý gì chứ?

Vừa định cãi lại mấy câu, lại bị Đông Phong Túy kéo tay áo.

“Thôi, Lạc Nhi, tranh luận với bà ấy có gì hay?”

Cổ Lạc Nhi nghĩ cũng đúng, bản thân tội gì phải so đo với lão bà có chút vấn đề về thần kinh này làm gì.

Nàng đúng là thích lãng phí khí lực.

Bởi vậy, cười cười nhẹ nhàng với Đông Phong Túy.

“Chàng nói đúng, không có gì hay để tranh luận cả.”

Nàng cũng không có ý muốn khoe khoang, vốn tại khốn cảnh trước mặt, tự nhiên cảm thấy thân mật với Đông Phong Túy.

Không ngờ lời nói vô ý của bọn họ lại khiến lão bà kia giận tím mặt.

143. Chương 145: Lão Bà 3

Bà bỗng ngừng quét roi, nhanh như quỷ mị lướt tới trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Tóc bạc trắng đầu tung bay.

Khoảng cách gần, nếp nhăn trên mặt càng thêm rõ ràng.

Nhưng xuyên qua các nếp nhăn chằng chịt, vẫn mờ mờ nhìn được hình ảnh lúc trẻ, hẳn là một mỹ nhân.

Đông Phong Túy lập tức che chở phía trước Cổ Lạc Nhi.

Cao giọng nói: “Không được làm hại nàng.”

Lão bà nghi ngờ nhìn Đông Phong Túy, sau đó lại nhìn Cổ Lạc Nhi.

Yên lặng một lúc lâu, chợt phát ra một tràng cười to.

Tiếng cười vừa dứt, trường tiên trong tay đã phát lên đầu Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy vội dùng trường kiếm đỡ lại.

Kiểm roi tương giao, ma sát tạo ra một tia hoa lửa, hỏ khẩu của hai người đều bị chấn động đến tê rần.

(Hỏ khẩu : khe ngón tay cái và ngón tay trỏ, để cầm kiếm hoặc roi)

Lão bà thu hồi trường tiên, trên mặt hiện ra thần sắc kinh ngạc cùng bội phục.

Khen: “Tiểu tử, khá lắm, tay cầm cũng vững đấy.”

“Tiền bối quá khen.”

Đông Phong Túy cũng thu hồi trường kiếm, lãnh đạm đáp.

Lão bà lại chuyển hướng về phía Cổ Lạc Nhi đang nép phía sau Đông Phong Túy, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Con nhóc, đừng thấy bây giờ hẳn đối tốt với ngươi, sau này còn chưa biết thế nào.”

Cổ Lạc Nhi không lên tiếng.

Nàng không phải tin lời này của lão bà, mà chỉ nghe lời khuyên của Đông Phong Túy, không muốn tranh luận với bà ấy.

Đông Phong Túy đối xử với nàng thế nào, là việc của hai người nàng, sao phải tranh chấp với người khác.

Đông Phong Túy thấy Cổ Lạc Nhi bấy nay vẫn mau miệng mà giờ lại im lặng không nói, không khỏi có chút lo lắng.

Sợ nàng tin vào lời phỉ báng của lão bà này.

Lại nắm chặt tay Cổ Lạc Nhi, nói như để cam đoan: “Bà sai rồi, cả đời này con sẽ đối tốt với Lạc Nhi.”

Hắn nói mặt hướng về lão bà, nhưng thực ra lại giống như đang chứng tỏ tấm lòng với Cổ Lạc Nhi.

Cả đời này không phụ nàng, tuyệt đối không phụ.

“Lạc Nhi? Ngươi tên là Lạc Nhi?”

Lão bà không để ý tới Đông Phong Túy, hỏi Cổ Lạc Nhi.

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi trả lời đơn giản.

Lão bà không nói gì, đánh giá Cổ Lạc Nhi từ trên xuống dưới.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Cổ Lạc Nhi đang sợ hãi.

“Bà là La Sát nữ Liễu Thúy Yên tiền bối?” Đông Phong Túy chợt hỏi.

Lão bà ngẩn ngơ, bỗng ngửa mặt không ngừng cười như điên.

“Cư nhiên còn có người có thể nhận ra ta, cư nhiên còn có người nhớ rõ tên của bà già này, ha ha ha ha. . .”

Tựa như phát điên mà xông về phía thạch quan của Tiết Lệnh Phi, trường tiên trong tay tiếp tục quất lên ấy.

Còn nóng nảy ngoan độc hơn cả lúc này.

Cổ Lạc Nhi kéo Đông Phong Túy cúi xuống, sát gần bên tai hần.

Nhỏ giọng hỏi: “Liễu Thúy Yên và Tiết Lệnh Phi rốt cuộc có quan hệ gì vậy? Vì sao bà ấy lại hận ông ta như thế?”

Đông Phong Túy cười khỏ lắc đầu.

Lại gần bên tai Cổ Lạc Nhi.

Nhỏ giọng nói cho nàng biết: “Bà là nguyên phối phu nhân của Tiết Lệnh Phi, cũng là bảo chủ phu nhân năm đó. Nhưng sau khi Tiết Lệnh Phi cưới bà, vẫn không ngừng dây dưa với nữ nhân khác trên giang hồ. Nghe nói, vị Tiết phu nhân này sau mấy lần đại náo, đột nhiên mất tích. Mọi người trên giang hồ cho rằng bà đã không còn trên nhân thế, không ngờ bà ấy vẫn còn sống.”

Cổ Lạc Nhi có chút hiểu được hành động của Liễu Thúy Yên.

Hơn nữa không tự chủ mà bắt đầu đồng tình với bà.

Bà ấy làm cụng phẩm cho Tiết Lệnh Phi vô cùng khéo léo, cho thấy bà vẫn còn yêu ông, hơn nữa yêu rất sâu đậm.

Nhưng vừa yêu, lại vừa hận ông ấy, hận đến mức ngay cả thạch quan của ông ấy cũng không bỏ qua, muốn dùng roi để trút giận.

Tình cảm yêu hận lẫn lộn này là như thế nào?

“Chẳng trách, hôm nay ngày giỗ của Tiết Lệnh Phi.”

Đông Phong Túy lại nhỏ giọng nói bên tai Cổ Lạc Nhi.

Hần không hề biết ngày giỗ của Tiết Lệnh Phi, nhưng hần thấy được văn bia khắc trên thạch quan.

Cổ Lạc Nhi nhẹ nhàng thở dài.

Đông Phong Túy cũng nhẹ nhàng thở dài.

Trường tiên trong tay Liễu Thúy Yên bay múa lên xuống, thạch vụn trên thạch quan dồn dập bay tung tóe.

Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy lẳng lặng đứng, không ai dám lên tiếng khuyên bà.

Thẳng đến khi thạch quan cơ hồ bị đánh đến nứt ra, Liễu Thúy Yên mới dừng tay, đứng ở trước thạch quan, sắc mặt xám trắng thở hổn hển.

“Tiền bối, đừng nóng giận. Trở về đi.”

Cổ Lạc Nhi nhẹ giọng khuyên.

Đông Phong Túy biết rằng bà ấy có ác cảm với nam nhân, nên cũng không dám lên tiếng.

Hai người đều ngưng thần nhìn Liễu Thúy Yên, muốn biết bà ấy đi đường nào đến đây.

Liễu Thúy Yên không vội mà ra ngoài, bà chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc sảo bắn về phía Cổ Lạc Nhi.

Nhìn một lúc lâu, mới buồn rười rượi hỏi: “Hai người các ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?”

Cổ Lạc Nhi tìm được một cớ.

“Hôm nay là ngày giỗ Tiết bảo chủ, Lãnh bảo chủ phái hai người chúng con đến tế điện ông ấy.”

“Các người là đệ tử của Cô Hồng bảo?”

Liễu Thúy Yên đánh giá Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy, sau đó chỉ tay về Đông Phong Túy.

“Võ công của hần rõ ràng không thuộc Cô Hồng bảo. Nói thật đi, các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại giả mạo đệ tử Cô Hồng bảo?”

Nói đến câu sau, thanh sắc nghiêm lại.

Cổ Lạc Nhi chỉ muốn, người một nhà dễ nói chuyện, giả mạo làm đệ tử Cô Hồng bảo để bà ấy không phòng bị.

Dù sao hôm nay đúng là ngày giỗ của Tiết Lệnh Phi, nàng không nói sai.

Nhưng không ngờ tới, Liễu Thúy Yên có thể nhìn ra võ công của Đông Phong Túy không thuộc về Cô Hồng bảo.

Một sơ hở vô cùng lớn.

Đông Phong Túy lại mỉm cười, thông dong lời.

“Văn bối mới được bảo chủ thu nhận ba năm trước, đúng là từ nhỏ không học võ công của Cô Hồng bảo.”

Lý do của hần coi như đầy đủ, Liễu Thúy Yên gật gù đầu.

Sau đó lại lắc đầu, kêu rằng đáng tiếc.

Tâm Cổ Lạc Nhi lại căng lên, sao lại đáng tiếc? Chẳng lẽ bà ấy vẫn không chịu buông tha bọn họ?

Nàng đương nhiên không sợ Liễu Thúy Yên, nàng rất tự tin về võ công của Đông Phong Túy.

Nhưng mục đích của bọn họ là tìm đường ra của bà ấy, không đối địch vẫn tốt hơn.

“Bà nói đáng tiếc gì cơ?” Cổ Lạc Nhi hỏi.

Liễu Thúy Yên liên tục lắc đầu nói: “Đáng tiếc hần cũng không phải là truyền nhân võ học Cô Hồng bảo. Nếu không, dùng tư chất của hần, đủ làm để bảo chủ Cô Hồng bảo.”

Hóa ra là đáng tiếc cái này, Cổ Lạc Nhi nhẹ nhàng thở ra.

Đông Phong Túy chỉ nhàn nhạt nói: “Tiền bối nói đùa rồi.”

Lời của hần còn chưa dứt, đã thấy một bóng đen rất mạnh cuốn về phía Cổ Lạc Nhi.

Lần này roi quất tới không hề có dự liệu, Cổ Lạc Nhi không hề có bất luận khả năng ứng biến nào.

Sợ tới mức ngơ ngác nhìn bóng đen, ngay cả tránh cũng quên.

Đông Phong Túy dưới tình thế cấp bách không kịp rút kiếm, một tay kéo Cổ Lạc Nhi, tay kia đỡ lấy trường tiên của Liễu Thúy Yên.

Cả giận nói: “Vốn bà là một tiền bối võ lâm, là một lão bất tôn, sao có thể đánh lén một tiểu cô nương không biết võ công?”

Liễu Thúy Yên cười lạnh một tiếng, thu hồi trường tiên.

Trường tiên quét qua tay Đông Phong Túy, Đông Phong Túy chỉ cảm thấy từng cơn đau đón trong lòng bàn tay.

Hóa ra, trường tiên của Liễu Thúy Yên làm từ tinh yên, trên mặt có rất nhiều gai nhỏ sắc sù.

Có lẽ lòng bàn tay đã bị trường tiên cắt qua.

Hần nắm tay thật chặt, không quan tâm đến thương tích.

Một là không muốn lúc này bị phân tâm, để cho Liễu Thúy Yên chế giễu.

Hai là không muốn Cổ Lạc Nhi lo lắng cho hần.

Liễu Thúy Yên thu hồi trường tiên, đứng dừng nói: “Ta chỉ muốn thử võ công của nàng một phen, xem nàng có phải là đệ tử của Cô Hồng bảo hay không.”

Cổ Lạc Nhi bĩu môi, đầu xoay sang một bên, không để ý tới bà ấy.

Một chút đồng cảm với Liễu Thúy Yên bởi một roi này cũng mất đi khá nhiều rồi.

Nàng mới sẽ không khuất phục bà ấy.

Cho dù dây dưa ở đây, nàng cũng không tin, Liễu Thúy Yên có thể một mực ở lại nơi quỷ quái này.

Thế nào bà ấy cũng phải ra khỏi mộ thất.

Chỉ cần bà ấy ra ngoài, bọn họ chẳng phải có thể biết đường ra khỏi đây sao.

Liễu Thúy Yên không để ý tới thái độ của nàng, hoài nghi nói: “Đây là tế điện phía sau núi Cô Hồng bảo, hàng năm đều có một ngày riêng biệt do bảo chủ đến, sao hôm nay lại phải hai người các người đến?”

Đông Phong Túy vân đạm phong khinh nói: “Quy củ là người định, tự nhiên cũng có thể do người thay đổi.”

Liễu Thúy Yên có vẻ dăm chiêu.

Sau đó khoát tay nói: “Một bà già như ta, chẳng muốn quản chuyện hậu sinh tiểu bối của các người nữa. Các người có thể đi.”

Đông Phong Túy cười nói: “Chúng con còn muốn tế điện Tiết bảo chủ, mời Liễu Tiên bối đi trước.”

Liễu Thúy Yên không lên tiếng, chỉ cầm roi đứng một bên.

Hiển nhiên dáng vẻ chưa muốn đi.

Cổ Lạc Nhi nhìn về phía Đông Phong Túy, muốn xem ý tứ của hắn, có phải uy bức Liễu Thúy Yên hay không.

Ánh mắt lại chạm đến một giọt đỏ sẫm.

Bất chấp hỏi Đông Phong Túy, vội vàng cúi đầu nhìn theo hướng màu đỏ sẫm.

Đến khi thấy rõ máu tươi từ trong lòng bàn tay Đông Phong Túy đang nhỏ giọt, hoảng hốt kêu một tiếng, bắt lấy tay bị thương của Đông Phong Túy, đỡ lên tay xem xét kỹ thương tích.

Đông Phong Túy muốn rút tay lại.

“Một vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Cổ Lạc Nhi bắt lấy tay hắn không buông.

“Để ta nhìn xem. Còn nói không có gì đáng ngại, chảy nhiều máu như vậy. Trên người chàng không có thuốc trị thương sao?”

Nhìn một màn thân mật trước mắt, trên mặt Liễu Thúy Yên vốn đã bình tĩnh lại hiện lên vẻ hung ác.

144. Chương 146: Nam Nhân Cần Phải Khảo Nghiệm 1

Cổ Lạc Nhi hoàn toàn không phát hiện ra, tâm tư của nàng đều đặt lên vết thương của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy lấy thuốc trị thương từ trong ngực.

Bước chân vào giang hồ, sống trên mũi dao liếm máu, hắn luôn luôn chuẩn bị thuốc trị thương trong người.

“Lạc Nhi, để ta tự làm.”

“Không được, ta bôi thuốc cho chàng.”

Cổ Lạc Nhi đưa tay định lấy thuốc trị thương trên tay Đông Phong Túy.

Không ngờ tay nàng vừa mới duỗi ra, đã thấy một bóng đen cuốn tới chỗ nàng cùng Đông Phong Túy.

Lúc này Cổ Lạc Nhi đã trấn định hơn nhiều.

Vừa rồi nàng chưa có kinh nghiệm lâm trận, hiện giờ đã có.

Trong lòng ảo não không thôi.

Lão thái bà này, lại làm gì nữa đây? Nàng chẳng qua chỉ muốn giúp Đông Phong Túy bôi thuốc thôi mà.

Trượng phu của bà ấy ở ngoài lạc lối, chẳng lẽ cũng không muốn thấy người khác thân mật sao?

Trong lòng hỏa lớn, vận khí một cái, vô ảnh phiêu miểu chưởng lại xuất ra.

Tâm địa nàng vốn thiện lương, không muốn đả thương người, bởi vậy, chưởng lực chỉ bắn về phía trường tiên của Liễu Thúy Yên.

Một tiếng “Ầm” vang lên, vô ảnh phiêu miểu chưởng uy lực vĩ đại cùng trường tiên va vào nhau, tiếng va chạm vang vọng cả gian thạch thất.

Liễu Thúy Yên sắc mặt đại biến, vội vàng thu hồi trường tiên xem xét kỹ càng.

“Tiểu cô nương, làm sao ngươi lại dùng được vô ảnh phiêu miểu chưởng?”

Cổ Lạc Nhi nhún nhún vai.

“Con chính là biết.”

“Ai dạy ngươi?”

“Lãnh bảo chủ chỉ điểm.”

“Ngươi là đệ tử của nó?”

“Không phải.”

Liễu Thúy Yên đau lòng nhìn trường tiên, trường tiên bị chưởng lực của Cổ Lạc Nhi đánh trúng làm cho biến dạng.

Trường tiên này chính là căn mệnh của bà, đi theo bà phong vũ đã chục năm, hôm nay, lại bị hủy trên tay Cổ Lạc Nhi.

“Tiểu cô nương, ngươi phải đền trường tiên cho ta.”

“Là bà muốn đánh chúng con, con chỉ phòng vệ, dựa vào cái gì lại phải đền cho bà?”

Liễu Thúy Yên không nói gì, trường tiên trong tay tựa như rắn độc, lại đánh về phía Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi vội vàng muốn ngăn lại, nhưng lúc này tâm tình không bị đè nén, vô ảnh phiêu miểu chưởng không phát ra được.

Trường kiếm của Đông Phong Túy đã rút ra, thấy thế vội giúp nàng chống đỡ.

Trường kiếm chưa kịp tiếp xúc với trường tiên, đã thấy trường tiên rút trở về.

Hóa ra, Liễu Thúy Yên chỉ đang thử lai lịch của Cổ Lạc Nhi.

Liễu Thúy Yên lúc này đã cân nhắc.

Thì ra tiểu cô nương này tuy nội lực thâm hậu, nhưng lại không thể điều khiển được vô ảnh phiêu miểu chưởng.

Ngạo nghễ nói: “Tiểu cô nương, ngươi tên là Lạc Nhi phải không? Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Liễu Thúy Yên ta.”

Cổ Lạc Nhi nhất thời có chút ngơ ngác, thế này là thế nào?

Mới vừa rồi còn muốn đánh lén nàng, đảo mắt nàng đã thành đệ tử của bà ấy rồi?

Biến hóa này cũng quá nhanh đi.

“Nhưng mà, con không muốn làm đệ tử của bà.”

Cổ Lạc Nhi bắt cam bắt nguyện nói.

Nào có người chưa hỏi qua người ý kiến người khác, đã tự tiện quyết định chứ?

Cha mẹ nàng tuy luôn bức nàng học cái này học cái kia, nhưng tốt xấu gì trước đó vẫn dùng lý luận để thuyết phục nàng.

Đâu có ngang ngược giống như lão thái bà này.

Liễu Thúy Yên âm hiểm cười.

“Mấy thanh niên, các người không phải do Lãnh Dạ phái tới, mà vì muốn trốn nó nên mới chạy đến sau núi, phải không?”

“Vì sao bà lại nói vậy?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Liễu Thúy Yên khinh thường cười cười.

“Rất đơn giản. Nếu các người thật sự đến tể điện, tại sao không mang theo tể phẩm?”

“Tể phẩm đương nhiên phải để ở trước linh bài.”

Cổ Lạc Nhi không cam lòng biện luận.

Thật không nghĩ tới, lão thái bà này tuy đã già, nhưng tuyệt đối không hồ đồ.

Liễu Thúy Yên cũng vặn lại nàng, đùa giỡn xem xét Cổ Lạc Nhi.

Hỏi: “Người là phu nhân Lãnh Dạ, nhưng người yêu lại không phải nó, bởi vậy, người cùng tình nhân của người bỏ trốn?”

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, bản thân bà ấy gặp tình biến, không biết có phải rất căm ghét người nào thay lòng đổi dạ không?

Nếu không, chẳng lẽ nói mình vốn là thê tử của Đông Phong Túy, bị Lãnh Dạ cưỡng đoạt tới đây?

Nàng còn đang tính toán trong lòng, lại nghe thấy Đông Phong Túy thoải mái thừa nhận.

“Tiền bối nói không sai. Mong tiền bối thành toàn.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn qua Đông Phong Túy, tại sao hắn lại nói như vậy?

Liễu Thúy Yên thấy mình đoán trúng, không khỏi đắc ý, cười ha ha.

“Được, được, được. Ai nói chỉ nam nhân mới có thể phản bội nữ nhân? Nữ nhân vứt bỏ nam nhân, mới là nữ nhân có chí khí.”

Cổ Lạc Nhi không nói gì.

Hóa ra, Đông Phong Túy hiểu tính tình Liễu Thúy Yên, mới thừa nhận như vậy.

Liễu Thúy Yên cười mím nhìn hai người bọn họ.

“Các người có muốn biết đường ra khỏi đây không?”

Đây chính là mong muốn của Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy, hai người nghe vậy không khỏi mừng rỡ.

Nếu từ Hồng Ảnh các xông ra ngoài, phỏng chừng sẽ rất khó khăn.

Lãnh Dạ chắc chắn đã bày ra cơ quan trùng điệp ở Hồng Ảnh các, nếu muốn không hao tổn một sợi lông mà ra ngoài, quả thực không thể nắm chắc.

Nếu không, bọn họ cũng sẽ không vào trong sơn động này tìm đường ra.

“Tiền bối, phía sau núi này đúng là có đường để ra ngoài sao?”

Thấy Liễu Thúy Yên chịu giúp bọn họ, khẩu khí Cổ Lạc Nhi cũng trở nên ôn hòa.

“Đương nhiên, nếu không làm sao ta vào trong này được? Trên đời này, duy nhất chỉ có lão thái bà ta đây biết bí đạo này.”

Liễu Thúy Yên đắc ý trả lời.

Vẫy tay với hai người bọn họ.

“Đi theo ta.”

Dẫn đầu đi tới một đoạn trong thạch thất.

Đông Phong Túy nắm chặt tay Cổ Lạc Nhi.

Sát bên tai nàng nói: “Cẩn thận bà ấy đánh lừa. Lúc nào cũng phải nắm chặt ta.”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu, nắm chặt Đông Phong Túy.

Liễu Thúy Yên đi đến trước mặt thạch bích, ở trên vách đá đông sờ tây vỗ, rất nhanh trên thạch bích liền xuất hiện một cánh cửa đá.

Giống hệt cửa đá bọn họ tiến vào trước kia.

Liễu Thúy Yên lách mình vào cửa đá.

Đông Phong Túy vội kéo Cổ Lạc Nhi đi vào trong.

Phía sau cửa vẫn là một đường thông đạo .

Thông đạo không dài lắm, đi qua thông đạo, lại trải qua một cửa đá, mấy người đi đến giữa một thạch sảnh rộng lớn.

Hai bên thạch sảnh đều được xếp đặt rương gỗ thật to.

Có mấy nắp hòm bị xốc lên, bên trong tràn đầy châu báu cùng hoàng kim.

Cổ Lạc Nhi nhìn mà lú cả lưỡi.

Khó trách Cô Hồng bảo này không cho phép người khác tùy tiện tiến vào sau núi.

Hóa ra nơi này không chỉ là nơi quy thiên của các thế hệ bảo chủ, lại còn là chỗ cất giấu bảo vật trong Cô Hồng bảo.

Đông Phong Túy đối với mấy thứ hoàng kim châu báu này coi như không thấy.

Cả thiên hạ đều là của hắn, hắn há có thể để chúng vào mắt?

Hắn vẫn thăm cân nhắc, xem ra, bên này hắn là có một lối ra khác.

Bởi vì, những kho báu này hiên nhiên là đồ dự bị của Cô Hồng bảo.

Tổ chức sát thủ, kẻ thù rất nhiều, nếu bảo vệ không tốt ngày nào đó sẽ bị công phá.

Bọn họ có thể dùng những tài vật này đợi thời cơ trở lại.

Cho nên, người lập ra bảo nhất định sẽ chuẩn bị một đường thông đạo, cũng xem như là đường lui của Cô Hồng bảo.

Liễu Thúy Yên nhìn thần sắc của hai người.

Thấy Đông Phong Túy vốn không xem trọng những tài phú khổng lồ này, không khỏi tán thưởng.

Bà đứng ở một chỗ trước thạch bích, vận cơ quan.

Trên thạch bích lại hiện ra một cánh cửa đá, kệt kệt di chuyển sang hai bên, tiếp tục hiện ra một cánh cửa đá nữa.

Nhưng cánh cửa này hơi khác với lúc trước.

Nó rất hẹp, hẹp đến mức chỉ có thể chui qua một người.

Liễu Thúy Yên nhanh chóng luồn qua cửa đá, đứng ở ngoài cửa thúc giục.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau ra đây?”

Đông Phong Túy đối với cửa này rất băn khoăn.

Nếu để Cổ Lạc Nhi đi trước, dựa vào tính tình của Liễu Thúy Yên, nói không chừng Lạc Nhi sẽ bị bà ấy bắt đi.

Còn nếu mình đi trước, trong thạch thất này không biết có gì nguy hiểm khác không?

Hắn sao có thể để Cổ Lạc Nhi ở lại đây một mình?

Liễu Thúy Yên không kiên nhẫn thúc giục: “Các người có muốn đi nữa không? Nhanh lên.”

Cổ Lạc Nhi nhìn ra tâm ý Đông Phong Túy, nói: “Chúng ta cùng đi ra. Nghiêng người một chút, chắc là có thể được.”

Đông Phong Túy gật gật đầu, ôm chặt Cổ Lạc Nhi, không hề vội vã.

Cổ Lạc Nhi đương nhiên tưởng tượng ra một màu hồng.

Chẳng lẽ Đông Phong Túy ghen ôm nàng rồi, ngay cả lúc rảnh rỗi cũng không buông tha.

Mới định nhắc nhở hắn, tình hình khẩn cấp, không thể chậm trễ, lại thấy Đông Phong Túy bỗng nhiên biến đổi.

Trở nên thấp hơn, bé hơn nàng.

Giống như tiểu đệ đệ của nàng.

Cổ Lạc Nhi giống như đang xem phim viễn tưởng nhìn Đông Phong Túy.

Kinh hoàng hỏi: “Chàng trúng độc sao?”

“Ta sử dụng Súc Cốt công, đi mau.”

(Súc cốt: co rút xương)

Đông Phong Túy không dùng Súc cốt công, nghiêng người cũng miễn cưỡng cùng Cổ Lạc Nhi chen ra được.

Hiện giờ dùng súc cốt công, ra ngoài càng dễ dàng hơn.

Ôm chặt Cổ Lạc Nhi, vận một lực, hai người như một làn khói nhẹ, phút chốc đã ra ngoài cửa đá, đứng bên cạnh Liễu Thúy Yên.

Chân vừa chạm đất, Đông Phong Túy lập tức khôi phục dáng vóc bình thường.

Cửa đá ở đằng sau kèn kệt đóng lại.

Liễu Thúy Yên kinh ngạc không hiểu nhìn Đông Phong Túy.

Kinh ngạc xen lẫn một chút tán thưởng.

145. Chương 147: Nam Nhân Cần Phải Khảo Nghiệm 2

Đông Phong Túy đoán rất đúng, đúng là bà đã định lừa gạt để cướp Cổ Lạc Nhi.

Cánh cửa đá này vốn có thể mở rộng như mấy cửa khác.

Bà cố tình chỉ mở nó ra phân nửa, gây khó dễ cho Đông Phong Túy.

Đồng thời cũng là thử tâm ý của hần, nhìn xem trong tình huống nguy cấp hần sẽ lựa chọn thế nào.

Nếu như hần để Cổ Lạc Nhi đi trước, bà sẽ cướp đi Cổ Lạc Nhi, đồng thời thả cho Đông Phong Túy một con đường sống.

Nếu như hần muốn đi trước, để Cổ Lạc Nhi ở lại trong thạch thất, bà sẽ không chút lưu tình mà giết hần.

Sau đó tiếp tục cướp Cổ Lạc Nhi.

Ai ngờ, Đông Phong Túy lại dùng phương thức này để cùng Cổ Lạc Nhi ra ngoài.

Kinh ngạc của Liễu Thúy Yên không kéo dài lắm, trên thực tế chỉ thoáng qua một cái.

Bà bình tĩnh khen một tiếng: “Rất tốt.”

Sau đó đi lên một chiếc cầu đá.

Vẫn là một sơn động.

Nhưng nơi này vô cùng rộng lớn.

Dưới chân là một vách đá dựng đứng cao vút, phía trên, có một cây cầu đá thông sang bờ bên kia.

Cổ Lạc Nhi liếc nhìn xuống dưới.

Vách đá sâu không lường được, phía dưới đen hun hút, không nhìn thấy rõ gì cả.

Thị lực của Đông Phong Túy tinh tường hơn Cổ Lạc Nhi, vận đủ nội lực nhìn xuống dưới, loáng thoáng có thể thấy bên dưới có sắc xanh lấp lánh.

Lại nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

“Phía dưới này là một con sông?”

Đông Phong Túy hỏi.

Liễu Thúy Yên đã lên trên cầu, nghe vậy đáp: “Đúng vậy. Chẳng những có sông, còn có cá sấu ăn thịt người. Các ngươi cũng nên cẩn thận, ngàn vạn đừng rơi xuống.”

Cầu đá quá hẹp, chỉ rộng tầm một thước.

Cổ Lạc Nhi thấy mà khiếp sợ.

Trời ạ, cây cầu hẹp như vậy, chỉ cần không chú ý sẽ rơi xuống.

Nếu rơi xuống, cho dù không rơi chết cũng sẽ rơi thành trọng thương.

Cho dù không rơi thành trọng thương thì cũng làm mồi cho cá sấu.

Đông Phong Túy nắm tay Cổ Lạc Nhi, động viên nàng.

“Đừng sợ, chúng ta sẽ không rơi xuống được.”

Phi thân lên cầu đá.

Hần sợ Liễu Thúy Yên tiếp tục làm khó, thi triển khinh công, muốn đuổi kịp bà.

Liễu Thúy Yên cũng thi triển khinh công, trong chớp mắt đã đến bên kia vách đá.

Mất thấy Đông Phong Túy đuổi đến, dồn sức quát ra một roi về phía sau.

Đông Phong Túy một tay ôm Cổ Lạc Nhi, chỉ có thể dùng tay kia rút trường kiếm ngăn lại đòn tấn công của Liễu Thúy Yên.

Tiên kiếm lại tương giao, một dòng lực đạo cực lớn làm rung chuyển cây cầu.

Đông Phong Túy lắc lư vài cái, gắng sức ổn định thân hình.

Coi như xong, bọn họ không bị rơi xuống.

Nhưng mà, Đông Phong Túy vừa mới đứng vững thân thể, đang chuẩn bị thi triển kinh công nhảy sang bờ bên kia, cầu đá dưới chân bỗng nhiên biến mất.

Mà Liễu Thúy Yên đang đứng trước thạch bích bên bờ, tựa như xem kịch vui nhìn hai người bọn họ.

Hóa ra, bà đã vận cơ quan trên thạch bích, khiến cho cầu đá rụt trở về.

Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi thân thể thoáng chốc đã lơ lửng giữa không trung, dưới chân căn bản không có khả năng để mượn lực.

Đông Phong Túy không mượn được lực, cho dù kinh công cao tới đâu cũng không có chỗ thi triển.

Hai người thân bất do kỷ cùng rơi xuống.

Đông Phong Túy rất nhanh thay đổi suy nghĩ.

Vừa dùng lực, ném Cổ Lạc Nhi lên chỗ Liễu Thúy Yên lên bờ đối diện.

Tiếng Cổ Lạc Nhi hét to: “Không, không được.”

Chỉ cảm thấy bên hông bị xiết chặt, thân thể nàng đã bị trường tiên của Liễu Thúy Yên quán lấy.

Liễu Thúy Yên vừa dùng lực, thu trường tiên trở về.

Buông Cổ Lạc Nhi ra, thuận thế điểm huyết đạo của nàng.

Lại nhìn xuống vách đá, trên mặt không khỏi biến sắc.

Chỉ thấy phía dưới vách đá, trường kiếm của Đông Phong Túy điểm nhẹ lên vách đá, sau đó mượn lực bay lên trên.

Liễu Thúy Yên vội vàng mở một cơ quan khác trên thạch bích.

Cửa vừa mới mở ra một khe hở, bà liền vội vàng bắt lấy Cổ Lạc Nhi, theo cửa đá mà chạy ra ngoài.

Sau đó, xoay người đóng cửa đá lại.

Đông Phong Túy trong phút chốc khi rơi xuống đã nghĩ, nếu hắn và Cổ Lạc Nhi cùng rơi, thân thể hai người quá nặng, hắn không có cách bảo đảm bọn họ có thể lên trên bờ.

Nếu gặp nạn, Liễu Thúy Yên tuyệt đối sẽ không giúp bọn họ.

Ngược lại, bà sẽ tiếp tục bồi thêm một roi.

Mà Liễu Thúy Yên muốn nhận Cổ Lạc Nhi làm đệ tử, nên sẽ không đả thương nàng.

Bởi vậy, Đông Phong Túy ném Cổ Lạc Nhi lên.

Bởi một phen dùng lực này, tốc độ dưới thân hắn rơi xuống nhanh hơn.

Mắt thấy đã gần đến đáy.

Dưới đáy là nước sông đen như mực, trên sông có rất nhiều quái vật khổng lồ đang rục rịch ngóc đầu.

Liễu Thúy Yên không hề lừa bọn họ, bên dưới này quả thật có rất nhiều cá sấu ăn thịt người.

Đông Phong Túy nhanh như gió nhìn lướt qua hai bờ sông.

Hai bên đều là vách đá trơn láng, không hề có chỗ để đặt chân.

Hắn trong cái khó ló cái khôn, cầm trường kiếm trong tay điểm xuống đầu một con cá sấu phía dưới, sau đó mượn lực bay lên trên.

Lại mấy lần mượn lực trên vách đá, rốt cuộc cũng bay lên được bình đài.

Nhưng mà, không hề thấy Liễu Thúy Yên và Cổ Lạc Nhi, cửa trên thạch bích cũng đã đóng lại.

Đông Phong Túy vừa mới thoát chết, tiêu hao không ít khí lực, toàn thân đều ướt đẫm mồ hôi.

Đành phải ngồi dưới đất, khoan chân dụng công điều tức.

Điều khí xong xuôi, mới đứng dậy, tìm kiếm cơ quan trên thạch bích.

Cơ quan ở đây được thiết trí vô cùng xảo diệu, so cơ quan hắn tìm được trước linh bài trong thạch thất còn xảo diệu hơn nhiều.

May mà Đông Phong Túy rất có hứng thú với các cơ quan, từng dày công nghiên cứu.

Dù vậy, hắn vẫn phải mò mẫm chừng hai canh giờ, mới mở được cơ quan.

Bên ngoài cửa đá, một mảnh trời bao la.

Cuối cùng cũng ra khỏi sơn động, lại được thấy ánh mặt trời, Đông Phong Túy hít thật sâu không khí trong lành.

Phóng mắt đánh giá tình cảnh bốn phía.

Hắn đang đứng ở giữa khe núi.

Trong khe núi có rất nhiều cây đào cây hạnh, trái chín treo đầy trên cây.

Đông Phong Túy nhìn thấy những thứ quả này, mới phát hiện bụng mình đang ọc ọc.

Hắn đã nguyên một đêm cùng nửa ngày chưa ăn gì, tiêu hao lại nhiều, bao tử đã sớm trống rỗng.

Nhưng hiền giờ hắn không có tâm tư để ăn, hắn đang quan sát địa hình trong khe núi.

Xung quanh khe núi đều là vách đá dựng đứng, vách đá so với trong thạch thất còn cao hơn rất nhiều.

Hơn nữa còn cực kỳ trơn nhẵn.

Nếu muốn thi triển khinh công đi lên, tuyệt đối không thể được.

Trừ phi có thể mượn lực từ dây thừng câu xuống, mới có thể leo lên.

Đông Phong Túy chỉ hơi chút suy tư, liền bỏ qua ý nghĩ leo lên vách đá.

Mục đích của hắn không phải chạy trốn, mà là tìm kiếm Cổ Lạc Nhi.

Lạc Nhi đang nằm trong tay Liễu Thúy Yên, hắn không thể không cứu nàng trở về.

Đông Phong Túy tiến về phía trước.

Thuận tay đánh rơi mấy quả đào hạnh chống đối.

Không bỏ sung thể lực làm sao tìm được Cổ Lạc Nhi, làm sao đánh với Liễu Thúy Yên?

Xuyên qua một cánh rừng, phía trước chợt xuất hiện một mảnh đất trống.

Bên cạnh khu đất, trên một tảng đá lớn, để một trang giấy.

Đông Phong Túy vội vàng nhào về phía trước, cầm giấy lên xem.

Trên giấy là chữ của Cổ Lạc Nhi.

“Ta ở cùng sư phụ học nghệ, chàng đừng tới làm phiền ta. Nếu chàng muốn gặp ta, trừ phi chàng trồng rau trên mảnh đất này làm thức ăn. Hạt giống và công cụ đều đã để lại cho chàng.”

Đông Phong Túy lại nhìn lên tảng đá lớn, trên mặt quả nhiên đã để lại một bao hạt giống.

Bên cạnh tảng đá, còn để lại vài cái cuốc cùng hai thùng nước.

Điều này làm cho Đông Phong Túy nhớ tới lời Cổ Lạc Nhi nói khi trước.

Nếu có cơ hội, nàng nhất định phải bắt hắn tới một nơi không có ai, mặc bố y, làm việc nặng, không làm việc sẽ không cho cơm ăn.

Hiện giờ nàng đang thực hiện nguyện vọng khi trước sao?

Đông Phong Túy không khỏi báo oán.

Lạc Nhi ơi Lạc Nhi, nàng đã sớm biết ta không phải tên lừa, vì sao còn bắt ta làm cái này?

Theo sát mà nhớ lại dáng vẻ giận dữ lúc sáng của Cổ Lạc Nhi.

Nàng trách hắn không nói cho nàng, bản thân hắn chính là Đạp Tuyết công tử.

Cho rằng hắn muốn trêu đùa nàng, xem nàng diễn trò.

Có lẽ, cơn giận của nàng chưa tan, cho nên mới dùng biện pháp này chinh hắn cho hả giận đi.

“Được rồi, ” Đông Phong Túy lớn tiếng nói, “Lạc Nhi, nàng muốn ta làm gì ta sẽ làm thật tốt. Đừng nói là chỉ một mảnh đất, cho dù lên núi đao xuống biển lửa ta cũng đồng ý.”

Nói xong, lại thấy buồn cười.

Hắn có thể khẳng định, bên này không có ai cả, Cổ Lạc Nhi rõ ràng không nghe thấy lời hắn nói.

Đông Phong Túy nói tới nói lui, nhưng vẫn chưa trông thấy.

Hắn muốn nhìn rõ tình hình Cổ Lạc Nhi.

Ai biết được việc này có phải ý nguyện của Cổ Lạc Nhi hay không?

Vạn nhất lão thái bà Liễu Thúy Yên đang cố tình làm khó hắn?

Đông Phong Túy vượt qua vườn rau, xuyên qua một cánh rừng, đi tới bên bờ một dòng sông nhỏ.

Tâm tình bỗng nhiên kích động.

Bởi vì hắn trông thấy, trong một gian lương đình bên kia bờ sông, Cổ Lạc Nhi đang khoanh chân ngồi trong đình, nhìn dáng vẻ là đang luyện khí.

Hắn không dám gọi nàng, sợ quấy rầy nàng.

Tẩu hỏa nhập ma không phải trò đùa.

Đông Phong Túy yên lặng đứng bên kia sông, si ngốc nhìn Cổ Lạc Nhi.

“Chàng trai, không tệ lắm, nhanh như vậy đã phá giải cơ quan được cơ quan rồi.”

Liễu Thúy Yên đứng dưới tàng liễu phía bên kia, đắm chiêu nhìn Đông Phong Túy.

146. Chương 148: Bái Sư Học Nghệ 1

Đông Phong Túy cười nhẹ.

Hỏi: “Lạc Nhi khi nào mới tỉnh tọa xong? Con muốn nói vài lời với nàng.”

Liễu Thúy Yên đùa cợt cười.

“Chàng trai, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn mà trông đợi. Trên giấy đã nói rõ ràng, khi nào ngươi mang đồ ăn qua đây, Lạc Nhi sẽ gặp ngươi.”

“Không phải con không làm được, nhưng con muốn chính miệng Cổ Lạc Nhi nói ra.”

Liễu Thúy Yên khúc khích cười.

“Tùy người. Người trồng hay không trồng. Không liên quan đến ta.”

Dứt lời hai tay ôm ngực, đứng dưới tàng cây xem náo nhiệt.

Đông Phong Túy chẳng muốn tức giận với bà, cũng lười phải tranh luận.

Chăm chú quan sát địa hình bên kia sông.

Hắn hiểu Liễu Thúy Yên.

Nghe nói, bà tinh thông cơ quan trận pháp, đã từng giúp không ít cho Tiết Lệnh Phi.

Năm đó Tiết Lệnh Phi làm bảo chủ Cô Hồng bảo vô cùng phồn thịnh, nghe nói ít nhiều cũng nhờ vị hiền thê này.

Về sau, khi Liễu Thúy Yên mất tích, Cô Hồng bảo từ từ suy yếu.

Thẳng đến khi Lãnh Dạ tiếp nhận vị trí bảo chủ, tình hình mới bắt đầu chuyển biến tốt hơn.

Bây giờ nghĩ lại, lấy tính cách Liễu Thúy Yên, hơn phân nửa năm đó bà từ bỏ Tiết Lệnh Phi, chính mình tiêu điều tự tại bên ngoài.

Giờ phút này, Liễu Thúy Yên dám không kiêng nể mà đứng ở bên bờ kia nhìn hắn diễn trò, nhất định có nơi để dựa vào, không sợ hắn.

Đông Phong Túy quan sát thoáng chốc, quả nhiên phát hiện con sông này có không ít kỳ lạ.

Trên sông không có cầu.

Không có cầu cũng không hiểm lạ, con sông này không rộng cho lắm, chỉ cần có thể mượn lực nào đó giữa sông, rất dễ dàng có thể sang bên bờ.

Dùng khinh công của hắn và Liễu Thúy Yên, muốn làm như vậy không phải việc gì khó.

Giữa sông mọc không ít hoa bông súng, trôi nổi theo dòng nước chảy.

Hoa súng trong sông không kỳ lạ, kỳ lạ chính là lá hoa đều cùng kích cỡ, chung một dáng vẻ.

Chỉ có một khả năng, chính là, những lá cây bông súng này đều là giả.

Vì sao lại phải làm giả lá bông súng?

Đông Phong Túy không cho rằng chỉ vì Liễu Thúy Yên muốn trang trí cho con sông này.

Hơn phân nửa là cơ quan đã thiết lập.

Lại nhìn về phía bên kia sông.

Bên kia cây cối giả sơn đan xen hợp lý, lại ẩn hàm ngũ hành bát quái, hiển nhiên không phải chỉ là cảnh trí đơn giản.

Đông Phong Túy không khỏi ảo não, vì sao hắn chưa từng học qua trận pháp này?

Với độ rộng của con sông này, hắn không thể mượn lực nhảy sang bờ bên kia.

Mà ví như có mượn được lực, sẽ gặp trúng bẫy trên bông súng.

Cho dù vận khí của hắn tốt, may mắn có thể sang được bờ bên kia, phỏng chừng cũng sẽ rơi vào chính giữa cơ quan.

So với những cơ quan trong Cô Hồng bảo, cơ quan này của Liễu Thúy Yên cao hơn mình rất nhiều.

Đông Phong Túy đành phải kiên nhẫn đứng ở bờ sông, lặng yên chờ đợi Cổ Lạc Nhi.

Lần đầu tiên, cảm thấy mình vô năng như vậy.

Ngay cả nữ nhân mình muốn bảo vệ cũng không được.

Không bao lâu sau, Cổ Lạc Nhi cũng mở mắt.

Trông thấy Đông Phong Túy bên kia bờ sông, vui mừng kêu lên một tiếng, nhảy ra khỏi lương đình, muốn chạy qua gặp hắn.

Ai ngờ vừa chạy một bước, trước mặt vốn không có gì đột nhiên xuất hiện hơn hai cây liễu, mặt nàng ngay lập tức đụng phải cành liễu.

Liễu Thúy Yên đùa cợt nói: “Đã cảnh cáo người đừng có lộn xộn. May chỉ là cành liễu, nếu như đổi thành hòn non bộ, người xem mặt người sẽ biến thành đức hạnh gì, tự mình ngẫm lại đi.”

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Đông Phong Túy vội an ủi nàng.

“Lạc Nhi, ta không sao, nàng đừng lo lắng. Đừng tới đây, cẩn thận bị thương.”

Liễu Thúy Yên đắc ý cười.

Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy đồng thời quay ngoắt tức giận nhìn bà.

Liễu Thúy Yên không để ý tới Đông Phong Túy, nghiêm nghị giáo huấn Cổ Lạc Nhi.

“Dám vô lễ với sư phụ như vậy?”

Cổ Lạc Nhi bĩu môi nói: “Sư phụ cần phải giảng đạo lý mới đúng.”

Đông Phong Túy tranh hỏi: “Lạc Nhi, nàng thật sự đã bái bà ấy làm vi sư rồi?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ gật đầu.

“Lạc Nhi, có phải bà ấy ép buộc nàng?”

Liễu Thúy Yên quay đầu lại liếc nhìn Đông Phong Túy.

“Tiểu tử, hai sư đồ chúng ta nói chuyện, người chen vào cái gì thế? Ai ép buộc Lạc Nhi chứ? Hừ, Liễu Thúy Yên ta chẳng thèm bắt ép người khác bái sư.”

Đông Phong Túy nói thầm trong đầu.

Còn nói không thêm, là ai vừa dùng cơ quan định cướp Cổ Lạc Nhi?

Nhưng Cổ Lạc Nhi đang ở trong tay bà, hẳn sợ Cổ Lạc Nhi chịu thiệt, lời này chỉ dám nói trong lòng, cũng không đưa ra khỏi miệng.

Lại nghe thấy Cổ Lạc Nhi nói: “Sư phụ không bắt buộc ta, là ta tự nguyện bái sư.”

“Tiểu tử, có nghe thấy không?”

Liễu Thúy Yên đắc ý nhìn Đông Phong Túy.

Trên mặt Đông Phong Túy hiện ra vẻ mặt không tin nổi.

Cổ Lạc Nhi thật sự đã bái Liễu Thúy Yên làm sư, sao có cảm giác kỳ quái như vậy?

Song, nghĩ đi nghĩ lại, Liễu Thúy Yên tuy tính tình có gay gắt một chút, kỳ thực cũng không phải người xấu, hơn nữa võ công lại cao cường.

Lạc Nhi nếu có thể học được một thân bản lĩnh của bà, cũng là chuyện may mắn.

Chỉ là, độc trên người Cổ Lạc Nhi làm sao bây giờ?

Đông Phong Túy dứt khoát nói chuyện này cho Liễu Thúy Yên.

Dù sao, Lạc Nhi cũng là đồ nhi của bà, chung quy bà ấy sẽ không hy vọng đệ tử hao tổn tâm huyết vừa mới cướp được trong chớp mắt đã biến mất đi.

“Liều tiên bối, trên người Lạc Nhi đã trúng độc tiêu hồn tán, hai tháng nữa độc sẽ phát tác. Bà có biết giải được tiêu hồn tán không?”

“Tiêu hồn tán? Sao ta không nhìn ra trên người Lạc Nhi có dấu hiệu trúng độc?”

Liều Thúy Yên kinh ngạc hỏi.

Cau mày nghĩ lại cẩn thận, nhưng lục soát tất cả thông tin trong đầu một phen, cũng không tìm thấy được chút gì có liên quan đến tiêu hồn tán.

Đông Phong Túy thở dài: “Con cũng không nhìn ra. Có lẽ độc này quá quái dị, sau khi phát tác mới biểu hiện ra ngoài.”

Liều Thúy Yên thần sắc ngưng trọng.

Nếu đúng là như vậy, thế thì, độc này thật đáng sợ.

“Là ai hạ độc?”

Liều Thúy Yên hung dữ hỏi.

Dám hạ độc với đệ tử của bà, bà sẽ không để yên cho tên đó.

“Lãnh Dạ.”

“Là nó? Thật quá mức, nó lại có thể hạ độc với phu nhân của mình.”

Liều Thúy Yên hung hăng vỗ vào cây liễu bên cạnh, cây liễu to bằng mấy người ôm bị nàng vỗ đến run rẩy.

Cổ Lạc Nhi âm thầm nhắc nhở bản thân, nếu như ngày nào đó nói cho Liều Thúy Yên chân tướng nàng không phải phu nhân Lãnh Dạ, nhất định phải lựa lúc bà cao hứng.

Hơn nữa, nhất định trước đó phải vạch đường chạy trốn.

Liều Thúy Yên tức giận phút chốc, dần dần khôi phục bình tĩnh.

Trùng mắt nhìn Đông Phong Túy: “Tiểu tử, còn chết đứng ở đây làm gì vậy? Không mau đi trông trọt. Độc hai tháng sau mới phát, hai tháng sau hãy nói.”

Đông Phong Túy không trả lời bà, nhìn Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Lạc Nhi, trên giấy là nàng viết? Là nàng muốn ta trông trọt?”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu, chột dạ cúi gầm xuống.

Đúng là nàng viết, nhưng nàng cũng có nỗi khổ tâm.

Đông Phong Túy nhìn thấy vẻ mặt của nàng, liền đoán được nàng bị ép.

Có điều, bị ép hay không, hắn đều làm theo.

Làm nông mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn.

Nhìn thấy Cổ Lạc Nhi chột dạ mà hắn đã hiểu ra.

Cứ tưởng rằng nàng vẫn đang giận dữ, cho nên mới phạt hắn trút giận.

Hóa ra, nàng đã hết giận, thật sự là quá tốt.

Liều Thúy Yên nào biết tâm tư của Đông Phong Túy, thấy trên mặt hắn vẫn đang cười cười, trong lòng kỳ quái.

Hỏi: “Này, tiểu tử, trông trọt rất thú vị sao? Vui đến như vậy?”

Đông Phong Túy cười càng thêm thoải mái.

“Đương nhiên, bà đương nhiên không hiểu lạc thú trong việc này.”

Nam làm ruộng nữ dệt lụa, nam nhân cày ruộng là chuyện hiển nhiên.

Liễu Thúy Yên nghe ra hàm ý trong lời của hần, nhớ lại cuộc hôn nhân thê lương của mình, sắc mặt đại biến.

Bà nhất định sẽ không dễ dàng tha cho tiểu tử này, không thể không bắt hần chịu khổ.

Tức tối đi đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, kéo nàng về phòng.

“Đi, cùng sư phụ luyện công.”

“Ồ đây luyện đi ạ.”

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy Đông Phong Túy, không nỡ đi vào.

Cho dù không được ở bên cạnh hần, có thể nhìn hần thêm vài lần cũng tốt.

Liễu Thúy Yên quát: “Tiểu tử này như tên trộm, bị hần học trộm thì sao hả?”

Cổ Lạc Nhi nói thầm: “Người ta mới không hiềm lạ chút công phu ấy của bà.”

Thân bất do kỷ bị Liễu Thúy Yên kéo vào trong phòng.

Đông Phong Túy chú ý quan sát lối đi của Liễu Thúy Yên, trong lòng nhớ thật kỹ.

Về sau, hần sẽ thường xuyên đến nơi này.

Hần không lạ gì võ không Liễu Thúy Yên, nhưng hần lại thích những cơ quan trận pháp bà bày ra.

Đang muốn xoay người rời đi, đã thấy Liễu Thúy Yên từ trong phòng đi ra, không có Cổ Lạc Nhi theo phía sau.

“Tiểu tử, ” Liễu Thúy Yên đi đến nơi bà vừa đứng, “Nếu người không muốn trồng trọt thì cũng có thể.”

“Ồ?”

Đông Phong Túy nhướn mày.

“Còn nhớ gian thạch thất chứa hoàng kim châu báu không? Chỗ đó có một cánh cửa khác, có thể thông ra ngoài. Dùng bản lĩnh của người, nhất định có thể tìm được cơ quan mở cửa đó.”

“Ý của tiền bối là, con có thể ra ngoài bằng cánh cửa ấy?”

“Đúng, ta tuyệt đối sẽ không ngăn người.” Liễu Thúy Yên nói cực kỳ khẳng định.

“Vậy, còn Lạc Nhi ? Nàng có thể đi cùng con không?”

Liễu Thúy Yên lập tức cự tuyệt.

“Lạc Nhi, nó muốn theo ta học nghệ, ta sẽ chiều cố nó thật tốt, người cũng đừng nhớ mong nó.”

Đông Phong Túy mỉm cười nói: “Bà cho rằng, con sẽ bỏ lại Lạc Nhi, ra ngoài một mình?”

Liễu Thúy Yên thành khẩn khuyên.

“Chàng trai, người có những tài bảo kia, có thể ra ngoài hưởng lạc, còn lo không có mỹ nữ sao? Tội gì ở chỗ này chịu khổ.”

Đông Phong Túy chỉ lạnh nhạt cười cười.

Chút đỉnh đó của Cô Hồng bảo tính là gì?

So với thiên hạ này, chẳng qua chỉ là tảng băng ngầm.

Về phần hưởng lạc với mỹ nhân, hần vốn có thể muốn gì được nấy.

Thích hưởng lạc thế nào cũng được, muốn yêu bao nhiêu mỹ nhân cũng có.

Có điều, những thứ này làm sao so được với tình yêu chân chính?

Trên đời này, có ai có thể thay thế Cổ Lạc Nhi của hần?

“Sao bà lại cam lòng cho con những tài bảo ấy? Đây không phải tài vật của Cô Hồng bảo sao? Còn có, tại sao lại bằng lòng thả con đi?”

Đông Phong Túy hỏi.

Hắn đương nhiên sẽ không bỏ lại Cổ Lạc Nhi rồi đào tẩu một mình.

Nhưng nếu thực sự có lối ra kia, chờ khi hắn cứu Cổ Lạc Nhi ra khỏi ma chướng của lão thái bà này, là có thể mang nàng rời khỏi đây bằng con đường ấy.

Chỉ là, hắn không tin Liễu Thúy Yên quả thật có lòng hảo tâm như thế, lại chỉ cho hắn một đường sáng.

Nếu như tâm ý hắn với Cổ Lạc Nhi không đủ kiên định, chẳng phải sẽ thật sự rời khỏi đây bằng đường ấy?

Liễu Thúy Yên lại để yên cho nam nhân phụ tình sao?

Trên mặt Liễu Thúy Yên tràn đầy vẻ khinh thường.

“Mấy tên nam nhân trong Cô Hồng bảo cũng không phải loại tốt đẹp gì, tại sao phải để lại tài vật cho bọn chúng? Ta có Lạc Nhi là đủ rồi, không muốn người ở đây làm gai mắt. Người đi đi, tiện nghi cho tiểu tử người đấy.”

Bà càng nói càng sáng khoái, Đông Phong Túy càng không tin lời bà.

Có điều, cũng không đưa ra hoài nghi, quay đầu đi về.

Liễu Thúy Yên nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

“Chàng trai, người đi đấy à? Không lưu lại lời nào cho Lạc Nhi sao?”

Đông Phong Túy không quay đầu lại mà nói: “Tại sao phải lưu lại lời cho nàng? Chờ con gieo xong, sẽ qua đây gặp nàng. Có chuyện gì con sẽ chính miệng nói với nàng.”

Nói xong, huyết sáo, nhàn nhã thông dong đi trồng trọt.

Hung ác trong mắt Liễu Thúy Yên biến sắc thành ngạc nhiên.

147. Chương 149: Bái Sư Học Nghệ 2

Trên đời này thực sự có loại si tình như vậy sao?

Bà nói trong gian thạch thất kia có một lối ra.

Nhưng nó không phải sinh lộ, mà là tử lộ.

Nếu Đông Phong Túy quả thật đào tẩu bỏ lại Cổ Lạc Nhi, chờ đợi hắn, chỉ có một đường chết.

Thẳng đến khi không còn thấy bóng dáng Đông Phong Túy, Liễu Thúy Yên mới ảo não trở vào phòng.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy ánh mắt của bà, biết bà đã thất vọng.

Không khỏi cao hứng.

“Con đã nói rồi, chàng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con .”

Đều nói giây phút sống chết biết chân tình.

Hôm nay, nàng thật sự đã thấy được chân tình của Đông Phong Túy.

Lúc Đông Phong Túy đuổi tới Cô Hồng bảo , xông vào trong bảo cứu nàng, nàng vẫn không thấy quá cảm động.

Cảm thấy hắn nên làm như vậy.

Bởi vì cho dù nàng không phải người hấn yêu, cho dù nàng chỉ là một bằng hữu của hấn, hấn cũng sẽ làm như vậy .

Nhưng khi Đông Phong Túy giả trang thành nha hoàn xuất hiện trước mặt nàng thì nàng đã thật sự cảm động.

Liễu Thúy Yên bắt mắt quát lớn.

“Con ít vui sướng khi thấy người gặp họa đi.”

“Sư phụ, gặp họa là con và chàng, đâu phải bà, tại sao bà lại nói như thế?”

Liễu Thúy Yên không đáp lại, bực mình ra lệnh.

“Luyện công.”

Cổ Lạc Nhi lập tức thu lại tâm tình, bắt đầu luyện công.

Vì để sớm được gặp Đông Phong Túy, nàng cần phải chăm chỉ luyện công.

Bởi Liễu Thúy Yên đã nói, chỉ cần nàng có thể phá giải cơ quan đã thiết lập trong phòng cùng với trên mặt sông, có thể cùng Đông Phong Túy rời đi.

Mà bà, sẽ không phản đối hai người bọn họ.

Sẽ không tiếp tục làm khó Đông Phong Túy.

Buổi sáng, Liễu Thúy Yên dùng quỹ kế, hại nàng và Đông Phong Túy mém nữa rơi vào miệng cá sấu.

Đông Phong Túy không để ý an nguy của bản thân, ném nàng lên bờ.

Đáng tiếc vừa lên đến nơi đã bị Liễu Thúy Yên điểm huyết, đành phải tùy ý để bà an bài.

Liễu Thúy Yên mang nàng ra khỏi thạch thất, đóng cửa đá lại.

Nàng hận bà ấy, hận bà thấy chết mà không cứu, để Đông Phong Túy tự sinh tự diệt.

Nàng muốn cầu bà cứu Đông Phong Túy.

Cho dù phải khúm núm, dấm nát tất cả tự tôn của mình, cũng không hề tiếc nuối.

Chỉ là, nàng không phát ra được tiếng nào, cũng không nhúc nhích được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa đá khép lại, ngăn cách nàng và Đông Phong Túy.

May mắn, trong tích tắc khi cửa sắp khép lại, nàng thấy Đông Phong Túy nhảy lên bình đài.

Thật tốt quá, hấn không chết.

Cổ Lạc Nhi vui đến phát khóc.

Liễu Thúy Yên mang nàng băng qua rừng cây, vọt qua sông, đi vào nơi bà ở.

Theo lời bà, mấy năm nay, bà vẫn ẩn cư ở nơi này.

“Thấy chưa, nam nhân đều chẳng tốt đẹp gì. Ngàn vạn đừng để bị nam nhân mê hoặc.”

Liễu Thúy Yên sau khi giải huyết cho Cổ Lạc Nhi, nói câu này đầu tiên.

Cổ Lạc Nhi ầm ức nói: “Không phải nam nhân nào cũng phụ bạc.”

Liễu Thúy Yên hừ lạnh nói: “Người còn nói giúp nó? Về sau người sẽ chịu khổ thôi.”

Cổ Lạc Nhi không tranh luận với bà nữa.

Hi vọng nói: “Tiền bối, cầu bà thả chàng ra, được không?”

Liễu Thúy Yên nghe ngang nói: “Ta dựa vào cái gì phải giúp người ngoài?”

Cổ Lạc Nhi hiểu ẩn ý của bà, chính là muốn nàng bái bà làm sư phụ.

Trong lòng do dự.

Đúng là nàng muốn học võ công, để tránh trở thành phiên toái cho Đông Phong Túy.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng muốn báỉ sư.

Hôm nay, bỗng nhiên có một người, chủ động muốn nhận nàng làm đệ tử, khiến nàng cảm thấy quá đột ngột.

Hơn nữa, tính tình bà ấy cổ quái như vậy, lại có liên quan đến Cô Hồng bảo mà nàng chán ghét, thật sự nàng không cam tâm tình nguyện cho lắm.

Nhưng không báỉ sư, Đông Phong Túy phải làm sao bây giờ?

Hắn vẫn đang bị nhốt trong thạch thất.

Thôi quên đi, vì Đông Phong Túy, nàng sẽ báỉ sư.

Cổ Lạc Nhi nghiêng rằng, vừa định đồng ý, lại nghe thấy Liễu Thúy Yên tiếp tục khuyến khích nàng.

“Nếu người báỉ ta làm sư, sẽ thành sư cô của Lãnh Dạ, cao hơn nó một bậc. Về sau nó gặp người, nếu không dám cung kính với người, người nói có được không?”

Cổ Lạc Nhi trong lòng khê động.

Đúng rồi, Liễu Thúy Yên và Tiết Lệnh Phi là huynh muội đồng môn, tính xuông, đúng là nàng sẽ thành sư cô của Lãnh Dạ.

Như vậy, chuyện nàng học võ ảnh phiêu miểu chưởng, Lãnh Dạ sẽ không nói gì được nàng.

Ha ha, cũng có thể lệnh cho y giao giải được ra?

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ càng kích động.

Còn chưa kịp đồng ý, Liễu Thúy Yên đợi lâu lại bắt đầu thúc giục.

“Người thành sư cô của Lãnh Dạ, chuyện người bỏ trốn với người khác, y sẽ không dám nói gì nữa, không dám tìm người tính sổ. Có hiểu không?”

Liễu Thúy Yên nôn nóng, Cổ Lạc Nhi lại không nóng nảy.

Ra điều kiện với bà.

“Muốn con báỉ sư cũng được, nhưng bà phải thả chàng.”

Liễu Thúy Yên trầm ngâm nói: “Nếu như đến tối nó vẫn chưa ra được, ta sẽ thả nó ra.”

Cổ Lạc Nhi thấy bà đáp ứng, rất sảng khoái đồng ý báỉ sư.

“Vâng, sư phụ ở trên, nhận của đồ nhi một lạy.”

Nàng không muốn quỳ lễ, chỉ cúi mình vái chào Liễu Thúy Yên.

Cũng may Liễu Thúy Yên không phải người câu nệ tiểu tiết, thấy Cổ Lạc Nhi gọi sư phụ, trong lòng vui mừng đến nở hoa.

Đâu còn có thời gian so đo vấn đề tiểu với cả tiết.

Hôm nay lần đầu tiên bà gặp Cổ Lạc Nhi, đã cảm thấy nàng là một nhân tài võ học.

Về sau, tiếp nàng một chiêu võ ảnh phiêu miểu chưởng, phát hiện nội công của nàng vô cùng thâm hậu, so với bản thân mình chỉ có hơn chứ không kém, càng thêm kinh ngạc.

Liên hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải thu Cổ Lạc Nhi làm đồ đệ.

Liễu Thúy Yên thu được đệ tử tâm đắc, trong lòng cao hứng, lập tức làm rượu và thức ăn để chúc mừng.

Cổ Lạc Nhi lại nuốt không trôi.

Năn nỉ nói: “Sư phụ, chúng ta bây giờ không phải người ngoài. Bà có thể đưa cho chàng một chút đồ ăn không?”

Liễu Thúy Yên ra sức lắc đầu.

“Không được không được. Ta chỉ đáp ứng thả nó, không hề đáp ứng cho nó ăn.”

Cổ Lạc Nhi bĩu môi nói: “Bà không cho chàng ăn, con cũng không ăn nữa.”

Liễu Thúy Yên chẳng hề để ý, uống một hớp rượu lớn.

Nói: “Đồ nhi, con đừng dùng kế này để bức vi sư. Nhớ ngày đó, vi sư cũng tuyệt thực để buộc cha mẹ đồng ý, gả cho tên súc sinh kia. Kết quả thì sao?”

Nói đến đây, có chút thương cảm, tiếp tục uống một hớp rượu lớn.

Cổ Lạc Nhi thông cảm với bà, nhưng lại vì bà thấy chết không cứu mà tức giận.

Cãi lại: “Đâu phải tất cả nam nhân đều là kẻ bạc tình. Hôm nay chàng vì con, thiếu chút nữa cả mạng cũng không còn, chẳng lẽ bà còn chưa tin chàng sao?”

Trên mặt Liễu Thúy Yên tràn ngập chua xót.

“Nhớ ngày đó, Tiết súc sinh cũng đã vì ta mà đổi cả mạng. Đối với người trên giang hồ, mạng là cái thá gì? Vì bằng hữu hân cũng có thể bỏ mạng.”

Cổ Lạc Nhi giành bầu rượu, giận dữ uống một hớp rượu lớn.

“Vậy bà nói xem, làm thế nào mới có thể tin tưởng chàng?”

Liễu Thúy Yên suy nghĩ một lúc.

“Ừ, nó đã vượt qua khảo nghiệm sinh tử. Kế tiếp, phải khảo nghiệm nó bảo sao nghe nấy, coi nó có thể vì con mà dẫm bỏ kiêu ngạo, làm việc nó không muốn không.”

Cổ Lạc Nhi nói: “Chàng đã vì con mà vứt bỏ kiêu ngạo.”

“Nó đã vứt cái gì rồi?”

Cổ Lạc Nhi không muốn nói ra thân phận của Đông Phong Túy cho Liễu Thúy Yên.

Chỉ ở ngầm nghĩ trong lòng, nếu như Liễu Thúy Yên biết Đông Phong Túy là một đế vương, lại liều lĩnh mạo hiểm tới cứu nàng, không biết sẽ nghĩ như thế nào?

Chỉ là, trong mắt người giang hồ như bà, có lẽ đế vương cũng chẳng là gì.

À, sẽ là nam nhân không đáng tin nhất.

Bởi vì hân có vô số mỹ nữ trong hậu cung.

Tính toán một lúc, Cổ Lạc Nhi chỉ có thể nói: “Chàng giả trang thành một nha hoàn trà trộn vào Cô Hồng bảo cứu con.”

Liễu Thúy Yên cười nhạo một tiếng.

“Giả thành nha hoàn thì sao? Ta còn tưởng rằng cái giá cao thế nào.”

“Vậy bà nói, phải thế nào?”

Cổ Lạc Nhi bức bối trong lòng.

Nàng và Đông Phong Túy như thế nào là chuyện của hai người, tốt cũng được, xấu cũng được, đâu có quan hệ với người khác?

Vì sao Liễu Thúy Yên phải chen một đòn vào giữa bọn họ?

Liễu Thúy Yên suy nghĩ nói: “Để nó làm công việc thấp hèn nhất. Ừ, đúng rồi, nên cho nó làm đồng áng.”

Cổ Lạc Nhi cảm thán trong lòng.

Làm việc đồng áng, bắt luận ở xã hội nào, làm nông cũng bị cho là việc thấp hèn nhất.

Mà ở trong mắt những người giang hồ, sinh tử chỉ là chuyện thường, làm nông lại trở thành cửa ải đại nạn để khảo nghiệm một người.

Đây là logic gì thế?

Cổ Lạc Nhi không đồng ý.

“Không được, tại sao chàng phải làm cái này?”

Phải để cho đôi tay vốn sống trong nhung lụa kia đi đào đất bón phân, nàg rất đau lòng.

“Không được cũng phải được.”

Lời của Liễu Thúy Yên không chút nào xê dịch.

Cổ Lạc Nhi quay lưng lại hờn dỗi.

“Hừ, bà không giúp chàng thì thôi, cùng lắm thì đói hai bữa, cũng chẳng phải chuyện gì lớn.”

“Lầm rồi, đâu chỉ đói hai ngày. Trước khi con học hết tất cả, một bữa cơm ta cũng không cho nó.”

Liễu Thúy Yên cười cười nói cho Cổ Lạc Nhi tin buồn.

“Bà, bà lãnh huyết.”

Cổ Lạc Nhi quay người lại hét lớn.

“Lạc Nhi, vi sư chỉ muốn tốt cho con.”

148. Chương 150: Vượt Qua Thử Thách Ở Bên Nhau 1

“Bà không cho thì để con.”

Cổ Lạc Nhi không tức giận, nói ra quyết định của mình.

Thế thì thôi, tức giận có ích gì?

Liễu Thúy Yên cũng không tức giận .

Chỉ nhàn nhã nói: “Con cứ việc thử, xem con có thể đưa cho nó được hay không.”

Cổ Lạc Nhi nghi ngờ nhìn Liễu Thúy Yên, không rõ lời này của bà có ý gì.

“Lạc Nhi, rất đơn giản, chỉ cần con có thể qua bên kia bờ sông, sư phụ sẽ không xen vào việc của hai con nữa.”

Cổ Lạc Nhi lập tức nhảy lên, chạy ra ngoài phòng.

Ngoài phòng có rất nhiều cây, rất nhiều giả sơn thạch.

Ngoài ra cũng không còn nơi nào kỳ quái khác.

Cổ Lạc Nhi quay đầu liếc nhìn trong phòng, Liễu Thúy Yên vẫn đang thản nhiên uống rượu.

Dáng vẻ như đã định trước.

Cổ Lạc Nhi dò xét đi xuống bậc thềm.

Nào đoán được vừa bước xuống, hai cây liễu trước bậc thềm linh di chuyển, ngăn lại đường đi của nàng.

Cổ Lạc Nhi bất ngờ không phòng ngự, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Vội lui trở lại trên thềm.

Nàng mới vừa lui về, hai cây liễu lại di chuyển về vị trí ban đầu.

Quái lạ, cây làm sao có thể đi được?

Cổ Lạc Nhi cẩn thận quan sát.

Lúc này mới phát hiện, hóa ra những cây này không được trồng trên đất, mà được cắm vào trong chậu hoa.

Ngoại trừ toàn bộ cây trồng trong chậu cùng núi giả, trên mặt đất đều đã lát đá.

Thì ra khắp khu này đã được thiết lập cơ quan.

Liễu Thúy Yên ở bên trong nhân nhật nói: “Lạc Nhi, ta khuyên con trước khi học được võ công, tốt nhất không nên chọc vào những thứ ấy. Chúng nó không chỉ chặn đường, còn có thể cắn người nữa đấy.”

Cổ Lạc Nhi hiểu được ý tứ trong lời bà.

Ý là, ngoài những thứ trên đất này còn có rất nhiều cơ quan khác cải trang, có thể phóng ra các loại ám khí đã thương người.

Cổ Lạc Nhi trở về phòng, tức giận nói: “Bà muốn nhốt con ở đây, không để con ra ngoài?”

Thật độc ác thật độc ác.

Liễu Thúy Yên đáp: “Chỉ cần con chịu học theo bản lĩnh của ta, tự nhiên khác phá được mấy cơ quan này. Nhưng nếu con không nghe theo ta, ta sẽ không dạy võ công cho con.”

Cổ Lạc Nhi tức giận kêu la.

“Được rồi, con nghe lời bà là được. Không phải muốn để chàng làm việc đồng áng sao? Khó gì chứ?”

Liễu Thúy Yên chỉ vào giấy bút trên bàn.

“Ở kia có giấy, con viết vào một tờ, để nó trồng rau. Nói, ờ, không trồng thì không được gắp con.”

Cổ Lạc Nhi đành phải cầm giấy bút, viết như lời bà nói.

Lúc viết, lại nhớ khi trước vừa đến thời không này, đã nói những lời kia với Đông Phong Linh.

Khi đó, nàng không quen nhìn đức tính phi thường lưỡi biếng của Đông Phong Túy, ghét hấn luôn hẹp hòi đùa cợt nàng.

Từng hung hăng nói một câu, nếu có cơ hội, nhất định phải làm cho hấn mặc bố y, làm việc nặng, không làm việc sẽ không cho cơm ăn.

Không nghĩ tới, lời nói đùa khi ấy lại trở thành hiện thực.

Thật sự đã làm cho Đông Phong Túy làm việc nặng, chỉ là không có mặc bố y thôi.

Có điều, bộ quần áo trên người hấn, không được thay ra, còn không bằng bố y.

Về phần Đông Phong Túy có trồng trọt hay không, Cổ Lạc Nhi không hề hoài nghi tới.

Đây là chuyện sau khi Đông Phong Túy nhìn thấy giấy cùng hạt giống và công cụ.

Về phần Cổ Lạc Nhi làm sao lại chạy đến lương đình luyện khí, nói ra Liễu Thúy Yên liền cảm thấy hối hận.

Hối hận bản thân đã quá khinh suất.

Vừa hối hận lại vừa khâm phục Cổ Lạc Nhi.

Đúng vậy, là khâm phục, ngay cả sư phụ như bà cũng không khỏi khâm phục đồ đệ.

Sau khi Cổ Lạc Nhi viết xong, Liễu Thúy Yên đi vào trong lương đình để lấy hạt giống và công cụ.

Bà nhớ ra mấy ngày trước để bao hạt hoa giống ở trong lương đình.

Thực ra, đưa cho Đông Phong Túy không phải giống rau, mà là giống hoa.

Nhưng, nếu là nói thẳng là để hấn trồng hoa, chẳng phải sẽ bị hấn cho rằng đây là chuyện phong nhã?

Khảo nghiệm này không hiệu quả.

Liễu Thúy Yên không phòng bị Cổ Lạc Nhi, phong thái vẫn như bình thường, nhàn tản từng bước một đi vào lương đình, lại nhàn tản quay trở về.

Thấy Cổ Lạc Nhi đứng dưới hiên nhìn bà, bỏ lại một câu.

“Con ở chỗ này, đừng có xuống vườn. Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Dứt lời, cầm hạt giống cùng công cụ, phi thân qua bên kia sông, đi đưa mấy thứ đó cho Đông Phong Túy.

Lúc này vì không muốn trễ nãi nên dùng khinh công.

Khi bà quay về, Cổ Lạc Nhi vẫn đang chân chất đứng dưới mái hiên.

Không di chuyển bước nào.

Không khỏi vui mừng.

Vừa vui mừng vừa có chút đau lòng.

Nói thế nào, Lạc Nhi cũng đã thành tiểu chủ nhân của nơi này, mà lại không được tự do hoạt động.

Đứa nhỏ này, thật đáng thương.

Liễu Thúy Yên hạ quyết tâm, nhất định phải tận tâm tận lực truyền thụ kiến thức cho Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, chúng ta vào luyện công đi.”

Liễu Thúy Yên nói làm là làm.

Cổ Lạc Nhi lại lắc đầu.

“Sư phụ, chúng ta có thể ở ngoài luyện không?”

“Bên ngoài khắp nơi đều là cơ quan, làm sao mà luyện?”

“Trong lương đình chẳng phải không có sao?”

Trong lương đình đúng là không có cơ quan, Liễu Thúy Yên nhất thời ghen lời.

Áp úng trả lời: “Lạc Nhi, trong lương đình quá chật, chúng ta vẫn nên vào phòng.”

Cổ Lạc Nhi vẫn không chịu động đậy.

“Con muốn tận mắt nhìn thấy Đông Phong Túy không hề hấn gì xuất hiện. Nhìn thấy chàng con mới yên tâm. Hơn nữa, con tin rằng, nếu như chàng không thấy con, chỉ bằng vài lời trên giấy, chưa chắc sẽ làm theo.”

Đây mới là mục đích thực sự của Cổ Lạc Nhi.

Nàng muốn tận mắt nhìn thấy Đông Phong Túy.

Liễu Thúy Yên bực bội vì nàng quá cuồng dại, nói gì cũng không chịu mang nàng qua đó.

Cổ Lạc Nhi không còn cách nào khác, đành phải hỏi: “Sư phụ, bà đã nói, chỉ cần tự con có thể đến bên kia, bà sẽ không ngăn cản con, đúng không?”

Liễu Thúy Yên gật đầu.

“Đúng vậy.”

Bà không tin Cổ Lạc Nhi có thể đi đến lương đình.

Từ phòng đến lương đình khoảng vài chục trượng, giữa đó có không ít cơ quan, Cổ Lạc Nhi tuyệt đối không qua được.

Nhưng điều bà kinh ngạc là, Cổ Lạc Nhi chẳng những đến được lương đình, hơn nữa còn không hề đụng phải một cơ quan nào.

Liễu Thúy Yên suy nghĩ kỹ một lúc lâu mới rõ ràng.

Hóa ra vừa rồi bà tới lương đình, một lần đi một lần về, Cổ Lạc Nhi đã nhớ kỹ toàn bộ lối bà đi?

Đây là trí nhớ kinh người mức nào chứ?

Đến lương đình, vòng qua vòng lại, đường hơn mười bước, chỉ cần đi nhầm một bước, sẽ đụng phải cơ quan nguy hiểm.

Liễu Thúy Yên cảnh cáo bản thân, sau này sẽ rút kinh nghiệm.

Đi trong vườn, nhất định phải thi triển khinh công.

Liễu Thúy Yên nói lời giữ lời, không hề ngăn cản Cổ Lạc Nhi.

Theo phía sau nàng, cùng vào lương đình.

Bà không muốn dạy võ công cho Cổ Lạc Nhi trong lương đình, là vì sợ bị Đông Phong Túy học trộm.

Bởi vậy, thừa dịp Đông Phong Túy còn chưa xuất hiện, rõ ràng rành mạch giảng luyện khí pháp môn của Cô Hồng bảo cho Cổ Lạc Nhi, để nàng tự mình luyện khí.

Trước đó, Lãnh Dạ từng nói qua kiến thức cơ bản về luyện khí cho nàng.

Cổ Lạc Nhi có chút hiểu biết cơ bản.

Nàng vốn đã thông minh, lại cộng thêm chân khí trong cơ thể hùng hậu, bởi vậy mới luyện một chút cũng không khó khăn.

Mới ngồi xuống, mới đề khí, đã tiến vào cảnh giới vô cùng.

Luyện một đoạn, Cổ Lạc Nhi thu công, mở mắt.

Chợt phát hiện Đông Phong Túy phía bên kia sông, đang nhìn nàng.

Hắn quả nhiên không hề hấn gì.

Vui sướng trong lòng Cổ Lạc Nhi thật khó mà hình dung.

Sau đó, bị Liễu Thúy Yên kéo về trong phòng luyện công.

Vừa mới vào phòng, đã thấy Liễu Thúy Yên đi ra ngoài.

Nghe thấy đối thoại giữa bà và Đông Phong Túy, không khỏi đắc ý.

Đã nói mà, sư phụ khảo nghiệm Đông Phong Túy, người thua nhất định là sư phụ.

Phải, nàng phải chăm chỉ học tập, sang bên kia sông sớm một chút, sớm một chút giải cứu Đông Phong Túy.

Những ngày tiếp theo, Cổ Lạc Nhi rất chăm chỉ luyện công, học tập kiến thức cơ quan Ngũ Hành.

So với năm đó thi đại học còn chăm chỉ hơn.

Đông Phong Túy quả thật đã cuốc đất, gieo hạt giống vào trong đất.

Hắn không biết trồng trọt, cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua, đành phải mấy chuyến chạy đến bờ sông thỉnh giáo Liễu Thúy Yên.

“Tiền bối, đất phải cuốc sâu thế nào?”

“Tiền bối, hạt giống nên rải ra hay gieo từng hạt một mới tốt?”

Về sau rất tự nhiên gọi Liễu Thúy Yên là sư phụ theo Cổ Lạc Nhi.

“Sư phụ, một ngày tưới nước mấy lần mới thích hợp?”

“Sư phụ, giờ nào tưới nước mới tốt?”

“Sư phụ, hạt giống của con mới nảy mầm nha.”

“Sư phụ, bà để con trồng gì vậy? Vừa nhú đã có thể ăn?”

Liễu Thúy Yên mới đầu không sao chịu nổi, nhưng từ sau khi Đông Phong Túy gọi bà là sư phụ, trong lòng mềm mại đi rất nhiều.

Hề hấn hỏi thì sẽ đáp.

Liễu Thúy Yên có tiếng là người cù chỏ ngoặt vào trong.

Nếu có người dám ức hiếp người của bà, bà sẽ không để yên cho người đó.

Đông Phong Túy gọi bà là sư phụ, khiến bà cảm thấy bà có nghĩa vụ che chở hấn.

Liễu Thúy Yên không ngờ đến, mấy chuyến bà ra ngoài trả lời Đông Phong Túy, thật ra đã lần lượt nói cho Đông Phong Túy biết lối đi trong vườn.

Đáp ứng thỉnh cầu của Cổ Lạc Nhi, mỗi ngày hai lần bà đều đưa cơm cho Đông Phong Túy, không thể tránh phải đi qua con sông.

Vì vậy, Đông Phong Túy dần dần ghi nhớ lối đi này.

Nhưng dù sao Liễu Thúy Yên đã từng chứng kiến Cổ Lạc Nhi, đối với Đông Phong Túy vẫn có chút ít phòng bị.

Bởi vậy, thường xuyên thay đổi cơ quan.

Bởi vậy, con đường bà đi thường xuyên không đồng nhất.

Nhưng cơ quan biến hóa luôn có giới hạn.

Dần dần, Đông Phong Túy đã nhớ tất cả các biến đổi của những trận pháp này.

Dần dần, Đông Phong Túy thông qua sắp xếp của cây liễu cùng giả sơn thạch, có thể đoán được, Liễu Thúy Yên đã bố trí trận pháp như thế nào.

Hấn vốn tinh thông cơ mưu, có chút hiểu biết với ngũ hành chi thuật.

Kể từ đó, rất nhanh đã nắm vững yếu lĩnh của tất cả trận pháp.

Hơn nửa tháng qua đi, Đông Phong Túy chuẩn bị thu vông.

Liễu Thúy Yên tuyệt đối không ngờ rằng, bà mất hơn nửa tâm huyết đời người nghiên cứu những trận pháp này, lại bị Đông Phong Túy phá giải chỉ trong nửa tháng.

Vì Cổ Lạc Nhi thông minh, nên đề phòng nàng, bởi vậy phần lớn thời gian đều dạy võ công, thi thoảng mới dạy cơ quan Ngũ Hành thuật.

Bà phải giành nhiều thời gian để kiểm tra Đông Phong Túy.

Song, mức độ thông minh của Cổ Lạc Nhi còn hơn dự liệu của bà.

Cổ Lạc Nhi chăm chỉ bà đã đoán được.

Thời điểm Liễu Thúy Yên ra ngoài trả lời Đông Phong Túy, hoặc là đi đưa cơm cho Đông Phong Túy, nàng thường xuyên lặng lẽ chạy ra ngoài cửa nhìn bà.

Nhưng thường thường Liễu Thúy Yên sẽ cho bố trí nhiệm vụ luyện công bế khí cho nàng, nàng nhất thời không dừng lại được.

Bởi vậy, được nhìn thấy Đông Phong Túy không nhiều lắm.

Nhất là lối đi trên sông, nàng không xem được.

Hôm nay, Liễu Thúy Yên ra ngoài mua sắm nhu yếu phẩm sinh hoạt, để Cổ Lạc Nhi ở một mình trong phòng.

Chờ sau khi bà đi, Cổ Lạc Nhi ra khỏi phòng.

Từ phòng đến lương đình tương đối gần, mà cơ quan cũng không quá phức tạp.
Cổ Lạc Nhi quyết định thử bản lĩnh của mình.
Nàng quan sát bố trí trận pháp, sau đó đề khí, phi thân đạp lên một cành liễu.
Lại lên xuống vài lần.
Cước bộ điểm nhẹ qua vài hòn non bộ, vài cành liễu.
Thân pháp uyển chuyển, như một con chim én bay vào lương đình, vững vàng đứng trong lương đình.
Thật tốt quá, nàng đã thành công.

149. Chương 151: Thần Tiên Tỷ Tỷ 1

Cổ Lạc Nhi vui không kiềm được.
Bên kia bờ sông truyền đến tiếng vỗ tay.
“Lạc Nhi, tiến triển thần tốc quá.”
Cổ Lạc Nhi ngoảnh đầu, chỉ thấy Đông Phong Túy đang đứng ở bên kia sông, mỉm cười nhìn nàng.
“Đông Phong Túy, rất nhanh chúng ta sẽ được gần nhau.”
Cổ Lạc Nhi vẫy tay với hắn, nói cho hắn biết tin vui này.
Bởi vì, qua kiến thức học trên thư bản, và cả nhìn cử động của Liễu Thúy Yên, nàng đã nắm rõ tất cả trận pháp trong vườn.
Chỉ không biết những thứ ở trên sông.
Đông Phong Túy hỏi: “Sư phụ đâu? Sao bà ấy không ra đây?”
Kỳ lạ, Liễu Thúy Yên sao lại thả Cổ Lạc Nhi, tùy ý để nàng nói chuyện với mình?
Cổ Lạc Nhi vui vẻ.
“Sư phụ ra ngoài mua mấy thứ, không có ở nhà.”
“Thật sao? Lạc Nhi, ta rất nhớ nàng.”
Liễu Thúy Yên đi vắng, Đông Phong Túy thu hồi nghiêm chỉnh, bày tỏ nỗi nhớ với Cổ Lạc Nhi.
Cổ Lạc Nhi an ủi hắn.
“Đừng vội, chúng ta cũng sắp được gần nhau rồi. Hi, chàng chờ nhé, ta sẽ qua đó.”
Tính toán các cơ quan, nhanh chóng từ lương đình đi tới bờ sông.
Hai người đã lâu không được gần nhau như vậy.
Nhìn đối phương, không khỏi đều thấy ngây ngốc.
“Lạc Nhi, nàng gầy đi rồi.”
“Chàng cũng thế.”
“Sư phụ thật nhẫn tâm, mấy hôm trước trời mưa, bà ấy lại không chịu cho chàng vào trú mưa.”
“Bà ấy cũng không nhẫn tâm cho lắm, bà đã đưa ta áo mưa. Với lại, thạch thất bên kia có thể trú mưa.”
Cổ Lạc Nhi thở dài một hơi.

“Đáng tiếc, ta còn chưa biết về cơ quan trên mặt sông, nếu không là có thể qua đó rồi.”

Đông Phong Túy hơi nghiêng đầu nhìn Cổ Lạc Nhi.

Trong mắt ý cười tinh quái.

“Lạc Nhi, nàng có nhớ ta không?”

Mặt Cổ Lạc Nhi đỏ ửng, mạnh miệng nói: “Mới không nhớ.”

Đông Phong Túy bắt mắt nhìn nàng.

Nàng rõ ràng nhớ hắn, nhưng nàng chưa bao giờ chịu thừa nhận, không chịu nói nhớ hắn hay đại loại mấy lời êm tai gì cả.

“Nàng thật sự không nhớ ta?”

Đông Phong Túy ra vẻ đau lòng.

Cổ Lạc Nhi khó khăn lắm mới được nhìn hắn ở khoảng cách gần, tâm tình kích động, nhất thời không phát hiện Đông Phong Túy đang gạt nàng.

Tin là thật, nghĩ là hắn thật sự đau lòng.

Vội vàng nói: “Thực ra, không phải mà.”

“Hả? Thế là gì?”

Đông Phong Túy ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi rất ngượng ngùng nói: “Nhớ.”

“Nói to một chút, ta không nghe thấy.”

Cổ Lạc Nhi lớn tiếng nói.

“Ta nhớ chàng. Mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ chàng, nhớ đến mức cơm ăn không ngon, ngủ không yên giấc.”

Từ khi Lãnh Dạ bắt cóc nàng, đã hơn một tháng .

Hơn một tháng chưa được ở chung với Đông Phong Túy một cách hoàn chỉnh.

Đêm ở phía sau núi thì có là gì? Căn bản không thể bỏ khuyết tương tư trong lòng.

Đông Phong Túy trông thấy khóe mắt nàng lóng lánh lệ quang, tự trách không thôi.

Hắn rõ ràng đã biết nàng nhớ hắn, vì sao vẫn còn ép buộc nàng.

Lại không khống chế được bản thân, từ trên sông bay vọt tới, kéo Cổ Lạc Nhi lại, hôn lên nước mắt trên mặt nàng.

Thực ra, vừa rồi Cổ Lạc Nhi mới xuất hiện ở lương đình, hắn đã định nhào tới ôm lấy nàng.

Nhưng mà, không biết thế nào, chân mây may không thể di chuyển được.

Hắn chỉ có thể ngừng thở, ngơ ngác nhìn nàng.

Đây gọi là cận hương tình canh khiếp sao? (1)

Đừng thấy vừa rồi hắn có vẻ rất thông dong, nhưng trong lòng lại cực kỳ khẩn trương.

Giống như một thiếu niên chưa trải qua tình trường, muốn thổ lộ với người trong lòng, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng.

Ai nói hắn không biết ngượng ngùng?

Cổ Lạc Nhi ôm chặt lưng Đông Phong Túy, tìm kiếm môi hắn, chủ động hôn lên.

Đông Phong Túy ôm lấy Cổ Lạc Nhi, trong lòng kích động không thôi.

Giờ đây mỹ nhân chủ động hiến hôn, nửa phần lý trí còn lại cũng mất sạch.

Cuồng nhiệt đáp lại nàng.

Hắn muốn đền bù tất cả thiếu hụt hơn một tháng nay.

Một lúc sau, hai người mới hỗn hển tách ra.

Cổ Lạc Nhi dựa vào lồng lức Đông Phong Túy, từ từ nhắm hai mắt, trong lòng đều là hạnh phúc.

Thật không nghĩ tới, bọn họ hôm nay lại có thể ôm nhau ở cùng một chỗ.

Còn tưởng rằng, phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa.

Thật sự là quá tốt, sư phụ cũng đã không thể ngăn cản bọn họ.

À mà? Bọn họ ôm nhau ở cùng một chỗ?

Cổ Lạc Nhi hậu tri hậu giác nghĩ đến một vấn đề.

Đông Phong Túy sao lại chạy qua được bên bờ sông này?

Hắn đã phá giải được trận pháp trên sông rồi?

Thì ra, hắn đã có thể phá trận pháp, vì sao vừa rồi không qua đây, còn lừa gạt nàng nói những lời điên khùng kia?

Được lắm, cái tên này, lại lừa gạt nàng.

Cổ Lạc Nhi ngẩng phắt đầu, ánh mắt mang hơi hướm nguy hiểm.

“Chàng lừa ta? Chàng đã sớm phá giải trận pháp trên sông rồi?”

Đông Phong Túy cảm thấy không ổn, vội vàng nghĩ có.

“Lạc Nhi, thực ra, ta vừa mới tìm ra một đầu mối. Vừa rồi đang định cân nhắc, nhìn thấy nàng, kìm không được liền chạy sang. Lạc Nhi, mị lực của nàng thật ghê gớm, nàng xem, nàng vừa xuất hiện, những cơ quan này liền không hoạt động.”

“Phải không?”

Cổ Lạc Nhi híp mắt.

“Vậy chúng ta thử lại lần nữa, xem những cơ quan này có hoạt động nữa không.”

Làm bộ xắn tay áo lên.

“Lạc Nhi, nàng muốn thế nào?”

Cổ Lạc Nhi từng bước một tiến sát.

Đông Phong Túy từng bước một lui về phía sau.

Đông Phong Túy quay lưng về phía bờ sông, lui về phía sau hai bước, bỗng hụt chân, thiếu chút nữa rơi xuống sông.

Hắn khẩn trương ổn định thân hình.

Không đợi hắn đứng vững, Cổ Lạc Nhi mạnh mẽ đẩy vào ngực hắn.

Đông Phong Túy rốt cuộc không đứng vững được, cả người đổ về phía sau.

Dựa vào khinh công của hắn, lúc này hoàn toàn có thể mượn lực từ lá bông súng, lại một lần nữa bay lên bờ.

Nhưng Đông Phong Túy vốn không định tự cứu, thuận theo Cổ Lạc Nhi ngã xuống sông.

Bọt nước tung trắng xóa.

Cổ Lạc Nhi đang giận, hắn phải để nàng bớt giận mà.

Cổ Lạc Nhi đúng là tức giận, chỉ là, nàng hoàn toàn không muốn để Đông Phong Túy rơi xuống nước.

Nàng rất rõ ràng khinh công của hắn, biết rằng nếu đẩy nhẹ như vậy, căn bản sẽ không làm thương tổn hắn chút nào.

Nhưng Đông Phong Túy vẫn cứ rơi xuống sông.

Mắt thấy hoa súng trên sông nhanh chóng di chuyển, chuẩn bị cuốn Đông Phong Túy vào trong trận pháp.

Cổ Lạc Nhi vội vươn tay ra, đưa cho Đông Phong Túy.

“Nhanh, nhanh bắt lấy ta, ta kéo chàng lên.”

Đông Phong Túy chỉ ngã ở ven sông, cách Cổ Lạc Nhi rất gần.

Nghe vậy vội nắm lấy tay nàng.

Cổ Lạc Nhi vừa dùng lực, kéo hắn lên.

Đông Phong Túy toàn thân ướt đầm, ngay cả tóc cũng đang nhỏ nước.

Nhưng trên gương mặt hắn tràn đầy ý cười.

“Lạc Nhi, vẫn giận phải không?”

Cổ Lạc Nhi tức giận nói: “Chàng đúng là tên gạt người, tên vô lại đến cẳng.”

Hắn đúng là đã có tiền án.

Nhớ ngày đó, nàng còn chưa biết hắn chính là Đạp Tuyết công tử, hắn cũng đã như vậy.

Lần kia nàng không cẩn thận đạp hắn một cước, đạp hắn xuống dưới giường.

Hắn rõ ràng có thể tự đứng vững, hắn có thể không sao cả, nhưng vẫn muốn ngã xuống giường.

Còn lừa gạt nàng nói rằng ngã bị thương ở lưng.

Làm hại nàng đầm bóp cho hắn cả một nửa buổi tối.

Rất đáng hận mà.

Đông Phong Túy cực kỳ vô tội nói: “Ta chỉ vô lại với một mình nàng.”

Chỉ một câu, khiến bực bội trong nàng lại trở về không.

Thôi quên đi, gặp phải hắn, đời này của nàng coi như xong rồi.

Lúc này đã là đầu hạ, thời tiết cũng không lạnh lắm.

Nhưng toàn thân ướt đầm, ít nhiều cũng cảm thấy lạnh.

Cổ Lạc Nhi liếc nhìn y sam trên người Đông Phong Túy, nói với hắn: “Chàng ở đây, chớ lộn xộn, ta sẽ nhanh chóng quay lại.”

Xoay người đi vào trong phòng, rất nhanh đã mang một bộ y phục ra ngoài.

Đưa cho Đông Phong Túy.

“Này, chàng thay đi.”

Đông Phong Túy sững sốt nhận lấy y phục, ướm lên người.

Y phục làm từ lụa trắng, khá giống với y phục trên người hắn, kích cỡ cũng rất vừa vặn.

Chỉ là chế tác hơi thô, cũng không thêu trang trí.

“Lạc Nhi, là nàng làm?”

Đông Phong Túy như lấy được chí bảo mà cầm y phục trong tay.

Cổ Lạc Nhi có chút xấu hổ.

“Không phải đâu, ta sao biết may y phục.”

Nàng trước giờ toàn mặc y phục có sẵn, làm sao thêu được những thứ này.

Hơn nữa, mấy ngày nay cả ngày nàng chăm chỉ học tập, nào có công phu để may y phục, lãng phí thời gian.

Gương mặt Đông Phong Túy hơi thất vọng.

“Còn tưởng rằng nam cày ruộng nữ dệt lụa, là nàng làm cho ta. Ôi, thật là khiến người thất vọng.”

Cổ Lạc Nhi đáp: “Chàng đừng thất vọng, đây là sự phụ làm. Từ khi chàng bắt đầu trồng rau, sự phụ liền may cho chàng y phục này. Thực ra, sự phụ rất tốt.”

Đông Phong Túy nhớ lại sự chăm sóc của Liễu Thúy Yên mấy ngày nay, gật đầu công nhận.

“Bởi trước đây bà ấy chịu vết thương lòng, cho nên tính tình mới trở nên có chút cổ quái.”

“Đúng vậy, cho nên, chàng đừng giận bà ấy.”

“Ta đâu có giận bà. Bà chịu dạy võ công cho nàng và toán pháp cơ quan, ta cảm kích còn không kịp nữa là.”

“Hừ, bà ấy dạy ta, nhưng không dạy chàng, chàng cảm kích cái gì chứ?”

(1): Cận hương tình canh khiếp được rút ra từ Độ Hán Giang của Tống Chi Vấn.

Tống Chi Vấn quê ở Quắc Châu, bị biếm đi làm quan ở Lĩnh Ngoại vì tội kết bè đảng với Trương Dịch Chi. Xa nhà, cả năm không tin tức, lập xuân rồi mới tìm về thăm quê, tới gần làng, lại sợ không dám hỏi thăm người qua đường (ngộ nhớ hỏi mà người ta báo tin dữ, tin xấu, thì biết làm sao)!

Hiện nay thường dùng hai câu thơ:

Cận hương tình canh khiếp

Bất cảm vấn lai nhân

để hình dung kẻ tha phương xa cách cố hương đã lâu nay được quay về, cảm xúc phức tạp.

Cũng như Đông Phong Túy, lâu ngày không được gặp Cổ Lạc Nhi, cảm xúc của chàng mới rối bời như vậy.

150. Chương 152: Thần Tiên Tỷ Tỷ 2

“Dạy nàng chẳng phải cũng như dạy ta sao?”

Ánh mặt trời dạt dào, trên mặt Cổ Lạc Nhi cũng tràn đầy tia nắng.

Quay lưng lại, thúc giục Đông Phong Túy.

“Còn không mau thay y phục, coi chừng bị cảm lạnh.”

Đông Phong Túy cười xấu xa.

Nói: “Lạc Nhi, lâu rồi ta chưa tắm rửa, trên người bẩn chết.”

Cổ Lạc Nhi đoán được ý hắn, không theo ý hắn trả lời.

“Chàng tắm đi, ta trông cho chàng, nếu sự phụ trở về ta sẽ báo chàng biết.”

Đông Phong Túy từng bước dẫn dắt.

“Bấy nay tắm rửa đều có người giúp ta kỳ lưng. Tự ta rửa không đến.”

Cổ Lạc Nhi nén cười, thanh âm lại đặc biệt bình tĩnh.

“Chàng muốn ta làm cung nhân hầu hạ chàng hả?”

“Không có, không có, Lạc Nhi nàng đừng hiểu lầm.”

Đông Phong Túy vội vàng giải thích.

Haaa, từ khi gặp phải Cổ Lạc Nhi, người chưa từng biết ăn nói khép nép như hần, lại năm lần bảy lượt bôi tội với Cổ Lạc Nhi.

Thôi thôi, gặp nàng, đời này hần nhận bại rồi.

Cổ Lạc Nhi thúc giục.

“Vậy chàng còn không mau tắm, đến khi sư phụ trở về, chàng không tắm được đâu.”

Đông Phong Túy đành phải rầu rĩ không vui cởi y phục ẩm ướt, thay bộ đồ mới.

Thực ra, trên người hần cũng không hề bẩn.

Ban đêm hần thường xuyên thừa dịp hai người đã ngủ, đến một chỗ vắng lặng đầu sông để gột rửa.

“Đổi xong rồi.”

Đông Phong Túy bất mãn nói.

Không chịu giúp hần kỳ lưng, chẳng giống hiền thê tí nào.

Cổ Lạc Nhi quay người lại, nhìn Đông Phong Túy một cái, ôm y phục ẩm ướt trên mặt đất, không nói tiếng nào ngồi xổm xuống bờ sông giặt.

“Lạc Nhi, nàng làm gì thế?”

Đông Phong Túy ngạc nhiên hỏi.

“Giặt quần áo chứ sao.”

Cổ Lạc Nhi trả lời đơn giản.

Hần đâu có ngốc nghếch mà việc này cũng không nhìn ra.

“Ý ta là, sao nàng lại giúp ta giặt đồ?”

Thanh âm Đông Phong Túy phủ một tầng sương.

Cổ Lạc Nhi cúi đầu, dùng sức vò y phục.

“Không phải chàng đã nói, nam cây ruộng nữ dệt vải. Chàng vì ta trồng trọt, ta giúp chàng giặt y phục, vừa đẹp.”

Giọng nàng tuy thấp, nhưng vào trong tai Đông Phong Túy còn vang hơn tiếng sấm.

Khiến lỗ tai hần ầm ầm rung động.

“Lạc Nhi, ta thật hy vọng, vĩnh viễn vĩnh viễn được ở nơi này. Ta trồng trọt, nàng giặt đồ.”

Đông Phong Túy nói như mê ngủ.

Giờ phút này, đúng là một khắc hạnh phúc nhất trong đời hần.

Nhưng sau khi thấy bàn tay Cổ Lạc Nhi hồng hồng vì chà sát, Đông Phong Túy lập tức thay đổi ý định.

“Lạc Nhi, đừng giặt nữa.”

“Sao vậy? Chàng ghét ta?”

Cổ Lạc Nhi dừng lại động tác, ngẩng đầu.

Cái tên đáng giận này, nàng giúp hần giặt y phục đã tốt lắm rồi, hần còn dám ghét bỏ?

Xem nàng giáo huấn hần thế nào.

Đông Phong Túy nắm tay Cổ Lạc Nhi, giữ trong lòng bàn tay của mình.

“Không phải, ta chỉ thương nàng. Tay nàng sao có thể làm việc nặng như này?”

Cổ Lạc Nhi tự trách.

Nàng biết rõ tâm ý của Đông Phong Túy, sao còn hiểu lầm hần?

Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa.

Nhẹ nhàng rút tay về, cảm y phục đã được vò kỹ, bỏ vào trong nước sông lắc nhẹ.

“Thật ra, đôi tay chàng vì ta tròng trọt, ta mới là người phải đau lòng.”

“Có những lời này của nàng, ta làm gì cũng đều đáng giá. Nhưng hiện giờ không ai ép nàng giặt y phục, nàng đừng giặt nữa.”

Đông Phong Túy nói, lại muốn nắm lấy tay nàng.

Cổ Lạc Nhi tránh hần.

“Đừng động nữa, sắp xong rồi.”

Giặt xong y phục, còn nói.

“Thật ra, giặt y phục cũng không hề gì. Trước kia khi ta đến trường, trường học không có máy giặt, ta đều phải tự mình giặt.”

Đông Phong Túy mù mịt hỏi.

“Cái gì gọi là máy giặt? Trường nàng học là như thế nào?”

Cổ Lạc Nhi khẽ giặt mình.

Hồngбет, nàng sao lại vô ý mà nói ra lai lịch của mình?

Chỉ có điều, tâm lập tức lại thả lỏng.

Người này là Đông Phong Túy, nàng không cần phải giấu diếm hần.

“Đông Phong Túy, chàng có muốn biết lai lịch của ta không?”

“Nàng từ trên trời rơi xuống.”

Đông Phong Túy hiển nhiên trả lời.

“Chàng không biết rằng, đây là chuyện khác thường sao?”

“Đúng vậy, đúng là không bình thường.”

Đông Phong Túy theo lời Cổ Lạc Nhi trả lời.

Trong đầu nhớ lại rất nhiều năm về trước, khi hần vẫn là một tiểu hài tử đã nhìn thấy Thần tiên tỷ tỷ.

Khi đó, bạch quang cũng đầy trời, nàng trong không trung bay múa.

Tà áo nàng bạch sắc theo gió tung bay.

Nàng nói, Đông Phong Túy, rất nhiều năm sau, sẽ có một tiên tử đến bên ngươi.

Thanh âm của nàng lúc ẩn lúc hiện, vang vọng giữa không trung.

Từ đó về sau, hần rất thích y phục màu trắng.

Ngoại trừ ngày đăng cơ phải mặc triều phục minh hoàng, trước giờ hần đều chỉ mặc y phục có màu trắng.

Từ đó về sau, trong mắt hần không hề dung nạp nữ nhân khác.

Thẳng đến ngày đó, khi Cổ Lạc Nhi thét chói tai ngã xuống người hần.

“Này, chàng thật sự không muốn biết lai lịch của ta?”

Cổ Lạc Nhi bất mãn quay đầu lại.

Nàng đã định nói cho hắn, hắn lại thờ ơ.

Hắn lại không quan tâm đến lai lịch của nàng.

Quay đầu lại, đã thấy ánh mắt Đông Phong Túy mê mông, ngẩng mặt nhìn nơi nào đó trên không trung.

“Chàng đang nhìn gì vậy?”

“Thần tiên tỷ tỷ.”

“Thần tiên tỷ tỷ nào? Đâu có?”

Cổ Lạc Nhi nhìn về phương hướng ánh mắt hắn, trên bầu trời xanh thẳm, chỉ có đám mây trắng, cùng với chim chóc đang bay lượn.

Nào có thần tiên tỷ tỷ.

Đông Phong Túy như nói mê trả lời.

“Năm đó ta bảy tuổi, từng thấy một thần tiên tỷ tỷ. Nàng nói với ta, một ngày nào đó khi ta lớn, sẽ có một tiên tử đến bên ta. Sau đó, ta bắt đầu chờ đợi.”

“Nàng?”

Cổ Lạc Nhi tràn đầy chua xót.

“Nàng đã bay lên trời rồi.”

“Chàng vẫn đang đợi nàng ấy?”

“Phải. Ngày đó nàng rơi xuống từ trên bạch quang đầy trời, ngã vào người ta, ta còn tưởng rằng là nàng ấy đến đây.”

Cổ Lạc Nhi nhớ lại khi nàng ngã vào người Đông Phong Túy.

Nàng còn nhớ rất rõ, khi đó trong mắt Đông Phong Túy chợt sáng lên.

Chỉ sáng lên một cái, ánh mắt hắn liền khôi phục trạng thái lười biếng mê mông.

Hóa ra, hắn nghĩ rằng mình là thần tiên tỷ tỷ của hắn.

Sau khi thấy rõ mặt mũi nàng, biết nàng không phải thần tiên tỷ tỷ, e rằng rất thất vọng đi.

Khó trách hắn sau đó hắn luôn gây khó dễ cho nàng.

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Vậy chàng nghĩ ta là gì?”

Giọng nói có chút chua xót.

Nhưng Đông Phong Túy vẫn đang chìm đắm trong hồi ức, nhất thời không phát hiện.

Buột miệng nói: “Ta lúc đầu còn tưởng rằng nàng là nha đầu của nàng ấy, được nàng ấy phái đi mở đường.”

151. Chương 153: Đến Nơi Hẹn

“Vậy sao chàng còn phong ta làm Tiên phi? Không sợ thần tiên tỷ tỷ của chàng trách chàng sao?”

Đông Phong Túy khẽ nở nụ cười.

“Là nàng ấy không xuống đây, sao lại trách ta? Bộ dạng nàng khi đó, thật buồn cười.”

Đông Phong Túy ngẩng mặt nhìn lên không trung.

Bầu trời rất quang đãng, quang đãng như ngày ấy Cổ Lạc Nhi đến bên hắn.

Thần tiên tỷ tỷ không nói sai, đúng là sẽ có một tiên tử đến bên hấn.

Lạc Nhi, nàng chính là tiên tử của ta.

Đông Phong Túy nhẹ nhàng nói với chính mình.

Lúc đầu tiên tử trần tục, không, không đúng, là đôi mắt của hấn trần tục, mới không phát hiện ra.

Từ nay về sau, hấn sẽ dùng cả đời này che chở cho nàng.

Chợt nghe thấy Cổ Lạc Nhi hét to một tiếng.

“Á, không xong rồi, nước sông chảy mạnh quá, y phục của chàng bị cuốn đi rồi.”

Đông Phong Túy lấy lại tinh thần, nhìn phía mặt sông, thấy y phục của mình đang trôi càng ngày càng xa.

“Thật xin lỗi, về sau ta sẽ đền chàng bộ khác.”

Cổ Lạc Nhi đứng dậy.

“Ta còn chưa học xong, ta phải vào đây.”

Đông Phong Nhi kéo nàng.

“Lạc Nhi, chúng ta đã vượt qua thử thách để ở bên nhau, sự phụ nàng sẽ không ngăn cản nữa. Chúng ta có thể rời khỏi đây rồi.”

Cổ Lạc Nhi đẩy tay hấn hấn.

“Ta còn chưa học được võ công của sư phụ, tạm thời vẫn chưa muốn đi.”

“Vậy độc trong người nàng thì sao?”

“Sau hãy nói.”

Cổ Lạc Nhi còn chưa nói xong, người đã vọt vào trong phòng.

Nàng không dám tiếp tục ở lại.

Nàng không muốn để Đông Phong Túy thấy dáng vẻ khổ sở của nàng.

Nàng không muốn để hấn tưởng rằng, nàng rất quan tâm đến hấn.

Hấn thích thần tiên tỷ tỷ của hấn, thì cứ thích đi, nàng không quan tâm.

Đông Phong Túy hậu tri hậu giác tỉnh ngộ lại, hung hăng vỗ một chưởng lên đầu mình, nâng bước đuổi tới.

Cổ Lạc Nhi khép cửa phòng lại.

Đông Phong Túy nhìn qua cửa sổ, thấy nàng đang đưa lưng về phía hấn, khoanh chân ngồi trong phòng.

“Lạc Nhi, nàng hiểu lầm ta.”

Đông Phong Túy muốn giải thích.

Nhất thời lại không biết giải thích thế nào.

Cổ Lạc Nhi quay lưng về phía hấn nói: “Ta phải luyện công rồi, chàng đừng quấy rầy ta.”

Đông Phong Túy buồn bã đứng một lúc lâu.

Chợt nhớ tới một việc quan trọng, vội chạy tới bờ sông, tìm kiếm trên dòng nước.

Cuối cùng, ở bên cạnh một cây bông súng, cũng tìm được bộ y phục bị cuốn đi.

May là được lá bông súng chặn lại.

Đông Phong Túy vui mừng vớt nó lên, nhảy sang bờ bên kia, treo lên một cành cây để hong khô.

Đông Phong Túy vừa rời đi không lâu, Liễu Thúy Yên đã trở lại.

Mang về một túi đồ thật lớn.

“Lạc Nhi, ” Liễu Thúy Yên cao hứng nói, “Con xem sư phụ mua về cho con cái gì này?”

Từ sau khi Cổ Lạc Nhi bái bà làm sư, bà rất là cao hứng.

Cổ Lạc Nhi không đành lòng làm bà phật ý, đành phải cố giả vờ cười đến xem những thứ bà mua ỉnh.

Đến giờ nấu cơm, Cổ Lạc Nhi đột nhiên nảy ra một ý.

Đoạt lấy đồ ăn trên tay Liễu Thúy Yên.

Nói: “Sư phụ, để con làm đi.”

Liễu Thúy Yên lập tức đoạt lại đồ.

“Thôi để sư phụ làm, cơm con nấu thế ăn sao?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ nói: “Con học làm là được.”

Nàng chưa từng làm cơm, luôn ăn đồ sư phụ nấu, rất không có ý tứ.

Bởi vậy, đã từng tự tuyên bố làm một bữa, kết quả Liễu Thúy Yên chỉ ăn một miếng liền xắn tay áo làm lại.

Rút kinh nghiệm từ đó, nói gì Liễu Thúy Yên cũng không chịu để Cổ Lạc Nhi nấu cơm.

Chỉ để nàng quét dọn phòng.

Cổ Lạc Nhi đành phải nói: “Vậy, để con làm cơm của chàng đi.”

Liễu Thúy Yên đến đây hào hứng.

“Ý kiến hay đấy. Nếu nó có thể ăn cơm con làm, thế thì vượt qua khảo nghiệm rồi.”

Cổ Lạc Nhi nén giận trong lòng.

Sư phụ, cho dù đúng là thế, bà cũng đừng nói trắng ra như vậy chứ.

Tức tối bất bình lấy đồ ăn để nấu.

Nàng đang rất tức giận.

Cùng nhau lâu như vậy, nàng đã đem cả lòng mình vào, mới biết rằng, hóa ra mình chỉ là thể thân của người khác.

Hóa ra, người Đông Phong Túy yêu, là thần tiên tỷ tỷ kia của hần.

Chỉ là vì không có được thần tiên tỷ tỷ, mới thế mình vào ấy.

Tốt xấu gì nàng cũng rơi xuống từ trên trời, xem như là người giống với thần tiên tỷ tỷ nhất.

Khó trách hần không hỏi đến lai lịch của mình.

Cổ Lạc Nhi xót xa tự thương cảm, hung hăng thả một nắm muối, một nắm ớt vào trong đồ ăn.

Nàng rất biết khẩu vị của Đông Phong Túy, biết hần chỉ ăn được đồ thanh đạm.

Liễu Thúy Yên ở một bên nhìn, chắc chắc lên tiếng.

“Lạc Nhi, hôm nay nó tới tìm con à? Chọc giận con sao?”

Cổ Lạc Nhi mạnh miệng nói: “Con chẳng thèm giận chàng.”

Liễu Thúy Yên cười tít mắt.

“Theo ta thấy, nên cho thêm chút bột tiêu nữa là được.”

“Con cũng cảm thấy thế.”

Cổ Lạc Nhi lập tức theo lời thả một nắm bột tiêu.

Sau khi Cổ Lạc Nhi làm xong, Liễu Thúy Yên bắt chắp ăn cơm, lập tức đi đưa cơm cho Đông Phong Túy. Cổ Lạc Nhi chống cằm, ngồi chờ dưới mái hiên.

Không lâu sau, đã thấy vẻ mặt Liễu Thúy Yên đầy kinh ngạc xách giỏ về.

“Chàng có ăn không?”

“Nó ăn hết rồi.”

“Toàn bộ?”

“Toàn bộ. Kể cả mấy thứ con cho gia vị lung tung vào.”

Liễu Thúy Yên còn chưa nói xong, Cổ Lạc Nhi đã phi thân đi đến bên sông, sau đó chạy vài bước qua sông, chạy đến mảnh đất Đông Phong Túy trồng rau.

Liễu Thúy Yên há to miệng.

Lâu sau mới nói: “Nha đầu kia, cả sông cũng vượt qua được.”

Rầu rĩ không vui trở lại trong phòng, không có khẩu vị mà ăn cơm.

Xem ra, bà lại phải sống cô đơn một mình rồi.

Vừa rồi, thời điểm Liễu Thúy Yên đi đưa cơm, Cổ Lạc Nhi đặc biệt chú ý con đường bà đi qua.

Cổ Lạc Nhi nội lực thâm hậu, tất cả chiêu thức võ công chưa được học bao giờ.

Chỉ cần Liễu Thúy Yên giảng giải một chút, là nàng có thể sử dụng.

Tiến triển rất nhanh.

Lại học tiếp toàn bộ võ công, dung hợp thông suốt, ngay cả chiêu vô ảnh phiêu miểu chưởng khi đó cũng có thể sử dụng thành thạo rồi.

Còn khinh công, đương nhiên không cần phải nói.

Lúc này, Liễu Thúy Yên vừa mới đưa cơm về, chưa kịp chuyển đổi cơ quan.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi dựa theo con đường bà vừa đi mà thuận lợi vượt qua sông.

Xuyên qua một khu rừng nhỏ, phía trước, bên cạnh một vườn rau hoa non xanh biếc, Đông Phong Túy đang ngồi trên một tảng đá lớn.

Hắn cúi đầu, giống như đang nhìn hoa non.

Lại giống như đang trầm tư.

Nghe thấy tiếng động của Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy lập tức ngẩng đầu.

Trong mắt hắn, tất cả đều là mừng rỡ.

Cổ Lạc Nhi đứng khựng lại.

Nàng cũng không biết mình bị làm sao lại chạy tới đây.

Làm việc như không dùng đến não.

Cái này tên đáng giận này, nàng còn gặp hắn để làm gì?

Cổ Lạc Nhi xoay người định trở về.

Đông Phong Túy phi thân tới, bắt lấy nàng.

“Lạc Nhi, là ta nói lung tung, nàng đừng tức giận.”

Cổ Lạc Nhi muốn tránh khỏi tay hắn, Đông Phong Túy vẫn như thường không chịu buông ra.

“Ta không phải thần tiên tỷ tỷ của chàng, chàng ôm ta làm gì? Ta, ta tới chỉ muốn nói, từ nay về sau, ta và chàng không liên quan đến nhau nữa.”

“Lạc Nhi, ” Đông Phong Túy cười khổ nói, “Ta không coi nàng như thế thân của thần tiên tỷ tỷ. Ta chỉ yêu nàng, không phải nàng ấy.”

Cổ Lạc Nhi cắn chặt môi không lên tiếng.

Đông Phong Túy tách khỏi Cổ Lạc Nhi một lúc, đã làm rõ suy nghĩ của mình, nghĩ nên nói như thế nào mới phải.

“Lạc Nhi, thần tiên tỷ tỷ chỉ là lúc ta bảy tuổi được nhìn, nàng che mặt, ngay cả hình dáng của nàng ấy ta cũng không biết. Tổng cộng chỉ nói hai câu, nàng ấy đã bay về trời. Nàng nói ta có thể yêu nàng ấy sao?”

Cổ Lạc Nhi chưa lờ chưa loét nói: “Vậy cũng khó nói, nói không chừng chàng đối với người ta nhất kiến chung tình ấy.”

“Khi đó ta mới bảy tuổi, đứa trẻ bảy tuổi hiểu được tình yêu là gì sao? Đối với nàng ấy, ta chỉ xuất phát từ tâm lý sùng bái và tò mò.”

Cổ Lạc Nhi không lên tiếng.

Trong lòng suy nghĩ, Đông Phong Túy nói, hình như cũng không phải không có lý.

Một đứa trẻ bảy tuổi, thấy tiên tử bay trên trời, sao có thể không bị kích động?

Thật ra, mình hồi bé, không phải cũng đã vụng trộm thích mấy chàng trai khác sao?

Thích đại minh tinh trên màn ảnh, thích cậu bé nhà bên, thích bạn nam học cùng, còn thích ca sĩ lang thang hát rong trên phố nữa.

Đương nhiên, nàng chỉ lên thích họ ở trong lòng.

Nàng chưa từng nói yêu ai.

Thậm chí, ngay cả bạn nam học cùng lớp nàng từng thích thổ lộ với nàng, nàng cũng rất bình tĩnh mà cự tuyệt.

Không biết như thế nào, chỉ là muốn cự tuyệt.

Thật sự chưa bao giờ nghĩ muốn phát triển quan hệ yêu đương với cậu ấy.

Có lẽ, cũng không được gọi là thích, chỉ có thể gọi là rung động của tuổi trẻ thôi.

Nghĩ như vậy, Cổ Lạc Nhi bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đông Phong Túy ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói bên tai nàng.

“Lạc Nhi, ta thừa nhận, vừa nhìn thấy nàng, thực sự ta không thích nàng. Phong nàng làm Tiên phi, chẳng qua chỉ cảm thấy thú vị. Nhưng về sau, bất tri bất giác lại bị nàng thu hút, trong lòng chỉ có nàng, không chứa thêm được người khác.”

“Vậy thần tiên tỷ tỷ của chàng?”

“Vừa rồi nàng hỏi, ta nghĩ đến dáng vẻ nàng khi mới đến, mới nhớ ra nàng ấy.”

Đúng là, thời gian này hắn chưa từng nghĩ đến nàng ấy.

Hình ảnh thần tiên tỷ tỷ trong lòng hắn dần dần phai nhạt.

“Nếu có một ngày, nàng lại trở về tìm chàng thì sao?”

“Lạc Nhi, ta đã nói rồi, người ta yêu là nàng. Nàng ấy không liên quan gì đến ta. Nếu như nàng ấy thật sự đến tìm ta, ta sẽ khoản đãi như khách quý. Còn cái khác, tuyệt không có khả năng.”

“Lạc Nhi, nói cho ta biết nàng là ai.”

Cổ Lạc Nhi bỗng nhiên không muốn nói, cái gì cũng không muốn nói.

Làn gió thật ấm áp, cái ôm này ấm áp, khiến cho nàng có chút lười biếng.

Giải thích lai lịch của mình, phải nói thật dài dòng.

Rất mệt.

“Sau này hãy nói đi.”

“Nàng nói, chúng ta còn có sau này?”

Đông Phong Túy lập tức bắt lấy cán chuôi trong lời nàng.

Hắn không quan tâm Cổ Lạc Nhi từ đâu đến, không quan tâm quá khứ của nàng, nhưng hắn quan tâm tương lai của nàng và hắn.

Giọng Cổ Lạc Nhi buồn bực hỏi: “Sao chàng lại mặc bộ y phục này? Sao không mặc y phục sư phụ làm cho chàng?”

Vừa mới liếc mắt thấy Đông Phong Túy, nàng liền nhìn thấy, hắn lại mặc lại bộ y phục ban đầu.

“Bởi vì, y phục này là nàng giặt cho ta.”

“Thiệt cho chàng cũng có thể tìm được nó.”

“Chỉ cần có liên quan đến nàng, ta sẽ không buông tay.”

Cổ Lạc Nhi tránh khỏi Đông Phong Túy, đi đến bên cạnh vườn rau, ngồi xổm xuống, chọn ra một ngọn tốt nhất.

Sau đó nhổ nó lên.

“Nàng muốn ta ăn nó à?”

Đông Phong Túy thích thú hỏi.

Vừa rồi, ăn đồ Cổ Lạc Nhi làm riêng cho hắn, hắn cũng rất khó khăn.

Có điều, khổ này cũng có giá trị.

Chỉ cần Cổ Lạc Nhi không giận hắn, chịu trở lại bên cạnh hắn, chịu ăn chút khó ăn thì có sao?

Cổ Lạc Nhi oán trách nói: “Món ăn vừa rồi, sao chàng vẫn ăn? Không sợ bỏng miệng à?”

“Chỉ cần là nàng làm, ta sẽ ăn.”

Cổ Lạc Nhi bị hắn khiến cho triệt để không nói được.

Mặc kệ hắn nói thật hay giả, nàng vẫn thích nghe.

“Lạc Nhi, nàng nhổ nó để làm gì?”

Đông Phong Túy nhìn Cổ Lạc Nhi cẩn thận nâng mầm “rau” trong tay, không hiểu nàng muốn làm gì.

Nếu nàng muốn ăn nó, một khúm nhỏ như vậy đâu có đủ.

“Ta muốn trồng vào trong chậu, vĩnh viễn mang theo bên cạnh.”

Cổ Lạc Nhi son sắt tuyên bố.

“Lạc Nhi, đây là rau. Sống không được bao lâu đâu.”

Cho dù hắn chưa ăn qua món này, nhưng vẫn hiểu được một chút về rau.

Nghe nói, thông thường rau chỉ có thể sống được một mùa, nở hoa kết hạt rồi xong.

Cổ Lạc Nhi lườm hắn một cái.

“Chàng ngốc, đây là hoa. Sư phụ đưa cho chàng hạt giống kim quế, có thể sống được rất nhiều năm.”

Đông Phong Túy chỉ biết ngây ngô cười.

“Còn ngây ngô cười gì chứ? Chàng không phải muốn ra ngoài sao?”

“Sư phụ chịu thả chúng ta đi? Nhanh như vậy sao?”

“Sao vậy, chàng còn không nỡ đi?”

“Chỉ cần ở cùng nàng, ở đâu cũng giống nhau.”

Đông Phong Túy kéo Cổ Lạc Nhi, đi tìm Liễu Thúy Yên.

Phải đi, đúng là có chút không nỡ.

Những khảo nghiệm này của Liễu Thúy Yên, làm cho hần và Cổ Lạc Nhi càng thêm gắn bó.

Khi Liễu Thúy Yên nhìn thấy bọn họ sóng vai xuất hiện trước mặt vốn đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ nói một câu.

“Lạc Nhi, ăn no rồi hãy lên đường.”

Cổ Lạc Nhi cũng rất thương cảm.

Thời gian qua, Liễu Thúy Yên đối với nàng rất tốt, giống như bà nội vậy.

Cổ Lạc Nhi chưa từng nhìn thấy bà nội, trong tiềm thức đã coi Liễu Thúy Yên làm bà nội của mình.

“Sư phụ, hay là, bà cùng chúng con ra ngoài đi. Ở nơi này lâu, cũng rất buồn.”

Liễu Thúy Yên thương cảm lắc đầu.

“Không, ta không đi đâu cả. Lạc Nhi, sau này con đến thăm sư phụ thì tốt rồi.”

Bà hận Tiết Lệnh Phi vô cùng, nhưng cũng vô cùng thương hần.

Đời này, bà và hần dây dưa không rõ.

Dù hần đã qua đời vài chục năm nay.

Được Liễu Thúy Yên chỉ đường, Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy ra khỏi sơn cốc.

Trở lại phố xá sầm uất xôn xao, tựa như đang nằm mơ vậy.

152. Chương 154: Đến Nơi Hẹn 2

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Cổ Lạc Nhi nâng chậu hoa kim quế non trên tay, hỏi Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy nhìn về phía Cô Hồng bảo xa xa.

Nói: “Xem ra, chúng ta buộc phải đến Ma Thiên nhai rồi.”

Hần và Lãnh Dạ đã từng hẹn, phải đi Ma Thiên nhai, Lãnh Dạ mới đưa giải dược cho Cổ Lạc Nhi.

Giờ phút này, cho dù Lãnh Dạ ở Cô Hồng bảo, với tính cách y, nhất định sẽ không đưa Cổ Lạc Nhi giải dược.

Mà thời gian có hạn, bọn họ không có thời gian đi tìm Nhiễm Sương công tử.

“Ma Thiên nhai có xa lắm không? Lãnh Dạ nhất định sẽ đi chứ?”

“Ma Thiên nhai rất xa, cưỡi ngựa khoảng nửa tháng. Lãnh Dạ nhất định sẽ đi, nói không chừng y đã đi.”

Đông Phong Túy không đi Ma Thiên nhai luôn, mà trước tiên tới Cô Hồng bảo thám thính tin tức.

Quả nhiên Lãnh Dạ đã rời khỏi bảo.

Y để lại lời, muốn Đông Phong Túy đến Ma Thiên nhai tìm y.

Vì vậy, Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi cùng cưỡi ngựa, tiến về phía Ma Thiên nhai.

Gió mát hiu hiu, thổi lên người, vô cùng thoải mái.

Cổ Lạc Nhi nhớ lại mấy ngày đêm bị Lãnh Dạ bắt cóc.

Nàng lúc ấy, chỉ muốn tìm cách chạy trốn, tìm cách lẻ mề, để Đông Phong Túy mau chóng đuổi theo.

Hiện giờ, nàng lại cùng sống vai với Đông Phong Túy đi về phía trước.

Tâm tình đúng là một trời một vực.

“Đông Phong Túy, Ma Thiên nhai rốt cuộc là nơi nào? Sao Lãnh Dạ lại muốn chàng đi?”

Cổ Lạc Nhi không nén được tò mò hỏi.

Vấn đề này nàng đã muốn hỏi từ lâu.

Nhưng luôn bị mấy việc làm chậm trễ.

“Ma Thiên nhai hang ổ của Hắc Ma lão quái, Lãnh Dạ muốn ta cùng y tiêu diệt lão ấy.”

“Hắc Ma lão quái là ai?”

Cổ Lạc Nhi chưa từng nghe đến.

“Hắc Ma lão quái là một nhân vật rất đáng sợ. Thế lực của lão trải khắp thiên hạ, chuyên làm việc ác, ta đã sớm muốn diệt trừ lão. Thực ra, cho dù Lãnh Dạ không tìm ta, nói không chừng ta cũng sẽ tìm y.”

“Ngay cả chàng cũng không thể diệt trừ lão sao?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi.

Trong ấn tượng của nàng, Đông Phong Túy hợp cùng Đạp Tuyết công tử, như vậy, thiên hạ này không có chuyện gì mà hắn không làm được.

Không nghĩ tới, hắn phải liên thủ với Lãnh Dạ, mới có thể đối phó với Hắc Ma lão quái.

Đông Phong Túy thở dài.

“Mấy năm nay, ta đã phái không ít người đi tiêu diệt thủ hạ của Hắc Ma lão quái. Nhưng diệt một đám, lão ta lại bồi dưỡng một đám, căn bản tiêu diệt không hết. Tiếp tục tiêu diệt, chỉ không công hại những bang chúng vô tội. Cho nên, nhất định phải tiêu diệt chính Hắc Ma lão quái.”

“Bản lĩnh của lão lớn như vậy? Vì sao những người ấy cam tâm bán mạng cho lão?”

“Bởi vì lão có một tuyệt kế, nhiếp hồn đại pháp.”

“Nhiếp hồn đại pháp?”

Cổ Lạc Nhi hít một hơi lạnh.

Thật là công phu khủng khiếp.

“Đúng vậy, ” Đông Phong Túy thở dài, “Cho nên, bang chúng bị lão mê hoặc mới có thể cam nguyện bị lão sắp xếp. Thật ra, bang chúng của lão đều là dân chúng vô tội. Ta không thể tiếp tục tiêu diệt những người ấy.”

Cổ Lạc Nhi hiểu được ý tứ của Đông Phong Túy.

Bang chúng của Hắc Ma lão quái vốn vô tội, vốn không đáng chết.

Mà tiếp tục tiêu diệt bọn chúng, Hắc Ma lão quái sẽ sát hại càng nhiều dân chúng vô tội hơn.

Vì vậy, nhất định phải diệt trừ được Hắc Ma lão quái.

Cổ Lạc Nhi hết sức đồng ý cách làm này.

Còn nhớ ở thời không nàng, thường nhìn thấy một vài nhi đồng tàn tật ngồi bên đường xin tiền.

Hai mắt rưng rưng vô tội nhìn người qua đường, thường làm cho rất nhiều người thương cảm.

Nhưng Cổ Lạc Nhi không cho bọn trẻ, chính là không cho.

Bởi vì nàng biết, sau lưng mấy đứa trẻ ấy, có một bàn tay tội ác khổng chế bọn chúng.

Tiền ấy không phải đưa cho bọn trẻ, mà là cho những kẻ đứng sau bọn chúng.

Nếu như, được cho nhiều tiền, những kẻ kia sẽ thấy dễ dàng, bàn tay tội ác sẽ càng vươn ra làm hại nhiều đứa trẻ vô tội hơn.

“Lạc Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Đông Phong Túy thấy Cổ Lạc Nhi thất thần, không nhận được hỏi nàng.

Cổ Lạc Nhi lấy lại tinh thần, đáp: “Ta đang nghĩ, chàng nói rất đúng, nhất định phải diệt trừ Hắc Ma lão quái mới được.”

Đông Phong Túy lại trở về trạng thái đăm đăm, hần nhú mày, có vẻ như tâm tình rất nặng nề.

Cổ Lạc Nhi đoán rằng, nguyên nhân nhất định là vì khó đối phó với Hắc Ma lão quái.

“Vì sao nhất định phải chọn thời điểm này để đi?”

“Bởi vì, nhiếp hồn đại pháp Hắc Ma lão quái luyện có một đặc điểm, cứ bốn năm một lần, công lực của hắn sẽ dần yếu đi, sau đó lại khôi phục.”

“Ngày mà chàng và Lãnh Dạ giao hẹn, chính là ngày nhiếp hồn đại pháp của lão yếu nhất?”

Đông Phong Túy gật gật đầu.

“Không phải yếu nhất, mà là hoàn toàn mất đi.”

Bốn năm trước, hắn đã từng đến Ma Thiên nhai một lần.

Đáng tiếc, mất đi nhiếp hồn đại pháp võ công của Hắc Ma lão quái vẫn rất cao cường.

Khi đó võ công của Đông Phong Túy không bằng hiện tại, hơn nữa còn đơn độc đấu với Hắc Ma lão quái, bởi vậy không thắng nổi lão.

Thiếu chút nữa bị đánh rơi xuống núi.

Bốn năm qua, võ công của hắn so với năm đó mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng hắn vẫn không dám xem thường.

Đoán chừng suy nghĩ của Lãnh Dạ cũng giống hắn.

Bởi rằng, theo hắn biết, sau đó Lãnh Dạ đã từng đi tìm Hắc Ma lão quái.

Kết quả không nhìn cũng biết, Hắc Ma lão quái vẫn yên ổn sống tốt, làm hại thế gian.

“Còn có những người khác đi tìm Hắc Ma lão quái sao?”

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, nếu như nhiều người đi, mọi người liên thủ, cơ hội thắng sẽ lớn hơn một chút.

Đông Phong Túy cười khổ nói: “Rất khó nói. Bốn năm nay thể lực của Hắc Ma lão quái ngày một lớn, nếu không nắm chắc tuyệt đối, không người nào dám đấu với lão. Sợ sau này lão trả thù.”

Cổ Lạc Nhi im lặng gật đầu.

Đúng vậy, cũng chỉ có Đông Phong Túy và Lãnh Dạ mới không sợ lão ta trả thù.

“Đông Phong Túy, chúng ta tìm một nơi không có ai, chàng đánh với ta một trận đi, được không?”

Cổ Lạc Nhi hi vọng.

Nàng theo học Liễu Thúy Yên đến nay, chưa từng được động tay với người khác, không biết trình độ của mình thế nào.

Đông Phong Túy kinh ngạc nhìn nàng một cái, lập tức hiểu ý của nàng.

“Hai chúng ta luận bàn một chút không thành vấn đề. Nhưng nàng không thể đánh hết sức được với ta.”

“Tại sao? Ta không cần chàng hạ thủ lưu tình.”

Đông Phong Túy vui vẻ mỉm cười.

“Quan hệ của chúng ta không giống bình thường, nàng cam lòng đánh ta sao?”

“Ai da, đến lúc nào rồi, chàng vẫn còn trêu chọc ta.”

Cổ Lạc Nhi bất mãn.

Chẳng lẽ, đến cao Ma Thiên nhai, muốn nàng ở một bên đứng nhìn hấn cùng Lãnh Dạ đấu với Hắc Ma lão quái?

Nàng đã nghe sư phụ nói, công phu của nàng hiện giờ tuyệt không bại bởi tuyệt đỉnh cao thủ trên giang hồ.

Chỉ kém vì không có kinh nghiệm thực chiến.

Đông Phong Túy trầm ngâm nghĩ một lát, mỉm cười.

“Lạc Nhi, nàng yên tâm, dọc theo đường này, ta sẽ nhường nàng chơi đủ.”

Cổ Lạc Nhi nghe thấy mà mặt hơi nóng lên.

Lời này hình như có chút mập mờ?

“Lạc Nhi, đang nghĩ gì vậy? Mặt đỏ lên rồi này?”

Đông Phong Túy không ý thức được ý vị mập mờ trong lời của mình, thấy biểu hiện của Cổ Lạc Nhi cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đánh vài trận có thể khiến nàng vui như vậy?

Cổ Lạc Nhi tâm tình rất tốt.

“Ta đúng là muốn chơi đủ.”

Kéo dây cương, cười khanh khách, cưỡi ngựa chạy thật xa.

Đông Phong Túy lúc này mới tỉnh táo lại, hóa ra, “chơi” ở đây không phải chơi đùa kia.

Khó trách mặt cô gái nhỏ này lại phỉếm hồng, hóa ra trong đầu đang nghĩ linh tinh.

Được lắm, nàng chịu chơi, hấn cầu còn không được, hai người bọn họ đã sớm nên chơi đùa thật sự.

Xem ai chơi đùa ai.

Đông Phong Túy kéo dây cương, đuổi theo.

Ngày hôm sau, đang đi trên con đường núi, Đông Phong Túy đề nghị.

“Chúng ta lên trên núi chơi đi.”

Cổ Lạc Nhi vừa nghe, mặt lập tức lại đỏ.

Cái tên này, tối hôm qua còn không chưa nghịch đủ, vẫn muốn lên trên núi nghịch sao?

Chẳng biết thẹn là gì.

Tối hôm qua, Đông Phong Túy rất tự giác ở cùng nàng một phòng, hơn nữa còn ngủ chung trên một chiếc giường.

Cổ Lạc Nhi vốn không thấy lạ, nàng đã quen làm gối ôm của hấn.

Chính là, tối hôm qua Đông Phong Túy không giống với trước đây, hai tay rất không thành thật.

Cổ Lạc Nhi muốn kéo tay hắn ra.

Sắng giọng: “Chàng làm gì thế?”

Đông Phong Túy khinh khích cười trộm.

“Nương tử, nàng không phải muốn chơi đủ với vi phu sao? Cứ việc phóng ngựa lên đây đi.”

Cổ Lạc Nhi thoáng cái đỏ thắm mặt.

Biết ngay cái tên này không trong sáng mà, lý giải ý tứ trong lời nàng tốt đấy.

Có điều, nàng chỉ muốn trêu chọc hắn thôi.

Nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Đông Phong Túy khích nàng.

“Sao thế? Không dám? Ban ngày ai nói muốn chơi đủ với ta? Hóa ra, có tà tâm nhưng không có gan tặc.”

Cổ Lạc Nhi bị hắn khích逗, ôm lấy hắn, dữ tợn cắn một miếng trên mặt hắn.

Hung dữ nói: “Ai nói ta không có gan? Hừ hừ, mi hãy ném thử lợi hại của bổn cô nương đây.”

Đông Phong Túy sục sôi nhiệt huyết.

Dáng vẻ lại giả vờ sợ hãi: “Ta rất sợ đó.”

Cổ Lạc Nhi cười ha ha, học dáng vẻ lưu manh trong truyện.

“Chàng sợ sao? Không kịp rồi. Chàng kêu đi, kêu võ hòng cũng không có ai đến cứu chàng đâu.”

153. Chương 155: Liên Thủ

Đông Phong Túy vốn nóng rực người, lại bị một phen trông ghẹo của nàng, lập tức nhào tới.

Kêu cái gì chứ?

Hắn còn lâu mới kêu.

Ai dám tới cứu hắn đánh người ấy.

Sau đó, cũng không biết rốt cuộc ai đã chơi đùa ai.

Đông Phong Túy nhìn thấy gương mặt nàng hồng hồng, thừa biết nàng đang suy nghĩ gì.

Cũng không nói toạc ra, cố ý hỏi: “Sao vậy? Không dám đi?”

Cổ Lạc Nhi vệt chết còn cứng mồm.

“Ai nói ta không dám? Ta chỉ không hiểu, tại sao phải đi lên núi? Hơn nữa, còn đi giữa ban ngày ban mặt?”

Đông Phong Túy âm thầm buồn cười.

Bộ dạng ra vẻ như mê hoặc nói: “Ban ngày mới thấy rõ nha. Lạc Nhi, chẳng lẽ nàng không muốn nhìn rõ hơn một chút?”

Cái đồ đại sắc lang.

Cổ Lạc Nhi ảo não trừng mắt nhìn hắn.

“Nhớ đâu, trên núi có người.”

“Có người thì sao? Có người càng tốt.”

“Chàng không sợ bị người khác trông thấy?”

Đông Phong Túy thấy ghẹo nàng cũng đủ rồi, không tiếp tục vòng vo với nàng nữa.

“Chúng ta đi đánh sơn tặc là việc chính nghĩa, tại sao phải sợ bị người khác nhìn thấy.”

Dứt lời, cười ha ha, cưỡi ngựa chạy về phía trước.

Hắn sợ bị Cổ Lạc Nhi đánh.

Cổ Lạc Nhi ngơ ngác ngồi trên lưng ngựa, mặt đỏ đến mức muốn chảy ra máu.

Trời ạ, hóa ra cái gọi là chơi đùa của Đông Phong Túy chỉ là đánh sơn tặc.

Mà nàng lại hiểu sai.

Nàng làm sao thế này? Làm sao lại biến thành tiểu sắc nữ rồi?

Đông Phong Túy đáng ghét, biết nàng hiểu lầm ý hắn, chẳng những không mau giải thích rõ ràng, lại còn tảo tợn trêu chọc nàng.

Thật quá mức.

“Đông Phong Túy, chàng đứng lại cho ta.”

Cổ Lạc Nhi kéo dây cương, thúc ngựa đuổi theo hắn.

Trước khi đánh sơn tặc, nàng phải luyện tập cho tốt với Đông Phong Túy đã.

Từ Cô Hồng bảo đến Ma Thiên nhai, lộ trình vốn chỉ có nửa tháng, lại bị Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy đi tới hai mươi ngày.

Thời gian dư thừa đều đi bênh vực kẻ yếu.

Cổ Lạc Nhi không khỏi oán giận.

“Nhìn đi, chàng lười đi, thiên hạ này chẳng yên ổn như vậy.”

Đông Phong Túy tự biết đuối lý.

Cùng cười nói: “Bằng không, làm sao có việc ác cho nàng tập luyện?”

Dọc đường đi, đánh nhau cơ bản đều do Cổ Lạc Nhi ra tay.

Ngoại trừ trận thứ nhất, Cổ Lạc Nhi có chút khấn trương, Đông Phong Túy mới sát cánh chiến đấu với nàng.

Thời gian còn lại đều để Cổ Lạc Nhi đấu một mình.

Đông Phong Túy chỉ rảnh rỗi đứng một bên xem trò vui.

Lâu rồi cũng nghiệm núp sau nàng.

Cổ Lạc Nhi cũng đánh người thành nghiệm.

Lúc này, sắp đến gần Ma Thiên Nhai, Cổ Lạc Nhi thật có chút tiếc nuối.

Đánh đấm mấy ngày nay, lòng vẫn tràn đầy nhớ mong.

Có điều, tuy ham mê đánh nhau, nàng vẫn không hy vọng có nhiều việc xấu để đánh như vậy.

Muốn luyện tay, tìm Đông Phong Túy là được.

Phải biết rằng, nàng đánh mấy tên đó đều vì chúng ức hiếp dân chúng, vào nhà cướp của.

Cổ Lạc Nhi lườm Đông Phong Túy một cái.

“Ta không muốn luyện tập với những thứ bại hoại này nữa.”

Đông Phong Túy lập tức cam đoan.

“Chờ sau khi trừ bỏ Hắc Ma lão quái, ta nhất định sẽ không lười biếng nữa, cần chinh yêu dân, được chưa nào?”

“Cũng không tồi.”

“Đi thôi, lên núi.”

Hai người cùng cưỡi ngựa lên núi.

Ma Thiên nhai là tên của một dãy núi.

Núi cũng như tên, cao vút trong mây.

Trên núi phủ một màu xanh, không thể thấy được gì bên dưới bóng xanh ấy.

Sườn núi mây mù lượn lờ, càng thêm mấy phần thần bí.

Đông Phong Túy ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt ngưng trọng, không giống với vẻ thản nhiên ung dung như khi đi trên đường.

“Lạc Nhi, khắp Ma Thiên nhai này đều có nanh vuốt của Hắc Ma lão quái, có lẽ lão còn bố trí cơ quan, nàng phải thật cẩn thận, dựa sát vào ta, đừng tự tiện chạy đi.”

“Được, ta đã biết.”

“Còn có, lên trên dốc núi, ta với Lãnh Dạ liên thủ đối phó Hắc Ma lão quái, nàng ở một bên áp trận.”

Cổ Lạc Nhi nghe ý của hắn, đúng là không để mình tham chiến.

Vô cùng bất mãn.

“Ba người chúng ta người liên thủ, chẳng phải phần thắng lớn hơn?”

Đông Phong Túy làm sao không rõ điểm ấy, nhưng hắn lo cho an nguy của Cổ Lạc Nhi hơn.

Biết Cổ Lạc Nhi trên đường vẫn luôn tay giao thủ với người khác, thậm chí nàng có thể tự xử lý mà hắn không cần nhúng tay, chính là muốn rèn luyện tay chân, cùng bọn hắn đấu với Hắc Ma lão quái.

Không thể thắng thần cự tuyệt nàng, chạm đến tự tôn của nàng.

Đành phải tìm cớ.

“Nàng trúng độc. Không biết độc tính tiêu hồn tán thể nào, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Cổ Lạc Nhi thầm quyết định, đến lúc đó nàng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vậy, cũng không tranh cãi với Đông Phong Túy.

Chỉ cười cười nói: “Được rồi. Chúng ta trực tiếp tìm Hắc Ma lão quái hay đi tìm Lãnh Dạ trước?”

“Lãnh Dạ đã tới.”

Đông Phong Túy vừa nói mất vừa nhìn phía trước.

Cổ Lạc Nhi cũng nhìn lên núi, đã thấy trên con đường lên núi vừa rồi trống trơn, đang có một bóng người áo đen ngạo nghễ đứng thẳng.

Hai tay y khoanh trước ngực, không cưỡi ngựa, trên lưng đeo một thanh trường kiếm.

Khí thế hết sức lạnh lùng.

Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi cưỡi ngựa, đi đến bên cạnh.

Đến khi thấy rõ diện mạo Lãnh Dạ, Cổ Lạc Nhi chấn động.

Hỏi: “Này, Lãnh Dạ, ngươi gặp phải chuyện gì? Sao mà tiêu tụy thành dạng này rồi?”

Lãnh Dạ từ trước đến nay vẫn luôn lạnh lùng lúc này trong mắt như muốn phun lửa.

“Lạc Nhi, người đang cố ý giấu cọt ta sao?”

Cổ Lạc Nhi không hiểu gì cả, nàng giấu cọt y?

Lời này từ đâu mà nói?

Lại nghe Đông Phong Túy cười khê, nói: “Lãnh Dạ, vất vả rồi.”

Cổ Lạc Nhi bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Lãnh Dạ nghĩ mình đang giấu cọt y.

Hóa ra, y biến thành bộ dạng chật vật như vậy hoàn toàn do Đông Phong Túy ban tặng.

Còn nhớ sau khi nàng và Đông Phong Túy vừa chạy đến sau núi Cô Hồng bảo, Đông Phong Túy từng bắn tín hiệu cho thủ hạ.

Muốn bọn họ giam lại đường ra Cô Hồng bảo, chặt đứt tất cả cung ứng trong Cô Hồng bảo.

Việc này, nàng vốn đã quên.

Xem ra, Lãnh Dạ vì thế mà ăn một vỏ đây.

Lãnh Dạ đúng là đã ăn một vỏ của Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy phái những người đó, vụng trộm ẩn núp ở trên giao thông trọng yếu của Cô Hồng bảo.

Bình thường không có tung tích, một khi xuất hiện xe vận chuyển về Cô Hồng bảo, bọn họ liền đoạt hết tất cả lương thực cùng đồ dùng sinh hoạt.

Một là phát cho người nghèo, hai là rắc xuống đất nuôi chim.

Mà những cái khác, thậm chí là kim ngân, bọn họ hoàn toàn không đụng vào.

Rõ ràng là muốn người trong Cô Hồng bảo chết đói.

Trong kho lương của Cô Hồng bảo không nhiều, chỉ qua mười ngày, đã không chống đỡ được.

Lãnh Dạ nghĩ tới vô số biện pháp, muốn tiêu diệt người của Đông Phong Túy.

Nhưng những tên đó rất giỏi hoạt, cực giỏi về ẩn núp.

Chuyên xuất hiện ở nơi người khác không ngờ đến.

Ta đánh, chúng ẩn.

Ta mệt, nghỉ ngơi, chúng lại hiện ra phá đám.

Giống như mấy tên nhóc bướng bình, khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lãnh Dạ cùng mấy sát thủ đứng đầu Cô Hồng bảo tất nhiên có thể tự do ra ngoài.

Người của Đông Phong Túy không dám chặn bọn y.

Nhưng Cô Hồng bảo còn có rất nhiều bang chúng, mắt thấy sẽ phải chịu đói.

Lãnh Dạ đành phải tự mình xuất mã vận chuyển lương thực.

Nhưng cho dù y có đích thân vận chuyển, đội ngũ chuyển lương thực quá dài, cũng vẫn không chắc rằng lương thực không bị hao tổn.

Đáng hận hơn chính là, thủ hạ Đông Phong Túy bày vô số cọc ngầm trên đường, dành riêng cho xe lương của Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ vất vả một chuyến, lương thực chở về chỉ đủ dùng một ngày cho Cô Hồng bảo.

Từ trước đến nay Lãnh Dạ mặt lạnh cũng phải tức giận đến nổi nhiều lần giậm chân mắng to.

Đông Phong Túy đồ tiểu nhân hèn hạ, muốn đấu thì quang minh mà đấu.

Cướp xe lương thì anh hùng quái gì?

Hại y và mấy sát thủ đứng đầu luân lạc đến nước phải chờ lương thực.

Lãnh Dạ rơi vào đường cùng, chỉ có thể làm trái quy củ Cô Hồng bảo, tiến vào phía sau núi.

Thứ nhất muốn tìm kiếm tung tích Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi.

Nhiều ngày như vậy, không thấy hai người bọn họ tới phá vây, y sợ bọn họ gặp phải bất trắc.

Thứ hai là muốn dò xét lối đi bí mật của tổ tiên Cô Hồng bảo một phen.

Muốn từ lối này chuyển lương thực vào.

Phía sau núi quả thật có một lối đi ngầm thông ra ngoài, nhưng không phải lối của Liễu Thúy Yên.

Bởi vậy, Lãnh Dạ và Cổ Lạc Nhi không chạm mặt.

Lãnh Dạ tìm được đường đi, xác định có thể thông qua đường này để vận chuyển xe lương.

Đang chuẩn bị chuyển lương thực, ổn định người trong Cô Hồng bảo, sau đó sẽ từ từ tính sổ với đám người của Đông Phong Túy.

Không nghĩ tới, y còn chưa kịp vận lương, bỗng nhận được một phong thư của thủ hạ Đông Phong Túy.

Trên thư nói, bởi Đông Phong Túy đã dặn, hành động chặn đứng Cô Hồng bảo dừng ở đây.

Bọn họ đã quay về, sẽ không tiếp tục làm khó Cô Hồng bảo, mong Lãnh Dạ không cần mất công tìm họ.

Lãnh Dạ ghen một hơi không có chỗ phát tiết.

Nghẹn một mạch đến Ma Thiên nhai.

Y sớm đã đuổi tới Ma Thiên nhai, muốn tìm Đông Phong Túy tính sổ.

Ở sau núi, y không tìm thấy tung tích Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi, đoán rằng bọn họ bản lĩnh cao cường, chắc đã rời khỏi núi.

Lúc này nghe thấy Đông Phong Túy chế giễu y, không kiềm chế được nữa.

Hầm hầm nổi giận.

“Đông Phong Túy, mi còn dám nói, tất cả đều bởi tên khốn tiểu nhân gây chuyện nhà mi. Nạp mạng đi.”

Roạt một cái rút trường kiếm ra, hét to phóng tới Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy không chính diện giao phong cùng y, nghiêng người né qua.

Cổ Lạc Nhi hét lớn: “Ê, Lãnh Dạ, người dừng tay lại.”

Lãnh Dạ làm lơ.

Cổ Lạc Nhi lại kêu: “Lãnh Dạ, người dám mục vô tôn trưởng, ngay cả lời sư cô cũng không nghe sao?”

(Mục vô tôn trưởng: mắt không thấy người lớn)

Lãnh Dạ tạm thời thu kiếm.

Trùng mắt lạnh, quay về phía Cổ Lạc Nhi.

“Cái gì mà mục vô tôn trưởng? Ai là sư cô của ta?”

Cổ Lạc Nhi lấy ra một phong thư, đưa cho y.

Cười mỉm nói: “Ngại quá, ta không cố ý muốn làm trưởng bối của ngươi. Thật ra, tuổi ngươi cũng lớn hơn ta đi? Ày, đây cũng là chuyện không có biện pháp.”

Lãnh Dạ ước chừng đã đoán ra, nhếch mép, nhận lấy thư.

Lá thư này là Liễu Thúy Yên viết cho Lãnh Dạ.

Trong thư chứng tỏ thân phận Cổ Lạc Nhi, muốn y tôn kính nàng.

Lãnh Dạ tức giận tới mức muốn xé rách phong thư này.

Cổ Lạc Nhi đứng là có bản lĩnh, lại bái được Liễu Thúy Yên làm sư phụ.

Mấy chục năm trước, Liễu Thúy Yên sau một trận đại náo với Tiết Lệnh Phi, rời khỏi Cô Hồng bảo, không ai biết được tung tích của bà.

Không nghĩ tới bà vẫn còn sống, lại còn thu Cổ Lạc Nhi làm đồ đệ.

Lãnh Dạ chưa từng gặp Liễu Thúy Yên, nhưng đã từng thấy thư tín của bà để lại, bởi vậy, nhận ra bút tích của bà.

Hơn nữa, phần đề trên thư, là ấn kí của Liễu Thúy Yên.

Tuyệt đối không thể giả mạo được.

Cổ Lạc Nhi thấy sắc mặt y vừa xanh vừa trắng, không chịu lên tiếng.

Hỏi: “Lãnh Dạ, người không tin phải không? Có muốn ta thi triển mấy chiêu tuyệt học Cô Hồng bảo cho người xem thử không?”

Lãnh Dạ lạnh giọng đáp: “Không cần.”

Nhét thư vào trong ngực.

Lại trừng mắt nhìn Đông Phong Túy, không cam lòng thu hồi trường kiếm.

Đông Phong Túy cười cười nói: “Người gọi tên ta cũng được.”

Lãnh Dạ cảm giận mắng: “Tiểu nhân hèn hạ, dựa vào một nữ nhân bảo vệ, anh hùng cái quái gì?”

Y biết rõ ý tứ Đông Phong Túy, vẫn đang giễu cợt y.

Ngụ ý là, ta cũng là trưởng bối của người.

Đông Phong Túy dừng dừng nói: “Thật ra, cảm giác được nữ nhân bảo vệ rất tốt.”

Thật sự rất tốt, trên đường đi, từng gặp rất nhiều người muốn cướp hấn áp trại, cả nam lẫn nữ đều có.

Toàn bộ đều do Cổ Lạc Nhi bảo vệ hấn.

Đánh ấy tên thèm thường mỹ sắc của hấn đến tới bởi.

Mỗi lúc ấy, hấn chỉ cần ngồi một bên ngâm thơ, thưởng thức cảnh tượng mọi sự đại cát.

Đúng là không hiểu nổi, mấy tên nam nhân sĩ diện kia sao cứ nhất định phải bảo vệ nữ nhân.

Khi hấn nói lời này với Cổ Lạc Nhi, nàng liếc một cái xem thường.

“Người ta đâu có giống chàng, bên trong chàng chính là một tên đại lười.”

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng thấy rõ tính tình Đông Phong Túy.

Hấn chính là lười.

Giang sơn giao cho Lý Tế tướng lẫn qua lộn lại, hậu cung thì là một cục diện hỗn loạn, để cho đám người Lãnh Dạ tồn tại trên giang hồ.

Chuyện gì hấn cũng không thêm quan tâm.

Ngay cả đi đường cũng để nàng bảo vệ.

Chỉ khi gặp được loại ma đầu như Hắc Ma lão quái, hấn mới bắt buộc phải đích thân ra tay.

“Thật ra, căn nguyên tội ác là ở Hắc Ma lão quái, ” về sau Đông Phong Túy nói với Cổ Lạc Nhi, “Chỉ cần diệt trừ lão, mới chấn chỉnh lại trị tốt được, cũng sẽ không còn ai làm người tốt không muốn, lại muốn làm cướp đường.”

(lại trị: tác phong uy tín của quan lại xưa)

Lúc này, Lãnh Dạ khinh bỉ nhìn Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy cười cười.

Lại nói: “Người cũng đừng bắt bình, chẳng phải người cũng đã chinh ta sao?”

Ai bảo Lãnh Dạ muốn bắt Cổ Lạc Nhi làm con tin.

Hắn chẳng qua chỉ báo chút thù.

Lãnh Dạ thoáng cân bằng một chút trong lòng.

“Đông Phong Túy, ba ngày sau là thời điểm hiệu lực của hiệp hồn đại pháp hoàn toàn biến mất, chúng ta phải nắm chắc thời gian lên núi.”

Lại nhìn qua Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi không cần phải lên đó, ta có mang theo người ở dưới chân núi, có thể chăm sóc nàng.”

Đông Phong Túy bất mãn nói: “Lạc Nhi là tên để người gọi à?”

Lãnh Dạ lạnh lùng nói: “Ta thích thì gọi, người quản được chắc?”

Trong lòng vô cùng tối nghĩa.

Tình cảm vốn đã lắng sâu, từ sau lần bắt cóc Cổ Lạc Nhi, bị nàng vô ý mà làm thức tỉnh.

Chỉ là, tình cảm vừa mới thức tỉnh, lại bị bóp chết từ lúc còn trong trứng.

Cổ Lạc Nhi trở thành sư cô của y.

Thành sư cô thì thôi, nàng còn yêu người khác, một người mà y chán ghét.

Cổ Lạc Nhi kiên quyết phản đối.

“Ta nhất định phải lên núi.”

Lãnh Dạ nén mất mát trong lòng, lạnh lùng nói: “Người không biết võ công, đứng dưới núi vẫn an toàn hơn. Miễn cho chúng ta phải lo lắng bảo vệ người lúc đó.”

Cổ Lạc Nhi bất mãn nói: “Ai nói ta không biết võ công? Người hỏi Đông Phong Túy, dọc đường đi có phải ta bảo vệ chàng không? Hừ, nếu không có ta, chàng đã sớm bị bọn xấu cướp sắc rồi.”

Liếc mắt nhìn Đông Phong Túy, trong mắt nhè nhẹ ý cười.

Lãnh Dạ đều nhìn ở trong mắt.

Hai kẻ trước mặt liếc mắt đưa tình, y chen giữa bọn họ làm gì chứ?

Phu quân người ta cũng không trông nom, y lo cái gì?

Lãnh Dạ vung tay một cái, mặt lạnh đi lên núi.

Đông Phong Túy ngăn y lại.

“Đợi chút. Ta đúng hẹn đến Ma Thiên rồi, giải được đâu?”

Lãnh Dạ giễu cợt cười cười.

“Chờ đánh Hắc Ma lão quái rồi nói sau.”

“Người muốn bội ước?”

“Ta còn chưa nói đến dốc núi là đưa người.”

Đông Phong Túy lại thiếu kiên nhẫn, vì tiêu hồn tán trong người Cổ Lạc Nhi, hắn đã nhìn Lãnh Dạ rất nhiều.

“Người mới là tên tiểu nhân hèn hạ.”

Lòng ngực Lãnh Dạ dễ chịu hơn rất nhiều.

Thời gian này, y đã chịu đủ từ Đông Phong Túy, cuối cùng cũng có thể trả thù một chút.

“Có hèn hạ cũng không sánh bằng người.” Lãnh Dạ đáp lễ.

Đông Phong Túy bắt lấy y.

“Tiêu hồn tán trong người Cổ Lạc Nhi, độc tính lúc nào sẽ phát?”

“Yên tâm, tuyệt đối sau khi đánh xong Hắc Ma lão quái.”

“Vạn nhất, người bị Hắc Ma lão quái giết chết, Lạc Nhi làm sao bây giờ?”

Lãnh Dạ nhìn Đông Phong Túy không giấu được lo lắng, trong lòng hết sức sung sướng.

“Cho nên, người phải bảo vệ an toàn của ta thật tốt chứ sao.”

Gạt tay Đông Phong Túy, đi lên trên núi.

“Tiểu nhân hèn hạ.”

Đông Phong Túy lại mắng một câu, kéo Cổ Lạc Nhi, cùng lên núi với Lãnh Dạ.

Thật ra, hắn làm sao không hy vọng Cổ Lạc Nhi ở lại dưới núi.

Nhưng sợ tiêu hồn tán trong người nàng chẳng biết lúc nào sẽ phát tác, hắn không thể để nàng một mình.

Ba ngày sau đó, đêm trăng tròn.

Một nhóm ba người đứng ở đỉnh Ma Thiên nhai, ngoài cung Hắc Ma.

Hắc Ma lão quái sớm đoán sẽ có người thừa dịp lão mất đi công hiệu nhiếp hồn đại pháp rồi tập kích lão, trên dưới núi bày ra không ít chướng ngại.

Có điều, những chướng ngại này làm sao có thể ngăn được ba bọn họ?

154. Chương 156: Liên Thủ 2

Lấy thể lực của Hắc Ma lão quái, hiệp khách hảo hán trên giang hồ dám đến Ma Thiên nhai vốn đã ít, lại thêm những trở ngại này, những người còn lại đều bị ngăn dưới dốc núi.

Chỉ có ba người Cổ Lạc Nhi lên được đỉnh.

So với trùng trùng chướng ngại dưới chân núi có rất nhiều bang chúng, Hắc Ma cung lại có vẻ yên lặng dị thường.

Cửa chính màu đen khép kín.

Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ cảnh giác tiến lên phía trước.

Nhẹ nhàng đẩy, cửa chính thế mà lại thuận lợi mở ra.

Hai người luôn coi nhau như kẻ thù, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Tình hình này thật cổ quái.

Hắc Ma lão quái không những không thiết hạ cơ quan chướng ngại, còn rộng cửa nghênh đón bọn họ, rất cổ quái.

Đông Phong Túy vươn tay về phía Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ do dự một chút, đặt tay mình lên tay hắn.

“Đại địch trước mặt, ân oán cá nhân trước hết hãy bỏ sang một bên.”

“Được, ta và người vượt qua chỗ này rồi tính sau.”

Cổ Lạc Nhi bắt mãi chen vào nói: “Còn có ta nữa? Hai người quên rồi à?”

Cũng đưa tay tới, muốn nắm cùng một chỗ với hai người bọn họ.

Bị Đông Phong Túy kịp thời bắt lấy tay nàng, đặt vào dưới cùi chỏ.

Bởi vậy, tay Cổ Lạc Nhi chỉ nắm được tay Đông Phong Túy, đến cả Lãnh Dạ bên cạnh cũng không chạm tới.

Lãnh Dạ cười lạnh một tiếng.

“Nàng là sư cô của ta, cho dù nắm tay cũng không phải chuyện gì đáng ngại.”

Cổ Lạc Nhi ngây ngốc một chút, Lãnh Dạ thật sự thừa nhận thân phận sư cô của nàng?

Thật ra nàng không hề muốn chiếm tiện nghi Lãnh Dạ, chỉ hi vọng với thân phận này, y sẽ không so đo chuyện nàng học được vô ảnh phiêu miểu chưởng nữa.

Còn có thể lệnh cho y giao giải được.

Đông Phong Túy cũng ngây ngốc một chút, lạnh nhạt nói: “Tốt nhất người vĩnh viễn nhớ kỹ thân phận của người.”

Lãnh Dạ nhếch môi.

Cổ Lạc Nhi vội vã hòa giải.

“Hai người làm sao thế? Đã nói cùng hợp tác đối phó địch nhân, tại sao lại tiếp tục đấu khẩu?”

Đông Phong Túy và Lãnh Dạ đồng thời biến sắc.

Nói: “Lạc Nhi nói đúng, là chúng ta sai rồi.”

Buông tay ra, rút trường kiếm, chậm rãi đi vào trong Hắc Ma cung.

Hắc Ma cung tổng cộng có bảy tầng, ngự trị ở đỉnh núi.

Hắc Ma lão quái rốt cuộc cũng không mở cửa nghênh đón bọn họ, mỗi một tầng đều thiết hạ cơ quan trùng trùng.

Có điều, những cơ quan này so với Liễu Thúy Yên, thật sự là kém quá xa.

Lãnh Dạ và Đông Phong Túy đều là cao thủ phá giải cơ quan, những cơ quan này tự nhiên sẽ không ngăn được bọn họ.

Bốn năm trước, bọn họ đã từng ném qua gian khổ của những cơ quan trong này.

Hai người nén sức lực, khổ luyện bốn năm, hiện giờ thừa sức phá giải.

Cơ quan không ngăn được bọn họ, nhưng cũng tiêu hao không ít khí lực.

Bởi vậy, khi đến tầng cao nhất, cả ba đều thở hổn hển.

Quần áo đều ướt đẫm.

Cổ Lạc Nhi ảo não nói: “Lão ta, nhất định muốn tiêu hao hết khí lực của chúng ta, sau đó dễ dàng chiếm tiện nghi.”

Đông Phong Túy lạnh nhạt nói: “Đây cũng là hợp lý, nếu là ta, ta cũng phải làm như vậy.”

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Chúng ta thừa dịp pháp lực lão mất đi để tấn công, lão thiết lập cơ quan ngăn cản chúng ta, công bằng, không phải là chiếm tiện nghi.”

Cổ Lạc Nhi không nói được gì.

Hai người kia nói đúng là có đạo lý.

Trong cung đột nhiên vang lên tiếng cười khăng khắc quái dị.

Tiếng cười theo bốn phương tám hướng truyền đến, không biết đến từ phương nào.

Trong tiếng cười, một giọng cổ quái nói ra: “Không sai, hai tên hậu sinh tiểu tử, tuổi không lớn, ý chí khí phách lại quả thực làm lão tiên bội phục.”

“Hắc Ma lão quái.”

Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ đồng thanh.

“Nói vậy, là lão tiên. Hậu sinh tiểu tử, mục vô tôn trưởng.”

Hắc Ma lão quái quát lớn.

Cổ Lạc Nhi đã nghe Đông Phong Túy giải thích qua với nàng.

Hắc Ma lão quái xưng hô thế này, là người trên giang hồ chế nhạo lão.

Mà chính lão và thủ hạ của lão, đều gọi lão là Hắc Ma lão tiên.

Lại là một tràng cười khăng khắc quái dị.

Tiếng cười quái dị vừa ngừng, một cái bóng màu đen quanh quẩn trên nóc trần, sau đó từ từ rơi vào trên ghế lưng cao giữa đại sảnh.

Người nọ thân khoác áo tối đen, trên áo tối có thêu hoa văn mây trắng.

Nhìn qua có chút quỷ dị.

Râu tóc lão bạc trắng, phỏng chừng tuổi không nhỏ.

“Ba vị, có thể xông vào đây, không tồi. Các người đi đi, lão tiên ta không so đo với các người.”

Đông Phong Túy lạnh nhạt nói: “Đã đến đây, đương nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.”

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Hắc Ma lão quái, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.”

Trường kiếm trên tay hai người, đồng loạt công kích về phía Hắc Ma lão quái.

Cổ Lạc Nhi cũng không chịu yếu thế, múa trường tiên Liễu Thúy Yên tặng nàng, gia nhập chiến đoàn.

Trước đó vài ngày, nàng đã rèn luyện dọc đường, đã có tương đối kinh nghiệm phong phú để lâm trận.

Hôm nay, ngoại trừ Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ ở đây, người trên giang hồ căn bản không phải đối thủ của nàng.

Hắc Ma lão quái cũng rất cao tay.

Vung ra Huyết tích tử thiết liên, lấy một địch ba, vẫn có thể khổ sở chống đỡ hơn mười chiêu.

Về sau, mắt thấy không chống đỡ nổi, cuối cùng dùng cách đồng quy vu tận.

Hét to một tiếng, Huyết Tích Tử xoáy tròn, bay về phía ngực Cổ Lạc Nhi.

Đồng thời, người lão cũng phi thân nhào tới.

Trong ba người, công lực Cổ Lạc Nhi yếu nhất.

Nội lực của nàng tuy thâm hậu nhất, nhưng dù sao kinh nghiệm lâm trận cũng không bằng Đông Phong Túy và Lãnh Dạ.

Chiêu thức cũng chưa đủ linh hoạt biến hóa.

Uy lực giảm bớt.

Mà Đông Phong Túy và Lãnh Dạ hiển nhiên đều rất để ý Cổ Lạc Nhi, mọi nơi đều che chở cho nàng, không để nàng gặp nạn.

Bởi vậy, Hắc Ma lão quái giảo hoạt chọn nàng để đột phá khẩu.

Cổ Lạc Nhi trông thấy Huyết Tích Tử lượn vòng bay về phía chính mình, tốc độ nhanh đến mức cơ hồ không thấy rõ.

Lại nhìn thấy tướng mạo dữ tợn của Hắc Ma lão quái, trong lòng kinh hoảng.

May mà khi ở trên đường, nàng lớn lớn nhỏ nhỏ cũng đã đánh qua hơn mười trận, trong lòng sợ thì sợ, nhưng không hề loạn.

Lách mình tránh sang một bên, roi trong tay vung lên, mang theo nội lực hùng hậu, đánh lên Huyết tích tử.

Trong lòng khẩn trương, toàn bộ nội lực đều bạo phát ra ngoài.

Uy lực so với vừa rồi khác nhau rất lớn.

Roi thép phá tan Huyết tích tử thành hai nửa.

Ánh mắt Hắc Ma lão quái lộ ra vẻ kinh ngạc sợ hãi, trở tay chớp về phía đỉnh đầu Cổ Lạc Nhi.

Có lẽ muốn bắt nàng làm con tin, bức lui Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ.

Roi thép trong tay Cổ Lạc Nhi nhất thời chưa thu lại được, định dùng tay kia ngăn lại móng sắc của Hắc Ma lão quái.

Nhưng thấy trên móng vuốt của lão, móng tay sắc nhọn dài ghèu, giống như ưng trảo.

Hơn nữa màu sắc đen kịt, như đã được tẩm thuốc độc.

Cổ Lạc Nhi nhất thời không dám đón đỡ.

Mắt thấy móng vuốt Hắc Ma lão quái sắp chớp tới đỉnh đầu.

Cổ Lạc Nhi rút tay vào trong áo, định dùng tay áo đỡ tay lão.

Cũng không biết qua lớp lụa tay áo, có chắn đỡ được không.

Đúng lúc này, đột nhiên Hắc Ma lão quái kêu thảm một tiếng, tay yếu ớt rũ xuống.

Hóa ra là trường kiếm của Đông Phong Túy và Lãnh Dạ kịp thời đâm sau lưng lão.

Trên mặt Hắc Ma lão quái hiện ra thần sắc cực kỳ thống khổ, sau đó nhào đầu ngã vật ra đất.

Cổ Lạc Nhi sợ tới mức vội lui về sau một bước.

Đông Phong Túy phi thân tiến lên, ôm nàng.

An ủi bên tai nàng: “Lạc Nhi, đừng sợ, không sao rồi.”

Lãnh Dạ ngồi xổm xuống bên người Hắc Ma lão quái, đưa ngón tay qua mũi lão, sau đó lại lật mí mắt lão lên.

Đứng lên.

Lạnh lùng nói: “Đã chết.”

Lãnh Dạ nói đã chết, vậy tuyệt đối là chết.

Y nhất định sẽ không tính sai, nói người sống thành người chết.

Nhưng không khí trong sảnh vô cùng quái dị.

Trận chiến này dường như đánh quá dễ dàng.

Thử nghĩ bốn năm trước, tuy Đông Phong Túy và Lãnh Dạ không liên thủ, đơn độc một mình tìm đến Hắc Ma lão quái.

Nhưng hai người bọn họ lần đó đều tử lý đào sinh.

(tử lý đào sinh: tìm đường sống trong chỗ chết)

Có thể giữ được mạng là tốt rồi, căn bản chưa từng làm thương tổn đến điểm yếu của Hắc Ma lão quái.

Bốn năm qua, cho dù công lực của hai người tăng thêm nhiều, cho dù ba người bọn họ hợp lực, cũng tuyệt không có khả năng mười chiêu đã giết được Hắc Ma lão quái.

Cổ Lạc Nhi nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hai người, bất an hỏi.

“Sao vậy? Có gì không đúng sao?”

Đông Phong Túy lắc đầu, gương mặt đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Gian đại sảnh này kiểu dáng rất kỳ quái, trống không, ngoại trừ ở giữa có ghế lưng cao, còn lại không có gì cả.

Lãnh Dạ thì cúi người, kiểm tra thi thể Hắc Ma lão quái.

Đột nhiên, y mò mẫm một lúc trên mặt Hắc Ma lão quái.

Theo động tác của y, một tấm mặt nạ mỏng từ trên mặt Hắc Ma lão quái rơi xuống.

Dưới mặt nạ, là một dung mạo khá trẻ.

Nhìn qua, chừng ba mươi tuổi.

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nói: “Hóa ra, Hắc Ma lão quái cũng không già.”

Đông Phong Túy trầm giọng nói: “Lạc Nhi, nàng lầm rồi, đây không phải Hắc Ma lão quái.”

“Cái gì? Không phải?”

Cổ Lạc Nhi nghĩ nghĩ, bình tĩnh đại ngộ.

“A, ta biết rồi, Hắc Ma lão quái tự biết hôm nay sẽ có người tới tìm lão tính sổ, nên tự mình đào tẩu, sau đó tìm một thể thân ở đây giả mạo lão.”

155. Chương 157: Sinh Tử Tương Bác

Đông Phong Túy lại lắc đầu.

“Ta đã đề phòng chiêu này của lão, liên tục phái người điều tra tung tích lão ở Ma Thiên Nhai. Nếu như lão rời khỏi Ma Thiên nhai, bọn họ không thể không biết.”

Lãnh Dạ cũng tiếp lời nói: “Ta cũng đã phái người giám thị. Hắc Ma lão quái khẳng định chưa hề đào tẩu.”

Cổ Lạc Nhi thật muốn nghi ngờ.

Nếu Hắc Ma lão quái thật sự lợi hại như lời bọn hắn, thủ hạ của bọn hắn làm sao mà biết thực hư?

Nói không chừng Hắc Ma lão quái thối qua mí mắt bọn họ, bọn họ cũng không biết.

Đông Phong Túy nhìn ra nghi ngờ của nàng.

Giải thích nói: “Mỗi người đều có một ưu điểm. Người ta phái có sở trường này, lại trải qua huấn luyện đặc thù, bọn họ đương nhiên đánh không lại Hắc Ma lão quái, nhưng giám thị lão ta nhất định không có vấn đề.”

Lãnh Dạ lạnh lùng nói tiếp: “Ta tin, tuyệt đối tin tưởng.”

Đông Phong Túy đã từng mai phục xung quanh Cô Hồng bảo, những người chặt đứt đường lương thực khi đó, y đã được chứng kiến .

Y nghĩ hết biện pháp, cũng không thể bắt được bọn họ.

Đông Phong Túy phái người đến Ma Thiên nhai, đương nhiên càng không thể tầm thường.

Đông Phong Túy biết y đang cảm giận hành động của mình, cũng không tức giận, mỉm cười.

“Lãnh Dạ, người ngươi phái cũng sẽ không kém đi?”

Lãnh Dạ ngạo nghễ đáp: “Đó là đương nhiên.”

Cổ Lạc Nhi phân tích.

“Thế thì, Hắc Ma lão quái tuyệt đối chưa rời khỏi Ma Thiên Nhai, lão ta nhất định vẫn còn ở đây.”

“Đúng vậy.”

Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ đồng thanh trả lời.

Lời của bọn hắn vừa nói ra, trong sảnh lại vang lên tiếng cười khằng khặc quái dị.

Giống y hết tiếng cười khi trước.

“Vốn định tìm đồ giả mạo để lừa các ngươi, nhưng chẳng lừa được. Đúng là hậu sinh khả ư.”

Tiếng cười quái dị vẫn theo bốn phương tám hướng truyền đến, không phân biệt được phương hướng.

Tiếng cười quái dị dần dần nhỏ đi, cuối cùng ngừng lại.

Sau đó giữa im lặng đột nhiên vang lên một tiếng đùng đoàng.

Đông Phong Túy kêu lên: “Không ổn, có thuốc nổ.”

Lãnh Dạ cũng kêu: “Nhanh, chạy đi.”

Nhưng theo một tiếng vang thật lớn, cửa thông xuống bậc thang vững vàng đóng lại.

Cửa sổ vốn đã bị đóng đinh, đường trốn hoàn toàn bị ngăn chặn.

Hắc Ma lão quái thấy thể thân bị hạ gục, còn muốn hủy diệt tầng lầu này, nhằm đưa ba người bọn họ vào chỗ chết.

Quá độc ác.

Đông Phong Túy ngưng thần vận công, nghe ngóng âm thanh nơi phát ra ngòi nổ.

Lãnh Dạ thì duỗi ra một ngón tay, chấm vào nước mang theo, nâng lên không trung.

Sau đó, hai người nhìn nhau, đồng thời chỉ một vị trí trên nóc trần.

“Bên kia.”

Cổ Lạc Nhi đã hiểu rõ ý của bọn hắn.

Bọn hắn đang tìm đột phá khẩu.

(đột phá khẩu: nơi vị trí phòng ngự của đối phương bị chọc thủng)

Đông Phong Túy lắng nghe tiếng động, là để tìm nơi không có đặt thuốc nổ.

Lãnh Dạ thì dò hướng gió, để tìm ra ống thông gió.

Bọn họ đã chỉ vào cùng một nơi, như vậy, chỗ ấy chính là đột phá khẩu.

Cổ Lạc Nhi cầm huyết tích tử vỡ thành hai mảnh trên mặt đất, ném về phía hai người ấy chỉ.

Chỉ nghe thấy truyền đến một tiếng va chạm mãnh liệt.

Âm thanh ấy như truyền đến từ bốn phương tám hướng, không nhận ra phương hướng.

“Là nơi Hắc Ma lão quái ở đó vừa rồi.”

Ba người đồng thời nói.

Cấu trúc nơi ấy hiển nhiên đã được thiết kế đặc biệt, cho nên Hắc Ma lão quái đứng ở nơi đó nói chuyện, bọn họ không tìm ra được hướng giọng nói truyền đến.

“Nhanh, chúng ta cùng phát lực vào chỗ ấy, nói không chừng có thể mở ra một lỗ hổng.”

Lực lượng ba người gộp lại tương đối khả quan, mà lại dưới tình thế nguy cấp, uy lực so với bình thường càng thêm lớn.

Chỉ nghe vang một tiếng thật lớn, thoảng chốc long trời lở đất.

Đá vụn trên nóc bay tán loạn, phá ra một lỗ hổng đủ một người ra ngoài.

“Lạc Nhi, người lên trước đi.” Lãnh Dạ nói.

Đông Phong Túy lại phản đối.

“Không, Lãnh Dạ, người đi trước. Cẩn thận Hắc Ma lão quái.”

Lãnh Dạ hiểu ý hẩn, là sợ Hắc Ma lão quái mai phục bên ngoài, Cổ Lạc Nhi dẫn đầu ra trước sẽ gặp độc thủ của lão.

Cho nên, để Lãnh Dạ mở đường.

Mà chính hẩn, hiển nhiên muốn áp phía sau.

Chuyện quá khẩn cấp, Lãnh Dạ không có thời gian khiêm nhường cùng hẩn.

Vận một lực, phóng lên trên, xông ra khỏi nóc nhà.

Kêu lên: “Lạc Nhi, lên nhanh một chút.”

Cổ Lạc Nhi cũng không khiêm nhường.

Nàng biết rõ, Đông Phong Túy tuyệt đối sẽ không chạy đi trước nàng.

Giờ khắc này, thuốc nổ bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung, khiêm nhường chỉ lãng phí vô ích thời gian lánh nạn.

Như lúc hỏa hoạn, rất nhiều người tranh nhau giành giật muốn chạy trốn, kết quả ngược lại chen chúc ở cửa ra, không có ai ra được.

Sau đó, đương nhiên bị chết cháy.

Nếu từng người một đi ra, thì nhiều người có thể thoát được.

Cổ Lạc Nhi thi triển khinh công, lại được Đông Phong Túy cộng lực, thuận lợi mà lên trên nóc nhà.

“Đông Phong Túy, nhanh lên.”

Còn chưa ổn định, Cổ Lạc Nhi đã gọi.

Lãnh Dạ chờ ở trên bắt lấy cánh tay Cổ Lạc Nhi, giúp nàng ổn định thân hình.

Mắt thấy ánh lửa đã phóng lên cao, Lãnh Dạ vội kéo Cổ Lạc Nhi, nhảy xuống Hắc Ma cung.

Trên đỉnh đầu, tiếng nổ mạnh phá vỡ không gian.

Chấn động khiến màng nhĩ run rẩy.

Cổ Lạc Nhi hoảng sợ gọi: “Còn Đông Phong Túy, chàng chưa đi ra.”

Lãnh Dạ đã mang theo Cổ Lạc Nhi vọt vào không trung.

Nghe vậy đáp: “Đừng lo, hẩn sẽ ra được.”

Thật ra, Đông Phong Túy có ra được hay không, Lãnh Dạ không chắc chắn.

Nhưng trong lúc này, y còn có thể nói thế nào?

Phía dưới có bóng đen chớp động, một thân ảnh như quỷ mị di chuyển về phía bọn họ.

Trong tay lão, Huyết Tích Tử đang xoay nhanh như gió.

Là Hắc Ma lão quái thật sự, lão canh giữ phía dưới chờ bọn họ sa lưới.

Huyết Tích Tử xoáy như ốc, xoáy về phía hai người trên không trung.

Khinh công Lãnh Dạ vốn không bằng Đông Phong Túy, lại thêm tay đang kéo Cổ Lạc Nhi, không cách nào nghiêng người.

Khinh công Cổ Lạc Nhi lại càng không thuần thục.

Hai người chỉ có thể cứng đối cứng, tiếp một chiêu này của Hắc Ma lão quái.

Có điều, từ trên không tiếp xuống, cũng không phải không có chỗ tốt.

Không đủ linh hoạt ứng biến, nhưng uy thế trên binh khí đánh xuống, lực đạo lại cực kỳ uy mãnh.

Kiểm Lãnh Dạ chém về phía Huyết Tích Tử, trường tiên Cổ Lạc Nhi liền quần vào xích sắt của nó.

Hai người hợp lực, cuối cùng may mắn quần trụ Huyết tích tử, vững vàng chạm đất.

Hắc Ma lão quái vốn định thừa dịp hai người đang ở trên không, chưa kịp chạm đất mà thừa cơ đánh lén.

Không ngờ hai người này có thể thi triển binh khí quần lấy Huyết tích tử của lão ở trên không.

Một chiêu thất bại, tức giận không thôi.

Vội vã muốn thu hồi Huyết Tích Tử, vừa dùng lực, Huyết Tích Tử lại không nhúc nhích tí nào.

Khí lực hai người trước mắt to lớn như vậy, lão vốn không ngờ được.

Mấy năm nay, lão vẫn luôn chú ý tới tình hình hai vị công tử này.

Có thực lực chống lại lão, hiện trên đời này, chỉ có Tam công tử trên giang hồ.

Nhiệm Sương công tử tính khí dị thường, quanh năm chỉ ở Thu Diệp sơn trang, không can dự đến chuyện bên ngoài.

Không cần quá lo lắng.

Lão chỉ lo Đạp Tuyết công tử và Lãnh Dạ công tử.

Bốn năm trước hai người bọn họ từng tìm đến lão gây rối, lần này khởi nghị cũng biết, bọn họ chắc chắn sẽ không buông tha lão.

Đạp Tuyết công tử xuất quỷ nhập thần, không ai biết tung tích của hắn, cũng không có ai biết thực lực của hắn.

Thắng đến hơn một tháng trước, mới có người truyền ra, Đạp Tuyết công tử hóa ra lại là đương kim hoàng thượng.

Tin tức này quả thực làm người ta giật mình.

Rất nhiều người tỏ ra nghi ngờ với tin này.

Về phần Lãnh Dạ công tử, Hắc Ma lão quái hiểu được không ít.

Biết rõ bốn năm nay võ công y bỗng nhiên tăng vượt bậc, là đối thủ khá mạnh của mình.

Lão thậm chí đã từng định chủ động xuất kích, xử lý Lãnh Dạ.

Nhưng Lãnh Dạ phòng bị rất khá, lão thủy chung không thể đắc thủ.

Có điều, lão cũng không cần quá lo lắng.

Bởi vì, lão biết cho dù Đạp Tuyết hay Lãnh Dạ, từng người đấu một cũng không phải đối thủ của lão.

Nhưng lão vạn lần không ngờ, hai người bọn họ lại liên thủ để đối phó lão.

Chẳng những liên thủ, còn mang theo một người.

Một tiểu cô nương không biết từ đâu tới.

Trên giang hồ, chưa từng nghe qua lai lịch của tiểu cô nương này.

Nội lực của nàng đúng là kinh người.

Hắc Ma lão quái nhất thời không thu được Huyết Tích Tử trở về, tay kia lặng lẽ lấy ra ám khí, định đánh lên về phía hai người.

Lãnh Dạ thừa hiểu Hắc Ma lão quái, biết lão trời sinh tính gian trá.

Bởi vậy, ánh mắt không rời khỏi người lão phút nào.

Thấy lão không bắt lấy Huyết Tích tử mà lặng lẽ thu tay trái vào trong áo, trong lòng biết khác thường.

Đang muốn nhắc nhở Cổ Lạc Nhi, chợt trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nổ cực lớn.

Cổ Lạc Nhi gan mật cũng vỡ ngắc đầu nhìn lên.

Trong lòng không nén nổi một ý nghĩ đáng sợ.

Đông Phong Tỷ đến bây giờ còn không chưa xuống đây, có phải hắn đã gặp chuyện chẳng lành không?

Trên đỉnh đầu, khói đặc mù mịt bay lên trời.

Vô số vụn đá vụn gỗ lẫn lộn rơi xuống dưới.

Nhưng không hề thấy Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi hoảng hốt, trường tiên trên tay cũng mất đi lực đạo.

Hắc Ma lão quái nhân cơ hội vận lực, thu hồi trường tiên.

Đồng thời, tay trái giương lên, vài mũi ám khí mạnh mẽ bắn về phía Lãnh Dạ cùng Cổ Lạc Nhi.

156. Chương 158: Sinh Tử Tương Bác 2

Lãnh Dạ hét lớn: “Lạc Nhi, cẩn thận.”

Vừa vung kiếm đánh rơi ám khí trước mặt, tay vừa kéo Cổ Lạc Nhi nghiêng trượt sang bên cạnh một bước dài.

Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa là trúng ám khí của Hắc Ma lão quái.

Hắc Ma lão quái khen ngợi: “Tiểu tử, không tồi, tiến bộ nhiều đấy.”

Đáng tiếc hôm nay lão không thi triển nhiếp hồn đại pháp được, không dám để bang chúng cùng giúp lão kháng địch.

Bởi lão sợ không có nhiếp hồn đại pháp khống chế, vạn nhất Đông Phong Túy và Lãnh Dạ làm bọn chúng tỉnh lại thì thật phiền toái.

Nếu bọn chúng tỉnh táo lại, nói không chừng không bán mạng cho lão, ngược lại còn trợ giúp Đông Phong Túy và Lãnh Dạ.

Cổ Lạc Nhi tránh khỏi Lãnh Dạ.

Hoảng hốt kêu: “Ta muốn đi tìm Đông Phong Túy.”

Lãnh Dạ khuyên nhủ: “Đại địch trước mắt, trước hết hãy xử lý Hắc Ma lão quái rồi tính.”

Cổ Lạc Nhi tinh thần bất ổn, biết Lãnh Dạ nói đúng, nhưng vẫn không cách nào tập trung tinh lực để đối phó Hắc Ma lão quái.

Trước mắt chỉ hiện lên một cảnh tượng.

Đông Phong Túy bị thương đến huyết nhục lẫn lộn, đang nằm phía trên đờn nạng đến cứu.

Cổ Lạc Nhi kêu to.

“Không được, ta nhất định phải lên đó xem.”

Nói xong liền muốn nhảy người lên.

“Lạc Nhi, trên đó rất nguy hiểm.”

Lãnh Dạ lớn tiếng quát, định tiến lên ngăn lại Cổ Lạc Nhi.

Vừa đúng lúc này, Hắc Ma lão quái thấy có sơ hở để lợi dụng, muốn tiêu diệt từng bộ phận, Huyết Tích Tử trong tay bay tới Lãnh Dạ.

Lão đã nhìn ra, Cổ Lạc Nhi tạm thời sẽ không địch được lão.

Lão phải nhân dịp Lãnh Dạ sơ hở, đánh bại y trước rồi nói sau.

Thiếu một kẻ địch bớt được một phần.

Lãnh Dạ bất chấp ngăn cản Cổ Lạc Nhi, lúng túng chắn lại Hắc Ma lão quái.

Chỉ có một mình y, lập tức rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể tận lực chống đỡ.

Cổ Lạc Nhi đã vọt lên cửa sổ lầu một, vì hoảng loạn mà trượt chân, vội vàng bắt lấy song cửa để đứng vững cơ thể.

Cúi mắt nhìn, trùng hợp trông thấy Lãnh Dạ đang cực kỳ nguy hiểm dưới sự bức bách của Hắc Ma lão quái.

Nàng không nghĩ nhiều, trường tiên trong tay vung lên, lại quán lấy Huyết Tích Tử.

Hắc Ma lão quái mất thấy sắp đả thương Lãnh Dạ, không ngờ Cổ Lạc Nhi lại đánh về.

Hai bên lại trong tình trạng giằng co.

Cổ Lạc Nhi dày vò trong lòng, muốn đi lên cứu Đông Phong Túy, lại không đành lòng bỏ Lãnh Dạ ở dưới.

Nhất thời đầu không lại Hắc Ma lão quái, cực kỳ lo lắng.

Hắc Ma lão quái nhìn thấy sắc trời sắp sáng, nhiếp hồn đại pháp của lão sắp được khôi phục, cũng không vội thủ thắng.

Chỉ nhẫn nại triển đấu với hai người trước mặt.

Lãnh Dạ nhìn thấy chân trời hé ra một vài tia sáng, biết nhiếp hồn đại pháp của Hắc Ma lão quái sắp khôi phục, cảm thấy không ổn.

Lo lắng gọi: “Lạc Nhi, nhiếp hồn đại pháp của lão sắp khôi phục, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng.”

“Được.”

Cổ Lạc Nhi máy móc đáp ứng, nhảy khỏi cửa sổ, tập trung chiến đấu.

Vừa rồi suy nghĩ chung quy vẫn để ở Đông Phong Túy, không phát ra toàn lực.

Chợt trên đỉnh đầu lại nổ ra một tiếng, còn mãnh liệt hơn hồi nãy.

Đồ vật trang trí vỡ vụn ào ào rơi xuống, thậm chí có không ít rơi xuống đầu bọn họ.

Tâm tình Cổ Lạc Nhi hoảng hốt, ngẩng đầu lên nhìn.

Hắc Ma lão quái thừa cơ, vung tay một cái, Huyết Tích Tử bay về phía Cổ Lạc Nhi.

Lãnh Dạ sợ tới mức tay cơ hồ không cầm được trường kiếm, mồ hôi lạnh thoáng chốc toát trên lưng.

Vội dùng hết khí lực chém ra trường kiếm.

Trường kiếm rời tay, chém về phía xích sắt nổi huyết tích tử.

Đồng thời miệng kêu to: “Lạc Nhi, mau tránh.”

Trường kiếm chém trên khóa sắt, khóa sắt lệch sang bên, lần này không đánh trúng Cổ Lạc Nhi.

Hắc Ma lão quái thuận thế kéo lại, Huyết Tích Tử tiếp tục bay về phía cổ của Cổ Lạc Nhi.

Tất cả tâm tư nàng đều đặt lên đỉnh đầu, trong ánh trăng mờ nghe thấy tiếng kêu của Lãnh Dạ, máy móc quay đầu lại.

Nhìn thấy Huyết tích tử bay về phía mình, máy móc vũ động trường tiên chống đỡ.

Có điều, tinh thần nàng bất ổn, nội lực không phát được ra, một roi này yếu ớt vô lực.

Mắt thấy Huyết Tích Tử sắp va vào cái cổ trắng ngần của nàng.

Lãnh Dạ nghiêng đầu, không dám nhìn tiếp.

Trong tay y không có kiếm, không có cách nào cứu Cổ Lạc Nhi.

Vừa đúng lúc này, chợt nghe một tiếng quát mạnh từ trên cao, trong ánh lửa ngút trời, một bóng người như thiên thần giáng xuống.

Kiếm trong tay hần kịp thời đỡ lấy Huyết Tích Tử.

Trường tiên trong tay Cổ Lạc Nhi cũng kịp thời buộc chặt xích sắt của Huyết tích tử.

Thật nguy hiểm, chỉ xem chút nữa, Cổ Lạc Nhi đã mất mạng rồi.

Lãnh Dạ nhanh chóng nhặt kiếm rơi trên đất.

Cổ Lạc Nhi thấy rõ người trước mắt, thoáng chốc lệ đã lưng tròng.

Người cứu nàng, là Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy còn sống, hần chưa chết, thật sự quá tốt.

Bạch y trên người hần có chỗ bị lửa đốt cháy xém, mảng trắng mảng đen, trên mặt cũng phủ một tầng tro bụi đen sẫm.

Nhưng Cổ Lạc Nhi vẫn cảm thấy, hần đẹp hơn so với bất cứ lúc nào.

Huyết Tích Tử của Hắc Ma lão quái bị Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi chế trụ, nhất thời không thu lại được.

Lãnh Dạ nhân cơ hội đâm kiếm về phía lão.

Hắc Ma lão quái không còn cách nào, đành phải bỏ lại Huyết tích tử để tránh.

Hắc Ma lão quái mất đi vũ khí tuyệt không phải đối thủ của ba người họ.

Ba người tinh thần đại chấn, nắm chặt trường kiếm trong tay, chuẩn bị buông tay đánh cược một lần.

Lãnh Dạ lạnh giọng nói: “Hắc Ma lão quái, ngày chết của ngươi đến rồi.”

Ánh mắt Hắc Ma lão quái lộ ra vẻ sợ hãi.

Vừa đúng lúc này, một tia nắng sớm chiếu lên mặt lão.

Ý sợ trong mắt lão thoáng chốc nhạt dần, trở thành, ánh sáng kì dị.

Trong mắt lão, như lập lòe ánh sáng ngũ sắc.

Hào quang đang xoáy chuyển, tựa như một vòng xoáy lớn đang cấp tốc xoay tròn, một mực muốn hấp dẫn người ta đi vào.

Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ sắc mặt đại biến.

Đồng thanh kêu lên: “Lạc Nhi, mau vận công, chống cự nhiếp hồn đại pháp của lão.”

Hai người đồng thời vận công, không dám nhìn vào mắt Hắc Ma lão quái.

Nhiếp hồn đại pháp cùng với người có nội lực thâm hậu có quan hệ chặt chẽ.

Lão đào tạo không ít thủ hạ, thi triển pháp thuật đó để mê hoặc dân chúng thông thường, để lão sử dụng.

Nhưng chút thủ hạ này không mê hoặc được cao thủ như Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ.

Bản thân Hắc Ma lão quái nội lực hùng hậu, nhưng lão cũng không dám chắc nhiếp hồn đại pháp hữu hiệu với ba cao thủ trước mặt.

Nếu không mê hoặc được bọn họ, pháp lực phản phệ, chính lão sẽ chịu nội thương cực nặng.

Nhưng dưới tình thế này, lão không thể không tử chiến đến cùng, sử dụng nhiếp hồn đại pháp.

Đông Phong Túy và Lãnh Dạ vận công, tránh khỏi ánh mắt của Hắc Ma lão quái, có thể kháng cự nhiếp hồn đại pháp của lão, duy trì thần trí thanh minh.

Chỉ có điều, nếu muốn tiến lên giết lão, tạm thời phải hữu tâm vô lực.

Cổ Lạc Nhi biết quá ít về Hắc Ma lão quái, không hề phòng bị.

Nhất thời vô ý, nhìn vào ánh mắt Hắc Ma lão quái.

Chỉ cảm thấy ánh mắt lão vô cùng hấp dẫn, khiến nàng không tự chủ mà muốn thăm dò.

Đông Phong Túy thấy ánh mắt Cổ Lạc Nhi nhìn chằm chằm Hắc Ma lão quái, thần thái mê mông, thăm nghĩ không ổn.

Cổ Lạc Nhi đã trúng kế của lão.

Nếu không kịp thời đánh thức nàng, nàng sẽ trở thành con rối của lão ta.

“Lạc Nhi” Đông Phong Túy lo lắng gọi, “Tỉnh lại đi.”

Cổ Lạc Nhi lơ đãng.

Hắc Ma lão quái đắc ý.

Lão đã thôi miên Cổ Lạc Nhi, lần này, lão chẳng những thiếu đi kẻ địch, còn thêm một bang thủ.

(bang thủ: người giúp đỡ, giống kiểu hầu)

Một bang thủ rất mạnh.

Lão đã nhìn ra, Lãnh Dạ và Đông Phong Túy để ý Cổ Lạc Nhi, cho dù nàng ám sát bọn họ, chỉ sợ bọn họ cũng chỉ có thể tránh né, sẽ không thương tổn đến nàng.

Hôm nay, lão thắng chắc rồi.

Song, Hắc Ma lão quái không dám tùy tiện thúc giục Cổ Lạc Nhi.

Lão biết rõ Cổ Lạc Nhi nội lực thâm hậu, sợ khống chế quá mong manh, khiến nàng tỉnh lại.

Lão phải tăng cường khống chế với nàng.

Hắc Ma lão quái dụ giọng kêu: “Lạc Nhi, đến đây, đến bên cạnh ta.”

Cổ Lạc Nhi mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy giọng nói của lão vô cùng êm tai, có sức hấp dẫn trí mạng.

Khiến nàng không tự chủ được mà muốn nghe theo.

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn đi về phía Hắc Ma lão quái.

Bước chân nàng rất thông thả.

Đông Phong Túy kêu: “Lạc Nhi, không được qua đó, mau trở lại.”

Định tiến lên kéo Cổ Lạc Nhi, lại vì phải vận lực kháng cự Hắc Ma lão quái, nhất thời không di chuyển được bước chân.

Lãnh Dạ cũng nhìn ra không thích hợp.

Quát: “Lạc Nhi, tỉnh lại, lão ta là Hắc Ma lão quái, là địch nhân của ngươi.”

Cổ Lạc Nhi dừng lại một chút.

Hắc Ma lão quái vội dùng giọng nói nhẹ nhàng cực êm tai gọi nàng.

“Lạc Nhi, đến đây, mau đến đây, đến bên cạnh ta.”

Cổ Lạc Nhi lại chậm rãi đi về phía Hắc Ma lão quái.

Hắc Ma lão quái cách nàng vốn chỉ vài bước chân, mắt thấy Cổ Lạc Nhi chuẩn bị đến trước mặt mình.

Dị quang trong mắt lão càng nồng hơn, nhắm vào Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy thấy tình thế không ổn, bất chấp bản thân, nhảy người lên, thi triển công phu sư tử hồng.

Quát: “Lạc Nhi, nàng muốn phản bội ta sao?”

Âm thanh như sấm rền.

Cổ Lạc Nhi chấn động đến sững sờ, bên tai nghe thấy câu nói kia của Đông Phong Túy vô cùng rõ ràng.

157. Chương 159: Sống Hay Chết Nhất Định Phải Tìm Được Nàng

Thì thầm nói trong miệng: “Đông Phong Túy, ta không muốn phản bội chàng, trong lòng ta chỉ có một mình chàng.”

Thần trí nàng còn chưa rõ ràng lắm, nghĩ gì nói vậy.

“Đông Phong Túy, bất luận chàng là Đông Phong Túy hay Đạp Tuyết công tử, ta vẫn yêu chàng. Ta từng nghĩ, từng cho rằng trong lòng ta đồng thời yêu hai người, cho rằng ta tình yêu ta dành cho chàng không chân thành. Hiện giờ mới biết được, hóa ra đó chính là duyên phận, bất luận yêu thế nào, chỉ yêu mình chàng.”

Hắc Ma lão quái tức giận.

Mắt thấy Cổ Lạc Nhi sắp nằm trong tay lão, không ngờ lại bị Đông Phong Túy đánh thức.

Tại thời điểm nguy cấp, còn tâm sự cái gì chứ.

Một đại cô nương, không cảm thấy thẹn sao?

Vội vàng vận công, tăng thêm uy lực nhiếp hồn đại pháp.

Muốn tiếp tục mê trụ Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy run rẩy.

Dịu dàng gọi: “Lạc Nhi, yêu ta, thì trở về bên cạnh ta.”

Hắc Ma lão quái cũng gọi: “Lạc Nhi, đến đây, đến đây với ta.”

Cổ Lạc Nhi mê mông, cảm thấy hai dòng lực vô hình đang kéo nàng.

Khiến nàng không biết theo ai.

Cuối cùng, trong ánh ban mai mê người, dung mạo của Đông Phong Túy càng ngày càng rõ ràng.

Cổ Lạc Nhi hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Nàng vốn là người cực kỳ thông minh và lý trí.

Chỉ trong chớp mắt, đã thấy rõ tình thế trước mặt.

Nhiếp hồn đại pháp của Hắc Ma lão quái được khôi phục, ba người bọn họ nếu vận công, là có thể kháng cự pháp thuật của lão.

Nhưng nếu muốn giết lão, lại có vẻ có chút vô lực.

Nếu tiếp tục trì hoãn, thủ hạ của lão xông lên, bọn họ chỉ còn nước khoanh tay chịu chết.

Không bằng, tương kế tựu kế, xử lý luôn Hắc Ma lão quái.

Những ý nghĩ phức tạp rồi ren này, chỉ trong vài giây ngắn ngủi Cổ Lạc Nhi liền đưa ra quyết định.

Nàng âm thầm vận công, kháng cự nhiếp hồn đại pháp của Hắc Ma lão quái.

Trên mặt hiện ra vẻ mơ màng như cũ, chậm rãi đi về phía Hắc Ma lão quái.

Nội lực của nàng vốn thâm hậu hơn Đông Phong Túy và Lãnh Dạ, cho nên dưới việc kháng cự nhiếp hồn đại pháp còn có thể cử động thoải mái.

Đông Phong Túy không biết ý tưởng của nàng, cho rằng nàng vẫn bị Hắc Ma lão quái thôi miên.

Buồn bã kêu lên: “Lạc Nhi, nàng mau tỉnh lại, ngàn vạn lần đừng qua bên đó.”

Hắn ở trên đỉnh Hắc Ma cung, không thể kịp thời chạy ra ngoài.

Thuốc nổ phá tung, bị một vết thương nhẹ.

Vừa rồi hắn lại không để ý an nguy của bản thân, thi triển sư tử hồng, dùng sức quá độ.

Lại thêm giờ phút này không ngừng vận công kháng cự nhiếp hồn đại pháp, ngực đau buốt, phun ra một ngụm máu tươi.

Lãnh Dạ kêu lên: “Lạc Nhi, Đông Phong Túy bị thương, ngươi mau quay lại nhìn hắn.”

Y cũng không nhận ra Cổ Lạc Nhi đang giả vờ bị thôi miên.

Biết trong lòng nàng chỉ có Đông Phong Túy, hiện giờ, chỉ còn cách mang Đông Phong Túy ra, mới có thể đánh thức nàng.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy lời y, trong lòng đau đớn, nhưng nàng không dám quay đầu lại.

Nàng sợ bại lộ thân phận.

Hắc Ma lão quái ở ngay trước mặt, nàng không thể thất bại trong gang tấc.

“Đông Phong Túy, chàng cố nhẫn nhịn, ta lập tức sẽ về bên chàng.”

Cổ Lạc Nhi lặng lẽ nói trong lòng.

Trong tích tắc này, bỗng thấy rõ lòng mình hơn hết, chợt nhận ra mình yêu Đông Phong Túy sâu đậm đến thế nào.

Không biết từ khi nào, hắn đã chiếm giữ toàn bộ trái tim nàng.

Chiếm tất cả trong nàng.

Hắc Ma lão quái ôn nhu gọi.

“Lạc Nhi, mau đến đây, đến bên cạnh ta.”

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn đi về phía lão, bước hai bước, đi đến trước mặt lão.

Hai bước ngắn ngủi này, tựa như đi suốt cả một đời vậy.

Hắc Ma lão quái phân phó: “Lạc Nhi, ta bảo ngươi làm gì, ngươi phải làm cái đó.”

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi ngoan ngoãn trả lời.

“Tốt lắm, ” Hắc Ma lão quái hài lòng nói, “Bây giờ ngươi giết hắn đi.”

Ngón tay chỉ vào Lãnh Dạ.

Lão không dám để Cổ Lạc Nhi giết Đông Phong Túy, sợ nàng bị Đông Phong Túy đánh thức.

Dù sao, chỉ cần có thể giết chết Lãnh Dạ, một mình lão đủ đối phó với Đông Phong Túy.

Lão có tự tin này.

Cổ Lạc Nhi tiếp tục ngoan ngoãn trả lời: “Vâng.”

Hơi hơi nghiêng người, đi hai bước về phía Lãnh Dạ, nâng roi thép trong tay.

Lãnh Dạ vốn không sợ trời không sợ đất trong đầu dần hiện lên một nỗi sợ hãi.

Y không sợ chết, nhưng y không muốn chết trong tay Cổ Lạc Nhi.

Không muốn chết hèn nhát như vậy.

“Lạc Nhi, ta là Lãnh Dạ, ngươi không thể giết ta.”

Đông Phong Túy cũng kêu: “Lạc Nhi, nàng không thể giết y, y không phải địch nhân.”

Muốn tiếp tục thi triển sư tử hồng, nhưng lại hữu tâm vô lực.

Cổ Lạc Nhi chậm rãi vung roi thép trong tay, vừa dùng lực, roi thép nhanh như gió bay ra ngoài.

Roi thép thế nhưng không đánh về phía Lãnh Dạ, mà vụt về phía Hắc Ma lão quái bên cạnh nàng.

Hắc Ma lão quái đứng bên phải nàng, cách khoảng ba bước.

Ở trong phạm vi tập kích hữu hiệu nhất của roi thép.

Hắc Ma lão quái nằm mơ cũng không nghĩ đến, Cổ Lạc Nhi bị lão thôi miên lại đột nhiên tập kích lão.

Trong tay lão không có vũ khí, muốn lách mình tránh cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ còn cách động thân tiến lên, tay không đấu lại, bắt lấy trường tiên của Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi kêu to: “Nhanh, giết lão.”

Nghiêng mình sang một bên Hắc Ma lão quái.

Trường tiên trong tay kéo theo Hắc Ma lão quái, kéo lão nghiêng người, lưng quay về phía Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ.

Không đợi nàng nói tiếp, Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ đã xuất kiếm trên tay, đâm về phía lưng Hắc Ma lão quái.

Hắc Ma lão quái cực kỳ thống giận, tay bắt trường tiên vận lực, quăng Cổ Lạc Nhi về phía trước.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Đông Phong Túy và Lãnh Dạ đồng thời đâm vào chỗ hiểm trên lưng lão.

Cổ Lạc Nhi đang đứng bên vách núi.

Một phát quăng này của Hắc Ma lão quái, nàng không khống chế nổi bản thân, thân bắt do kỷ vắng ra khỏi vách núi.

Hắc Ma lão quái tức giận nàng đã gạt mình, mắt thấy tính mạng bản thân khó giữ, dồn nội lực, dọc theo trường tiên truyền lên người Cổ Lạc Nhi.

Lão dồn toàn bộ nội lực, lực đạo vô cùng lớn.

Cổ Lạc Nhi không kịp buông trường tiên, chỉ cảm thấy trên cánh tay đánh tới một dòng lực cực lớn.

Đánh thẳng tới ngực.

Trước mắt nàng tối sầm, mọi sự đều không biết.

Đông Phong Túy thấy Cổ Lạc Nhi bị Hắc Ma lão quái đánh văng ra, ném trường kiếm trong tay, nhào tới bên cạnh vách núi cao ngút, muốn nâng kéo trở về.

Nhưng đã không kịp, hắn chỉ bắt được trường tiên.

Mà Cổ Lạc Nhi bên kia trường tiên, tựa như lá rụng trong gió, bỗng bành lung lay rơi xuống dưới.

Rất nhanh đã rơi xuống phía dưới mây mù, biến mất.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy khàn giọng hét dài.

Lãnh Dạ đâm trúng Hắc Ma lão quái, sợ lão không chết, đâm thêm vài kiếm trên người lão.

Xác định lão đã chết hẳn, mới thu hồi trường kiếm.

Nghe thấy tiếng kêu của Đông Phong Túy, vội lao đến bên vách núi, trông xuống phía dưới.

Giữa núi chỉ có mây mù lững lờ, không còn bóng dáng Cổ Lạc Nhi.

Đông Phong Túy cực kỳ dữ tợn, muốn nhảy xuống.

Lãnh Dạ vội vàng kéo hắn.

“Người không muốn sống nữa à?”

“Lạc Nhi rơi xuống đó, ta phải đi tìm nàng.”

“Chúng ta có thể đi xuống bằng sơn đạo bên cạnh. Người làm như vậy, quá mạo hiểm.”

“Không được.”

Đông Phong Túy nóng đến đỏ mắt.

“Ta phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm được Lạc Nhi, vạn nhất làm lỡ thời gian, không kịp cứu nàng thì phải làm sao?”

Đẩy Lãnh Dạ ra, nhảy xuống dưới vách núi.

Trong tay hắn cầm trường tiên của Cổ Lạc Nhi, tốc độ xuống quá nhanh, liền dùng trường tiên quán lấy mỏm đá nhô ra bên dốc, hoặc là vắt qua cây tùng vươn dài bên cạnh.

Thoáng chậm lại thế đạo, tiếp tục rơi xuống lần nữa.

Lãnh Dạ nhào lên vách núi, nhìn thấy Đông Phong Túy rất nhanh đã biến mất trong mây mù.

Từ trước đến nay vốn đã lãnh tâm lãnh tràng, vốn đã quên tình cảm là thứ gì, trong lồng ngực y chợt rung động một chân tình không rõ.

Tình cảm kia dữ dội như thế, khiến cho nhiệt huyết của y sôi trào.

Hóa ra, thế gian này còn có tình yêu như vậy.

Hóa ra, thế gian này vẫn tồn tại một chữ tình.

Cổ Lạc Nhi đã chọn đúng, Đông Phong Túy đáng để nàng yêu.

“Lạc Nhi, nàng đừng xảy ra chuyện gì.”

Lãnh Dạ thầm thì nói, đưa trường kiếm trong tay, cũng nhảy xuống vách núi.

Sở trường của y là kiếm chiêu thần tốc đánh vào trí mạng người khác, am hiểu các loại công phu ám khí, nhưng khinh công lại kém Đông Phong Túy rất nhiều.

Thêm cả trong tay y chỉ có một thanh trường kiếm, không có trường tiên, bởi vậy xuống dưới phải thật cẩn thận.

Cũng may dốc núi không hề bằng phẳng, có rất nhiều mỏm đá và cây tùng để mượn lực.

Lãnh Dạ đi một chút ngừng một chút, khó khăn mới xuống dưới dốc núi, lại phát hiện dưới dốc chỉ có một mình Đông Phong Túy.

Dưới này có một con sông, ven sông trải dài bụi cây xanh ngắt.

Đông Phong Túy đang tìm kiếm giữa bụi cây, mỗi nơi mỗi chỗ đều không bỏ qua.

Cuối cùng, hần suy sụp dừng lại bên bờ sông.

Đứng ở bờ sông, ngẩn người nhìn nước sông đang chảy róc rách.

“Không tìm được Lạc Nhi?”

Lãnh Dạ hỏi.

Đông Phong Túy buồn bã lắc đầu.

“Không tìm được nàng. Cũng không phát hiện tung tích người lạ hay dã thú. Lạc Nhi đang hôn mê, nhất định sẽ không tự mình bỏ đi.”

Lãnh Dạ nhìn nước sông, hiểu ra được.

158. Chương 160: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Cổ Lạc Nhi nhất định đã rơi xuống sông, bị nước sông cuốn đi.

“Chúng ta theo nước sông tìm xuống dưới, nhất định có thể tìm được nàng.”

Lãnh Dạ nói đến lời này, bỗng ngừng lại.

Bởi y phát hiện ra một vấn đề.

Nước sông vốn lộ trên mặt đất, nhưng đi về phía trước, lại thông vào một vách núi, đi vào giữa khe đá.

Rồi trở thành một mạch nước ngầm.

Nếu muốn tìm Cổ Lạc Nhi, tất phải tiến vào mạch nước ngầm.

Khe đá cũng không lớn, bên trong đen kịt, không thấy rõ được gì.

Trong nham thạch sẽ gặp phải tình huống gì, không ai nói rõ được.

Đông Phong Túy hai mắt nhìn thẳng vào trong khe đá, trong đầu thoáng nghĩ đến tình huống Cổ Lạc Nhi bị mắc kẹt trong đá vụn.

Tâm tình cũng tựa như đá vụn, vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Đau đớn khó chịu, đứng dậy đi đến bên khe đá, muốn nhảy vào trong.

Lãnh Dạ ra sức giữ chặt hần.

“Người muốn vào đó? Bên trong rất nguy hiểm.”

“Người cũng biết nguy hiểm? Lạc Nhi ở bên trong, nàng sẽ không nguy hiểm sao?”

Đông Phong Túy như nổi điên gầm với Lãnh Dạ.

Lãnh Dạ bình tĩnh khuyên bảo.

“Ta biết là nguy hiểm, nhưng người mù quáng nhảy vào trong như vậy, cũng chẳng có ích gì. Có thể chẳng những không cứu được Lạc Nhi, chính người cũng gặp phải bất trắc.”

Đông Phong Túy trầm tĩnh lại.

Rất tỉnh táo nói: “Ta biết trong đó nguy hiểm, nhưng Lạc Nhi ở bên trong, ta không thể không đi vào. Nếu như, nếu như nàng gặp bất trắc, ta cũng muốn đi theo nàng. Ta không thể để nàng lẻ loi một mình ở nơi tối tăm ấy.”

Lãnh Dạ ngẩn ngơ, cơ hồ định buông Đông Phong Túy.

Nhưng y kịp thời giữ chặt tay hắn.

“Đông Phong Túy, ta biết ngươi lo cho Lạc Nhi. Nhưng chúng ta có thể lựa chọn biện pháp khác không? Vạn nhất ngươi đi vào tìm được nàng, nhưng cả hai đều không ra được, uống công chết ở đó, chẳng phải là rất oan uổng sao?”

Truyện được Edit by Diễm, nguồn diendan và diemmo.wordpress

Lời này của y rất có đạo lý.

Đông Phong Túy trầm mặc một lát.

Đáp: “Ngươi nói có lý, ta đến đó xem sao.”

Thi triển khinh công, nhanh như gió rời đi.

Lãnh Dạ đứng ở bờ sông, nhìn dòng nước chảy vào khe đá đen kịt.

Đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, y có nên nhảy xuống ngay tức khắc, cứu Cổ Lạc Nhi?

Có điều, ý nghĩ này nhanh chóng bị y bác bỏ.

Quyết tâm tìm Cổ Lạc Nhi của y không lớn như Đông Phong Túy, có phần sợ bóng sợ gió.

Hiệu suất tìm người đương nhiên cũng không bằng Đông Phong Túy.

Mà chỉ sợ người Cổ Lạc Nhi mong đợi ở bên nàng là Đông Phong Túy đi.

Đông Phong Túy mới là người thật sự yêu Cổ Lạc Nhi, tình cảm của y so với hắn vẫn kém hơn.

Mà Lãnh Dạ y, tình cảm đối với Cổ Lạc Nhi là như thế nào, y cũng không nói lên được.

Cổ Lạc Nhi đánh thức nơi dịu dàng trong lòng y, đánh thức nhân tính cùng tình cảm đang ngủ say trong y.

Y muốn che chở nàng, không muốn nàng bị thương tổn.

Thậm chí, đã từng nghĩ muốn ở cùng nàng cả đời.

Nhưng là, y không có loại tình cảm khắc cốt ghi tâm với nàng, không có loại tình cảm thề nguyện sống chết.

Có lẽ, tình cảm y dành cho Cổ Lạc Nhi, là ở giữa hai loại tình bạn và tình yêu.

Rất nhanh, Đông Phong Túy mang theo một cái bọc lớn trở lại.

Đều là những vật dụng để vào trong sơn động thám hiểm.

May mà hắn đã phái người ẩn núp ở nơi này, âm thầm giám sát tin tức Hắc Ma lão quái, mang theo những vật phẩm thiết yếu sử dụng giữa núi rừng.

Bởi vậy, chuẩn bị những đồ dùng này cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Đông Phong Túy lấy từ trong bọc một cuộn dây thừng thật dài, đưa một đầu cho Lãnh Dạ.

Đầu kia buộc lên lưng mình.

Sau đó buộc cái bọc lên lưng.

Nói với Lãnh Dạ: “Nếu như, ngươi hi vọng Lạc Nhi còn sống, mong ngươi tạm thời quên hiềm khích giữa ngươi và ta.”

Lãnh Dạ lạnh giọng trả lời.

“Tuy ta và người có nhiều hiềm khích, nhưng chút ít này không đến mức để ta giết người. Người giúp ta cùng giết Hắc Ma lão quái, lại yêu Cổ Lạc Nhi sâu đậm, cho nên, ân oán lúc trước bỏ đi. Ta sẽ không tìm người gây rối nữa.”

“Không, còn một việc ân oán chưa xong.”

Đông Phong Túy xòe tay, vươn lên trước mặt Lãnh Dạ.

“Giao giải được tiêu hồn tán ra đây.”

Việc đã đến nước này, Lãnh Dạ không thể tiếp tục nói dối.

“Thật ra, Lạc Nhi không hề trúng độc. Trên đời này, không hề có vật nào tên là tiêu hồn tán, ta đưa Cổ Lạc Nhi uống, là Ngọc lộ kim phong đan, chỉ tốt cho nàng, không hề nguy hiểm.”

Đáp án này thật ngoài ý muốn, Đông Phong Túy ngẩn người.

Một lúc lâu, mới hỏi tiếp.

“Vậy nửa viên giải được lần trước thì sao? Đó là cái gì?”

Lãnh Dạ xấu hổ đáp: “Là một loại dược bổ khí ích thần, chỉ có lợi cho thân thể chứ không có hại.”

“Thật sự?”

“Thật sự. Ta đã lừa Cổ Lạc Nhi, lừa cả người.”

“Ồ khổn.”

Đông Phong Túy hung hăng đánh một quyền lên ngực Lãnh Dạ.

Không thèm nhìn y, nhảy vào trong nước, tiến vào khe đá, rất nhanh đã không thấy.

Lãnh Dạ xoa ngực đau buốt, chỉ có thể cười khổ.

Trêu đùa Đông Phong Túy lâu như vậy, hẳn chỉ tặng y một quyền, xem như là nhẹ rồi.

Y tuyệt đối tin tưởng, nếu không phải vội vã đi cứu Cổ Lạc Nhi, Đông Phong Túy nhất định sẽ đánh với y một trận.

Dây thừng dưới chân nhanh chóng di chuyển trong nước, Lãnh Dạ vội nắm lấy dây thừng, để nó di chuyển chậm hơn, ổn định một chút.

Thủ hạ của Đông Phong Túy nghe tin chạy tới.

Không thấy Đông Phong Túy, đầu lĩnh Cao An hỏi rõ tình hình, rồi không nói lời nào, lặng yên giúp Lãnh Dạ kéo chặt dây.

Thủ hạ còn lại cũng không nói năng gì, lặng yên nắm lấy dây thừng.

Dây thừng từng chút một di chuyển vào trong nước.

Đây là một cuộn dây thừng rất dài rất dài.

Nhưng độ dài của dây thừng cũng có hạn, cho đến khi toàn bộ dây thừng đã vào trong nước, Đông Phong Túy vẫn chưa có dấu hiệu quay về.

“Lãnh Dạ công tử, bây giờ nên làm gì?”

Cao An lo lắng hỏi.

Hoàng thượng nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thiên hạ này có lẽ đại loạn.

Lãnh Dạ nghĩ nghĩ, quyết đoán nói: “Kéo về hần.”

Đoàn người vừa dùng lực, bắt lấy dây thừng kéo trở về.

Bọn họ kéo hết sức, hiển nhiên, Đông Phong Túy không hề đồng ý với cách làm này, kháng nghị trong nước.

Lãnh Dạ mặc kệ hấn, vẫn tiếp tục kéo lại.

Một cuộn dây thừng dài như vậy đều dùng hết, khiến y lo lắng.

Đông Phong Túy hiển nhiên không đầu lại được nhiều người như vậy, dây thừng cứ từng chút từng chút thu trở về.

Thế nhưng, mới kéo không bao lâu, dây thừng bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Lãnh Dạ cùng bọn Cao An không phòng bị, dùng sức quá mạnh, ngã nhào trên đất.

Lãnh Dạ thấy không ổn, ngoảnh về phía trong hang kêu to.

“Đông Phong Túy, người không thể tùy hứng, phải chú ý an toàn.”

Nhưng trong động chỉ có tiếng nước chảy, tuyệt nhiên không nghe thấy Đông Phong Túy đáp lại.

Dây thừng nằm trong làn nước, đang đưa theo dòng nước chảy.

Lãnh Dạ bắt lấy dây thừng kéo trở về.

Dây thừng rốt cuộc bị kéo về, nhưng đầu bên kia không còn buộc Đông Phong Túy.

Vết đứt của dây rất đều, không giống lúc trước, giống như bị lưỡi dao hoặc lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt.

Điều này chứng tỏ, dây thừng nhất định đã bị Đông Phong Túy cắt đứt, không phải bị kéo mạnh mới đứt ra.

Đông Phong Túy nhất định không muốn bị kéo lại, ở trong nước nhất thời không tháo được dây thừng, dưới tình thế cấp bách, mới cắt đứt nó.

Lãnh Dạ nhìn vết cắt trên dây, trong lòng xúc động cực điểm.

Nghề của y là giết người, sinh tử với y mà nói, tựa như việc ăn cơm ngủ nghỉ thường ngày.

Mà bây giờ, y chợt nghĩ tới ý nghĩa của sinh và tử.

Cao An đang khẩn cấp bố trí nhân thủ vào động tìm Đông Phong Túy.

Lãnh Dạ không nói tiếng nào, ùm một tiếng nhảy xuống nước, bơi vào trong động.

Sợ hãi quay đầu chưa bao giờ là phong cách của y.

Trong động cực kỳ tối tăm, chỉ có vài tia sáng yếu ớt.

Lãnh Dạ tiến vào trong động một lúc, đôi mắt dần thích ứng với bóng tối, có thể mơ hồ trông thấy tình hình trong động.

Sơn động rất hẹp, có nhiều chỗ thậm chí chỉ có thể miễn cưỡng qua được một người.

Nhiều chỗ, nước gần như tràn lên chớp động, người ở dưới nước phải bơi lên một đoạn mới lộ đầu lên được.

Lãnh Dạ càng bơi càng khâm phục Đông Phong Túy, địa hình phức tạp như vậy, hấn vẫn còn kiên trì đi tiếp.

Lại bơi qua một đoạn đường, giữa động rộng mở trong sáng.

Y tiến vào một hang động đá vôi rộng lớn.

Trên tảng đá trong đó có một đoạn dây thừng treo thông một bên.

Lãnh Dạ đi qua, cầm dây thừng lên, y nhận ra, đây chính là đoạn dây thừng vừa mới buộc lên lưng Đông Phong Túy.

Nói như vậy, vừa rồi Đông Phong Túy đã bơi đến vị trí này, sau đó cắt dây thừng tiếp tục tìm Cổ Lạc Nhi.

Như vậy, hấn bây giờ đang ở đâu?

Lãnh Dạ dò xét xung quanh.

Trong động đá vôi không có ai, chỉ chia thành hai nhánh sơn động.

Trong đó một sơn động có mặt nước yên ả, đại khái bên trong chỉ là đường cùng.

Lãnh Dạ lo lắng, vẫn bơi một vòng vào trong sơn động đó.

Quả nhiên là một sơn động phong kín.

Khi Lãnh Dạ trở lại động đá vôi, Cao An dẫn theo mấy tên thủ hạ đã ở đó.

“Thấy Đông Phong Túy chưa?” Lãnh Dạ hỏi.

Cao An lắc đầu.

“Chưa, chưa tìm được.”

“Ừ, chúng ta sang bên kia đi tìm thử xem.”

Lãnh Dạ dẫn theo đám người Cao An, dọc theo nước chảy khá xiết là một lối bơi được ra ngoài.

Lúc này sơn động hết sức rộng rãi bằng phẳng, không bao lâu, bọn họ đã bơi ra bên ngoài sơn động.

Hóa ra, đây là một đường tắt ngang qua sơn động.

Ngoài động là bên kia mặt núi.

Nước sông chảy dọc theo hà đạo, rót vào trong một hồ nước thật lớn.

Xa xa, bọn họ đã nhìn thấy Đông Phong Túy đang tìm kiếm bên hồ.

Đám người Lãnh Dạ vội đuổi theo hẩn.

Hỏi: “Chưa tìm được Lạc Nhi?”

Đông Phong Túy không trả lời, liếc qua Cao An.

Phân phó nói: “Tập trung toàn bộ mọi người ở Ma thiên nhai đến đây, tìm kiếm nương nương. Phái một người đi báo cho châu phủ cùng quân doanh gần đây, yêu cầu bọn họ phái người qua đây.”

“Vâng.”

Cao An đáp lại.

Vừa mới xoay người, lại nghe thấy Đông Phong Túy bổ sung một câu.

“Có thể điều động thì điều động hết toàn bộ đến đây.”

“Vâng.”

Cao An không dám chậm trễ, đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Hẩn là một trong những người Đông Phong Túy bí mật huấn luyện, đảm đương sứ mệnh đặc biệt.

Từ trước đến nay đều hiểu tính cách Đông Phong Túy không muốn làm quá.

Hôm nay, vì tìm kiếm nương nương, hoàng thượng lại muốn làm to chuyện, kinh động toàn bộ nơi này.

Thật sự quá bất thường.

Lãnh Dạ vỗ vỗ vai Đông Phong Túy.

“Thủ hạ của Hắc Ma lão quái cứ để ta xử lý, người không cần quan tâm.”

Đông Phong Túy gật gật đầu.

Thần sắc đau đớn nhìn hồ nước trước mặt.

Hồ nước rất lớn, nếu như Cổ Lạc Nhi thật sự ở trong hồ, chỉ bằng sức lực của hẩn, tuyệt đối không thể tìm được nàng.

Hồ nước rất yên ả, nhưng ai biết dưới vẻ yên ả này, đã nuốt vào bao nhiêu thứ.

Đông Phong Túy phảng phất nhìn thấy cảnh Cổ Lạc Nhi cùng hắc bơi thuyền trên Kính Hồ trong hoàng cung hai tháng trước.

Nụ cười của nàng cứ dập dờn trong hồ nước, hồ nước dần dần thay đổi.

Biến thành hồ nước trước mặt.

Mà Lạc Nhi nàng dường như nằm ở đáy nước giá lạnh.

Gương mặt trắng bệch, bất lực nhìn hắc.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy cúi đầu gọi.

Lần đầu tiên, hắc cảm thấy bản thân vô dụng như vậy.

159. Chương 161: Thu Diệp Sơn Trang

Từ trước đến nay mọi việc đều nằm trong tay hắc, giờ phút này bất lực như vậy, ngay cả người mình yêu cũng không cứu được.

Hắc thà rằng làm một hoàng đế lười, không, ngay cả hoàng đế cũng không phải.

Hắc chỉ là một người bình thường, không phải quản chuyện Hắc Ma lão quái, không cần lo cho bá tính thiên hạ.

Lạc Nhi nàng cũng không cần phải học võ công, bọn họ chỉ cần vui vui vẻ vẻ ở bên nhau là được.

Có mệnh lệnh của Đông Phong Túy, châu phủ cùng quân doanh gần đó rất nhanh được triệu tập với số lượng nhân mã và phương tiện vô cùng lớn.

Đem đầy hồ lật ngược lên trời, ngay cả hạ lưu cũng tìm khắp, nhưng thủy chung vẫn không tìm được Cổ Lạc Nhi.

Ba ngày trôi qua, Đông Phong Túy suy sụp ngồi bên hồ.

Lãnh Dạ sau khi sắp xếp nhân thủ đi xử lý thể lực còn sót lại của Hắc Ma lão quái, cũng một mực đứng ở bên hồ tìm kiếm Cổ Lạc Nhi.

Y đứng bên cạnh Đông Phong Túy, tâm tình so với hắc cũng không khác bao nhiêu.

Chiều theo cách Đông Phong Túy tìm kiếm, ngay cả cây kim cũng có thể mò ra.

Đông Phong Túy suy sụp nói: “Lãnh Dạ, ta nhớ Lạc Nhi đã nói qua, ta cũng một trong những nhiệm vụ của ngươi, ngươi hãy hoàn thành nhiệm vụ của ngươi đi.”

Lãnh Dạ không đáp.

Đông Phong Túy cười khổ.

“Ngươi lo lắng một chiêu không giết được ta, từ nay về sau phải bảo vệ an toàn cho ta sao? Ngươi yên tâm đi, ta tuyệt đối không phản kháng.”

Lãnh Dạ ngồi xuống bên cạnh hắc.

Y không hề lo không giết được Đông Phong Túy.

Ba ngày nay, Đông Phong Túy không ăn không uống, chỉ sợ còn tiếp tục như vậy, không cần y động thủ Đông Phong Túy cũng mất mạng.

“Đông Phong Túy, không phải ta sợ không giết được ngươi, mà là, ngươi căn bản không phải nhiệm vụ của ta.”

“Thế ư.”

Đông Phong Túy hồ hững trả lời.

“Phải.”

Lãnh Dạ nhìn mặt hồ, trên mặt hồ che kín thuyền, trong hồ nước đều là người.

“Biết vì sao ta phải bức Lạc Nhi thăm dò lai lịch của ngươi không? Bởi có người muốn để ta tiếp nhận nhiệm vụ ám sát ngươi, mà ta lại nghi ngờ ngươi là Đạp Tuyết công tử, cho nên ta nhất định phải truy tìm rõ ràng.”

“Biết rồi thì thế nào, không biết thì thế nào?”

Đông Phong Túy cũng nhìn qua mặt hồ.

Trong miệng máy móc hỏi Lãnh Dạ, khẩu khí vẫn hững hồ như cũ.

Hắn hiện giờ không quan tâm những việc này.

Lãnh Dạ đáp: “Bởi vì, ta biết rõ, Đạp Tuyết công tử là một người chính nghĩa.”

“Nếu như ngươi là Đạp Tuyết công tử, chứng tỏ ngươi là người tốt, ta sẽ không ám sát ngươi.”

Có lẽ, cũng không ám sát được.

Lãnh Dạ cực không tình nguyện thầm bổ sung một câu.

“Chính nghĩa?”

Đông Phong Túy tự giễu mà cười.

“Ta lại hi vọng ta chẳng phải chính nghĩa, như vậy Lạc Nhi sẽ không gặp phải độc thủ của Hắc Ma lão quái.”

“Ngươi có thể sao? Ngươi sẽ mặc kệ Hắc Ma lão quái tàn sát bừa bãi sao?”

“Trước kia ta sẽ không, nhưng hiện giờ sẽ có. Ta không cần phải chính nghĩa cái quái gì, ta chỉ muốn Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy đột nhiên không kiềm chế được nhảy người lên, giật phăng vạt áo để lộ lồng ngực, đối diện Lãnh Dạ.

Khàn giọng kêu.

“Nếu ta chỉ là hoàng đế mọi việc đều không đếm xỉa, ngươi sẽ ám sát ta, đúng không? Ta không phải Đạp Tuyết công tử, ta chỉ là Đông Phong Túy, ngươi tới ám sát ta đi.”

Lãnh Dạ chậm rãi lắc đầu.

“Ngươi là Đông Phong Túy, nhưng ngươi cũng không phải là hoàng đế không quản đến mọi sự. Ngươi không muốn biết là ai mời ta ám sát ngươi?”

“Ta không muốn biết.”

Đông Phong Túy thần sắc vẫn không kiềm chế được.

Hắn không còn tâm tình để ý tới việc này.

Lãnh Dạ thở dài.

“Mặc kệ ngươi có muốn biết hay không, ta vẫn phải nói cho ngươi biết. Là hoàng đế Tê Hà quốc.”

Đông Phong Túy cười lạnh.

“Ngươi cũng là người Tê Hà quốc, vì sao ngươi không ám sát ta? Ngươi muốn làm phản đồ?”

Lãnh Dạ kinh ngạc.

“Người đã biết ta là ai?”

Đông Phong Túy không khách khí nói: “Người có thể dò hỏi lai lịch của ta, ta cũng có thể điều tra lai lịch của người.”

Ánh mắt Lãnh Dạ bỗng nhiên trở nên băng lãnh.

“Người đã biết ta là ai, nên hiểu được, hiện giờ ta là ta, không có quan hệ với bất cứ kẻ nào. Ta không phải người Tê Hà quốc, cũng không phải người của Vô Ưu quốc.”

“Đúng, người chỉ là sát thủ. Là sát thủ, phải nhờ vào việc giết người để kiếm tiền.”

“Nhưng ta sẽ không lấy tiền tài bất nghĩa.”

“Không phải là tiền tài bất nghĩa. Người muốn bao nhiêu tiền? Ta cho người thêm một phần lễ kim, cộng thêm Tê Hà quốc, giết ta, người có thể lấy được hai khoản thù lao. Người giết ta đi.”

Giọng nói của hắn rất lớn, người xung quanh đều nghe thấy được.

Tất cả mọi người sợ đến choáng váng.

Đồng loạt quỳ xuống, quỳ rạp trên đất.

“Hoàng thượng, không được đâu.”

“Lãnh Dạ công tử, người không thể làm như vậy.”

Lãnh Dạ cười khở lắc đầu.

“Đông Phong Túy, ta biết nỗi khổ trong lòng người, ta cũng không chịu nổi. Nhưng bây giờ vẫn chưa tìm được Lạc Nhi, người vẫn không được từ bỏ hi vọng.”

Đông Phong Túy suy sụp quỳ rạp xuống đất, hai tay nắm lấy cổ đại ben hồ.

Khẽ gọi: “Lạc Nhi, nàng đang ở đâu?”

Lãnh Dạ đã suy nghĩ thật lâu, Đông Phong Túy hiện giờ, nhất định cần phải có một chỗ để phát tiết.

“Đông Phong Túy, Hoàng đế Tê Hà muốn ta ám sát người, chính là muốn thừa dịp thời điểm Vô Ưu quốc hỗn loạn, tấn công Vô Ưu quốc.”

Đông Phong Túy không trả lời.

Lãnh Dạ còn nói: “Thực ra, hắn đã có dã tâm này, cho dù không ám sát được người, hắn cũng vẫn sẽ tấn công đánh Vô Ưu quốc.”

Đông Phong Túy vẫn không trả lời.

“Nói không chừng, hiện giờ hắn đã ở biên cảnh chuẩn bị tốt, chuẩn bị tấn công Vô Ưu quốc rồi.”

Lời này của Lãnh Dạ cũng không phải đe dọa.

Từ sau khi hoàng đế Tê Hà phái người đến tìm y để ám sát Đông Phong Túy, y đã biết mục đích đen tối của hắn.

Vì vậy âm thầm phái người đến Tê Hà quốc dò la tin tức.

Theo y được biết, Tê Hà quốc quả thực có ý định tấn công Vô Ưu quốc.

Đông Phong Túy không hề quan tâm đến lời của Lãnh Dạ.

Chỉ cúi đầu gọi: “Lạc Nhi.”

Lãnh Dạ túm lấy cổ áo hắn, xách hắn lên.

Lớn tiếng nói: “Đông Phong Túy, người cho rằng, Lạc Nhi sẽ yêu một tên bỏ đi chỉ biết tìm đến cái chết, không để ý đến thiên hạ đại nghĩa à?”

Lời của y, giống như cảnh tỉnh, hoàn toàn đánh tỉnh Đông Phong Túy.

Thoáng chốc, mỗi một kỷ niệm khi ở chung với Cổ Lạc Nhi, rõ rệt xuất hiện trước mắt hắn.

Khi Lạc Nhi vẫn cho rằng hắn là một tên hoàng đế lười, đối xử với hắn cực kỳ khinh thường.

Cho đến khi Đông Phong Linh giả bệnh, hắn bị ép đi xử lý chính sự, nàng mới thay đổi cách nhìn về hắn.

Lãnh Dạ nói đúng, Lạc Nhi không thích kẻ vô dụng.

Nếu như Tê Hà quốc thật sự đánh Vô Ưu quốc, mà hắn lại buông trôi bỏ mặc, chỉ lo đắm chìm trong đau khổ của bản thân, Lạc Nhi nhất định sẽ coi thường hắn.

“Người nói rất đúng, ta không thể tìm đến cái chết.”

Đông Phong Túy ngẩng đầu, nhìn về nơi xa xôi.

Hắn dường như thấy được Cổ Lạc Nhi đang mỉm cười với hắn.

Mọi người xung quanh nghe thấy những lời này của hắn, tâm tình lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Đều đứng lên, ánh mắt cảm kích đều nhìn về phía Lãnh Dạ.

Ai nói Lãnh Dạ công tử là sát thủ máu lạnh?

Tin vịt, quả thực là tin vịt.

“Đúng, ” Lãnh Dạ vỗ vỗ vai Đông Phong Túy, “Chính là vì Lạc Nhi, người phải đến bảo vệ biên cương.”

Trong lòng lại thở dài một hơi.

Chết chính là việc quá dễ dàng, xong hết mọi chuyện.

Nhưng sống còn phải nhận lấy đau khổ, đau khổ kéo dài không bao giờ dứt, là một việc còn khổ hơn.

Vừa đúng lúc này, một sai sử cưỡi ngựa nhanh chóng chạy tới.

Vừa mới chạy vội tới trước mặt Đông Phong Túy, đưa lên một phong thư trước mặt hắn, liền hôn mê bất tỉnh.

Xem ra là băng qua một đoạn đường dài, đã chạy đến mức hư thoát*.

* triệu chứng hư thoát: Bỗng nhiên sắc mặt tối xám, môi tím tái, mồ hôi lạnh dính như cao, chân tay quyết lạnh, tâm quý, khí đoản, thở nhỏ, thần chí hôn mê, lưỡi nhợt hoặc tím tối, mạch vi muốn tuyệt.

Đông Phong Túy tiếp nhận thư, vừa bóc thư vừa phân phó.

“Mau cứu hắn.”

Thư từ tổng binh biên cảnh đưa tới.

Lãnh Dạ nói không sai, Tê Hà quốc quả nhiên đã tấn công Vô Ưu quốc.

Thế tấn công của Tê Hà rất mạnh, biên quan báo nguy, thỉnh cầu tiếp viện.

Đông Phong Túy hạ chỉ, mọi người tiếp tục tìm kiếm Cổ Lạc Nhi, chưa tìm được chưa dừng lại.

Đích thân hắn lại đi tới biên quan, ngự giá thân chinh.

Lãnh Dạ không đến biên quan.

Như y đã nói, y không phải người Tê Hà quốc, cũng không phải người Vô Ưu quốc, những việc tranh chấp chính trị này không liên quan đến y.

Y chỉ đồng ý thỉnh cầu của Đông Phong Túy, ở lại dưới Ma Thiên Nhai, tìm kiếm Cổ Lạc Nhi.

Bởi vì có y, Đông Phong Túy mới có thể tương đối yên tâm mà đi tới biên cảnh.

Đông Phong Túy phái thêm một người, đi tìm Nhiễm Sương công tử.

Nghe nói, bất luận bệnh có trầm trọng đến bao nhiêu, chỉ cần vẫn còn một hơi thở, Nhiễm Sương công tử có thể cứu sống được.

Có điều, không có ai biết Nhiễm Sương công tử ở nơi nào.

Không có ai biết Thu Diệp sơn trang bốn mùa tràn đầy lá úa trong truyền thuyết ở nơi nào.

Đương nhiên, càng không có ai biết, Thu Diệp sơn trang ở ngay tại một nơi không xa Ma Thiên nhai.

Cổ Lạc Nhi bị nội lực Hắc Ma lão quái đánh tổn thương, hôn mê bất tỉnh.

Rớt xuống vách núi.

May mà nàng rơi vào trong nước sông, may mà nước sông không sâu, cho nên không rơi đến bị thương.

Cổ Lạc Nhi rơi vào trong sông, bị nước sông va chạm, tỉnh lại.

Chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức khó nhin, muốn tìm cách lên bờ, hai cánh tay lại không có sức lực, không thể cử động được.

160. Chương 162: Hối Thế Gian Tình Ái Là Chi

Đành phải trôi theo dòng nước, tạt vào trong sơn động.

Nàng thân bất do kỷ bị dòng nước cuốn đi.

Trước khi vào sơn động, nàng trông thấy Đông Phong Túy từ trên cao nhảy xuống.

Muốn gọi hắn, nhưng vừa há miệng, liền uống phải một hớp nước lớn.

Trước mắt một mảng tối tăm.

Nàng đã chết rồi sao?

Cổ Lạc Nhi sợ hãi đến cực điểm.

Đông Phong Túy đang tìm nàng, nàng không được chết.

May thay, đôi mắt dần thích ứng được với bóng tối trong sơn động.

Nàng nhìn rõ ràng, nàng chưa chết, nàng chỉ rơi vào trong một sơn động.

Cổ Lạc Nhi bị dòng nước đẩy tới một động đá vôi rộng lớn, sau đó bị đưa vào sơn động phong kín mà Đông Phong Túy cùng Lãnh Dạ đã xem qua trước đó.

Có điều, bọn họ không biết, khi Cổ Lạc Nhi bị dạt tới, sơn động chưa bị phong kín.

Phía dưới nó, có một cửa động.

Cổ Lạc Nhi khó khăn lắm mới được vách động ngăn trở, ngừng lại.

Nàng định rằng kiên trì chờ đợi.

Đông Phong Túy đi tìm nàng, nhất định hắn sẽ vào sơn động, nhất định có thể tìm được nàng.

Chỉ là, dưới lòng chân chợt có một dòng lực thật lớn kéo nàng lại, muốn hút nàng vào.

Cổ Lạc Nhi dùng hết sức lực toàn thân dẩy dụa.

Nàng không biết phía dưới có cái gì.

Nhưng nàng biết, nàng không thể bị cuốn vào dưới đáy.

Không thể hô hấp trong đáy nước, chắc chắn sẽ phải chết.

May mà bên cạnh có một mỏm đá nhô ra, Cổ Lạc Nhi dưới tình thế cấp bách, vươn tay ra. Nàng cố sức giơ cánh tay lên, bắt được một mỏm đá.

Nào đoán được mỏm đá kia thực chất bị nơi lỏng, bị nàng dùng lực bắt lấy, lại rơi xuống dưới.

Cổ Lạc Nhi cuối cùng không còn sức kháng cự, bị dòng lực dưới chân cuốn vào trong nước.

Dưới nước thì ra là một cửa động, Cổ Lạc Nhi theo nước chảy lao xuống.

Mà mỏm đá nàng kéo xuống, vừa đứng ngăn lại cửa động phía dưới vách động.

Bởi vậy, Đông Phong Túy và Lãnh Dạ đều không phát hiện ra cửa động phía dưới.

Còn tưởng rằng, đó là một đường cùng.

Cổ Lạc Nhi vốn đang bị thương nặng, lại bị sắc nước, lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Cổ Lạc Nhi từ từ tỉnh dậy.

Nàng còn chưa mở mắt, đã nghe thấy tiếng đàn réo rắt, thật êm tai.

Tiếng đàn rất hay, ca khúc cũng rất lạ, nàng chưa từng nghe qua.

Cổ Lạc Nhi khép mắt nghĩ, đây là nơi nào?

Nàng rõ ràng đã bị dòng nước cuốn đi, chẳng lẽ nàng đã chết, đây là tiên nhạc sao?

Suy nghĩ miên man, một lúc lâu mới cố gắng mở mắt.

Mở mắt, nàng nhìn thấy bầu trời xanh thăm thẳm.

Dưới bầu trời, là lá vàng phiêu diêu.

Suy nghĩ đầu tiên của Cổ Lạc Nhi, mùa thu đã đến, lá cây đều đã chuyển sang ủa vàng.

Chỉ là, điều này sao có thể ?

Rõ ràng trước khi nàng hôn mê là đầu mùa hạ, làm sao tỉnh dậy đã là mùa thu?

Nàng đã hôn mê bao lâu?

Nếu nàng đã hôn mê mấy tháng, Đông Phong Túy chắc hẳn sẽ lo lắng chết mất.

“Đông Phong Túy.”

Cổ Lạc Nhi gọi.

Đông Phong Túy đang gảy đàn sao?

Trước đây, nàng chưa từng nghe được nghe hần đánh đàn.

Hần rất lười, ngoại trừ nằm ngủ, chuyện gì cũng lười làm.

Bởi vì hần lười, nàng đã từng khinh thường, tức giận hần.

Nhưng mà, hiện giờ thật muốn nhìn dáng vẻ hần lười biếng nằm, nhìn đôi mắt ngái ngủ mê mông, nhìn nụ cười say lòng người của hần.

Tựa như hần sinh ra nên hưởng thụ loại cuộc sống này.

Không có ai trả lời nàng, tiếng đàn chỉ ngừng lại.

Cổ Lạc Nhi muốn đứng dậy, nhìn xem là ai đang gảy đàn.

Lại nghe được một giọng nói ôn hòa.

“Nằm xuống, đừng ngồi dậy.”

Giọng nói rất dễ nghe, nhưng cũng thật lạ lẫm, nàng chưa nghe qua bao giờ.

Cổ Lạc Nhi theo lời nằm xuống.

Không phải nàng nghe theo người này, mà là, nàng căn bản không động đậy được.

Toàn thân nàng không còn chút sức lực nào.

Chỉ cần hơi dịch chuyển, cơ bắp toàn thân tựa như bị dao cắt, đau đớn khôn cùng.

Vừa mới giật giật, có dòng nước lướt qua ngón tay.

Nàng vẫn nằm trong nước?

Bên tai lại vang lên giọng nói vừa rồi, lúc này gần lại, khoảng cách ngay bên cạnh nàng.

“Cô đang trọng thương, phải chữa thương trong được trì.”

(được trì: ao nước thuốc)

“Huỳnh là ai? Là huỳnh đã cứu ta?”

Cổ Lạc Nhi không thấy hấn, may là còn có thể nói chuyện.

Người nọ không trả lời.

Cổ Lạc Nhi lại hỏi: “Ta hôn mê đã bao lâu rồi?”

“Hai ngày.”

Mới hai ngày, nhưng lá cây làm sao úa vàng thế kia?

Cổ Lạc Nhi chợt nhớ đến truyền thuyết kia.

Lá vàng bốn mùa, thần y chữa bệnh.

“Huỳnh là Nhiễm Sương công tử?” Cổ Lạc Nhi ghen ngào hỏi.

Vận khí của nàng tốt như vậy?

Bị trọng thương, lại gặp được thần y Nhiễm Sương công tử thần bí khó lường?

Mà Nhiễm Sương công tử trong truyền thuyết tính cách vô cùng cổ quái lại chịu chữa thương cho nàng?

“Cô nương rất thông minh.”

Khẩu khí Nhiễm Sương công tử nhàn nhạt trả lời.

Hắn quả nhiên là Nhiễm Sương công tử.

Cổ Lạc Nhi thật muốn quay đầu lại nhìn xem hắn có dáng dấp như thế nào.

Tam công tử giang hồ trong truyền thuyết, nàng đã gặp được hai người.

Đạp Tuyết công tử và Lãnh Dạ công tử tuấn mỹ đúng như trong truyền thuyết, hơn nữa võ công còn cao cường.

Tính tình, cũng không tệ lắm.

Sau khi biết Lãnh Dạ sẽ không tùy tiện tiếp nhận nhiệm vụ giết người, lại chứng kiến y bất chấp nguy hiểm tính mạng, lên Ma Thiên nhai tìm Hắc Ma lão quái tính sổ, thái độ Cổ Lạc Nhi đối với Lãnh Dạ đã chuyển biến 180 độ.

Nhiễm sương công tử nhất định sẽ không kém cạnh.

Lòng thích cái đẹp, lòng hiếu kỳ, ai cũng có mà.

Chỉ có điều, Cổ Lạc Nhi không thể động đậy.

Mà ngay cả mong muốn nho nhỏ quay đầu lại cũng không thực hiện được.

Chợt nhớ ra một thứ, Cổ Lạc Nhi sờ lên ngực.

Tay của nàng vừa lúc đặt gần ngực, cho nên chỉ cần di chuyển một chút, là đụng đến ngực.

Dịch chuyển nho nhỏ này, liên lụy đến vết thương trên người, đau đến mức nàng thiếu chút nữa kêu to.

Nhiễm Sương công tử đùa cợt nói: “Đã nói, mời cô đừng nhúc nhích.”

Cổ Lạc Nhi tức giận.

Tên Nhiễm Sương công tử này, tính tình đúng là cổ quái.

Người ta bị thương, hẳn không an ủi thì chớ, bộ dạng lại còn vui sướng khi thấy người gặp họa.

Chỉ là, so với tức giận, nàng còn kinh hãi hơn.

Cổ Lạc Nhi thất kinh hỏi: “Chậu hoa của ta? Hoa của ta? Đâu mất rồi?”

Nàng rõ ràng nhớ rõ, lúc giao chiến với Hắc Ma lão quái, nàng đã đặt mầm hoa kim quế Đông Phong Túy trồng ở vạt áo trong ngực.

Vì hoa non không lớn, chỉ dùng một chậu hoa nho nhỏ để chăm sóc.

Hoàn toàn có thể để được.

Bình thường, nàng đều đặt trong túi trên lưng ngựa.

Lần này cần cùng Hắc Ma lão quái giao chiến, nàng sợ con ngựa có thể bị thất lạc, cho nên mang theo bên người.

Thật ra, nàng không nỡ rời bỏ nó.

Nàng vốn định sau khi trở lại hoàng cung, sẽ trồng nó ở hậu viện Tử Tiêu cung.

Nàng rõ ràng nhớ rõ, lúc nàng ngã xuống sông, chậu hoa vẫn nằm trong ngực nàng.

Nhưng bây giờ, y phục vẫn còn nguyên vẹn, nhưng trong túi lại không có gì.

Hoa mất rồi.

Nhiễm Sương công tử hỏi: “Người rất để ý mầm hoa đó?”

“Đó là đương nhiên.”

“Vì sao?”

Cổ Lạc Nhi lý sở đương nhiên nói: “Bởi vì, nó là được người ta để ý nhất trồng cho ta.”

Nhiễm Sương công tử trầm mặc một hồi, đáp: “Chậu hoa vỡ rồi.”

“Còn hoa?”

Cổ Lạc Nhi thất thanh hoảng sợ hỏi.

Nước sông xiết như thế, hoa non lại yếu, không phải đã làm hỏng hoa non rồi chứ?

Nhiễm Sương công tử không đáp mà hỏi lại: “Nếu hoa bị dòng nước làm hỏng rồi, cô sẽ làm thế nào?”

Cổ Lạc Nhi không hiểu, Nhiễm Sương công tử sao lại hỏi về vấn đề này?

Nhưng vẫn cực kỳ chân thành trả lời: “Ta sẽ rất khổ sở, rất không nỡ.”

“Chỉ khổ sở, chỉ không nỡ thôi?”

Nhiễm Sương công tử truy vấn.

“Đương nhiên, bằng không còn có thể làm gì?”

Cổ Lạc Nhi thành thành thật thật trả lời.

Nhiễm Sương công tử trái ngược với ôn hòa khi nãy.

Ngữ âm lạnh lẽo nói: “Còn tưởng rằng ngươi là một nữ nhân trọng tình nghĩa, hóa ra cũng chỉ là người bạc tình quả nghĩa. Ta nhìn lầm người rồi.”

Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân, cùng với tiếng gió ù ù bởi thân thể di chuyển.

Nháy mắt đã rời xa.

Cổ Lạc Nhi kêu to: “Này, Nhiễm Sương công tử, huynh đừng đi. Ta còn phải nằm trong được trì này bao lâu? Khi nào thì mới có thể di chuyển đây?”

Nhưng Nhiễm Sương công tử không trả lời nàng.

Bên cạnh trở lại yên tĩnh, tĩnh đến mức chỉ có tiếng lá cây bị gió động cùng tiếng dòng nước lưu chuyển.

Cổ Lạc Nhi đành phải nằm ở trong nước.

Trong lòng không sao hiểu được, Nhiễm Sương công tử đang bị sao vậy?

Nàng đâu có nói sai cái gì, tại sao hắn phải tức giận?

Hoa non chết, chẳng lẽ nàng phải tự tử vì nó? Đông Phong Túy chết nàng tự tử còn nghe được.

Xì xì, mở quạ đen, Đông Phong Túy còn lâu mới chết.

Cổ Lạc Nhi âm thầm tự trách bản thân suy nghĩ lung tung.

Nghe khẩu khí Nhiễm Sương công tử, cây hoa non chắc hắn khó giữ được.

Cổ Lạc Nhi quả thật buồn bã một lúc.

Nàng nằm ở trong nước, cảm giác cả người đều ngâm trong nước, chỉ có đầu là nhô trên mặt nước.

Không có việc gì để làm, Cổ Lạc Nhi đành phải nhìn mây bay trên đầu, thấy chúng thay đổi thất thường.

Nhìn nhìn, tất cả đều biến thành Đông Phong Túy.

Hắn một thân bạch y, nhàn nhã thong dong như những đám mây này.

Aiz, Đông Phong Túy không tìm thấy nàng, không biết sẽ nóng nảy thành bộ dáng gì nữa.

Chỉ là, nàng làm thế nào lại chạy đến Thu Diệp sơn trang?

Cổ Lạc Nhi nhìn mây bay, mí mắt dần dần nặng nề, cuối cùng ngủ thật say giữa mùi thuốc.

Cổ Lạc Nhi nằm trong được trì ước chừng ba ngày.

Ba ngày chỉ là nàng tự tính ra.

Bởi vì, nàng ở trong được trì không thể động đây, chỉ có thể nằm.

Không biết là quá nhàm chán, hay do tác dụng của được tính, nàng cứ tỉnh lại ngủ, ngủ lại tỉnh.

Thời gian ngủ chiếm đa số.

Vừa mở mắt nhìn, là ban ngày.

Mở mắt lần nữa, lại là buổi tối .

Sau mấy ngày đêm luân chuyển, Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng miễn cưỡng có thể di chuyển.

Mấy ngày nay, nàng chưa gặp lại Nhiễm Sương công tử.

Từ ngày hắn tức giận bỏ đi, không hề trở lại được trì, mặc kệ bỏ lại Cổ Lạc Nhi.

Chỉ thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng đàn thấp thoáng, hình như khoảng cách rất xa.

Tiếng đàn đau buồn, khác xa với tiếng đàn ôn hòa như lúc nàng tỉnh dậy nghe được.

Mấy ngày nay, Cổ Lạc Nhi không ăn không uống nằm trong được trì, thật ra cũng không cảm thấy đói.

Hôm nay, Cổ Lạc Nhi thử nâng nâng cánh tay.

Tay chậm rãi vươn lên mặt nước, nàng cuối cùng cũng thấy được tay mình.

Tay ngâm trong nước vài ngày, chẳng những không biến dạng nhợt nhạt, ngược lại càng thêm trắng nõn mịn màng.

Thuốc này đúng là quá thần kỳ.

Nơi cánh tay dịch chuyển, cơ bắp vẫn có chút đau đớn, nhưng trong phạm vi nàng có thể chịu được.

Cổ Lạc Nhi thử lấy tay chống đỡ, chậm rãi ngồi dậy.

Nàng đang ngồi trong một cái ao.

Cái ao không lớn lắm, bên bờ ao được xây bằng bạch ngọc.

Nơi nàng nằm, là một phiến bạch ngọc, cao hơn chỗ khác một đoạn, giống như một chiếc giường được chế tạo đặc biệt.

Nước ao xanh biếc, trong vắt thấu đáy.

Trong nước ao bồng bênh rất nhiều thực vật kì dị, Cổ Lạc Nhi chưa từng nhìn thấy.

Chắc hẳn là dược liệu chữa thương cho nàng.

Hàng cây bên bờ ao, lá cây vàng óng ả phản chiếu trong nước, trông rất đẹp mắt.

161. Chương 163: Hối Thế Gian Tình Ái Là Chi 2

Cổ Lạc Nhi giương mắt đánh giá bốn phía.

Vừa nhìn, lập tức cả kinh đến ngất người.

Chỉ thấy xung quanh ao toàn bộ đều là cây, không biết cây gì, trên cây phủ đầy lá vàng.

Lá vàng tràn đầy trời đất, nguy nga như vậy.

Thật khác biệt so với lá vàng mùa thu nàng từng nhìn thấy, những lá vàng ở đây không có dấu hiệu yếu ớt sắp lìa khỏi cành, mà vẫn tản ra tràn trề sức sống.

Giống như bọn chúng sinh ra đã thế này.

Không phải vì già cỗi mới biến thành sắc vàng.

Cổ Lạc Nhi thử thăm dò, chậm rãi từ trong ao ngồi dậy, đứng người lên.

Thân thể vẫn có chút rã rời, có điều đi lại không thành vấn đề.

May mà hiện giờ tiết trời ôn ái, nàng mặc y phục ướt sũng, cũng không cảm thấy lạnh lắm.

Cổ Lạc Nhi lên bờ, nâng một chiếc lá vàng buông xuống trước mặt nàng nhìn kỹ.

Lá cây hiện lên sắc vàng óng ả, không có một tia tạp sắc, mượt mà đáng yêu.

Cổ Lạc Nhi không khỏi tấm tắc tán thưởng.

Đây đúng thật là xứng đáng với cái tên Thu Diệp sơn trang.

Trên mặt đất chỉ có một lối mòn, thông vào sâu trong rừng cây.

Đường mòn ấy hiển nhiên cũng đã được lát bạch ngọc.

Nếu không phải trên mặt đất trải khắp cây cối cao vút trời, Cổ Lạc Nhi xem chút nữa hoài nghi, toàn bộ sơn trang này chính là một viên bạch ngọc hoàn chỉnh được điêu thành.

Bởi vì, bên cạnh có một tiểu lương đình, hiển nhiên cũng được xây bằng bạch ngọc.

Nhìn theo phương hướng, đúng là nơi Nhiễm Sương công tử đánh đàn ngày đó khi nàng mới tỉnh lại.

Ngọc trắng, lá vàng, trời xanh, nước biếc.

Một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ.

Có điều, hiện giờ Cổ Lạc Nhi không có tâm tư để thưởng thức bức họa này, nàng muốn đi tìm Nhiễm Sương công tử.

Rừng cây rất sâu, lá cây rất dày, nhìn không tới điểm cuối.

Song Cổ Lạc Nhi không hề lo lắng, rừng cây cho dù sâu, cũng vẫn có điểm cuối.

Cổ Lạc Nhi dọc theo đường mòn đi vào, vào sâu trong rừng, đường mòn lại chia làm nhiều lối.

Cổ Lạc Nhi nhớ lại, phương hướng tiếng đàn khi nàng nằm trong được trì nghe được, liền lựa chọn một đường mòn trong số đó, đi về phía ấy.

Trong rừng gió ẩm hiu hiu.

Khi Cổ Lạc Nhi ra khỏi cánh rừng, y phục trên người đại khái đã khô.

Bên ngoài rừng, vẫn là lá vàng.

Chỉ có điều, cây cối tương đối thưa thớt.

Phía trước, lại là một tòa tiểu lương đình bằng bạch ngọc.

Trong tiểu lương đình, một vị nam tử hồng y tóc trắng quay lưng về phía Cổ Lạc Nhi.

Tay hắn chấp phía sau, nhìn về phía xa.

Phía trước là một vài vách đá thấp bé, bên ngoài vách đá, thấp thoáng có thể thấy được dãy núi mây mù lượn quanh.

Cổ Lạc Nhi đi đến bên ngoài lương đình.

Nàng còn chưa kịp bắt chuyện, Nhiễm Sương công tử đã mở miệng trước.

“Cô tới nhanh đấy.”

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Là ý gì?”

Nhiễm Sương công tử đáp: “Ta đang khen cô thông minh, còn biết đến nơi này có thể tìm ta.”

“Làm sao huynh biết ta không đi đường vòng?”

Cổ Lạc Nhi nhớ lại, đường nàng đi rất lâu mới đến nơi này, khoảng cách rất xa.

Thính giác của Nhiễm Sương công tử không có khả năng linh mẫn đến mức có thể nghe thấy động tĩnh nàng đi đường.

Nhiễm Sương công tử cười nhạo một tiếng.

“Cô đương nhiên không đi. Chiều theo thời gian cô tỉnh lại, có thể hành động, cô không có khả năng đi đường vòng. Bởi vì, thương thế của cô vừa khỏi, không thể triển được khinh công.”

Thì ra là thế.

Cổ Lạc Nhi thán phục không thôi.

Nhiễm Sương công tử này đúng thật là lợi hại.

Hắn có thể tính toán chính xác thời gian mình tỉnh lại, cùng với tốc độ mình đi đường.

Thần y đúng là thần y mà.

Cổ Lạc Nhi tán thưởng xong, nói lời cảm tạ với Nhiễm Sương công tử.

“Cám ơn huynh, Nhiễm Sương công tử. Nếu huynh không cứu ta, cái mạng này của ta không biết có thể nhặt về hay không.”

Nhiễm Sương công tử lạnh nhạt nói: “Cô không cần cảm ơn ta, là ta cứu lầm người.”

Một câu này thẳng thừng dập tắt lòng cảm kích của Cổ Lạc Nhi.

“Nhiễm Sương công tử, vì cái gì mà huynh có thành kiến với ta? Chỉ vì hoa non chết, ta chỉ khổ sở và không nữ, tình cảm dành cho nó không đủ sao?”

Nhiễm Sương công tử bỗng quay người lại, ánh mắt sắc bén quét về phía Cổ Lạc Nhi.

Trong mắt hắn, tức giận không thể nghi ngờ.

“Đương nhiên không đủ, vĩnh viễn không đủ.”

Cổ Lạc Nhi rút cuộc cũng thấy được hình dáng của Nhiễm Sương công tử.

Gương mặt tựa như bạch ngọc, không tì vết như bạch bích lương đình phía sau hắn vậy.

Mặc dù đang tức giận, vẫn vô cùng tuấn mỹ.

Khó trách có thể đứng vào một trong Tam công tử giang hồ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tuy tán thưởng thì tán thưởng, Cổ Lạc Nhi đối với lời hắn nói không hề vì tán thưởng dung mạo mà thay đổi quan điểm.

“Nhiễm Sương công tử, vậy huynh nói xem ta nên phải thế nào?”

Nhiễm Sương công tử ngẩn ngơ, đáp: “Hoa tại nhân tại, hoa vong nhân vong.”

Cổ Lạc Nhi không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Huynh quả nhiên muốn ta vì hoa tự tử?”

“Đương nhiên.”

Ánh mắt Nhiễm Sương công tử nhìn Cổ Lạc Nhi hiển nhiên mang theo ý khinh thị cùng xem thường.

Là trách nàng quá bạc tình quả ý đi.

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì, chính cô đã nói, nó được người cô để ý nhất trông vì cô.”

“Chỉ vì cái này?”

“Chẳng lẽ còn không đủ sao?”

Ặc, những người trong giang hồ thật đúng là xem sinh tử không đáng giá một xu.

Trong mắt Liễu Thúy Yên, vì một người mà chết chưa đủ khảo nghiệm tấm lòng thành, mà phải để cho hắn làm ruộng mới là khảo nghiệm chân chính.

Còn trong mắt Nhiễm Sương công tử, một người nếu không thể vì một gốc cây mà chết, nàng chính là người bạc tình quả nghĩa.

Nàng, nàng đầu óc lại không biết biến chuyển như thế nào?

Cổ Lạc Nhi ngây ngốc hỏi: “Ta tự tử vì hoa non mà chết, ta chết đi, hắn làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà hắn làm sao bây giờ?”

Nhiễm Sương công tử nhíu mày.

Nữ nhân này, bạc tình quả nghĩa thì bạc tình quả nghĩa đi, không thừa nhận thì thôi, còn phải lấy thêm có nữa.

Sớm biết như vậy mấy hôm trước hắn đã xách nàng từ trong được trì ra, ném ra khỏi Thu Diệp sơn trang luôn rồi.

Ngày đó, hần đang ở bên một dòng suối nhỏ thông sang Thu Diệp sơn trang phát hiện Cổ Lạc Nhi đang hôn mê, biết nàng bị nước cuốn tới đây.

Nhìn ra được, cơ thể nàng đang bị trọng thương.

Thu Diệp sơn trang chưa bao giờ cho phép ngoại nhân tiến vào, ý nghĩ đầu tiên của Nhiễm Sương công tử, chính là muốn ném Cổ Lạc Nhi ra khỏi đây.

Nhưng khi tay vừa chạm lên người nàng, tầm mắt hần chợt rơi vào trên ngực Cổ Lạc Nhi.

Lồng ngực của nàng, có một chậu hoa nho nhỏ.

Chậu hoa đã vỡ vụn, hoa non may mắn vẫn còn sống.

Tay Cổ Lạc Nhi lại gắt gao cầm lấy chậu hoa.

Nàng rất quan tâm cây hoa này.

Trong lúc nguy hiểm đến tính mạng, nàng vẫn nhất mực lo lắng cho chậu hoa, không đành lòng để nó bị thương tổn.

Tình cảm sâu sắc của Nhiễm Sương công tử hoàn toàn bị xúc động.

Hần ôm nàng đến bên được trì, đặt vào trên giường bạch ngọc giữa được trì.

Cũng căn cứ vào bệnh tình của nàng, phối chế được liệu trị thương vào trong nước.

Thậm chí còn đánh đàn hỗ trợ trị thương cho nàng.

Sau khi Cổ Lạc Nhi tỉnh lại, quả nhiên lập tức hỏi đến cây hoa.

Nàng còn nói, hoa này là bởi người nàng để ý nhất trồng cho nàng.

Điều này làm cho hần cảm thấy vui mừng.

Hần đã không nhìn lầm nàng, hần đã cứu đúng người.

Nhưng hần vạn lần không ngờ, lời nói kế tiếp của Cổ Lạc Nhi đã kích hần rất lớn.

Nàng lại còn nói, nếu như hoa chết, nàng chỉ khổ sở và không nở.

Khổ sở và không nở? Tính gì chứ?

Hoa non kia bị dòng sông va đập đến suýt chết, hần phải hao hết tâm tư mới làm cho nó khôi phục sức sống.

Mà nàng, lại cho hần một đáp án vô tình vô nghĩa như vậy.

Nhiễm Sương công tử lúc ấy tức giận thu đàn lại, quay đầu bước đi.

Nếu không, được hần đánh đàn trợ liệu, Cổ Lạc Nhi có thể khôi phục khả năng cử động trước đó một ngày.

Cổ Lạc Nhi nhìn ra ý khinh thị xem thường trong mắt Nhiễm Sương công tử.

Chỉ cảm thấy càng thêm không thể giải thích.

Đáp: “Chính là người trồng hoa tặng ta. Nếu ta vì hoa chàng trồng bị chết, ta chết theo nó? Nếu như vậy, ta đoán, chàng nhất định sẽ hối hận vì đã trồng tặng ta cây hoa này.”

Nàng càng nói, đôi mắt Nhiễm Sương công tử càng trợn lớn.

Cho đến khi nàng nói xong rồi, Nhiễm Sương công tử mới ấp úng hỏi.

“Cô đang nói, người trồng hoa tặng cô, hần chưa chết?”

“Đương nhiên chàng chưa chết. Huynh đừng có rửa chàng.”

Cổ Lạc Nhi tức giận nói.

Nhiễm Sương không tử không hề tức giận, sắc mặt ngược lại trở nên ôn hòa.

Hắn đang làm sao vậy?

Còn chưa biết rõ tình hình, đã tự tiện cho rằng người trồng hoa tặng nàng ấy đã chết?

“Hắn chưa chết, làm sao cô lại ôm khư khư hoa non ấy? Vì cô không thể gặp lại hắn sao?”

Cổ Lạc Nhi lần nữa sửng sốt.

Sự thay đổi của Nhiễm Sương công tử cũng thật nhanh quá.

Vừa rồi còn đang trách nàng không chịu tự tử vì một cây hoa, đảo mắt lại trách nàng sao lại ra sức che chở cây hoa ấy.

Hết sức buồn bực trả lời.

“Là chàng trồng, đương nhiên ta phải che chở. Về phần có thấy tìm được chàng không, chỉ cần huynh chịu nói cho ta biết lối ra khỏi Thu Diệp sơn trang, ta lập tức có thể gặp được chàng.”

Ày, trước mặt Nhiễm Sương công tử, nàng cũng không biết nên trả lời vấn đề thế nào.

Không biết phải trả lời thế nào mới hợp ý hắn.

Nhiễm Sương công tử ở trước bàn bạch ngọc trong lương đình ngồi xuống, đặt tay lên dây đàn.

Dặn dò: “Cô ngồi đi, ngồi yên và không được vận công chống đỡ.”

Cổ Lạc Nhi theo lời ngồi xuống.

Nàng không hiểu rõ ý của Nhiễm Sương công tử cho lắm, nhưng đoán được hắn đang muốn giúp nàng chữa thương.

Ngón tay thon dài của Nhiễm Sương công tử gảy một dây đàn, tiếng đàn réo rắt lại vang ở bên tai.

Cổ Lạc Nhi chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể đang theo tiếng đàn mà luật động.

Khi thì cao vút, khi thì thư hoãn.

Nàng một mực nhớ kỹ dặn dò của Nhiễm Sương công tử, không dám vận công chống đỡ, chỉ yên lặng chịu đựng.

Nói chịu đựng cũng không thỏa đáng lắm, bởi vì khí tức mới đầu có chút mạnh bạo, nhưng về sau làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Kết thúc một khúc.

Nhiễm Sương công tử ngừng đàn, nói: “Chữa thương hôm nay đến đây thôi.”

“Cám ơn huynh.”

Cổ Lạc Nhi trả lời theo bản năng.

Nàng cũng không biết có nên cảm tạ Nhiễm Sương công tử này hay không.

Hắn cứu người, đúng là giống lời đồn của mọi người, chỉ bằng yêu thích của bản thân.

Chỉ cứu người khi bản thân muốn cứu, chỉ cứu người mà hắn thấy thuận mắt.

Hắn không cần người khác cảm kích.

Nhiễm Sương công tử ôm đàn, quay đầu bước đi, cũng không dặn dò Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi chăm chú theo sau hắn.

“Cô đi theo ta sao?” Nhiễm Sương công tử không quay đầu mà hỏi.

Cổ Lạc Nhi đáp: “Huynh còn chưa nói cho ta biết đường ra khỏi Thu Diệp sơn trang.”

“Thương thế của cô còn chưa khỏi hẳn, tạm thời không thể đi ra ngoài.”

Cổ Lạc Nhi thử vận khí, khí tức tuy không trôi chảy cho lắm, không thể tùy tâm sở dục, nhưng hành động cũng không đáng ngại.

Thỉnh cầu nói: “Nhiễm Sương công tử, huynh có thể nói cho ta biết phương pháp chữa thương, hoặc tặng ta chút thuốc trị thương được không. Ta sẽ tự mình từ từ chữa.”

“Không được.” Nhiễm Sương công tử thẳng thừng từ chối.

“Vì sao? Nếu huynh không thể cho được, thì thôi vậy. Tự ta sẽ từ từ chữa thương.”

Cổ Lạc Nhi ngẫm nghĩ, mệnh nàng đã được nhặt về, về phần nội thương, chậm rãi điều dưỡng, chắc không phải vấn đề quá lớn.

Khẩu khí Nhiễm Sương vô cùng kiêu ngạo trả lời.

“Nhiễm Sương ta chữa bệnh cho người, sao có thể không chữa khỏi hoàn toàn cho người ấy? Bản thân cô không hiểu y lý, vạn nhất không điều trị tốt, chẳng phải đã phá hủy thanh danh của ta.”

Những người có bản lĩnh cao cường thường kiêu ngạo tự kỷ như vậy sao?

Cổ Lạc Nhi càng thêm buồn bực.

Oán giận nói: “Y thuật của huynh đã inh như vậy, nên có biện pháp để ta tự mình điều trị tốt.”

Nhiễm Sương công tử bị nàng khích một câu.

Không những không tức giận, ngược lại còn đồng ý với nàng.

“Cô nói rất đúng.”

Cổ Lạc Nhi thấy được hi vọng, vội vàng tiến lên hai bước, chạy vội tới trước mặt hắn.

Thỉnh cầu nói: “Nhiễm Sương công tử, huynh đã đồng ý? Có thể cho ta rời khỏi đây?”

Nhiễm Sương công tử lắc đầu.

“Vẫn không được. Cô bị Thôi tâm chưởng của Hắc Ma lão quái đả thương, lão dồn toàn lực của bản thân để phát ra chưởng này, nếu không phải cô có được công lực do rết máu hóa thành, đã sớm mất mạng. Cô phải ở lại Thu Diệp sơn trang, dưỡng thương ba tháng.”

Hắn không nói cho Cổ Lạc Nhi, mạng nàng treo lơ lửng.

Nếu như hắn phát hiện nàng chậm một chút, có lẽ ngay cả hắn cũng không cứu nàng được.

“Hả? Ba tháng?”

Cổ Lạc Nhi hét lên.

Ba tháng không tìm được nàng, Đông Phong Túy sẽ nôn nóng thành bộ dạng gì đây?

Hắn nhất định sẽ nghĩ rằng nàng đã chết.

Nhiễm Sương công tử liếc nàng một cái.

“Ba tháng là còn ngắn. Cô cho rằng, Hắc Ma lão quái dễ dàng đối phó như vậy sao?”

“Vậy, Nhiễm Sương công tử, huynh có thể giúp ta truyền một tin không?”

Cổ Lạc Nhi hi vọng.

“Tin gì? Truyền cho ai?”

“Chính là người đã trồng hoa tặng ta. Nếu chàng không tìm thấy ta, nói không chừng sẽ cho rằng ta đã chết, sẽ vì ta tự tử. Mà nếu như chàng chết, ta cũng sẽ vì chàng tự tử. Huynh sẽ không muốn chứng kiến, người huynh khổ sở cứu sống đảo mắt đã chết chứ?”

Cổ Lạc Nhi đương nhiên nhìn ra, Nhiễm Sương công tử là một người cực kỳ trọng tình nghĩa.

Bởi vậy, phải dùng tình cảm để lay động hắn.

Đương nhiên, tình cảm này cũng không phải giả dối, nàng nói bằng lòng chân thành.

Nhiễm Sương công tử không thể không tin.

Quả nhiên, Nhiễm Sương công tử bị lời của nàng làm xúc động.

“Đã vậy, ta sẽ giúp cô chuyển thư.”

“Thật tốt quá, cảm ơn huynh.”

Cổ Lạc Nhi cao hứng nhảy dựng lên.

Chỉ có điều, vừa mới nhảy lên một cái, liền đau đớn mà rớt xuống.

Thương thế của nàng quả nhiên vẫn rất nặng, chỉ nhảy một chút như thế, cũng khiến bản thân đau đến tối tăm mặt mũi.

Vừa rồi không vận động mạnh thì chưa cảm thấy, còn tưởng rằng thân thể đã khôi phục gần như bình thường.

162. Chương 164: Bóng Ma

Nhiễm Sương công tử cười nhạo một tiếng.

“Đã nói rồi, thương thế của cô chưa khỏe hẳn. Còn muốn vội vã ra ngoài nữa không?”

“Muốn thì muốn. Có điều, nếu huynh có thể giúp ta truyền tin, ta sẽ không lo lắng về chàng nữa, có thể an tâm dưỡng thương rồi.”

Nhiễm Sương công tử liếc nhìn nàng, hỏi: “Người nhận thư là ai?”

“Đông Phong Túy.”

“Đông Phong Túy?”

Nhiễm Sương công tử nhăn mày lại, trên mặt rõ ràng hiện ra thần sắc không vui.

“Hắn là hoàng đế? Hoàng đế đều là những tên hoa tâm, thiết thời cô tình thâm thắm thiết với hắn. Không sợ về sau hắn vứt bỏ cô?”

Cổ Lạc Nhi không muốn đôi co với hắn.

Cũng không biện bạch gì.

Từ xưa đến nay, hoàng đế hoa tâm, đây là sự thật.

Nghiêng đầu, cười cười hỏi: “Nếu như ta nói, chàng là Đạp Tuyết công tử? Huynh còn có thể cho rằng như vậy không?”

Đạp Tuyết công tử chính là Đông Phong Túy, là sự kiện náo động giang hồ gần đây nhất.

Chỉ có người không màng thế sự như Nhiễm Sương công tử mới không biết.

Bởi vậy, Cổ Lạc Nhi không cần thiết phải che giấu thân phận của Đông Phong Túy.

Nhiễm Sương công tử ngạc nhiên dừng bước.

Không thể tin hỏi: “Hắn là Đạp Tuyết công tử?”

“Đúng.”

Cổ Lạc Nhi mạnh mẽ gạt đầu.

Nhiễm Sương công tử trầm ngâm một hồi.

Đáp: “Vây được rồi, nếu hắc là Đạp Tuyết công tử, ta giúp cô truyền tin.”

Cổ Lạc Nhi phần khởi đi theo Nhiễm Sương tử đến thư phòng của hắc, muốn cầm bút viết thư.

Trong lòng cảm kích Nhiễm Sương công tử đến chết mất.

Cảm kích hiện tại, tuyệt đối là thành tâm thành ý, phát ra từ nội tâm, không chứa một tia tạp chất.

Nhiễm Sương nhận thư, lập tức rời khỏi Thu Diệp sơn trang đưa tin.

Cổ Lạc Nhi không thể thi triển khinh công, không cách nào đi theo hắc, đành phải thành thành thật thật ở trong Thu Diệp sơn trang chờ hắc.

Không nghĩ tới, Nhiễm Sương công tử rất nhanh đã trở về, vẻ mặt tức giận.

Tức giận ném thư tín trước mặt Cổ Lạc Nhi.

“Đã nói rồi, hoàng đế hoa tâm, không đáng tin cậy, thiết thòi cô còn nhớ tới hắc. Hừ, hắc không xứng làm Đạp Tuyết công tử. Đánh đồng với loại người này, làm vẩn đục thanh danh của ta.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Đông Phong Túy sẽ không nhanh như vậy mà thay lòng đổi dạ rồi chứ?

Nhiễm Sương công tử giận dữ trả lời.

“Cô bị trọng thương, hắc lại không tìm cô, mặc kệ sống chết của cô, chạy mất.”

Cổ Lạc Nhi mất mát hỏi: “Chàng không tìm ta sao?”

Trong lòng vẫn không tin.

Nàng rõ ràng nhớ rõ, ngày nàng rơi xuống sông, tận mắt nhìn thấy Đông Phong Túy không sợ nguy hiểm, từ trên dốc núi nhảy xuống tìm nàng.

Nhiễm Sương công tử hít vào một hơi, giống như đang bình phục bất bình trong lòng.

Sau đó mới nói: “Cũng không phải không tìm. Hắc chỉ tìm cô ba ngày, hôm nay, hắc đã không có ở Ma Thiên nhai, chỉ có Lãnh Dạ cùng thủ hạ của hắc đang tìm kiếm.”

“Thật không?”

Cổ Lạc Nhi lúc này không thể hoài nghi.

Nếu Nhiễm Sương công tử nói Đông Phong Túy vốn không đi tìm nàng, nàng không tin.

Nhưng hắc đã thừa nhận, Đông Phong Túy tìm nàng ba ngày, đã chứng minh, Nhiễm Sương công tử không gạt nàng.

Tâm ý Đông Phong Túy đối với nàng, chẳng lẽ không bằng Lãnh Dạ?

“Chỉ có Lãnh Dạ cùng những sát thủ Cô Hồng bảo đang tìm ta sao?”

Khi Cổ Lạc Nhi hỏi lời này, trong lòng có chút tự giễu.

Người trong Cô Hồng bảo là ai?

Sát thủ, sát thủ lãnh huyết vô tình.

Mà máu Đông Phong Túy so với sát thủ còn lạnh hơn.

Nhiễm Sương sững sốt một chút, đáp: “Không phải, Đông Phong Túy phái rất nhiều thủ hạ đi tìm cô. Nhưng bản thân hắc lại chạy mất dạng rồi.”

Tim Cổ Lạc Nhi chợt thoải mái hơn.

Đã nói rồi, Đông Phong Túy sẽ không mặc kệ vứt bỏ nàng.

“Huynh là nói, chàng phái thủ hạ, còn phái rất nhiều thủ hạ tìm ta?”

Dùng thân phận của Đông Phong Túy, hắn sẽ phải thủ hạ nào?

“Phải.” Nhiễm Sương đáp.

“Có những thủ hạ nào?”

“Sai dịch châu phủ gần đây, còn có quân đội quân doanh gần đây.”

“Có bao nhiêu người?”

Tim Cổ Lạc Nhi lại đang kích động.

“Chừng khoảng mấy nghìn người đi, hừ, sắp sửa khuấy đảo lật ngược hồ lên rồi.”

Cổ Lạc Nhi tức giận đứng lên, đem thư ném lại cho Nhiễm Sương.

“Này, Nhiễm Sương công tử, huynh đang cố tình trêu ta phải không? Cố ý muốn khiến ta đau lòng?”

Nhiễm Sương không hiểu hỏi: “Ai trêu cô? Ta không có rảnh vậy đâu.”

“Còn nói không phải?”

Cổ Lạc Nhi hùng hùm hổ hổ chất vấn.

“Đông Phong Túy là một người rất không muốn làm quá, cho nên chàng mới phải che giấu sự thật chàng là Đạp Tuyết công tử. Lần này chàng vì ta, phải nhiều người như vậy tới tìm ta, làm sao huynh có thể nói chàng không quan tâm đến ta?”

Nhiễm Sương công tử vốn không nghĩ tới điểm ấy.

Mê mang hỏi: “Vậy còn hắn? Hắn sao có thể bỏ lại mặc kệ cô?”

“Nhất định chàng đang có chuyện quan trọng.”

“Cô chắc chứ?”

“Đương nhiên. Thật ra, nếu chỉ có chàng ở đây, bằng sức một mình chàng, thì làm sao tìm được ta?”

Nhiễm Sương công tử nhìn Cổ Lạc Nhi một lúc thật lâu.

Hỏi: “Cô chưa từng nghi ngờ hắn, hắn sẽ phản bội cô?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ trả lời.

“Cũng không phải không có. Vừa rồi nghe xong lời huynh nói, ta đã tưởng rằng chàng phản bội ta. Sau này, ta sẽ không nghi ngờ chàng nữa.”

Nhiễm Sương công tử bỗng đi ra ngoài.

“Huynh đi đâu?”

Cổ Lạc Nhi ở phía sau lớn tiếng hỏi.

“Đi nghe tung tích của Đông Phong Túy.”

Nhiễm Sương công tử vừa trả lời, người đã biến mất không thấy đâu.

Chỉ là, rất nhanh hắn lại trở về Thu Diệp sơn trang.

Thần sắc có chút cô đơn.

“Làm sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi lo lắng hỏi.

Nhiễm Sương đi đến trước thềm bạch ngọc, nhìn về phía lá vàng vô bờ bến thở dài.

“Đông Phong Túy đến biên cảnh kháng địch. Theo Lân Dạ nói, hắn thiếu chút đã tìm đến cái chết, nếu không phải y nghĩ cách khích hấn đến biên cảnh kháng địch, nói không chừng hắn thật sự đã muốn chết.”

Cổ Lạc Nhi cả kinh thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên.

“Nhiệm Sương công tử, cầu huynh đưa ta ra ngoài, ta muốn đi tìm chàng.”

Đông Phong Túy thế mà định tìm đến cái chết.

Nàng không thể nán lại ở đây chữa thương nữa, nàng muốn đi tìm hân, để cho hân an tâm.

Nhiệm Sương thở dài: “Cô không cần phải gấp. Sau khi nghe Lãnh Dạ nói Đông Phong Túy muốn tìm đến cái chết, ta đã nói tình hình của cô cho y biết. Lãnh Dạ đã tự mình đến biên cảnh rồi.”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới thoáng yên lòng.

Nhiệm Sương buồn bã hỏi: “Lạc Nhi, cô nói xem, thế gian này tình là chi?”

Cổ Lạc Nhi chiếu theo lời nói và hành động của Nhiệm Sương suy đoán, quá khứ hân nhất định đã chịu tổn thương về tình cảm.

Thở dài: “Ta cũng không biết. Yêu một người, chính là một loại duyên phận, chuyện tình cảm, không thể nói rõ được.”

Nhiệm Sương trầm mặc.

Thật lâu sau, Cổ Lạc Nhi mới thỉnh cầu.

“Nhiệm Sương công tử, huynh có biện pháp nào có thể khiến ta nhanh chóng khôi phục không? Cũng không cần hoàn toàn khôi phục, chỉ cần đến mức ta có thể đi đến biên cảnh tìm chàng là được. Ta muốn để chàng tận mắt thấy ta, để chàng an tâm, sau đó ta lại để huynh trị liệu đến cùng, được không?”

Nhiệm Sương công tử đột nhiên trở nên cuồng nộ.

“Cô muốn dùng phương thức mau chóng? Vạn vật trên thế gian cũng phải tuân theo quy luật, cô lại muốn mau chóng?”

“Không có sao?”

Cổ Lạc Nhi thất vọng hỏi.

Nàng không lấy làm lạ sự giận dữ của Nhiệm Sương công tử, nàng đã quen việc hân hỉ nộ vô thường rồi.

Nhiệm Sương công tử cười lạnh.

Chỉ vào lá vàng ngay trước mắt, nói: “Trừ phi cô có thể làm lá vàng chuyển xanh, làm màu tóc bạc của ta trở nên đen lại.”

Cổ Lạc Nhi nhìn mái tóc màu bạc của Nhiệm Sương công tử cùng lá vàng trên cây, chợt nghĩ đến một câu.

Vị lão tiên suy. (>chưa già đã yếu)

Lá vàng tóc trắng, đều tượng trưng cho suy bại.

Mặc dù, lá vàng nhìn qua vẫn hừng hực sức sống.

Mặc dù, mái tóc bạc trên đầu Nhiệm Sương công tử, không những không ảnh hưởng đến hình tượng của hân, trái lại còn có thêm mị lực.

Nhưng dù sao chúng vẫn là biểu tượng của sự suy bại.

“Lá vàng và tóc bạc của huynh, không phải trời sinh đấy sao?”

Cổ Lạc Nhi thật cẩn thận hỏi.

Nàng có cảm giác, vấn đề này hình như đã chạm đến bí mật của Nhiệm Sương công tử.

Nhiệm Sương công tử trầm mặc, trên mặt hiện ra thần sắc đau đớn cùng cực.

Cổ Lạc Nhi không dám nói tiếng nào.

Bình thường, khi không đau, hân hờ ra là tức giận.

Hôm nay, chạm đến nỗi đau của hần, nàng sợ, sợ hần bạo phát.

Nhiễm Sương công tử trầm mặc thật lâu, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, mới chán nản thở dài.

Nói: “Không phải trời sinh . Đã từng, xảy ra một chuyện, trong một đêm ,lá xanh hóa vàng, tóc đen hóa bạc.”

Hần không nói cụ thể là chuyện gì, Cổ Lạc Nhi cũng không dám truy vấn.

Chỉ thử khuyên bảo.

“Nhiễm Sương công tử, chuyện quá khứ đã qua rồi, huynh dù sao cũng không thể sống trong bóng ma quá khứ.”

Nhiễm Sương công tử giễu cợt mà cười.

“Cô nói thật dễ dàng, nói để nó qua, là nó qua được sao? Rất nhiều việc, muốn quên là quên được sao?”

Gió đêm vắng vẻ.

Mái tóc dài màu bạc của Nhiễm Sương công tử phủ trên vai, tôn lên lá vàng cùng hồng y, thê diễm tuyệt mỹ.

Sơn trang yên lặng đến mức dị thường, yên lặng làm người ta hoảng sợ.

Cổ Lạc Nhi chợt phát hiện ra một chuyện kỳ quái.

Tuy Thu Diệp sơn trang cây cối um tùm, nhưng ngay cả một con chim nhỏ cũng không có, một tiếng côn trùng kêu vang cũng không nghe được.

“Nhiễm Sương công tử, trong sơn trang này không có chim chóc sao?”

“Không có. Chim chóc làm sao đến chỗ thế này?”

“Vì sao lại không đến?”

“Bởi vì, khắp nơi trong Thu Diệp sơn trang đều có độc.”

Thời điểm Nhiễm Sương công tử nói đến có độc, trong mắt chợt lóe lên vẻ oán độc.

Cổ Lạc Nhi nghe mà sởn tóc gáy.

Nhưng lập tức, thần sắc Nhiễm Sương công tử lại khôi phục sắc thường.

An ủi Cổ Lạc Nhi: “Cô yên tâm, thân thể của cô đã được ngâm trong dược trì, từ nay về sau sau, bách độc bất xâm.”

Cổ Lạc Nhi có chút xây xẩm.

Vận khí của nàng thế nào mà tốt như vậy?

Bị rết máu cắn, trùng hợp được Lãnh Dạ giúp nàng hóa độc, bỗng dưng có một thành nội lực.

Chạy trốn vào phía sau núi Cô Hồng bảo, gặp được Liễu Thúy Yên, học được một thân võ công xuất thần nhập hóa.

Hiện giờ, lại được Nhiễm Sương công tử cứu mạng, còn có được khả năng bách độc bất xâm.

Đúng rồi, nhắc đến độc, Cổ Lạc Nhi nhớ tới một việc đại sự.

Nàng bị Lãnh Dạ ép uống tiêu hồn tán, độc này có phải cũng đã bị dược trì hóa giải chăng?

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Nhiễm Sương công tử, ta trúng độc tiêu hồn tán, huynh có cách nào giải giúp ta không?”

Nhiễm Sương công tử nhú mày.

“Tiêu hồn tán nào? Trên người cô không trúng bất cứ loại độc nào cả.”

“Phải không?” Cổ Lạc Nhi kinh hỉ hỏi, “Có phải đã được dược trì của huynh giải rồi không?”

Nhiệm Sương công tử nói: “Ta không biết cô đang nói cái gì. Sau khi ta nuốt được cô, đã bắt mạch qua, trên người cô không hề trúng bất cứ loại độc nào.”

Cổ Lạc Nhi khó có thể tin hỏi: “Nhưng mà, Lãnh Dạ từng ép ta uống tiêu hồn tán. Y nói, độc này ba tháng sau phát tác. Tính theo, hiện giờ nên phát tác rồi.”

Nhiệm Sương công tử khẳng khái.

“Cô không hề trúng độc. Chỉ có điều, cô đã từng dùng ngọc lộ kim phong đan của ta.”

“Ta thật sự không trúng độc?”

Cổ Lạc Nhi cẩn thận nhớ lại dáng vẻ khi Lãnh Dạ ép nàng uống cái gì mà tiêu hồn tán kia.

Trên mặt y lạnh như băng, không thể nhìn ra tâm tư của y.

Nhiệm Sương công tử không kiên nhẫn nói: “Ta nói cô không trúng độc thì là không trúng, nói nhầm nhiều như vậy?”

Cổ Lạc Nhi bắt mãn bữu môi.

Tính khí Nhiệm Sương công tử và Lãnh Dạ đúng là xấu xa, so sánh với họ, Đông Phong Túy vẫn là tốt nhất.

163. Chương 165: Bóng Ma 2

Tuy rằng, hắn rất thích động tay động chân gì gì đó với nàng, nhưng hắn chưa từng làm vậy với những nữ nhân khác nha.

“Vậy, Nhiệm Sương công tử, huynh nói ta ăn cái gì mà ngọc lộ kim phong đan, vậy đó là loại dược gì ? Có thể tan trong rượu sao? Còn nữa, ta ăn khi nào?”

Nhiệm Sương công tử kéo tay Cổ Lạc Nhi qua để bắt mạch, lại khép mắt suy nghĩ một chút.

Sau đó trả lời.

“Cô đã dùng bốn tháng trước. dược hoàn ngọc lộ kim phong đan có màu đỏ, gặp rượu sẽ tan ra.”

Cổ Lạc Nhi tính tính, thời gian Lãnh Dạ cho nàng uống cái gì mà tiêu hồn tán, đúng là bốn tháng trước.

Bất tri bất giác, nàng tới thời không này đã hơn bốn tháng rồi.

Hóa ra, tên nhãi Lãnh Dạ đã lừa nàng.

Đáng giận.

Quả thật không thể tưởng được, y lãnh diện lãnh tâm, còn có thể điếm chút hài hước đen tối.

Biết mình không hề trúng độc, hơn nữa sau này sẽ không bao giờ trúng độc nữa, Cổ Lạc Nhi lảng lảng.

Mê man hồi lâu mới trở lại hiện thực.

“Cho cô.”

Nhiệm Sương công tử đưa một vật gì đó đến trước mặt Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi nhận lấy.

Thứ này kích cỡ nhang nhác giống khoai lang, giống như một loại thực vật thân củ.

“Đây là thứ gì?”

“Thứ dễ lấp đầy bụng.”

Bản thân Nhiễm Sương công tử cũng cầm một củ, lột bỏ da, bỏ vào trong miệng.

Cổ Lạc Nhi cũng học bộ dáng của hần, lột bỏ da, cắn một cái.

Vỏ của nó màu nâu sẫm, ruột bên trong lại trắng tinh như ngọc.

Cắn một miếng, bột bột mang theo vị ngọt, còn có chút mùi thuốc nhàn nhạt.

Sau khi nuốt xuống, miệng vẫn đầy dư hương, dư vị vô tận.

“Bình thường huynh đều ăn mấy thứ này lột da sao?”

“Phải. Nó có thể giúp cô tăng thêm công lực.”

Nhiễm Sương công tử nhàn nhạt trả lời, ăn một củ, đứng dậy đi vào trong nhà.

Đây là một gian nhà bạch ngọc, có ba gian gian phòng.

Cổ Lạc Nhi ở cửa ló đầu nhìn vào.

Chỉ thấy một trong số đó là phòng ngủ của Nhiễm Sương công tử, bên trong chỉ vờn vờn có một chiếc giường bạch ngọc cùng một cái tủ bạch ngọc.

Một gian khác là được phòng.

Từ phía trên tường, có rất nhiều ô vuông nhỏ bằng bạch ngọc, trong mỗi ô vuông đều để đầy chai chai lọ lọ.

Gian phòng cuối cùng chắc là để luyện công.

Bên trong có các loại khí giới cùng hàng loạt thư bản.

Cổ Lạc Nhi có cảm giác mãnh liệt, đây không phải ở nhân gian.

Vì sao nhân gian lại có nơi không nhuộm bụi trần thế này?

Nhiễm Sương công tử ngồi xuống giường bạch ngọc, nói : “Được phòng và phòng luyện công, cô tùy ý chọn lấy một mà ở. Sách có thể tùy tiện xem, nhưng được không được lộn xộn.”

Dứt lời, nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức luyện công.

Không để ý đến Cổ Lạc Nhi nữa.

Cổ Lạc Nhi không muốn nghỉ ngơi sớm, mấy ngày nay nàng đã ngủ rất nhiều, tinh thần còn rất tốt.

Ngồi một mình trước thềm bạch ngọc, chống cằm.

Đêm, quá yên tĩnh.

Chưa từng trải qua một đêm yên tĩnh như vậy.

Ngồi một lúc, chợt cảm thấy một loại bi thương đau khổ không rõ ập vào lòng.

Ngay cả tiếng gió thổi lá vàng, cũng giống như đang nức nở.

Cổ Lạc Nhi chưa từng trải nghiệm qua sầu não như vậy.

Đại khái là do hoàn cảnh đi.

Quay đầu lại nhìn Nhiễm Sương công tử đang ngồi ngay ngắn, Cổ Lạc Nhi có chút cảm thông.

Khó trách hần không thể thoát ra khỏi quá khứ, hần luôn tự giam mình phong bế ở nơi này, cứ một lần lại một lần nhắc nhở chính mình, nhớ lại quá khứ.

Có thể quên được mới là lạ.

Cổ Lạc Nhi cân nhắc, nàng cần phải đưa Nhiễm Sương công tử ra thế giới bên ngoài.

Phải để quãng đời còn lại của hần vượt qua nỗi bi thương này.

Coi như là để báo đáp ân tình hần cứu mạng mình, lại tặng ình năng lực bách độc bất xâm đi.

Cổ Lạc Nhi lẳng lặng ngồi ở trước thềm, cho đến khi Nhiễm Sương hoàn thành công việc.

Nhiễm Sương mở mắt ra, nhìn thấy Cổ Lạc Nhi trên bậc thềm, hơi ngạc nhiên.

“Lạc Nhi, vì sao cô không đi nghỉ?”

“Nhiễm Sương, ngày mai huynh đưa ta đến biên cảnh, được không?”

Nhiễm Sương chậm rãi lắc đầu.

“Chờ thương thế của cô tốt lên, cô hãy tự đi tìm hấn.”

“Nhưng mà, ta không nhìn thấy chàng, không thể an tâm dưỡng thương. Mà chàng không thấy được ta, lòng không yên, vạn nhất bị quân địch. . . . .”

Cổ Lạc Nhi không nói được nữa.

Nàng vốn đang lấy cớ để đưa Nhiễm Sương ra khỏi Thu Diệp sơn trang, nhưng vừa nói đến về sau, lại động chân tình.

Thật sự sợ Đông Phong Túy ngộ nhờ sơ suất. . . . .

Đao tiến trên chiến trường không hề có mắt.

Nhiễm Sương là người rất trọng tình nghĩa, nghe Cổ Lạc Nhi nói như vậy, rất cảm động.

Nhưng hấn vẫn nói: “Không được, thương thế của cô còn rất nặng.”

Cổ Lạc Nhi đứng dậy, đi tới cửa, nói khích hấn: “Bản lĩnh của huynh không phải rất lớn sao? Chẳng lẽ huynh không thể chữa trị trên đường cho ta?”

Nhiễm Sương vốn bình tĩnh lại trở nên nóng nảy.

“Bản lĩnh ta lớn sao? Nếu bản lĩnh ta lớn, năm đó cũng sẽ không phát sinh ra loại sự việc kia.”

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhiễm Sương không nói, nét mặt đau đớn.

Cổ Lạc Nhi không dám tiếp tục ép hỏi hấn.

Suy nghĩ, Nhiễm Sương từng nói, trong vòng một đêm, lá xanh hóa vàng, tóc đen hóa trắng.

Hấn còn nói, khắp nơi trong Thu Diệp sơn trang đều có độc.

Chẳng lẽ, là vì độc, mới khiến cho lá cây và tóc của hấn thay đổi màu sắc?

Thật lâu, Nhiễm Sương mới mệt mỏi nói: “Lạc Nhi, cô đi nghỉ đi. Ta sẽ mau chóng chữa khỏi thương thế cho cô.”

Cổ Lạc Nhi bình tĩnh khuyên giải.

“Nhiễm Sương, một mình huynh ở Thu Diệp sơn trang, cho dù đến già, chỉ sợ vẫn phải sống trong bóng ma quá khứ. Ta không biết trước kia huynh đã trải qua chuyện gì, nhưng ta biết, huynh cần phải ra khỏi Thu Diệp sơn trang, mới có thể quên quá khứ, bắt đầu lại một cuộc sống mới.”

Nhiễm Sương không kiên nhẫn nói: “Thu hồi lời nói cũ rích của cô đi, ta không muốn bắt đầu cái gì mà cuộc sống mới.”

Cổ Lạc Nhi bị chọc giận nói ra: “Vậy huynh không cần trị thương cho ta nữa. Ta không muốn để cho người chán chường trị thương cho ta, nếu tiếp tục ở nơi này, ta sẽ chết ngay mất.”

Dứt lời, liền đi về phía rừng cây.

Nhiễm Sương ở sau lưng nàng hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Ta muốn tìm đường ra ngoài.”

“Cô không tìm được đâu.”

Cổ Lạc Nhi biết hẳn nói thật.

Con đường ra khỏi Thu Diệp Sơn trang nhất định vô cùng bí ẩn, nếu không, sẽ chẳng chuyện không ai có thể tìm được Thu Diệp sơn trang.

Nhưng nàng mặc kệ.

“Không thử một lần làm sao biết được? Nói không chừng ta đã tìm ra được rồi. Nếu thật sự không tìm thấy, cùng lắm thì ta từ trên núi này nhảy xuống.”

Cổ Lạc Nhi đã biết sơ sơ tình hình của Thu Diệp sơn trang.

Hẳn là nó nằm trên một đỉnh núi.

Bốn phía chóp núi được một vòng nham thạch vây quanh, chặn hết tầm nhìn ngoài núi.

Nếu như nàng có thể trèo lên những vách đá này, nói không chừng thật sự có thể nhảy xuống.

Thu Diệp sơn trang này, tiến vào thì khó, nhưng ra ngoài có lẽ dễ hơn.

Nhiễm Sương gầm lên: “Cổ Lạc Nhi, cô đứng lại.”

Cổ Lạc Nhi làm thinh.

Mắt thấy bóng dáng nàng biến mất trong rừng cây, Nhiễm Sương căm tức đứng lên, đuổi theo.

“Cổ Lạc Nhi, cô không muốn sống nữa phải không?”

Cổ Lạc Nhi nói: “Ta ở đây nơi này, cũng sẽ bị ngạt chết. Nếu ta không được gặp chàng, cũng lo lắng mà chết. Dù sao cũng chết, còn không bằng thử cách nhảy xuống núi.”

Nhiễm Sương gắt gao trừng mắt nàng.

Cổ Lạc Nhi không chút sợ hãi nhìn lại hẳn.

Kiên định trong mắt không thể nghi ngờ.

Hai người dùng mắt đấu tranh ước chừng khoảng nửa nén hương, cuối cùng Nhiễm Sương cũng đầu hàng.

Căm hận nói: “Ta đã nói rồi, nếu cô muốn ra ngoài, trừ phi làm cho lá vàng đổi xanh, tóc trắng đổi thành đen. Nếu cô có quyết tâm lớn muốn gặp hẳn như vậy, hãy thử làm được hai điểm này đi.”

Cổ Lạc Nhi nghe khẩu khí của hẳn đã có chút buông lỏng, trong lòng mừng thầm.

Hỏi: “Ta phải làm thế nào mới làm được hai điều này?”

Nhiễm Sương bỏ lại một câu.

“Đó là chuyện của cô.”

Xoay người định trở về.

Cổ Lạc Nhi ở phía sau hẳn kêu to: “Ta đâu phải đại phu, lại không hiểu về dụng độc, ta làm sao biết nên làm thế nào?”

Nhiễm Sương đứng lại.

Trầm mặc một hồi, nói: “Nước trong được trì chữa thương cho cô có thể tẩy độc trên đất. Cô hãy thử dùng nước tưới cây xem.”

“Vậy mà không nói sớm.”

Cổ Lạc Nhi trở lại phòng chế thuốc, tìm một đôi thùng gỗ, mang ra ngoài.

Nhiễm Sương chế thuốc cần dùng đến nước, bởi vậy mới có dụng cụ đựng nước.

Nhiễm Sương vẫn đứng chỗ cũ, lặng yên nhìn Cổ Lạc Nhi xách thùng, không chút do dự đi qua trước mặt hẳn.

Hướng phía được trì đi đến.

Trong mắt hắn, là ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Cổ Lạc Nhi không để ý đến Nhiễm Sương, chỉ tự xách thùng, đến bên cạnh được trì lấy nước.

Sau khi lấy được nước, tưới xuống từng cây từng cây một.

Trong bóng tối, nàng không rõ màu sắc lá cây có biến đổi hay không.

Không phải chưa từng hoài nghi lời Nhiễm Sương nói.

Nếu có thể đơn giản đổi màu lá vàng như vậy, vì sao trước kia hắn không thử làm?

Chẳng lẽ trong lòng hắn thật sự muốn giữ lại rừng lá vàng này?

Chỉ có điều, nàng mặc kệ Nhiễm Sương nói thật hay chỉ đang trêu nàng.

Nàng vẫn sẽ nghiêm túc chăm chỉ mà tưới nước.

Nàng muốn dùng tấm lòng thành để cảm hóa Nhiễm Sương.

Thương thế Cổ Lạc Nhi còn chưa khôi phục, vừa dùng lực toàn thân đã đau buốt, nhưng nàng vẫn cắn răng kiên trì.

Dù sao, có một thần y ở đây, tính mạng của nàng sẽ không gặp nguy hiểm.

Chỉ có chút đau đớn da thịt, có hề gì, cắn chặt răng nhẫn nại là được.

Cánh rừng này quá lớn, Cổ Lạc Nhi quần quật nguyên một đêm, mới chỉ tưới được một khoảng nhỏ.

Thời gian sắc trời mờ sáng, nàng đã tưới xong được vài cây, xách theo thùng rỗng, lê bước chân, tập tễnh đi về phía được trì.

Phía trước, chợt có một bóng dáng chặn lại nàng.

(Edit by Diễm. Truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Trong ánh sáng mờ mờ, nàng vẫn nhìn ra được người kia một thân hồng y cùng một mái tóc bạc.

Nhiễm Sương đứng trên con đường này từ lúc nào, Cổ Lạc Nhi không chú ý tới.

Toàn thân nàng đau buốt mệt mỏi, hai mắt hoa lên, mỗi một bước đều phải tiêu hao năng lượng rất lớn.

Mỗi một bước đi, đều là một loại tra tấn cực độ.

Tất cả tinh lực của nàng đều đặt lên con đường, thẳng đến khi đi đến trước mặt Nhiễm Sương, thiếu chút nữa va phải hắn, nàng mới nhìn đến hắn.

Ánh mắt Nhiễm Sương rất kỳ quái, có một ngọn lửa hùng hực mãnh liệt.

Cổ Lạc Nhi sợ hãi lui về phía sau một bước.

Ngọn lửa kia, nàng đã từng nhìn thấy trong mắt Đông Phong Túy, là ngọn lửa ham muốn.

Nhiễm Sương công tử không có khả năng chỉ trong một đêm đã nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy với nàng.

Cổ Lạc Nhi lùi lại như kích động Nhiễm Sương, hắn bỗng chốc tiến lên, ôm lấy Cổ Lạc Nhi.

Hắn ôm rất mạnh mẽ, Cổ Lạc Nhi đau đến suýt nữa chảy nước mắt.

“Vận Thu, tại sao lại né tránh ta? Đừng, đừng bỏ lại ta.”

Hắn thì thào bên tai nàng.

Sau khi Cổ Lạc Nhi xách thùng đi lấy nước, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không di chuyển bước nào.

Từng màn từng màn ký ức hiện lên ngay trước mắt.

Nữ tử kia làm cho hắn tan nát cõi lòng, một mực lay động trước mắt hắn.

Trong ánh sáng mờ, hắn nghe thấy tiếng bước chân trong rừng .

Là nàng sao?

Hắn không tự chủ mà tiến về phía trước, trong ánh dương mờ mờ, hắn nhìn thấy một bạch y nữ tử chậm rãi đi về phía hắn.

Nàng đi rất chậm, sương sớm tinh mơ bao quanh người nàng, khiến nàng giống như một tiên tử trong rừng.

Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Túy sau khi tâm tâm tương ánh, liền mặc bạch y giống hắn.

Đùa giỡn xưng làm tình lữ trang của hai người.

Nhiễm Sương lại nghĩ, tại sao Vận Thu lại mặc bạch y?

Từ trước đến nay nàng luôn thích y phục màu hoa lệ, tại sao giờ đây lại mặc bạch y?

Song, hắn không tiếp tục nghĩ sâu xa nữa, bởi vì bạch y nữ tử đã đi đến trước mắt hắn.

Trong ánh dương mờ mờ, trầm mê trong hồi ức làm hắn không thấy rõ gương mặt nàng, hắn chỉ thấy hoảng sợ trong mắt nàng.

Còn thấy nàng muốn lùi về sau.

Tại sao Vận Thu lại sợ hắn? Chẳng lẽ nàng không biết hắn yêu nàng đến thế nào sao?

Tại sao nàng phải lui về phía sau?

Nhiễm Sương không kịp nghĩ nhiều, tiến lên một bước, ôm lấy nữ tử hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Nữ tử khiến cho hắn vô cùng yêu nhưng cũng vô cùng hận.

Toàn thân Cổ Lạc Nhi vốn đang đau nhức, lại bị Nhiễm Sương dùng sức ôm chặt, xương cốt toàn thân dường như muốn gãy vụn.

Đau đến mức hít vào, không nói nên lời.

Nghe thấy hắn gọi nàng là Vận Thu, chợt hiểu ra vì sao trong mắt hắn lại có ngọn lửa mãnh liệt như vậy.

Hóa ra hắn nhận lầm người.

Vận Thu nhất định là căn nguyên khiến cho Nhiễm Sương đau khổ.

Ôi, con người mà.

Khó trách tối qua Nhiễm Sương hỏi nàng, hỏi thế gian tình ái là chi.

Con người, luôn luôn khó tránh khỏi một chữ tình.

“Vận Thu, ” Nhiễm Sương còn đang thì thào tự nói, “Tại sao lại vứt bỏ ta? Nàng vẫn biết, ta vì nàng bạc đầu, Thu Diệp sơn trang vì nàng, thành một vùng tử địa. Vận Thu. . . . .”

Cổ Lạc Nhi nhịn đau, muốn tránh ra.

Nhưng Nhiễm Sương càng ôm chặt lấy nàng.

“Vận Thu, không được rời khỏi ta.”

Giọng nói của hắn đau đớn như muốn chết.

Cổ Lạc Nhi không dám cử động nữa.

Nhiễm Sương bây giờ đang ở bên bờ sụp đổ, nàng không thể tiếp tục kích động hắn.

Hơn nữa, hiện giờ nàng cũng không thoát ra khỏi hắn được.

Cũng may, hắn chỉ ôm nàng, đơn thuần mà ôm, không có thêm hành động khác.

Cổ Lạc Nhi im lặng đứng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ khiến cho Nhiễm Sương điên cuồng. Thật xin lỗi, Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi lặng lẽ nói trong lòng.

Ta không cố ý làm chuyện có lỗi với chàng. Cùng lắm thì, về sau, ta để chàng ôm nữ nhân khác là được. Sắc trời càng lúc càng sáng.

Cuối cùng, một tia nắng xuyên qua ngọn cây chiếu rọi nơi đây.

Chiếu lên mái tóc bạc của Nhiễm Sương.

Sợi tóc hắt phát ra ngân quang, như thể trong suốt.

“Nhiễm Sương công tử.”

Cổ Lạc Nhi thử gọi.

Nhiễm Sương đang mê mê man man nghe thấy tiếng nàng gọi, ngẩn người.

Là ai đang gọi hắt?

Vận Thu ư?

Nhưng sao nàng lại gọi hắt là Nhiễm Sương công tử? Đáng lẽ nàng phải gọi tên hắt, tên thật của hắt.

Đúng rồi, Nhiễm Sương công tử chỉ là danh hiệu của hắt sau khi tóc biến thành màu trắng, người trong giang hồ tặng cho hắt tên này, không phải tên thật của hắt.

Thần trí Nhiễm Sương dần dần trở nên rõ ràng.

Hắt chậm rãi buông lỏng cánh tay của mình, cúi đầu xuống, quan sát Cổ Lạc Nhi phía trước.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy ánh mắt hắt trở nên trong suốt, nhẹ nhàng thở ra.

Gạt tay hắt ra, xoa xoa chỗ đau trên người.

Oán trách: “Nhiễm Sương công tử, cuối cùng huynh cũng hoàn hồn. Đau chết ta.”

Cúi xuống nhặt thùng gỗ rơi trên mặt đất, định tiếp tục đi lấy nước tưới cây.

Nhiễm Sương lấy lại thùng gỗ trong tay nàng, vứt qua một bên.

Một mực khóa lại ánh mắt nàng, hỏi: “Vừa rồi ta đã làm gì?”

Hắt lại có thể không nhớ chính hắt đã làm gì?

Cổ Lạc Nhi đương nhiên sẽ không nhắc nhở hắt, những chuyện cũ làm hắt đau khổ khó có thể thoát khỏi.

Trêu chọc nói: “Không có, không có gì, có lẽ là huynh mộng du thôi. Nhiễm Sương, ta phải đi tưới cây.”

“Trên người cô tại sao lại đau như thế?”

“Há? Tưới, là tưới cây.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ có, nàng đâu thể nào thừa nhận ban nãy hắt dùng sức ôm nàng, suýt chút nữa vò nát nàng chứ?

Nhiễm Sương rõ ràng không tin tưởng lời của nàng, đột nhiên bắt lấy đầu vai nàng, kéo nàng đến trước mặt mình.

Hai tay bao bọc lấy nàng.

Có điều, cái ôm này của hắt rất dịu dàng, làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

Nhưng Cổ Lạc Nhi một chút cũng không thấy thoải mái.

Trước đó Nhiễm Sương nhận lầm người, ôm nàng thì có thể tha thứ.

Nhưng bây giờ, hẳn rõ ràng đã tỉnh, hẳn rõ ràng biết rõ hẳn đang làm gì.

Cổ Lạc Nhi dùng sức muốn tránh ra.

Nhưng ngoài trừ việc dùng sức khiến cho bản thân đau nhức, căn bản không thể né tránh chút nào.

“Nhiễm Sương, huynh định làm gì? Huynh không thể như vậy.”

“Lạc Nhi, ” Giọng nói của Nhiễm Sương tràn đầy mỉa mai, “Ta chợt phát hiện, hình như ta có phần thích cô.”

“Cám ơn đã ưu ái, nhưng người ta thích không phải huynh.”

Cổ Lạc Nhi thẳng thừng từ chối.

164. Chương 166: Ôm Nhau Giữa Thiên Quân Vạn Mã

Nàng có một mình Đông Phong Túy là đủ rồi, nàng không nghĩ muốn thêm nhiều điểm ngộ như vậy.

Thêm một điểm ngộ, chẳng khác gì rước lấy phiền toái, không có gì hay cả.

Thanh âm Nhiễm Sương vẫn dịu dàng mà tràn ngập mê hoặc như cũ.

“Lạc Nhi, cô không cảm thấy Thu Diệp sơn trang rất đẹp, ta cũng rất đẹp sao? Không bằng, chúng ta cùng nhau ở trong sơn trang cả đời, được chứ?”

Cổ Lạc Nhi lắc đầu như trống bỏi.

“Không được, ta muốn ở cùng Đông Phong Túy cả đời. Dù huynh có đẹp hơn, Thu Diệp sơn trang có đẹp hơn nữa, cũng không liên quan gì đến ta.”

Trong lòng la hét, trời ơi, Nhiễm Sương xin đừng dụ dỗ nàng nữa.

Cổ Lạc Nhi nàng không phải Thánh nữ, chỉ là một ả thực nam nữ, chịu không nổi loại cám dỗ này.

(ả thực nam nữ: trích sách nho gia: thực sắc tính giả, ả thực nam nữ nhân chi đại dục tồn yên: nghĩa là: chuyện ăn uống, nam nữ là một trong những ham muốn lớn nhất, là bản tính của con người.)

Nếu không phải trong lòng nàng đã có Đông Phong Túy, sợ là đã mềm nhũn mà lao vào trong lòng Nhiễm Sương rồi.

“Nếu không thì như vậy đi, ” Nhiễm Sương lại đề nghị, “Đông Phong Túy đã biết tin cô chưa chết, hẳn sẽ không lo lắng cho cô. Cô có thể an tâm ở nơi này dưỡng thương. Trong lúc dưỡng thương, ở bên cạnh ta, được chứ?”

Cổ Lạc Nhi cười khan vài tiếng.

“Nhiễm Sương công tử, ta nghĩ ta còn phải đi tưới cây. Ta hi vọng có thể rời khỏi Thu Diệp sơn trang để đi tìm Đông Phong Túy sớm một chút. Về phần huynh, ta hi vọng huynh có thể ra khỏi Thu Diệp sơn trang, đi tìm một nữ tử thật sự có duyên với huynh.”

Nét mặt Nhiễm Sương bỗng trở nên cô đơn.

Nhẹ nhàng buông tay, thả Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi, cô là nữ nhân tốt, Đông Phong Túy thật hạnh phúc. Thật xin lỗi, vừa rồi ta chỉ thử cô, thử chân tình của cô với Đông Phong Túy, không cố ý muốn mạo phạm cô.”

Cổ Lạc Nhi cúi đầu làm bằm một câu.

“Vô vị.”

Nhặt thùng nước lên, đi về hướng được trì.

Nhiễm Sương gọi lại nàng.

“Lạc Nhi, cô quả thật đã tưới cây cả một đêm? Cô không biết cô đang phí công sao? Màu sắc lá cây vốn dĩ chưa từng biến đổi.”

Cổ Lạc Nhi không quay đầu lại mà trả lời.

“Không thử một lần làm sao biết?”

“Đã biết không có khả năng, vì sao còn phải thử?”

Cổ Lạc Nhi quay người lại, buông thùng nước, nhìn Nhiễm Sương.

Chân thành nói: “Ngày ấy khi ta nghĩ rằng ta trúng độc tiêu hồn tán, có người nói với ta, đi tìm Nhiễm Sương công tử giải độc. Ta hỏi người ấy, chàng biết Nhiễm Sương công tử ở đâu sao? Chàng nói không biết. Ta nói, không biết làm sao tìm được? Chàng lại nói với ta, không thử một lần làm sao biết có tìm được hay không? Kết quả, ta gặp huynh, huynh đã cứu ta, không phải sao?”

Từ khi Đông Phong Túy nói lời ấy với nàng, không thử một lần làm sao biết, những lời này đã trở thành đầu môi chót lưỡi ngoài miệng.

Chưa từng có ai chân thành cởi mở nói với Nhiễm Sương như vậy.

Nhiễm Sương chấn động rất lớn.

Cổ Lạc Nhi tập tễnh nhắc thùng nước, đi đến bên cạnh được trì mức nước.

Nhiễm Sương ngơ ngẩn đứng nguyên một chỗ.

Mãi đến khi Cổ Lạc Nhi xách một thùng nước đầy, cước bộ chậm rì rì di chuyển về phía hần.

Thùng nước lung la lung lay, nước không ngừng bắn xuống đất.

Nơi Nhiễm Sương đứng, Cổ Lạc Nhi tưới nước phải đi qua.

Nhiễm Sương xúc động mà chạy lên trước, túm lấy thùng nước trong tay Cổ Lạc Nhi, ném sang một bên.

“Ê, huynh làm gì vậy?”

Giọng Cổ Lạc Nhi không hề cao.

Toàn thân nàng vừa mệt vừa đau, ngay cả khí lực tức giận cũng không có.

Nhiễm Sương hỏi: “Cô vì Đông Phong Túy, thật sự không sợ đau, không sợ khổ?”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

Nàng thật sự không muốn mở miệng nói chuyện.

Hiện giờ ngay cả đứng nàng cũng rất vất vả.

“Tốt lắm, ” Nhiễm Sương giống như ra quyết định trọng đại, “Đã vậy, ta sẽ để cô dùng cách tốc thành.”

Kéo Cổ Lạc Nhi, đi vào được phòng.

Đỡ nàng ngồi xuống trên một chiếc bàn bằng bạch ngọc.

Cổ Lạc Nhi choáng choáng váng váng mà nghĩ, nàng đã cảm hóa được Nhiễm Sương công tử rồi sao?

Trước đây, hần chỉ trị liệu cho nàng theo phương pháp thông thường.

Hiện tại, nàng được hưởng đãi ngộ VIP rồi?

Nhiễm Sương cầm một viên dược, đưa cho Cổ Lạc Nhi.

“Biện pháp tốc thành người bình thường không thể chịu được, cô nghĩ kĩ rồi chứ?”

Cổ Lạc Nhi nhận lấy, cười đáp: “Ta không sợ.”

“Tốt lắm, cô nuốt được này đi.”

Cổ Lạc Nhi không chút cho dự nuốt được vào, trên mặt mang vẻ thấy chết không sờn.

Nhiễm Sương nhìn mà buồn cười, lại có chút xót xa.

Vì sao không có ai, không có một nữ tử nào đồng ý hi sinh vì hấn như vậy?

Lén thở dài, Nhiễm Sương ngồi xuống sau lưng Cổ Lạc Nhi, chống tay phía sau lưng nàng.

Dặn dò: “Cho dù đau đớn cũng không được cự, nhớ kỹ.”

“Đã nhớ.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nàng coi bản thân mình như người đã chết là được.

Nhiễm Sương yên lặng vận khí, giúp Cổ Lạc Nhi chữa thương.

Lục phủ ngũ tạng của Cổ Lạc Nhi tức khắc như bị sóng to gió lớn lật chuyển khuấy đảo vậy.

Đau đớn không nói nên lời, khó chịu không sao nói được.

Đãi ngộ VIP quả nhiên không phải người thường có thể hưởng thụ.

Nhưng Cổ Lạc Nhi cũng có một luồng ngang ngược mạnh mẽ, khổ nữa nàng cũng cần phải chịu đựng.

Nàng muốn để Nhiễm Sương nhìn thấy, nàng có thể .

Thời gian đau đớn bao giờ cũng rất chậm, thời gian giống như thể nước trong bọt biển, chen chúc thế nào cũng thành vô tận.

(Diễn: nhìn trong kính hiển vi, nước ở trong bọt biển, tia nước đi vào một số kẽ hở và đi ra bằng những kẽ hở khác)

Không biết bao lâu sau, khi Cổ Lạc Nhi đã cho rằng nàng thật sự phải chết, đau đớn trong người dần dần trở nên nhẹ đi.

Sau đó, sóng to gió lớn trở nên mưa thuận gió hòa.

Đau đớn biến thành thoải mái.

Lại sau đó, mưa thuận gió hòa dần ngưng lại, chuyển thành ánh mặt trời sáng lạn.

Nhiễm Sương thu tay về.

Nói: “Lạc Nhi, cô thử vận khí xem nào.”

Cổ Lạc Nhi thử vận khí như cũ, khí tức quả nhiên so với trước đó thông suốt hơn rất nhiều.

Nàng đứng dậy, thử đi vài bước.

Cảm giác đau buốt trên người hoàn toàn biến mất.

Lại thử nhảy lên, mặc dù vẫn còn chút đau nhức mệt nhọc, nhưng không còn đau đến xây xẩm mặt mày nữa.

Trong phạm vi nàng hoàn toàn có thể chịu được.

“Ta có thể cưỡi ngựa không? Ta có thể rời sơn trang tìm chàng rồi chứ?”

Cổ Lạc Nhi mừng rỡ kêu lên.

Chịu khổ cũng đáng giá.

Nhiễm Sương đáp: “Ngày mai đi.”

Thanh âm của hấn có chút vô lực.

Cổ Lạc Nhi quay người lại, lúc này mới phát hiện, gương mặt trắng ngần của Nhiễm Sương giờ đây trắng bệch.

Biết hần đã hao tổn quá nhiều khí tức, cần phải nghỉ ngơi.

Không dám nhắc lại chuyện rời sơn trang, lo lắng hỏi: “Nhiễm Sương, huynh không sao chứ?”

Nhiễm Sương lắc đầu.

“Không có gì đáng ngại. Có điều, cô cần phải tiếp tục điều dưỡng thêm một ngày mới có thể đi đường xa được.”

Tâm tình Cổ Lạc Nhi nhảy nhót không thôi.

Chỉ một ngày thôi, nàng có thể rời khỏi Thu Diệp sơn trang, đi tìm Đông Phong Túy.

Thật sự là quá tốt.

Đêm đó, Nhiễm Sương lại trị liệu thêm một lần cho Cổ Lạc Nhi.

Cho đến ngày hôm sau khi sắc trời vẫn chưa tỏ, Nhiễm Sương nói: “Đi thôi. Đi tìm Đông Phong Túy.”

Cổ Lạc Nhi nghe ý trong lời hần, đúng là cùng nàng đi ra ngoài, không khỏi kinh ngạc.

Cứ tưởng rằng, muốn thuyết phục Nhiễm Sương đi ra ngoài, còn phải hao phí tiếp một phen mồm mép.

“Nhiễm Sương, huynh thật sự muốn đưa ta đến biên ải?” Cổ Lạc Nhi chưa xác định hỏi.

Nhiễm Sương đáp: “Đúng vậy, ta đưa cô đi. Nếu như trên đường không có người trị thương cho cô, cô sẽ không chống đỡ được đến biên ải.”

Cổ Lạc Nhi âm thầm vui mừng.

Tuy rằng, Nhiễm Sương vẫn chưa thả lòng khỏi bao ngục, nhưng hần chịu cùng nàng đi ra ngoài, nàng sẽ có biện pháp thuyết phục hần từ từ.

Chỉ cần không phong bế tại Thu Diệp sơn trang khiến hần chán nản, để hần đi ra ngoài, nhìn bên ngoài thiên địa tự do mệnh mông, nói không chừng có thể chữa khỏi tâm bệnh của hần.

Thần y không phải thần thánh, hần chỉ là người bình thường.

Hần không trị được bệnh của chính mình.

Khi Nhiễm Sương mang Cổ Lạc Nhi ra khỏi Thu Diệp sơn trang, không giấu diếm lối đi bí mật thông vào sơn trang.

Lại một lần nữa khiến cho Cổ Lạc Nhi cảm thấy bất ngờ.

“Nhiễm Sương, huynh không sợ ta tiết lộ Thu Diệp sơn trang ở đâu? Không sợ ta lại xông vào?”

Nhiễm Sương lắc đầu.

“Cô sẽ không để lộ bí mật. Cô tới, ta hoan nghênh.”

Cổ Lạc Nhi sao lại không biết nỗi khổ tâm của hần.

Có lẽ, hần chỉ làm theo Cổ Lạc Nhi nói, đi ra ngoài một chút.

(Edit by Diễm. Truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Có Nhiễm Sương dọc đường chăm sóc, Cổ Lạc Nhi lặn lội đường xa chẳng những không cảm thấy mệt mỏi, thương thể còn từng ngày từng ngày chuyển biến tốt hơn.

Thời điểm đến gần biên ải, thương thể đã khôi phục khá tốt.

Vì chiến tranh, càng gần đến biên ải, càng có vẻ hoang vu.

Dân chúng gần biên ải vì phải tránh chiến tranh, ào ào chạy về phía nội địa.

Trên đường đi, đã nghe không ít tin tức về Đông Phong Túy.

Nghe nói, hấn vừa đến chiến trường, đã tự mình dẫn theo một đội tinh binh xuất chiến, đánh quân địch tới bờ tan tác.

Nghe nói, trên chiến trường, hấn vô địch dũng mãnh như thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, như nhập vào chốn không người.

Địch nhân sợ tới mức tâm đảm câu liệt. (>>vỡ mặt)

Lãnh địa mất đi nhanh như chớp thu về.

Đến nỗi về sau, trong một thời gian dài, trẻ con trong Tê Hà quốc mà khóc nháo, cha mẹ chúng sẽ quát lớn.

“Lại khóc, cẩn thận Đông Phong Túy bắt mi đi.”

Đông Phong Túy tuyệt đối không thể ngờ rằng.

Một tuyệt thế mỹ nam như hấn, lại thành biện pháp để dọa trẻ con ngừng khóc.

Nghe nói, cho đến không lâu sau, Đông Phong Túy tựa như điên cuồng đột nhiên khôi phục trạng thái bình thường.

Cổ Lạc Nhi nghe mà đau thương vô cùng.

165. Chương 167: Hồi Cung

Nàng biết, biểu hiện khác thường của Đông Phong Túy trước đó là vì không tìm thấy nàng, trong lòng đau đớn, cần phát tiết.

Chuyển biến sau đó, đương nhiên vì Lãnh Dạ đã nói tung tích của nàng cho hấn.

Thất địa biên ải đã thu phục, mà Tê Hà quốc vẫn không cam tâm, không chịu lui binh.

Cổ Lạc Nhi giận dữ, suy nghĩ phải trợ giúp Đông Phong Túy chút gì đó.

Hôm nay trên đường đi, gặp một người lén lén lút lút bên cạnh ruộng lúa ra nhìn.

Lúa mạch trong ruộng sớm đã chín, nhưng vì chiến loạn, dân chúng đều chạy nạn.

Bởi vậy, lúa mạch vẫn ở trong đất, chưa được thu hoạch.

Nhiễm Sương nói với Cổ Lạc Nhi.

“Người nợ mặc y phục của Vô Ưu quốc, nhưng dung mạo cử chỉ thật có phần giống người Tê Hà quốc.”

Hấn đã từng ở Tê Hà quốc, đối với phong thổ bên ấy rất quen thuộc.

Hơn nữa hấn là thần y, thị lực sắc bén hơn người thường rất nhiều.

Bởi vậy, mặc dù người kia nguy trang rất khá, nhưng vẫn bị hấn nhận ra.

Cổ Lạc Nhi bắt lấy người nợ, khảo vấn một phen, người nợ thành thật khai báo.

Thì ra, lương thảo trong quân doanh Tê Hà quốc còn rất ít, đội vận lương luôn bị người ta tập kích, lương thảo không vận chuyển đến nơi được.

Mất thấy lương thảo chuẩn bị hết, do đó, y mới bị phái đến Vô Ưu quốc, xem xét tình hình nông trang.

Xem ra, Tê Hà quốc là muốn dốc toàn lực đánh một trận, cướp đoạt chút lương thực của Vô Ưu quốc.

Cổ Lạc Nhi nghe mà thầm vui.

Xem ra, Đông Phong Túy đã dùng cách đối phó Cô Hồng bảo để đối phó với Tê Hà quốc rồi.

Muốn khiến Tê Hà quốc cạn lương thực, bị ép mà lui binh.

Đã như vậy, nàng liền giúp hắn một chút sức đi.

Cổ Lạc Nhi bàn bạc với Nhiễm Sương công tử, hai người không trực tiếp đến quân doanh Vô Ưu quốc, mà lén lút động tay với Tê Hà quốc.

Đông Phong Túy ở trong quân doanh Vô Ưu quốc, chỉ còn chờ Tê Hà quốc lui binh, sẽ đi tìm Thu Diệp sơn trang.

Tìm Cổ Lạc Nhi.

Mấy hôm trước, Lãnh Dạ chạy đến nói cho hắn biết, Cổ Lạc Nhi đã được Nhiễm Sương công tử cứu.

Tim hắn lo đến xém nữa chết đi cuối cùng cũng sống lại.

Thời điểm Lãnh Dạ đến, Đông Phong Túy đang ở trên chiến trường giết địch.

Đứng trên tường thành, chứng kiến cảnh tượng Đông Phong Túy giơ kiếm chém xuống, máu tươi văng khắp nơi, Lãnh Dạ chỉ có thể lắc đầu.

Xem ra, y khích Đông Phong Túy đến biên ải chuyến này, quả là đúng đắn.

Nếu không có trận chiến này để Đông Phong Túy phát tiết một trận, cứ mặc hắn ở dưới Ma Thiên nhai.

Cho dù hắn không chết, chỉ sợ cũng phát điên mất.

Đông Phong Túy từ chiến trường trở về, mắt thấy Lãnh Dạ phía trên tường thành.

Không kịp cưỡi ngựa trở về thành, thi triển khinh công bay lên thành tường, các tướng sĩ nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

Chưa bao giờ được nhìn thấy khinh công xuất quỷ nhập thần như vậy.

Đây không phải người, chính xác là một con chim, một con hùng ưng có thể tự do bay lượn trên trời.

Lời đồn Đạp Tuyết công tử đạp tuyết vô ngân, khinh công tuyệt hảo.

Xem ra, chuyện hoàng thượng của bọn họ là Đạp Tuyết công tử, không thể nghi ngờ.

Cho dù mọi người trước đó vẫn còn hoài nghi, hiện giờ, sau khi nhìn thấy khinh công của Đông Phong Túy, một tia nghi ngờ cuối cùng còn sót lại cũng mất sạch.

“Lạc Nhi đâu? Tìm được Lạc Nhi rồi?”

Đây là câu nói đầu tiên khi Đông Phong Túy tìm thấy Lãnh Dạ.

Tầm mắt không dừng ở trên mặt Lãnh Dạ, mà tìm kiếm phía sau y.

Không nhìn thấy Cổ Lạc Nhi, lo sợ không mất càng thêm sâu.

Lãnh Dạ sơ lược nói với Đông Phong Túy.

“Lạc Nhi được Nhiễm Sương công tử cứu.”

Dọc đường y tính toán đã lâu, nhìn thấy Đông Phong Túy nên nói thế nào.

Nếu như hàn huyền vòng vo với Đông Phong Túy, chắc hắn sẽ phát điên mất.

Đông Phong Túy nghe xong những lời này, tê dại, không phản ứng được gì, nhưng trong mắt dần có ánh sáng lóe lên.

Lãnh Dạ vỗ vỗ vai hắn.

“Cho nên, Đông Phong Túy, ngươi yên tâm đi. Lạc Nhi không có việc gì rồi, ngươi an tâm kháng địch. Chờ ngươi đánh giặc xong, phỏng chừng thương thế của Lạc Nhi cũng khỏi, có thể trở về bên ngươi rồi.”

“Lạc Nhi, thương thế của nàng, có nặng lắm không?”

Lời nói của Đông Phong Túy rất vất vả, rất cố hết sức.

Đường như hắn là một đứa trẻ mới bi bô học nói, nói mỗi chữ, đều phải hao tổn khí lực thật lớn.

Lãnh Dạ an ủi hắn: “Nhiệm Sương nói, không sao cả. Có Nhiệm Sương cứu nàng, ngươi còn lo gì chứ?”

Thần sắc phức tạp nhìn về phía Tê Hà quốc một cái.

Cáo từ với Đông Phong Túy.

“Nơi này không phải nơi ta nên ở lại. Đông Phong Túy, ta đi đây. Ngươi nhất định phải bảo trọng, ta không mong muốn Lạc Nhi đau lòng.”

Lãnh Dạ dứt lời, xoay người rời đi.

Y không muốn tham gia vào tranh chấp giữa hai nước.

Đông Phong Túy ở phía sau y lớn tiếng nói.

“Lãnh Dạ, đã ai từng nói với ngươi, ngươi là một tiểu tử rất đáng yêu chưa?”

Lãnh Dạ mỉm cười, lắc đầu.

Mang đến tin tốt về người trong lòng cho Đông Phong Túy, hắn không cảm thấy mình đáng yêu mới là lạ.

Mấy tướng sĩ trước mặt Lãnh Dạ, vừa mới bị khinh công của Đông Phong Túy chấn động đến ngất người.

Khó khăn lắm mới khôi phục thần chí, vừa nhìn thấy nụ cười trên môi Lãnh Dạ, lại lần nữa ngất người.

Đây là Lãnh Dạ công tử trong truyền thuyết chưa bao giờ cười sao?

Hóa ra, y cũng biết cười ?

(Edit by Diễm. Truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Vài ngày trôi qua, Đông Phong Túy tính toán.

Chặt đứt đường lương thực của Tê Hà quốc, Tê Hà quốc không chống đỡ được bao lâu, không thể không rút binh.

Hắn dường như không thể đợi được mà muốn rời khỏi quân doanh, ném toàn bộ sự việc phía sau cho thủ hạ xử lý.

Đông Phong Túy nhẫn nại nhẫn nại, cuối cùng vẫn miễn cưỡng ở lại quân doanh, hắn không thể tại thời điểm mấu chốt mà rời đi.

Thất bại trong gang tấc.

Hôm nay, Tê Hà quốc lâu không xuất chiến đột nhiên phái ra một lượng binh lực lớn, khiêu chiến ở ngoài biên.

Đông Phong Túy đứng trên tường thành quan sát.

Nhìn một hồi, giao cho tổng binh biên quan bên cạnh.

“Tê Hà quốc đang đánh lừa chúng ta, người chúng phái tới tuy nhiều, nhưng lính tinh nhuệ nhất không hề có ở đây. Phải đề phòng bọn chúng đi đường tắt để cướp lương.”

Tính ra lương thảo của quân Tê Hà hắn đã hết, bọn chúng sẽ không đến gây chiến vô nghĩa.

Hành động lần này chẳng qua chỉ che tai giấu mắt, dời sự chú ý của Vô Ưu quốc thôi.

Có điều, đã như vậy, hắn sao có thể không làm thỏa mãn ý đồ của chúng, thật sự đánh với chúng một trận?

Giết nhuệ khí chém giết của bọn chúng, xem chúng còn có thể dây dưa không ngớt ở đây thủ thế nữa không.

Đông Phong Túy nhanh chóng đưa ra quyết định.

Phái binh đến canh giữ những nơi trọng yếu ở biên ải, mấy nơi trọng yếu Tê Hà quốc có khả năng cướp đoạt.

Còn hấn dẫn theo binh, tự mình ra khỏi thành nghênh địch.

Quả nhiên, vừa đi vào trong trận, Đông Phong Túy nhìn thấy nỗi hoang mang trong mắt nguyên soái bên địch.

Bọn chúng cho rằng hấn sẽ giống như trước, thủ thế trong ải sao?

Nguyên soái Tê Hà quốc không dám cùng Đông Phong Túy giao chiến.

Động thủ với Đạp Tuyết công tử? Chẳng phải muốn chết sao?

Chỉ được phái đi tiên phong làm dáng, kéo dài thời gian.

Đông Phong Túy không có kiên nhẫn kéo dài với chúng.

Hấn không hề dựa theo cách thường làm, phái tướng lĩnh giao chiến, mà đi trước làm gương, tự mình xông lên trước.

Tiên phong Tê Hà quốc thấy hấn uy phong lẫm liệt xông lên phía trước, sợ tới mức choáng váng.

Đông Phong Túy không cần tốn nhiều sức, đã chém y đổ xuống dưới ngựa.

Vung tay lên, dẫn dắt binh lính phía sau nhảy vào trận địa của địch.

Vô Ưu quốc thấy Đông Phong Túy vừa ra tay đã đánh bại tướng lĩnh quân địch, sĩ khí đại chấn.

Binh sĩ Vô Ưu quốc thể như chẻ tre, đánh cho quân Tê Hà chạy trời chết.

Mắt thấy cũng sắp đánh tới nơi Tê Hà quốc đóng quân.

Bất chợt, trong doanh trại phía trước bốc lên ánh lửa cùng khói đen ngút trời.

Tiếng người kêu la ngựa hí vang thành một vùng.

Lòng dân Tê Hà quốc hoảng loạn, không biết trong doanh trại đã xuất hiện tình huống dị thường nào.

Đông Phong Túy cũng dừng ngựa, tạm thời dừng quân.

Hấn muốn nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy một người Tê Hà quốc như tham tướng, cưỡi ngựa, vội vàng chạy đến trước mặt nguyên soái Tê Hà quốc.

Lăn xuống ngựa bẩm báo: “Nguyên soái, không ổn, lương thảo của chúng ta đã bị người khác phóng hỏa đốt cháy.”

Nguyên soái kinh hoàng một trận.

Trong doanh trại, ánh lửa đỏ gắt cả một vùng trời.

Tiếp theo liền có tiếng nổ mạnh chói tai truyền đến, chỉ e rằng toàn bộ số hỏa pháo thuốc nổ đều đã nổ hết rồi.

Nếu không, làm sao có sức nổ mạnh như thế này?

Binh sĩ Tê Hà quốc đều sợ tới mức ngây dại.

Giữa yên lặng khó nén, lại thêm một tiểu đội binh lính từ đồng hoang chạy tới.

Bẩm: “Nguyên soái, chúng tôi đi cướp lương thực, không nghĩ rằng trúng mai phục, chỉ có mấy người chúng tôi may mắn trốn thoát, còn lại . . . . .”

Nguyên soái Tê Hà quốc tâm đảm câu liệt nhìn Đông Phong Túy khoan thai tự đắc ngồi thẳng trên lưng ngựa.

Lớn tiếng hạ lệnh.

“Triệt binh, tiến quan.”

Dẫn theo binh lính còn lại, vội vàng tháo chạy về phía biên ải Tê Hà quốc.

Đông Phong Túy thừa thắng xông lên, quân địch đại bại.

Thắng đến khi binh tướng địch chạy về trong ải Tê Hà quốc mới thôi.

Xâm chiếm lần này, lấy đại hoạch toàn thắng của Vô Ưu quốc, Tê Hà quốc chịu tổn thất nặng nề mà chấm dứt.

Binh lính Vô Ưu quốc ở bên ngoài cửa ải Tê Hà quốc hoan hô.

Bọn họ đã thắng, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Có thể trở về nhà cùng với người thân, không phải lo lắng chôn xương nơi hoang dã nữa rồi.

Đông Phong Túy xúc động ngồi trên lưng ngựa, nhìn về mặt của binh lính vui mừng hơn hở.

Cuối cùng hẳn cũng có thể trở về tìm Cổ Lạc Nhi rồi.

Nhưng, tầm mắt Đông Phong Túy đột nhiên ngưng lại.

Hắn nhìn phía sau đám lính, một bạch y nữ tử lạnh lẽo đi về phía hắn.

Nàng ngồi trên lưng ngựa, oai hùng hiên ngang, tóc đen bạch y phát phối.

Đông Phong Túy lặng yên nhìn nàng.

Vẻ mặt tươi cười của binh lính đều không thấy, tiếng reo hò của binh lính cũng không nghe được.

Ngay cả nam tử hồng y tóc trắng cưỡi ngựa bên cạnh bạch y nữ tử đang xông đến cũng không rơi vào trong mắt hắn.

Trong mắt hắn, chỉ có thân ảnh màu trắng quen thuộc kia.

Hắn một mực nhìn nàng.

Có chút run rẩy.

Các tướng sĩ đều ngưng reo hò, nhìn theo ánh mắt Đông Phong Túy, tò mò nhìn nữ tử đang chạy như bay về phía bọn họ.

Nàng là ai?

Nàng chính Tiên phi nương nương trong truyền thuyết, hoàng thượng vì nàng xông vào Cô Hồng bảo, tự vạch trần thân phận Đạp Tuyết công tử đầy ư?

Nàng chính là Tiên phi nương nương, người cùng hoàng thượng sống vai tiêu diệt Hắc Ma lão quái, rơi xuống vách núi, khiến hoàng thượng phát điên tìm kiếm sao?

Đúng rồi, hoàng thượng đã từng hạ chỉ, muốn lập nàng làm hậu.

Nhất định là nàng, ngoại trừ nàng, hoàng thượng còn có thể si tình với ai như vậy?

Vui mừng trong Đông Phong Túy chậm rãi dâng lên, theo huyết quản từ từ lan ra toàn thân.

Sau đó, bùng nổ.

Pháo hoa rực rỡ.

Gương mặt Đông Phong Túy lộ lên nụ cười vui mừng nhất hân hoan nhất.

Tay hắn nắm chặt dây cương, hẳn sợ vô lực mà ngã ngựa.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy dùng hết khí lực hét to, nhưng giọng nói lại rất thấp rất thấp, như đang nói mê.

“Đông Phong Túy.”

Cổ Lạc Nhi chạy vội tới trước quân đội, vẫy vẫy tay với Đông Phong Túy.

Các tướng sĩ tự động tránh sang hai bên, nhường đường cho nàng.

Cổ Lạc Nhi và Nhiễm Sương mò vào trong quân doanh Tê Hà quốc, phóng hỏa thiêu đốt kho lúa cùng kho doanh đặt hỏa dược.

Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đuổi về phía Đông Phong Túy.

Xa xa, nhìn thấy thân ảnh màu trắng quen thuộc đứng đầu hàng ngũ, trông mắt Cổ Lạc Nhi nóng lên.

Thời gian hai người cách biệt không lâu, nhưng nàng lại cảm giác như đã xa Đông Phong Túy hàng thế kỷ rồi vậy.

Nàng thiếu chút nữa đã chết, đã không được thấy hân.

Nếu như để hân lẻ loi ở lại trên đời, hân sẽ cô độc lạnh lẽo biết bao.

166. Chương 168: Năm Chắc Hạnh Phúc

Cổ Lạc Nhi chạy nhanh tới trước mặt Đông Phong Túy, dừng ngựa.

Muốn gọi hân, nhưng cánh mũi đau xót, toàn bộ lời muốn nói đều nghẹn trong cổ.

Nhiễm Sương cũng dừng ngựa, cách bọn họ ở một khoảng xa, yên lặng quan sát.

Trên chiến trường có thiên quân vạn mã, nhưng yên ắng đến khác thường

Mỗi người đều ngưng hô hấp, sợ quấy rầy hai người bọn họ.

“Lạc Nhi,” vẫn là Đông Phong Túy mở miệng trước, “Cuối cùng nàng cũng tới.”

Cổ Lạc Nhi nén lại đôi mắt đau xót, liều mạng gạt đầu.

Đông Phong Túy mỉm cười nói.

“Ta đang chuẩn bị đi tìm nàng. Thương thế của nàng sao rồi?”

Cảm xúc sôi sục, nhưng lời nói ra lại bình thản đến thế.

“Tốt lắm, tất cả đều tốt. Còn chàng? Chàng không sao chứ?”

Tầm mắt quét lên trên người Đông Phong Túy, trên bạch y của hân dính đầy vết máu.

Chỉ có điều, nàng tin, những vết máu kia không phải của hân.

“Ta không sao. Chúng ta đã thắng, chúng ta có thể trở về cung rồi.”

Cổ Lạc Nhi nghe được hai từ “Thắng”, bất chợt hưng phấn trở dậy, lại khôi phục hoạt bát ngày thường.

“Đông Phong Túy, ta và Nhiễm Sương đến doanh trại của địch phóng hỏa, chàng có thấy được không?”

“Lửa kia là do bọn nàng phóng?”

Nụ cười trên mặt Đông Phong Túy dần dần nhạt xuống, trong khẩu khí mang theo ý không tốt.

Cổ Lạc Nhi lại không nghe ra điểm bất thường, gạt đầu thật mạnh.

Đắc ý nói: “Đúng vậy, là chúng ta phóng. Có giúp chàng được không? Có phải sau khi phóng hỏa, quân địch hoảng sợ, tháo chạy nhanh hơn phải không?”

Đây chính là hành động đắc ý của nàng, ha ha, Cổ Lạc Nhi nàng cũng lên chiến trường đánh một trận.

Hơn nữa còn là trận máu chốt nữa chứ.

Quan trọng nhất là, nàng đã giúp Đông Phong Túy được một việc.

Mặt Đông Phong Túy sa sầm lại.

Không vui hỏi: “Cổ Lạc Nhi, nàng đi phóng đám lửa kia, làm chậm trễ bao nhiêu thời gian?”

Cổ Lạc Nhi lúc này mới nhìn ra thay đổi của Đông Phong Túy, nhưng không rõ vì sao hắn lại hỏi như vậy.

Thành thật đáp: “Đại khái một ngày đi.”

“Nói đúng hơn, vốn một ngày trước nàng có thể đến gặp ta, nhưng bị chậm lại?”

Khẩu khí của Đông Phong Túy rõ ràng đang chất vấn.

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng hiểu hắn đang so đo cái gì.

Chột dạ trả lời: “Ta chỉ muốn giúp chàng mà. Vả lại, Lãnh Dạ đã nói với chàng chuyện ta được Nhiệm Sương cứu, ta nghĩ, chàng sẽ không lo lắng nữa.”

“Sẽ không lo lắng?”

Giọng nói của Đông Phong Túy trở nên cao vút.

“Nàng cho rằng, ta chưa thấy nàng, chỉ bằng mấy câu của Lãnh Dạ, ta sẽ không cần lo lắng nữa?”

Cổ Lạc Nhi cúi đầu xuống không dám nhìn hắn.

Đông Phong Túy lý sự không tha.

“Nàng có biết, từ khi nàng bị Hắc Ma lão quái đánh rơi xuống núi, ta đau đớn đến nhường nào? Không lúc nào ta không ở trong địa ngục. Mà nàng, lại nhẫn tâm để ta bị dày vò trong địa ngục một ngày trời?”

Cổ Lạc Nhi đành phải xin tha thứ.

“Không phải ta đã tới rồi sao? Được rồi, đừng nóng mà, ta cam đoan, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Nàng còn muốn có lần sau? Nàng nói đi, bồi thường ta thế nào?”

Cổ Lạc Nhi ngắc đầu, nhìn về mặt Đông Phong Túy như thể tiểu nhân đòi nợ, muốn hiểu rõ ý tứ của hắn.

Nhưng đầu óc vốn linh hoạt giờ đây lại không đoán được Đông Phong Túy muốn làm gì.

Đành phải hỏi hắn: “Chàng muốn ta bồi thường thế nào?”

Đông Phong Túy không trả lời, kéo ngựa, tiến lên hai bước, đến bên cạnh Cổ Lạc Nhi.

Bất chợt vươn tay ra, nhắc Cổ Lạc Nhi từ trên lưng ngựa qua, đặt trên lưng ngựa của mình.

Không đợi Cổ Lạc Nhi hiểu được đang xảy ra chuyện gì, Đông Phong Túy đã cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Đầu Cổ Lạc Nhi ục một tiếng.

Đây là bồi thường mà Đông Phong Túy muốn?

Trời ạ, đây là chiến trường mà, có thiên quân vạn mã.

Nhiều đôi mắt nhìn như vậy, sau này nàng không dám gặp ai mắt.

Cổ Lạc Nhi muốn né ra.

Đông Phong Túy một mực ôm chặt nàng, lóng ngóng nói: “Lạc Nhi, ta rất nhớ nàng.”

Tim Cổ Lạc Nhi lập tức mềm nhũn, ngừng giãy dụa.

Thiên quân vạn mã thì thế nào? Muốn nhìn cứ nhìn chứ sao.

Trở tay ôm lấy cổ Đông Phong Túy, đáp lại hắn.

“Đông Phong Túy, ta cũng rất nhớ chàng.”

Nhưng nhớ nhiều ngày, trong khoảnh khắc này hai hơi thở hòa quyện vào nhau.

Tất cả mọi người đều lặng yên đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng gió lại không kiêu ngạo mà thối, thối khiến tinh kỳ bay phát phối.

Thi thoảng truyền đến tiếng ngựa hí, còn có tiếng binh khí va chạm phía xa.

Trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi.

Cổ Lạc Nhi nghĩ thầm, chỉ e rằng đây là một việc điên cuồng nhất nàng làm trong đời.

Thực mẹ nó kích thích.

Qua lâu sau, Đông Phong Túy mới thỏa mãn rời khỏi làn môi Cổ Lạc Nhi, tay vẫn ôm nàng như cũ.

“Lạc Nhi, ta dẫn nàng đến một nơi.”

Đông Phong Túy mỉm cười nói.

Tay kéo dây cương, con ngựa liền chạy như bay về phía trước.

Khi đi qua Nhiễm Sương, Cổ Lạc Nhi vội vã ghì lại.

“Nhiễm Sương, mong huynh đừng vội rời đi, chờ chúng ta một chút.”

Đông Phong Túy cười ngựa quá nhanh, nàng không kịp nói tường tận hơn.

Nàng lo lắng Nhiễm Sương lại trở về Thu Diệp sơn trang, như vậy, cố gắng vun vén của nàng khi trước, khó khăn lắm mới để hấn ra bên ngoài, tất cả đều uổng phí rồi.

Đông Phong Túy nghe Cổ Lạc Nhi nói xong, mới giật mình phát hiện Nhiễm Sương ở bên đường.

Lập tức kéo xoay ngựa, trở lại trước mặt Nhiễm Sương.

“Nhiễm Sương, cảm ơn huynh đã cứu Cổ Lạc Nhi.”

“Đừng khách khí.”

Nhiễm Sương mỉm cười trả lời.

“Mời huynh nhất định phải ở lại quân doanh, chờ chúng ta trở về. Huynh cũng biết, hiện giờ ta không có tâm tình đãi khách.”

Đối với Lãnh Dạ và Nhiễm Sương, Đông Phong Túy luôn dùng khẩu khí người trong giang hồ nói chuyện.

Trước mặt bọn họ, hấn không phải Đông Phong Túy, hấn là Đạp Tuyết công tử.

“Được.”

Nhiễm Sương đáp ứng.

Hấn cứu Cổ Lạc Nhi, đã cứu đúng người rồi.

Thế gian này, còn có một đôi tình nhân thâm tình như vậy.

Cổ Lạc Nhi nghe thấy hấn đáp ứng, rất vui mừng.

Đông Phong Túy ghì xuống tâm tình đang kích động, phân phó Tổng binh biên quan vài câu.

Đề y dẫn binh về ải, thiết đãi Nhiễm Sương công tử thật tốt.

Sau đó, dẫn theo Cổ Lạc Nhi, cùng cười ngựa về phía biên ải.

Trên một sườn núi trong biên ải, hai người ôm nhau ngồi trên bờ cỏ.

Chú ngựa ở bên cạnh gặm cỏ non.

Rất xa, có thể trông thấy bụi đất mịn mù trong không trung, đại đội nhân mã đang ngay ngắn trật tự đi về phía biên ải.

Hai người ôm nhau ngồi, lặng yên, không nói một lời.

Trên bầu trời mấy đám mây trắng đang lơ lửng, nhưng đáng vẻ không xê dịch chút nào.

Không khí cũng yên ắng.

Giống như sợ quấy rầy hai người vừa mới xa cách này.

Đông Phong Túy không nói cho Cổ Lạc Nhi biết, những ngày hẩn ở biên ải, mỗi ngày chỉ cần có thời gian rảnh, hẩn sẽ ở chỗ này trên sườn núi.

Nhìn về phương xa.

Bởi vì, sườn núi này, là hướng đối diện với Ma Thiên nhai.

Cổ Lạc Nhi cũng không hỏi.

Khi nàng theo Đông Phong Túy đi đến đây, nàng đã hiểu hết thấy.

“Lạc Nhi, ngày mai chúng ta trở về cung.”

“Vâng.”

“Lạc Nhi.”

“Sao vậy?”

“Không có gì, ta chỉ muốn gọi nàng.”

Cổ Lạc Nhi cười một tiếng, tựa vào người Đông Phong Túy sát hơn nữa.

Đông Phong Túy thực ra muốn nói với Cổ Lạc Nhi, sau khi trở lại hoàng cung hãy an tâm ở trong cung, đừng tới trông nom Minh Châu lâu nữa.

Nhưng Lạc Nhi sẽ nguyện ý sao?

Thật sự nhốt nàng trong cung, nàng sẽ vui vẻ sao?

Hôm ấy, mãi cho đến tối hai người mới trở lại quân doanh.

Đông Phong Túy và Nhiễm Sương trò chuyện với nhau rất hợp.

Khi Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi mời Nhiễm Sương đến hoàng thành, Nhiễm Sương hoàn toàn đồng ý.

Hẩn ở Thu Diệp sơn trang, được Cổ Lạc Nhi khuấy động, tâm tư nguyên bản cũng có chút dao động.

Muốn rời khỏi sơn trang, chân thành cảm nhận thế giới bên ngoài.

Trên đường đi, Cổ Lạc Nhi vẫn luôn khuyên bảo hẩn.

Hôm nay, trên chiến trường, hẩn tận mắt nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông.

Những sinh mệnh vẫn luôn tươi sống, cứ như vậy mà mất đi.

Hẩn trông thấy đám lính mai táng chiến hữu thân thiết với mình, nét mặt bi thương xen lẫn thống hận Tê Hà quốc.

Khi hẩn hỗ trợ cứu chữa thương binh, những binh sĩ thương thế nhẹ hơn đều tranh nhau nhường cơ hội trị thương cho binh sĩ có thương thế nặng hơn.

Khắp nhân gian đều có chân tình.

Khi hẩn tự tay giảm bớt đau đớn của thương binh, cứu sống tính mạng của thương binh bên bờ vực cái chết, trong lòng chợt có vui sướng cùng xúc động lâu nay không thấy.

Hóa ra, tim hẩn chưa chết, nó còn sống.

Nó còn đang nhảy lên trong lồng ngực hẩn.

(Edit by Diễm. Truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Ngày hôm sau, đoàn người lên đường hồi cung.

Từ khi bị Lãnh Dạ bắt cóc, Cổ Lạc Nhi đã rời khỏi cung được hai tháng.

Không ngoài dự đoán của Đông Phong Túy, Cổ Lạc Nhi trở lại hoàng thành, không vội vàng hồi cung, mà đi đến Minh Châu lâu trước tiên.

Lấy cớ ngoài mặt, là muốn bố trí một chỗ ở cho Nhiễm Sương.

Thật ra, Đông Phong Túy thừa hiểu, nàng chẳng qua chỉ không đành lòng bỏ mặc Minh Châu lâu mà thôi.

Hắn không có cách nhốt Cổ Lạc Nhi lại trong cung, lại không nỡ tách khỏi nàng, đành phải cùng nàng đi đến Minh Châu lâu.

Vừa đi vào Minh Châu lâu, liền gặp một nữ tử che mặt nhảy múa trên đài.

Cổ Lạc Nhi trông thấy bóng dáng quen thuộc, biết ngay là Trang Ái Liên đang khiêu vũ.

Nàng ấy vẫn luôn không biết mệt.

Vì muốn thỏa mãn ước mong được múa trên đài, lại vì không muốn để mọi người nhận ra thân phận nàng, đành phải che đậy bằng diện sa.

Nghe nói, tiết mục vũ đạo của nàng đã trở thành một trong những mục chính của Minh Châu lâu.

Minh Châu lâu vẫn giống như trước khi nàng rời đi, chặt kín chỗ ngồi.

Trang Ái Liên múa vô cùng uyển chuyển, dưới đài không ngừng truyền đến tiếng vỗ tay tán thưởng.

Cổ Lạc Nhi vô tình trông thấy, ánh mắt Nhiễm Sương chăm chú nhìn theo bóng dáng nhảy múa, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Cổ Lạc Nhi từng được nghe Nhiễm Sương gảy đàn, biết hắn rất am hiểu âm luật.

Thấy thế liền biết vũ đạo của Trang Ái Liên đã chiếm được tán thưởng của hắn.

Tin tức Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi trở về chưa truyền đến hoàng thành, bởi vậy, khi chuông quây cùng tiểu nhị nhìn thấy Cổ Lạc Nhi, nét mặt vừa mừng vừa sợ.

Chuông quây vội vàng nghênh đón.

Một người làm trong đó liền chạy vào hậu viện.

Cổ Lạc Nhi biết, người kia đi báo tin cho Đông Phong Linh các nàng.

Sợ Đông Phong Linh ra ngoài, gây náo loạn trong trà lâu, Cổ Lạc Nhi vội đi đến trước chuông quây, trầm thấp dặn vài câu.

Sau đó dẫn theo Đông Phong Túy và Nhiễm Sương, tiến vào hậu viện.

Nhiễm Sương trước khi vào hậu viện, vẫn lưu luyến nhìn một cái lên trên đài.

Quả nhiên, Cổ Lạc Nhi vừa vào hậu viện, Đông Phong Linh như cơn lốc bổ nhào lên.

Mấy hậu phi khác cũng nghe tin ra đón, nhìn thấy Đông Phong Túy bên cạnh Cổ Lạc Nhi, có vẻ hơi xấu hổ.

Không biết có nên hành lễ hay không.

Nói cho cùng, hắn vẫn không lấy thân phận hoàng thượng đến Minh Châu lâu.

Đông Phong Linh mặc kệ Đông Phong Túy, một mực ôm lấy Cổ Lạc Nhi vừa khóc vừa cười.

“Lạc Nhi, tỷ có biết, ta rất lo cho tỷ không. May mà tỷ không có việc gì.”

Cổ Lạc Nhi an ủi nàng.

“Không có hề gì, chẳng phải ta vẫn tốt đấy sao?”

Thật ra, chính vì cái gọi là tái ông thất mã, họa phúc khôn lường.

Lần này nàng rời khỏi cung, thu hoạch cũng không nhỏ.

Bằng không nhất định vẫn sẽ lưỡng lự giữa Đông Phong Túy và Đạp Tuyết công tử.

Còn học được một thân võ công, có được khả năng bách độc bất xâm.

Đông Phong Linh ngưng lệ.

Cổ Lạc Nhi không biết có phải mình bị ảo giác hay không, nàng cảm thấy, ánh mắt nhóm hậu phi nhìn nàng có chút lạ lùng.

Trước đây, các nàng vẫn rất thân thiết gắn bó với nàng.

Thậm chí, còn có cảm kích xen lẫn sùng bái nàng.

Bởi vì, là nàng, giải thoát các nàng khỏi nanh vuốt của Nguyệt Quý phi.

Nhưng bây giờ, qua ánh mắt các nàng nhìn, mơ hồ như có địch ý.

Nhưng Cổ Lạc Nhi không có tâm tư để suy nghĩ kĩ, bởi Đông Phong Linh không ngừng kể cho nàng nghe tình hình khi xa nàng.

“Lạc Nhi, Minh Châu lâu đã mở thêm mấy chi nhánh, buôn bán mỗi nơi đều rất tốt.”

“Lạc Nhi, may mà hoàng huynh cứu tỷ trở về, lễ phong hậu có thể cử hành rồi.”

“Lạc Nhi, sách của tỷ phải khẩn trương viết tiếp, sách cũ đã sớm kể xong, tất cả mọi người đều đang tha thiết mong ngóng đấy.”

“Lạc Nhi, ta thay tỷ đã tìm được một khắc bản thương rất tốt, cuốn thứ nhất đã được in ra, ta dẫn tỷ đi xem.”

Đông Phong Linh kéo Lạc Nhi vào trong phòng.

Bỏ rơi hai nam nhân đứng ngoài sân, nhìn nhau lắc đầu.

Mấy hậu phi lần lượt tiến lên, cúi chào Đông Phong Túy.

Dị dàng nói: “Nô tì tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng cứu Tiên phi nương nương trở về, thật đáng mừng.”

Trên mặt Nhiễm Sương phủ một lớp bóng mờ.

Hoàng đế vốn hoa tâm, thiết thòi Cổ Lạc Nhi đối với hắn tốt như vậy, hắn lại cùng một lúc có vô vàn nữ nhân.

Đông Phong Túy mỉm cười.

Nói: “Không cần đa lễ, ở Minh Châu lâu ta không phải hoàng thượng. Từ nay về sau, các cô sẽ ở Minh Châu lâu, không cần mỗi ngày phải vất vả hồi cung. Cũng thuận tiện tìm kiếm một tương lai thích hợp.”

Trên mặt nhóm hậu phi mỗi người đều biến sắc.

Hoàng thượng đang muốn đuổi các nàng xuất cung sao?

Từ nay về sau, ngài sẽ độc sủng một mình Cổ Lạc Nhi sao?

Nhiễm Sương hồi phục lại ánh sáng như trước.

Đông Phong Túy kéo Nhiễm Sương, nói: “Đi, Lạc Nhi đãi khách, hôm nay chúng ta làm khách nhân của Minh Châu lâu một lần.”

“Được, chúng ta ra ngoài.”

Nhiễm Sương kéo lại Đông Phong Túy, đi về phía chỗ ngồi ngoài Minh Châu lâu.

Mới vừa đi đến chỗ rẽ, đúng lúc gặp Trang Á Liên vừa biểu diễn xong, xuống dưới đài.

Ba người chạm mặt chỗ rẽ.

Trang Á Liên đã tháo khăn che mặt, lộ ra dung nhan tinh tế thanh nhã.

Vừa mới nhảy múa một hồi, có chút thở mạnh.
Gương mặt phỉm hồng, kiều diễm ướt át.
Nàng không giống với những hậu phi kia hành lễ với Đông Phong Túy.

167. Chương 169: Ném Chuyện Phiền Toái Cho Nàng

Đông Phong Túy nhớ lại, vừa rồi nói với mấy người kia không có Trang Ái Liên.
Không bằng nói rõ với nàng, về sau đỡ phải phiền toái.
Vì vậy dừng lại, nói: “Vừa rồi ta đã nói với các nàng, sau này không cần hồi cung, hãy ở lại Minh Châu lâu, cô cũng làm theo đi.”
Hắn không biết tên của Trang Ái Liên, chỉ lảng máng nhớ hình như nàng được gọi là cái gì mà Liên phi.
Nhưng hắn không muốn gọi nàng là Liên phi, bởi từ nay về sau, nàng và những hậu phi khác không còn là phi tử của hắn nữa.
Bởi vậy, cũng không gọi Trang Ái Liên.
Dù sao trước mặt cũng chỉ có một mình nàng, hắn nói đương nhiên để nàng nghe.
Nhiễm Sương kinh ngạc.
Trước đó, thấy Trang Ái Liên nhảy múa trên đài, hắn còn tưởng nàng chỉ là một vũ nương.
Không nghĩ rằng thực chất nàng lại là một trong phi tử của Đông Phong Túy.
Nhưng càng làm cho hắn kinh ngạc là câu trả lời của Trang Ái Liên.
Trang Ái Liên cúi mình chào Đông Phong Túy, đáp: “Hồi hoàng thượng, Ái Liên đã sớm chuyển ra khỏi cung, ở lại Minh Châu lâu. Sau này cũng không định hồi cung nữa.”
Đông Phong Túy gật gật đầu.
“Tốt lắm.”
Kéo Nhiễm Sương cùng đi ra ngoài.
Nhiễm Sương trước khi bước ra khỏi cửa, không nén được quay đầu ngấm nhìn Trang Ái Liên.
Nữ tử này thật đặc biệt, không thể không khiến hắn hiếu kỳ.
Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh xa cách lâu ngày, hàn huyên rất nhiều.
Vừa kể ra tình cảnh sau khi ly biệt và truyền kỳ từng trải trong thời gian này với Cổ Lạc Nhi, vừa xử lý công việc trong Minh Châu lâu.
Cho đến khi rảnh rỗi, đã đến thời gian trở về cung.
Cổ Lạc Nhi đuổi cái lưng mỗi, nói: “Cuối cùng cũng được về rồi.”
Đông Phong Linh chế nhạo.
“Trước kia chẳng phải tỷ không muốn hồi cung sao? Sao nào, hiện giờ lại không thể chờ được hả?”
Cổ Lạc Nhi xấu hổ cười ha ha.
Chợt cảm thấy sống lưng rờn rợn, nhìn quanh, đã thấy nhóm hậu phi đều đang nhìn nàng.
Ánh mắt phức tạp.

Chỉ có Trang Ái Liên vẻ mặt như thường ngồi một bên thưởng trà.

Cổ Lạc Nhi nhớ lại ánh mắt nhóm hậu phi khi mình mới trở lại Minh Châu lâu, trong lòng do dự.

Thời gian nàng rời đi, có xảy ra chuyện gì chẳng?

Nhưng dưới tình cảnh này, lại không tiện hỏi, đành phải ôm một bụng nghi hoặc.

Cười nói với nhóm hậu phi: “Đi thôi, không còn sớm nữa, hồi cung thôi.”

Nhóm hậu phi vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không hề xê dịch.

Lúc này, cục diện có chút gượng gạo.

Trang Ái Liên đặt chén trà trong tay xuống.

Cười nói: “Lạc Nhi, cô và công chúa Đông Phong Linh hồi cung đi, chúng ta sẽ ở lại Minh Châu lâu.”

“Vì sao? Sao các cô lại không hồi cung?”

Cổ Lạc Nhi khó hiểu hỏi.

Nàng chưa nghe được lời Đông Phong Túy nói vừa rồi.

Cầm phi cười buồn, đáp: “Hoàng thượng đã hạ chỉ, không cho phép chúng ta hồi cung.”

Một hậu phi khác âm dương quái khí nói: “Hiện giờ trong mắt hoàng thượng nào có chúng ta đâu.”

Cổ Lạc Nhi thoáng chốc hiểu ra.

Những hậu phi tuy nói theo nàng ra ngoài xây dựng Minh Châu lâu, nhưng đây chỉ là nhất thời hứng khởi, thêm cả bị Nguyệt Quý phi ức hiếp lâu ngày, mới muốn phản kháng.

Quả thật sau khi ra ngoài, lâu ngày, cũng cảm thấy nhạt nhẽo.

Xúc cảm mãnh liệt kém hơn lúc trước vài phần.

Nữ nhân đều mong ước có một gia đình yên ấm, hi vọng có trượng phu và con cái cho riêng mình.

Các nàng không thể coi Minh Châu lâu làm nhà cả đời được.

Trước kia, Cổ Lạc Nhi nàng giống như các nàng, không được hoàng thượng sủng ái.

Bởi vậy, các nàng xem nàng như tỷ muội cùng chung nỗi khổ, xem nàng như vị cứu tinh thoát khỏi nanh vuốt của Nguyệt quý phi.

Nhưng giờ đây mọi việc đã khác.

Cổ Lạc Nhi nàng đã chiếm được tình yêu của hoàng thượng, hơn nữa còn một lòng hướng về nàng.

Khó trách các nàng sẽ ôm lấy địch ý với nàng.

Các nàng vẫn còn hi vọng có thể được Đông Phong Túy sủng hạnh.

Đông Phong Linh dễ dàng nhận thấy sự thay đổi trong lòng nhóm hậu phi.

Tức giận nói với các nàng: “Trước đây, trong mắt hoàng huynh ta cũng đâu có các tỷ.”

Nhóm hậu phi vốn đau lòng, nghe vậy trên mặt mỗi người đều biến sắc.

Thậm chí có mấy người còn đứng lên.

Cổ Lạc Nhi vội vàng kéo Đông Phong Linh.

Khuyên nhủ: “Đừng cãi nhau, có chuyện gì từ từ nói. Ta vừa trở về, rất nhiều việc vẫn chưa rõ ràng. Ngày mai chúng ta lại bàn bạc, được không?”

Những hậu phi này khác với Nguyệt Quý phi, cãi vã cũng không được gì.

Nàng phải làm dịu mâu thuẫn trước, sau đó suy nghĩ kỹ lưỡng nên xử lý vấn đề này như thế nào.

Trang Ái Liên vội đứng dậy, đứng ra giải hòa.

“Lạc Nhi, cô lặn lội đường xa, mệt rồi, đi về nghỉ ngơi trước đi. Có việc gì ngày mai nói sau.”

Quay người lại, nói với những hậu phi khác: “Tối nào các cô cũng không chịu ở lại Minh Châu lâu, không dễ dàng đêm nay đông đủ, chúng ta chơi mặt chược đi.”

Thân phận Trang Ái Liên không giống với Cổ Lạc Nhi, nàng cũng là một hậu phi bị Đông Phong Túy “Vứt bỏ”.

Bởi vậy, lời của nàng nhóm hậu phi đều nghe theo.

Tình thế cuối cùng cũng tạm thời bình ổn, Đông Phong Linh vội kéo Cổ Lạc Nhi ra ngoài.

Trên đường hồi cung, Đông Phong Linh nói cho Cổ Lạc Nhi biết.

Hóa ra, đám người Nguyệt Quý phi trong khoảng thời gian này đã nói xấu Cổ Lạc Nhi trước mặt nhóm hậu phi.

Nói nàng lúc trước mở Minh Châu lâu, mục đích chính là muốn lừa gạt toàn bộ nhóm hậu phi ra khỏi cung.

Sau đó chính nàng nghiêm nhiên hưởng độc sủng của Đông Phong Túy.

Cổ Lạc Nhi than thầm.

Tuy rằng nàng vô ý tranh sủng, nhưng lúc trước dẫn dắt hậu phi ra ngoài mở Minh Châu lâu là có ý tốt.

Làm nên sự nghiệp thuộc về chính các nàng.

Nhưng sự thật không thể do nàng biện bạch.

Bởi vì, nàng thật sự đã chiếm tình yêu của Đông Phong Túy, chiếm được cái gọi là độc sủng.

Nàng làm sao có thể tự thanh minh cho bản thân?

Trừ phi nàng phỏng theo hoàng hậu phi tử trước kia phải làm như vậy, khuyên Đông Phong Túy ban mưa đến khắp nơi trong hậu cung.

Điều này có thể sao?

Nàng và Đông Phong Túy đều không làm được.

(Edit by Diễm. Truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Cổ Lạc Nhi trở lại Tử Tiêu Cung, nhưng không hề vui vẻ khi trở về nhà.

Rầu rĩ không vui đi tới hậu viên, tự tay trồng nhánh hoa kim quế Đông Phong Túy trồng vì nàng vào trong đất.

Sau đó ngồi ở bên cạnh hoa non, hai tay chống cằm, ngơ ngẩn nhìn hoa non.

Đông Phong Túy đi tới sau nàng, ở bên cạnh nàng ngồi xuống, ôm đầu vai của nàng.

Hỏi: “Lạc Nhi, làm sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi thở ngắn than dài hồi lâu.

Mới hỏi: “Chàng để các nàng ở Minh Châu lâu, sau này không được hồi cung phải không?”

“Đúng vậy. Chẳng lẽ nàng còn hi vọng các nàng hồi cung?”

Thật ra hôm nay Đông Phong Túy cũng nhìn ra thái độ bất thường của nhóm hậu phi.

Về sau, khi cùng Nhiễm Sương uống trà, đã phái người đi nghe ngóng việc này.

Bởi vậy, rất rõ Cổ Lạc Nhi đang buồn về cái gì.

“Đông Phong Túy, ” Cổ Lạc Nhi lại hỏi, “Chàng là hoàng đế, lẽ ra có tam cung lục viện, lẽ ra phải khai chi tán diệp cho hoàng cung, chàng thật sự sẽ không cần các phi tần khác?”

“Nếu ta muốn, ta đã muốn lâu rồi, còn chờ đến bây giờ sao?”

Đông Phong Túy không cam đoan gì cả, chỉ lấy sự thật để chứng minh.

Trước khi hắn gặp được Cổ Lạc Nhi, hắn chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với phi tần nào.

Thậm chí ngay cả bàn tay nhỏ bé của các nàng cũng chưa bao giờ chạm qua.

Ngay cả nói cũng chưa từng cùng các nàng nói chuyện.

Hắn giữ mình trong sạch không còn gì để nói.

“VẬY, NGỘ NHỎ, ta chỉ nói là ngộ nhỏ, ngày nào đó, có một nữ nhân chàng thích xuất hiện trước mặt chàng thì sao?”

Nghĩ tới tương lai, Cổ Lạc Nhi có chút buồn bã.

Nàng nắm bắt được Đông Phong Túy hiện tại, nhưng không dám chắc có thể nắm giữ được trái tim hắn vĩnh viễn.

Dù sao, hắn là một hoàng đế, cám dỗ xung quanh hắn rất nhiều.

Ở phương diện này, nam nhân và nữ nhân thật không công bằng.

Đông Phong Túy bất mãn chất vấn: “Lạc Nhi, nàng thế này là không tin tưởng ta?”

“Ta tin chàng bây giờ, nhưng tương lai, chính chàng cũng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, đúng không? Ta sau này, sẽ trở nên già cỗi, mà chàng, cho dù già vẫn sẽ có những nữ nhân tươi trẻ nguyện ý vùi mình vào trong lòng chàng.”

Đông Phong Túy trầm ngâm, hắn đang nghĩ nên nói thế nào mới thuyết phục Cổ Lạc Nhi tốt nhất.

Nàng đang buồn lo vô cớ.

Cổ Lạc Nhi thấy hắn không trả lời, thất vọng gục đầu xuống.

Xem đi, hắn không trả lời được kìa?

Nàng biết rồi, hắn bị nàng nói trúng rồi.

Đông Phong Túy đã lựa lời xong, ôm sát Cổ Lạc Nhi.

Nghiêm túc nói: “Lạc Nhi, nàng cũng biết, ta là một tên lừa dối, ta chẳng muốn phải hao phí tâm tư trải qua một đoạn ái tình nữa. Nàng cho rằng, ta vẫn muốn tròn non lợi suốt cả đời, còn muốn tiếp tục thể nghiệm tư vị sinh ly tử biệt một lần nữa sao?”

Cổ Lạc Nhi nhớ tới những việc Đông Phong Túy vì mình phải trả giá, cảm thấy hình như mình đang cố tình gây sự.

Nhưng mà, hôm nay đã nói ra lời này, phải nói thật thấu đáo.

Còn nhớ một đoạn ngắn đã từng xem qua ở đâu.

Nếu có một ngày, chàng không yêu em, mong chàng hãy nói cho em kịp biết.

Đừng để em lãng phí thời gian đi tìm hạnh phúc tiếp.

Em nói vậy, không phải vì hiện giờ em không yêu, không tin chàng.

Đơn giản vì, chúng ta đều không có cách nào để nắm chắc được tương lai.

Bởi vậy Cổ Lạc Nhi nói: “Cũng khó nói được.”

“Lúc trước khi gặp ta, chàng cũng chưa từng nghĩ rằng, có một ngày chàng sẽ điên cuồng làm những việc này phải không?”

Đông Phong Túy lúc này đúng thật không còn gì để nói.

Cổ Lạc Nhi nói chính là sự thật.

Trước khi gặp Cổ Lạc Nhi, đúng là hắn chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ vì một nữ nhân làm những gì, chưa từng biết ý nghĩa của tình yêu.

Sức mạnh vĩ đại của tình yêu.

“Ta hiểu rồi.”

Cổ Lạc Nhi gạt tay Đông Phong Túy, gục đầu xuống, nhỏ nhỏ cỏ trên đất.

Đông Phong Túy im lặng một lúc, chợt đứng dậy.

Nói với Cổ Lạc Nhi: “Lạc Nhi, nàng chờ một chút, ta sẽ quay lại ngay.”

“Sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi ngẩng đầu, đã thấy Đông Phong Túy chạy đến ngưỡng cửa hậu viên, chớp một cái đã không thấy đâu.

Hắn thế mà lại thi triển khinh công.

Hắn muốn đi làm việc gì, mà phải khẩn cấp như vậy?

Rất nhanh, Đông Phong Túy đã trở lại, ngồi xuống bên cạnh Cổ Lạc Nhi, đưa cho nàng một tờ giấy.

“Thế này là được chứ?”

Cổ Lạc Nhi mở tờ giấy, nhìn thấy nội dung trên đó, “Phụt” cười.

Đó là một tấm thủ dụ tự tay Đông Phong Túy viết.

Trên đó viết, nếu có một ngày, Đông Phong Túy sung hạnh nữ nhân khác, Cổ Lạc Nhi dựa vào thủ dụ này, có thể đánh Đông Phong Túy bốn mươi đại bản, hơn nữa còn có thể nuôi dưỡng nam sung.

“Cái này cũng không tồi.”

Cổ Lạc Nhi đưa tay điểm chỉ, giấu kỹ bên người.

Tâm tình chợt thoáng hơn.

Đúng vậy, hạnh phúc của mình phải tự mình nắm bắt, hà tất phải ỷ lại người khác cứu tế ình?

Nếu quả thật có một ngày như vậy, Đông Phong Túy thay lòng đổi dạ yêu những nữ nhân khác, nàng sẽ tiêu sái rồi đi.

Có lẽ, nàng thật sự sẽ dựa theo Đông Phong Túy viết, nuôi dưỡng nam sung.

Dù sao, nàng cũng chẳng thềm làm oán phụ, oán trời oán đất oán người oán mình.

Nàng đã trưởng thành, nàng sẽ có trách nhiệm với tình cảm của mình.

Như vậy, bây giờ, nàng phải thỏa thích tận hưởng tình yêu của nàng và Đông Phong Túy chứ.

“Lạc Nhi, “

Đông Phong Túy bày ra một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhìn Cổ Lạc Nhi.

“Thật ra, ta có một nghi ngờ vô cùng to lớn.”

“Nghi ngờ gì cơ?”

Cổ Lạc Nhi bị nghiêm túc khó có được của hắn làm cho hoảng hốt.

Đông Phong Túy háng giọng một cái.

Nghiêm trang nói: “Ta nghi ngờ, mai sau một ngày nào đó, nàng muốn nuôi nam sung, sẽ tìm những nữ tử mĩ mạo đến quyến rũ ta.”

“Sau đó thì sao?”

Trên mặt Cổ Lạc Nhi âm ỉ dâng lên cơn thịnh nộ.

Cái tên này, đáng ăn đòn.

Đông Phong Túy không sợ chết nói tiếp: “Nếu ta không chịu được cám dỗ, nàng sẽ lấy cớ này, công khai tìm nam nhân.”

Cổ Lạc Nhi nặng nề hừ một tiếng.

Đông Phong Túy chợt thay đổi vẻ mặt tươi tắn.

Cười mỉm tiến đến trước mặt Cổ Lạc Nhi, nói : “Nếu thật là như thế, nàng biết ta biết, bốn mươi đại bản kia liền miễn đi.”

Cổ Lạc Nhi bưng bưng nộ phát.

Bắt lấy vạt áo Đông Phong Túy, cảm hận nói: “Chàng đừng hòng, hiện giờ ta muốn đánh chàng đó.”

Hai tay phần nộn như mưa rơi vào trên người Đông Phong Túy

Cổ Lạc Nhi chưa dùng tới nội lực, nắm tay đánh lên người Đông Phong Túy, không hề đau đớn.

Đông Phong Túy chỉ thấy nàng đang gãi ngứa ình.

Trong miệng lại kêu to: “Nguy rồi, bà chằn đánh tướng công. Khéo đánh chết ta, nàng phải thủ tiết.”

Cổ Lạc Nhi cãi lại.

“Ta còn lâu mới thủ tiết, ta phải tái giá với người khác.”

Chợt cảm thấy, nam nữ bất bình đẳng không phải không tốt.

Giống như hiện tại, nàng mà dưỡng nam sủng, Đông Phong Túy sẽ chẳng có biện pháp làm gì nàng.

Mà nếu Đông Phong Túy tìm nữ nhân khác, phải chịu bốn mươi đại bản của nàng.

Nàng rất có lời nha.

Đông Phong Túy bất mãn chất vấn: “Xuất giá? Nàng đi đâu mới có thể tìm được một tướng công tốt như ta?”

Lời này nói rất đúng, Cổ Lạc Nhi thu hồi nắm đấm, nâng cằm Đông Phong Túy chòng ghẹo hắn.

“Thôi, gương mặt đẹp như vậy, đánh hỏng cũng tiếc. Tới đây bồi cô nãi nãi xem nào.”

Đồng tử Đông Phong Túy co lại, thật sự nhào tới, bổ nhào khiến Cổ Lạc Nhi ngã lên thảm cỏ.

Cổ Lạc Nhi chỉ đang đùa hắn, nào ngờ hắn lại đến thật, giật nảy mình.

Tay chống lên ngực Đông Phong Túy, muốn đẩy hắn ra.

“Ban ngày ban mặt, làm sao có thể ở hậu viên này được?”

“Nàng nhìn xem hậu viên có người không?”

Đông Phong Túy vừa nói vừa không khách khí hôn lên môi Cổ Lạc Nhi.

Muốn đùa giỡn hắn? Xem xem ai đùa ai.

Cổ Lạc Nhi vừa chống cự Đông Phong Túy vừa nhìn qua khe hở trên vai hắn.

Quả nhiên hậu viên không có một bóng người.

168. Chương 170: Khí Phi Có Người Yêu

“Được lắm, chàng đã sớm lập mưu?”

Cổ Lạc Nhi cầm phần bất bình chất vấn.

Cái tên này, đã sớm không có ý tốt đuổi toàn bộ mọi người trong vườn đi rồi.

Mục đích xấu xa, nghĩ là biết.

Đông Phong Túy đắc ý, tay rất không thành thật mà tháo y sam của Cổ Lạc Nhi.

Hắn đã quyết định, từ nay về sau, khi hắn và Cổ Lạc Nhi ở trong hậu viên, không cho phép ai bước vào.

Cổ Lạc Nhi dây dưa với hắn một lúc lâu như vậy, buộc hắn phải vắt óc nghĩ cách thuyết phục nàng đừng buồn lo vô cớ nữa.

Lại còn hại hắn phải ép viết ra khế ước bán thân.

Bốn mươi đại bản đó, đâu phải chuyện đùa.

Tuy rằng, hắn rất tự tin, bốn mươi đại bản vĩnh viễn sẽ không rơi vào trên người hắn.

Nhưng giấy cam đoan đang nằm trong tay Cổ Lạc Nhi, trong lòng ít nhiều vẫn có bất bình.

Hắn sao có thể không đòi hỏi Cổ Lạc Nhi hồi đáp chút gì?

Cổ Lạc Nhi muốn chống cự, cuối cùng vẫn vô lực phản kháng.

Rất lâu sau, hai người ôm nhau ngồi trên vườn cỏ.

Gương mặt Đông Phong Túy tựa vào bên má Cổ Lạc Nhi, nhìn mầm hoa kim quế đã ột thước.

Cười nói: “Hậu viên này phong cảnh tuy đẹp, nhưng lại thiếu hương thơm. Sau này, chờ cây hoa này cao lớn nở hoa, ta sẽ dời xuống dưới tàng hoa này để ngủ.”

Cổ Lạc Nhi trên đầu vạch đầy hắc tuyến.

Đúng là ba câu không rời nghề chính.

Đông Phong Túy lười đến mức, chưa gì đã nghĩ kế hoạch lâu dài cho việc ngủ ở đâu.

Lắm bầm nói: “Sao chàng có thể lười như thế?”

“Nàng chê ta lười? Chẳng lẽ vừa rồi ta làm vẫn chưa đủ sao?”

Đông Phong Túy làm bộ lại đặt tay lên thắt lưng nàng.

Cổ Lạc Nhi đỏ ửng mặt, gạt tay hắn ra.

Cái tên này, lại định chiếm tiện nghi của nàng.

Có điều, hình như hắn cũng không hoàn toàn chiếm tiện nghi.

Trong đầu nảy ra ý nghĩ, nói ra miệng: “Lúc trước ai nói, sau khi trở về nhất định sẽ cần chính ấy nhỉ?”

“Ta đâu nói không cần chính. Có chút ít chính sự như vậy, làm xong không có việc gì, không ngủ thì làm gì đây? Nàng lại chẳng chịu bỏ Minh Châu lâu để ở cùng ta.”

Cổ Lạc Nhi thấy hắn đang dời mũi nhọn lên thân mình.

Vội vàng cười theo nói: “Ban ngày ta mới đến Minh Châu lâu, buổi tối sẽ trở về với chàng.”

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Sau khi nói xong, mới thấy trong lời này có ý vị ám muội, lúng túng xoay đầu sang một bên.

Đông Phong Túy khẽ bật cười.

“Lạc Nhi, thật ra ta đã nghĩ kĩ, nàng hấp dẫn ta nhất, chính là sự tự tin và tính dám làm dám chịu của nàng.”

Cổ Lạc Nhi bắt đầu lảng lảng.

Nàng biết Đông Phong Túy yêu nàng, nhưng từ trước đến nay hắn chưa từng khen nàng.

“Cho dù nàng gặp khó khăn thế nào, đều vẫn lạc quan như vậy, chưa bao giờ hết hi vọng, cũng không lùi bước.”

Đông Phong Túy như nghiêng khen ngợi, thao thao bất tuyệt.

Cổ Lạc Nhi có chút ngượng ngùng.

Nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Bởi vì, Đông Phong Túy nói đều là sự thật mà.

Đông Phong Túy tiếp tục thôi miên.

“Nguyệt quý phi ước hiệp nàng, nàng dám đổi nghịch với nàng ấy. Lãnh Dạ uy hiệp nàng, nàng cũng không sợ hãi, chỉ tìm cách đối phó với y. Mà ngay cả ta trêu chọc nàng, nàng cũng dám chọc lại.”

Lúc trước, hắn thật sự ném không ít vỏ đầu của Cổ Lạc Nhi.

Chỉ có điều, những vỏ đầu ấy, ngấm lại, vẫn ngọt như mật vậy.

Cổ Lạc Nhi càng nghe càng cảm thấy không đúng lắm.

Đông Phong Túy là người biểu đạt hành động hơn ngôn ngữ, hôm nay hắn bỗng nhiên nói nhiều lời như vậy, rốt cuộc có mưu đồ gì?

Thần kinh Cổ Lạc Nhi bắt đầu trở nên cảnh giác.

Quả nhiên, Đông Phong Túy tiếp tục nói ra mục đích cuối cùng của hắn.

“Vì thế, Lạc Nhi, bây giờ những hậu phi ấy, không, không đúng, phải là những hậu phi cũ, chút việc nhỏ ấy ta tin nàng có thể xử lý, phải không?”

“Chàng đã biết hết rồi?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Phải, đã biết toàn bộ.”

“Chàng mặc kệ không can thiệp, mặc ta xử lý?”

“Đúng vậy, Lạc Nhi của chúng ta bản lĩnh rất lớn mà.”

Đông Phong Túy chuốc cho Cổ Lạc Nhi mê hồn thang.

Đáng tiếc, Cổ Lạc Nhi đã hiểu rõ ý đồ xấu xa của hắn.

Ung dung nói: “Sau đó, chàng có thể an tâm mỗi ngày ngủ ngon nhỉ?”

“Đúng vậy, có Lạc Nhi bảo vệ ta, ta rất an tâm.”

“Nhưng ta không an tâm.”

Cổ Lạc Nhi đẩy Đông Phong Túy đang dính chặt trên người nàng ra.

“Hừ, chàng thực chất muốn lừa dối, chuyện gì cũng giao cho ta làm. Ta mặc kệ. Những việc này vốn tại chàng, ta còn lâu mới ôm lấy cục diện hỗn loạn này của chàng.”

Tên vô lại này, chỉ biết trốn tránh trách nhiệm.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Bọn họ đều là nữ nhân của hắn, dựa vào cái gì bắt nàng đi xử lý?

“Lạc Nhi, ” dáng vẻ Đông Phong Túy rất vô tội, “Lúc trước, là nàng đưa các nàng ấy ra ngoài mở Minh Châu lâu.”

Cổ Lạc Nhi nhất thời không nói được gì.

Đúng vậy, là nàng đưa các nàng ra ngoài cung, hình như, có vẻ như, đúng thật là nàng cần phải khắc phục hậu quả.

“Nhưng mà, các nàng có địch ý với ta, tất cả đều bởi Nguyệt quý phi xúi giục sau lưng.”

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng nghĩ ra được một lý do.

Đông Phong Túy lập tức giơ tay đầu hàng.

“Chuyện của Nguyệt quý phi, để ta xử lý, được chứ?”

“Cũng không tồi.”

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy lại gọi.

“Có chuyện gì?”

Cổ Lạc Nhi vừa nhìn thấy ý cười ẩn chứa trong mắt hắn, trực giác liền không thoải mái.

Tên này, lại có chuyện gì định đồ lên người nàng đây?

Đông Phong Túy cười nói: “Lạc Nhi, còn nhớ lúc trước chúng ta đi dạo phố, nàng đưa ra những kiến nghị kinh tế với ta không?”

“Vâng.”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

Muốn hiểu rõ mục đích hắn nhắc đến chuyện này.

Nụ cười trên mặt Đông Phong Túy càng thêm say lòng người.

“Lạc Nhi, nàng đã có kiến giải như vậy, ta nghĩ, ta nên giúp đỡ nàng, phát triển suy nghĩ của nàng, tăng cường kinh tế Vô Ưu quốc, để dân chúng có cuộc sống tốt nhất, làm cho quốc gia khác không dám ức hiếp chúng ta.”

Cổ Lạc Nhi cuối cùng cũng hiểu ra dụng ý của Đông Phong Túy.

Thử thăm dò hỏi: “Không phải chàng muốn để ta chấn chỉnh kinh tế chứ?”

“Đương nhiên rồi, chỉ có Lạc Nhi của chúng ta mới nghĩ ra được những cách thức ấy, người khác đều không nghĩ ra được mà.”

Cổ Lạc Nhi thừa hiểu Đông Phong Túy chỉ lừa dối, ném những chuyện phiền toái này cho nàng làm.

Nhưng trong lòng lại có chút nhảy nhót.

Nếu như ở thời không của nàng, nàng có thể có bạo tay như vậy sao?

Hôm nay có Đông Phong Túy ủng hộ, giao quyền hành kinh tế của một quốc gia cho nàng, nàng thật sự có thể làm việc lớn một phen rồi.

Có điều, trong đầu Cổ Lạc Nhi lần đầu tiên có chút không tự tin.

Đại học nàng còn chưa tốt nghiệp, chỉ học ở trường chút kiến thức cơ bản về phương diện kinh tế, rất ít khi được thực hành ngoài xã hội.

Mà giờ, Đông Phong Túy lại muốn nàng quản lý kinh tế của một quốc gia.

Nàng có thể đảm đương trách nhiệm trọng đại như vậy sao?

Ngộ nhỡ khiến cho kinh tế Vô Ưu quốc suy yếu thì làm thế nào đây?

Việc này không thể so sánh với việc mở một Minh Châu lâu đơn giản.

Lúc trước, khi đi dạo phố với Đông Phong Túy, nàng chỉ tán gẫu đề cập tới một vài ý nghĩ của bản thân với hắn.

Cái gì mà quy mô kinh tế, dây chuyền sản xuất, dựa theo địa vực phân công, tăng mạnh mậu dịch vân vân. Đều là những khái niệm vô cùng mơ hồ.

Đương nhiên, những khái niệm này ở thời không của Đông Phong Túy, vẫn xem như vô cùng tân tiến rồi.

“Ta, ta có thể làm sao?”

Cổ Lạc Nhi không xác định hỏi.

“Nàng đương nhiên làm được.”

Đông Phong Túy khích lệ nàng.

“Nhưng mà, ngộ nhờ ta làm hỏng thì sao bây giờ?”

Trong lòng Cổ Lạc Nhi vẫn còn do dự.

“Còn có ta ở đây, sợ gì chứ?”

Đông Phong Túy đâu thể tùy tiện đưa nhiệm vụ này cho Cổ Lạc Nhi.

Vì thế hắn cực kỳ cân nhắc một phen.

Hắn đã sớm muốn thay đổi tình trạng kinh tế hiện nay của Vô Ưu quốc.

Có điều, chung quy vẫn chưa chọn được người thích hợp.

Hắn yêu cầu, người dẫn đầu phải là người có gan sáng tạo dám nghĩ dám làm như Cổ Lạc Nhi vậy.

Dĩ tiểu kiến đại, từ việc xây dựng Minh Châu lâu, hắn đã thấy tiềm lực của Cổ Lạc Nhi.

Nàng có chỗ thiếu sót, chỉ là kinh nghiệm thực tế.

Có Cổ Lạc Nhi dẫn đầu, hắn chỉ cần phái thêm người trợ giúp nàng, hắn không phải vấn đề quá lớn.

Hơn nữa, còn có hắn ở phía sau chống đỡ.

Hắn đâu phải bất quản mọi việc, hắn chỉ nắm chắc tính chất mấu chốt và phương hướng sự việc.

Chẳng qua hắn chỉ không muốn quan tâm cụ thể mấy việc nhỏ không đáng kể mà thôi.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu nghiêm túc suy xét vấn đề này.

Nghĩ một lát, hỏi: “Đông Phong Túy, chàng sẽ cho ta cất cử người ở phương diện này trợ giúp ta chứ?”

Nếu có người hiểu biết tình trạng hiện nay của kinh tế Vô Ưu quốc trợ giúp nàng, đề xuất cho nàng kiến nghị cụ thể, dựa theo tình hình thực tế của Vô Ưu quốc để triển khai công tác, khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

“Đương nhiên rồi, chỉ bằng một mình nàng làm sao gánh vác được nhiều việc như thế?”

Tâm tình Cổ Lạc Nhi thả lỏng hơn nữa.

Nóng lòng hỏi: “Bọn họ sẽ chịu để ta phụ trách chứ?”

Ở thời không này, chính là trọng nam khinh nữ.

Đừng nói là thời không này, cho dù ở chính thời không của nàng, đàn ông còn không phải cũng không muốn để cho phụ nữ làm lãnh đạo sao.

Đông Phong Túy nắm quả đấm.

Nói: “Ai dám không phục ta đánh hắn.”

Cổ Lạc Nhi bị hấn chọc cười.

Một tay chống cằm, nghiêm túc suy xét các bước cụ thể cải tạo kinh tế.

Càng nghĩ nhiệt huyết càng sôi trào.

Đông Phong Túy càng nhìn càng hối hận.

Vừa mới bắt đầu, tâm tư Cổ Lạc Nhi đã không còn ở trên người hấn, sau này nếu thật sự tiếp quản kinh tế thì thôi rồi.

Hấn chẳng phải đã được trở thành khí phu phòng đơn gối chiếc rồi sao?

“Lạc Nhi, thật ra, hiện giờ kinh tế Vô Ưu quốc cũng không kém cõi, có lẽ, nàng không cần phải lo lắng như vậy, chúng ta có rất nhiều thời gian dư giả để du sơn ngoạn thủy.”

Đông Phong Túy có chút hối hận muốn thu lại lời đã nói.

Hấn làm sao lại quên cân nhắc vấn đề sắp xếp thời gian với Cổ Lạc Nhi cơ chứ?

Đúng là trí giả thiên lự, tất có một điều sơ sót.

(trí giả thiên lự: kẻ trí nghĩ đến nghìn điều.)

Đáng tiếc, bây giờ hấn hối hận đã không kịp nữa rồi.

Cổ Lạc Nhi làm sao buông tha cho cơ hội tốt được tham dự vào công cuộc.

Hôn một cái lên mặt Đông Phong Túy.

Cười nói: “Tướng công, chàng yên tâm, thiếp sẽ làm thật tốt mọi việc. Chàng cứ an tâm ngủ ngon đi.”

Đông Phong Túy thoái chí nói: “Ta chợt cảm thấy, du sơn ngoạn thủy tốt hơn đi ngủ.”

Cổ Lạc Nhi duyên dáng cười.

“Du sơn ngoạn thủy quá mệt, hơn nữa còn nguy hiểm. Ngủ vẫn tốt hơn.”

Đông Phong Túy nghe thấy hai chữ “Nguy hiểm”, nhớ tới sinh ly tử biệt khi trước.

Nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Không đòi đi du sơn ngoạn thủy nữa.

Nhưng bởi Cổ Lạc Nhi đã nói, phải nghĩ ra một biện pháp trối nàng lại.

Bản thân hấn không quản được nàng, nhưng tạo ra thêm mấy tiểu tử, chắc là có thể trối tâm tư của nàng lại.

Đông Phong Túy vì chủ ý tuyệt diệu của chính mình mà ngẫm khen ngợi.

Trên mặt rộ lên nụ cười say lòng người nhất, mị hoặc nhất.

“Lạc Nhi, nàng nói ngủ tốt hơn, ta cũng cảm thấy ngủ tốt hơn.”

Cổ Lạc Nhi thấy nụ cười của hấn, nhìn chung vẫn có sức miễn dịch nhất định.

Tuy trong lòng tuy không ngừng rung động trước nụ cười của hấn, nhưng coi như vẫn có thể duy trì một tia lý trí.

Biết hấn đang nghĩ ra chủ ý gì.

Trong nháy mắt Đông Phong Túy nhào lên phía trước, lập tức từ trước người hấn trượt ra.

Tít mắt cười nói: “Hoàng thượng, nên dùng bữa tối rồi.”

Xoay người, nhanh như gió chạy ra khỏi hậu viên.

169. Chương 171: Khí Phi Có Người Yêu 2

Đông Phong Túy vô huyệt, râu rĩ không thôi.

Khó trách người ta nói nữ tử vô tài thì mới đức.

Nữ nhân, vẫn nên ít học đi một chút thì tốt hơn.

Nếu Cổ Lạc Nhi không biết võ công, hiện giờ chẳng phải đã ngoan ngoãn nằm trong lòng hắc rồi sao?

Cổ Lạc Nhi mang trọng trách cải tạo kinh tế Vô Ưu quốc trong người, không tiếp tục so đo Đông Phong Túy trốn tránh trách nhiệm nữa.

Chỉ muốn nhanh chóng giải quyết công việc của nhóm hậu phi thật tốt.

Mà Đông Phong Túy hiển nhiên cũng thực hiện lời hứa của hắc.

Ngay tại ngày hôm sau khi hồi cung, hắc phái Phùng Thái Úy đi tới Nam Phương thị sát tình hình thiên tai.

Nam Phương xảy ra nạn hạn hán nghiêm trọng, dân chúng lâm than.

Không biết Đông Phong Túy dùng phương pháp gì, mà lại khiến cho Phùng Thái Úy yêu tiền như mạng hi sinh một khoản tiền đáng kể đi cứu tế.

Cổ Lạc Nhi nhớ tới Đông Phong Túy đã từng nói.

Số bạc ấy, chẳng qua chỉ tạm thời để Phùng Thái Úy cất giữ thôi, sớm muộn gì hắc cũng phải nhả ra.

Không khỏi buồn cười.

Phùng Thái Úy có phần keo kiệt, tuy rằng tham ô không ít tiền bạc, nhưng trước giờ lại không nỡ tiêu nhiều tiền.

Cuộc sống của bản thân hắc không hề xa xỉ.

Hiện giờ rất đúng lúc, tiền tham ô đã được nhả ra kha khá rồi.

Chỉ sợ hắc đau còn hơn việc bị phái đi giải quyết thiên tai.

Có điều, sau lần giáo huấn này, Phùng Thái Úy đã biết Đông Phong Túy không phải ông chủ dễ đối phó, hành vi thu liễm không ít.

Lại bởi Nguyệt Quý phi cùng đủ loại nhân tố khác, cộng thêm dạy dỗ của Đông Phong Túy.

Về sau đã trở thành một đời trụ cột của quốc gia.

Đương nhiên, những điều này sau hãy nói.

Cổ Lạc Nhi vì việc này, khâm phục năng lực dùng người của Đông Phong Túy sát đất.

Quả thực, ở vị trí này của Đông Phong Túy, hắc không cần tự mình đến xử lý các sự vụ.

Chỉ cần dùng người có năng lực là được.

Nhưng khả năng dùng người này, nói thì dễ, liệu có mấy ai có thể làm được?

Đông Phong Túy phái Phùng Thái Úy đi thị sát tình hình thiên tai.

Lại lấy lý do giám thị cùng với thăm người thân, phái Nguyệt quý phi đi cùng.

Quê nhà Nguyệt quý phi ở Nam Phương.

Sau đó, hơn một tháng sau, Phùng Thái Úy cùng Nguyệt quý phi từ Nam Phương thị sát tình hình thiên tai trở về.

Song song đi tới trước mặt Đông Phong Túy.

Cầu xin Đông Phong Túy giáng tội và tứ hôn.

Hóa ra, một chuyến đi xa này, hai người vốn có gian tình, tình cảm nhanh chóng được hâm nóng.

Lại còn nóng bỏng đến mức dính như dầu gỏi, tương hồ không thể tách rời.

Đông Phong Túy lợi dụng lý do cứu tế khen thưởng hai người, ban thưởng thành hôn cho bọn họ.

Giờ phút ấy, đã trở thành một đoạn giai thoại, được thuyết thư tiên sinh lưu truyền rộng rãi.

Hình tượng của Đông Phong Túy càng sâu sắc đi vào lòng người.

Dân chúng Vô Ưu quốc thật là may mắn, có được một quân chủ hiểu rõ lòng dân, tấm lòng bao la như vậy.

Cổ Lạc Nhi biết thừa, đây hết thảy chẳng qua chỉ là mưu đồ của Đông Phong Túy.

Hắn cùng một lúc phái Nguyệt Quý phi và Phùng Thái Úy xuất hành, sắp xếp nhân thủ, không để hai người phát hiện ra mà hợp tác bọn họ.

Hắn làm như vậy, vừa ném được một củ khoai lang phồng tay Nguyệt Quý phi, lại lôi kéo được Phùng Thái Úy.

Còn chiếm được lòng trung thành của nương gia Nguyệt Quý phi.

(nương gia: nhà mẹ đẻ)

Có thể nói là một công ba việc.

Nguyệt quý phi có phụ thân làm quan lớn trong triều, đây chính là nguyên nhân vì sao chỉ có nàng ta trở thành quý phi.

Nếu Đông Phong Túy trực tiếp biếm nàng xuất cung, tất sẽ đắc tội với nương gia của nàng.

Đông Phong Túy cần bên ngoài Nguyệt quý phi cố gắng hiến sức lực cho hắn.

Bởi vậy, hắn không muốn làm cho bọn họ bất mãn.

Hiện giờ, Nguyệt quý phi và Phùng Thái Úy nảy sinh gian tình, Đông Phong Túy không giáng tội nàng, đã là vạn hạnh.

Mà Đông Phong Túy không những không trách tội nàng và Phùng Thái Úy, còn rộng lượng ban hôn cho bọn họ.

Nương gia Nguyệt Quý phi chẳng phải sẽ cảm động đến rơi nước mắt, chỉ muốn làm sao để báo đáp ân đại đức và cố gắng hiến sức lực cho hắn sao.

Đông Phong Túy hoàn toàn giải quyết vấn đề của Nguyệt Quý phi một cách tốt đẹp, Cổ Lạc Nhi đương nhiên cũng không cam chịu yếu thế.

Từ lúc trước khi Nguyệt Quý phi cùng Phùng Thái úy trở về, đã xử lý tốt quan hệ với nhóm hậu phi.

Thật ra, đây cũng không thể hoàn toàn xem như công lao của nàng.

Mấy ngày đầu, Cổ Lạc Nhi lựa chọn phương thức thuyết phục.

Nàng không giải thích quan hệ của mình và Đông Phong Túy, mà chỉ tự nêu gương, ngầm nói cho nhóm hậu phi.

Nữ nhân nên tự lập tự mình cố gắng, không cần dựa vào bố thí của nam nhân.

Giống như Cổ Lạc Nhi nàng, cho dù chiếm được sung hạnh của Đông Phong Túy, vẫn phải kinh doanh sự nghiệp cho riêng mình.

Sự nghiệp Minh Châu lâu không ngừng phát triển.

Cổ Lạc Nhi đã nhất trí thương lượng với chúng hậu phi, tiếp tục mở thêm mấy chi nhánh ở nhiều nơi.

Kể từ đó, nhóm hậu phi mỗi người đều được chia một chi nhánh của Minh Châu lâu.

Địch ý của nhóm hậu phi với Cổ Lạc Nhi rõ ràng trở nên phai nhạt.

Về sau lại xảy ra một sự kiện đại sự kinh động đến toàn bộ vua và dân, hoàn toàn triệt để thay đổi cục diện trước mắt.

Nhiệm Sương sau khi đến Hoàng thành, vẫn ở lại Minh Châu lâu.

Không biết có phải thói quen đã tự mình khép kín, mấy ngày nay, chưa hề thấy hần ra khỏi Minh Châu lâu.

Mỗi ngày đều ở trong trà lâu, thưởng thức tiết mục.

Hơn nữa còn không bỏ lỡ vũ đạo của Trang Ái Liên.

Ngoại hình của hần quá mức làm người khác chú ý, bởi vậy, mỗi lần đều đặc biệt bao trọn một sương phòng.

Cửa sương phòng đối diện với vũ đài, ngoài cửa rủ xuống rèm châu.

Vừa có thể thưởng thức tiết mục trên sân khấu, lại có thể hữu hiệu ngăn cách tầm nhìn bên ngoài đến sương phòng.

Hôm nay, Trang Ái Liên ở trên đài, đang múa đến đoạn đặc sắc, chợt nghe thấy một tiếng “Tranh” vang lên, âm nhạc bỗng nhiên ngừng lại.

Hóa ra là dây đàn của cầm sư bị đứt.

Trang Ái Liên ngưng ở trên sân khấu.

Dây đàn của cầm sư tạm thời chưa thay đổi lại, tình cảnh có vẻ có chút khó xử, một loạt âm thanh khó chịu nổi lên bốn phía.

Cầm sư luống cuống tay chân, thay dây đàn càng thêm chậm chạp.

Đang lo lắng, chợt nghe thấy từ gian sương phòng lầu hai, một tiếng đàn như tiên nhạc ngân nga qua tấm rèm châu truyền ra ngoài.

Đúng là khúc mà Trang Ái Liên đang múa.

Âm khúc thanh lệ, hay hơn cầm sư gảy rất nhiều.

Khiến dưới đài trầm trồ hoan hô.

Trang Ái Liên theo tiếng nhạc chậm chậm nhảy múa.

Nói cũng thật lạ lùng, cùng là một thủ khúc, do hai người khác nhau gảy ra, hứng thú lại một trời một vực.

Trước kia, cầm sư gảy đàn, mọi người chỉ cảm thấy tiếng nhạc thật hay.

Thưởng thức thì thưởng thức, nhưng không xúc động cho lắm.

Hiện giờ, tiếng đàn này như hoàn toàn hòa làm một với vũ đạo, soi tỏ lẫn nhau, tinh tế biểu đạt tình cảm của cầm khúc và vũ đạo ra ngoài.

Khắp trà lâu đều mê đắm, ngay cả người hầu đang làm chân chạy cũng ngừng lại.

Ngưng một khúc múa, khách trong trà lâu, gần như toàn bộ đều lệ nóng doanh tròng.

Hô lên: “Thật cảm động, thật cảm động.”

Trang Ái Liên từ trước đến nay múa xong đều rời đi, lúc này phá lệ đi tới cửa sương phòng truyền ra cầm khúc.

Cúi cúi chào về phía bên trong sương phòng.

“Đa tạ công tử.”

Trong rèm châu, thoang thoáng trông thấy Hồng y tóc trắng lay động, giống như đang đáp lễ.

“Cô nương không cần phải khách khí.”

Từ đó, như hình thành một loại ăn ý.

Mỗi lần Trang Ái Liên lên sân khấu, trong sương phòng sẽ truyền ra tiếng đàn.

Có đôi khi, tiếng đàn sẽ rất lạ lẫm, khúc nhạc mọi người hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Trong khúc bày tỏ sự cô đơn, mong mỏi, buồn vui từ từ tụ hợp, tình cảm ấy giống hệt Trang Ái Liên biểu đạt.

Hơn nữa, càng thuyết minh những tình cảm này rõ ràng hơn.

Thật ra, những khúc lạ lẫm kia, đa số đều là Nhiễm Sương ngẫu hứng tấu lên.

Nhưng mỗi lần, Trang Ái Liên đều có thể theo âm khúc múa ra động tác vũ đạo hài hòa và đẹp nhất.

Hai người tựa như đã hợp tác luyện tập với nhau trăm nghìn lần.

Rất nhanh, cảm vũ của hai người bọn họ đã trở thành giai thoại truyền trên phố.

Có người còn cảm thán hai người bọn họ là tổ hợp hoàn mỹ.

Một người là trà khách, một người là vũ nương, thân phận địa vị cách xa, hai người ngay cả mặt mũi cũng chưa từng gặp qua, có thể diễn xuất trên cùng một sân khấu đã là không tệ.

Nhưng biểu diễn đến đẳng cấp này, thật sự là kỳ tích.

Không phải tận mắt nhìn thấy chắc không dám tin tưởng.

Cũng có người hoài nghi đây chẳng qua chỉ là kế hoạch có sẵn.

Rất nhiều người đang phỏng đoán, hai người này vốn đã diễn tập tốt trước đó, nếu không sao có khả năng phối hợp một cách không chê vào đâu thế này?

Đoán già đoán non, cho dù mọi người có cư xử thế nào, thì cũng không làm ảnh hưởng đến vũ cảm hai người bọn họ.

Hai người bọn họ, vốn không phải là người dùng cách này để mưu sinh.

Hai người chỉ vì hứng thú nên mới biểu diễn.

Bởi vậy, mỗi ngày làm không biết mệt.

Cầm sư gảy đàn cho Trang Ái Liên khi trước đành phải ỉu xìu đi đến nơi khác mưu sinh.

Trang Ái Liên đương nhiên biết, người ngồi trong sương phòng ngày ngày gảy đàn cho nàng là một trong Tam công tử giang hồ Nhiễm Sương công tử.

Về sau, mỗi khi gặp nhau ở hậu viện Minh Châu lâu, hai người đều nhìn nhau cười.

Dần dần, thi thoảng cũng chào hỏi.

Cổ Lạc Nhi đều nhìn thấy.

Không khỏi thay hai người bọn họ cao hứng.

Dấu hiệu tốt nha, hi vọng Nhiễm Sương có thể thoát khỏi bóng ma quá khứ, cũng hi vọng Trang Ái Liên có thể tìm được nơi chốn chân chính của mình.

Nhưng này hai người này thật quá nguội.

Mỗi ngày đều biểu diễn cùng sân khấu, cũng không lấy lý do này, thảo luận vấn đề biểu diễn một phen, nhân tiện lại thảo luận thêm vấn đề nhân sinh.

Cổ Lạc Nhi suy nghĩ, có nên tìm cớ, họp lại mọi người.

Rồi kéo hai người này lại một chỗ.

Có điều, không đợi nàng tạo ra cơ hội, người giật dây lại tự động nhảy ra ngoài.

Hôm nay, Trang Ái Liên theo thường lệ nhảy múa trên đài, Nhiễm Sương vẫn như cũ đánh đàn trong sương phòng.

Minh Châu lâu lại kéo đến một đám khách không mời.

Cầm đầu là một người chừng ba mươi tuổi, công tử quần lụa bụng phệ.

Phía sau y, một đám gia đình hung ác theo sau.

Một đám người, hùng hùng hổ hổ vọt vào Minh Châu lâu.

Quần lụa công tử chỉ vào Trang Ái Liên trên đài, quát: “Tóm nó lại đây cho ta.”

Chưởng quầy nhận biết được người trước mặt, vội vàng tiến lên phía trước, đứng chừng đúng mực tiếp đón.

“Hóa ra là Trang Tam công tử. Không biết Minh Châu lâu đắc tội với Trang Tam công tử thế nào, lại khiến cho Trang Tam công tử tới đây tranh chấp?”

Chưởng quầy ý vào Minh Châu lâu có Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh, hoàn toàn không thêm để vào trong mắt tên quần lụa này.

Tuy biết y là huynh trưởng của Trang Ái Liên, hôm nay đến đây, nhất định là muốn tìm Trang Ái Liên gây phiền toái.

Trang Tam công tử ý vào trong nhà có tiền có thế, ngày thường cũng không thiếu khi ức hiếp người.

Mà Trang Ái Liên lại là người rất ôn hòa, không hề kiêu căng, đối xử với hần cùng bọn tiểu nhị không tệ chút nào,

Bởi vậy, chưởng quầy cố tình giúp nàng.

Cổ ý lấy hành vi Trang Tam công tử nói thành y định tranh chấp với Minh Châu lâu.

Trang Tam công tử không phải là người hồ đồ, đương nhiên hiểu được phía sau Minh Châu lâu có bao nhiêu chống đỡ, bởi vậy, cũng không dám vô lễ với chưởng quầy.

Nhấn nhẹn giải thích.

“Bản công tử hôm nay tới đây, không phải muốn tranh chấp với Minh Châu lâu. Mà chỉ muốn tìm xá muội, là vì việc trong nhà.”

Ngụ ý, chính là ám chỉ chưởng quầy không cần phải nhúng tay.

Y nói vậy, chưởng quầy đúng là không thể tiếp tục tham gia vào.

Chỉ ưu sầu lo lắng phái người, đi vào báo cho Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh.

Trang Tam công tử thấy chưởng quầy không lên tiếng, tưởng rằng hần sợ mình, dương dương tự đắc.

Hôm nay y tới, chính là tới bắt Trang Ái Liên trở về.

Hoàng đế thì làm sao? Công chúa thì thế nào? Cũng chẳng thể quản việc trong nhà y.

Nhóm hậu phi xuất cung mở Minh Châu lâu, Trang gia đã sớm biết.

Lúc đầu người dẫn dắt là Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh.

Hai người bọn họ, một người là sủng phi, một người là công chúa, dẫn đầu đi chơi đùa thì chẳng sao.

Nhưng Trang gia lại không thể ngờ, Trang Ái Liên vậy mà cam chịu thấp hèn, lên đài biểu diễn vũ đạo.

Biểu diễn vũ đạo thì chẳng nói, còn dám tự tiện chuyển ra khỏi cung, ở lại Minh Châu lâu.

Chuyển ra khỏi hoàng cung?

Cái này nghĩa là gì?

Có phải nghĩa là sau này nàng sẽ không muốn tiếp tục làm hoàng phi?

Trang gia nhà y dựa vào Trang Ái Liên ở trong cung, y vào bản thân là hoàng thân quốc thích, được hưởng lợi ích của hoàng thất không ít.

Mấy vị quan viên, có ai không dám kính nể nhà y một chút?

Trang Ái Liên có biết rằng, hành động xuất cung của nàng có ý nghĩa như thế nào?

Trang Ái Liên lên đài biểu diễn vũ đạo, tuy nói là che mặt, che giấu thân phận.

Nhưng trên đời nào có vách tường không bị gió lùa, việc này vẫn bị không ít người biết đến.

Làm hại Trang gia bị người ta nhạo báng, cực mất thể diện.

Cái này còn chưa tính, nàng được một tấc lại muốn tiến một thước, càng ngày càng liều, đã nhiều ngày nay còn công khai ứng hòa với nam trà khách.

Trang phụ giận không để đâu cho hết, ở nhà giận dữ.

Dựa theo ý Trang phụ, việc này phải bí mật giải quyết, dù sao việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài được.

Hơn nữa, còn phải kiêng dè thể diện hoàng gia cùng với cảnh cáo của Lý Tể tướng trước đây.

Nhưng Trang Tam công tử tuổi trẻ khí thịnh, không quản được nhiều như vậy.

Trước đó, Trang gia đã từng phái người tới Minh Châu lâu, hoặc đưa thư cho Trang Ái Liên, khuyên nàng đừng lên đài biểu diễn, quan trọng nhất là phải trở lại hoàng cung, nghĩ cách giành được niềm vui của Đông Phong Túy.

Nhưng Trang Ái Liên đều bỏ mặc.

Bức ép nhiều, thậm chí nàng còn quyết liệt nói.

Nói cái gì mà lần đầu gả nghe theo an bài của cha mẹ, tái giá phải do bản thân nàng.

Trang phụ Trang mẫu tức đến suýt bất tỉnh.

Trang Tam công tử hỗn hà hỗn hển, dưới cơn thịnh nộ, liền dẫn người đến Minh Châu lâu.

Muốn bắt Trang Ái Liên về.

Cái gì mà việc xấu trong gia đình, Trang Ái Liên nàng chẳng qua chỉ là nữ nhân của bà lẽ sinh ra, làm sao nói việc xấu trong nhà được.

Lúc này, bọn gia đình được Trang Tam công tử ra lệnh, xông lên sân khấu.

Trang Ái Liên từ lúc Trang Tam công tử đi vào đã ngừng múa, bình tĩnh nhìn y.

Thấy gia đình xông lên, quát: “Ai dám vô lễ?”

Tiếng quát này, cực kỳ uy nghiêm.

Nàng dù sao cũng là chủ tử, hơn nữa bây giờ vẫn còn treo lên danh hào hoàng phi, bọn gia đình không dám mạnh động.

Trang Tam công tử tức giận, nhảy lên sân khấu, một phen kéo phất diện sa che trên mặt Trang Ái Liên.

Hùng hùng hổ hổ.

“Kỹ nữ thôi tha, còn dám ở đây xuất đầu lộ diện, còn không mau mà về nhà.”

Trang Ái Liên giận đến sắc mặt trắng bệch, ngực phập phồng.

Khó khăn mới kiềm chế bản thân, nén giận nói: “Ta ở đâu là tự do của ta, mời huynh đừng gây cản trở ta biểu diễn.”

Nàng từ nhỏ đến lớn, đã chịu đủ ức hiếp của những huynh đệ tỷ muội chính thất.

Nàng vì Trang gia đã nỗ lực không ít, ngay cả hoàng cung cũng đã tiến vào, nàng chưa hề phụ lòng Trang gia.

Hôm nay, nàng muốn làm cho chính bản thân nàng.

“Người dám cãi lại?”

Trang Tam công tử vốn đã ngạo mạn thành quen không chịu được lời này.

Vung tay lên quăng về phía Trang Ái Liên.

“Bốp” vang một tiếng chát chúa, nửa bên mặt Trang Ái Liên dần dần sưng lên.

Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh đứng lúc chạy tới tiền đường, thấy thế, tức giận không thôi.

Đông Phong Linh muốn tiến lên phía trước, giáo huấn tên Trang Tam công tử.

Cổ Lạc Nhi liếc thấy Nhiễm Sương ở phía sau sương phòng, kịp thời ngăn nàng lại.

“Phong Linh, đừng nóng vội, nhìn một chút.”

“Nhìn gì vậy? Nhìn tiếp là chết người mất.”

Đông Phong Linh nóng nảy, ngoại trừ Cổ Lạc Nhi, trong số nhóm hậu phi, nàng và Trang Ái Liên có quan hệ rất tốt.

Nàng khâm phục khí tiết cùng tinh thần dũng cảm thách thức thế tục của nàng ấy.

“Không đâu. Mọi yên tâm đi.”

Cổ Lạc Nhi thì thầm nói bên tai nàng, cho nàng dùng định tâm hoàn.

(định tâm hoàn: thuốc an thần.)

Đông Phong Linh nghe Cổ Lạc Nhi nói như vậy, trong lòng tuy vẫn còn do dự, nhưng cuối cùng tỉnh táo lại, không tiến lên giúp Trang Ái Liên ra mặt.

Nàng tin Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi từ trên người kéo xuống mấy viên trân châu nắm trong tay, phòng ngừa Trang Tam công tử thật sự làm tổn thương đến Trang Ái Liên.

Trên vũ đài, Trang Ái Liên tay nâng má sưng đỏ, không ngại nhìn thẳng vào Trang Tam công tử.

Lau vết máu trên môi, cười lạnh nói: “Tốt lắm, từ nay về sau, ta lại càng không thiếu nợ Trang gia cái gì.”

“Người còn dám nói, đồ đệ tiện.”

Trang Tam công tử miệng không dẫn đo, bàn tay lại giơ lên cao.

Mắt thấy tay y chuẩn bị rơi xuống, chột trước mắt hồng quang lóe lên, cổ tay của y đã bị một dải lụa đỏ thật dài quấn lấy.

Không thể động đậy.

Đồng thời, một vệt hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, chạm lên vũ đài.

Hồng Y tóc trắng, không nhiễm một tia bụi trần tục.

Trong phòng trà hít vào một hơi, tiếng ca ngợi nhất thời vang lên một khoảng.

Trước giờ chỉ biết khách nhân trong sương phòng đánh đàn rất hay, nhưng không nghĩ rằng bản thân hẳn lại là một nhân vật siêu phàm thoát tục như vậy.

170. Chương 172: Tay Chân Lanh Lẹ

“Đủ rồi, một tát kia, đã đủ.”

Ngũ khí Nhiễm Sương bình thản, nhưng từ trước đến nay gương mặt vốn trắng ngần lại lộ ra sắc xanh.

Trang Tam công tử đã thấm mệt, theo bản năng muốn gọi người lên đài đánh hấn.

Tay vừa dùng lực, mới phát hiện cổ tay bị lụa đỏ xiết chặt, một đầu khác của dải lụa đang nằm trong tay Nhiễm Sương.

Trang Tam công tử không thể động đậy.

Muốn quát mắng vài câu, trong đầu chợt nhớ tới một truyền thuyết.

Bốn mùa lá vàng, hồng y tóc trắng.

Ý chí chiến đấu ùn ùn hừng hực ngay lập tức tàn đi một nửa.

Lắp bắp hỏi: “Người, người là Nhiễm, Nhiễm Sương công tử?”

“Chính là tại hạ.”

Ngũ âm Nhiễm Sương bình thản trả lời.

Trang Tam công tử trong lòng thật ra đã e sợ, ngoài mặt lại giả vờ kịch liệt.

“Nhiễm Sương công tử, đây là gia sự nhà chúng ta, mong người không cần nhúng tay.”

Trang Ái Liên lạnh như băng nói lại.

“Nữ giả ra ngoài, như bát nước đổ đi, ta đã không còn là người của Trang gia.”

Mấy ngày nay Nhiễm Sương cùng nàng cảm vũ hài hòa, thật ra đã sớm cảm nhận được, trong lòng nàng chôn giấu rất nhiều nỗi khổ.

Hôm nay lại nghe nàng nói vậy, biết rằng nỗi khổ này chính là không thoát được khỏi Trang gia.

Vì vậy vô điều kiện mà giúp Trang Ái Liên.

“Trang cô nương nói đúng, hôm nay, có quyền tham gia vào chuyện thân gia của Trang cô nương, chỉ có chính nàng ấy.”

Trang Ái Liên nghe vậy, cảm kích nhìn Nhiễm Sương.

Hai người bên xước bên họa, khiến Trang tam công tử giận đến váng đầu.

Lập tức đã quên kiêng dè Nhiễm Sương, mồm ngang miệng ngược mắng to.

“Bây đặt yên phận làm hoàng phi không làm, chạy tới làm vũ nương. Trang gia không quản được người, chẳng lẽ ngay cả hoàng thượng cũng không quản được người sao? Đi, đi theo ta tiến cung gặp hoàng thượng thỉnh tội.”

Suy cho cùng vẫn hi vọng Trang Ái Liên có thể trở lại hậu cung, làm vui lòng Đông Phong Túy.

Bởi vậy, Trang Tam công tử nhìn chung không hề đắn đo, nói ra toàn những lời khó nghe.

Trang Ái Liên ngạo nghễ trả lời.

“Ta đã rời khỏi cung, không còn là hoàng phi nữa. Hoàng thượng không có thời gian rảnh đi quản chuyện của một dân nữ.”

Nghe thấy sự việc đã không thể挽 hồi, Trang Tam công tử tức đến nổ phổi.

Không tiếp tục nể tình nể mặt với Trang Ái Liên.

Dậm chân rít lên.

“Tiểu tiện nhân, đã biết mảy mòi hèn mọn, hèn mọn như mẹ mảy. Không thích làm hoàng phi tôn quý, sà vào nơi này dụ dỗ nam nhân, hừ.”

Trà khách xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán.

Vừa rồi biết Trang Ái Liên thực chất là hoàng phi, đã đủ khiến người ta chấn kinh.

Hiện giờ, nghe khẩu khí của nàng, đúng là không chịu làm hoàng phi, mà cam nguyện đi nhảy múa.

Quá không thể tưởng tượng.

Người ở dưới đài cơ bản đều đồng ý quan điểm của Trang Tam công tử, đối với quan điểm của Trang Tam công tử ngay lập tức được cải thiện.

Tuy thấy ngôn ngữ của người này không ưa nổi, nhưng dù sao cũng đang nổi nóng, có thể thông cảm.

Trang Ái Liên mặt trắng không còn giọt máu.

“Ta dụ dỗ nam nhân? Ta dụ dỗ ai vậy? Người đừng có ngậm máu phun người.”

“Ta ngậm máu phun người? Mày thiếu ăn thiếu mặc hay sao? Phải chạy lên đài mà múa? Không phải dụ dỗ nam nhân thì là gì?”

Trang Ái Liên giận quá hóa cười, chẳng muốn tranh cãi với Trang Tam công tử.

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, người thích nói thế nào thì nói.”

Dứt lời muốn đi xuống sân khấu.

Bị Trang Tam công tử quấy rối, bài múa hôm nay không thể tiếp tục được rồi.

Trang Tam công tử không kiên nhẫn gì mà mĩa mai.

“Đúng thôi, con đàn bà đã gả đi một lần, bị biếm xuống làm phế nhân xuất cung, nào có ai đồng ý muốn? Ngay cả lên vũ đài ông ọ làm đáng, cũng chẳng ai thèm.”

Trang Ái Liên chỉ cười lạnh.

Từ nhỏ nàng đã chịu đủ ức hiếp của bọn huynh đệ tỷ muội, không thêm để lời bọn chúng vào trong lòng.

Nhiễm Sương lại tức đến nổ phổi.

Hắn là một người nặng tình nặng nghĩa, tận mắt nghe thấy huynh trưởng chẳng những không che chở uội muội mình, lại còn tìm mọi cách lăng nhục.

Không thể nhịn được, lạnh giọng nói : “Nữ nhân đã gả thì thế nào? Ai nói không ai muốn chứ?”

Lời vừa nói ra, tứ phía đều phải kinh ngạc.

Mà ngay cả Trang Tam công tử cũng ngây ngốc, mới hỏi: “Nói như vậy, người chịu lấy nàng sao?”

Dứt lời cười to chế nhạo.

Thật ra lời này của y chỉ để móc mĩa, cũng không phải thật sự muốn để cho Nhiễm Sương lấy Trang Ái Liên.

Không cần nghĩ cũng biết, cùng với Đạp Tuyết công tử, tên tuổi ngang hàng với Đông Phong Túy, Nhiễm Sương công tử sao có khả năng lấy một con đàn bà hư hỏng đã gả một lần.

Chúng trà khách cũng cười vang.

Há đoán được giữa tiếng cười vang, lạnh lạnh xuất hiện một thanh âm vô cùng bình tĩnh.

“Ta bằng lòng.”

“Người nói cái gì?”

Trang Tam công tử không thể tin được hỏi.

Mà ngay cả Trang Ái Liên cũng ngạc nhiên nhìn Nhiễm Sương, song, trong mắt lại thoáng lộ ra một tia vui vẻ.

Tiếng cười ồ chột ngừng.

Minh Châu lâu phi thường yên tĩnh.

Trong khoảng yên tĩnh, giọng nói của Nhiễm Sương rõ rệt vang vọng khắp trà lâu.

“Ta bằng lòng lấy Trang Ái Liên cô nương, chỉ cần nàng nguyện ý gả, ta liền nguyện ý cưới.”

Tình huống này rất rất rất ngoài dự liệu, trong trà lâu vẫn nguyên một khoảng yên tĩnh.

Mà ngay cả Cổ Lạc Nhi cũng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Nàng đã nhìn thấy hai người kia có ý với nhau, cũng muốn thúc đẩy bọn họ.

Nhưng tiến triển như thế này, không khỏi quá thần tốc đi.

Ngay cả nói cũng chưa nói qua vài câu, đã muốn lấy người ta, Nhiễm Sương này hiệu suất làm việc thật là lợi hại.

Trang Tam công tử từng sốt một lúc lâu, mới chậm chạp hoàn hồn, không dám tin hỏi lại.

“Nhiễm Sương công tử, người thật sự bằng lòng lấy xá muội?”

Y chột nghĩ ra, nếu như Nhiễm Sương chịu lấy Trang Ái Liên, đây thật sự là một chuyện rất có lợi.

Trang Ái Liên là nữ nhân đã được gả một lần, bất luận trước đó nàng gả cho ai, nếu như muốn tái giá, chỉ có thể lấy người góa vợ, hoặc làm thiếp cho người ta.

Con đường tốt nhất cũng chỉ làm vợ kẻ.

Có thể gả cho Nhiễm Sương công tử, Trang gia nhà y lại vẻ vang ra mặt.

Huống chi, Nhiễm Sương công tử này là ai? Là thần y đó.

Sau này người nào trong nhà có bệnh tật gì, không phải sẽ được nhờ vào sao.

Bởi vậy, lời nói cũng trở nên khách khí.

Ngay cả Trang Ái Liên trong miệng y, cũng không tiếp tục gọi là tiểu tiện nhân, mà biến thành xá muội.

Nhiễm Sương lấy giọng điệu chân thành trả lời.

“Nhiễm Sương ta đã nói, há lại không tính toán gì? Nhưng phải xem Ái Liên cô nương có nguyện ý gả cho tại hạ không đã.”

Hắn khinh bỉ tính tình Trang Tam công tử, không thèm thừa nhận Trang Ái Liên là em gái của y, mà ngay cả họ của Trang Ái Liên cũng lược đi, chỉ gọi nàng là Ái Liên cô nương.

Trang Tam công tử vội giục Trang Ái Liên.

“Muội muội, muội mau bằng lòng đi. Có phu quân như Nhiễm Sương công tử, đốt đèn lồng đã khó tìm, muội đừng bỏ lỡ.”

Trang Ái Liên suy cho cùng vẫn chỉ là một cô nương.

Dù không để ý ánh mắt thế tục, cũng vẫn tồn tại ngưỡng ngưỡng trời sinh của nữ nhân.

Việc này đến quá đột ngột, muốn nàng ở trước mặt mọi người, ngay tại chỗ đáp ứng lời cầu hôn của Nhiễm Sương, nhất thời có chút lúng túng.

Gương mặt Trang Ái Liên đỏ bừng, nghiêng đầu sang một bên.

Trong lòng ngọt ngào, nhưng trên miệng lại không thể nói ra lời.

Cổ Lạc Nhi hiểu nàng, biết rằng nếu nàng không muốn gả cho Nhiễm Sương, giờ phút này nhất định sẽ kiên quyết cự tuyệt.

Nàng không nói lời nào, thật ra đã chứng tỏ nàng nguyện ý rồi.

Không khỏi gấp gáp thay nàng.

Bình thường nàng ấy không phải là loại người thích làm bộ nhút nhát, thế mà đến giờ khắc mấu chốt này, lại biến thành cái hũ nút rồi.

Sợ bỏ lỡ cơ hội tốt, Cổ Lạc Nhi vội đi lên đài.

Nàng vừa xuất hiện, trà lâu vốn đang yên tĩnh lại bắt đầu xì xào bàn tán.

Hiện giờ, Cổ Lạc Nhi đã là nữ nhân nổi danh nhất trên thiên hạ có đủ các sắc thái truyền kỳ.

Sự tích về nàng và Đông Phong Túy, làm người ta hăng say nói đến.

Mà bản thân hành động khác người của nàng, như ám sát Hắc Ma lão quái, dẫn đầu nhóm hậu phi xuất cung, xuất đầu lộ diện xây dựng Minh Châu lâu, còn bán ra khắc thư đã xuất bản vân vân.

Những thứ này mọi người chưa bao giờ nghĩ ra được.

Mà hoàng thượng lại dung túng nàng, càng làm cho người khác cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cổ Lạc Nhi bình thường rất ít khi xuất hiện trong trà lâu, bởi vậy người thấy nàng không nhiều lắm.

Hôm nay nàng vừa xuất hiện, đương nhiên sẽ gây xôn xao rồi.

Người đã thấy nàng vội khoe khoang với người bên cạnh, người không biết thì vội quay sang hỏi thăm.

Nếu không phải trở ngại thân phận của nàng, chỉ sợ mọi người đã lớn tiếng hoan hô rồi.

Cổ Lạc Nhi thầm nghĩ may quá, may mà cổ nhân không có thói quen tìm người xin chữ kí.

Đi đến trước mặt Trang Ái Liên, Cổ Lạc Nhi nhỏ giọng hỏi nàng.

“Ái Liên, cô nguyện ý, đúng không? Nếu nguyện ý thì gật đầu một cái.”

Trang Ái Liên then thùng gật đầu.

Cái gật đầu này, làm cho tâm tình Trang Tam công tử thả lại trong bụng.

Lớn tiếng la hét: “Ái Liên đã đồng ý, Nhiễm Sương công tử, người khi nào thì lấy xá muội!”

Nhiễm Sương không trả lời y, ánh mắt hẩn nhìn lên không trung, có chút mờ mịt.

Nhiễm Sương cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc hẩn đang làm gì?

Làm sao hẩn lại chạy lên vũ đài, ở trước mặt mọi người, bày tỏ nguyện ý cưới Trang Ái Liên?

Việc này rốt cuộc xảy ra như thế nào?

Hành động của hẩn, tựa như tất cả đều chưa đi qua đại não.

Vừa rồi trông thấy Tam Trang công tử còn muốn đánh Trang Ái Liên, hẩn nhất thời xúc động chạy tới đây.

Lại nhất thời xúc động, nói khỏi miệng lời bằng lòng lấy Trang Ái Liên.

Hẩn sao lại xúc động như vậy?

Trang Tam công tử thấy Nhiễm Sương không trả lời, nóng nảy.

Nhiễm Sương công tử này chẳng lẽ muốn đổi ý?

Nếu Nhiễm Sương ngay lúc này đổi ý, vậy thể diện Trang gia nhà y còn mất đến cỡ nào nữa.

Trang Tam công tử kéo lấy Nhiễm Sương chất vấn.

“Nhiễm Sương công tử, người định quật à? Người đã nói thì cũng không thể nuốt lời.”

Nhiễm Sương bị kéo lấy lại tỉnh thần.

Mờ mịt hỏi: “Cái gì mà nuốt lời?”

“Người đáp ứng rồi, muốn kết hôn với xá muội. Bây giờ xá muội gật đầu, chẳng lẽ ngươi lại muốn đổi ý?”

Nhiễm Sương vừa rồi thất thần, không chú ý tới Cổ Lạc Nhi lên đài.

Cũng không chú ý tới nàng hỏi Trang Ái Liên.

Hiện giờ nghe Trang Tam công tử nói, ánh mắt nhìn về phía Trang Ái Liên.

Trang Ái Liên chỉ cảm thấy trên người mình, bị hai ánh mắt chiếu lên, nóng hừng hực, như muốn bùng lên ngọn lửa.

Nhìn Nhiễm Sương một cái, rồi tầm mắt lại rơi xuống dưới, không dám đối mặt với hắn.

Cổ Lạc Nhi cười nói giúp nàng: “Vừa rồi ta hỏi Ái Liên, có nguyện ý gả cho huynh không, Ái Liên đã đồng ý. Nhiễm Sương, chúc mừng.”

Tâm trí Nhiễm Sương cuối cùng cũng trở lại hiện thực.

Cho dù sự việc vừa rồi phát sinh như thế nào, hắn đã mở miệng, sẽ không có chuyện đổi ý.

Giờ phút này đổi ý, Trang Ái Liên chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo chà đạp.

Hơn nữa, dường như hắn cũng không muốn đổi ý.

Mỉm cười, từ trên cổ gỡ xuống một bông khuyên tai bằng ngọc đưa đến.

Nói: “Khuyên tai ngọc là tự tay ta dùng các vị thuốc luyện chế ra, đeo lên trên người, có thể kiện thân cường thể, tránh độc phòng chướng. Tặng Ái Liên cô nương, xem như là vật đính hôn.”

Trang Tam công tử nhìn chăm chăm vào khuyên tai bằng ngọc, hai mắt sáng lên, hận không thể lập tức đoạt lấy, làm của riêng.

Tầm mắt mọi người trong trà lâu cũng đều tụ lên chiếc khuyên tai.

Khuyên tai Nhiễm Sương công tử tự tay luyện chế, lại còn, còn đeo lên trên người hắn, có bao nhiêu là trân quý.

Trang Ái Liên ngượng ngịu, hai cánh tay xoắn lại một chỗ, thẹn thùng nhận lấy khuyên tai ngọc.

Cổ Lạc Nhi lắc đầu, giúp Trang Ái Liên nhận lấy khuyên tai, nhét vào trong tay của nàng.

Sau đó xòe tay ra trước nàng.

“Đáp lễ.”

Trang Ái Liên cúi túi hương ở bên hông, đặt lên tay Cổ Lạc Nhi.

Không nhìn Nhiễm Sương tử, nói với Cổ Lạc Nhi.

“Túi hương này mặc dù không phải vật gì quý giá, nhưng tự tay ta làm, vậy tặng cho Nhiễm Sương công tử đi.”

Cổ Lạc Nhi hé miệng cười, đưa túi hương cho Nhiễm Sương.

“Chúc mừng hai vị, chọn ngày cử hành hôn lễ đi.”

Đại sự này xem như đã kết thúc, trong trà lâu vang lên một hồi vỗ tay trầm trồ tán thưởng.

Nhóm hậu phi đều đã chen chúc ở cửa thông vào hậu viện, quan sát một màn trò hay này.

Chứng kiến một đôi như kim đồng ngọc nữ, đều mê mẩn mắt.

Thật không nghĩ tới, Trang Ái Liên có thể tìm được một nhân duyên tốt như vậy.

Nhiễm Sương công tử nhân tài hiếm thấy, lại còn chưa có hôn thú, Trang Ái Liên có thể cùng hắn song túc song phi.

Quả thật so với làm một phi tử ở trong cung không chiếm được ân sủng của hoàng thượng tốt hơn nhiều.

Có điều, quan niệm cổ hữu vẫn làm các nàng ít nhiều cảm thấy tiếc nuối.

Dù sao, Nhiễm Sương công tử cho dù thần kỳ, cũng chỉ là một người trong giang hồ, một kẻ dân thường.

Làm sao so được với thân phận cao quý hoàng phi quý phu nhân, vẻ vang cho cả nhà.

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên An Thụy từ sau viện đi tới, trong tay nâng một quyển trục màu vàng rực.

Đi lên trên vũ đài, cao giọng kêu: “Nhiễm Sương tiếp chỉ.”

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn An Thụy.

Đông Phong Túy cũng tới xem náo nhiệt rồi ư? Tin tức của hắn cũng thật nhanh nhạy.

Nhiễm Sương chưa bao giờ cư xử với Đông Phong Túy như hoàng đế, ở trước mặt hắn cũng chưa từng có lễ như quân thần.

Nhưng dưới tình huống này, dường như không tiện làm mất mặt Đông Phong Túy.

Đành phải quỳ xuống tiếp chỉ.

Trang Ái Liên cùng Trang Tam công tử cũng quỳ xuống bên cạnh.

Người trong trà lâu tuyệt đại đa số là dân chúng bình dân, ngay cả nha môn cũng ít khi tiến vào, càng miễn bàn được gặp mặt hoàng thượng.

Chưa từng gặp qua tràng diện này.

Cũng đều tại chỗ quỳ xuống, người quỳ đông nghìn nghịt.

Cổ Lạc Nhi vội nhảy xuống vũ đài, vội vàng trốn phía sau cửa.

Nàng chưa bao giờ quỳ trước Đông Phong Túy, hôm nay đương nhiên cũng sẽ không quỳ.

Nhưng nếu tiếp tục đứng trên đài, không khỏi làm hạc trong bầy gà, quá chướng mắt.

Lánh đi vẫn tốt hơn.

An Thụy mở thánh chỉ trong tay, cao giọng đọc.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Nhiễm Sương ngàn dặm bồn ba, không nề hà vất vả, vì chiến sĩ tiền tuyến chữa thương, công trạng lớn lao. Hiện tứ phong làm đại quốc y, đặc biệt cho phép ngự tiền không cần quỳ lễ, Khâm thử.”

Nhiễm Sương theo lễ đáp: “Tạ long ân của hoàng thượng.”

Tiếp nhận thánh chỉ, đứng lên.

An Thụy đầy mặt tươi cười nói: “Nhiễm Sương đại nhân, song hỷ lâm môn, quả thực thật đáng mừng.”

Nhiễm Sương chưa từng được người khác gọi đại nhân, cảm thấy rất buồn cười.

Mỉm cười cùng An Thụy hàn huyên vài câu, rồi mời Trang Ái Liên cùng vào trong hậu viện.

Những người trong trà lâu cũng đứng lên.

Ánh mắt vô cùng hâm mộ nhìn theo hai người một trước một sau phía hậu viện.

Nhóm hậu phi cũng chen chúc tại cửa ra vào, Trang Ái Liên vừa mới đi vào, lập tức bị các nàng vây lại.

Mồm nếm miệng mười chúc mừng nàng.

“Ái Liên, cuộc sống của cô coi như hết khổ rồi.”

“Ái Liên, thật không nghĩ tới, cô có thể có kết quả tốt như vậy.”

“Ái Liên, thật hâm mộ cô, có được ưu ái của Nhiễm Sương công tử.”

Tính tình Trang Ái Liên quật cường, nhưng rất khiêm tốn thiện lương, ngày bình thường chung sống với tất cả mọi người rất tốt.

Bởi vậy, tán dương của mọi người đều xuất phát từ nội tâm.

Cổ Lạc Nhi ở bên cạnh nghe, không khỏi lắc đầu.

Nghe khẩu khí của các nàng, hình như Trang Á Liên gả cho Nhiễm Sương, phần lớn được chiếm tiện nghi.

Thật ra, Nhiễm Sương có thể tìm được tri âm, thoát khỏi bóng ma trong quá khứ, mới là chuyện may mắn của hắn.

Không muốn tham gia náo nhiệt, xuyên qua hành lang, tiến vào phòng khách phía sau trà lâu.

Vừa vào cửa, đã thấy Đông Phong Túy đang dương dương tự đắc ngồi trên một cái ghế nằm duy nhất trong đại sảnh.

Cổ Lạc Nhi bình tĩnh đại ngộ, hóa ra Đông Phong Túy vốn đã tới lâu rồi.

Đã nói rồi mà, vừa vận phát sinh xung đột, thánh chỉ của Đông Phong Túy làm sao đã đến.

Rất rõ ràng, thánh chỉ này của Đông Phong Túy là cố ý cho Nhiễm Sương và Trang Á Liên một chỗ dựa.

Chứng tỏ với thiên hạ, Đông Phong Túy hẳn là chủ trì lễ cưới của Nhiễm Sương và Trang Á Liên.

Nếu không, hẳn biết rõ Nhiễm Sương là người quen tự do, từ trước đến nay tùy tâm sở dục, không muốn chịu trói buộc, khinh thường ở lại làm cái gì mà đại quốc y.

Làm sao lại ban đạo thánh chỉ như vậy.

Thánh chỉ này, hiển nhiên hẳn vừa mới viết trong trà lâu.

“Lạc Nhi, đến đây.”

Đông Phong Túy trông thấy Cổ Lạc Nhi, vẫy tay với nàng.

Cổ Lạc Nhi qua đó, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhiễm Sương cũng đi đến, thấy thế cười nói: “Có cần ta tránh đi không?”

Đông Phong Túy rất tự nhiên ôm Cổ Lạc Nhi.

Đáp: “Từ biên quan đến Hoàng Thành, dọc đường huynh còn chưa tránh đi, bây giờ còn tránh cái gì?”

Nhiễm Sương liền ngồi xuống ghế bên cạnh cửa sổ.

Hắn đương nhiên không cần tránh đi, vừa rồi hỏi như vậy chẳng qua nói giỡn thôi.

Hai người kia, giữa thiên quân vạn mã còn dám ôm hôn, đâu có sợ người khác nhìn thấy.

Da mặt còn dày hơn cả tường thành.

Cổ Lạc Nhi đùa cợt: “Người ta bây giờ có người trong lòng rồi, làm bóng đèn chỉ sợ là hai người chúng ta.”

Đông Phong Túy và Nhiễm Sương đồng thanh hỏi: “Bóng đèn là cái gì?”

Cổ Lạc Nhi mở miệng, cười ha ha nói: “Hai người không phải bản lĩnh rất lớn sao? Tự mình nghĩ đi.”

Đảo mắt nhìn thấy Trang Á Liên cùng chúng hậu phi đi tới, vội vẫy vẫy nàng.

“Ái Liên, mau vào.”

Trang Á Liên liếc mắt đã thấy Nhiễm Sương bên cửa sổ, ngượng ngùng tiến vào.

Những hậu phi khác nhìn thấy Cổ Lạc Nhi đang dính bên Đông Phong Túy, đều có ý lùi bước.

Đông Phong Túy cũng mặc kệ những người này, đẩy mạnh Trang Á Liên vào trong, cố ý đẩy vào bên cạnh Nhiễm Sương.

“Hôm nay mọi người đông đủ, vừa vận ăn mừng.”

Trang Á Liên bắn khoản bất an, cúi đầu xuống, không dám nhìn Nhiễm Sương.

Nhiễm Sương cười cười, thoải mái nói: “Ái Liên, ngồi.”

Rồi hỏi Đông Phong Túy.

“Đông Phong Túy, đạo thánh chỉ vừa rồi của huynh là có ý gì?”

“Quà mừng cho hai người. Sau này ví như trên triều đình, hoặc gặp ta trong trường hợp nào đó, hai người cũng không cần dính dáng đến mấy lễ nghi phiền toái này.”

“Trên triều đình sao, cũng không nhất thiết phải đi chứ.”

Nhiễm Sương lạnh nhạt trả lời.

Đông Phong Túy rất phối hợp nói: “Đó là đương nhiên. Đại quốc y chỉ là chức suông, huynh muốn làm sao thì làm.”

Cổ Lạc Nhi lại trêu chọc.

“Người ta muốn nhất, đương nhiên là hưởng tuần trăng mật chứ sao. Thần tiên quyến lữ, so với chàng hạnh phúc hơn nhiều rồi.”

Đông Phong Túy hôn lên tóc Cổ Lạc Nhi.

Phản bác: “Ai nói ta không hạnh phúc chứ?”

Đông Phong Linh đứng ở giữa ngưỡng cửa nói: “Ta thành dư thừa rồi, vẫn nên nhường nơi này ọi người.”

Cổ Lạc Nhi vội gọi: “Phong Linh đừng chạy, muội không nhanh xin hoàng huynh tứ hôn sao? Bằng không chàng ngủ tiếp bây giờ, gọi cũng không tỉnh đâu.”

Đang nói, An Thụy đứng ở cửa bấm báo.

“Hoàng thượng, Lý Tướng cầu kiến.”

Đông Phong Túy liền bảo: “Tuyên hấn tiến vào.”

Phát hiện Đông Phong Linh cúi đầu định chuẩn đi, cười cười gọi nàng lại: “Phong Linh không được đi.”

171. Chương 173: Tay Chân Lạnh Lẹ 2

Hóa ra Lý Tiến nghe nói Trang Tam công tử dẫn theo một đám người đến Minh Châu lâu, biết bản tính thường ngày của y, vội bỏ lại công văn chạy tới.

Thật ra, chút việc nhỏ ấy, hẳn biết Cổ Lạc Nhi và Đông Phong Linh có thể giải quyết được.

Cho dù các nàng không làm được, hẳn cũng có thể phái người đến dẹp loạn tình thế.

Tuyệt đối không cần hẳn phải tự thân xuất mã.

Có điều, Túy ông chi ý bắt tại tửu.

(Túy ông chi ý bắt tại tửu: ý của Túy ông không phải ở rượu, có dụng ý khác)

Cho dù Minh Châu lâu xảy ra chút việc nhỏ bằng hạt vừng, hẳn cũng sẵn lòng tự mình đi tới.

Sau khi tới Minh Châu lâu, nghe nói Đông Phong Túy ở bên trong, không đến tiếp kiến hình như cũng không hay cho lắm.

Bởi vậy liền cầu kiến.

Trong lòng vì chuyện của Nhiễm Sương và Trang Ái Liên, vội vã không yên, tự nhiên lại nghĩ đến hẳn và Đông Phong Linh.

Chỉ mong Đông Phong Túy có thể ban cho hai người bọn hắn một đạo tứ hôn.

Đông Phong Túy thấy Lý Tiến đứng trước mặt mình, nhưng dư quang khóe mắt vẫn đi theo trên người Đông Phong Linh, không khỏi buồn cười.

Hỏi hắn: “Lý Tiến, có chuyện gì gặp trẫm?”

Lý Tiến bẩm: “Hoàng thượng, thần, thần nghe nói Trang Tam công tử đến Minh Châu lâu, cho nên qua đây xem xem. Thật ra, không có chuyện gì rồi.”

Đông Phong Linh ngẩng đầu, oán giận nhìn hắn.

Đông Phong Túy vuốt cằm, cười mỉm hỏi: “Thật sự không có chuyện gì?”

Lý Tiến không đáp lại được, không nói phải, cũng không nói không phải.

Ngay cả Cổ Lạc Nhi cũng sốt ruột thay hắn.

Hôn nhân đại sự, có gì mà phải thẹn thùng chứ.

Trang Ái Liên là một nữ nhân, ngưỡng ngưỡng trước mặt mọi người ưng thuận lời cầu hôn không nói.

Một đại nam nhân như Lý Tiến, làm sao cứ mắc cỡ ngại ngùng?

Đông Phong Túy ngáp một cái, nói: “Không có việc gì thì lui ra đi.”

Lý Tiến thấy Đông Phong Túy để hắn lui ra, vội “Phịch” một tiếng quỳ xuống.

Thỉnh cầu nói: “Hoàng thượng, thần, thần đối với Phong Linh công chúa đã ngưỡng mộ đã lâu, thỉnh hoàng thượng thành toàn, ban thưởng, tứ hôn.”

Đông Phong Linh thu hồi ánh mắt trên người Lý Tiến, trông mong nhìn Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy thấy trêu chọc Lý Tiến đã đủ, lại tiếp tục trêu chọc Đông Phong Linh gấp đến nỗi nảy mắt.

Lười biếng nói: “Người đã cùng Phong Linh tâm đầu ý hợp, trẫm liền tứ hôn cho hai người, trở về chọn ngày đi.”

“Tạ, tạ hoàng thượng.”

Lý Tiến cảm động đến rơi nước mắt dập đầu.

Đông Phong Linh cũng nhỏ giọng nói: “Cám ơn hoàng huynh.”

Cùng Lý Tiến nhìn nhau cười.

Nhóm hậu phi ngoài cửa nhìn một màn trước mắt mà thêm, lại thêm một đôi hạnh phúc.

Quay lại ngẫm lại bản thân, cho dù có thể trở về hậu cung thì thế nào?

Cho dù có thể được Đông Phong Túy sủng hạnh, sinh hạ tiểu hoàng tử thì thế nào?

Có thể đạt được hạnh phúc như thế này sao?

Trên con đường đời chợt có thêm một lối rẽ.

Mây đen đã nhiều ngày che trên đỉnh đầu bỗng nhiên tan rã, mây tan thấy ánh mặt trời.

Bên tai cũng mãnh liệt vang lên lời Nhiễm Sương từng nói.

“Gả một lần thì sao? Ai nói không có người lấy?”

Đúng vậy, các nàng đã gả một lần thì sao? Nhìn Trang Ái Liên đi, nàng không phải đã tìm được hạnh phúc của mình sao?

Xem đi, Nhiễm Sương công tử nhà người ta lúc tán gẫu, hoàn toàn giống như bằng hữu bình thường, không câu nệ lễ tiết gì.

So với Lý Tể Tướng đại quyền trong tay khí chất hơn rất nhiều.

Bởi chuyện của Nhiễm Sương và Trang Á Liên, nhóm hậu phi trong Minh Châu lâu nhận nhíp có suy nghĩ tái giá.

Địch ý với Cổ Lạc Nhi dần dần biến mất.

Tổng điểm trong hậu viện Minh Châu lâu, cuối cùng không còn nghe thấy tiếng chơi mặt chước nữa.

(tổng điểm: cửa hàng chính. Phân điểm: chi nhánh)

Mà các chi nhánh của Minh Châu lâu có thêm mấy vũ nương che mặt, cầm sư che mặt, ca nữ che mặt. . . .

Về phần mấy hậu phi câu kết với Nguyệt Quý phi, cùng với nhóm hậu phi không có can đảm đi theo Cổ Lạc Nhi ra ngoài xây dựng Minh Châu lâu, sau khi Nguyệt Quý phi gả cho Phùng Thái úy, đều đứng ngồi không yên.

Hẹn nhau tìm đến Đông Phong Túy, thỉnh cầu xuất cung.

Người nhà của các nàng, sau khi nghe chuyện Trang Á Liên và Nguyệt Quý phi, cũng đã hiểu rõ ý của Đông Phong Túy.

Hoàng thượng tuyên bố chính là muốn đuổi nhóm hậu phi đi, chỉ để lại một mình Cổ Lạc Nhi.

Bọn họ có thể nào không tuân theo thánh ý?

Nhất là, sau sự kiện ở Minh Châu lâu, Trang Tam công tử bỗng nhiên bị phái đến một tiểu trấn biên thù làm một tiểu quan rèn luyện.

Ai cũng không dám để vận xui này rơi lên đầu mình.

Vẫn luôn mở rộng cửa nghênh đón nữ nhi mình về nhà.

Người nào cũng biết, hoàng thượng lừa, không muốn sung hạnh hậu phi.

Ngoại trừ Cổ Lạc Nhi, nhóm hậu phi bằng thanh ngọc khiết tuyệt đối có thể đảm bảo.

Dần dần, trong nhà nhóm hậu phi cũ, lần lượt bắt đầu có người tới cửa cầu hôn.

Dần dần, nhóm hậu phi cũ trở nên quyền mạnh thế lực, càng ngày càng nhiều người tranh nhau giành giật muốn cưới các nàng.

Không biết như thế nào, trên xã hội lại nổi lên một tập tục không thể hiểu nổi, lấy việc cưới được nhóm hậu phi cũ làm vinh dự.

Hậu phi cũ đó, đã từng là phi tử của hoàng thượng, thân phận rất tôn quý nha.

Cổ Lạc Nhi vô cùng hoài nghi, có phải Đông Phong Túy đã dùng biện pháp gì để ảnh hưởng dư luận chăng.

Hỏi hần, hần chỉ cười cười không đáp.

Cổ Lạc Nhi không tiếp tục truy hỏi, sau khi thấy nhóm hậu phi có nơi chốn tốt, nàng cũng cao hứng.

Có điều, vì thế cũng làm cho nàng nhớ tới một ý nghĩ trước đó, làm báo giấy.

Lúc trước bị Lãnh Dạ cưỡng chế, từng nảy ra một ý nghĩ này.

Nếu như mở một tòa báo, tung ra cuộc sống trong hoàng gia, tung ra mấy tin tức của tổ chức sát thủ gì đó, khẳng định nguồn tiêu thụ sẽ thông suốt.

Lúc ấy chỉ bát quái mà nghĩ, hiện giờ, Cổ Lạc Nhi thật sự có điểm muốn thành lập một tòa báo.

Việc Đông Phong Túy để nàng quản lý kinh tế cơ bản đã được chắc chắn, nên nhậm chức ngay lập tức rồi.

Có một tòa báo, có thể giúp nàng tuyên truyền chính sách nha.

Cổ Lạc Nhi liền nói với Đông Phong Túy, Đông Phong Túy chỉ suy nghĩ trong vài phút ngắn ngủi, liền vui vẻ đồng ý.

Còn tràn đầy ngạc nhiên hỏi: “Lạc Nhi, trong đầu nàng nhiều hơn người khác cái gì sao? Vì sao luôn nghĩ ra được chủ ý mới lạ như vậy?”

Cổ Lạc Nhi xấu hổ.

Những chủ ý này nàng đâu có tự nghĩ ra được, căn bản cuộc sống ở thời không của nàng được tiếp xúc hàng ngày thôi.

“Đông Phong Túy, sao chàng chưa từng quan tâm ta từ đâu đến?”

Cổ Lạc Nhi không giữ được bình tĩnh, muốn nói cho Đông Phong Túy lai lịch của chính mình.

Lúc này Đông Phong Túy trái ngược với ngày thường, nghiêm túc chăm chú hỏi: “Lạc Nhi, nàng đến từ nơi nào?”

Cổ Lạc Nhi ngược lại bị hấn hỏi khó.

Đúng vậy, nàng đến từ nơi nào?

“Nếu như ta nói, ta đến từ một nơi không có trên đời này, chàng tin sao?”

“Tin, đương nhiên tin.”

Đông Phong Túy không chút do dự trả lời.

“Nàng rơi từ trên trời xuống, nơi nàng tới đương nhiên không tồn tại trên đời này.”

Ngày đó, Cổ Lạc Nhi rõ ràng rành mạch nói cho Đông Phong Túy lai lịch của nàng.

Cuối cùng, lo lắng nói: “Bây giờ chàng đã biết, ta không phải tiên nữ, cũng không phải a hoàn của tiên nữ.”

Nói đến đây, Cổ Lạc Nhi có chút buồn bực, nàng đâu có giống a hoàn chứ?

“Ừ, ta biết rồi.”

Khẩu khí của Đông Phong Túy vẫn bình thản lười biếng như ngày thường.

Cổ Lạc Nhi than thầm.

Cái tên này, thời gian này lại khôi phục lười biếng khi xưa.

Chuyện gì cũng ném cho nàng làm, bản thân chỉ biết hưởng thụ.

Duy nhất có điểm tiến bộ, mỗi ngày bất kể thế nào cũng vào thư phòng, xử lý chút chính sự.

Có điều, thời gian tiến vào thư phòng tối đa không vượt qua nửa ngày.

Cổ Lạc Nhi đã từng cùng hấn đi đến nghị chính phòng, thấy hấn xử lý chính sự.

Biết rõ tốc độ xử lý công việc của hấn, cũng không thấy kỳ quái.

Hấn chịu đi xử lý chính sự đã không tệ rồi, còn có thể cường cầu hấn gì nữa?

Từ sau khi Đông Phong Túy trở về, giải quyết dứt khoát, đề bạt một lượng lớn quan viên mới, đồng thời cũng giáng chức một đám.

Đều là thành quả trong lúc hấn giả lười quan sát được.

Triều đình lập tức thanh minh hơn rất nhiều.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Bởi vậy, Đông Phong Túy càng có điều kiện nghỉ ngơi.

Cổ Lạc Nhi đẩy đẩy hấn, hỏi: “Chàng không thấy tiếc sao? Ta không có thân thể không giống bình thường, ta chỉ là một nữ hài tử cực kỳ bình thường cực kỳ phổ thông.”

Đông Phong Túy lắc đầu, phản bác Cổ Lạc Nhi.

“Thứ nhất, nàng đã không còn là nữ hài tử, nàng là người của ta.”

Cổ Lạc Nhi trừng mắt nhìn hắn, nữ hài tử chẳng qua là thói quen dùng từ của nàng, cũng đáng được cường điệu như vậy sao?

Trong lòng thế nhưng lại ngọt lịm.

Đông Phong Túy không để ý tới nàng, nói tiếp.

“Thứ hai, ta yêu là con người của nàng, không phải lai lịch của nàng.”

Cổ Lạc Nhi không nói nữa, mỉm cười, tựa vào bên cạnh Đông Phong Túy, nhìn cây hoa đang đâm chồi nảy lộc.

Gió êm dịu phất động ngọn liễu, làm người ta say sưa.

“Lạc Nhi, ” Đông Phong Túy phản nài, “Nàng càng ngày càng bận rộn, mà ta càng ngày càng rảnh rỗi. Không có nàng ở bên, ta sẽ cô đơn lắm.”

Cổ Lạc Nhi bật cười.

Cái tên này, khẩu khí làm sao lại giống oán phu phòng đơn gối chiếc vậy?

“Chàng không phải thích ngủ sao? Vậy chàng ngủ đi.”

Cổ Lạc Nhi dễ dàng hất.

Chợt cảm thấy lời nói của mình có thể bị Đông Phong Túy lấy ra rêu rao, vội vàng nhấn mạnh.

“Không có ta ở bên, không ai làm ồn chàng, đỡ phải chọc cho chàng phiền lòng.”

“Lạc Nhi thật không có lương tâm.”

Đông Phong Túy nén giận, ánh mắt lập tức chớp động.

“Ta lại có một ý kiến hay.”

“Ý kiến gì?” Cổ Lạc Nhi theo lời của hắn hỏi.

Đông Phong Túy cười xấu xa nói: “Chúng ta vẫn nên cố gắng hơn chút nữa, nhanh nhanh tạo ra một nhóc thừa kế, chẳng phải chúng ta sẽ có thể lười biếng rồi sao?”

Cổ Lạc Nhi nhéo nhéo chớp mũi hắn.

“Nếu nhóc thừa kế thừa hưởng tính lười của chàng thì toi rồi, ta lại phải chăm chỉ hơn, làm việc thật tốt, làm gương cho nó.”

Đông Phong Túy giật mình.

Ánh mắt thăm dò quét về phía bụng Cổ Lạc Nhi.

“Chẳng lẽ, nàng đã có?”

Cổ Lạc Nhi nghiêng mặt sang một bên, né tránh, không dám nhìn Đông Phong Túy.

Khẩu khí lại vô cùng khẳng định nói: “Nào có, làm sao có nhanh như vậy được?”

Thật ra có hay không, Cổ Lạc Nhi cũng không dám khẳng định.

Kinh kỳ của nàng bị chậm, thân thể hình như cũng có chút không đúng.

Về phần là lạ ở chỗ nào, lại không nói ra được.

Nhưng nàng không dám tìm ngự y xem, nàng sợ kinh động đến Đông Phong Túy.

Mang thai hoàng tử cũng không phải là chuyện đùa, vạn nhất Đông Phong Túy nóng lòng có con, không cho nàng ra ngoài làm việc thì phiền lắm.

Haaa, làm nữ nhân chính là không tốt ở điểm này.

Cổ Lạc Nhi nhìn Đông Phong Túy lười biếng nằm, không có ý tốt mà nghĩ, tên này đã lười như vậy, nếu có thể vứt cái chuyện khổ sai này cho hắn làm thì tốt rồi.

Dù sao hắn cũng không muốn làm việc.

Đông Phong Túy không truy đến cùng, chỉ lằm bằm nói: “Xem ra ta phải gia tăng tốc độ rồi.”

“Tăng tốc gì cơ?”

Cổ Lạc Nhi tò mò hỏi.

Tên này, chiếu theo hắn nói, không phải muốn tiếp tục cố gắng tạo ra nhóc thừa kế đấy chứ?

Hắn cố gắng đủ rồi.

Đông Phong Túy không trả lời nàng, cười nói: “Lạc Nhi, nàng đừng làm Tiên phi nữa.”

Cổ Lạc Nhi nghĩ thầm, chẳng lẽ tăng tốc của hắn chỉ là phong hậu đại điển sao? Vậy cần gì phải tăng tốc?

Lúc trước, hắn dự định thời điểm phong hậu, chỉ ọi người ba ngày để chuẩn bị.

Hiện giờ đã trở về, hắn lại không đề cập tới chuyện này.

Cổ Lạc Nhi cũng không để ý.

Nàng không để ý đến vấn đề danh phận, nàng chỉ để ý Đông Phong Túy chỉ có một mình nàng hay không.

Hắn vì nàng, nhọc lòng an bài nơi chốn cho phi tần của hắn ổn thỏa, nàng đã rất thỏa mãn.

Trong miệng đáp: “Ta mới không thèm làm cái gì mà Tiên phi, lúc trước chàng phong ta làm Tiên phi, căn bản chính là đang chế nhạo ta.”

“Cứ quyết định như vậy đi, ừ, ta sẽ xóa bỏ phong hào của nàng.”

Đông Phong Túy bình yên nằm, ánh mắt nhìn lên đám mây trên bầu trời.

Như có điều suy nghĩ.

“Lạc Nhi, ta đã mua một tòa nhà lớn trong thành, rất nhanh sẽ bố trí xong, nàng có thể dời vào đó ở.”

Cổ Lạc Nhi lúc này thật sự kinh ngạc.

Tên này lại giở trò gì đây?

Vừa rồi còn đang phàn nàn, nói nàng dành thời gian cho hắn quá ít.

Mới chỉ chớp mắt, lại muốn đuổi nàng ra khỏi cung, không cho nàng ở với hắn.

“Chàng đang nói, từ nay về sau ta sẽ ở ngoài cung, không cần hồi cung nữa?”

Đông Phong Túy gật gật đầu.

“Đúng vậy. Nàng không phải muốn tiếp nhận quyền hành kinh tế sao? Tiện cho nàng xử lý sự vụ. Bằng không mỗi ngày hồi cung, nhiều phiền toái.”

Cổ Lạc Nhi không hiểu.

Có điều, nàng tuyệt đối không hoài nghi Đông Phong Túy, không hiểu lắm hắn muốn vứt bỏ mình.

“Vậy còn chàng?”

“Mỗi ngày ta xử lý trong việc triều chính sẽ chờ nàng ở đó.”

Đã nói rồi mà, tên này đời nào bỏ lại nàng.

Cổ Lạc Nhi càng nghĩ, vẫn không nghĩ ra dụng ý của Đông Phong Túy là gì.

Hắn muốn sinh hoạt như dân chúng? Vụng trộm đi qua là được, không cần phải giáng chức nàng nha.

Vì tiện cho nàng nắm giữ quyền hành kinh tế?

Một dân nữ mà so được với địa vị quyền thế của hoàng phi sao?

Cổ Lạc Nhi nghi ngờ hỏi: “Tại sao phải làm như vậy?”

Đông Phong Túy không đáp hỏi lại: “Lạc Nhi, nàng thật sự muốn làm việc này sao? Thực ra, việc này nàng không làm cũng không sao.”

Cổ Lạc Nhi lần đầu nghiêm túc trả lời hẳn.

“Từ nhỏ đến lớn, ta đều vì người khác mà sống. Ta chưa từng được làm những chuyện mà bản thân mình muốn làm.”

“Những việc này là việc bản thân nàng muốn làm.”

Cổ Lạc Nhi có chút mê man.

“Ta cũng không biết. Mở Minh Châu lâu, bán sách, làm báo, cộng thêm thể chế cải tạo kinh tế gì đó chàng nói, trước kia chưa bao giờ ta nghĩ tới. Thật ra ta cũng không biết ta thật sự muốn là gì, chỉ là rất muốn thể nghiệm một lần.”

Có lẽ, nàng có chút tâm lý kháng cự đi.

Trong mắt thể nhân, chuyện nàng không thể làm, nàng càng muốn làm.

Nữ hài tử chỉ có thể ở trong nhà sao? Không đâu, ta càng muốn ra ngoài làm một chuyện trọng đại.

Đông Phong Túy thông cảm cười cười.

“Nàng đi đi, muốn làm gì thì làm cái đó. Không muốn làm, hãy nói cho ta biết, chúng ta cùng nhau đi chơi.”

Hai viên mắt Cổ Lạc Nhi chột ươn ướt.

Sống chừng hai mươi năm, chưa từng có người nói với nàng lời này.

Muốn làm cái gì thì làm cái đó, mệt rồi, vẫn còn một vòng tay ấm áp đang chờ nàng.

Đây là chuyện trước kia nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Chợt cảm thấy, danh lợi, sự nghiệp những thứ đó toàn bộ đều là mây bay.

Có thể có được một người chân thành quan tâm mình, mới là thật sự.

Tòa báo Cổ Lạc Nhi thuận được xây dựng lên.

Minh châu lâu đã mở chi nhánh khắp Vô Ưu quốc, tiện cho việc tiêu thụ tuyên truyền của báo chí.

Cộng thêm có Đông Phong Túy giúp đỡ, khắp các trạm dịch đều phái người giúp Cổ Lạc Nhi vận chuyển báo chí.

Về phần công việc trên phương diện kinh tế, bởi cường chế của Đông Phong Túy, quan viên triều đình đành phải nghe theo Cổ Lạc Nhi phân phó.

Để một nữ tử như nàng lãnh đạo bọn họ.

Cải cách luôn gặp phải rất nhiều lực cản.

Có điều, biện pháp của Cổ Lạc Nhi tương đối ôn hòa, hơn nữa cũng không mạo phạm đến lợi ích của quý tộc.

Lại thêm có Đông Phong Túy chỉ điểm, nên áp dụng phương thức thuyết phục với người này như thế nào, nói tóm lại, tiến triển coi như thuận lợi.

Người Đông Phong Túy đưa cho Cổ Lạc Nhi đều vô cùng hiểu rõ kinh tế, và rất bất mãn với tình trạng kinh tế Vô Ưu quốc hiện nay.

Bọn họ rất tường tận báo cáo hiện trạng kinh tế cho Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi căn cứ vào báo cáo bọn họ, kết hợp kiến thức kinh tế nàng đã học qua, suy nghĩ ra một phương án cải cách.

Sau khi nàng tường tận nói ra từng ý tưởng của mình với quan viên, vài vị quan to triều đình ai nghe thấy cũng sôi sục cảm xúc, kích động không hiểu nổi.

Những biện pháp này, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra được.

Khó trách hoàng thượng lại phái Cổ Lạc Nhi tiếp quản kinh tế, hóa ra nàng quả nhiên có chỗ hơn người.

Hoàng thượng anh minh.

Tiếp đó, không ai dám không phục Cổ Lạc Nhi nữa.

Có điều, cùng với việc Cổ Lạc Nhi không có kinh nghiệm thực tế, mấy quan lớn căn cứ bản thân nhiều năm tâm đắc, sôi nổi đưa ra ý kiến sửa đổi cùng bổ sung.

Cổ Lạc Nhi khiêm tốn lắng nghe ý kiến của bọn họ.

Không bao lâu sau, kinh tế Vô Ưu quốc đã thấy hiệu quả.

172. Chương 174: Hai Nữ Nhân Bát Quái

Nữ tử trong Vô Ưu quốc dưới sự lôi kéo của Cổ Lạc Nhi, sôi nổi ra khỏi nhà, làm việc như nam nhân.

Xu hướng nữ quyền ở Vô Ưu quốc tăng vọt.

Cuối cùng khiến cho nhóm nam sĩ cảm thấy vô cùng lo âu, thậm chí còn có người dâng thư can gián Đông Phong Túy.

Thỉnh hấn cắt giảm bộ phận công việc cùng quyền lực của Cổ Lạc Nhi, để tránh cho các nữ nhân Vô Ưu quốc học theo.

Đông Phong Túy chỉ cười nhạt một tiếng, bác bỏ.

“Phụ nữ con gái không thua đấng mày râu, sẵn lòng trợ giúp nam nhân, ấy là chuyện tốt. Chư vị ái khanh, chẳng nhẽ các ngươi sợ không bằng được các nàng.”

Chư vị ái khanh không còn ai dám tiếp tục gián ngôn.

Nào ai dám thừa nhận bản thân mình nhất gan, sợ không sánh bằng nữ nhân.

Mọi việc Cổ Lạc Nhi làm đều rất thuận lợi, hào hứng tăng vọt.

Chỉ khổ nỗi công việc quá nhiều, không có phương pháp để phân thân.

Thế giới quan hạn chế, có một số việc không thể hoàn thành trọn vẹn dựa theo ý nguyện của nàng.

Lấy báo chí mà nói.

Chiều theo ý Cổ Lạc Nhi, trang đầu đăng vài tin tức quan trọng là được.

Về phần các trang khác, cho thêm mấy tin tình cảm này, vài mẫu truyện ngắn tình cảm này, mỹ thực này, dưỡng sinh vân vân mây mây này.

Nhưng mấy người viết báo đúng là cổ hủ không chịu nổi, ngay cả viết truyện ngắn cũng chỉ là chi, hồ, giả, giả.

Hoàn toàn đánh mất tính có thể đọc cùng tính giải trí.

Quản chúng phổ thông đâu có thể hiểu hết.

Dù là như vậy, bọn họ còn ngại viết mấy thứ thú vị không lành mạnh vì sợ hạ thấp thân phận.

Cổ Lạc Nhi không có cách nào, rất nhiều trang báo đành phải đích thân viết thay.

Như vậy, lại rút ngắn thời gian ở cùng Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy cực kỳ bất mãn mà phàn nàn.

“Xem ra, ta vẫn nên nghe theo gián ngôn, giảm bớt vài việc của nàng.”

Cổ Lạc Nhi trừng mắt lạnh lùng.

“Chàng dám?”

Đông Phong Túy hiếm hoi mất hình tượng mà rụt rụt cổ.

“Ta không dám.”

Càng về sau, Đông Phong Túy buộc lòng phải bỏ ra khỏi giường, giúp Cổ Lạc Nhi viết mấy tác phẩm.

Để nàng dành thêm chút ít thời gian ở với hắn.

Đương nhiên, đã giấu kín thân phận của hắn, người ngoài không hề biết được.

Không nghĩ tới, những bài hắn viết thế mà lại rất được hoan nghênh.

Cổ Lạc Nhi buồn bực không thôi.

Cái tên Đông Phong Túy này, còn có chuyện gì mà hắn không làm được không?

Ngẫm lại, hình như, chỉ cần hắn muốn làm, không có gì là hắn bó tay.

Cổ Lạc Nhi nghiêm trọng nhận thức ra, đào tạo phải từ khi còn bé trở lên.

Vì vậy tìm một số lượng lớn thiếu niên mười mấy tuổi chưa hình thành thế giới quan, chuyên biệt huấn luyện bọn chúng.

Nhóm thiếu niên người người đều sùng bái Cổ Lạc Nhi sát đất, hiệu quả đào tạo vô cùng tốt.

Đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, muốn nhóm thiếu niên đảm đương phụ trách, nhanh nhất cũng phải tiếp tục rèn luyện thêm hai ba năm nữa mới được.

Cổ Lạc Nhi đành phải giống trống khua chiêng thông báo tuyển dụng nhân viên.

Ngàn chọn vạn chọn, cuối cùng cũng tuyển được mấy người phụ trách vài trang báo, xem như có thể hơi thả lỏng được chút ít.

Đông Phong Túy cực kỳ tự giác tiếp tục trở lại giường ngủ.

Nhưng người tổng phụ trách tòa báo còn chưa quyết định, Cổ Lạc Nhi vẫn phải hàng ngày phụ trách công việc của tòa soạn.

Việc này như một tảng đá lớn đè trong lòng Cổ Lạc Nhi.

Mãi cho đến một ngày, sau khi Cổ Lạc Nhi xử lý xong công việc của tòa soạn.

Đang định lên đường hồi phủ, chợt người gác cổng tiến vào bẩm báo.

“Xã trưởng, có tiểu cô nương muốn gặp ngài.”

Cổ Lạc Nhi tự nhậm chức xã trưởng của tòa soạn, mọi người thường gọi nàng là xã trưởng.

“Ai vậy?” Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Xin chào xã trưởng, là tôi.”

Người gác cổng còn chưa trả lời, một giọng nữ trong trẻo truyền đến.

Theo tiếng nói, một cái đầu đen lắc lư một chút, tiếp theo một tiểu cô nương đã chui vào.

Người gác cổng khó xử giải thích: “Xã trưởng, thật xin lỗi, tôi không ngăn được nàng.”

Cổ Lạc Nhi cười cười nói: “Không việc gì. Người đi xuống trước đi.”

Sau khi gác cổng đi, Cổ Lạc Nhi cười hỏi: “Cô tìm ta? Có chuyện gì?”

Tiểu cô nương giơ giơ lên một tờ báo Minh Châu trong tay.

Đáp: “Xã trưởng, không phải các ngài muốn tuyển người sao? Tôi tới ứng tuyển.”

Cổ Lạc Nhi cẩn thận quan sát tiểu cô nương trước mặt.

Thật ra tiểu cô nương này không coi là nhỏ, nhìn qua dáng vẻ khoảng mười tám mười chín, lúc này mà chưa lấy chồng thì gọi là lão cô nương rồi.

Có điều, đôi mắt dài linh động lấp lánh, gương mặt tròn tròn rất đáng yêu.

Khiến người ta không tự giác đã đối xử với nàng như tiểu muội muội.

Tóc nàng tùy ý vén trên đầu, trâm cài tóc chỉ cài được một phần, tóc dài còn lại tùy ý tản trên vai.

Cổ Lạc Nhi chợt dâng lên một tia rung động.

Nàng dường như thấy được dáng vẻ trước kia của mình ở trên người tiểu cô nương.

Thời điểm nàng vừa đến thời không này, cũng không hề chải đầu.

Ở hoàng cung thì cũng tạm tạm, có Thi Vũ Lộng Tình giúp nàng xử lý tóc.

Về sau bị Lãnh Dạ bắt cóc, cạo ngày tóc tai bù xù, sau cùng vẫn là để Lãnh Dạ giúp nàng chải đầu.

Mãi đến khi ở cùng Liễu Thúy Yên, nàng mới xem như chân chính học được cách chải chuốt búi tóc phức tạp ở thời không này.

Lại quan sát tiểu cô nương, càng nhìn càng thấy kỳ quặc, cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

Nhìn kỹ lần nữa, Cổ Lạc Nhi không nén nổi vui vẻ.

Đại khái hiem váy quá dài, đi đường bất tiện, nàng ấy đã cắt một vòng vạt váy.

Cổ tay áo cũng xếp lên nhau, xắn lại hai vòng.

Có vẻ gọn gàng lão luyện.

Nhìn tinh thần của nàng, thật sự rất có tư thái của phóng viên.

Cổ Lạc Nhi nén cười hỏi: “Cô tên là gì? Muốn ứng cử chức vị gì?”

Tiểu cô nương cất giọng thanh thúy đáp: “Tôi tên là Mễ Huyền, cô cứ gọi là Huyền Huyền đi. Tôi muốn ứng cử chức tổng biên tập, à, tôi có chút kinh nghiệm.”

“Kinh nghiệm? Kinh nghiệm gì?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc nhìn Huyền Huyền.

Khẩu khí không nhỏ, vừa tới đã muốn làm tổng biên.

Nàng nói nàng có kinh nghiệm, chẳng lẽ nàng đã từng làm báo?

Không nghĩ ra thời không này còn có tiên phong như vậy.

Huyền Huyền tự đắc nói: “Tôi đã từng làm báo. Nhưng hơi khác với cô làm. Haaaa, toàn bị người khác nói thành làm oai môn tà đạo.”

Cổ Lạc Nhi cười một tiếng.

Ở thời không này mà làm báo chí, quả thật không dễ dàng được người khác hiểu.

May mà nàng gặp được Đông Phong Túy, nếu không, chỉ sợ khó đạt được thành công như vậy.

“Huyền Huyền, cô nói cô đã từng làm báo, cô nói một chút về quan điểm của cô đi.”

Huyền Huyền chậm rãi nói, nói rõ ràng rành mạch, rất hợp với ý Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi nhìn tóc mây trên đầu nàng, không tự giác lại nghĩ đến Lãnh Dạ, nghĩ tới mấy ngày Lãnh Dạ bắt cóc nàng.

Lúc trước, duyên phận của nàng và Đông Phong Túy, không thể không kể đến công lao Lãnh Dạ.

Nàng có phải nên trả lại cho y một chữ tình hay không?

Đội Huyền Huyền diễn thuyết xong xuôi, Cổ Lạc Nhi cười cười nhìn nàng.

Nói: “Cô ở tòa soạn thì không có vấn đề gì, nhưng chức vị tổng biên này, quá quan trọng, ta phải cẩn thận khảo sát.”

“Không thành vấn đề, cô nói ra yêu cầu đi, tôi nhất định sẽ làm được.”

Diễm: Mình để Huyền Huyền xưng cô-tôi là vì hai người chưa biết nhau, và đều là ở hiện đại xuyên về. nếu xưng ta thì quá ngang tàng rồi.

173. Chương 175: Trong Lòng Có Hai Nam Nhân

Huyền Huyền vốn không ngờ tới mưu đồ nham hiểm của Cổ Lạc Nhi, vỗ ngực cam đoan.

Cổ Lạc Nhi làm như thật nói: “Giao cho cô một nhiệm vụ, nếu cô hoàn thành tốt, như vậy, ta có thể để cô thử làm trợ lý tổng biên.”

Huyền Huyền thấp giọng tự nói.

“Trợ lý tổng biên thôi à? Cũng được, kiểm miếng cơm ăn trước đã rồi nói sau.”

Cổ Lạc Nhi cười lắc đầu.

Tư tưởng Huyền Huyền rất lớn, vừa tới đã làm trợ lý tổng biên mà còn chưa thỏa mãn.

“Trước làm trợ lý thử đã, bằng không ta sao biết cô có năng lực đảm nhiệm chức tổng biên hay không?”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề, tóm lại là nhiệm vụ gì?”

Huyền Huyền trả lời rất sáng khoái.

Mồm miệng lanh lợi, tốc độ lời nói rất nhanh, nhưng phát âm từng chữ vô cùng rõ ràng.

Càng nhìn càng thấy giống như đã từng làm phóng viên.

Cổ Lạc Nhi hỏi: “Cô có biết Cô Hồng bảo không? đã từng nghe qua Lãnh Dạ công tử chưa?”

Ánh mắt Huyền Huyền lập tức mở to, hai mắt tỏa sáng.

“Tôi biết tôi biết, tôi đã nghe rất nhiều người nhắc tới. Nghe nói Lãnh Dạ công tử là một đại mỹ nam. Có phải không, xã trưởng?”

Cổ Lạc Nhi nín cười gật gật đầu.

“Ta đang muốn làm một chuyên đề, chuyên đề về Cô Hồng bảo, cô đi phỏng vấn Lãnh Dạ đi.”

Huyền Huyền kích động không thôi.

“Oa, chuyên đề này hay đấy. Tổ chức sát thủ cộng thêm mỹ nam, trang báo này nhất định sẽ nóng hôi hổi.”

“Vậy cô đồng ý rồi?”

“Tôi đồng ý tôi đồng ý.”

Huyền Huyền trả lời vô cùng sáng khoái, nhưng tiếp đó lại dăm chiêu hỏi.

“Nhưng tôi làm thế nào để trà trộn vào đây? Nghe nói Cô Hồng bảo tuyển người rất nghiêm, ngay cả a hoàn làm việc cũng phải trải qua chồng chất khảo hạch.”

“Cô sợ hả? Không giả mạo đi vào được?”

Cổ Lạc Nhi khích hỏi.

Huyền Huyền lắc đầu quày quật.

“Đâu có, tôi không lo không giả mạo đi vào được. Tôi chỉ lo cần quá nhiều thời gian.”

Nhíu lại mày, như đang suy tư các phương pháp khác.

Cổ Lạc Nhi thấy dáng vẻ nàng dừng cảm xông xáo, âm thầm gật đầu.

Nàng cần một người như vậy để lo liệu tòa báo Minh Châu.

Không đùa nàng ấy nữa, trực tiếp nói ra.

“Cô không cần nghĩ cách trà trộn vào, bởi ta sẽ viết một lá thư cho Lãnh Dạ công tử, y sẽ để cô phỏng vấn.”

“Thật chứ?”

Huyền Huyền vui đến mức nhảy dựng lên.

“Bánh lĩnh xã trưởng thật lớn. A, phải rồi, xã trưởng từng cùng Lãnh Dạ công tử tiêu diệt Hắc Ma lão quái, y chắc chắn phải nể mặt xã trưởng.”

Cổ Lạc Nhi trầm nghĩ, cô biết cũng không ít đâu.

Xem ra trước đó nhận bài tập ứng cử, không phải đánh trận hồ đồ, chưa có chuẩn bị gì.

Không tệ không tệ.

Nhưng Huyền Huyền tiếp tục lo lắng hỏi: “Nghe nói Lãnh Dạ công tử từ trước đến nay rất máu lạnh, không thích kết giao với người khác, y sẽ đồng ý cho tôi phỏng vấn sao?”

Không đợi Cổ Lạc Nhi trả lời, đã cổ vũ tinh thần bản thân.

“Không được sợ không được sợ, y không để ý tới người khác thì mặc xác y, ta quần lấy y, nhất định quần lấy y đến phiên toái, phiên đến mức phải cho ta phỏng vấn, rồi đuổi ta đi.”

Cổ Lạc Nhi bật cười.

Nàng phái Huyền Huyền tới Cô Hồng bảo, có thể thật sự phiền chết Lãnh Dạ không?

Thú vị đấy.

Cổ Lạc Nhi bắt đầu cân nhắc, trong lúc Huyền Huyền phỏng vấn Lãnh Dạ, nàng có nên tìm cơ đến Cô Hồng bảo chơi một chuyến?

Nàng thật sự rất mong đợi, mong đợi nhìn thấy dáng vẻ Lãnh Dạ đầm ngực đậm chân.

Mỉm cười hỏi Huyền Huyền.

“Cô nói xem, nên phỏng vấn Lãnh Dạ về vấn đề gì? Chuyên đề Cô Hồng bảo nên đăng nội dung về phương diện nào?”

Huyền Huyền từ lúc vào cửa vẫn hoạt bát ngay thẳng, lúc này lại bày ra gương mặt bất quái.

Dáng vẻ làm như thần bí nói: “Đương nhiên không thể phỏng vấn người ta về vấn đề kỹ thuật, đó là khơi ra việc riêng nhà người ta. Với lại, dân chúng phổ thông cũng không thích xem.”

Cổ Lạc Nhi gật đầu tán thành.

Huyền Huyền còn nói: “Hiện giờ tờ báo Minh Châu lâu hơi có phần nghiêm túc. Chúng ta nên đăng vài câu chuyện tình cảm của sát thủ Cô Hồng bảo, các loại giải trí thông thường của bọn họ, vén khăn che thần bí của bọn họ xuống.”

Cổ Lạc Nhi vỗ tay.

“Cô nói rất đúng. Nhất là Lãnh Dạ công tử, cô nhất định phải bám gót quan sát sinh hoạt ẩm thực thường ngày của y, y mặc y phục nào, thích ăn gì vân vân.”

Huyền Huyền gật đầu thật mạnh.

Nàng và Cổ Lạc Nhi đặc biệt nhất trí ý tưởng.

Qua vài ngày chuẩn bị công tác, đồng chí Huyền Huyền đi nhậm chức.

Trước khi Huyền Huyền khởi hành đến Cô Hồng bảo, Cổ Lạc Nhi đặc biệt cẩn thận dặn dò.

“Huyền Huyền, nhớ kỹ, bản tin càng tường tận càng tốt. Cô nhất định phải biết rõ từng chi tiết sinh hoạt của Lãnh Dạ, bao gồm cả màu sắc nội y, tư thế ngủ, đi ngủ có nói mơ hay ngáy gì gì không. Nhớ đấy.”

Gương mặt Huyền Huyền lộ vẻ khó xử.

Nàng là một nữ hài tử gia, chẳng lẽ còn phải chạy vào phòng Lãnh Dạ nhìn y ngủ?

Thôi, cứ coi như nàng là một a hoàn đi.

Hào khí dâng ngút trời mà đáp ứng: “Xã trưởng, cô cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, Huyền Huyền cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Rất có tư thế của Gió hiu hiu nước sông Dịch lạnh ghê, trắng sì một đi không trở về *.

(*: trích Dịch Thủy ca- Kinh Kha)

Cổ Lạc Nhi khen ngợi vỗ vỗ vai Huyền Huyền.

“Huyền Huyền, cô nhất định sẽ làm được.”

Khi Cổ Lạc Nhi rạo rức vui vẻ trở về, nói với Đông Phong Túy chuyện này.

Đông Phong Túy thế mà lại không bị tinh thần bát quái của nàng chọc cười, còn nghiêm túc hỏi một câu.

“Nàng có biết lai lịch của Huyền Huyền không?”

Cổ Lạc Nhi vỗ ngực bảo đảm.

“Chàng yên tâm, ta đã điều tra rồi, xuất thân của nàng ấy hoàn toàn trong sạch, sẽ không khiến Lãnh Dạ phiền toái đâu.”

Dĩ nhiên nàng sẽ không tùy tiện phái người tới Cô Hồng bảo.

Mấy ngày nay để Huyền Huyền ở tòa soạn làm quen với nghiệp vụ, nàng đã phái người tìm hiểu rõ lai lịch của nàng ấy.

Trên mặt Đông Phong Túy vẫn không lộ ra dáng vẻ thả lỏng.

“Nàng không cảm thấy nàng đang quấy rối?”

Ngữ khí hơi có chút ý vị quở trách.

Cổ Lạc Nhi đắc chí giải thích rõ ràng.

“Tính khí Lãnh Dạ lạnh như vậy, nếu như ta không giúp y một phen, y nào có cơ hội tiếp xúc mới mấy nữ hài khác ngoài nữ sát thủ?”

Đông Phong Túy nói: “Chỉ cần y muốn, y sẽ có cơ hội.”

“Cất.” Cổ Lạc Nhi lén cười khúc khích.

“Lấy tính cách của Lãnh Dạ, nếu như không có nữ hài như Huyền Huyền đến quần lấy y, y sẽ chú ý tới mấy nữ hài sao? Hừm, ta sợ cả đời y chỉ là một tên lưu manh.”

Ánh mắt Đông Phong Túy thoáng sững sờ.

Tình ý Lãnh Dạ dành cho Cổ Lạc Nhi, chẳng lẽ nàng không cảm nhận được?

Tình yêu của Lãnh Dạ, tuy không sâu sắc bằng mình, nhưng tuyệt đối là tình yêu.

Cổ Lạc Nhi nàng, vậy mà không hề phát hiện, trong mắt nàng, chỉ có một mình Đông Phong Túy hấn.

Lần đầu tiên, Đông Phong Túy cảm thấy có ngọn gió ấm đến say lòng người lướt nhẹ trong lòng.

Mỉm cười trêu chọc: “Chẳng phải suýt chút nữa nàng làm bảo chủ phu nhân của y sao?”

Cổ Lạc Nhi chỉ tưởng rằng Đông Phong Túy đang ghen.

Giải thích nói: “Ta đâu có làm. Chẳng qua vì y thấy ta học được vô ảnh phiêu miểu chưởng, muốn buộc ta ở lại Cô Hồng bảo, lại biết ta không làm được sát thủ, đành phải oan ức bản thân cưới ta thôi.”

Đông Phong Túy khẽ cười thầm.

Cổ Lạc Nhi nàng, bình thường thông minh lanh lợi, sao về vấn đề này lại ngốc như vậy?

Ngốc cũng tốt, đâu ai muốn để nàng hiểu rõ tâm tư nam nhân khác chứ?

Vì thế, Đông Phong Túy không đề cập đến việc này nữa.

Cổ Lạc Nhi vẫn sợ Đông Phong Túy còn vướng mắc trong lòng, tiếp tục giải thích.

“Lúc trước, là Lãnh Dạ ép ta vào trong phòng chàng. Hiện giờ, ta phái một nữ hài tử đến quần lấy y, là đạo lý hiển nhiên. Cho dù bọn họ thật sự không có duyên, cũng không tổn hại gì cả. Coi như chỉ đơn thuần làm phỏng vấn một lần. Đúng không nào?”

Đông Phong Túy vội bày tỏ tán thành.

“Nàng nói rất đúng, chúng ta nên báo đáp y.”

Nhìn sắc trời, lại hỏi: “Hôm nay sao lại về sớm vậy?”

Bình thường, Cổ Lạc Nhi đều phải đến nhá nhem tối mới trở về.

Mà hôm nay, mới là giờ Ngọ thôi.

Về mặt Cổ Lạc Nhi có chút buông lơi, cũng có chút mê man.

“Nhân thủ đều đã được an bài ổn thỏa, ta học theo chàng, tận lực trao quyền lực cho cấp dưới, không cần thiết phải làm tất cả. Vì thế, sau này rảnh rỗi hơn một chút.”

Ánh mắt Đông Phong Túy sáng lên, từ trên giường nhỏ ngồi phát dậy.

“Nói như vậy, sau này mỗi ngày nàng đều có thể dành nhiều thời gian cho ta?”

Cổ Lạc Nhi gật gật đầu.

Đông Phong Túy chăm chú quan sát sắc mặt của nàng.

Dịu dàng hỏi: “Sao lại mất hứng?”

Cổ Lạc Nhi thở dài.

“Ta cũng không biết. Trước kia, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn thử một chút, hiện giờ, thật sự cái gì cũng đã thử qua, lại chợt nhận ra, bản thân không hề có hào hứng với mấy thứ này.”

Đông Phong Túy định trêu chọc nàng, hứng thú với ta là được rồi.

Có điều, vừa nói bên miệng, lại nuốt trở về.

Hắn đã nhìn ra, Cổ Lạc Nhi vốn hài lòng vui vẻ, lúc này đang thật sự phiền muộn.

Khẽ cười cười.

“Lạc Nhi, đã lâu không ra ngoài đi dạo, cùng ta ra ngoài ô tản bộ, được không?”

Cổ Lạc Nhi miễn cưỡng cười cười.

“Được. Chàng nên ngồi dậy vận động thể dục, còn ngủ tiếp, cơ bắp sẽ rút hết đấy.”

Đông Phong Túy cười xấu xa.

“Ai nói ta không vận động? Mỗi ngày ta đều đã cực kỳ cố gắng vận động.”

Cái tên này, lại không đứng đắn rồi.

Cổ Lạc Nhi coi như không nghe thấy hắn nói, kéo hắn đứng dậy.

Hai người ngồi xe ngựa ra khỏi thành.

Ngồi trên xe ngựa, khi đi qua Minh Châu lâu, nghe thấy bên trong huyên náo vang trời, Cổ Lạc Nhi cảm thán.

“Nhiễm Sương và Ái Liên cầm vũ, hiện giờ thu hút rất nhiều người.”

Đông Phong Túy cũng cảm thán.

“Thật không nghĩ tới, hai người bọn họ vậy mà lại đến với nhau. Việc này đã thành một đoạn giai thoại, truyền tụng rộng rãi.”

Gương mặt Cổ Lạc Nhi lại sa sầm xuống.

“Chỉ e chưa hẳn đã tốt đẹp như bề ngoài.”

“Sao vậy? Chẳng lẽ bọn họ không phải tri kỷ, lưỡng tình lưỡng duyệt sao?”

Cổ Lạc Nhi chậm rãi lắc đầu.

“Tri kỷ thì tri kỷ. nhưng lưỡng tình lưỡng duyệt, e là phải cần thời gian. Không biết sau này sẽ thế nào nữa.”

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Cổ Lạc Nhi nhớ lại mấy ngày hôm trước đến Minh Châu lâu, thấy tình hình của Trang Ái Liên.

Tổng điểm Minh Châu lâu hiện chỉ còn hai người Trang Ái Liên và Đông Phong Linh. Nhóm hậu phi còn lại đều đã chia ra các chi nhánh khác.

Ngày đó, đúng lúc Đông Phong Linh đi vắng.

Cổ Lạc Nhi vừa mới đi vào phòng khách, đã thấy Trang Ái Liên cô đơn dựa vào song cửa sổ, ngẩn người nhìn về phía mấy đóa hoa sủng trong ao ngoài cửa sổ.

Sóng nước dập dờn, hoa sủng cũng theo sóng nước nhấp nhô.

Có mấy chú cá quẫy lên khỏi mặt nước, khiến hạt nước rơi đọng lên cánh hoa.

Hạt nước lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Ái Liên, thật có nhã hứng.”

Cổ Lạc Nhi chào hỏi nàng.

Nhìn qua chung quanh, trong phòng khách chỉ có một mình Trang Ái Liên.

“Nhiễm Sương đâu? Sao hắn không ở đây cùng cô?”

“Chàng ra ngoài rồi, không biết đã đi nơi nào.”

Trang Ái Liên mệt mỏi đứng dậy, hỏi: “Lạc Nhi, hôm nay có rảnh không?”

“Ừ, hôm nay không có nhiều việc, sao vậy? Cô có tâm sự?”

Cổ Lạc Nhi đương nhiên đã nhìn ra, sầu muộn giữa mi tâm Trang Ái Liên.

Lạ thật, nàng ấy không phải đang ở trong tình nồng ý đậm với Nhiễm Sương sao?

Chẳng lẽ hai người lại cãi nhau?

Trang Ái Liên u buồn hỏi: “Lạc Nhi, cô khá hiểu về Nhiễm Sương. Chàng, chàng có phải đã có người trong lòng rồi không?”

Cổ Lạc Nhi nhớ tới ngày đó ở Thu Diệp sơn trang, trong lúc thất thần Nhiễm Sương đã gọi ra cái tên kia. Vận Thu.

Trong lòng đã sáng tỏ.

Nhiễm Sương hiển nhiên vẫn chưa quên người con gái tên Vận Thu ấy.

174. Chương 176: Nguyên Nhân 1

Hắn vì người ấy mà thất thần, người ấy trong lòng hắn khẳng định chiếm giữ một vị trí vô cùng đặc biệt.

Nàng đã sớm biết trong lòng Nhiễm Sương từng có bóng ma quá khứ, chỉ mong đừng ảnh hưởng đến tương lai của hắn và Trang Ái Liên.

“Vì sao lại nói vậy?”

Cổ Lạc Nhi cố giả bộ bình tĩnh hỏi.

Trang Ái Liên cười khò.

“Ta cảm giác được, ta cảm giác được trong lòng chàng yêu một người, nhưng mà, người ấy không phải ta.”

“Nhiễm Sương, hắn đối với cô không tốt sao?”

“Cũng không phải không tốt, nhưng không phải tốt như cái ta muốn, không phải loại cảm giác tâm tâm tương ánh như ta muốn.”

Cổ Lạc Nhi trầm mặc một hồi, thử hỏi.

“Ái Liên, Nhiễm Sương không tỏ ra hối hận với hôn nhân của hai người chứ? Hắn có bằng lòng cưới cô không?”

Trang Ái Liên hơi khó xử quay đầu.

Nhàn nhật nói: “Chàng không hề, chàng nguyện ý lấy ta, hơn nữa còn mong muốn nhanh chóng lấy ta. Mà ta, cảm thấy, cảm thấy chàng nên cho ta một câu trả lời thỏa đáng, cũng như một câu thỏa đáng cho chính chàng.”

“Hắn nguyện ý cưới cô, có nghĩa rằng hắn vẫn quan tâm cô.”

“Nhưng ta không cam lòng như vậy, giữa ta và chàng dù sao vẫn như đang cách một tầng khoảng cách, ta không chạm đến tâm của chàng được.”

“Ái Liên, cô yêu hắn?”

Cổ Lạc Nhi chăm chú nhìn vào mắt Trang Ái Liên.

Trang Ái Liên ngơ ngẩn, sau đó cực kỳ kiên định gật đầu.

“Ta yêu chàng, cho nên mới quan tâm chàng.”

Cổ Lạc Nhi ngẫm nghĩ một chút.

Nói cho Trang Ái Liên: “Chuyện của Nhiễm Sương ta cũng không rõ, ta chỉ đoán được, hắn đã từng yêu một người, mà còn phải chịu vết thương rất nặng. Lá vàng cùng tóc bạc của hắn ở Thu Diệp sơn trang, vốn vì người kia mà trở nên như vậy.”

Nhớ lại khi ở Thu Diệp sơn trang dường thương, nói cho Trang Ái Liên biết những gì đã gặp.

Chỉ giấu đi chi tiết Nhiễm Sương thất thần, ôm nàng như Vận Thu.

Cuối cùng, Cổ Lạc Nhi khuyên bảo.

“Ái Liên, cô yêu hắn, nên cho hắn chút thời gian. Hắn chịu ra khỏi Thu Diệp sơn trang, chính là muốn quên đi quá khứ, muốn bắt đầu một cuộc sống mới. Cái hắn cần là thời gian và tình yêu.”

Trang Ái Liên lệ nóng đã sớm rơi đầy má.

“Thật không nghĩ tới, chàng đáng thương như vậy. Ta sẽ, ta sẽ cho chàng thời gian, ta sẽ thật tâm yêu chàng.”

Lúc này, nhớ lại tình hình ngày đó, Cổ Lạc Nhi chỉ biết thở dài.

Có lẽ, muốn Nhiễm Sương thật sự ra khỏi bóng ma quá khứ, còn cần thời gian rất dài.

Có điều, nàng tin tưởng, hắn và Ái Liên cuối cùng vẫn sẽ đạt được hạnh phúc.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Xe ngựa dừng ở sườn núi nhỏ dưới ngoại thành.

Đông Phong Túy hiềm khi bỏ xe đi bộ.

Không mang theo một tùy tùng nào, chỉ có hai người bọn họ, đi trên đường núi.

Núi không cao lắm, trên núi bạt ngàn cây tùng.

Gió núi thổi mát rười rượi, làm cho người ta sáng khoái tinh thần.

Hai người tay nắm tay, chậm rãi ngắm cảnh.

Một đường đi lên đỉnh núi, nhìn dưới chân núi ruộng đồng ngang dọc, cùng với thanh sơn như ẩn như hiện phía chân trời.

Trên trời có mây giăng chậm rãi bay qua, trên đồng ruộng có nông dân kéo trâu cày cấy.

Hai người đứng đón gió, gió núi thổi đi toàn bộ bụi bặm trong lòng.

“Thật đẹp, thật muốn ở nơi này mãi mãi.”

Cổ Lạc Nhi lớn tiếng bày tỏ xúc động của bản thân.

Thấy Cổ Lạc Nhi đã hết hậm hực, trở lại sáng sủa như thường, ý cười của Đông Phong Túy thỏa mãn đọng trên khóe môi.

“Thích sao? Từ nay về sau chúng ta mỗi ngày đều đến đây. Hoặc là chúng ta có thể ra ngoài cải trang vi hành.”

Cổ Lạc Nhi vừa định bằng lòng, chợt nhớ đến những công việc trong tay nàng, tâm tình lại có chút nặng nề cùng chán nản.

Trước đây chưa từng như vậy.

“Mỗi ngày đến nơi này còn có thể, về phần cải trang vi hành, không có thời gian đâu.”

Đông Phong Túy có thâm ý khác hỏi: “Nàng thật sự muốn làm những việc ấy mãi mãi?”

Cổ Lạc Nhi không trả lời được.

Lâu sau, mới nói: “Ta cũng không biết.”

“Lạc Nhi, nhắm mắt lại, nhắm lại nàng thật sự muốn là gì.”

Cổ Lạc Nhi nghe lời nhắm mắt lại.

Gió núi nhẹ nhàng nghịch qua hai má của nàng, ý nghĩ cũng thuận gió bay theo.

Đôi mắt nhắm lại chợt thấy thứ gì đó, mờ mờ.

Dần dần, cảnh tượng phía trước trở nên rõ ràng.

Đó là một người, đầu đội nón rộng vành, lụa đen che mặt, trên người khoác áo choàng đen.

Hắn đứng trên một góc mái cong cao ngất, sau lưng tôn lên sắc trời xanh bao la, làm cho người ta chỉ có thể ngưỡng mộ.

Dần dần, bóng đen tựa như phai nhạt.

Thay vào đó là mỹ nam tử bạch y bỗng bành.

Hắn nghiêng nghiêng nằm ngủ trên giường, gió thổi rơi hoa hạnh, bay phất phơ trên áo hắn.

Hắn đứng dậy, tay áo tung bay, mang theo một tay áo Hạnh Hoa.

Hắn nở nụ cười với nàng, ý cười làm người mê say.

Cổ Lạc Nhi vươn tay về phía hắn, ngón tay giống như chạm vào thứ gì đó mát rượi.

Hình ảnh trước mặt tạo thành từng vòng vân nước, nụ cười của bạch y mỹ nam tan vào trong vân nước.

“Đông Phong Túy, đừng đi.”

Cổ Lạc Nhi kêu to, muốn giữ hắn lại.

“Lạc Nhi, ta ở đây, vẫn luôn bên nàng, ta không đi.”

Đông Phong Túy ôm vai Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi mở mắt ra, thấy bóng mây cùng bờ ruộng ngang dọc quen thuộc, giặt mình hiểu được, vừa rồi nhìn thấy, chẳng qua là lòng mình.

“Lạc Nhi, nàng nghĩ rõ ràng chưa?”

Cổ Lạc Nhi mỉm cười, đáp: “Đã thông suốt. Vừa rồi ta nhìn hồi lâu, nhìn tới nhìn lui, trong lòng của ta chỉ có hai nam nhân.”

“Hai nam nhân?”

Đông Phong Túy bắt mãi kêu, trong khẩu khí mang theo ý ghen nồng đậm.

“Đúng vậy, chỉ có hai nam nhân.”

Cổ Lạc Nhi khoa trương mà thở dài, lắc đầu.

“Cái gì mà chỉ có? Nàng còn muốn thêm mấy nam nhân nữa?”

“Ý ta là, hóa ra trong lòng ta chỉ có hai nam nhân, sự nghiệp gì đó, mà ngay cả một chút cũng không thấy. Trước đó làm nhiều việc như vậy, nghĩ lại chỉ là không.”

Cổ Lạc Nhi đầy xúc động.

Mở Minh Châu lâu, làm báo, chấn hưng kinh tế, trở thành cao thủ võ lâm, toàn bộ những thứ này, thật sự chỉ là mây bay sao?

Đông Phong Túy hiển nhiên không quan tâm sự nghiệp của nàng, hắn chỉ quan tâm tới hai nam nhân.

“Cổ Lạc Nhi, nàng thành thật đi, hai nam nhân rốt cuộc là ai? Ta chiếm giữ vị trí nào.”

Cổ Lạc Nhi vốn định trực tiếp nói cho hắn, nhưng sau khi thấy bộ dáng tức giận khó có được của hắn, lại cảm thấy thú vị.

Muốn trêu hắn một chút.

Nghiêng đầu hỏi: “Chàng nói xem là ai?”

“Đương nhiên là có ta.”

Khẩu khí Đông Phong Túy dị thường bá đạo.

Cổ Lạc Nhi tin tưởng, nếu như nàng dám nói không có, Đông Phong Túy nhất định sẽ bóp chết nàng.

Mỉm cười gật gật đầu.

Về mặt Đông Phong Túy thoáng hòa hoãn được một chút.

Suy đoán nói: “Còn người kia, ta nghĩ, hẳn là phụ thân nàng. Hừ, vị trí của ta nhất định phải ở trước phụ thân nàng mới được.”

Cổ Lạc Nhi không nói gì.

Người nào không nói, ngay cả cha vợ cũng ăn dấm chua.

Hé miệng cười nói: “Ngốc, hai nam nhân trong lòng ta, một người là Đạp Tuyết công tử, người kia là Đông Phong Túy.”

Lúc này đến phiên Đông Phong Túy ghen lời.

Một lúc lâu mới gằm lên.

“Cổ Lạc Nhi, nàng đùa bỡn ta?”

Trong khẩu khí lại mang theo nồng đậm vui sướng.

“Ai đùa chàng? Là chính chàng không tin vào ta.”

“Ta đâu có không tin nàng.”

Đông Phong Túy đi đến phía sau Cổ Lạc Nhi, ôm nàng trước ngực.

Cổ Lạc Nhi tựa vào lồng ngực hắn, nhìn về phía trước.

Sâu xa nói: “Chàng mới là người đùa giỡn ta. Lúc ta không biết chàng đều là cả hai, đã từng bắn khoăn rất lâu. Thậm chí còn không dám tham dự phong hậu đại điển.”

“Sao vậy? Nghĩ rằng nàng chân đứng hai thuyền?”

Đông Phong Túy kề sát bên tai Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Đúng vậy. Ta sợ, sợ rằng ta không thật sự yêu chàng. Lại còn vô lý cho rằng, là vì hai người đều đã từng ôm ta, ngộ nhỡ lại có nam nhân khác ôm ta, ta lại yêu người ấy thì sao?”

Đông Phong Túy cười khê.

“Yêu đơn giản như vậy sao? Nàng sao có thể là nữ tử lẳng lơ được?”

“Hiện tại ta đã biết. Có lẽ đây chính là duyên phận, hai người chàng, hoặc phải nói, hai mặt của chàng, ta đều đã yêu.”

Đông Phong Túy nghe thấy trọng điểm rõ ràng để ở nửa câu đầu.

Buông tay ra, xoay Cổ Lạc Nhi lại, đối mặt với hắn.

“Cái gì gọi là hiện giờ nàng đã biết? Chẳng lẽ nàng đã từng bị nam nhân khác ôm qua?”

Cổ Lạc Nhi quay đầu không dám nhìn Đông Phong Túy.

Lãnh Dạ và Nhiễm Sương đều đã từng ôm nàng.

Lãnh Dạ sợ nàng té từ trên lưng ngựa xuống, ôm nàng, để nàng an tâm ngủ một giấc.

Nhiễm Sương thì ôm nàng như Vận Thu.

Có điều, một chút nàng cũng không hề lưu luyến cái ôm của bọn họ, thật sự, một chút cũng không.

Chột dạ nói: “Ta không phải cố ý. Cùng lắm thì, cho chàng ôm nữ nhân khác là được.”

Đông Phong Túy trừng mắt nhìn Cổ Lạc Nhi thật lâu.

Cảm giác khó tả mà phát phát tay nói: “Thôi, không trách chuyện cũ, sau này không cho phép được như vậy.”

Wa, dễ dàng như vậy đã trót lọt rồi, Cổ Lạc Nhi gật đầu như gà mổ thóc.

“Ta cam đoan, nhất định sẽ không thế nữa.”

“Có điều. . . . .” Đông Phong Túy mỉm cười không nói.

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên nhìn hắn.

Cái gì mà có điều? Chẳng lẽ còn có tình huống ngoại lệ, có thể cho nam nhân khác ôm nàng?

“Có điều cái gì?”

Đông Phong Túy cười đáp: “Con ta nàng có thể ôm.”

Thì ra là như vậy.

Cổ Lạc Nhi vừa định nói, chàng nào có con, đột nhiên tỉnh táo lại, mặt đỏ lên, xoay người không nhìn Đông Phong Túy.

Con của Đông Phong Túy, không phải chính là con của nàng sao.

Trong bụng mơ hồ như có tiểu sinh mệnh đang động đậy.

Vài ngày trước, nàng lặng lẽ tìm Nhiễm Sương chẩn mạch cho nàng.

Nàng nghi ngờ không sai, nàng quả thật đã trúng chiêu mất rồi.

Đây cũng là nguyên nhân nàng bỏ lại quyền lực, tính toán sau này giống Đông Phong Túy, ăn bơ làm biếng nhiều hơn.

Nàng nên nói tin lành này với Đông Phong Túy.

Giờ đây, kinh nghiệm gì đó nàng cũng đã trải qua rồi, nàng đã không còn gì để tiếc nuối.

Nếu Đông Phong Túy không cho nàng ra ngoài bốn ba, thì thôi vậy.

Cổ Lạc Nhi nhìn về phương xa, hít thật sâu một hơi không khí trong lành.

Tim đập mãnh liệt nhảy nhót, nhanh đến mức làm cho nàng gần như không nói ra lời.

Chuẩn bị hồi lâu, kết quả, Cổ Lạc Nhi chỉ nói ra một câu.

“Đông Phong Túy, chàng còn nhớ vì sao ta đến thời không này không?”

“Nhớ. Nàng nói, nàng sẽ không bao giờ sống vì người khác nữa, nàng phải sống cho bản thân nàng một lần.”

Đông Phong Túy nghiêng đầu, cười nhìn Cổ Lạc Nhi.

Rất muốn hỏi nàng một chút, những ngày này nàng tới Vô Ưu quốc, lăn qua lăn lại đã đủ chưa?

Hắn còn chưa mở miệng hỏi, Cổ Lạc Nhi đã thay hắn trả lời.

“May mắn, ta gặp chàng. Những ngày ở Vô Ưu quốc, không ai quản thúc, chỉ có chàng giúp ta, những việc ngay cả quá khứ ta không hề nghĩ đến cũng đã được thể nghiệm rồi.”

“Không muốn tiếp tục thể nghiệm nữa?”

Đông Phong Túy ẩn chứa chờ mong.

Chờ mong đáp án của Cổ Lạc Nhi.

Mỗi ngày, hắn chỉ cần non nửa ngày đã xử lý xong sự vụ triều chính, thời gian còn lại, đều là chờ đợi.

Chờ đợi Cổ Lạc Nhi về nhà.

Hắn chưa bao giờ bức bách nàng, hắn chỉ yên lặng chờ đợi.

Chờ đợi một ngày nàng một mỗi, ngày ở bên hân cùng nhau nhàn tản.

Cổ Lạc Nhi quay đầu lại cười.

“Không muốn.”

Từng làn gió núi thổi qua, khiến chiếc khăn lụa dài sau đầu Cổ Lạc Nhi thổi tới trước mặt, che khuất mặt nàng.

175. Chương 177: Nguyên Nhân 2

Tim Đông Phong Túy chợt nảy lên.

Trong lòng có vô số hoa tươi đang nở rộ.

Hắn như biến thành đứa bé bảy tuổi kia.

Ngày đó, hắn ngồi một mình trong hậu hoa viên Đông cung, tay nâng một quyển sách để đọc.

Chợt trước mắt chớp động nhiều vệt bạch quang.

Hắn ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện một bạch y tỷ tỷ ở phía trước.

Nàng đứng trước một khóm hoa thược dược, bạch y nhẹ nhẹ, khẽ bay bay trong gió, như một vị tiên tử.

Trên mặt nàng che lụa trắng, chỉ lộ ra đôi mắt, xinh đẹp khiến người ta nát cõi lòng.

“Người tên là gì?” Nàng hỏi.

“Ta tên là Đông Phong Túy.”

Hắn trông thấy thân thể của thần tiên tỷ tỷ rõ ràng chấn động một cái, trong mắt nàng lộ ra vẻ mặt khó tin.

“Năm nay ngươi bảy tuổi?”

Hắn gật gật đầu.

Quanh thân nàng chợt bị một vòng bạch quang vây lại, mà nàng khẽ phiêu phiêu thuận gió bay lên.

Giữa không trung truyền đến thanh âm của nàng.

“Đông Phong Túy, một ngày nào đó khi ngươi đã lớn, sẽ có một tiên tử đi đến bên cạnh ngươi.”

Hình như nàng còn nói mấy lời nữa, nhưng còn chưa nói xong, bóng nàng đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn lại bạch quang đầy trời, giống như mưa hoa tung bay đầy trời.

Bạch quang dần dần nhạt đi, cuối cùng không còn gì cả.

Về sau, hắn thích mặc bạch y.

Hôm nay, nhìn Cổ Lạc Nhi trước mắt bị lụa trắng che mặt, Đông Phong Túy thật xúc động.

Bạch y tiên tử năm đó, dáng dấp y hệt như nàng.

Vì sao, vì sao trước kia hắn không nhìn ra được ?

Vì sao, vì sao Cổ Lạc Nhi không biết sự kiện kia ?

Đông Phong Túy kích động đến một câu cũng không nói được.

Tiến lên một bước, nắm lấy khăn tơ đã tuột xuống trên vai Cổ Lạc Nhi, che khuất mặt của nàng, một đầu khác thắt ở sau gáy nàng.

Miệng mũi Cổ Lạc Nhi đều bị khăn tơ che khuất, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài.

Đông Phong Túy không hề hoài nghi.

Năm đó, thần tiên tỷ tỷ hẳn nhìn thấy, đúng là Cổ Lạc Nhi.

“Lạc Nhi.”

Đông Phong Túy run giọng gọi.

Cổ Lạc Nhi lại khẽ thở dài, ánh mắt mê mông nhìn lên bầu trời xa xăm.

Hơi chút phiền muộn nói: “Nguyên vọng của ta đều đã thực hiện, không, so với nguyên vọng của ta còn tốt hơn. Hiện giờ, trong lòng lại có chút lạc lõng, như đang thiếu chút gì đó vậy.”

“Nàng chưa thỏa mãn sao? Còn muốn làm gì? Nàng nói, ta giúp nàng thực hiện.”

Đông Phong Túy không kịp nói với Cổ Lạc Nhi, sự thực nàng chính là tiên tử.

Hắn không muốn thấy trên gương mặt Cổ Lạc Nhi có chút đĩnh u ám nào.

Hắn muốn nàng vui vẻ, cả đời đều thật vui vẻ.

Cổ Lạc Nhi quay đầu nghĩ nghĩ.

Khi này trên chóc Đông Phong Túy rằng trong lòng có hai nam nhân, Đông Phong Túy nói nam nhân kia là cha nàng.

Mảnh liệt gợi lên cho nàng cảm xúc nhớ nhà.

Có lẽ, lẫn lẫn phiền muộn và chưa thỏa mãn, là vì nhớ nhà.

Nàng không giải thích được nếu đến thời không này, từ nay sẽ không được gặp lại cha mẹ nữa sao?

Bọn họ không tìm thấy nàng, sẽ rất đau lòng rất khổ sở.

Cổ Lạc Nhi khẽ than nói: “Thật muốn nhìn thấy cha mẹ chút.”

“Cha mẹ?” Đông Phong Túy hỏi, “Là cái gì?”

Cổ Lạc Nhi sững sốt một chút, bật cười.

“Chính là phụ thân mẫu thân đó.”

(Diễn: cha mẹ: đa nươg (phụ thân mẫu thân). Còn Cổ Lạc Nhi nói ba ba mẹ mẹ đương nhiên bạn Túy ở thời phong kiến sẽ không hiểu)

Lời của nàng vừa mới nói ra, chợt trước mắt bạch quang lưu chuyển, bao trùm lấy toàn thân nàng.

Giống như lúc trước nàng đi đến thời không này.

Nàng phải trở về sao?

Nàng sẽ không còn được gặp lại Đông Phong Túy sao?

Nàng như nghe thấy Đông Phong Túy kêu lên.

“Lạc Nhi ——”

Thanh âm thê lương, chưa bao giờ thê lương như vậy.

Tim Cổ Lạc Nhi bị nỗi sợ thật sâu chiếm lấy.

“Đông Phong Túy.”

Thanh âm của nàng, thê lương, bất lực, hoảng sợ.

Không ai đáp lại nàng.

Chỉ có bạch quang đang nhanh chóng lưu chuyển.

“Đông Phong Túy ——”

Cổ Lạc Nhi lại gọi.

Trong giọng nói như đang nức nở.

“Hi hi, sợ hãi sao?”

Nàng nghe thấy một thanh âm xa lạ, thanh âm rất trẻ con.

“Ai vậy?”

Cổ Lạc Nhi kêu, nhìn quanh tứ phía.

Bạch quang bỗng nhiên ngừng lại, sau đó như bị nước hòa tan, chậm rãi mỏng dần, trở nên trong suốt, biến mất hoàn toàn.

Bốn phía vẫn là màu trắng, màu trắng đơn thuần.

Dưới chân nàng, một mảng trắng xóa, bên chân một tầng sương mù lượn quanh.

Đi vài bước, lối đi vô cùng vững chắc, lại bám theo sương mù vây quanh.

Nàng như đang đứng trên mây.

Đúng rồi, nàng nhất định đang đứng trên mây.

Xung quanh nàng và trên đỉnh đầu, đều là sương mù trắng xóa.

Đây là một không gian vô cùng lớn, cũng chỉ có một mình nàng, ngoại trừ nàng không còn thêm bất kỳ thứ gì khác.

Cổ Lạc Nhi đi không có mục đích, muốn đi đến làn sương dày đặc trước mặt, nhìn xem bên ngoài sương mù có những gì.

Thế nhưng, sương mù giống như có sinh mệnh, cho dù nàng đi bên nào, nó cũng chuyển động theo nàng.

Nàng trước sau vẫn đứng giữa không gian trắng tinh này.

Tình hình này, có phần giống như chúng ta đi đường vào ban đêm, mặt trăng đi theo chúng ta vậy.

Đúng, chính là như vậy.

“Hi hi.”

Thanh âm lạ lẫm kia lại vang ở bên tai.

Cổ Lạc Nhi phát hỏa, hướng về phía sương mù kêu to.

“Người là ai? Sao lại trêu chọc ta? Mau lăn ra đây cho ta.”

Trong cơn tức giận, thiếu chút nữa ngay cả lời thô tục cũng mắng ra.

“Đừng dữ như vậy. Dáng vẻ này của cô, Đông Phong Túy sẽ không thích đâu.”

Thanh âm kia có vẻ như rất oan ức.

Cổ Lạc Nhi mặc kệ nó, nó oan ức cái gì? Bị chòng ghẹo chính là Cổ Lạc Nhi nàng mà.

“Người mau ra đây. Người bắt ta đi, Đông Phong Túy mà biết còn dữ dằn hơn ấy.”

“Dữ cũng vô dụng.”

Cái thanh âm kia rõ ràng vui sướng khi thấy người gặp họa.

Cổ Lạc Nhi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Rùa đen rụt đầu, bản lĩnh người lớn như vậy, làm sao phải trốn tránh không dám xuất hiện?”

“Ta đã hiện ra rồi, là tự cô không phát hiện.”

“Người ở đâu?”

Cổ Lạc Nhi xoay người xung quanh, vẫn không thấy ai cả.

Thanh âm kia than thở nói: “Cô mở bàn tay ra.”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc mở bàn tay.

Một tiểu nam hài đáng yêu như thiên sứ, vẫy đôi cánh trong suốt mỏng như cánh ve, chậm rãi rơi xuống lòng bàn tay nàng.

Nam hài rất nhỏ, chỉ cao bằng ngón tay, trên người mặc y phục lụa mỏng màu trắng như khói, mỏng lung, tựa như một làn sương mù.

Khó trách vừa rồi nàng không phát hiện được.

“Vừa nói chuyện là người sao? Người là ai? Đây hết thảy đã xảy ra chuyện gì?”

Cổ Lạc Nhi triệt để hỏi liên tiếp.

Nam hài than thở.

“Ta vừa mới tu luyện đắc đạo, nói theo các cô, chính là một thần tiên. Về phần tên của ta, khụ khụ, cô cứ gọi ta là Tiểu Hồ Đồ đi.”

Thanh âm của nó, giống y như đúc thanh âm vừa rồi nói chuyện với Cổ Lạc Nhi.

Tuy người bé bé, mà tiếng nói không hề nhỏ.

Dáng dấp đáng yêu, làm cho Cổ Lạc Nhi không thể giận nó nữa.

A, nhóc này, làm sai việc gì sao?

Còn không không biết xấu hổ nói ra tên thật của nó.

“Tiểu Hồ Đồ, đây là đâu? Tại sao người lại mang ta rời khỏi Đông Phong Túy?”

Câu phía sau, là khẩu khí chất vấn.

Tiểu Hồ Đồ tiên liếc nàng một cái.

“Là tự cô nói, cô muốn gặp cha mẹ mà.”

Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên.

“Người muốn đưa ta trở về gặp cha mẹ của ta? Lúc trước cũng là người mang ta đến bên cạnh Đông Phong Túy?”

Tiểu Hồ Đồ tiên lại liếc nàng một cái.

“Vì sao lần nào cô cũng phải hỏi hai câu trở lên vậy? Cô không hỏi từng câu một được à?”

“Câu hỏi rất nhiều chứ sao.”

Cổ Lạc Nhi nói thầm.

“Cô ngồi xuống, cứ từ từ ta nói cô nghe.”

Cổ Lạc Nhi theo lời ngồi xuống, nâng Tiểu Hồ Đồ tiên lên trước mặt.

Tiểu Hồ Đồ tiên liền kể lại toàn bộ ngọn nguồn sự tình cho Cổ Lạc Nhi.

Thì ra, Tiểu Hồ Đồ tiên vừa mới đứng hàng tiên ban, hào hứng phấn khởi.

Nghĩ rằng bản thân mình là thần tiên, đương nhiên phải tạo phúc cho nhân loại, đảm nhiệm một phen sự nghiệp to lớn.

Nhưng mấy thần tiên trên trời mỗi ngày không phải luyện đan tu đạo, thì là thưởng trà tán dóc, tất cả đều không chịu làm gì.

Ngày qua ngày, Tiểu Hồ Đồ tiên tịch tịch khó nhin, liền thuyết phục mấy thần tiên quen thuộc, cùng nó đến nhân gian tạo phúc.

Ai ngờ, mặc nó nói đến rách môi, mấy thần tiên lại thờ ơ.

Chỉ hờ hững nói: “Nhân loại đều có cách sinh tồn của nhân loại, không cần chúng ta nhiều chuyện.”

Tiểu Hồ Đồ tiên dưới cơn giận dữ, tự mình lên ra ngoài.

Nắng sớm mỏng manh, đúng lúc nó nhìn thấy vẻ mặt phiền muộn của Cổ Lạc Nhi đang ngồi trên giường.

Nó nghe thấy Cổ Lạc Nhi hét lên.

“Ta không muốn làm những việc này nữa, ta không muốn sống vì người khác, ta muốn làm việc bản thân ta muốn.”

Tiểu Hồ Đồ tiên hớn hở trong lòng.

Nó quả nhiên có thể giúp Cổ Lạc Nhi làm chút gì.

Vì vậy, thời không biến ảo, Cổ Lạc Nhi bị mang tới bên cạnh Đông Phong Túy.

Nghe đến đây, Cổ Lạc Nhi hỏi.

“Tại sao phải đưa ta đến bên Đông Phong Túy? Chẳng lẽ người biết chàng sẽ tạo điều kiện cho ta, sẽ phát sinh những chuyện sau đó sao?”

Tiểu Hồ Đồ tiên mặt trắng như tuyết mà lại ửng đỏ.

Toát mồ hôi nói: “Nói thật thì, ta không có nghĩ đến. Lúc ấy ta chỉ muốn, muốn đạt thành tâm nguyện của cô, ở thời không của cô nhất định sẽ không làm được.”

“Hả? Làm sao người biết?”

“Trực giác. Thực ra, đến khi ta đưa cô vào trong đường hầm biến ảo thời không, bỗng không khống chế được hành động của mình.”

Cổ Lạc Nhi hết sức kinh ngạc.

“Ý của người, không phải là người đưa ta đến bên cạnh Đông Phong Túy?”

Tiểu Hồ Đồ tiên nặng nề gật đầu.

“Ta đánh giá rất cao năng lực của mình. Hóa ra, trong thiên địa, mọi việc đều liên quan đến nhau. Cuối cùng ta cũng hiểu ra được một đạo lý.”

Tiểu Hồ Đồ tiên nói đến đây lại ngừng miệng, như đang ngẫm nghĩ lại.

Cổ Lạc Nhi bị khẩu khí ông cụ non của nó làm dâng lên hiếu kỳ.

Tiếp tục hỏi: “Đạo lý gì cơ?”

Tiểu Hồ Đồ tiên nghiêm trang trả lời.

“Cuối cùng ta cũng biết, vì sao những thần tiên kia cả ngày chơi bởi lêu lổng, lại không chịu vì làm chuyện tốt cho nhân loại. Không phải bọn họ lười, cũng không phải bọn họ vô tâm, mà là, bọn họ không có bốn sự ấy.”

Cổ Lạc Nhi phụt cười.

Nhóc này, còn nhỏ mà khẩu khí lớn.

Trêu chọc nói: “Nói như vậy, chỉ có người có bốn sự này sao?”

Tiểu Hồ Đồ tiên than thở lắc đầu.

“Ta cũng không có. Khi ta mang cô vào đường hầm, ta không khống chế được cô, cũng không biết nên đưa cô đi đâu. Cho đến khi cô kêu to, muốn ta dừng lại, ta mới không tự chủ được mà dừng lại. Chuyện sau đó, cô cũng biết đấy, cô rơi vào người Đông Phong Túy.”

Cổ Lạc Nhi không nói tiếp.

Tầm mắt của nàng xuyên qua Tiểu Hồ Đồ tiên, rơi vào khoảng sương mù xa xa.

Trong lòng có dòng ấm áp đang chậm rãi chảy xuôi xuống.

Nói như vậy, nàng và Đông Phong Túy đúng là hữu duyên tương kiến sao?

Không phải bởi vì Tiểu Hồ Đồ tiên cố ý an bài.

Tiểu Hồ Đồ tiên tò mò đánh giá nàng.

Hỏi: “Này, sao cô lại trở nên im ắng rồi? Không phải vừa mới ríu rít nói nhiều như vậy sao?”

Cổ Lạc Nhi mỉm cười.

“Vậy bây giờ người bắt ta đi, là muốn để ta nhìn cha mẹ ta, sau đó sẽ đưa ta về bên cạnh Đông Phong Túy?”

“Không.”

Giọng điệu Tiểu Hồ Đồ tiên đặc biệt nghiêm túc.

176. Chương 178: Nguyên Nhân 3

“Vậy người muốn thế nào?”

Cổ Lạc Nhi tức giận trừng mắt nhìn nó.

Là nó để cho nàng và Đông Phong Túy gặp nhau, chẳng lẽ bây giờ nó muốn chia cắt uyên ương sao?

Tiểu Hồ Đồ tiên gơ tay lên, ép xuống.

“Ta nói này Cổ Lạc Nhi, cô có thể đừng hơi tí đã phát hỏa được không? Vừa đề cập đến chuyện Đông Phong Túy, cô đã phát hỏa lên với ta rồi.”

“Vậy người nói đi, ý của người là gì?”

Chia rẽ nhân duyên người ta, nó cũng không sợ bị trở ngại tu hành?

Tiểu Hồ Đồ tiên chống cằm ngồi trong lòng bàn tay Cổ Lạc Nhi.

Hỏi: “Cổ Lạc Nhi, ta hỏi cô một vấn đề. Ta không có cách mang cha mẹ cô đến thời không của Đông Phong Túy, cũng không có biện pháp đưa Đông Phong Túy đến thời không của cô, cô nói xem, cô lựa chọn bên nào?”

Cổ Lạc Nhi trong lòng suy nghĩ quay cuồng.

Đúng vậy, chưa bao giờ nàng nghĩ tới vấn đề này.

Hai bên nàng đều không nỡ.

“Tiểu Hồ Đồ, vì sao người không chuyển bọn họ được mà lại chuyển được ta?”

Cổ Lạc Nhi sau khi trầm tư một hồi, chợt nghĩ đến lỗ hổng trong lời Tiểu Hồ Đồ tiên.

Tiểu Hồ Đồ cười khỏ.

“Ta đã nói rồi, mọi việc đều có liên quan đến nhau, có lẽ là ta và cô hữu duyên. Thế nên mới chuyển được cô, mà, thôi đi.”

“Cái gì mà vậy thôi? Người nói rõ ràng chút đi.”

Cổ Lạc Nhi nhất quyết không tha.

Nàng ghét nhất người khác nói chuyện chỉ nói một nửa.

Tiểu Hồ Đồ trốn tránh hồi lâu, bị Cổ Lạc Nhi dồn ép đến không còn cách nào, đành phải nói cho nàng biết thực tình.

“Di chuyển cô, quản mấy việc không đâu vào đâu, hại ta tổn thất ngàn năm tu hành. Ta cũng không muốn tổn thất nữa, ta tổn thất không nổi.”

“Cái gì? Vậy người trở lại di chuyển ta làm gì?”

Cổ Lạc Nhi kinh hãi, lòng bàn tay run nhè nhẹ.

Với đứa bé trong lòng bàn tay này, vừa mới được thăng làm tiên ban mà nói, ngàn năm tu hành nhất định là một tổn thất vô cùng to lớn.

Tiểu Hồ Đồ than thở.

“Coi như được rồi. Biết ta đang làm chuyện tốt, sư phụ nghĩ cách, để ta giải quyết chuyện của cô xong xuôi, sẽ không tổn thất quá nhiều.”

“Tiểu Hồ Đồ, người nói cho ta biết, có phải người tạm thời không thể làm thần tiên phải không?”

Tiểu Hồ Đồ chán nản tựa đầu chống lên khuỷu tay.

Cổ Lạc Nhi áy náy, nhưng lại không có cách khuyên bảo, đành thở dài theo nó.

Tiểu Hồ Đồ tiên lại ngẩng đầu lên, sáng sủa cười với nàng.

“Không có việc gì đâu. Cổ Lạc Nhi, thật ra cuộc sống của thần tiên cũng không tốt chút nào. Còn không thú vị bằng thời gian ta tu hành.”

Cổ Lạc Nhi biết lời của nó là thật tâm, bởi vậy nghĩ đến Đông Phong Túy.

Hắn ấy, nếu như không bắt hắn làm hoàng đế, mà để hắn du ngoạn giang hồ, chỉ sợ hắn sẽ càng cao hứng đi

“Cổ Lạc Nhi, ” Tiểu Hồ Đồ tiên thúc giục, “Lựa chọn nhanh lên, thời gian không còn nhiều đâu.”

Không biết có phải ảo giác hay không, Cổ Lạc Nhi cảm thấy vẻ mặt của Tiểu Hồ Đồ tiên cực kỳ khẩn trương.

So với người trong cuộc như nàng còn khẩn trương hơn.

Có điều nàng không có tâm tư đi quan tâm vấn đề của Tiểu Hồ đồ tiên, nàng đang gặp phải lựa chọn khó khăn nhất.

Nếu không biết Tiểu Hồ Đồ tiên vì nàng mà tổn thất ngàn năm tu hành, có lẽ nàng sẽ năn nỉ nó thường xuyên mang nàng đến bên cạnh cha mẹ.

Nhưng hiện giờ, cách thức ấy hiển nhiên không thể thực hiện được.

Gương mặt cha mẹ, còn có cả vẻ mặt Đông Phong Túy, thay nhau xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trong tai chột vang lên câu nói của Đông Phong Túy.

“Ta phải xếp ở trước phụ thân nàng mới được.”

Lúc ấy, nàng còn cười thầm hắn ghen với cha vợ.

Không nghĩ tới, mới chỉ trong thời gian ngắn, nàng thật sự đã được lựa chọn giữa cha mẹ và Đông Phong Túy.

Cán cân trong lòng chậm rãi chênh đi, cuối cùng di chuyển về phía Đông Phong Túy.

Tất cả trước mắt đều hiện lên giọng nói đáng điệu và nụ cười của hắn.

Không thể ở bên cha mẹ tận hiếu, nàng sẽ rất khổ sở rất áy náy.

Nhưng, cuộc sống không có Đông Phong Túy sẽ tối tăm ngột ngạt, cuộc sống của nàng cần khóe môi như ánh mặt trời chiếu xuống của hắn.

“Cha mẹ, thực xin lỗi.”

Cổ Lạc Nhi thì thào nói.

“Cô lựa chọn ở lại bên Đông Phong Túy?”

Tiểu Hồ Đồ tiên dáng vẻ như được buông lỏng.

Cổ Lạc Nhi hét to với nó: “Người động cái gì mà động? Còn giấu ta chuyện gì nữa?”

Trong lòng nàng tràn đầy hổ thẹn với cha mẹ, giống như thông qua tiếng hét này, mới có thể hồi phục tâm tình.

Tiểu Hồ Đồ tiên thẹn đỏ mặt hỏi: “Cổ Lạc Nhi, cô lựa chọn Đông Phong Túy, đúng không?”

Cổ Lạc Nhi buồn bã gật đầu.

“Ta biết rồi, cho nên ta giúp cô làm một chuyện khác.”

Đúng là cảm thấy vẻ mặt của thằng nhóc này không đúng lắm.

Cổ Lạc Nhi chất vấn: “Người rút cuộc làm chuyện gì?”

“Cô theo ta nhìn sẽ biết.”

Sương trắng mọi phía trước mặt tiêu tan.

Như mở ra một cánh cửa, lại giống như một tấm cửa kính khổng lồ vây quanh.

Bọn họ đang xuyên qua cửa sổ nhìn thế giới.

Cổ Lạc Nhi thấy được căn phòng quen thuộc ấy.

Tấm rèm màu trắng còn đang nằm giữa nắng mai, lay động theo gió từ ngoài cửa sổ thổi vào.

Đồng hồ báo thức đặt trên đầu giường, cuốn sổ đặt trên chăn.

Đúng là gian phòng của nàng, tình trạng khi nàng rời đi.

Nhưng làm Cổ Lạc Nhi ngạc nhiên chính là, chiếc giường vốn nên trống không lại xuất hiện một cô gái.

Tuổi tác hơn hai mươi, không khác Cổ Lạc Nhi lắm, dung mạo cũng nhang nhác Cổ Lạc Nhi.

Cô gái mê man đánh giá căn phòng, sau đó mở cuốn sổ trên giường ra xem.

Bỗng, cô ngẩng đầu lên, giống như đang nghe thấy cái gì đó.

Cô chăm chú lắng nghe, vẻ mặt từ mê man chuyển thành kinh ngạc, lại biến thành trầm tư, cuối cùng là phần chấn xen lẫn cảm động.

“Tôi bằng lòng.” Cô ấy nói.

Kỳ tích xuất hiện.

Gương mặt cô gái dần dần thay đổi, trở nên giống Cổ Lạc Nhi như đúc.

Sau đó cô gái nhắm mắt, giống như đang dưỡng thần, lại như đang đọc thuộc lòng thứ gì đó.

Thật lâu sau, đồng hồ báo thức vang lên.

Cô gái mở to mắt, đứng dậy cầm túi sách của Cổ Lạc Nhi, ra khỏi cửa.

Sương trắng dần dần khép lại, nơi đứng lại biến thành một không gian khép kín trắng xóa.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Người để cô ấy thay thế ta?”

Cổ Lạc Nhi nghi ngờ hỏi Tiểu Hồ Đồ tiên.

Tiểu Hồ Đồ tiên trốn tránh trách nhiệm.

“Là tự cô lựa chọn Đông Phong Túy.”

Trong lòng Cổ Lạc Nhi sáng như tuyết.

Tiểu Hồ Đồ tiên hỏi nàng, vừa vặn nàng lựa chọn. Mà việc kia hiển nhiên đã được làm từ trước.

Khó trách biểu hiện của Tiểu Hồ Đồ tiên vừa rồi khẩn trương như vậy, hóa ra nó đã làm chuyện này.

Nhưng Cổ Lạc Nhi không phản bác nó, cũng không vạch trần nó.

Nàng dự cảm được, có lẽ, Tiểu Hồ Đồ tiên lại giúp nàng làm chuyện tốt.

“Cô ấy là ai?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Tiểu Hồ Đồ tiên đáp: “Cô ấy là một cô nhi, hoàn cảnh sống không tốt cho lắm, nhưng không ngừng vươn lên, nghị lực học được rất nhiều tri thức làm người khác không tưởng tượng nổi. Thật khiến người ta khâm phục.”

“Nên người để cô ấy thay thế ta?”

Cổ Lạc Nhi vừa rồi cũng cảm giác được, trên thân thể cô bé này có một loại khí chất, nhất thời không hình dung được loại khí chất này.

Bây giờ, qua giải thích của Tiểu Hồ Đồ tiên, nàng hiểu, đó chính là kiên cường và vui vẻ từ bên trong toát ra.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Tiểu hồ tiên thở dài.

“Ước muốn lớn nhất của cô ấy là có được tình yêu của cha mẹ, có thể hoàn thành sự nghiệp học hành mà cô ấy không thể hoàn thành vì thiếu học phí.”

“Vừa rồi hình như cô ấy nghe được cái gì đó, là người nói chuyện với cô ấy?”

“Phải. Ta nói chuyện chỉ có cô ấy có thể nghe được. Ta kể cho cô ấy tình huống của cô, cô ấy đã đồng ý sau này sẽ dùng thân phận của cô để sống.”

“Thật không?”

Cổ Lạc Nhi hàm hồ đáp lại.

Tiểu Hồ Đồ tiên tên là hồ đồ, nhưng tâm tư lại không hề hồ đồ.

Nhanh chóng giải thích: “Con người cô ấy rất thiện lương, không tin cô nhìn đi.”

Sương mù phía trước lại dần dần tản ra.

Lúc này Cổ Lạc Nhi nhìn thấy căn nhà quen thuộc của mình.

Mẹ đang nằm trên giường, trên chân quần băng vải.

Cổ Lạc Nhi sợ hãi kêu lên: “Mẹ, chân của mẹ làm sao vậy? Bị thương sao? Có nặng lắm không?”

Thân thể bật lên, xông lên phía trước, muốn vọt tới bên cạnh mẹ.

P phía trước rõ ràng không có gì hết, đầu nàng lại nặng nề và phải thứ gì đó trước mặt.

Tuy đầu đụng không đau, nhưng Cổ Lạc Nhi cảm giác được, vật kia vô cùng rắn chắc, chắc chắn nàng không đụng hỏng được.

Cho dù sử dụng nội lực cũng không thể phá.

Tiểu Hồ Đồ tiên giải thích với nàng.

“Mẹ cô tập thể dục buổi sáng không cẩn thận trượt chân, chỉ bị thương một chút, không đáng ngại.”

Cổ Lạc Nhi lệ rơi đầy mặt.

Một ngày nào đó cha mẹ già đi, hai người cần sự chăm sóc của nàng, mà nàng lại bỏ lại hai người.

Một khắc này, Cổ Lạc Nhi thiếu chút nữa thốt lên, muốn nói Tiểu Hồ Đồ tiên đưa nàng trở về, trở về bên cạnh cha mẹ.

Nhưng lại có một “nàng” khác xuất hiện.

Cô ấy bưng một hộp đựng thuốc đi vào, kéo cái ghế dựa ngồi xuống bên cạnh mẹ.

“Mẹ, nên đổi thuốc rồi.”

Cổ Lạc Nhi nghe thấy giọng nói giống y hệt mình.

Nàng nhìn thấy Cổ Lạc Nhi kia cẩn thận bóc băng gạc từ trên chân mẹ xuống, sau đó giúp bà bôi thuốc, thay băng gạc sạch quần lại.

Trên gương mặt mẹ không hề đau đớn, ngược lại, còn có hài lòng và vui thích.

“Lạc Nhi, con đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện hơn trước kia rất nhiều.”

Cổ Lạc Nhi nhỏ giọng phàn nàn.

“Gì chứ, con cũng rất quan tâm đến hai người mà, chẳng qua không có cơ hội để biểu đạt như vậy thôi.”

Trong lòng thật ra đã thừa nhận, Cổ Lạc Nhi giả làm tốt hơn nàng nhiều.

Tiểu Hồ Đồ tiên vụng trộm cười nhạo một tiếng.

Cổ Lạc Nhi trừng mắt nhìn nó.

Cổ Lạc Nhi giả giúp mẹ thay thuốc, dặn bà nghỉ ngơi thật tốt, sau đó bưng hộp thuốc ra ngoài.

Hình ảnh biến hóa.

Chuyển đến phòng sách ở nhà Cổ Lạc Nhi.

Cha đang ngồi trước bàn sách, chăm chú làm việc trên án thư.

Cổ Lạc Nhi thấy mà xót xa.

Tuổi tác cha đã cao, nhưng chưa bao giờ ông chịu thừa nhận mình già, luôn cẩn trọng với công việc, thường mang công việc về nhà làm.

Cổ Lạc Nhi giả xuất hiện ở thư phòng.

Trong tay cô ấy, bưng một cái bát, trong bát nóng hơi hổi tỏa ra hơi nước.

“Cha, ăn chút bữa khuya đi.”

Cổ Lạc Nhi giả đặt bát lên bàn.

Cha nheo mắt cười, bưng bát lên, múc một muỗng lớn bỏ vào miệng.

“Cha, cẩn thận nóng.” Cổ Lạc Nhi giả kêu sợ hãi.

Nhưng đã không kịp, cha đã nuốt vào trong miệng, nóng đến mặt mày đều nhúu lại.

Trong mắt cha, lại tràn đầy ý cười.

“Lạc Nhi, ” Cha lóng ngóng nói, “Con học nấu ăn khi nào vậy? Ngon lắm.”

“Cha, cha thích là tốt rồi. Sau này con sẽ làm cho cha ăn nhiều hơn.”

Trên mặt Cổ Lạc Nhi giả cũng hiện ra nụ cười thỏa mãn.

“Lạc Nhi, con đúng là càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng hiểu chuyện rồi.”

Cha hài lòng mà than thở, lại múc một muỗng lớn ăn tiếp.

Lần nữa nóng đến mức nhú cả mặt mày.

Cổ Lạc Nhi nhỏ giọng nén giận.

“Hừ, làm cho cha ăn ngon một chút đã gọi là hiểu chuyện trưởng thành?”

Trong lòng lại cảm thấy vui vui.

Tiểu Hồ Đồ tiên theo thường lệ lại cười nhạo một tiếng.

Theo thường lệ vớt cho Cổ Lạc Nhi một cái đại xem thường.

Cha ăn bữa khuya, ân cần dặn dò.

“Lạc Nhi à, làm cho cha bữa khuya là chuyện nhỏ, quan trọng là sau này con xuất ngoại, nhất định phải làm cho Trung Quốc chúng ta, Cổ gia chúng ta vẻ vang.”

Hóa ra, Cổ Lạc Nhi giả sắp có cơ hội xuất ngoại rồi.

Cổ Lạc Nhi nhìn thấy mà hả hê.

“Hai người ấy chỉ biết xuất ngoại, lần này ném được đau khổ chưa?”

Tiểu Hồ Đồ tiên cười nhạo.

“Người ta làm gì không có tiền đồ như cô đâu.”

Cổ Lạc Nhi trừng mắt nó.

“Ai nói ta không có tiền đồ? Người xem, bây giờ ở Vô Ưu quốc có ai không phục ta?”

“Nhưng cô dám xuất ngoại không?”

Cổ Lạc Nhi quay đầu, không lên tiếng.

Lại nghe thấy Cổ Lạc Nhi giả son sắt nói: “Cha, cha yên tâm đi, con nhất định sẽ trân quý cơ hội khó có được này, học tập thật chăm chỉ.”

“Nghe đi, người ta nói thế nào?”

Tiểu Hồ Đồ tiên không chịu bỏ qua cơ hội chế nhạo Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi im lặng.

Nàng khi ấy, có lẽ đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.

Thật ra, nàng không bắt mãn với bản thân phải xuất ngoại, mà là bắt mãn với việc cha mẹ luôn ép nàng.

“Cô chưa phục à, vậy cho cô nhìn tiếp này.”

Tiểu Hồ Đồ tiên nói xong chỉ về phía trước.

Hình ảnh lại lần nữa chuyển đổi.

Đây là ở giữa một đại sảnh, trong sảnh rất nhiều người, chủ yếu đều là tóc vàng mắt xanh.

Một số ít người da vàng tóc đen trong đám người vô cùng chói mắt.

Cổ Lạc Nhi liếc thấy cha mẹ giữa một đám người nước ngoài, còn có Cổ Lạc Nhi giả ở trên đài.

À, có lẽ, ba người bọn họ mới đúng là người nước ngoài đi.

Bởi vì, ở đây hiển nhiên không phải Trung Quốc.

Đại sảnh được bố trí như hội trường, lại giống như lễ trao giải.

Không, không phải lễ trao giải, mà là lễ trao tặng học vị.

Cổ Lạc Nhi giả mặc trang phục tiến sĩ, được một vị giáo sư tóc vàng mắt xanh tươi cười rạng rỡ trao tặng bằng học vị.

Đồng thời còn xì xà xì xồ nói một tràng chúc mừng.

Tiểu Hồ Đồ tiên hỏi Cổ Lạc Nhi.

“Cô ấy đã thay cô xuất ngoại, lập tức muốn về Trung Quốc. Cô có muốn trở về bên cạnh cha mẹ cô không? Muốn thì ta sẽ có cách giúp cô.”

Cổ Lạc Nhi cảm động lắc đầu.

“Trong suy nghĩ của cha mẹ ta, cô ấy mới là con gái tốt, mà ta lại không đạt được như vậy. Có cô ấy chăm sóc cha mẹ, ta yên tâm rồi.”

Thở dài, còn nói: “Cô ấy cũng rất đáng thương.”

“Đúng vậy, đúng là rất đáng thương.”

Tiểu Hồ Đồ tiên đồng ý.

“Lúc trước, ở cô nhi viện đó, cô ấy và Mê Huyền đáng thương nhất.”

177. Chương 179: Đại Kết Cục

“Người nói cái gì? Mê Huyền? Nàng cũng xuyên qua?”

Cổ Lạc Nhi nhạy cảm bắt lấy cái tên này.

Khó trách khi lần đầu tiên nàng thấy Mê Huyền, liền có cảm giác rất quen thuộc.

Tiểu Hồ Đồ tiên xấu hổ cười cười.

“Ta thấy cô ấy rất cô đơn, không có bạn bè nào cả. Không có cô gái thể thân ở bên cạnh, sẽ càng cô đơn. Vì thế, ta dứt khoát mang cô ấy chuyển tới thời không của cô.”

Thì ra, sự thật là như vậy.

Cổ Lạc Nhi gần như có thể tưởng tượng Lãnh Dạ hiện giờ bị Mê Huyền bức đến thành cái đức hạnh gì rồi.

Sương mù dần dần che phủ kín trên bức họa.

Cổ Lạc Nhi tham lam nhìn gương mặt của cha mẹ, mãi đến khi bọn họ bị sương mù che phủ toàn bộ mới thôi.

Trong giây phút đau thương vô cùng, Cổ Lạc Nhi nói với Tiểu Hồ Đồ tiên.

“Đưa ta về bên Đông Phong Túy đi.”

“Vội vã như vậy. Được rồi được rồi.”

Tiểu Hồ Đồ tiên chỉ một ngón tay.

Cổ Lạc Nhi hình như nghe thấy nó sợ hãi kêu một tiếng.

“Hồngбет, không ổn rồi. . . . .”

Lời nói chỉ nghe được một nửa, toàn thân Cổ Lạc Nhi lại một lần nữa bị một đoàn bạch quang vây lại.

“Tiểu Hồ Đồ tiên, làm sao vậy?”

Cổ Lạc Nhi hỏi.

Không có ai trả lời nàng, bạch quang lại ngưng chuyển động.

Sau đó Cổ Lạc Nhi phát hiện, nàng đang đứng ở trong một hoa viên.

Hoa viên có phần quen thuộc, hình như đã nhìn qua.

Đúng rồi, đây không phải là hậu hoa viên Đông cung của Vô Ưu quốc sao?

Đông Phong Túy từng đưa nàng dạo qua Đông cung.

Từ sau khi Đông Phong Túy chuyển đi, Đông cung vẫn giữ lại nguyên dạng.

Hậu hoa viên hiện giờ, ngoại trừ hoa và cây cảnh khác biệt, bố trí còn lại cơ bản đều giống hệt.

Nàng đứng bên cạnh một khóm thực dược đương nở rộ, mùi hương thực dược nhàn nhạt thoảng qua mũi nàng.

Phía trước hơi xa vài bước, một cậu nhóc trắng bóc đang ngồi sau bàn đá, chăm chú nhìn quyển sách đang cầm trên tay.

Có lẽ đã nhận ra nàng đến, cậu nhóc ngẩng đầu lên.

Trong mắt hắn là vẻ kinh diễm.

Dung mạo của hắn rất quen thuộc, nhất định nàng đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Cổ Lạc Nhi cúi đầu nhìn mình.

Lụa trắng vẫn che trên mặt nàng, Đông Phong Túy đã che cho nàng.

Toàn bộ biến cố vừa rồi đến quá đột ngột, nàng cũng quên tháo nó xuống.

Chợt ý thức được một thứ, Cổ Lạc Nhi hỏi cậu nhóc.

“Người tên là gì?”

“Ta tên là Đông Phong Túy.”

Cậu nhóc trả lời.

Cổ Lạc Nhi trong phút chốc đờ đẫn, thân thể bị chấn kinh hơi giật giật.

Vừa rồi, nhìn thấy dung mạo cậu nhóc như đã được thấy qua ở đâu, nàng chợt nhớ tới thần tiên tỷ tỷ Đông Phong Túy từng nói với nàng.

Đông Phong Túy nói, năm hắn bảy tuổi, từng gặp được một bạch y tiên tử.

Hắn đợi nàng mười mấy năm.

Khi mình mới gặp hắn, hắn còn tưởng mình là a hoàn được bạch y tiên tử phái tới mở đường.

Chẳng lẽ, bạch y tiên tử chính là mình?

Chuyện này quá hoang đường, quá trùng hợp.

“Năm nay ngươi bảy tuổi?”

Cổ Lạc Nhi muốn xác định sự thật một phen.

Tiểu Đông Phong Túy gật gật đầu.

Đúng lúc này, toàn thân Cổ Lạc Nhi lại bị bạch quang vây lại.

Thân thể của nàng bay bổng lên không trung.

Cổ Lạc Nhi vội la lớn về phía tiểu Đông Phong Túy.

“Đông Phong Túy, sau này khi ngươi lớn, sẽ có một tiên tử tới tìm ngươi. Nàng sẽ ngã lên người ngươi, ngươi không được bắt nạt nàng, phải đối xử thật tốt với nàng. Nàng tên Cổ Lạc Nhi, ngươi nhớ đấy.”

Nhưng nàng vừa mới nói được một nửa, đã không nhìn thấy tiểu Đông Phong Túy.

Quanh thân nàng, chỉ có bạch quang quen thuộc đã gặp hai lần.
Chợt nhớ tới chuyện cũ Đông Phong Túy đã từng nói.
Đúng rồi, trong chuyện cũ ấy bao gồm cả những lời nàng vừa nói, sao nàng lại quên mất rồi?
Đáng tiếc, theo Đông Phong Túy kể, câu nói kia hẳn chỉ nghe được một nửa.
Thôi thôi, cái gì đến sẽ đến.
Đông Phong Túy nhất định sẽ so đo không để yên cho nàng.
Mà nàng, cũng nhất định sẽ chinh lại Đông Phong Túy.
Có lẽ, tình cảm giữa hai người bọn họ từ giữa những va chạm như vậy mới được bồi dưỡng mà nên.
Bạch quang dần dần phai nhạt, Tiểu Hồ Đồ tiên lại hiện lên trước mặt nàng.
Cổ Lạc nhi mở bàn tay, Tiểu Hồ Đồ tiên đứng trong lòng bàn tay nàng.
“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”
Dáng vẻ Tiểu Hồ Đồ tiên vô cùng uất ức nói.
“Vừa rồi, ta vốn muốn mang cô trở lại bên Đông Phong Túy, nhưng ta đã mất ngàn năm tu hành, thời gian nắm giữ ban đầu không được linh quang cho lắm. Vả lại vừa rồi không tìm được pháp khí ta dùng để hóa phép, cho nên, thời gian xuất hiện có chút khác biệt.”

178. Chương 180: Đại Kết Cục (Hết)

Cổ Lạc Nhi nghe nó nói cái gì mà đánh mất ngàn năm tu hành, cũng không trách cứ nó gì cả.
Lo lắng hỏi: “Pháp khí của người tìm được chưa? Lần này có xảy ra sai sót nữa không?”
“Yên tâm, lần này tuyệt đối không sai sót.”
Cổ Lạc Nhi không nghe thấy một câu Tiểu Hồ Đồ tiên tỉnh lược.
“Thật ra là, sai sót cũng sẽ không quá lớn.”
Nàng nghiêm túc nói với Tiểu Hồ Đồ tiên: “Người không thể làm sai sót nữa. Nếu như để lỡ mất nhau, ta và Đông Phong Túy đều rất đau lòng.”
Tiểu Hồ Đồ thần tiên thần bí cười cười.
“Để bồi thường sai sót kia, ta cho cô xem một cảnh này được chưa nào?”
“Cảnh gì vậy?” Cổ Lạc Nhi hoài nghi hỏi.
“Cô xem sẽ biết.”
Tiểu Hồ Đồ tiên tay chỉ chỉ về phía trước.
Sương mù giống như trước tản ra.
Kia dễ dàng nhận thấy là một quang cảnh hôn lễ, mà còn là hôn lễ của cổ đại.
Trên đường phố vô cùng náo nhiệt.
Trông đường phố rất quen thuộc, đây không phải là khu phố phồn hoa nhất trong hoàng thành Vô Ưu quốc đây sao?
Nhìn kìa, Phúc Ký tửu lâu, Cổ Lạc Nhi từng đi qua rất nhiều lần.

Còn có, tiệm may Từ Ký, toàn bộ vũ y của Ái Liên đều làm ở đó.

Đi tiếp, là đến Minh Châu lâu.

Đường phố chưa bao giờ đông nghịt, hai phía mái hiên đầy áp người như vậy.

Đội vệ binh hoàng gia ra sức ngăn lại mọi người đang vươn cổ trông ngóng, muốn chen vào giữa ngã tư trung tâm xem náo nhiệt.

Từng hàng từng hàng đội ngũ gọn gàng khiêng đủ các loại nghi thức, diễn tấu các loại nhạc khí đi qua.

Kiếp hoa tân nương đỏ chót do tám kiệu phu nâng, chậm rãi đi đằng trước.

Mà tân lang rước dâu phía trước kiệu hoa, trên người không phải hỉ phục đỏ thắm, mà là một thân hoàng bào.

Trên đầu hắn, che một diện sa đỏ thắm, chắn hết tất cả phong quang.

Cổ Lạc Nhi toàn thân run lên, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Đông Phong Túy, chàng thành thân rồi?”

Tiểu Hồ Đồ tiên than thở.

“Đúng vậy, Đông Phong Túy vô luận thế nào cũng phải yêu cầu một lễ đại hôn thật lớn. Nhìn đi, quá phô trương nha.”

Cổ Lạc Nhi cắn chặt môi.

Nhìn bóng dáng cười trên bạch mã, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn đi qua nàng.

“Người gạt ta, người đang trêu đùa ta, đúng không?”

Cổ Lạc Nhi vô lực nhìn tràng cảnh hôn lễ, nàng trừng mắt Tiểu Hồ Đồ tiên.

Tiểu Hồ Đồ tiên kêu to oan uổng.

“Ta chưa từng lừa gạt cô, một tí ti cũng không lừa gạt. Cô đừng vu oan cho người tốt. Đây là chuyện của nửa năm sau.”

Nửa năm sau?

Nàng rời đi vừa vặn nửa năm, Đông Phong Túy đã cưới nữ nhân khác làm vợ?

Hơi nước không tốt chút nào tản ra khắp vành mắt Cổ Lạc Nhi.

“Cổ Lạc Nhi, cô vẫn muốn đi tìm hắn sao?”

Tiểu Hồ Đồ tiên rất hăng hái hỏi.

“Đi, đương nhiên ta muốn đi.”

Cổ Lạc Nhi cắn hận nói.

Nàng phải đi, nàng phải đi tìm Đông Phong Túy hỏi cho ra lẽ.

Nếu tình yêu của bọn họ thật sự không chịu được một biến cố ấy, nàng sẽ tiêu sái mà rời đi.

Nhưng nàng sẽ không hồ đồ, ngay cả lời giải thích cũng không cho Đông Phong Túy mà đã yên lặng rời đi.

Đã từng, bọn họ yêu là kiên trinh như vậy.

Đông Phong Túy vì nàng mà suýt mất mạng, Liễu Thúy Yên đã không ngớt lời khen ngợi hắn, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng phản bội mình.

Tiểu Hồ Đồ tiên lắc đầu, thở dài liên tục.

“Cho cô.”

Nhét một vật gì đó vào trong tay Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi còn chưa kịp xem thứ ở trong tay, thân thể đã bị vây trong bạch quang.

Tiểu Hồ Đồ tiên vỗ cánh bay giữa sương mù, nhìn bạch quang dần dần tiêu tán.

(Edit by Diễm, truyện được đăng tại diendan và diemmo.wp)

Lâm bầm lâu bầu: “Xem ra, tổn thất ngàn năm tu hành này của ta cũng đáng giá.”

Cổ Lạc Nhi bị vây quanh giữa bạch quang, vô vàn suy nghĩ..

Nàng sắp trở lại bên cạnh Đông Phong Túy, nhưng Đông Phong Túy lại sắp phản bội nàng.

Suy nghĩ rồi ren, bạch quang cũng đã tan hết.

Cổ Lạc Nhi lần nữa cảm nhận được tư vị rơi tự do.

Nàng tạm thời quên đi buồn phiền, ngưng thần tụ khí, thời điểm sắp rơi xuống đất, mũi chân điểm nhẹ trên cây hoa hạnh, hoãn trụ lại thân hình.

Sau đó, mượn lực nhẹ nhàng chạm xuống đất.

Cánh hoa trên cây dưới ánh mặt trời cười đến sáng lạn, ngay cả cánh hoa phấn trắng cũng không rơi xuống.

Bên cạnh truyền đến tiếng hít vào khe khẽ.

Cổ Lạc Nhi ngẩng mắt quan sát.

Chỉ thấy trước mặt nàng cùng hai bên, cung nữ thái giám đang quy củ đứng, ánh mắt đều thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, giống như bị nàng làm cả kinh đến thất thố.

Mà An Thụy đang đứng trước mặt nàng, bờ môi run run, vành mắt rưng rưng tràn lệ.

Lúc lâu sau mới nói: “Nương nương, người cuối cùng cũng trở lại.”

Dứt lời muốn quỵ xuống trước nàng.

Cổ Lạc Nhi vội đỡ hấn dậy.

“Đã nói rồi, ở trước mặt ta không cần quỵ xuống, làm sao ngươi lại quên rồi?”

“Nương nương, hoàng thượng vẫn luôn chờ người.”

An Thụy lau lệ trên mặt, chỉ chỉ về phía sau lưng nàng.

Lưng Cổ Lạc Nhi cứng đờ, nàng không dám quay đầu lại.

Chỉ rời khỏi Đông Phong Túy chưa đến nửa ngày, cảm giác lại giống như qua nửa thế kỷ vậy.

Không đúng lắm, đúng thật là chỉ có nửa ngày thôi sao?

Nhưng lúc nàng đi rõ ràng là giữa hè, sao bây giờ đã có hạnh hoa nở đầy cành?

Hạnh Hoa?

Lần đầu nàng gặp Đông Phong Túy, là dưới một tàng hạnh hoa.

Cổ Lạc Nhi khó khăn xoay người.

Nàng lại thấy được cây hoa hạnh nở trắng xóa.

Phía dưới hạnh hoa, trên một chiếc giường trúc tím, một bạch y mỹ nam đang nghiêng nằm.

Trên bạch y thêu bức thủy mặc sơn thủy, mấy đoá hạnh hoa đọng ở trên áo, như thuộc một phần trong bức họa.

Bạch y mỹ nam hai mắt nhắm nghiền, giống như đang say sưa mộng đẹp.

Tên Đông Phong Túy này, vừa rời khỏi nàng, đã quay về thành người lười rồi sao?

Cổ Lạc Nhi từng bước từng bước đi về phía hấn.

An Thụy ở bên tai nàng thỏn thức.

“Nương nương, người đâu có biết, người rời đi nửa năm, hoàng thượng có bao nhiêu đau khổ.”

“Cái gì? Ta rời đi đã nửa năm?”

Cổ Lạc Nhi kinh ngạc dừng bước.

“Đúng vậy, nương nương, người rời đi nửa năm. Hoàng thượng không lúc nào không nhớ đến ngài.”

“Ngủ cũng nhớ?”

Cổ Lạc Nhi nhìn Đông Phong Túy còn đang ngủ say trước mặt, lòng tràn đầy tư vị không đúng.

Nàng bỏ đi tất cả, chỉ để ở bên hân.

Mà hân, còn đang ngủ khò khò.

Ngay cả lúc nàng trở lại cũng không thức dậy chào đón nàng.

An Thụy thở dài: “Nương nương, Người đâu rõ trong lòng hoàng thượng có bao nhiêu đau khổ. Mới đầu, hoàng thượng ngày đêm không ngủ, bảo là muốn chờ Người trở về. Sau khi người trở lại, ngài ấy muốn trở thành người đầu tiên được nhìn thấy Người.”

Cánh mũi Cổ Lạc Nhi bắt đầu cay cay.

“Nương nương, sau đó, đợi nửa tháng sau, hoàng thượng cuối cùng không chống đỡ nổi mà sinh bệnh.”

“Chàng đã ngã bệnh?”

Cổ Lạc Nhi sợ hãi kêu lên.

Lúc này, cách gần Đông Phong Túy, nàng mới phát hiện, hân gầy đi rất nhiều.

Cơ hồ không còn phong thái trước kia nữa.

“Đúng vậy.”

An Thụy lau nước mắt.

“Hoàng thượng từ khi hiểu chuyện đến nay, chưa từng sinh bệnh. May mà có Nhiễm Sương công tử ở đây, mới chữa khỏi bệnh cho ngài. Nhưng cho dù Nhiễm Sương công tử, cũng phải mất hai tháng mới chữa khỏi bệnh cho hoàng thượng.”

Cổ Lạc Nhi ngây ngốc, tim từng đợt từng đợt đau thắt.

An Thụy nhìn lên Đông Phong Túy trên giường ngủ, trong mắt đều là xót xa.

“Sau khi hoàng thượng hết bệnh, mỗi ngày đều ngủ. Ngài nói khi tỉnh chờ Người quá đau đớn, ngủ sẽ tốt hơn, sẽ không khổ sở, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn.”

Cổ Lạc Nhi chan đầy lệ nóng.

Thì thảo nói: “Đông Phong Túy chàng là đồ ngốc.”

An Thụy nức nở nói: “Nương nương, buổi sáng hoàng thượng đều ngủ dưới tàng hạnh hoa, khi trước Ngài rơi xuống chính là nơi này. Buổi chiều lại đến dưới cây kim quế nương nương tự tay trồng để ngủ.”

An Thụy nói đến đây, cuối cùng không nói được nữa.

Xung quanh truyền đến liên tiếp tiếng thỏn thức nức nở dè nén.

Cổ Lạc Nhi từng bước một đi đến trước mặt Đông Phong Túy.

Ngồi xuống trước giường ngủ, tay nhẹ nhàng xoa gương mặt Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy hơi hơi cau mày.

“Đừng ồn.”

Giọng nói của hắn rất mơ hồ, dường như nói hai chữ này phải hao phí rất nhiều khí lực.

Làm cho Cổ Lạc Nhi nhớ tới ngày đầu gặp hắn.

Cũng dưới cây hạnh hoa này, hắn cũng lười phải nói nhiều hơn một lời.

Nhưng tâm tình đối mặt với hắn lại khác xa rất nhiều.

Cổ Lạc Nhi vỗ về gương mặt Đông Phong Túy, nhẹ gọi.

“Đông Phong Túy, chàng tỉnh dậy đi. Ta đã trở về, Lạc Nhi đã trở lại, không bao giờ rời khỏi chàng nữa.”

Đông Phong Túy khi nghe thấy hai chữ “Lạc Nhi”, mãnh liệt mở mắt.

“Lạc Nhi.”

Hắn khẩn thiết gọi, ngồi dậy.

“Đông Phong Túy, ta ở đây, Lạc Nhi ở đây.”

Cổ Lạc Nhi gắt gao nắm lấy tay Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy từng chút từng chút một, cúi đầu tựa như cảnh quay chậm, nhìn đôi tay đang bắt lấy mình.

Đôi tay quen thuộc, đôi tay hắn từng nắm rất nhiều ngày.

“Lạc Nhi, cuối cùng nàng cũng trở lại.”

Đông Phong Túy nắm lại tay Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi ngay tức khắc chui vào trong lòng hắn.

“Đông Phong Túy, chàng là đồ đại ngốc, chàng rõ ràng đã biết, chàng phải tin tưởng, ta sẽ trở về tìm chàng, ta nhất định phải trở về tìm chàng chứ.”

“Ta biết, vì thế ta vẫn luôn chờ nàng.”

Hắn nói thì đơn giản thế, nếu như hắn thật sự tin nàng sẽ quay về tìm hắn, hắn sẽ trở bệnh nặng, sẽ ngủ tới mức mất đi cảm giác sao?

“Đông Phong Túy, chàng là một tên ngốc.”

Nước mắt Cổ Lạc Nhi thấm đẫm y sam Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy ôm lấy nàng, kéo vào trong ngực mình.

Cảm nhận nàng đang run rẩy, cảm nhận nàng khóc, còn cảm nhận thấy man mát trên người nàng.

“À, Lạc Nhi, sao nàng mặc ít như vậy?”

Đông Phong Túy lúng ta lúng túng kéo áo choàng sang một bên, kín kín đáo đáo trùm lên Cổ Lạc Nhi.

Cổ Lạc Nhi trên người vẫn mặc y phục mùa hè, mà hiện giờ lại là đầu xuân.

Lúc mới tới, chỉ lo thương cảm Đông Phong Túy, đều quên hết giá lạnh.

Giờ đây Đông Phong Túy nhắc tới, mới chính xác mà ý thức được, đúng là lạnh đến thấu xương mà.

Thân thể rúc rúc vào trong lòng Đông Phong Túy.

Đông Phong Túy ôm chặt lấy nàng, cảm thấy cơ thể nàng dần trở nên ấm áp, lúc này mới hài lòng tươi cười.

“Lạc Nhi, đừng khóc, khóc nữa lại thành mèo mướp không đẹp đâu.”

Đông Phong Túy dịu dàng khuyên.

Nhưng vì sao đầu mũi hắn cũng ê ẩm, muốn rơi lệ?

Cổ Lạc Nhi nằm trong lòng ngực Đông Phong Túy, rất lâu sau, tâm tình mới dần dần bình ổn.

Nàng đã đi đến nửa năm sau.

Xem ra tên nhãi Tiểu Hồ Đồ tiên lại xảy ra sai sót, hại Đông Phong Túy đợi nửa năm.

“Lạc Nhi, nàng đã trở lại, không bao giờ rời đi nữa sao?”

Đông Phong Túy lo lắng hỏi.

“Sẽ không, không bao giờ nữa. Tất cả tâm nguyện của ta đều đã được hoàn thành, sau này sẽ không bao giờ rời khỏi chàng nữa.”

Cổ Lạc Nhi hoàn toàn đã quên, thậm chí đã quên phải tìm Đông Phong Túy hưng sư vấn tội.

Hỏi hẩn rằng, vì sao còn muốn cưới nữ nhân khác.

Đông Phong Túy lại hỏi: “Nàng đã thấy, đã thấy, cha mẹ của nàng chưa?”

Mấy chữ “Cha mẹ” này, Đông Phong Túy nói ra dị thường gian nan.

Như thể vừa thoát ra khỏi miệng, Cổ Lạc Nhi sẽ biến mất như lần trước vậy.

“Đã thấy, hai người rất tốt, trong lòng ta không còn lo lắng nữa.”

Cổ Lạc Nhi nằm trong lòng Đông Phong Túy, chưa bao giờ yên bình như thế.

“Vậy, Lạc Nhi, chúng ta thành thân đi.”

Đông Phong Túy kéo Cổ Lạc Nhi dậy, chăm chú nhìn nàng, nóng lòng chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Thành thân?”

Cổ Lạc Nhi nhất thời không phản ứng kịp.

Nàng không phải đã sớm là thê tử của hẩn sao? Ngay cả con cũng có rồi.

Khóe môi Đông Phong Túy giương lên, trên mặt là nụ cười đầm đìa mà chờ mong.

Cổ Lạc Nhi thấy rất nhiều nụ cười của hẩn, nhưng chưa từng thấy nụ cười trong trẻo an lòng như vậy.

Cười giống như một đứa bé.

“Đúng vậy, thành thân. Lạc Nhi, nàng biết vì sao ta xóa bỏ danh hào Tiên phi của nàng, để nàng ở ngoài cung không?”

“Vì sao vậy?”

Tim Cổ Lạc Nhi chợt đập thành thịch.

Lúc trước, Đông Phong Túy không chút do dự thu lại phong hào Tiên phi của nàng, lại để nàng chuyển khỏi hoàng cung.

Chính hẩn cũng ở với nàng trong ngôi nhà ấy.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, biết hẩn nhất định đang có dụng ý nào đó.

Nhưng khi đó là thời điểm công việc của nàng bận rộn nhất, nên không có tâm tư để suy xét vấn đề này.

Nhưng vẫn luôn tin tưởng Đông Phong Túy.

Nàng tin, vô luận hẩn làm việc gì, đều có đạo lý của hẩn, hẩn tuyệt đối sẽ không làm nàng tổn thương.

Mà giờ khắc này, đáp án dường như thật sống động.

Đông Phong Túy mỉm cười nói: “Bởi vì, ta muốn cưới nàng. Ta muốn cưới nàng như dân chúng bình thường cưới vợ. Lạc Nhi, nàng biết không, ta còn chưa bao giờ được bái đường, ta rất chờ mong.”

Cổ Lạc Nhi chợt nhớ tới cảnh tượng đón dâu Tiểu Hồ Đồ tiên cho nàng xem.

Tiểu Hồ Đồ tiên nói, đó là cảnh đón dâu của Đông Phong Túy vào nửa năm sau.

Hiện giờ, không phải đã là nửa năm sau sao.

Tiểu Hồ Đồ tiên này, rõ ràng đang chòng ghẹo nàng, còn không biết xấu hổ nói rằng bồi thường sai số trước đó.

Chợt một chú chuồn chuồn bay qua trước mắt, giống như Tiểu Hồ Đồ tiên.

Cổ Lạc Nhi nắm quả đấm, muốn đánh nó.

Trong lòng bàn tay lại cảm thấy như có thứ gì.

Đúng rồi, là thứ Tiểu Hồ Đồ tiên đưa cho nàng, nàng còn chưa kịp xem.

Cổ Lạc Nhi mở tay ra, nhìn thứ nằm trong lòng bàn tay.

Vừa nhìn, nàng liền ngây ngẩn cả người.

Đó là một tấm hình nhỏ nhỏ.

Bối cảnh trong hình là phòng tân hôn, Đông Phong Túy đã cởi diện sa trên đầu xuống, đang cầm gậy hỉ thất lựa đồ vén khăn đỏ che mặt tân nương.

Dưới khăn đỏ là gương mặt tân nương, không hề lo lắng.

Cho dù nàng ấy có trang điểm thế nào, cho dù trên tóc nàng cài bao nhiêu châu ngọc, cũng cho dù trên mặt nàng có cười như hoa, Cổ Lạc Nhi đều nhận ra nàng.

Đây là nàng.

Tuyệt đối chính là nàng, không thể là nữ nhân khác.

“Đông Phong Túy, chúng ta thành thân.”

Cổ Lạc Nhi nhắm mắt lại, tựa trên ngực Đông Phong Túy, ngửi mùi hương hoa hạnh nhàn nhạt trên người hắn.

Trầm Túy Đông Phong.

Mười năm sau.

Cả vườn hương hoa quế, dưới một cây hoa kim quế đang nở rộ, Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi bạch y bông bông ôm nhau ngồi.

Cổ Lạc Nhi duỗi dài cái lưng mỏi.

Than phiền nói: “Hồi cung đã nửa tháng, thật nhàm chán.”

Đông Phong Túy nằm vật xuống cỏ, thuận tay kéo Cổ Lạc Nhi xuống.

“Đúng vậy, thật nhàm chán. Ngày mai chúng ta cải trang vi hành đi.”

“Được.” Cổ Lạc Nhi tỉnh táo tinh thần, “Vậy chúng ta cải trang vi hành đi đâu?”

“Haaa, tứ hải đều đi khắp rồi, di tích danh thắng cũng đã dạo qua, vấn đề này, thật là đau đầu.”

“Không thì, chờ hoa quế tàn chúng ta mới đi vậy.”

Cổ Lạc Nhi chợt có chút lười biếng, chẳng muốn nhúc nhích.

Đông Phong Túy ngửi mùi hương hoa quế ngọt ngào, tán thành.

“Cũng được.”

Ngoài cửa hậu viên truyền đến giọng An Thụy lớn tiếng bẩm báo.

“Hoàng thượng, Lý Tể tướng cùng Phùng Thái Úy cầu kiến.”

Sau đó là giọng nói của Hỉ Thuận.

“Nương nương, một loạt người đang chờ Ngài tiếp kiến.”

Cổ Lạc Nhi cùng Đông Phong Túy nghiêng đầu nhìn nhau.

Đồng thanh nói: “Vẫn là cải trang vi thành tốt hơn.”

Thời gian bọn họ cải trang vi hành, những cấp dưới này không phải đã xử lý rất tốt mọi chuyện sao?

Sao mà mỗi lần hồi cung, bọn họ đều muốn tới bắt hai người đi làm việc?

“Lạc Nhi, người thừa kế nhà mình bao giờ mới lớn đây?”

“Có lẽ, không cần lớn lên, chúng ta vẫn có thể giao phó trọng trách cho chúng nó.”

“Cho đứa nào được?”

Hai vợ chồng lại thở dài, đây càng là một vấn đề đau đầu hơn.

Hai thằng nhóc nghịch ngợm, ngay cả hai người bọn họ cũng không có biện pháp với chúng.

Trong ngự hoa viên, một nhóm ma ma cung nữ đang gặt hoa cỏ tìm kiếm.

“Đại diện hạ, ngài ở đâu?”

“Đại diện hạ, bài tập của ngài còn chưa làm xong.”

“Đại diện hạ, đến giờ học cưỡi ngựa bắn cung rồi.”

Không ai trông thấy, ở một cái cây rậm rì cành lá, cao cao trên cây, một thiếu niên chín tuổi rất khoái nhạc nằm trên chạc cây.

Đối với tiếng kêu gọi phía dưới, mắt diếc tai ngơ.

Tiếng kêu dần dần đi xa.

“Hoàng huynh, huynh để mặc bọn họ tìm kiếm?”

Bên cạnh thiếu niên, một thiếu niên tám tuổi tràn đầy hứng thú hỏi.

“Tất nhiên, ta đâu có gốc để bị bọn họ bắt phải học mấy trò nhàm chán như vậy. Ê, Thần Dật, sao hôm nay đệ không xuất cung đi mua sắm mấy thứ linh tinh?”

Đại hoàng tử Vô Ưu quốc Đông Thần Dục nhìn từ trên xuống dưới đệ đệ trước mặt.

Tiểu tử này, cả ngày chơi bời lêu lổng, đích xác là một tên cuồng mua sắm.

Mỗi ngày mà không vung tiền mua về một đồ lớn trò vô dụng, cả người sẽ không thoải mái.

Đông Thần Dật ủ ê nói: “Mẫu hậu trở lại, mỗi ngày chỉ cho đệ một trăm lượng bạc tiền tiêu vặt, có đủ mua gì đâu?”

Đông Thần Dục đồng tử xoay chuyển.

Hiếm khi ngồi dậy, sát vào bên tai Đông Thần Dật.

“Đều do phụ hoàng mẫu hậu không cải trang vi hành, cuộc sống của chúng ta mới khổ sở như vậy. Không bằng, chúng ta đi tìm cô phụ?”

“Oa, Đông Thần Dục từ trước đến nay ngay cả đường cũng không muốn đi, thế mà hôm nay lại muốn ra khỏi cửa. Mặt trời mọc từ hướng tây sao?”

“Đây là vì nhân nhã sau này. Ít nói nhảm đi, có đi không?”

“Đi, đệ đi.”

Đông Thần Dục thả người, nhảy từ trên cây xuống.

Nhẹ nhàng chạm đất, ngay cả một phiến lá dưới chân cũng không bị chấn động.

Chuyện đùa, Đông Thần Dục nó đã sớm học hết sách trong Ngự thư phòng, võ công cũng trèo lên hàng nhất lưu cao thủ, đâu có kiên nhẫn để học mấy cái thứ cũ rích trẻ con nhàm chán kia.

Chỉ có lãng phí thời gian.

Đông Thần Dật cũng nhảy xuống dưới, không hề thua kém Đông Thần Dục.

Cái cần học cũng đã học xong, không cần học cũng đã học được.

Cuộc sống thật sự rất nhàm chán, nó mới phải đi mua mấy nguyên vật liệu, tự tay làm mấy trò chơi.

Trước kia, từng nghe mẫu hậu nói qua, ở thời không kia của nàng, mấy móc thần kỳ như thế nào.

Đáng tiếc mẫu hậu không hề biết cấu tạo mấy móc như thế nào, nghe nói còn phải dùng đến cái gì mà điện nữa.

Nó đành phải tự tay thử nghiệm.

Về phần mua những thứ đó, cũng là thúc đẩy cung cầu thị trường mà.

Dù sao bạc của mẫu hậu còn rất nhiều, không tiêu cũng phí.

Hai huynh đệ ngồi xe ngựa đi vào phủ công chúa Đông Phong Linh.

Hôm nay biểu hiện của Lý Tiến có chút kỳ lạ.

Đối với hai đứa nó nhìn từ trên xuống dưới, cau mày, thiếu chút nữa than thở.

“Cô phụ, sao người không đi tìm phụ hoàng xử lý chính sự?” Đông Thần Dục khó hiểu hỏi.

Mỗi lần, chỉ cần cô phụ bọn họ vừa đi tìm phụ hoàng mẫu hậu, hai kẻ lười biếng kia vừa về đến nhà đã nhanh chóng cải trang vi hành.

Lý Tiến rầu rầu nói: “Đi rồi. Hoàng thượng nói, muốn chọn trong hai người bọn con để làm thái tử, tiếp xúc với chính sự. Có đứa nào bằng lòng không?”

Lý Tiến thật sự rất phiền não.

Hai hoàng tử này, tuyệt đối hoàn toàn kế thừa bản tính bất lương của hoàng thượng hoàng hậu.

Không, chỉ có hơn chứ không kém.

Một tên lười đến tận xương tủy, tên còn lại thì phá gia chi tử.

Cả hai đều văn dốt vũ dát, nhìn thế nào cũng không đạt yêu cầu kế vị ngôi hoàng đế.

Đông Thần Dục cùng Đông Thần Dật liếc nhau.

Hai kẻ bất lương kia, sớm như vậy đã muốn ném trọng trách lên đầu bọn nó.

Bọn nó còn muốn tiếp tục chơi đùa thêm vài năm nữa.

Đông Thần Dục lão đảo nằm xuống trên ghế dựa bên cạnh.

Lười biếng nói: “Cô phụ, con vừa nhìn thấy sách đã choáng váng.”

Đông Thần Dật thì hí hoáy vào đồ cổ trên bàn của Lý Tiến.

Nói như ông cụ non: “Cô phụ, người bài trí mấy thứ này xấu quá, khi nào con cho người chọn một cái.”

Lý Tiến giận đến trơ mắt nhìn.

Đông Thần Dục miễn cưỡng cười nói: “Cô phụ, con phát hiện ra một bí mật.”

“Bí mật gì?”

Lý Tiến tiến gần lên trước hỏi.

Hắn rất hiểu thằng nhóc Đông Thần Dục này, bình thường lười nói chuyện, nhưng một khi đã nói, toàn những câu kinh người.

Đông Thần Dục cười chỉ ra một đường sáng.

“Cô phụ, người không biết sao, Tử Lăng muội rất chăm chỉ nha...”

“Phải phải, ” Đông Thần Dật vội vàng tiếp lời, “Tử Lăng muội rất thông minh, các môn học đều tinh thông cả.”

Hai mắt Lý Tiến tỏa sáng.

Trong ba đứa nhỏ của Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi, chỉ có mỗi nữ nhi út Đông Tử Lăng là làm người ta yêu thích.

Tuyệt đối là một lựa chọn người thừa kế tối ưu nhất cho ngôi vị hoàng đế.

Đáng tiếc, con bé lại là nữ nhân.

Lý Tiến thở dài liên tục.

“Nếu Tử Lăng là nam hài tử, lựa chọn thái tử còn là vấn đề sao?”

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm vào hai thằng nhóc xấu xa trước mặt.

Cho dù áp dụng biện pháp nào ép hai đứa nó học tập, bọn nó luôn có biện pháp chạy thoát.

Đến mức mấy Đại học sĩ dạy chúng phải tức giận dậm chân.

Đông Thần Dục nói: “Nữ hài tử thì sao? Mẫu hậu con không phải chuyện gì cũng làm tốt, không thua kém gì phụ hoàng sao?”

Lý Tiến gật đầu.

“Cũng đúng, cho dù Tử Lăng không thể bước lên ngôi vị hoàng đế, mai sau để nó phụ tá chính sự cũng tốt.”

Trùng mắt nhìn hai huynh đệ phía trước.

Còn nói: “Miễn cho giang sơn bị hai người bọn mi làm lụn bại.”

Hai huynh đệ cũng không tức giận, cười hì hì thúc giục.

“Cô phụ, người còn đứng ở đó làm gì? Sao còn chưa tiến cung tìm phụ hoàng?”

“Phải, ta đi đây.”

Bên trong tấm điện của Tử Lăng công chúa.

Thị nữ Tiểu Hoàn vội vội vàng vàng chạy vào.

“Điện hạ, xảy ra chuyện lớn.”

“Có chuyện lớn gì? Nói rõ chút.”

Tiểu Hoàn bẩm: “Nghe nói Lý đại nhân đi tìm hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng cho người tiếp xúc chính sự, sau này làm phụ tá cho đại điện hạ cùng nhị điện hạ.”

“Phụ hoàng ta đồng ý?”

“Hình như là thế.”

Đông Tử Lăng dẩu môi.

Hai tên hoàng huynh trốn tránh trách nhiệm thì thôi, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu cũng vô lương đến mức đem trọng trách quốc gia giao ột tiểu cô nương là nàng.

Cứ tưởng rằng, nàng là một nữ hài tử, không phải phiền não về chính sự.

Cho nên mới không dốc sức che giấu bản thân.

Đông Tử Lăng nâng trán, kêu lên: “Ôi, đầu của ta đau quá.”

Hoàng cung lập tức náo loạn trời.

Tiểu nữ nhi hoàng thượng sủng ái nhất sinh bệnh, đây chính là việc lớn động trời.

Ngay cả Đông Phong Túy và Cổ Lạc Nhi cũng bất chấp triền miên dưới tàng cây quế, vội vàng chạy tới trước giường Đông Tử Lăng.

“Thái y, tình hình công chúa thế nào?”

Đông Phong Túy lo lắng hỏi.

Thái y gục đầu xuống, dư quang khóe mắt lại bay về phía Đông Tử Lăng trên giường.

Ánh mắt Đông Tử Lăng yếu ớt lóe trên người y, giống như kim đâm vậy.

Vừa rồi, y đã được Đông Tử Lăng ưu đãi không ít.

Bẩm: “Hồi hoàng thượng, bệnh tình của công chúa điện hạ không đáng lo ngại. Chỉ có điều môi trường trong cung không thích hợp để dưỡng bệnh, ví như công chúa có thể ra khỏi cung, tầm nhìn rộng mở, nơi dưỡng bệnh có thanh sơn lục thủy làm bạn, bệnh tình nhất định sẽ hồi phục nhanh hơn.”

Trên đầu mồ hôi lạnh ứa ra.

Hoàng thượng ngàn vạn đừng nhìn thấu lời bịa đặt này của y nha.

Lời này ngay cả y cũng không thấy đáng tin.

Ai ngờ Đông Phong Túy lại nói: “Trẫm biết rồi, người lui xuống đi.”

Ngồi vào bên giường Đông Tử Lăng, nắm lấy tay nàng nói: “Tử Lăng, thoải mái tinh thần dưỡng bệnh, ngày mai phụ hoàng mẫu hậu sẽ mang con xuất cung an dưỡng.”

“Cám ơn phụ hoàng, cảm ơn mẫu hậu.”

Đông Tử Lăng nhu thuận trả lời, trong lòng vui đến nở hoa.

Trong Tử Tiêu cung, Cổ Lạc Nhi hỏi Đông Phong Túy.

“Chàng tin lời bịa đặt của thái y?”

Đông Phong Túy cười yếu ớt: “Đương nhiên không tin. Tử Lăng đang giả bệnh là chắc chắn. Nhưng nàng không cảm thấy, chúng ta chưa bao giờ mang Tử Lăng ra ngoài, rất thiệt thòi cho con bé sao?”

Cổ Lạc Nhi lắc đầu cười.

Hóa ra Đông Phong Túy không muốn vạch trần lời nói dối của ái nữ.

Đông Thần Dục nằm trên mái hiên bĩu môi.

“Hai người cũng đâu có mang chúng ta ra khỏi cung, tại sao không nghĩ thiệt thòi?”

Đông Thần Dật nói tiếp: “Đúng vậy, trọng nữ khinh nam. À này, hay chúng ta cũng giả bệnh nhỉ.”

“Hai người bọn mi dám giả bệnh, phạt đánh bốn mươi đại bản.”

Cổ Lạc Nhi ở trong phòng chống nạnh, ngửa mặt lên nóc nhà la to.

Đông Phong Túy lười biếng nằm trên giường ngủ.

“Nếu không xuống, cẩn thận. . . . .”

Lời của hắn còn chưa nói xong, hai huynh đệ đã dùng tốc độ nhanh như chớp từ cửa sổ xông vào trong phòng.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, cũng mang bọn con xuất cung một chuyến đi.” Đông Thần Dục năn nỉ.

“Chúng con cần cải trang vi hành, thể nghiệm và quan sát khó khăn của dân gian.” Đông Thần Dật giáo huấn.

“Bọn mi? Thôi đi.”

Cổ Lạc Nhi vung tay lên, muốn đuổi bọn chúng ra ngoài.

Đông Phong Túy tình ý sâu xa nói: “Hai vị hoàng nhi, phụ hoàng mẫu hậu ngày mai xuất cung cải trang vi hành, những sự vụ trong triều sẽ giao cho các con.”

“Tóm lại là giao cho ai ạ?”

Đông Thần Dục và Đông Thần Dật ủ rũ hỏi.

Đông Phong Túy giương khóe môi, nụ cười như gió xuân.

“Giao cho cả hai đứa. Cho các con đấu một trận.”

“Đấu xem ai xử lý chính sự tốt hơn?” Đông Thần Dục hỏi.

Đông Phong Túy mỉm cười gật đầu.

“Ai xử lý tốt sẽ được làm Thái tử?” hai mắt Đông Thần Dật sáng lên.

Đông Phong Túy mỉm cười lắc đầu.

“Sai, nếu như ai làm không tốt, người đó sẽ có nguy cơ bị lên ngôi thái tử.”

“Hả?”

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống.

Sao bọn chúng lại gặp phải một đôi phụ mẫu như thế này cơ chứ?

Đây nhất định là đang ngược đãi trẻ con, khiến người cảm phẫn, tàn ác vô nhân đạo.

Ngồi trên xe ngựa ra khỏi thành, nhìn hai đứa con trai tiến ngoài xe, Cổ Lạc Nhi hé miệng cười khẽ.

“Hai đứa chúng nó quá rảnh rồi, nên làm chút chính sự được rồi. Vẫn là chàng có cách hay.”

Đông Phong Túy cũng cười.

“Tất nhiên, hai đứa nó mới vài tuổi? Bây giờ mà không có biện pháp với chúng, về sau trưởng thành còn ra gì nữa.”

Đông Tử Lăng vén rèm xe lên, làm mặt quỷ với hai ca ca của nàng.

Muốn chinh nàng? Không có cửa đâu.

Xem cuối cùng ai mới là người bị hại.

Nhìn xe ngựa dần dần biến mất trong tầm mắt, Đông Thần Dục cùng Đông Thần Dật liếc nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ?”

“Cái gì cũng không làm?”

“Nói cho cùng, quyết định như vậy đi.”

Hai huynh đệ tâm ý tương thông, chạm nhau một chưởng.

Cái gì cũng không làm, đứa nào cũng chẳng làm tốt, xem phụ hoàng còn biện pháp nào để gây khó dễ nữa.

Đông Thần Dục ngáp một cái.

“Mệt quá đi mất, huynh đây phải trở về đánh một giấc mới được.”

Đông Thần Dật dương dương tự đắc cầm ngân phiếu trong tay.

“Tối hôm qua nì nèo mẫu hậu nguyên nửa buổi tối, cuối cùng cũng được chút bạc, đi mua mấy thứ thôi nào.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-phi-tram-that-su-khong-met-moi>